DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

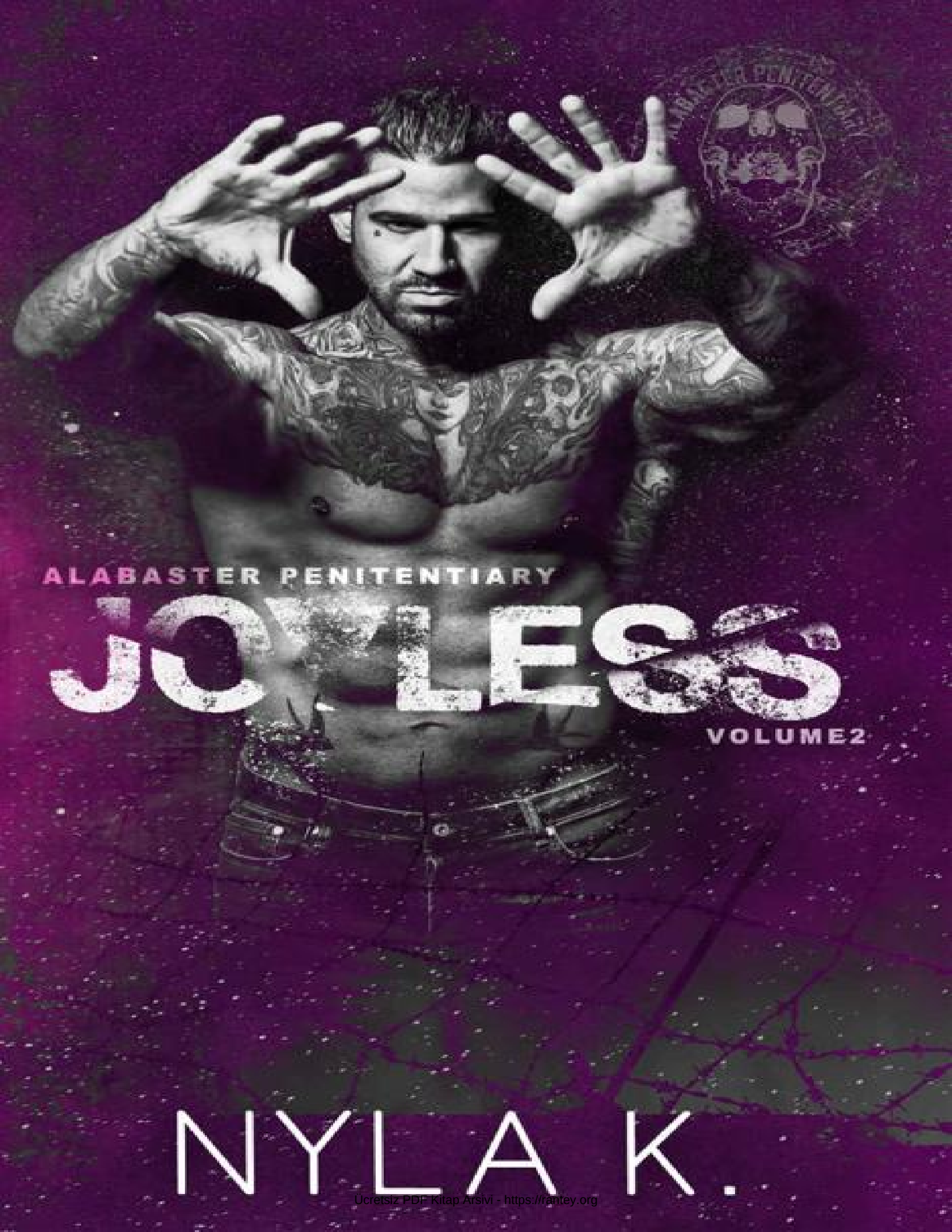

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

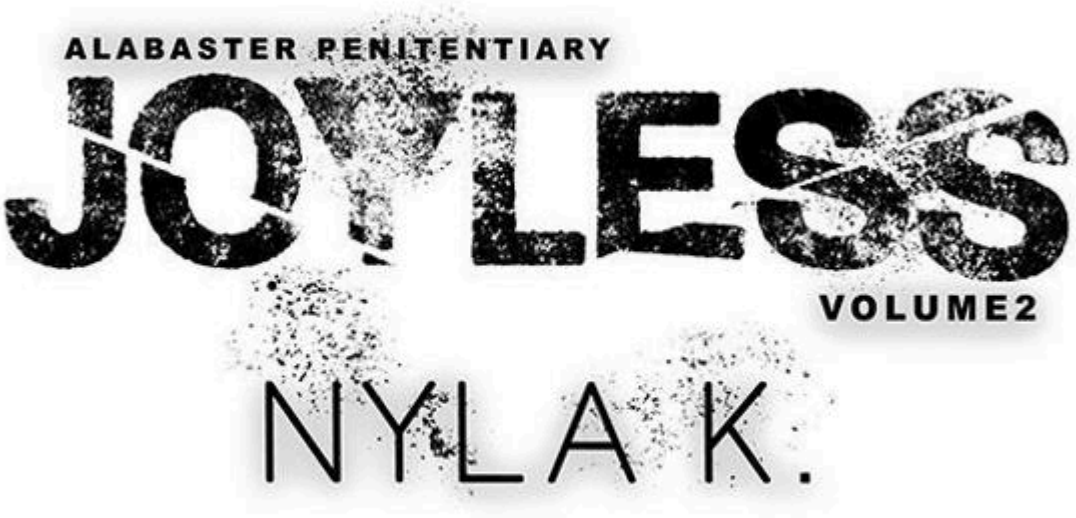

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif hakkı © 2021 Nyla K.'ye aittir.
Her hakkı saklıdır.

e-Kitap ASIN: B0987YGGYG

Kapak Tasarımı: Ashes & Vellichor
Kapak modeli: Michael Giovanni Rivera
Fotoğraf: Wander Aguiar

İç tasarım: Champagne Book Design

Düzeltme hizmetleri: Nice Girl Naughty Edits

Joyless, Nyla K.'nin fikri mülkiyetidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar dışında, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya bilgi erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, popüler kültüre, şirketlere, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya yaşayan ya da ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

Başlık Sayfası
Telif hakkı
Bu Kitap Hakkında
Adanmışlık
Önsöz
Neşesiz Çalma Listesi
Epigraf
Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On üçüncü Bölüm
On dördüncü Bölüm
On beşinci Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On Altıncı Bölüm
On yedinci Bölüm
On sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Yirmiinci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Joy'un Epilog'u
Rook'un Epilog'u
Velle'nin Epilog'u
BRAINWASHED: Alabaster Penitentiary, Cilt 3'ten Özel Ön İzleme
Yazarın Notu
Teşekkürler
LGBTQ Kaynakları
Nyla K'nin "Flipping Hot Fiction" adlı eseri
Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neşesiz
Alabaster Cezaevi, Cilt 2

Ceza infaz memurlarının kötü bir şöhreti var. Ama bizim durumumuzda bu tamamen haklı.

Biz iyi insanlar değiliz… Biz bekçi köpekleriyiz. Bizi yaratan canavarın lütfuyla, devriye gezdiğimiz mahkumlar kadar çarpıkız.

Bizler, manipülasyon adasında kendimiz de tutsak olmuş halde, yıllarca gerçekliği köreltmek için kötü alışkanlıklara gömüldük. Eğer bu duvarlar konuşabilseydi, size söylüyorum... çığlık atarlardı.

Bana Velle derler ama siz bana Polis Memuru Chevelle dersiniz. Ellerim zihnimden daha kirli, bu yaratıkları hizaya sokmak için acımasız olmaktan hiç çekinmem.

Ve yalnız değilim.

Joy Jameson benim suç ortağım ve eski sevgilim. Birlikte Alabaster Adası'nı Bonnie ve Clyde gibi yönetiyoruz, sadece daha güzel ve çok daha tehlikeliyiz. Bu kötü, ıssız dünyaya karşı ikimiz birlikteyiz.

O gelene kadar…

Ona ihtiyacımız olsa da, bu çaylak bir sorun. Beni alt üst ediyor, gizli arzularımı kullanarak beni baştan çıkarıyor. Çaylak… yeşil gözleri ve taşralı çocuk gülümsemesiyle…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni herkesin zarar göreceği bir şeye sürüklemeye hakkı yok.

Şunu belirtmek isterim ki, kendimi inkâr etmek ve bu rolü domine etmek benim doğal halim. Ama o da işin içine girince, bu dengeyi korumakta zorlanıyorum.

Maske düşüyor, kaybetmemem gereken kontrol sarsılıyor ve kadromuza en yeni psikopatı katıyoruz.

Umarım, hepimizin iyiliği için, 101 numaralı mahkum aptalca bir şey yapmaz.

Joyless, Alabaster Pen dünyasında geçen bir MMF (erkek-erkek-kadın) aşk romanıdır. Kendi mutlu sonlarına sahip yeni karakterleri keşfederken, spoiler'lardan kaçınmak için önce Distorted'ı okumanız tavsiye edilir.

Lütfen spoiler içeren yazılar okumayın veya paylaşmayın! Özellikle Distorted için, ama Joyless için de geçerli, çünkü 2. ciltte ortaya çıkan birçok şey 1. cilde bakış açınızı kesinlikle değiştirecek. Başkalarının hikayesini mahvetmek düpedüz kabalıktır. Ve size söz veriyorum, bu hikayeleri organik olarak edinmek isteyeceksiniz. Yazara güvenin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mahkumlara.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FOREWORD

Tekrar hoşgeldiniz.

Serinin bu ikinci bölümü, 1. ciltteki tetikleyici unsurları içermiyor. Aynı şok etkisine sahip değil ve benzer bir şekilde beklenmedik olaylar da sunmuyor.

Ama bu, kitabın uysal olduğu anlamına gelmiyor. Bu kitap kendi içinde de çarpık bir yapıya sahip.

Buraya kadar geldiyseniz, muhtemelen ellerinizi kirletmekten korkmuyorsunuzdur. Kanlı şiddet, aşağılayıcı sapkınlıklar, ölümcül manipülasyon ve toplumsal vicdan eksikliği gibi şeyler, sizin gibi cesur bir okuyucu için muhtemelen çocuk oyuncağıdır. Değilse, şimdiden uyarayım.

Bu kitabı serinin "damak temizleyicisi" olarak adlandırdım. Ve bu rolü haklı olarak üstleniyor. Bu, 1. Cilt'in akıl karıştırıcı olaylarından 3. Cilt'in tamamen pervasız çılgınlığına mükemmel bir geçiş olacak. İnanın bana, bu serinin her bir parçası son derece önemli.

Ancak bilmeniz gereken bir şey var ki, bu kitaptaki bazı bölümler Distorted'ın önemli olaylarını ciddi anlamda bozacaktır. Bu nedenle, farklı karakterlerin bakış açılarını takip etse de, ciltleri sırayla okumanız gerçekten önemlidir. Pişman olmayacaksınız.

Joyless bazı boşlukları dolduracak ve yeni sorular ortaya atacak; bunların hepsi de eninde sonunda cevaplanacak…

Kemerlerinizi bağlayın, kurabiyeler. Yolculuk oldukça engebeli olacak.

;)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JOYLESS PLAYLIST

Spotify'da mevcut.

Dünyadaki Tüm Gin Mekanlarından Biri – Fall Out Boy
Oldukça Yakışıklı, Garip – İkinci El
Zen) – X Büyükelçileri, K.Flay ve torunu
GECE SÜRÜCÜSÜ – Arizona Zervas
Güzel Hatalar – Maroon 5, Megan Thee Stallion ile birlikte
Onları Öldüreceksin – Fabolous
NE OLMUŞ OLSUN Kİ! – jxdn
öpücük öpücük – Machine Gun Kelly
F U Till I F U – Call Me Karizma, Cass
Uyuşmuş – Su Parkları
Bu gece – jdxn feat. iann dior
Seni Kasırga Gibi Salla – Scorpions
Böyle davranmak – YUNGBLUD & Machine Gun Kelly
Hala Arkadaşız – G-Eazy feat. Tory Lanez & Tyga
Bu Gecelerden Biri – Kartallar
Eğer Sizin İçin Çok Şey İfade Ediyorsa – Unutulmaz Bir Gün
Kiraz Bombası – Kaçaklar
İnsan ya da Canavar - Sam Tinnesz feat. Zayde Kurt
GÜNDÜZ YÜRÜYÜCÜSÜ! – Machine Gun Kelly feat. CORPSE
Tatlı Felaket – HAYALPERESTLER
Closer – Nine Inch Nails

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çilekli ruj – YUNGBLUD
Hiçbir Şey İyi Değil – Goody Grace, G-Eazy ve Juicy J
Hafıza – Şeker Kültü
Dr. Love'ı Arıyoruz – KISS
çene kırıcı – Makineli Tüfek Kelly
Amerikan Parası – DOĞANLAR
Kapıyı Açık Bırakın – Bruno Mars, Anderson Paak, Silk Sonic
Alçak – Goody Grace feat. blink-182
GASLIGHT! – Maggie Lindemann & Siiickbrain
Şaşkın ve Kafası Karışık – Ruel
Teşekkürler Mmrs – Fall Out Boy
Sabır – KSI, YUNGBLUD & Polo G
Sizin İçin Aptalca – Su Parkları
On Yıllık Etki Altında – Pazar Gününü Geri Almak
Her Zaman – Zara Larsson
Şeffaf – CAMINO Grubu
Beni de unut – Machine Gun Kelly feat. Halsey
Heavy – MOD SUN feat. blackbear
Elektrikli His – CROW
Kalbinin Sesini Dinle – Ateşin İçinden
Kendimi Diri Diri Gömdüm – The Used
Obey – Bring Me The Horizon feat. YUNGBLUD
Seni Yakalayacağım – The Get Up Kids
Hırsızlar – 1975
Ölüm Gününe Kadar – Yılın Hikayesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şehit asla aşağılanamaz.
"Vurulan her kırbaç bir şöhret dilidir; her hapishane daha görkemli bir mekândır."

Ralph Waldo Emerson

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

Rook

Beni aldatıyor.

On dakikadır bu kahverengi içki dolu bardağa bakıyorum, ama saatler ve saniyeler aynı anda geçmiş gibi geliyor. Burada ne yaptığımı bilmiyorum…

Bu aptalca.

Hayır. Biliyor musun, asıl aptalca olan ne? Kocanın arkasından bir pislikle yatmak.

Parmaklarım saçlarımın arasına giriyor ve canım acıyana kadar çekiyorum. Paula ile dört yıldır evliyiz. Ondan önce de iki yıl daha birlikteydik. Beni gerçekten gördüğünü düşündüğüm ilk kadın oydu.

Şimdi de beni aldatıyor.

Tartışılmaz kanıtlar buldum. Temelde, onu bacakları havada yakalamak dışında, sadakatsizliğin en güçlü kanıtıydı bu.

Mesajlar. Ve sıradan mesajlar da değil. En az üç aydır devam eden uzun bir mesaj zinciri; içinde oldukça suçlayıcı fotoğraflar da var.

Bunu inkar etmenin imkanı yok, hele de her şey gözünüzün önündeyken.

Birkaç saat önce Astoria'daki dairemizde, evimizdeydik. Yine sessiz ama gergin bir akşam olacağa benziyordu. Son zamanlarda bu tür akşamlar daha da sık yaşanıyordu; bu yüzden Paula'nın telefonunu yanlışlıkla elime aldığımda ve hâlâ açık olduğunu görünce... gelen son mesajına hızlıca bir göz atmadan edemedim.

Biliyorum, biliyorum. Gizlice araştırmak yanlış. Yaptıklarımdan dolayı kendimi çok kötü hissetmeliyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama açıkça haklılar. Karşı tarafın iki yüzlü bir fahişe olması, sinsi davranmak sayılmaz.

Bir an için gözlerimi sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım ve bardağı dudaklarıma götürerek iki parmağım dolusu burbonu bitirdim, ardından barmene bir tane daha sipariş etmek için başımı salladım.

Bu yüzden şu anda Manhattan'daki bu otel barındayım. O saçmalıkları görmek... kanıtları görmek... beni gerçekten mahvetti. Yani, elbette mahvetti, değil mi? Son birkaç haftadır şüphelerim vardı, bana karşı bu kadar kısa davranması, bunca yeni kursa, seminere, akşam yemeğine falan gitmesi falan filan...

Telefonunda "Yeni Müşteri" başlığı altında kayıtlı olan bir adamın mesajlarıyla da doğrulandığı üzere, her şey bir yalanmış.

Evet. Sahte bir kadın ismi uydurmaya ya da o lanet olası konuşmaları silmeye bile zahmet etmedi!

Paula pek de zeki değil. Tanıştığımızdan beri bunu düşünüyorum ama hiç umursamadım, hatta kendime bile itiraf etmeyi hiç düşünmedim.

Ama şimdi, bu rastgele herifin aylardır onunla yakınlaşmasına izin verdiğini öğrendiğime göre, olumsuz düşüncelerim serbest kaldı. Berbat bir aşçı, hiç şarkı söyleyemiyor ama insanları ölen bir hayvanın taklidini yapmaya, şarkı söylemeye, maruz bırakma ihtiyacı duyuyor, sığ ve aptal, üstelik yatakta bile iyi değil.

Barmen bana üçüncü bir burbon viskisi getirirken kendi kendime neredeyse öfkeyle köpürüyordum ve boş bardağı ona doğru iterek bir çırpıda içtim. Bana baktığını biliyordum ama bir tane daha doldururken bunu görmezden gelmeyi reddettim.

Yıkılmışlık hissiyle kör edici öfke arasında gidip geliyorum. İşte bu yüzden buraya geldim.

Çünkü gözlerimi onun Yeni Müşteri ile yaptığı o iğrenç şeylerden ayırmayı başardığım an, bu durumda kendimi daha iyi hissetmenin tek yolunun dışarı çıkmak olduğunu anladım.

Kendime yeni bir müşteri bulmak ve cinsel ilişkiye girmek istiyorum.

Olgunlaşmamış mı? Evet. Şovenist mi? Muhtemelen. Hiçbir şekilde sağlıklı değil mi? Elbette değil.

Ama altı yıldır aynı kadınla birlikteyim. Ne kadar çok ayartılmaya maruz kalsam da, asla harekete geçmedim; bir kez bile. Birçok kez zina yoluna girebilirdim, ama ben daha iyi yetiştirildim. Bu süre boyunca evliliğime sadece sevgi ve saygı duydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve o kaltak beni aldattı.

İşte buradayım.

Manhattan'a geldim çünkü evime yakın bir yerde olmak istemiyordum ve hem tanıdığım kimseye rastlamamak için, hem de umarım gizli bir ilişki bulmak için Village'daki bir otel barını seçtim.

Otel barlarının amacı da bu değil mi zaten? Seks yapacak insan bulmak.

Yaklaşık yarım saattir olanları izliyorum; insanlar içeri giriyor, başkalarıyla göz göze geliyor, sohbet başlatıyor ve sonunda birlikte ayrılıyorlar. Ama ben bir türlü kendi adımımı atamıyorum.

Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Bekarlık hayatından hiçbir şey anlamıyorum. Üniversiteden beri hep bir ilişkim oldu. Elbette, Paula ile tanışmadan önce birkaç kızla çıktım. Çıkmak derken, yurt odalarında veya kulüplerin tuvaletlerinde birazcık yakınlaşmayı kastediyorum. Ama hiçbir zaman aşırıya kaçmadım ve inanın bana, birkaç yıl evli kalınca o genç adamın özgüveni çok çabuk yok oluyor.

Şu an bulunduğum yerde, birini nasıl etkileyeceğime dair en ufak bir fikrim bile olmazdı.

"Seni üzüyor mu?"

Sağ taraftan son derece kaba bir ses yankılandı ve kendimden nefret etme halimden sıyrıldım. Yüzümü o yöne çevirdim ve bana dik dik bakan bir adamla karşılaştım.

İri yapılı bir adam. Bar taburesinde otururken bile, en az 1.90 boyunda, belki de daha uzun olduğu açıkça belli. Geniş omuzlu ve sağlam yapılı. Çok yer kaplıyor...

Yani, ben spor yapıyorum. Hem de çok. Kendi kendimi övmeyi pek sevmem ama vücudum mükemmel, zaten öyle de olmalı çünkü bunun için çok çalışıyorum. Ama bu adam, sanki öyle yaratılmış gibi. Spor salonunda dik dik baktığım, spor yapmaktan çok flört edip gülen ama yine de en iyi vücuda sahip olan o tip herif.

O türden bir adam.

Koyu renk saçları neredeyse çenesine kadar uzanıyor, kulağının arkasına doğru kıvrılmış, kaşında ve burnunda piercing var ve görünen neredeyse her yerinde dövmeler bulunuyor. Kış mevsimi olduğu için kimsenin teni fazla açıkta değil. Bu adam üzerine çok iyi oturan uzun kollu bir gömlek giymiş ama yine de ellerinde, köprücük kemiğinde ve boynunda dövmeler görünüyor. Kumaşın altında daha ne kadar dövme olduğunu sadece hayal edebiliyorum…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yutkunuyorum ve gözlerimi daha da kırpıyorum. Kelimeler. Kelimeler söyle.

"Anlamadım mı?" diye soruyorum, çünkü şimdi söylediklerini hatırlayınca sorusu beni şaşırtıyor.

Koyu renkli gözleri önce bara kaydı, sonra tekrar benimkine döndü. "İçki. Sanki seni çok kızdırmış gibi ona bakıyorsun."

“Belki de öyledir.” Yerimde kıpırdanıyorum.

Sırıttı. "Senin için onu döveyim mi?"

Bu adamın yüzündeki alaycı gülümseme sadece müstehcen bir sırıtış değil. Dudaklarının kıvrımlı, şeytani bir ifadesi var ve bir tarafında gamze belirginleşiyor. Sınır bölgelerinde yaşayanlar bu ifadenin içinde kaybolabilirler.

"İyiyim." İçeceğimi kaldırıp bir dikişte içtim.

"Öyleyse bir sonrakini ben ısmarlayayım." Ben daha kabul edip etmeme fırsatı bulamadan barmene işaret etti.

"Sorun değil. Teşekkürler," diye kekeledim, oysa şarap çoktan doldurulmaya başlanmıştı bile.

"Seni bu kadar üzen ne?" Tereddütlerimi görmezden geliyor, işaret parmağıyla bardağına vururken beni son derece kafa karıştırıcı bir şekilde izliyor.

Ondan hiç eşcinsel izlenimi almıyorum. Ve birçok eşcinsel arkadaşım var. Yani, çok değil ama bazıları. Bu adam onlardan hiçbirine benzemiyor.

Ama gözlerinin benimkine dikilmiş, hiç tereddüt etmeden yoğun bakışları, sanki beni karmaşık bir kitap gibi okumaya çalışıyor. Bana sanki Büyük Beklentiler romanından bir esermişim gibi bakıyor.

"Genellikle en derin sırlarımı yabancılara itiraf etmem," diye homurdanıyorum.

Başını yana eğdi. "Bana bir iyilik yap."

Ve nedense, tam da bunu yapmaya meyilli hissediyorum. Belki de sandığımdan daha sarhoşum. Ya da belki de şu anda bir arkadaşa çok ihtiyacım var. Ve işin aslı şu ki, bazen kendi çevrenizdekilerle konuşmaktansa yabancılarla konuşmak daha kolay. Nedenini sormayın, durum böyle işte.

Bunun üzerine bir yudum daha viski içtim, boğazımdaki yakıcı hissi bastırıp sert bir nefes verdikten sonra itiraf ettim: "Karım beni aldatıyor."

Bunu sesli söylemek çok gerçekçi geliyor. Göğsümü nasıl da sıkıştırıyor, nefret ediyorum; tüm bu duyguları yok etmek için sürekli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yumruklarımı sıkıyorum.

Bu yabancıdan acıma ve sempati bekliyorum. Aldatıldığınızı itiraf ettiğinizde insanlardan hep aldığınız türden bir sempati, sanki aldatılmak sizi beceriksiz bir kaybeden yapıyor gibi.

Ama adamın yüzüne tekrar baktığımda, çok daha beklenmedik bir tepkiyle karşılaşıyorum.

Gülümsüyor.

Çok büyük değil ama oldukça parlak, bronzlaşmış, kışın bile altın rengi olan teniyle tezat oluşturan beyaz dişlerini gösteriyor. Bunun milliyetinden mi, güneşli bir tatilden mi döndüğünden yoksa bronzlaşmaya mı gittiğinden emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, onun gibi bir adam için her şey olabilir.

Kafamdaki karışıklığı tekrar toparlayınca kaşlarım çatıldı. "Talihsizliğim sana eğlenceli mi geliyor?"

“Hayır.” Hafifçe homurdanarak içeceğini çalkaladı, buz küpleri birbirine çarptıktan sonra bir yudum aldı. “Hayır, hiç de değil. Aslında tam tersi. Senin adına çok mutluyum.”

Gözlerim hızla kırpılıyor. "Ne?"

“Evet, dostum. Özgürsün.” Bardağını bana doğru kaldırdı. “Tebrikler.”

Şoktayım, nutkum tutuldu. Şu anda olanları idrak edemiyorum bile.

Bu adam... deli mi? Saçma mı? Yoksa biraz havalı mı?

Karar veremedim, bu yüzden içkimi kaldırdım ve o da kadehini benimkine vurarak şerefe dedi. İkimiz de tekrar birer yudum aldık, o bardağını bitirdikten sonra içini çekti.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye soruyor, kelimenin tam anlamıyla hiç beklemediğim bir anda.

Sanırım Alacakaranlık Kuşağı'ndayım. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf etkileşim. Bu adamı hiç çözemiyorum ve daha da şaşırtıcı olanı, ona ne kadar ilgi duyduğum.

Erkeklerden hoşlanmıyorum. En azından daha önce hiç hoşlanmadım. Otuz yıldır bu gezegende tamamen heteroseksüel olduğuma inanarak yaşıyorum.

Sonra karım beni aldattı ve görünüşe göre kendim hakkında düşündüğüm her şeyi altüst etti. Çünkü ne kadar tuhaf gelse de, bunu gerçekten düşünüyorum.

"Yukarıda ne var?" diye soruyorum aptalca. Oyalanıyorum ve cevap çok açık görünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Benim odam.” Barmene el sallayarak, “Benimkini ve onunkini yirmi beşe yirmi beşe ayarlayın,” dedi. Sonra o lanet olası sırıtışı bir süs gibi takarak tekrar bana döndü. “Yani, süitimi kastediyorum.”

Ağzım anormal derecede kuru. "Ben... ben değilim..."

Bar taburesinden inip, boyu benim üzerime doğru yükseliyor. "Sen ne değilsin?"

Yutkunarak biraz öne eğildim. "Eşcinsel."

Yüzüme daha da yaklaşırken gülümsemesi genişledi ve fısıldadı: "Ben de."

Rom, nane ve limon kokuyor. Bir de tanıdığım bir çeşit kolonya kokusu var.

Bana ne oluyor böyle?? Buraya bir kadınla tanışmaya geldim, bir erkekle değil. Ben böyle şeyler yapmam... Bir erkekle ne yapardım ki?

Sonsuz olasılıklar birdenbire zihnimde dönüp durdu ve yerimden kıpırdanmama neden oldu.

“Yapmamalıyım…” diye mırıldanıyorum alt dudağımı ısırırken. Bakışları ona takıldı ve şimdi kıyafetlerimin altında fena halde yanıyorum.

“Hayır… muhtemelen yapmamalısın.” Sesi adeta titreşerek içime işledi. Sonra doğruldu ve başını yana eğerek eliyle otelin içine açılan barın çıkış kapısını işaret etti. “Peki?”

Ve nedenini tam olarak asla anlayamayacağımdan emin olmadığım sebeplerden dolayı, bar taburesinden kayıp ayağa kalkıyorum.

Ben de onu takip ederek dışarı çıktım.

Bu adam benden yaklaşık 10 santimetre daha uzun, aynı yapıda ama vücut yapısına göre orantılı. Otel lobisinde asansörlere doğru ağır adımlarla ilerleyişini izlerken, ona yetişmek için arkasından koşuyormuş gibi hissediyorum, ki bu çok garip çünkü ben hiç de ufak tefek değilim. Ama bu adam profesyonel bir güreşçi gibi yapılı.

Asansörlere doğru yavaşça ilerliyor, biz girmek üzereyken çıkanlara yol veriyor. Kimse ne yaptığımı bilmediği için, sadece kendi güvensizliğimden dolayı yüzümü yere çeviriyorum…

Bu insanlar beni tanımıyor. Tanıdık olmayan bir adamla otel süitine çıkan heteroseksüel bir erkek olduğumu bilmiyorlar. Yine de yüzüm kızarıyor, eminim ki utançtan kıpkırmızı oldum. İkimiz de asansöre bindiğimizde ve o oda anahtarını çıkarıp okutup kendi katının düğmesine bastığında, sanki bedenimden ayrı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asansör bir süre çalışıyor ve biz tüm süre boyunca sessiz kalıyoruz. Ama duyduğum şey sessizlik değil. Başım, kulaklarıma dolan kan dalgalarıyla dolu ve inanılmaz derecede gürültülü. Kendi kalbimin göğüs kafesime çarpmasının sesi de öyle.

“Bu kötü bir fikir…” Adamın sesi solumdan gürleyerek, aklımdan kelimeleri adeta çaldı.

Yüzümü ona doğru çevirdim. "Öyle mi?"

Gözlerini bana dikti ve bu garip derecede parlak asansör ışığında gözlerinin mavi olduğunu görebiliyordum. Okyanus mavisi, şu anda tam olarak tanımlayamadığım bir açıklık da vardı. Ciddi bir şekilde başını salladı, bu da beni daha da şaşırttı.

Beni süitine davet etti ve şimdi, iki dakikadan kısa bir süre sonra, fikrini değiştiriyor? Neler oluyor böyle??

Asansör kapıları açılırken şaşkınlıkla, "Gitmeli miyim...?" diye soruyorum.

Doğrulup yanımdan hızla geçerek çıktı, giderken de "Hayır," diye mırıldandı.

Onun arkasından yürüdüm, yol boyunca başımı salladım.

Koridorun en ucuna kadar yürüdü ve bir odanın önünde durdu. Yirmi beş, yirmi beş. Anahtarını kullandı ve içeri girdi, kapıyı benim için açık tuttu. İstemeyerek içeri girdim, başım dönüyordu, o da kapının dışına "Rahatsız Etmeyin" işaretini astı.

Hiçbir şey söylemeden, bu devasa, gösterişli süitin minibarına doğru doğruldu. "İçecek?"

“Şey… elbette.”

Geniş oturma odasından Manhattan silüetini gösteren büyük pencerelere doğru yürüyorum. Bu yükseklikten manzara inanılmaz. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde manzaraya bakakalıyorum, bir yandan da onun yanıma doğru geldiğini hissediyorum.

Yaklaşık yedi yıldır New York'ta yaşıyorum ve şehir beni hâlâ büyülüyor. Şehir, yaşayan, nefes alan bir organizma gibi; duyguları ve iştahı olan bir varlık. Orta Batı'daki memleketimin tam tersi. Göz alabildiğince uzanan düz tarım arazileri. Elde edebileceğiniz tek şey bu.

Adam bana bir bardak uzattı ve ben de yavaşça yudumlayarak, o yakıcı ve hafif sarhoş edici hissin tadını çıkardım. Rahatlamam, hâlâ o kadar hızlı atan ve duyacağından korktuğum nabzımı sakinleştirmem gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sinirlerim kontrolden çıkmıştı ve yanımda duran bedeni, onun sıcaklığını ve büyüklüğünü hissettikçe neredeyse titriyordum.

Şu anda otel odasında bir adamla yalnız olduğum bana çok açık. Onun bir yabancı olduğunu ve beni öldürmeyi ya da daha kötüsünü planlıyor olabileceğini bir kenara bırakalım. Asıl şaşırtıcı olan, onun bir erkek olması. Ben rastgele erkeklerle otel odalarına böyle yalnız başıma içki içmek için girmem.

Karım beni aldatıyor ve ben de bir erkekle birlikte olmaya karar veriyorum? Hiç mantıklı değil.

Yoksa öyle değil mi?

"Karını mı düşünüyorsun?" Sesi kulağıma adeta tırmaladı ve sonunda yüzümü çevirip onu birkaç santim ötemde buldum.

Başımı hafifçe sallıyorum. Çünkü… hayır. Karımı düşünmüyorum. Artık düşünmüyorum.

Bakışları dudaklarıma inerken ateşli, yakıcı; bu manzara karşısında midemde garip bir akım cızırdıyor. Rahatsız edici ama... sanırım bundan nefret etmiyorum.

Kendimi oyalamak, içimdeki o gıcıklığı bastırmak için bardağımdaki kalan içkiyi bitiriyorum, ama geçmiyor. Alkol bu gıcıklığı göğsüme yayıyor ve adam bardağımı elimden alıp yakındaki bir masaya kendi bardağıyla birlikte koyarken göğsüm düzensiz nefes alıp veriyor.

"Bu iyi bir dikkat dağıtıcı mı?" diye sordu kısık bir sesle, iri eli belime doğru kayarken.

Gerçekle hızla yüzleştim ve panik içinde geri çekildim. "Burada olmamalıydım."

"İstersen gidebilirsin." Peşimden geliyor.

“Yapmalıyım.” Bacaklarım kanepeye değene kadar geriye doğru yürümeye devam ediyorum.

Tökezleyerek popom minderlere çarptı. O da peşimden gelip üzerimden sürünerek geçti.

“Öyleyse git,” diye fısıldadı, kollarını bana dolayarak, iri bedeni beni sıkıştırdı.

İşte o zaman, "git" kelimesini söyler söylemez ve o kadar yakınımda olmasına rağmen, dilinin de piercingli olduğunu fark ediyorum.

İsa Mesih…

Yukarı doğru hareket ediyorum, onu itmeye çalışıyorum ama beni durduran bir şey hissediyorum. Aramızda sert bir şey… Ve bu o değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim. Ereksiyon halindeyim.

Aman Tanrım.

Sertleştim. Penisim sertleşti… Neden?? Nasıl??

Kalçasını hareket ettirerek hızla sertleşen cinsel organını benimkine bastırdı ve dudaklarımdan titrek bir inilti çıktı.

Yüzüme doğru eğildi. "Artık bunu yapmayacağımı söylemiştim..." Dudakları çeneme değdi.

Penisim zonkluyor.

"Kahretsin..." diye inledim, boğazıma hafif bir öpücük kondururken.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse duyulmuyor, sanki benimle konuşmuyormuş gibi.

Sanki kendi içinde bir savaş veriyor. Yapmaması gerektiğini ne kadar söylese de, durmuyor.

Ağzı Adem elmamı emiyor ve onun altında paramparça oluyorum. Kafam kocaman bir pus gibi, etrafımızdaki cinsel gerilimin yoğun sisi beni öyle bir sarmış ki, nerede olduğumu bile zar zor anlıyorum.

Bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum… Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kendime asla böyle şeyleri düşünme izni vermemiştim…

Tıpkı sert sakalların sıcak tenime değmesi gibi.

Penisimin sertliği tekrar seğirdi, kot pantolonumdan çıkmaya çalışıyordu. "Bekle..." Onu durdurmak istercesine pazularına uzandım. Ama kalın kas liflerini hissettiğim anda tekrar erimeye başladım.

Kalçalarını benimkine sürterek, giysilerimizin üzerinden ereksiyon halindeki penislerimizi birbirine sürtüyor, ben de mırıldanmaya başlıyorum. "Seni istiyorum..."

Elinin kıvranan bedenlerimizin arasına kayıp kasıklarımı kavramasıyla ağzımdan kısık bir ses çıkıyor. Penisimin kasıklarından iç çamaşırımın içinde zevk sıvısı akıyor. Bunu hissedebiliyorum.

Kahretsin, bu çok kafa karıştırıcı…

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum..." diye homurdanarak beni okşadı, bacaklarım kendiliğinden açılıp ona yer açana kadar penisimi sıktı.

Bu adamın benimle birlikte olmasına izin verebilir miyim? İstediği bu, değil mi...?

Bu nasıl bir his olurdu?

Zihnim serbest kalıyor, derinlerde saklı düşünceler ve fanteziler sanki her zaman oradaymış gibi ileriye doğru hücum ediyor, oysa teorik olarak şu ana kadar onlardan hiç haberim yoktu. Ellerim göğsüne gidiyor, sert

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzeylerini hissederken kalçalarım sürtünmeyi, verdiği güzel hisleri kovalıyor.

"Her şey," diye nefes nefese söylüyorum, bunu söylemek istemesem bile.

Aç bir hayvan gibi hırlıyor. "Seninle sevişmek istiyorum."

Donakaldım. Şey, bu... beklenmedik bir şey.

"Tanrım, seni çok derinden istiyorum," diye mırıldanıyor yanan tenime, pantolonumun içinden penisimi öyle sertçe çekiyor ki, testislerim kasılıyor. "Lütfen... kıçıma bin, kovboy."

Onun beni okşamasının verdiği his, şehvet dolu sözleri ve benimle birlikte olmak istemesi düşüncesi...

Dövme ve piercingleriyle, derin ve erkeksi sesiyle bu dev adam...

Midem kasılıyor, dudaklarım titriyor ve başım dönüyor.

Ve sonra ben geliyorum.

Pantolonumun içinde.

Tam bir ergen gibi.

Dudaklarımı ısırarak çığlıklarımı gizlemeye çalışıyorum ama şu anda orgazm geçirdiğim inanılmaz derecede açık. Penisimin parmaklarının arasında, kot pantolonumun içinde saklı bir şekilde sızladığını ve kendi menimle pelvisimi ıslattığını hissediyorum.

Vücudu kaskatı kesiliyor ve başını kaldırdığını hissediyorum, muhtemelen dudaklarımı birbirine bastırırken mırıldanırken bana bakıyor. Gözlerim kapalı, sıkıca kapalı ama açmam gerektiğini biliyorum. Eninde sonunda ona bakmam gerekecek, korkunç bir düşünce.

Orgazmın verdiği coşku inanılmaz hızlı geçiyor ve saniyeler içinde utançtan kavruluyorum. Sanırım bu, hayatımın en utanç verici anlarından biri.

Göz kapaklarım aralandı ve hâlâ adını bilmediğim adama baktım. O da bana doğru göz kırptı.

Ona doğru gözlerimi kırpıştırdım.

Dudakları aralandı.

Sonra da kapatıyorlar.

Birbirimize bakarken yüzüm kıpkırmızıydı, en ufak bir mizah belirtisi yoktu. Ondan sadece şok, şok ve daha fazla şok vardı; benden ise saf, katıksız bir aşağılanma.

Konuşmaya başlıyor, sesi kısık bir şekilde, "Şey şuydu..." diyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama daha fazla ilerleyemeden onu itip altından sıyrılıyorum. "Gitmem gerek."

Yavaşça ayağa kalktım ve kapıya doğru koştum, arkamdan onun sesini duydum. "Bekle. Bekle, gitme."

“Hayır. Üzgünüm. Kalamam.” Kapı koluna uzanıp hızla kapıyı açtım.

Adeta içinden dalarak, adama bir kez bile arkama bakmadan, uzun koridorda asansörlere doğru koştum.

Otel odasında beni pantolonuma işettiren yabancı.

Hayatımda sadece bir erkekle kısa süreli bir ilişki yaşadım, buna ilişki denilebilir mi bilmiyorum ama ben öyle demezdim çünkü... evet.

Utanç verici.

Otelden koşarak çıkıyorum, eve gitmek için gördüğüm ilk taksiye atlıyorum. Karımla hesaplaşmak için...

İşin garibi, bu gece öfkemi dindirmek ve evliliğimdeki saçmalıkları aklımdan çıkarmak için dışarı çıktım ama başardığım tek şey daha fazla sorun çıkarmak oldu. Queens'e dönüş yolculuğu boyunca çok gergindim ve sinirlerim bozuktu.

Başımı ellerimin arasına alıp, o anı tekrar tekrar zihnimde canlandırırken, kendimi dünyanın en korkağı gibi hissediyorum. Onun sözleri, beni becerme isteği... Penisimi sıkıca kavramasının hissi... ve bunun sonucunda yaşadığım zamansız orgazm, iç çamaşırımda kurumuş halde, beni rahatsızlık içinde kıvranmaya itiyor.

Tanrım, ne kadar da beceriksizim!

Taksi apartmanın önünde durdu, ben de gözlerimi ovuşturup, ödemeyi yaptıktan sonra kışın soğuğuna doğru arabadan indim.

Bu gece tam bir felaketti, ama en azından o adamı bir daha asla görmeyeceğim.

Bu bana teselli veriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ONE

Velle

O lanet olası alarm, güzel bir rüyadan beni yeterince bölüyor.

Sürekli bip sesi çıkaran şeye doğru kolumu savurdum, iki kez ıskaladıktan sonra sonunda komodine çarptım.

Beş dakika daha, anne.

Bir ayak sol bacağıma saplandı ve homurdandım. Ama acı, yerini hızla donduğum hissine bıraktı. Burası her zaman çok soğuktur, ama gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda, üzerimde hiç battaniye olmadığını fark ettim.

Yanımda duran formların hepsi onların kullanımını engelliyor.

İç çekerek gözlerimdeki uykuyu ovuşturup doğruldum. Tamam, peki. Sanırım şimdi kalkmalıyım o zaman.

Yataktan kalkmak oldukça zorlayıcı oldu. Her yerde uzuvlar vardı. İlk başta pek anlayamadım ama dışarı çıktığımda en az üç ceset gördüm. Birini kesinlikle tanıdım…

Gözlerimi devirerek, çıplak bir şekilde bitişik banyoma doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Ve sabah rutini başlıyor.

İşemek. Duş almak. Dişlerimi fırçalamak.

Aynada çenemi ovuştururken sakalımın uzunluğunu inceliyorum. Evet… tıraş olma zamanı geldi.

Yüzümü tıraş edeceğim. Saçlarımı da toplayacağım çünkü biraz fazla uzadı ve bütün gün gözlerime girmesini istemiyorum. Ama saçlarımı kestirmeyeceğim… En azından şimdilik.

Odamıza döndüğümde yatağın boş olduğunu gördüm. Bu da rutinin bir parçası.

Geceleyin devasa California King yatağımda kalmayı başaran herkes, ertesi sabah duştan çıktığımda çoktan gitmiş olması gerektiğini çok iyi bilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kurallar bunlar. Ve ben tarafından sıkı bir şekilde uygulanıyor.

Boxer şortumu çekiştirerek dolabıma yöneldim ve üniformamı giymeye başladım.

"Beş dakika kaldı," diye mırıldandı suç ortağımın bir şekilde boğuk ama yine de belirgin bir şekilde kadınsı sesi kapıdan.

Omuzumu çevirip ona selam verdim. "Evet, efendim."

"Bana öyle seslenme. Yaşlı gibi görünmeme neden oluyor."

Joy'un kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatak odamın girişinde ona yaslanmış halini izliyorum. Zaten giyinmiş ve gitmeye hazır, muhtemelen en az bir saattir böyle. Bunu nasıl başarıyor, hiçbir fikrim yok...

Bütün gece parti yapıp, yine de uyanıp spor yapmayı başarabiliyor mu? Çok çılgın! Bana kalırsa bütün sabah insanları böyledir.

Gece hayatını seviyorum, bebeğim. Dans etmeyi seviyorum.

Kendi kendime kıkırdayarak giyinmeyi bitirdim, telefonu, anahtarları, cüzdanı aldım ve sonra da hışımla yanına gittim.

"Dün gece eğlendin mi?" diye sırıtarak yüzüme baktı.

Joy kısa boylu değil, en azından çoğu kadına kıyasla değil. Ama ben 1.93 boyundayım, yani ondan epey uzunum.

"Eğlence benim ikinci adım, sen seksi küçük pasta dilimi." diye sırıttım ve yanaklarını çimdikledim, o da dirseğiyle tam karnıma vurdu.

Koridora doğru birbirimizi iterken homurdanarak gülüyorum.

Bana eski sevgilimle çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sor.

Bu inanılmaz derecede harika, çünkü eski sevgilim de inanılmaz derecede harika, çünkü o Joy Jameson, yeryüzünde yaşamış en havalı insan. Ama yıllar önce kız arkadaşımla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sorsaydınız, elimle başıma silah dayama hareketi yapardım, tetiği çeker ve beynim diğer taraftan fırlardı.

Joy buraya ilk geldiğinde onunla çıktık. İlişkimiz, ister sevgili olalım ister olmayalım, her zaman akıl almaz bir deneyim olan seks sayesinde bu kadar uzun süre devam etti. Ama bu iş kolunda, bir ilişkiye sahip olmak zayıflık olarak görülüyor.

Ve asla, asla zayıflık göstermeyin.

Ama her şey hayırlısı, çünkü arada sırada birlikte olan arkadaşlar olarak daha iyi anlaşıyoruz. Kendimi asla bir ilişkiye bağlamayacağıma inansam da, Joy'un tek eşliliğe daha da karşı olduğunu düşünüyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken, kanadımızın üçüncü katının tamamı sessizdi, bu da iyi bir şey. Bu, sabah vardiyası için bizimle birlikte ayrılacak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

herkesin çoktan aşağıda arabada olduğu anlamına geliyor. Beklemekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Joy ile birlikte mermerden yapılmış uzun, sarmal merdivenlerden yukarı çıktık, askeri botlarımız tak tak tak diye ses çıkararak dibe ulaştık. Kapının yanındaki paltolarımızı alıp iyice giyindik, dışarıda bir dakikadan az kalacak olsak bile. Şu an hava çok soğuk. Kahrolası Şubat ayı.

Ev dediğimiz bu tuhaf yere son bir kez daha bakıyorum, kapıyı kapatıp dondurucu soğuğa göğüs gererek SUV'ye doğru birkaç adım atıyoruz. Joy ön koltuğa otururken ben de Escalade'in sürücü koltuğuna çöküyorum; araba zaten çalışır durumda, içeride ısıtıcı sonuna kadar açık. Dikiz aynasında üç yorgun yüz bana bakıyor.

"Herkes hazır mı?" diye soruyorum. Ama bu retorik bir soru ve onlar da bunu biliyor.

Vites kolunu parktan çıkarıp uzun, kıvrımlı yoldan aşağı doğru ilerlerken kimse tek kelime etmedi. Bir kapımız var ve aracım için otomatik olarak açılıyor, böylece çıkabiliyoruz. Dar yoldan ilerlerken, solumuzda Fildişi Konağı, sağımızda okyanus uzanıyor.

Adanın diğer ucundaki hedefimize ulaşmamız beş dakika sürüyor, ama elbette tüm yol boyunca orayı görebiliyoruz… Karanlık, uğursuz, betondan ve umutsuzluktan yapılmış.

Alabaster Cezaevi.

Yeni bir kapıya kadar arabayı sürüyorum, o da benim için açılıyor, sonra da bizi doğrudan çalışan girişine kadar getiriyorum. Burası tam bir labirent ve emin olun her köşesini avucumun içi gibi biliyorum. Zaten bilmem de gerekirdi.

Burası benim krallığım. Bu lanet yerde karanlığın prensi benim.

Motoru kapatıp hepimiz dışarı fırladık ve kapıya doğru koştuk. Sadece hayatta kalan dört kişinin bildiği şifreyi girdim ve içeri girdik. Dışarıda, hapishane pin-pad'ler ve benzeri şeylerle korunuyordu. İçerisi ise tamamen kontrol odalarından ibaretti.

Madem öyle...

"Günaydın, Mickey!" diye cıvıldadı Joy.

Kıdemli kontrol odası operatörümüz Mickey, biz ona doğru ağır adımlarla ilerlerken mola odasından geliyordu. Joy'a küçük bir gülümseme ve kısa bir el sallama hareketi yaptı, biz diğerleri ise ona sadece isteksiz bir bakış attıktan sonra, minik ellerinde kocaman kahve bardağını zar zor tutarak ana kontrol odasına giden koridora doğru sendeleyerek ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Demek istediğim, o ufak tefek bir adam.

Peters homurdanarak, "Neden ona el sallanıyor?" diye soruyor.

Soyunma odasına doğru yürürken, istemsizce omzumun üzerinden ona sırıttım.

Joy, her zamanki ifadesiz yüzüyle, "Çünkü güzelim," diye yanıtlıyor. Bu, neyin iyi olduğunu bilen herkes için son derece ürkütücü bir durum.

Soyunma odasına girdiğimizde hepimiz paltolarımızı asıyoruz, kılıflarımızı takıyoruz ve silahlarımızı doldurup kişisel eşyalarımızı kilitli dolaplara koyuyoruz. Ayrıca, normal kıyafetlerle girip sonra değiştirmeyi tercih edersek diye yedek üniformalarımızı da burada saklıyoruz; ancak sabah vardiyasında çalışanlarımızdan hiçbiri bunu gerekli görmüyor. Bu, gece vardiyasında çalışanların tercih ettiği bir şey.

Joy ve ben nadiren gece vardiyasında çalışırız. Bu, bize yakışmayan bir iş olarak görülür. On yılı aşkın süredir burada yaşadığımız için de haklı olarak öyle.

"Ben kimim?" diye sorabilirsiniz.

Ben John Chevelle, Alabaster Cezaevi Baş Gardiyanıyım. Ve kısaca söylemek gerekirse, buranın sahibi benim.

Burası açıldığından beri, yaklaşık on iki yıldır burada çalışıyorum. Joy bir yıl sonra geldi. Bizimle on yıldan fazla süredir çalışan birkaç güvenlik görevlimiz daha var. Mickey, sunucular kurulduğundan beri, yaklaşık sekiz yıldır burada. En yeni güvenlik görevlisi ise iki yıldır burada.

Mesele şu ki, yıllar içinde birkaç adamımızı kaybettik ve yerlerine ancak yüzde yüz gerekli görüldüğünde yenilerini alıyoruz. Sayımızın ne kadar az olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum… Şu anki asıl endişem bu değil.

En büyük endişem, tıpkı mahkumlar gibi, elimizdeki gardiyanları da kontrol altında tutmak. Burada çok zorlu bir iş yapıyoruz, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en ahlaksız suçlularla uğraşıyoruz. Onların dış dünyayla tek bağlantısı biziz.

Bu da zaman zaman işlerin karışabileceği anlamına geliyor. Sanırım önemli olan bu karışıklığı yönetmek.

Geçen hafta bir transfer yüzünden bir gardımızı kaybettik, tam olarak ne olduğunu hala anlamıyorum, yakında yeni bir oyuncu alacağız. Yardıma ihtiyacımız olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Kısacası, yanımızda daha fazla oyuncu olması daha rahat uyumamı ve neredeyse kesin olarak ülser olan o ara sıra ortaya çıkan karın ağrılarından kurtulmamı sağlayacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Selam, Jamesey.” Brenner nefes nefese odaya girdi. Joy yukarı baktı, yüzündeki neşesizlik ifadesi gözlerini daha da açtı. “Aşağıda bir sorunumuz var.”

Boğazımı yüksek sesle temizledim ve Brenner'ın gözleri bana takıldı. Çok yorgun görünüyordu. Sanırım yine uzun bir gece hücre hapsinde kalacak.

Bana söyleyip söylememeyi uzun uzun düşündükten sonra, "Bir cep telefonu buldum," diye itiraf ediyor. "Dinlenme odasında. Linetti, 62 numaralı kişinin onu oraya sakladığını düşünüyor."

Kang.

“Linetti’nin ne düşündüğü umurumda bile değil.” Joy, yüzünün yan tarafına dik dik bakarken neredeyse benim kadar rahatsız görünüyordu. Bal rengi gözlerini bana çevirdi ve bana bir bakış attı. Ne demek istediğini zaten biliyordum.

Bırakın ben halledeyim.

"İyi olur," diye homurdandım ve o da gözlerini devirerek, sanki kafa kırmaya hazır gibi odadan fırladı.

Bu bir örtmeceli ifade de değil. Eminim ki, eğer arkadaşı Kang gerçekten de küçük oyun odalarına bir cep telefonu saklamışsa, kız onun kıymetli kafasını bir yumurta gibi kırabilir.

Derin bir iç çekişle, "Hadi gidelim çocuklar," dedim.

Adamları koridordan aşağıya, ortak odalarımızdan birine geri getiriyorum. Burada vardiya çizelgesi asılı, böylece gece vardiyasından kimin çıkacağını, vardiya değişiminde kimin kalacağını vs. biliyoruz. Herkesin sabah burada olduğundan emin olmak için not alıyorum, sonra saatime bakıyorum. Hücrede kalan o pisliklerin kıçlarını buraya getirmek ve nöbetlerini dinlendirmek için yaklaşık iki dakikaları var. Her zaman son dakikaya kadar dayanıyorlar, o ahmaklar.

Zindanlarda çalışmak insanı çok yıpratıyor. Yıllardır yapmıyorum, bunun iyi bir sebebi var. Çünkü berbat bir şey.

Otuz saniye sonra Jasper odaya sinsice girdi. Ve sadece on saniye kala Kemper içeri hışımla daldı. En eski arkadaşım. Şaka yapıyorum.

Hiçbir zaman gerçekten iyi geçinemedik. Bunun başlıca sebebi, ortak noktamızın neredeyse hiç olmaması. O ve Joy yakın arkadaşlar ve bu yüzden ona zorluk çıkarmıyorum. Ama birbirimizi tanıdığımız bunca yıl boyunca nadiren konuşuyoruz. Ve onun hakkında, Alabaster Adası tarihinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evli olan sadece üç zavallı adamdan biri olması dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Aslında pek seçeneği yoktu. Bunu anlıyorum… İş başvurusunun bir parçası bu. Ama yine de, karısını haftada sadece iki kez gördüğü halde evliliğini nasıl yürütebildiğini anlayamıyorum.

Şöyle bir düşününce, kulağa hoş geliyor. Belki evliliği denemeliyim...

Bu düşünceyle kahkahamı bastırıp çenemi Kemper'e doğru kaldırdım. Günaydın diye başımı sallamama aldırış etmedi, ama bana dik dik bakıyordu. Ona bir öpücük gönderdim, bu da daha da şiddetli bir sessiz öfkeye yol açtı.

Sanırım benden pek hoşlanmıyor. Aynı duyguları paylaşıyorum, pislik herif.

"Günaydın, pislikler," diye seslendim odadakilere, Kemper'e bakarak. O da odanın arka tarafında sinsice dolanıyor, asık suratlı bakışları şimdi mola masalarından birinin üzerinde duran dünkü gazeteye kilitlenmişti. "Bu gece çift vardiya için kalacaksanız, saat altıda burada görüşürüz. Yoksa, işten çıkın ve biraz dinlenin. Ya da dinlenmeyin, umurumda değil, sadece gözümün önünden çekilin."

Geceyi geçirenler homurdanarak kapıya doğru ilerliyorlar, Kemper hariç, o hâlâ o lanet gazeteye gömülmüş durumda. Sanki dünyanın durumu gerçekten umurundaymış gibi.

Gözümün ucuyla gece vardiyasındaki adamlarımın hâlâ odada dolaştığını fark ettim. Onlara "defolun gidin!" diye bağırmaya hazırlanırken, tanıdık bir ses tüylerimi diken diken etti.

Refleks gibi dikleşiyorum. Tıpkı bir askerin eğitim çavuşuna verdiği cevap gibi.

Gardiyan her zamanki gibi cep telefonu yüzünün kenarına yapışık halde içeri girerken hepimiz kapıya doğru döndük. Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sıraya dizilip, diğer uçtaki zavallı her kimseyle konuşmasını bitirmesini bekledik.

“Bunu aylar önce halletmeniz gerekirdi gibi geliyor.” Manuel Blanco’nun kendine özgü, ayırt edilemez sesi duvarlarda yankılanıyor. Kolunu kaldırıyor, uzun parmakları ipeksi beyaz saçlarının arasından geçiyor, Rolex saati bu loş odanın floresan ışığında parıldıyor. “Pekala, ona bir cevaba ihtiyacım olduğunu söyleyin. Burada bir şeyler oluyor.”

Gardiyanın koyu renkli gözleri gözlerime kenetleniyor ve öylece bakıyor. Gözlerimi kırpıyorum, ama kulağına konuşan kişiyi dinlerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakışlarımı ondan ayırmamak zorundayım. Şu anda bakışlarımı kaçırmayı çok isterdim... Ama yapamıyorum.

Başını salladı. "Tamam. Beni gelişmelerden haberdar et."

Sonra, karşıdaki kişinin hâlâ konuştuğunu duyabildiğim halde telefonu kapatıyor ve iPhone'unu özel dikim pantolonunun içine sokuyor. Tom Ford marka gibi görünen bir paltoyu (etiketlere çok önem veriyor, size söylüyorum) üzerinden çıkarıp en yakınındaki kişiye uzatıyor. Peters paltoyu alıp onun için asarken Blanco ellerini ovuşturuyor.

"Bugün aramıza yeni bir güvenlik görevlisi katılıyor," diyor ve gözlerini doğrudan bana dikiyor.

Bu adamla lafı uzatmaya veya ön sözlere gerek yok. Doğrudan konuya giriyor. Normalde bunu tercih ederim, ama şu anda bu yerde neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yokmuş gibi hissediyorum.

"New York'un en seçkin polislerinden biri olarak madalyalı bir tecrübeye sahip." Gardiyan bütün odaya konuşuyor olsa da bana sırıtıyor.

Kaşımı kaldırdım. "Kendisi New York Polis Departmanı'nda mı?"

"Eski." Sırıtmaları daha da genişledi.

Sonra arkasını dönüp koridora doğru baktı ve birini çağırdı. Ve içeri, rüyamda gördüğümden emin olduğum, kum rengi saçlı, kaslı bir adam girdi…

İki hafta önce beni yarı yolda bırakma şeklinden sonra, onun bir hayal ürünü olduğuna ikna olmuştum.

Ama hayır. İşte burada. Karşımda duruyor, eminim benim ona baktığım gibi bana da şaşkınlıkla bakıyor. Kocaman gözler, şok olmuş bir ifade... Her şey mevcut.

"Ekibimize Memur Harley Samuels'i hoş geldiniz diyelim." Gardiyan, sıkılmış bir ses tonuyla adama işaret ederek devam etti, "Lütfen onu hızla bilgilendirin, Memur Chevelle. Ve herkes onun kendini evinde hissetmesini sağlasın."

Yeni gelen adamın sırtına sertçe vurur, adam irkilir. Ardından gardiyan adamın ceketini kapar ve tek kelime etmeden oradan ayrılır.

Çenem seğiriyor. Keşke bana böyle bombalar yağdırıp sonra çekip gitmeseydi. Ama neden şaşırdığımı da bilmiyorum... Bu onun tarzı işte.

“Şey, Memur Bey…?” Yeni gelen adam yeşil gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve elini uzatarak öne doğru bir adım attı.

“Chevelle,” diye homurdanarak elime aldım. Karıncalanma. Bunlar can sıkıcı şeyler. “John Chevelle. Buranın sorumlusu benim. O gittiğinde.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıya doğru başımı salladım.

Normalde şu an olduğumdan çok daha kendinden emin konuşurum ve bu beni çok sinirlendiriyor. Ellerimiz hala birleşmiş, titriyor, ama sanırım üç saniyeden fazla oldu ki bu normal bir tokalaşma için fazlasıyla uzun bir süre. Bu yüzden elimi onun elinden çekip alıyorum.

Hatırladığım gibi tıpatıp aynı görünüyor. Belki biraz daha yorgun, ama buraya gelmek insanı böyle yapar. Manhattan'da onunla tanışalı sadece iki hafta oldu. Çok tuhaf bir karşılaşmamız oldu ve sonra gece hırsızı gibi ya da Batman gibi ortadan kayboldu.

Yani, Batman yarasa kostümüyle gelseydi ve Komiser Gordon'ı cinsel olarak tatminsiz bıraksaydı.

"Harley Samuels?" diye soruyorum, adını dilimde deniyorum.

Harley'e benzemiyor. Garip bir şekilde, bu hoşuma gidiyor.

Derek'e, Connor'a ya da buna benzer tahmin edilebilir bir şeye benziyor. Harley ismi bana ondan daha çok yakışıyor. Tıpkı Joy gibi... İsmi uymuyor, bu da onu bu kadar ilginç kılıyor. Neşeli değil. Hiç de değil.

"Evet, benim," diye iç çekerek yanıtladı Memur Samuels, yüzünde nihayet iki hafta önce cinsel organına dokunan biriyle artık birlikte çalıştığının farkına varmış gibiydi. Pantolonunun üzerinden olsa da...

O gece yaşananlar beynime kazındı. Her açıdan ne kadar berbat bir gece olduğunu düşünmeyi bir türlü bırakamadım.

Etrafımızda elektrik gibi yayılan garip gerginlikten dikkatimi dağıtmak için, "Herkes kendini Memur Samuels'e tanıtsın. Sonra da gece kalanlar, defolun gidin. Bir daha söylemeyeceğim." diye bağırdım.

Kemper, Harley'e doğru hızla yaklaşan ilk kişi oldu, elini hızla sıktıktan sonra elindeki gazeteyle odadan fırladı. Gözlerimi kısarak arkasından baktım, ama bu tuhaf herife daha fazla odaklanamadan Joy odaya girdi.

Etrafına bakındı. "Neyi kaçırdım?"

"Memur Jameson, bu yeni gelen. Harley Samuels." İkisinin arasında işaret ederek konuştum.

Samuels, bir kadın gardiyan görünce şaşkına dönmüş gibi görünüyor; bu, genellikle edinilen ilk izlenimdir ve bundan daha yanlış bir izlenim olamazdı.

Ve Joy… Samuels'e şöyle bir baktı, gözlerini baştan aşağı süzdükten sonra mırıldandı, "Cehenneme hoş geldin, çaylak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TWO

Joy

Küçük bir kızken, belki on ya da on bir yaşlarındayken, asla aşık olmayacağıma dair kendime yemin etmiştim.

Bu, insanları kendimden uzaklaştırmak için yaptığım dramatik bir açıklama değildi. Kalbimi kaçınılmaz acıdan korumak için yapmam gerektiğini kendime söylediğim bir şey de değildi.

Bu, pratik bir karardı.

Bakın, etrafımdaki herkes sevdikleri insanlar adına aptalca kararlar almaya meyilliydi. Onları mutlu etmek ya da korumak için. Ve bu bana pek mantıklı gelmiyordu…

Başka birinin iyiliği için kendini bir aptal durumuna düşürmek her zaman son derece aptalca görünmüştür.

Babam da o adamlardan biri. Ve inan bana, böyle hissettiğimi bilmek onun gururunu çok incitiyor. Babam gururlu bir adam... Ve hiç de korkutucu olmayan bir adam.

Onu birazdan tanıyacağız.

Ama şu an, aşık olmanın zeki insanları nasıl da aptala dönüştürdüğünü düşünüyorum. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Bugüne kadar, ailem dışında, gerçekten birini sevip sevmediğimden emin değilim.

Belki de içten içe kırılmışımdır diye düşündüm. Belki kalbim çalışmıyordur ya da Noel filmindeki o yeşil pislik gibi çok küçüktür. Jim Carey onu canlandırmıştı...

Grinch! Teşekkürler. Bu beni çıldırtacaktı.

Belki de aşık olmaya yeteneğim yok diye düşündüm. Hayatımda şimdiye kadar birkaç harika erkek ve kız tanıdım. Onlarla olmadıysa, muhtemelen hiç umut yok demektir. Ve aslında bununla bir sorunum yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dahası. Bu beni memnun ediyor.

Çünkü genç halime verdiğim sözü tutmuştum, aşık olmak bir hatadır ve bir daha asla yapmak istemeyeceğim bir hata. Hayatımı zaten birini korumaya adadım. Bunu tekrar yapamam ve asla ailemden olmayan biri için yapmam.

Bu çaylak Harley Samuels… Ona bir bakışta bile başkası yüzünden burada olduğunu anlayabiliyorum. Ya intikam ya da sonuç olarak. Anlamak zor ama sonuçta kimse burada çalışmayı seçmez.

Böyle yaşamak… Bu hayat değil.

Ama bu başka bir zamanın konusu.

Acemi gardiyanı eve getirip etrafı gezdireceğim ve Fildişi Konağı'na yerleşmesine yardımcı olacağım. Anlaşılan, gelip eşyalarını bırakmış, ardından hemen ilk gününe başlaması için çağrılmış. Şaşırmadım. Personelimiz sonsuz derecede yetersiz ve Gardiyan insanlara uyum sağlamaları için hiç zaman tanımıyor. Sizi bir zıpkınla köpekbalığı tankına atıyor ve "İyi şanslar. Bir şekilde halledersiniz." diyor.

Ayrıca, Velle öğlen saatlerinde kendini iyi hissetmediğini söyleyerek ortadan kaybolduğundan, sabah vardiyasındaki adamları eve götürmek de belli ki bana kalmış. Bu bile bütün gün kafamı karıştırdı.

Velle hasta izni almaz. Onunla on yıldan fazla bir süredir çalışıyorum ve işe gelmediği günlerin sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Bu, adada, özellikle de onun gibi birinin, elde edemediğimiz bir lüks olmasının yanı sıra, Velle'nin buranın işleyişi için ona ne kadar ihtiyaç duyduğundan zevk alması da ayrı bir konu. Kontrol manyağı, güç düşkünü bir pislik olduğu için bu durumdan zevk alıyor.

Size söylüyorum, o her şeyden çok bir baş belası, ama eğer birini sevebilseydim, o olurdu. Yanlış anlamayın, onu arkadaş olarak seviyorum. Ve itiraf etmekten ve bitmek bilmeyen egosunu okşamaktan nefret etsem de, Lucky Charms şekerleri gibi bir cinsel organı var.

Büyülü bir lezzete sahip.

Yine de, ben daha acemi olduğum ve daha iyisini bilemediğim zamanlarda ilişki olayını denedik. İşe yaramadı ve altı ay boyunca ikimizi de strese sokmaktan başka bir işe yaramadı, sonunda da dostane bir şekilde ayrıldık.

Burada yeni olan kişinin çok yakında anlayacağı gibi, Alabaster Adası'nda yaşamanın avantajlarından çok dezavantajları var. Burası sadece hapishanede barındırdığımız suçlular için son çare değil. Bizim için de son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çare, hatta belki de bazılarımız için tek çare. Bu yüzden kendimizi eğlendirmek söz konusu olduğunda, ayda sadece bir kez gerçekleşen adadan ayrılma gezileri arasında idare etmek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Bütün bu saçmalıkların ortasında bir ilişkiyi yürütmeyi dene bakalım. Cesaretin varsa dene.

Neyse, Velle müsait olmadığı için, sıradaki kişi benim. Bugün hapishanede tam bir karmaşa yaşandı ve yarın tekrar aynı şeyleri yaşamak zorunda kalmadan önce bir kokteyl, bir sigara ya da belki daha elektrikli bir şeyle rahatlayıp, Ivory Mansion tarzı bir dinlenme ve rahatlama istiyorum.

Malikanenin ön kapısından içeri adımımızı attığımız anda, yukarıdan gelen yüksek sesli müzik bana Velle'nin hasta olmaktan çok, işten bıkmış olduğunu gösterdi.

“Bu gece bunu yapacak enerjim yok.” Hepimiz uzun merdivenleri çıkarken Peters içini çekti. “Ben yatacağım.”

"Daha saat yedi bile değil." diye sırıttım ve o da omuz silkerek koridordaki odasına doğru hızla ilerledi, kapıyı arkasından çarparak gözden kayboldu.

Üç katlı odalar var. Biz en üst katta kalıyoruz ve buradaki odalar kesinlikle daha iyi. Yine de bazı arkadaşlar oda paylaşmak zorunda kalıyor ve Peters da onlardan biri. Ama oda arkadaşı Linetti ile iyi geçiniyor. Linetti sessiz ve temiz, bu yüzden sanırım ideal bir oda arkadaşı.

Velle ve ben, en uzun süredir burada olduğumuz için, tabii ki, kendi banyolu odalarımızda kalıyoruz. Yani, biz ve Kemper. Onun da kendi odası var, kanadın diğer ucunda. Bizimle nadiren parti yaptığı için bu durumdan memnun. Evli ve bu... pek uygun değil. Şu an detaylarına girmeyeceğim birçok sebepten dolayı, ama yarın sabah onu kontrol etmeyi kendime hatırlatıyorum. Son zamanlarda biraz dalgınlaştı ve bunu görmek beni üzüyor.

O adamı çok önemsiyorum.

"Pekala, Çaylak," diye seslendim yeni gelen oyuncuya, diğer oyuncular kanadın her yerine dağılırken. "İşte burası evimiz. Odanı gördün mü?"

Başını temkinli bir şekilde salladı. "Bana Harley diyebilirsin. Ya da Samuels... Gerçekten de Rook'tan daha iyisi her şey."

"Gerçekten mi?" diye kaşlarımı çatarak ona baktım. "Beğendim. Bence yakıştı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bunun yaygınlaşmasından hoşlanmıyorum,” diye homurdanıyor ve ben de sırıtıyorum. “Bu adamların yarısı ismimi hatırlayamadıkları için bana ‘Çaylak’ diyor, belli oluyor.”

Gülüyorum. "Birinci ders, Çaylak. Burada beklentilerini düşürmelisin. Eğer Elton John gibi pembe gözlüklerini takmaya devam etmek istiyorsan, hayal kırıklığına hazır olmalısın."

Bir an bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki neyden bahsettiğimi hiç anlamıyormuş gibi. Sinirimi bir iç çekerek dışa vurmak zorunda kaldım, parmaklarımla gözlerimi ovuşturarak.

“Seni hangisine koydular?” Koridorun ilerisini işaret ediyor ve ben de o yöne doğru gözlerimi kırpıyorum. “Velle ile aynı duvarı mı paylaşıyorsun?? Allah yardımcın olsun.”

Rook'un yüzü donuklaştı ve huzursuz bakışları botlarına inerken alt dudağını şiddetle ısırmaya başladı. Ona gözlerimi kısarak baktım.

Velle'den bahsedildiğinde bunu sık sık yapıyor gibi görünüyor. Velle gün boyu ayrılmadan önce ikisinin birbirlerinin etrafında garip bir şekilde dolanıp durduklarını gördüm... Aralarında bir şeyler oluyor.

Bu durum sadece bir çekimden ibaret olamayacak kadar gergin. Üstelik Velle kimseye böyle davranmaz. Kaslarının ve dövmelerinin altında bir tür duygu besliyor olsa bile, bunları açığa vurmaktansa etrafındaki herkesi katletmeyi tercih eder. Bunu eski sevgilim hakkında kesin olarak biliyorum.

Peki, bu ikisi arasında neler oluyor Allah aşkına? Birbirlerini tanıyorlar mı? Eğer tanıyorlarsa, nasıl?

"Burada olduğunu neden söyledin yine?" diye sordum çaylak askere, yüksek sesli müziğin geldiği yöne, yani yatak odasına doğru yürürken. Ya Velle'nin odasından ya da bir alt kattaki oturma odasından geliyor.

Rook, odasına doğru yürürken bana göz ucuyla bakıyor, kapıyı açıp içeri giriyor ve yeni odasını inceliyor; içeride müzik sesi ancak hafifçe duyuluyor. "Sadece farklı bir şey arıyorum... Yeni bir şey. Heyecan verici bir şey."

Alaycı bir şekilde, "Heyecan istiyorsan Six Flags'e git dostum. Burası ölüm fermanı gibi bir yer," dedim.

Göz ucuyla yutkunmasını görüyorum ama o küçük hikayesine devam ediyor. "Bir süredir yalan bir hayat yaşıyordum. Karımın beni aldattığını öğrendim..."

Bu beni çok etkiledi. Yerimde duramıyordum, ona doğru döndüm ve yakışıklı yüzündeki bariz acıyı gördüm. Bu da bana, ne tür bir aptal karısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu düşündürdü. Hangi salak kadın böyle lezzetli bir şeyi bırakır ki?

Yani, üniformasının altından bile inanılmaz derecede kaslı ve şekilsiz görünen vücudunu bir kenara bırakalım, ama adam tam anlamıyla nefis bir kovboy gibi görünüyor.

Onu kalçasız pantolon giyerken neredeyse gözümde canlandırabiliyorum ve bu beni kasık bölgemde uyandırıyor.

Dudaklarımı ısırarak uzanıp parmaklarımla sakallı çenesine dokundum. Bu his beni ürpertti. Gözleri irileşti ve sırıtmamak için kendimi zor tuttum. O gerçekten çok tatlı.

"Karınız tam bir kaltak gibi geliyor," diye nazikçe söylüyorum ona.

Bana üç saniye boyunca sessizce bakıp durduktan sonra kahkaha atmaya başladı. Harika bir ses. Seksi bir kahkahası olan erkeklere bayılıyorum. Ve görüntüsü de büyüleyici. Kesinlikle kadınları etkileyen bir gülüşü var.

"Joy Jameson, sen benim yeni favori insanım mısın?" diye sırıtıyor.

Parmak ucumla burnuna dokundum. "Bu adada herkesin en sevdiği kişi benim, Çaylak Kurabiye. Bunu çok yakında anlayacaksın."

Rook derin bir nefes verip başını salladı. "Buraya geldim çünkü... tekrar kendim olmak istedim. Sıkıcı bir hayatın içinde hapsolmuştum, neredeyse kendimi uyutuyordum. Paula'nın beni aldattığını öğrendiğimde... sadece yeni bir şeye ihtiyacım vardı. Ben o tip bir adam değilim, anlıyor musun?"

"Hangi adam?"

"Sıkıcı olan." Gözleri, koyu yosun yeşili, loş ışıkta bana doğru parıldıyor ve bu işe gerçekten kendini vermiş gibi görünüyor.

Ya kendine ya da başkasına bir şey kanıtlamaya çalışıyor. Hangisi olursa olsun, hevesini kırmak istemem ama yakında kimsenin Alabaster Adası'nı seçmediğini anlayacak.

Koridorun ilerisinden yüksek bir gürültü duyulur, ardından kahkahalar yükselir. Rook'un gözleri o yöne doğru kayar, ama ben hiç etkilenmem. Doğal olarak.

“Gördün mü? İşte böyle.” Kolunu uzatarak işaret etti. “Ben de böyle olmak istiyorum. Eğlenceli. Hayatımı saçma sapan şeylerle uğraşarak geçirmek istemiyorum… faturalar, ipotekler, aldatan eşler. Sadece yaşamak istiyorum.”

“Pekâlâ o zaman,” elini tutarak, “Eğer tek istediğin buysa, doğru yere geldin.” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu odadan çıkarıyorum, tıpkı henüz nasıl yürüyeceğini tam olarak çözememiş bir yavru köpeği tasmasıyla sürükler gibi koridorda ilerletiyorum.

“Bekle,” diye kekeliyor ama ben durmuyorum. “Hazır değilim. Önce duş alamaz mıyım? Ya da en azından üniformamı değiştiremez miyim?”

Şüpheci bakışlarım ona kaydı. "Neden? Kimi etkilemeye çalışıyorsun, Rook?"

Yüzü yeniden ifadesizleşti, dudakları sıkıca kapandı. Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Açıkçası, yeni gelen kişiden henüz gerçeği öğrenemeyeceğim, ama Velle iyice sarhoş olduğunda onu iyice sorguya çekip, onunla Cowboy Samuels arasında neler olup bittiğini öğrenmeyi kesinlikle planlıyorum.

Salonun girişinden içeri adımımızı attığımız anda, daha sonraya kadar beklemem gerekmeyeceği anlaşılıyor.

Velle, bordo deri koltuklarımızdan birinde baş aşağı asılı duruyor; buranın tamamı sanki Nasferatu'nun kendisi tarafından dekore edilmiş gibi. Tanıdığım, sadece tanga giymiş bir kız ise ağzına bira hunisi tutuyor.

Sadece gözümü kırpıyorum çünkü bu tarz bir sahne burada Perşembe akşamları için oldukça standart bir durum. Ama acemi polis memurunun yeterince şaşırmış görünmesi beni güldürüyor.

Partilerimizin müdavimlerinden Soren, file çorap ve belli ki pahalı beyaz bir gömlek giymiş, kahkahalarını bastıramadan yeşil bir içki şişesini huninin kenarına doğru eğiyor. Aslında hepsi histerik bir şekilde gülüyor. Velle'nin geniş göğsü bile açıkça gülmemeye çalışırken biraz titriyor.

“Şük! Şük! Şük!” diye hep birlikte bağırmaya başlarlar, Soren içkiyi doldururken Velle'nin boğazı da kıpırdayarak içindeki şeyi büyük yudumlarla yutar.

Bu absint mi?

Aman Tanrım, çok uzun bir gece olacak.

"Evet, öyle. Mütevazı yuvamıza hoş geldiniz," diyorum acemiye, ama beni dinlemiyor.

Yüzümü çevirdiğimde, Velle'nin yutkunurken boğazının kenarının nasıl şekil değiştirdiğine, koyu sakal izlerine, büyülenmiş bir şekilde baktığını gördüm.

Rook'un Velle'i izlemesini izlerken dudağımı ısırıyorum. Yemin ederim, bu ikisi birlikte tam bir kadın cinsel zevk cenneti olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve şimdi onları bir araya gelmeye ikna etmek, böylece onları izleyebileyim, benim yeni resmi görevim.

Görünüşe göre ikna etmek pek de zor olmayacak.

Bu düşünce aklımı her şeyin başlangıcı olan lise yıllarımdaki bir deneyime götürüyor…

Bodrum katımda ılık bir bira yudumlamak için harika bir gece.

Annemle babam dışarı çıktılar. Bir süredir birlikte dışarı çıkmamışlardı. Babam deli gibi çalışıyor, günün her saatinde çalışıyor, eve bitkin, huysuz ve bazen de kan içinde geliyor.

İşi oldukça stresli.

Bu yüzden, bir gece izin alma fırsatı bulduğunda, annesiyle birlikte şehri gezmek için hiçbir masraftan kaçınmıyor. Bu akşam Boston Filarmoni Orkestrası'nı izleyecekler.

Bu benim için de mükemmel bir fırsattı. Erkek arkadaşım Tony'yi davet ettim ve doğal olarak o da en yakın arkadaşı Colin'i getirdi. İkisi neredeyse hiç ayrılmazlar.

Bu da bana bir fikir verdi…

Tony ile birkaç aydır birlikteyiz. Lise çağında bu oldukça ciddi bir ilişki sayılır, ama ben o kızlardan değilim. Ben sadece eğlenmek için erkeklerle çıkarım ve Tony de oldukça eğlenceli biri.

Ama arkadaşı Colin... Colin tam bir eğlence düşkünü.

Çoğunlukla Tony ile çıkıyorum çünkü bu babamı kızdırıyor. Babam, Colin'in ailesi gibi, ailelerini yakından tanıdığı erkeklerle çıkmamı istiyor.

Her iki durumda da fark etmez. Bu ilişki uzun sürmeyecek. Lisede uzun süreli ilişkiler anlamsızdır.

Bu gece, ailemin dışarıda olduğunu bildikleri için geldiler ve en azından bir süreliğine endişelenmeden içki içebileceğimizi düşündüler. Üçümüz toplamda altı bira içtik ama ben sadece birini içtim. Erkeklerin biraz sarhoş olmasını istiyorum, benim değil.

Geçen hafta sonu Somerville'de, okuldan sinir bozucu bir kızın kız kardeşinin dairesinde bir partideydik. Bir sürü insan vardı. Biz de parti havasında içki içip dans ediyorduk. Tony ile biraz öpüşüyorduk ve bundan hoşlanıyordum. Ta ki gözlerimi açıp Colin'in bizi izlediğini görene kadar.

Sanki olaya dahil olmak istiyormuş gibi, aç bir şekilde izliyordu. Ama sadece benim için değil… Tony'den de biraz almaktan çekinmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu da beni düşünmeye ve takıntı haline getirmeye itti…

O günden beri tüm hafta boyunca ikisini birlikte izlemeyi hayal ettim. İlk başta, ikisiyle birden aynı anda birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Ama bir süre sonra, yatağımda tek başıma art arda birden fazla orgazm yaşadığım gecelerden sonra, belki de bunun bir parçası olmasam bile umursamayacağımı düşünmeye başladım.

İki yakışıklı erkeğin birlikte olmasını izlemek için o kadar can atıyorum ki, olaya dahil olmama bile gerek yok. Gerekirse köşede sessizce otururum. Ama şu an bunu mutlaka görmem gerekiyor.

Çok meraklıyım. Daha önce hiç erkeklerin öpüşmesini izlemedim. İnternette çok ateşli videolar bulabileceğimi biliyorum ama ailem internet kullanımımı takip ediyor. Bu izleme isteğimi başka nasıl gidereceğimi bilmiyorum... Belki de erkek arkadaşımı ve en yakın arkadaşını sarhoş edip, gerisini akışına bırakmaktan başka çarem yok.

Bir süredir içki içip iskambil oynuyoruz ve eminim çocuklar rahatlıyorlardır. Colin'in İrlandalı kıçının yanaklarında hoş bir pembelik var ve Tony de gecenin ikinci esrarını sarıyor bile.

Artık harekete geçme zamanı.

"Doğruluk mu cesaret mi oynayalım?" diye önerdim arkama yaslanarak, seksi havayı canlandırmak için bulduğum harika fikre kendi kendime sırıtırken.

“Sadece üçümüz mü?” diye homurdandı Tony. “Bu biraz aptalca geliyor. Üstelik ikiniz hakkında da her şeyi zaten biliyorum.”

“Belki her şey değil…” Colin’e göz kırptım. Bana deliymişim gibi baktı.

Evet, tilki gibi kurnaz.

“O zaman cesaret gerektiren şeyler yapmaya ne dersin?” Omuz silkerek, sırtını kanepeye yaslamış, yerde oturan Tony'nin yanına sürünerek gittim. Dört ayak üzerinde, kolumu aralanmış bacaklarının arasına koyarak, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Korkmuyorsan tabii.”

Yüzünü bana doğru eğiyor, o hoşnutsuz, göz korkutucu bakışıyla beni iç çamaşırımın içinde kasılmaya itiyor. Babama inat olsun diye çıkmamın dışında, onunla çıkmamın neredeyse tek sebebi bu. Çünkü sevimli bir şekilde biraz korkutucu.

Erkeklerden korkmuyorum. Hiçbir zaman da korkmadım.

"Ayıyı kışkırtmak mı istiyorsun tatlım?" diye sırıttı, sardığı sigarayı bırakıp dikkatini bana verdi, iri elleri belimi kavradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu onu gerçekten çok kızdıracak…

“Sen ayı değilsin.” En yakın arkadaşına doğru başımı salladım. “Colin senden daha büyük. Kedicik olabilirsin. Ya da belki tavşan!”

Colin kahkaha atar ve Tony ona ters ters bakar.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun, pislik?" diye alaycı bir şekilde soruyor Tony, ama eminim şu anda erkekliğini kanıtlamak için çok şey yapardı.

Colin omuz silkerek içeceğinden büyük bir yudum aldı. "Bunu kız arkadaşın söyledi, ben değil."

"Bu bir gerçek, sevgilim," diye ısrar ediyorum. "O sünnetli."

"Ben daha kiloluyum," diye itiraz etti Tony, donuk bakışları bana dikilmişti.

“Hım… Bilmiyorum.” Ondan uzaklaşıp ikisinin arasına oturdum. “Doğru bir değerlendirme yapabilmek için ikinizi de üstsüz görmem gerek. Yan yana.”

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, ne kadar kurnaz olduğumdan inanılmaz derecede memnunum.

Tony şüpheci bir ifadeyle bakıyor, ama sonra Colin derin bir nefes alıp gözlerini deviriyor ve tişörtünü başından geçiriyor. Tony'nin oturduğu yere doğru sürünerek arkadaşına sabırsız bir bakış atıyor. Tony, Colin'in çıplak göğsüne bakıyor ve gözlerinde ufak bir takdir ifadesi görebiliyorum.

İşte o küçük parçayı, tıpkı gevşek bir ipliği çekiştirir gibi, çözülene ve altında gerçekten ne olduğunu ortaya çıkarana kadar sürekli çekmem gerekiyor... Merak.

Tony pes edip o da tişörtünü çıkarıyor, ikisi de birbirlerine bakıp kaslarını karşılaştırıyorlar; on yedi yaşındaki gençler için oldukça güzel kasları var. Tony daha iri, ama Colin daha belirgin kaslara sahip, bu da erkek arkadaşımın dikkatini çekiyor gibi görünüyor.

"Bu çok seksi," diye mırıldandım ve ikisi de kendilerine gelip bana baktılar, içinde bulundukları trans halinden sıyrıldılar.

Colin'in yüzü hala biraz kızarmışken, Tony'nin esmer teni kızarmaya izin vermiyor. Yine de, onun için her şey yüz ifadelerinde gizli. Koyu kaşları biraz çatılıyor ve sürekli dudaklarını ıslatıyor.

Yanma hissini biraz da olsa yaşıyor... Ama bu iyi. Bununla başa çıkabilirim.

“Yan yana çok seksi görünüyorsunuz.” Dudaklarımı ısırdım. “Islak bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali gibi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tony bana, tahrik olduğunda verdiği o bakışı atıyor, Colin ise arkadaşını izlememeye çalışıyor gibi görünüyor.

Tony'nin sesi gürledi, "Üstlerimiz çıplak, bebeğim. Şimdi sıra sende." Sırıttı. "Cesaretin varsa yap."

Omuz silkiyorum. Eğer süreci hızlandıracaksa…

Atletimi çıkarıyorum, göğüslerim açıkta ve hiç umursamıyorum. Genellikle takılırken sütyen takmam. Göğüslerim çok büyük değil, güzel, küçük, avuç içi kadar B beden, ki bu da benim için sorun değil. Görünüşlerini seviyorum ve özellikle iki yakışıklı adam onlara yalanabilir şeker parçalarıymış gibi bakarken kendimi çok da kötü hissetmiyorum.

"İsa'm," diye fısıldadı Colin.

Yanına doğru kayarak erkek arkadaşımın ensesini kavradım ve onu nazikçe öptüm, çıplak göğüslerimi göğsüne bastırdım. Geri çekilirken ağzımda mırıldandı.

"Sıra bende," diye fısıldadım, gözlerim Colin'e dikilmişti. "Beni öpmeye cesaretin var mı?" Parmağımla alt dudağıma dokundum.

Tereddüt ediyor, Tony'nin de buna razı olduğundan emin olmak için ona bakıyor. Tony hâlâ çok tahrik olmuş görünüyor, bu yüzden Colin bana doğru yavaşça yaklaşırken omuz silkip geçiyor. Colin içeri girip süper yumuşak dudaklarını benimkine bastırırken, Tony'yi bilerek bırakmıyorum, onu yakınımda tutuyorum.

Vay…

Tony, baskın alfa kişiliği ve huysuz, içe kapanık tavırlarıyla inanılmaz derecede çekici. Ama Colin gibi adamlar sessiz katiller. Tatlı ve biraz saf davranırlar, masum bir havaları vardır. Genellikle harika öpüşürler ve onları yalnız yakaladığınızda, tıpkı şu an olduğu gibi, tüm çekingenliklerini bir kenara bırakırlar.

Bunu aşırı derecede seviyorum.

Colin ve ben öpüşüyoruz, Tony hemen yanımızda, nefes alışverişim hızlanırken parmaklarım saçlarında dolanıyor. Colin'den uzaklaşıyorum, diğer elimle çenesini tutarak onu kendime yakın tutuyorum ve tekrar Tony'nin dudaklarına dönüyorum. Onu derin bir öpücükle öpüyorum, Colin'in varlığını hissediyorum, o kadar yakın ki neredeyse hala tadını alabiliyorum.

Şimdi bunu iyice açıklığa kavuşturalım…

Tony'nin ağzını bıraktıktan sonra, ikisinin de kafalarını kavrayarak onları birbirine doğru itiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, hevesli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağızları birbirine değmeden önce gizlice yol göstermeme bile neredeyse gerek kalmıyor.

İzlerken gözlerim faltaşı gibi açılıyor, bu olayı hafızama kazıyorum. Şimdiden inanılmaz derecede harika ve iç çamaşırımın saniyeler içinde ıslanacağını hissedebiliyorum.

Tony başlangıçta biraz gergindi, ama geri çekilmiyordu. Colin ise tam tersine... oynamaya gelmişti. Dudaklarını Tony'nin kalçasına değdirdi, sonra da dişlerinin arasına aldı. Bu kadar ateşli bir anı izlerken inlememi zor tuttum. Tony, muhtemelen bunu eşcinsel bir öpüşme seansından başka bir şey yapmamak için, elini göğsüme doğru kaydırdı, avuçlayıp yeterince sıktı. Sonra Colin de onun izinden giderek diğer göğsümü okşadı, parmakları ara sıra Tony'nin parmaklarına değiyordu.

Tony kısa bir mırıltı çıkarıyor ve sanırım bundan çok hoşlandığını söylemekte sakınca yok. Hem de çok.

Onları izlerken iç çamaşırıma boşalmak üzereyim, öpüşmeleri o kadar ateşli bir şeye dönüşüyor ki neredeyse dayanamıyorum. Onlarla öpüşmeye başlamamdan çok daha uzun süredir devam ediyorlar ve şimdi elleri birbirlerini keşfetmeye başlıyor.

Heyecanlı nefeslerimi kontrol altında tutmalıyım. Onları bu hipnotik halden çıkarmak istemiyorum. Ne yaparsam yapayım, büyüyü bozamıyorum.

Bütün hafta bunun hayalini kurdum. Hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermeyeceğim.

Onlara biraz yer açmak için yavaşça geri çekildim. Tony'nin elleri Colin'in göğsündeydi, Colin ise neredeyse Tony'nin kucağına tırmanıyordu. Sonra bir eli aralarına kaydı, aşağıya, Tony'nin kasıklarına doğru indi.

Titrek bir inilti çıkararak en yakın arkadaşının ağzına fısıldadı: "Durma."

Kahretsin. Tamamen mahvoldum.

Gözlerim onlara kilitlenmiş durumda, çenelerindeki ve boyunlarındaki kaslar, karın kasları geriliyor. İki iri, erkeksi bedenin sıcak teni birbirine bastırılıyor. Nefes nefese kalışlar ve homurtular…

Yemin ederim, hayatımın geri kalanında bundan başka bir şeye nasıl ilgi duyabileceğimi bilmiyorum.

Gerginliği atmak için elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum, birikmiş ve patlamaya hazır olan gerginliği ovuşturarak hafifletiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Penisini çıkarın," diye fısıldıyorum, ikisinden birine de, umurumda bile değil.

Colin emrime uyarak Tony'nin pantolonunun fermuarını açtı ve içeri uzanarak ereksiyonunu çıkardı. Dolgun ve kalın, başka bir erkek tarafından dokunulma ihtimaliyle aşırı derecede heyecanlanmıştı.

“Kahretsin,” diye inledi Colin en yakın arkadaşının ağzına, Tony’nin penisini eliyle kavrayarak. “Seni emmek istiyorum…”

"Beni sik," diye mırıldandı Tony.

"Birbirinizi emip yalayasınız," diye inliyorum. "Aman Tanrım, bu çok ateşli."

Sonunda öpüşmeyi bırakıp nefes nefese kalırlar, sanki odada yeterince hava yokmuş gibi soluk soluğa kalırlar; Colin dudaklarını Tony'nin boynunda, sonra da göğsünde gezdirir. Ve Tony tüm bu süre boyunca olanları izler.

Belki de beni, omuzlarında oturan, cinsel merak uyandıran küçük bir baştan çıkarıcı dişi şeytandan başka bir şey olarak görmeyi tamamen unutmuşlardır. Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil.

İşte istediğim bu. Onlar birbirlerinin erkeksi bedenlerini keşfederken ben de seve seve arkama yaslanıp mastürbasyon yapacağım.

Şimdiden bağımlı oldum. Resmen biseksüel erkeklere düşkün biriyim. Her şey çok hızlı oldu...

Colin, Tony'nin penisini eline alıyor ve sanki bunu benim müstehcen oyunum daha bir fikir bile olmadan çok önce düşünüyormuş gibi inceliyor. Başını dudaklarının arasına alıyor ve üçümüz de aynı anda inliyoruz.

Erkek arkadaşımın, o ana kadar gördüğüm en ateşli adamdan oral seks aldığını izlerken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi, parmakları pantolonumun üzerinden klitorisimi okşuyordu. Alt dudağımı ısırıp kendi içime doğru kıvranırken Tony'nin parmakları Colin'in dağınık, bal rengi saçlarına doğru kaydı. Kalçaları kasılıp Colin'in ağzına daha da derine girerken Colin de kendi pantolonunun içine uzanıp kendini okşadı ve aman Tanrım, boşaldım.

Boşalırken gözlerimin önünde yıldızlar beliriyor, her yeri parıldayan bir gökkuşağı gibi. Hayatımda hiç bu kadar sert ve hızlı boşalmamıştım. Önümde bu ev yapımı porno varken kendime dokunmaya bile neredeyse gerek duymadım.

Ve neredeyse bir dakika sonra, Tony hırlayarak Colin'in ağzına boşalırken, Colin de kendi eline boşalıyor. Bu, hayatımın en seksi anı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ta ki belirgin bir İrlanda aksanıyla "Aman Tanrım, bu ne saçmalık?!" diyene kadar.

Bulanık bakışlarım, merdivenlerin dibinde duran, gözleri uçan daire büyüklüğünde olan babama çevrildi; Tony ve Colin ise birbirlerinden uzaklaşıp telaşla bekliyorlardı.

Yakalanmış.

Babamla başımın derde girdiğini biliyorum, ama şu an bunun zerre kadar umrumda değil.

Penis görüntüsü sonsuza dek beynime kazındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THREE

Rook

Etrafımda, hayatımın en tuhaf ortamında, son derece çılgın bir parti var.

Hâlâ burada yaşadığım gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Son iki haftada değişen birçok şeyi anlamaya çalışıyorum…

Artık eşim yok. İşimi bıraktım. Yeni bir işe başladım… Bir adada bulunan ürkütücü, eski ve harap bir hapishanede gardiyan olarak. Perili olduğu açıkça belli olan bir malikaneye taşındım, etrafımdaki insanları bir türlü çözemiyorum…

Ve beni pantolonuma boşalttıran adam.

Şu anki sarhoşluğumun başlıca sebebi bu. Çok fazla değişim, çok hızlı bir şekilde gerçekleşti. Çok fazla yeni yüz, yeni yer... çok fazla stres. Bir ya da beş içkiye ihtiyacım vardı, bu da yeni oda arkadaşlarımın partisine katıldığım için memnun olmamın tek sebebi. Joy'un söylediğine göre, bunu sık sık yapıyorlarmış.

O, şimdiye kadar tanıdığım en ilginç insanlardan biri. Sadece inanılmaz derecede güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda bana bir ninja veya samuray gibi dövüş ustası birini hatırlatıyor. Ve bu sadece Asyalı olduğu için değil. Bana bir süper kahramanı hatırlattığını söyleyebilirim, ama bence kötü adam rolüne daha yatkın olurdu. Ah, harika bir Kedi Kadın olurdu.

Bu partiler, iş arkadaşlarımın medeniyetten kilometrelerce uzakta bir adada hapishane gardiyanı olarak geçirdikleri hayattan tek kaçış noktası. New York'un en ucundan ne kadar uzakta olduğumuzdan bile emin değilim, ama en az birkaç kilometre uzaktayız. Buraya gelmek için bir süre feribotta yolculuk yaptım.

Hepsi bu kadardı. Bütün hayatımı toparladım, daireyi sattım, istifa dilekçemi verdim. Ve işte buradayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğini hâlâ tam olarak hatırlamıyorum…

Zihnimde kırmızı lekeler beliriyor ve gözlerimi sıkıca kapatıp anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bilmem gereken son içkimden büyük bir yudum alıyorum, duyularımı ve mantığımı köreltiyorum. Her şeyi unutmak istiyorum ve kendimi uyuşturmanın tek yol olduğunu düşünüyorum.

Sarhoş bakışlarımı kaldırıp odanın karşısındaki kanepeye, şu anki hayal kırıklığımın diğer kaynağına takıyorum…

John Chevelle. Adı olmadığı zamanlar çok daha kolaydı. Onu garip bir anı, iki hafta boyunca unutmaya çalıştığım kirli, rahatsız edici küçük bir sır olarak saklayabildiğim zamanlar.

Onu Manhattan'daki otelde o gece hatırladığım kadar iri ve baskın biri. Hatta şimdi daha da öyle, çünkü artık yönetimin onda olduğu açık. O pislik gardiyan kral, evet, ama Velle onun şövalyesi gibi. Sahne arkasında gösteriyi yöneten, öldür ya da öl.

Şu anda, o da bu devasa, lüks deri koltuklardan birinde, üstsüz ve ayakkabısız, sadece gri bir eşofman giymiş halde oturuyor ve kalın bacaklarının her birinin üzerinde iki insan oturuyor.

Tanıştığımız geceki tahminlerim doğruydu; kıyafetlerinin altında çok daha fazla dövme gizliydi. Sağ kolunda tam bir kol dövmesi, sol kolunda dağınık dövmeler ve göğsü de dövmelerle kaplıydı, karın kaslarından aşağı doğru inip pantolonunun içine kadar uzanıyordu. Ah, bir de meme uçları da delikti. Yemin ederim, adam Sons of Anarchy'ye aitmiş gibi görünüyor. Ya da daha korkunç bir şeye. Dürüst olmak gerekirse, o adamlar onun yanında biraz korkak kalıyor.

Yanındaki çıplak kız, ensesindeki saçlarını okşuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor; diğer yanındaki adam ise kasıklarını ovuşturup boynunu öpüyor gibi görünüyor. File çoraplı şu adam... Eve geldiğimiz andan beri Velle'nin peşinde. Sanırım sevgilisi olmalı.

Hiçbir fikrim yok ve umursamamaya çalışıyorum. Velle ile paylaştığımız şey kısa sürdü, son derece kafa karıştırıcıydı ve açıkça tam olarak gerçekleşmesi amaçlanmamıştı. Eğer birlikte olduğu adam—adı Soren, ama Joy'un dediğine göre sürekli dizlerinin üzerinde olduğu için ona Günahkâr diyorlar—onun tipiyse, o gece otelde benimle ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok.

Belki de belirli bir tipi yoktur. Onu hiç tanımıyorum ama bu geceki davranışlarına bakılırsa, kiminle birlikte olacağını düşünmeden sadece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sevişmeyi seviyor gibi görünüyor. Bu tür etiketsiz sekse karşı bir şey diyemem, ancak bu durum, bunca insan arasından neden o gece beni seçtiği konusunda bana pek bir açıklık getirmiyor.

Seni derinlere götürmek istiyorum…

Kıçımı sür, kovboy.

Bu kelimeleri beynimden atmaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, o gece otel odasından sendelediğimden beri oradalar. Yani, evet. Hayatımın diğer her alanı değişmekle kalmadı, aynı zamanda cinselliğimi de sorgulamaya başladım. Harika.

Otuz yılım şu ana kadar iyi geçti.

Gözlerimi tekrar Velle'ye çevirdiğimde, o da bana bakıyordu. Bakışlarımız kilitlendi ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kaçırmak istiyordum ama bunu başaramıyordum. Daha da kötüsü, Velle benim yanımda olmaktan pek de heyecanlı görünmüyordu.

Bakışları derin, karanlık ve gerginlik dolu. Ben de sadece göz kırpıp içeceğimden bir yudum daha alabiliyorum.

Etrafımızda dans eden insanlar var. Kahkahalar müziğin arasından yankılanıyor, bedenler sendeliyor. Tanıştığım iş arkadaşlarımın çoğu şu anda burada, ya bu odada ya da koridorda; ayrıca tanımadığım birçok yüz de var, sadece bedava içki, uyuşturucu ve seks için buradalar. Kimse bana bu insanların tam olarak nereden geldiklerini veya buraya nasıl geldiklerini söylemedi…

Joy'a sormam gerekecek.

Velle başını kanepede biraz geriye yasladı, günahkarın ağzının boğazını yalamasına izin verdi, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Çenem kasıldı. Nedenini bilmiyorum ama midemde rahatsız edici bir gerginlik hissediyorum, göğsüme kadar yayılan, sanki biri üzerime oturmuş gibi bir baskı.

Velle aniden Soren'in boğazını kavradı ve onu dudaklarına doğru çekerek öpüştüler, Soren'in gözleri hâlâ açıktı. O çocukla öpüşürken beni izliyordu.

Bütün vücudumdaki kaslar gerildi ve hayal kırıklığıyla homurdanarak koltuktan fırlayıp odadan çıktım. Çıkarken üzerimde gözler olduğunu hissettim ama hepsini görmezden gelerek koridora doğru ilerledim.

O odada ne olup bitiyorsa oradan bir an önce uzaklaşmam lazım, beni çok rahatsız ediyor.

Çünkü anlamıyorum. O benim için hiç kimse...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbirimizi tanımıyoruz. Onun ne yaptığı beni neden ilgilendirsin ki?

Koridorda hışımla yürürken, odama varmadan önce Joy'u kendi odasının karşısında görünce durdum. Adını tam hatırlayamadığım bir gardiyanla ve tanımadığım bir kızla konuşuyordu. Ve kahkaha atıyordu, neredeyse ikiye katlanacak gibiydi, ayakta durmak için adama tutunuyordu.

Çok kısa bir şort ve bol bir crop top giymiş ve hemen anladım ki altında sütyen yok. Sapık gibi görünmeye çalışmıyorum ama vücudu muhteşem. Bunu fark etmeden duramıyorum... Gözlerim bir türlü ondan ayrılmıyor.

Ben ona garip garip bakakalmışken, yüzü bana döndü ve küçük bir çığlık attı, arkadaşları da koşarak yanıma geldiler.

“Çaylak Kurabiye!” Kollarını omuzlarıma doladı, üzerime sanki denemekten çok hoşlanacağım bir kıyafetmiş gibi sarıldı.

Boğazımı temizledim. "Hey..."

Geri çekilip bana surat astı. "Sorun ne? Eğlenmiyor musun?"

“Şey…” Velle meselesine girmeden nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum ama daha bir şey söyleyemeden konuşmaya devam ediyor.

“Seni daha iyi hissettirecek şeyi biliyorum.” Gözleri parıldayarak iç çamaşırına uzandı… Kelimenin tam anlamıyla cebi yoktu, bu yüzden eşyalarını doğrudan iç çamaşırında saklıyordu anlaşılan. Ve küçük bir şişe çıkardı.

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne?"

“Seksi şekerim.” Kıkırdadı, sonra kapağını açıp eline biraz beyaz toz döktü ve hızla burnuna çekti. Başını geriye doğru savurdu ve sakin bir nefes verdi, ardından bana şeytani bir sırıtışla baktı. “Kaşlarını çatmak için çok ateşlisin, Kurabiye. İşte.” Eline küçük bir yığın daha döktü ve bana doğru uzattı.

Bu durum beni biraz şaşırttı. Ben uyuşturucu kullanan biri değilim.

Evet, üniversitede birkaç esrar içtim, ama hepsi bu, ki bunun hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ve evet, bu iç monologum beni parti tarihinin en katı ve tutucu insanı gibi gösteriyor. Ama yine de...

"Ben polis memuruyum," diye homurdandım ona. "Ben bir şeyleri koklamam..."

“İç çamaşırı bile yok mu?” Joy sırıttı, sonra yüzümdeki dehşet ifadesine kahkahalarla güldü. Ben de istemsizce gülümsedim. Onun gülmesinden hoşlanıyorum, hatta benim yüzümden olsa bile. “Hadi ama, Rook. Sıkıcı olmak istemediğini söylemiştin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Ben de öyle demiştim…” Bu hamleyi düşünürken alt dudağımı ısırıyorum.

Az miktarda uyuşturucu. Beni öldürmez...

Öyle olacak mı? Olabilir...

Hayır. Ben polis memuruyum. Joy'un davranış şekline bakılırsa, sanırım molly olan küçük bir dozdan kimsenin ölmeyeceğini gayet iyi biliyorum. Üniversitedeyken ara sıra kullanan bir kızla birlikte olmuştum. Ve şunu söyleyeyim, birlikte olmayı gerçekten çok eğlenceli hale getirmişti.

Hafif tezahüratlar duyuyorum, geriye doğru, partinin geri kalanının devam ettiği oturma odasına bakıyorum. İçeride neler olup bittiğini göremiyorum, ama bunun Velle ve muhtemelen herkesin gözü önünde birlikte olmaya başlayacağı iki kişiyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum.

Zorlukla yutkunuyorum ve başka hiçbir şey düşünmeden yüzümü Joy'un eline yaklaştırıyorum, bir burun deliğimi kapatırken diğerinden tozu çekiyorum.

İlaç gibi acı ve o iğrenç tat boğazımın arkasından aşağı inerken öksürmeme neden oluyor. Joy gülüyor ve elini yalıyor, bu sırada boynum ve yüzüm sıcaklıkla doluyor.

Birdenbire hafiflediğimi hissettim, sanki kollarımı kanat gibi açıp çok uzaklara uçabilirmişim gibi. Bir an gözlerimi kırpıştırıp etrafa bakındım, hava hafifçe dalgalanıyordu ve her şey gerçekten çok güzel gelmeye başladı.

Boynumda baştan çıkarıcı bir his beliriyor ve Joy'un parmaklarının ensemde, saçlarımın arasında dans ettiğini fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Dudaklarını yaladı.

Sanırım başımı sallıyorum ama ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum. Ne kadar yakın durduğumuzun çok farkındayım ve her şey yolunda gidecekmiş gibi sakin bir keyif içime çöküyor. Genel olarak çevrede hiçbir yerde hiçbir sorun yok.

Hayatımda son zamanlarda yaşanan değişiklikler, yeni işim, evim veya iş arkadaşlarım yüzünden artık stres yaşamıyorum… Kötü anıları da bilerek görmezden geliyorum.

Şu an gerçekten çok mutluyum.

"Neşeli!" diye gür bir ses bağırdı ve ben irkildim.

Vay canına, bu çok tuhaftı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzümü sesin geldiği yöne çevirdim, Joy'un Velle'ye doğru gururla yürümesini dikkatle izledim. Duvara yaslanmış, ona fısıldıyordu, gözleri bir iki kez benimkine kaydı. Sonra o adam, Soren, oturma odasından çıktı, parmaklarını Velle'nin çıplak göğsünde gezdirdi, ona çok şehvetli bir bakış attıktan sonra yan odaya, yani Velle'nin yatak odasına doğru ağır adımlarla ilerledi.

Velle bir anlığına onunla ilgileniyor, sonra Joy'un yanına dönüyor. Yarı ciddi bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyorlar ve şimdi burada neler olup bittiğini merak ediyorum. Bu kafa karışıklığı keyfimi kaçırıyor. Keşke Joy geri gelse ve benimle vakit geçirse. Onu seviyorum...

Ama bunun yerine bana döndü, göz kırptı ve sonra Velle'nin peşinden yatak odasına girdi. Kapıyı kapatmadılar ama yine de... Bu haldeyken, orada olup bitenlere davetli olmadığım bana çok açık.

Ve ben öyle olmak istemiyorum. Değil mi?

Hayır, bilmiyorum.

Ellerimle yüzümü kapatıp gözlerimi ovuşturuyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı.

Bir yanım partiye geri dönüp hayatımın karmaşasından dikkatimi dağıtacak bir yabancı bulmak istiyor. Ama sonra bu bana en son bunu denediğim zamanı hatırlatıyor… İki hafta önce, John Chevelle ile tanıştığım zamanı.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum ve yatak odama doğru yürüyorum. Velle'nin odasının yanından geçerken gözlerimi ondan ayırmaya çalışıyorum, ama oraya vardığımda, içeri girip yatağa girme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Kafam güzel ve daha fazlasını istiyorum. Ne istediğimden hala emin değilim ama belki de bu, yeni evimi keşfetmek için mükemmel bir zaman olabilir, çünkü burası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum... Fildişi Konağı.

Tek bildiğim, buranın Gardiyan Manuel Blanco'ya ait olduğu. İki hafta önce dünyamı altüst eden adam o. Tabii ki sonrasında.

Ama bu düşünceleri içime atıyorum, çünkü bu kesinlikle keyfimi kaçırırdı. Ve koğuşumuzun uzun koridorunda amaçsızca dolaşıyorum.

Vardığımda bana anlatılanlara göre, Fildişi Konağı iki bölüme ayrılmış ve her bölüm kendi başına bir ev gibi. Bizim bölümümüz, muhafızların odaları, konağın sol tarafının tamamını kaplıyor. Kendi mutfağı, spor

salonu, çalışma odası, on tam yatak odası, dört normal banyo ve ebeveyn banyolu üç ana yatak odasıyla eksiksiz bir şekilde donatılmış.

Evet… Temelde bir malikanenin içinde başka bir malikane.

Ve sonra bir de diğer kısım var… Gardiyanın inine, dedikleri gibi, ki bu da son derece ürkütücü geliyor. Görünüşe göre, malikanenin sağ tarafındaki gardiyanın bölümünde sadece altı yatak odası ve üç banyo var. Ama onun da kendine ait bir mutfağı ve spor salonu, iki ofisi, bir kütüphanesi, bir oturma odası ve salonu ve bir kuşhanesi var.

Tam bir kuşhane… Yani kuşlar için ayrılmış koca bir oda.

Şimdi, bunların hepsi spekülasyon. Bunu kendi gözlerimle görmedim, Velle ve Joy dışında diğer gardiyanların hiçbiri de görmedi. Ancak gardiyanların hiçbir zaman müdürün mülküne girmesine izin verilmiyor, bu yüzden özellikle yeni gardiyanlar arasında büyük bir gizem perdesi var.

Cezaevi müdürü bu tür şeyleri uygulamak için çok sayıda güvenlik görevlisi tuttu. Bu yüzden Alabaster Cezaevi'nde personel sayısı çok az olsa da, bu durum müdürün kendi kişisel maiyetini etkilemiyor gibi görünüyor.

Fildişi Köşk'ün de hizmetçi, aşçı, doktor ve bahçıvan gibi personeli var... bakım ekibi. Ama yeni oda arkadaşlarımın söylediğine göre, onlar sağ tarafta kalıyorlar. Yemek pişirmek ve temizlikten kendimiz sorumluyuz, ancak aşçılardan hazır yemekler ve temizlik ekibinden de makul ölçülerde oda temizliği hizmeti alıyoruz.

Her şey çok garip. Son iki haftada yaşanan her şeye rağmen, şu anda ikamet ettiğim bu adada neler olup bittiğini hâlâ tam olarak anlayamıyorum. Yani... Manuel Blanco'ya ait iki mil uzunluğundaki bir arazi, tarihin en kötü hapishanesini ve gelmiş geçmiş en gösterişli, güzel ama bir o kadar da ürkütücü malikanelerden birini içeriyor... Hepsi kamuoyundan gizlenmiş ve esas olarak gizli hükümet projeleriyle finanse ediliyor?

Gerçeküstü gibi geliyor.

Alabaster Adası ve Fildişi Konağı'nın tarihi hakkında çok meraklıyım, ancak buraya gelirken birkaç kişi bana bunların hiçbirinin beni ilgilendirmediğini söyledi. Benim işim Alabaster Hapishanesi'nde gardiyan olarak çalışmak, sonra eve gelip konağın sol tarafında yaşamak.

Hepsi bu. Ayda bir kez adadan ayrılabiliyoruz ve bu süre zarfında bir şeye ihtiyacım olursa, Blanco'nun adamlarından biriyle konuşup temin edebiliyorum.

Bunun dışında, cevaplar sadece bilmesi gerekenlere veriliyor, yani bizim bilmemize gerek yok. Açıkça belirtmeden, tıpkı hapishanedeki

mahkumlar gibi burada mahsur kaldığımı anladım. Ve işin aslı şu ki, açıkça yalnız değilim.

Uzun koridorda yürüyorum, oturma odamızdan uzaklaştıkça müzik daha da boğuklaşıyor. Buradaki ve alt kattaki odalar, birbirleriyle ranzada kalan gardiyanlara ait. Buraya geldiğimde, yeni gelen biri olarak kendi odamı aldığım için açıkçası bazı kötü bakışlar ve alaycı yorumlar bekliyordum, ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Sanki her şeyle barışmışlar ve ya durumdan memnunlar ya da şikayet etmek için çok yorgunlar.

Her iki durumda da biraz moral bozucu.

Ama kendi odam ve banyom olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Sanırım yerini aldığım gardiyan burada epeydir çalışıyor, çünkü kendi odası olanlar sadece ömür boyu hapis cezası alanlar; Velle, Joy ve Kemper. Yerini aldığım kişi Jeffries'ti. Duyduğuma göre gardiyan onu müdür tarafından başka bir göreve atadı, ama tam olarak nereye atandığını kimse bilmiyor.

Bunlar, burada geçirdiğim ilk günde edinebildiğim tüm detaylar. Birkaç adam iyi görünüyor. Brenner tam bir pislik, Peters sessiz, Hancock ise parti düşkünü. Linetti de fena değil. Bugün bana hapishaneyi gezdirdi. En azından yapabildiği kadarını. Burası tam bir labirent. Yarın nereye gideceğimi nasıl hatırlayacağımı bilmiyorum.

Uzun, kıvrımlı merdivenlerden inerken tüm bu düşünceler beynimde dönüp duruyor. Merdivenler geniş ve beyaz mermerden yapılmış. Buranın ne kadar büyük bir kısmının aynı eşsiz taştan yapılmış olması inanılmaz. Sanırım bu da imajın bir parçası... Fildişi Konağı.

Çünkü gerçek fildişinden yapılmış olması imkansız. Bu mümkün değil.

Ancak dış cephenin tamamı, granit ve beyaz mermer karışımı gibi görünüyor. Buranın gerçekte ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum, ama tahmin edecek olsam en az iki yüz bin metrekare derdim. Konağın bizim tarafımız ağaçlar ve ormanla çevrili, uzun bir araba yolu ve kapısı var. Ama gardiyanın tarafı tam kıyıda, okyanusa bakıyor. Onun da kendine ait bir araba yolu var, buraya gelirken oradan geçtik ve duyduğuma göre hapishaneye gidip gelirken onu kullanan bir Rolls Royce'u ve şoförü varmış.

Abartılı, değil mi?

Bunun da ötesinde, bir yat, bir helikopter pisti ve küçük ama yine de oldukça lüks olan jet uçağı, aylık Manhattan gezilerimiz için bizi adadan

uzaklaştırmak için kullanılıyor. Linetti ayrıca son gezilerinin iki hafta önce olduğunu söyledi, yani sadece iki hafta sonra ben de gideceğim.

Merdivenlerin dibinde durup karanlığa doğru gözlerimi kırpıştırdım.

İki hafta önce… Velle ile adanın dışındaki bir gecelik gezileri için kaldıkları bir otelde tanıştım.

Kendi kendime başımı sallıyorum. Bunların hepsi çok çılgınca. Tesadüf olamaz, değil mi?

Alt kattaki sahanlıktan geçmeye devam ediyorum, mutfağa doğru köşeyi dönüyorum. Saat henüz çok geç değil ama evin her yeri loş ışıklı. Bu eski görünümlü eşyalara şöyle bir göz atmak çok ürkütücü bir atmosfer yaratıyor. Dekorasyon ve mobilyaların hepsi antika ve gotik tarzda. Koyu renkler, kadife döşemeler, maun ve meşe. Ve tabii ki beyaz... Her yerde alçıtaşı.

Mutfakta tek bir ışık yanıyordu ve oradan geçerken tanımadığım iki kişinin kısık sesle konuştuğunu gördüm. Kapıdan geçtiğimi duyunca başlarını kaldırdılar ve bana oldukça sert bakışlar attılar; ben de onları görmezden gelerek sessizce uzaklaştım.

Gökyüzüne bakınca, sanki tavan başımdan kilometrelerce uzakta gibi geliyor. Bu mekânın içinde olmak bana bir karınca gibi hissettiriyor. Varlığı neredeyse hiçbir anlam ifade etmeyen önemsiz bir böcek gibi.

Yutkundum, bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp gözlerimi sanat eserlerinde gezdirdim. Rönesans tarzı yağlı boya tablolar, avizeler ve siyah meşaleler duvarları ve tavanları süslüyordu. Birkaç karanlık odayı daha geçtikten sonra, malikanenin sağ tarafındaki ikinci merdivene yaklaştım. Bu da Muhafızın bölgesine geçtiğim anlamına geliyordu.

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Burada hiç ses yok ve kendi kendime, eğer sadece o varsa neden koca bir tarafa ihtiyacı olduğunu merak ediyorum. Sanırım hizmetlilerin malikanenin dışında kendi odaları var. Bir çeşit misafirhane gibi.

Peki Manuel Blanco burada tek başına ne yapıyor?

Meraklı dedektif beynim devreye giriyor ve bu adam hakkında bildiğim her şeyi gözden geçiriyor. Bunları da son iki haftada onunla olan sınırlı etkileşimlerimden ve oldukça tatmin edici olmayan Google aramalarından öğrendim.

Manuel Blanco da, tıpkı bu ada gibi, gizemlerle örtülüdür.

Merdivenlere dik dik bakarken, hızlı ve muhtemelen aptalca bir kararla yukarı çıkmaya karar veriyorum. Merdivenlerden çıkarken sessiz kalmaya

çalışıyorum, gözlerim yukarıdaki karanlık koridora kilitlenmiş durumda. Yukarıda başka kimlerin olduğunu öğrenmek istiyorum…

Sadece o olamaz.

Yolun yarısına kadar gelmiştim ki, tepede gölgeli bir figür belirdi ve merdivenlerden aşağı inerek ortada benimle buluşmak üzere geldi.

“Memur Samuels.” Bu adamı buraya geldiğim günden tanıyorum. Beni feribota getiren arabada o vardı. Adını bilmiyorum. Hiç söylemedi.

Ona göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sanırım yolunuzu kaybettiniz." Arkamdan başıyla onayladı.

“Şey… Yani yukarı çıkamam mı?” diye soruyorum, başka ne diyeceğimi bilmediğim için aptal numarası yaparak. Sanırım bunu gerçekten iyice düşünmemiştim.

“Yukarıda,” diye gözlerini kırpıştırdı, “Orası senin için değil.”

Söyleyiş biçimi ve ses tonu, omurgamda tedirgin bir ürpertiye neden oluyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve hatırlıyorum...

Bir silah sesi. Kan.

Çok çok çok soğuk.

Olanları idrak edemeden arkamı dönüp hızla merdivenlerden aşağı indim.

Ahmak herif. Oraya çıkmaya neden kalkıştın ki? Onun olduğunu bildiğin bir yere neden gittin?

Hızla bizim tarafımıza geri dönerken, partinin müziği ve kahkahalarıyla yeniden tanışarak adımları hızla attım. Kalp atışlarım hızlanmış bir halde, oturma odasına geri döndüm ve içeriye göz attım. Daha önce Velle'nin kucağında oturan kızın şimdi tamamen çıplak bir şekilde elinde bir şişe şampanya ile masanın üzerinde dans ettiğini gördüm. Etrafta onu izleyen adamlar vardı, diğer birkaç gardiyan da kanepede kızlarla yakınlaşıyordu.

Yutkundum ve arkamı döndüm, bir tür manyetik kuvvet beni yan odaya doğru çekiyordu. Çünkü bilinçaltımda oturma odasındaki şeyi istemediğimin farkındaydım... Buradaki şeyi istiyordum.

Velle'nin yatak odasının kapısı hâlâ aralık. İçeri bakmamam gerektiğini biliyorum ama buradaki kimsenin umursayacağını da sanmıyorum. Bu yüzden Joy'un hâlâ içeride olup olmadığını görmek için köşeden içeriye bakıyorum.

Joy ve Velle'nin birlikte olacağını görme ihtimali beni çok endişelendiriyor. Emin değilim, gerçekten birlikteler mi... Eskiden çıktıklarını duymuştum ama şimdi sadece arkadaş gibiler.

Ama sonra o da onun ve Soren'in yanına, yatak odasına girdi... yani kim bilir neler olur.

Odaya şöyle bir göz attığımda Joy'dan hiçbir iz göremedim. Bunun yerine Velle'nin yatağını net bir şekilde gördüm ve Joy yatağın üzerinde yatıyordu. Soren de onun üstündeydi.

Ağzım kuruyor, içimde yeni bir tür gerginlik hissediyorum.

Onlar tam birer...

Soren, Velle'nin üzerinde yavaşça, neredeyse hipnotik bir ritimle hareket ediyor; bu ritim beni bir an için büyülüyor, ta ki heteroseksüel olduğumu ve daha önce iki erkeğin sevişmesini hiç izlemediğimi hatırlayana kadar.

Odadaki manzaradan gözlerimi ayırmaya çalışırken yutkunmakta zorlanıyorum ama bir türlü başaramıyorum. Soren hâlâ file çoraplarını giyiyor ama gerekli yerlerden yırtılmışlar. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü tam olarak göremiyorum ama Velle'nin onun içinde olduğunun kanıtını kesinlikle görebiliyorum.

Pantolonumdaki bir zonklama sonunda bakışlarımı odadan ayırıp gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Sadece kafam güzel. Bu görüntünün bu kadar iyi görünmesini sağlayan şey molly...

Ama meraklı gözlerim tekrar yatağa kayınca neredeyse yere düşüyordum.

Velle, benim onu izlediğimi izliyor. Yine.

Kapı eşiğini sıkıca kavradım, bembeyaz olmuş parmak boğumlarımla dürttüm. Velle'nin mavi gözleri Soren'in uyluklarını tutarken, hareket etmesine yardım ederken gözlerime kilitlenmişti. Nefesim sığlaştı, kalbim göğsümde bongo gibi gümbür gümbür atıyordu, olduğum yerde kıpır kıpırdım, kesinlikle gitmem gereken şey olan oradan ayrılamıyordum.

Soren'in inlemeleri bana ulaşıyor, kulaklarıma sızıyor, beynimde yankılanıyor. Velle'nin dövmeli kaslardan oluşan göğsü, nefes alışverişleriyle inip kalkıyor, ama o sessiz kalıyor. Sadece bana bakıyor, altındaki adama tamamen aşık görünen genç adama doğru itiliyor.

Soren, kalçasını döndürürken elleriyle Velle'nin göğsünü kavradı.

Velle alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Penisimin sertleşmiş ve pantolonumun altından görünmesi hem kafa karıştırıcı hem de utanç verici bir durum. Gitmem gerek. Şu anda bana ne olduğunu aklım almıyor bile.

Arkamı dönüp odayı geçtim ve kendi odama girdim, kapıyı dikkatlice kapatıp derin bir nefes almak için kapıya yaslandım. Kasıklarıma baktım,

ereksiyonum hâlâ çıkarmadığım üniforma pantolonumun kumaşına doğru itiliyordu. Dudaklarımı ısırarak elimi aşağıya uzattım ve hissettiğim duyguyla ürperdim.

Uyuşturucular beni inanılmaz derecede muhtaç hale getiriyor. Dokunmaya, tatmaya... Zevke.

Beyaz tişörtümü başımdan hızla çıkarıp fırlattım, pantolonumu da çıkarıp yatağıma doğru yürüdüm. Duvarın diğer tarafında onları duyabiliyordum; Velle'nin yatağının kıpırdadığını ve Soren'in nefis sesler çıkardığını.

Yatağıma girip düz bir şekilde uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Neden şimdi?

Hayatım nasıl bu kadar aniden değişti? Ne zamandan beri erkeklere ilgi duyuyorum?

Ne zamandan beri erkeklerin sevişmesini izlemek istiyorum...?

Görünüşe göre, artık öyle.

Duvarın diğer tarafında sesler daha da yükseliyor ve ben de dönüp dizlerimin üzerine çökerek duvara doğru bakıyorum. Avucumu duvara dayayıp Velle'nin yatağının duvara çarpmasının titreşimlerini hissediyorum. Soren'in inlemelerini dikkatle dinliyorum ve arada bir, Velle'den geldiği açıkça belli olan derin bir inilti duyuyorum.

Bu, testislerimi inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Yatağa doğru itiliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve inlememi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Sonra tekrar yapıyorum, duyduklarımın ritmine uymak için yatağımı kalçalarımla sallıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve rol yapıyorum…

Duvarın öbür tarafında, o yatakta olduğumu hayal ediyorum. Isınmış tenim onlarınkine sürtünüyor, etrafımızdaki hava şehvet ve saf cinsel açlıkla buğulanıyor. Diğer elimi penisime götürüp yumruk yapıyorum, sıkı sıkıya sıkıp okşuyorum. Kalçalarımı itiyorum ve Soren'le sevişiyormuş gibi yapıyorum, bu sırada Velle arkamdan gelip güçlü elleriyle kalçalarımı kavrıyor.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin…” diye fısıldıyorum, o kadar tahrik olmuşum ki, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Şimdiden akmaya başladım bile.

İçimde saklı olan bu arzularım beni adeta patlatıyor. Artık kendimi tutamıyorum bile.

Soren'den bir nefes kesme sesi duydum. "Evet, kesinlikle babacım!"

Sanırım geliyor… Velle'nin homurdanması da bunu doğruluyor. Ne dediğini duymak için can atıyorum ama duyamıyorum. Tek yapabildiğim, Soren'in soluk tenine dokunduğunu, ellerindeki mürekkebin her yere yayıldığını ve penisimden fışkıran meninin akıntılarını hayal etmek.

Yani, Soren'inkinden bahsediyorum.

Kalçalarım daha düzenli hareket ederken yastığıma doğru inliyorum, yumruğumu okşuyorum ve diğer elimle kendi kalçamı olabildiğince sertçe kavrıyorum.

“Şey…” diye tısladım.

Ve her şey baş döndürücü bir sersemliğe dönüşüyor.

Penisimden fışkıran meni elimi, karın kaslarımı ve yatağımı ıslatıyor. Ben de sadece nefes alıp veriyorum, başım dönüyor.

Zihnimde o alaycı gülümsemeyi, o okyanus mavisi gözleri görüyorum. Tanımadığım o adamı...

Ama nedense, bunu yapmam gerekiyor.

FOUR

Velle

Bugün berbat.

Çok yorgunum ve çaylak gardiyandan uzak durmak için çok uğraştım. Bu lanet olası hapishane ne kadar büyük olursa olsun, bazen yine de birbirimizin üstündeymişiz gibi hissediyoruz.

Tamam, belki de Harley'le ilgili hislerim sadece ondan uzak durmaya çalıştığım için böyle geliyor.

Dün gece tuhaftı. Onu Soren'le birlikte beni izlerken gördüm ve bu, tıpkı hava yatağı şişirmek için kullanılan aletler gibi, içimdeki cinsel isteği artırdı.

Soren'le birlikteyken eğlenmediğimden değil, zaten partilerimize sürekli davetli olmasının tek sebebi de bu. Ama son zamanlarda işler biraz... farklılaşmaya başladı.

Sebebini biliyorum. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Neyse, evren ve gardiyan ikisi de benden nefret ettiği için, Rook'un odası tam da duvarımın diğer tarafında. Yani şu an uyurken, teknik olarak bakarsak, benden yaklaşık 60 cm uzakta. Yatağımı taşımayı düşünüyorum. Feng Shui falan filan.

Aramızda olanlar umurumda değil. Umurumda değil. Baştan beri yapmamam gereken aptalca, saçma bir şeydi; bu da bana kontrolü elimde tutmam ve gizli arzularımın beni ele geçirmesine izin vermemem gerektiğini gösteriyor.

Sanırım şiddete meyilli yozlaşmış kişiler arasında çalışıp ayda sadece bir kez medeniyete çıkmanın sonucu bu. İnsanı bir tür vahşi hayvana dönüştürüyor ve kendin hakkında, senin için en iyisinin ne olduğu hakkında bildiğini sandığın her şeyi unutuyorsun.

Bu noktada, gerçek John Chevelle'i tanıdığımdan artık emin değilim. Hatta hâlâ var olduğundan bile emin değilim...

Bence bu yeni canavar onu çoktan boğarak öldürdü.

Bütün bu saçmalıkların üstüne, şimdi de parmaklıkların altından adeta bir gelgit dalgası gibi taşan kanın olduğu bir hücrenin önünde duruyorum. Şakaklarımı tekrar tekrar ovmadan edemiyorum.

Genellikle haklı olmayı çok sevsem de, bu biraz benim hatam. Ve böyle olmamalı.

"Senin o kahrolası değersiz insan hayatı israfı!" diye homurdandım, bakır kokusu burnumu doldururken içimde öfke kabarıyordu. Kan kokusundan nefret ediyorum...

Bana hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlatıyor.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı o lanet olası manyak, alt ranzada yatarken, kanlı ayakkabıları kenardan sarkıyordu. "Bunu yapmamam mı gerekiyordu?"

"Biliyorsun, bana böyle rahatsızlık verdiğin için gardiyanın seni Köpekbalığı Körfezi'ne atmayacağının garantisini veremem," diye mırıldandım yerde baygın yatan bedene bakarken.

Adı Ivan Wilkerson. Mahkum numarası 97. Buraya sadece dört gündür giriyor.

“Sence gardiyan seni bu kadar önemsiyor mu?” Darcey yüzünü çevirip parmaklıkların arasından bana baktı. Gözlüklerinin camlarında kan lekeleri vardı. “Bu çok tatlı.”

Çenem o kadar sıkı kasıldı ki neredeyse kopacak. "Bunu yapmak için ne kullandıysan, onu göster. Hemen şimdi, mahkum. Senin bu oyunlarına karşı sabrım tamamen tükendi."

Ona bağırmamdan en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden, kambur bir şekilde ranzasının alt kısmını işaret ediyor. Tam da eski hücre arkadaşının, dövülerek öldürüldüğü yerin yanında.

#97'nin yüzü tamamen mahvolmuş. Darcey'nin onu oymaya çalıştığı (her zamanki yöntemi) ama uygun aletleri olmadığı için yüzünü kör bir metal parçasıyla kazıdığı anlaşılıyor.

Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum. Cuma günü için bu çok fazla iş. Nerede bu anlayış??

"Kalk lan ayağa," diye silahımı kılıfından çıkarıp kurdum ve karşı duvara doğru başımı salladım.

Darcey dediğimi yapıyor ama inanılmaz yavaş yapıyor. Bu çok sinir bozucu ve onu vurmaya iki saniye kaldı.

Ama elbette yapamam.

O, Oymacı. Ve Manuel Blanco, Alabaster Cezaevi'ndeki varlığının gayet farkında.

89 numaralı mahkum Felix Darcey, olabilecek en tanınmış isimlerden biri. Buranın doğası gereği, mahkumlarımızın genellikle bir tür kötü şöhreti vardır, ancak Darcey, şimdiye kadar sahip olduğumuz ilk aktif seri katil. Elbette burada çok sayıda katil var, ancak tüm mahkumlarımız acımasız sosyopatlar değil. Ama Darcey eşsiz bir vaka.

Sorun şu ki, o bunun farkında. Yaptığı saçmalıkların yanına kalacağının, çünkü onu öldüremeyeceğimizin gayet bilincinde. Ama ben onun yerinde olsam, dikkatli olurdum.

Sonuçta ölümden daha kötü şeyler de var.

O züppe herif alnını ve avuçlarını duvarın dibine dayadığında, kontrol odası ve sadece Joy ile benim anahtarlarının olduğu çift kilitle özel olarak kilitlenmiş olan hücresine giriyorum. İçeri adım attığımda, kan lekelerine aldırış etmemeye çalışıyorum çünkü bunlar en sevdiğim botlarım ve onları temizlemekle gerçekten uğraşmak istemiyorum, ona doğru hızla ilerleyip kollarını sertçe kavrıyorum. Bileklerini kelepçeliyor ve ayak bileklerine pranga takıyorum, sonra da üzerini arıyorum.

Üzerinde hiçbir şey yok. Cinayet silahına geri dönüp inceledim, ancak hurda bir metal parçasından başka bir şey bulamadım. Ranzasından koparmış gibi görünüyor.

Harika. Gerçekten harika.

Darcey'nin tam da bu nedenle bir hücre arkadaşı olmaması gerekiyordu. Buraya geldiği üç ay boyunca, dört gün öncesine kadar Ivan'ı yanına koyana kadar, bu hücrede tek başınaydı. Bunun sebebi, Darcey'nin hayatta kalmak için insan temasına ihtiyacı olduğunu söyleyerek, yirmi dört saat boyunca yalvarıp yakarmasıydı.

Bu hayvanlara bakmak benim işim değil, bu yüzden onun sızlanmalarını görmezden gelmeye hazırdım. Ama sonra, gerçek bir manipülatif narsist gibi, yemeyi bıraktı, dalgın dalgın davranmaya başladı... tam bir emo cadısı gibi. Gardiyan bana halletmemi söyledi, ben de onu neşelendireceğini düşündüğüm şeyi yaptım.

Yani… Yanılmamışım.

“Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadım, çoğunlukla kendi kendime, çünkü Carver’ın öldürme eyleminin beni ne kadar rahatsız ettiğini umursadığını sanmıyorum. Ama gerçekten, umursamalıydı. Darcey sessiz kaldı, duvara yaslandı ben ayağa kalkıp ona dönerken. “O kaç numara? Otuz iki mi? Otuz üç mü?”

Kan lekeli gözlüklerinin ardında gözlerini kırpıştırıyor, uzun koyu kirpikleri titriyor. "Otuz altı." Dudaklarında hafif bir kıvrımla, memnuniyetle söylüyor.

Başımı yana eğmekten başka yapabileceğim bir şey yok. "Bunu pişman olacaksın, mahkum. Ve eğer bu tür şeyleri anlamıyorsan, bil ki, fena halde hata yaptın. İnsan acısı, Alabaster Hapishanesi'nde uzmanlaştığımız bir şey."

Bu adam söylediklerimi idrak ettiğine dair en ufak bir işaret bile göstermiyor. Tam bir sosyopat. Hakkında kitap yazılan, belgesel çekilen türden.

Ne yazık ki dünya onun öldüğünü düşünüyor.

Telsizimi alıp hücredeki görevliye seslendim: "Kemper?"

"Anlaşıldı," diye homurdanarak hemen cevap verdi.

“Hemen Darcey’nin hücresine gidin.”

"On dört."

Beş dakika sonra, o lanet olası güneş ışığı gibi adam hışımla ayağa kalktı, hücrenin önünde kayarak durdu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Burada ne oldu lan? Aman Tanrım, bu Wilkerson mı??"

“Mahkum #97,” diye düzeltiyorum onu, o da bana bir bakış atıyor. “Onun için endişelenmeyin, iyi. Sadece bu zavallı pisliği hücreye götürün. Ve yerleştiğinden emin olun.” Darcey'e bir kez daha bakıyorum. “Bir süre orada kalacak.”

Kemper başını salladı, Darcey'i kolundan yakalayıp genel nüfusun bir alt katında bulunan hücre hapsine doğru sürükledi. Gözden kaybolduklarında, yerde yatan ölü herife baktım ve başımı salladım.

Dünya Ivan Wilkerson'ı özlemeyecek, bu kesin. Bu hapishanenin dışındaki herkes ve birkaç hükümet yetkilisi zaten onun öldüğünü düşünüyor. Ama hayattayken yıllarca reşit olmayan kız ve erkek çocuklara vahşice tecavüz etti. En son kurbanı, on iki yaşındaki Kyle Hanson, saldırı sırasında aldığı yaralar nedeniyle hayatını kaybetti.

Vali Russo'nun sabrı tükendi ve eski dostu Manuel Blanco'yu aradı.

Yine de, Darcey'nin bunu yapmasının tek sebebinin bu olduğunu düşünmeyelim. Öldürdüğü kişiler de aşağılık insanlar olsun ya da olmasın, o cani bir manyak.

Şimdi de bunu gardiyanlara nasıl anlatacağımı bulmam gerekiyor.

Midem bir simit gibi bükülüyor ve buz gibi bir ürperti tüm vücudumu sarıyor. Alt dudağımı ısırarak, düşünmek için bir dakika boyunca cesedin etrafında dolaşıyorum.

Onun bu habere verebileceği çeşitli tepkilere kendimi hazırlıyorum…

Daha ofisine bile yaklaşmadım, sinirlerim şimdiden çok gergin. Darcey'i taşıdığım için muhtemelen hemen anlayacak. En iyi çözüm, kendisi öğrenmeden önce ona ulaşmak. Hasar kontrolü.

Hücreden batı kanadına doğru sessizce çıkarken Joy'a telsizle haber verdim. "Hey... bir durumumuz var. Anlaşıldı mı?"

Hemen geri döndü. "Evet, anladım. Ne oldu?"

“Darcey, Wilkerson'ı öldürdü.”

Bu sefer anlaması biraz zaman alıyor. "Kahretsin."

"Evet."

"Yukarı mı çıkıyorsun?"

Zorlukla yutkundum. "Evet..." Gözlerimi kapatıp bir anlığına yürümeyi bıraktım ve en yakın duvara yaslandım. "Aşağı inip güvenli olduğundan emin olabilir misin? Ne yapmamı istediğini öğrenene kadar kimsenin cesede rastlamasını istemiyorum."

"On dört."

Gözlerimi daha da sıkıca kapatarak, kafamı birkaç kez duvara vurdum, biraz paniklemek için kendime zaman tanıdım. Dışarıdan hiçbir şey belli olmuyor. Gayet sakin görünüyorum.

Ama içten içe yıkılıyorum.

Kahretsin… Bunu yapamam. Bir daha asla.

Anılar zihnimin ön planına bir anda hücum ediyor, ama onları geri bastırıyorum. Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Panik yaparak geçirdiğim her saniye, onun beni beklediği bir saniye demek…

Bir süre genel koğuşa paralel uzanan koridorlardan yürüdükten sonra, hızla bir merdivenden yukarı çıktım. Hapishanenin bu kısmı, Batı kanadı, pencereleri olan tek bölüm. Tamamen iğrenç ve harap durumda olmayan tek bölüm.

İşin garip tarafı, ofisinin burada olması.

Koridorun en ucuna vardığımda, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç kez derin nefes alıp vererek sessizce kapıya yaklaşıyorum. Sonra da kapıyı çalıyorum.

"İçeri gelin," diye bağırmadan önce kapının arkasından bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum.

Kapıyı açıp odanın ortasına doğru birkaç adım attım ve büyük meşe masasının önünde durdum. Oturduğu yerin hemen arkasında, okyanusa ve bulutlu gökyüzüne bakan kocaman bir pencere vardı.

Ama şu anda bunların hiçbirine odaklanamıyorum çünkü Manuel Blanco pantolonunun fermuarını çekiyor.

Kaşlarım çatılı bir şekilde ona bakarken, gerçekten burada mastürbasyon yapıp yapmadığını merak ettim. Mümkün, hatta daha da önemlisi, bunu yaparken beni içeri çağırmış olması. Eminim ki bu da onun taktiklerinden sadece biri.

Ama sonra masasının altından bir hışırtı duyuyorum ve orada birinin olduğu bana çok açık bir şekilde belli oluyor.

Ben içeri girmeden önce birisi ona oral seks yapıyordu...

Dişlerimi sıkarken kendimi tepki vermemeye ve soru sormamaya zorluyorum. Yine de yüz ifademi hemen okuyabiliyor, çünkü "İçeride olanlara aldırmayın, memur bey," diyor. Koyu gözlerinde bir eğlence parıltısı var. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cevap vermeden önce yutkundum, "Wilkerson öldü. Darcey."

Gardiyan bir an bana boş boş baktıktan sonra sandalyesine yaslandı. Ben hareketsiz dururken vücudumdaki her kas geriliyordu.

“Ne diyeceğimi biliyor musun, Johnathan?” Başını yana eğdi. Dudaklarım aralandı, ama sonra hızla kapattım. “Ivan Wilkerson işe yaramaz biriydi, evet, ama gerçek şu ki, kimse bunu bilmemeli. Anladın mı?”

Yavaşça başımı salladım.

"Yani bununla kendiniz ilgilenmeniz gerekecek," diye devam ediyor. "Kendiniz."

Şu an çökecek gibi hissediyorum. Çok öfkeliyim, ama bir yandan da suçluluk duygusu mide yanması gibi içimi kemiriyor.

“Bunu bir daha yapmak istemiyorum…” diye fısıldadım, sesimdeki çocuksu kırılganlıktan nefret ederek.

Ama elimde değil. Ne zaman onun yanında olsam, kırık dökük olduğumu hatırlıyorum.

“Ama bunu yapmalısın, Johnathan,” diye mırıldandı, sesi derin ve emin, kömür karası gözleri benimkine kenetlenmişti. “Bunu yapabileceğine güvendiğim tek kişi sensin.”

İçimden çığlık atıyorum. Ama hiçbiri dışarıya yansımıyor.

Sessiz ve hareketsiz kalıyorum.

Müdür koltuğunda doğrulup öne doğru kaydı. O, fermuarını masanın altından kısmen gizleyerek tekrar aşağı indirirken, sanki birinin ağzını tekrar kendine doğru çekiyormuş gibi elini masanın altına uzattı ve ben olduğum yerde donakaldım.

Tenim yanıyor ve her yerim karıncalanıyor, sanki ateş karıncalarından yapılmışım gibi. O ise bana göz kırpıyor ve dudaklarından hafif bir tıslama sesi çıkıyor. Sonra da kesinlikle bir emme sesi duyuyorum.

Yanlarımda parmaklarım seğiriyor. İçimde olup biten her şey birbiriyle çelişiyor. Bu odadan kaçmak için can atıyorum ama yapamıyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Yanma hissi beni çok rahatsız ediyor.

"Bunun üstesinden geleceğini biliyorum, Johnathan," diye gürledi sesi bana doğru. "Çünkü güçlüsün ve yeteneklisin. Tam da ihtiyacım olan kişisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona doğru başımı sallarken, kaburgalarımın arasında boğulma hissi sinsice ilerliyor. Tıpkı bir robot gibi.

Tıpkı bir evcil hayvan gibi.

Tıpkı onun kahrolası kölesi gibi.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyor.

Vücudum tepki veriyor, dudakları oldukça uğursuz bir şekilde kıvrılırken yüzüm kızarıyor.

"Hepsi bu kadar mı, memur bey?" Bana anlamlı bir bakış attıktan sonra gözleri masasına ve altında olup bitenlere kaydı.

“Evet efendim,” diye mırıldandım. Sonra arkamı dönüp titrek bacaklarımla olabildiğince istikrarlı bir şekilde ofisinden çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kafamda basınç birikiyor ve koridorda ve merdivenlerden aşağı, hücreye doğru öfkeyle yürürken anında migrenim başlıyor.

Bedenim çökmek istiyor. Dizlerimin üzerine çöküp ağlamak, bağırmak ya da parmak boğumlarım kan içinde kalana kadar bir şeye yumruk atmak istiyorum.

Ama yapamam. Kontrolü kaybetmemeliyim.

Asla bırakamam.

Çünkü o tam olarak bunu istiyor.

Kokuyu hatırlıyorum.

Çok belirgin bir kokuydu, tarif etmesi çok zordu. Ona en yakın kelime ölüm olabilir.

Ölüm gibi kokuyordu.

Ölüm ve kimyasallar.

Kaslarım ağrıyordu ve soğuk hava tenimdeki teri yakıyordu. Sonunda yeterince derine inene kadar neredeyse kırk beş dakika kazmıştım. Ve hâlâ kendimi soğuk, ıslak topraktan yukarı çekmek zorundaydım; bu ortamda belli bir noktadan sonra toprak çoğunlukla kum ve kayadan oluşuyordu.

Sonra, tek başıma, eski bir çarşafa sarılı kaskatı cesedi mezara sürüklemek, üzerine kül suyu dökmek ve gömmek zorunda kaldım.

Tüm işlem yaklaşık iki saat sürdü ve Ocak ayının ortası olmasına rağmen sırılsıklam terledim. Hatta bu yüzden üç gün boyunca hasta oldum.

İki yıl önceydi ve dün gibi hatırlıyorum. Parker Freeman'ın zatürreden öldüğü ve gardiyanın onu ortadan kaldırmamı istediği gün.

Tam da şu anda aynı şeyi yapıyorum, sadece Ivan Wilkerson ile.

Freeman'ın ölümünü örtbas ettik ve endişeli mahkûmlara tedavi için helikopterle hastaneye götürüldüğünü söyledik.

Evet, öyle bir şey hiç olmadı. Manuel Blanco, sınırlı kaynaklarımızı mahkumlar üzerinde harcamaya pek sıcak bakmıyor. Ve burada gerçekten neler olup bittiğini kimsenin öğrenmesine de şiddetle karşı çıkıyor. Bu yüzden Wilkerson'ın ölümünü örtbas etmekle görevlendirildim.

Alabaster Adası'nda insanlar doğal olarak konuşurlar, çünkü zaman geçirmenin tek yolu, özellikle de mahkumlar için, saçma sapan konuşmaktır. Ama ortada bir kanıt, yani bir ceset yokken, bundan ne çıkabilir ki?

Hiç bir şey.

İlginçtir ki, bunu yaparken yine kış mevsimindeyiz. Şu lanet olası çukuru kazıp şu kahrolası şeyi gömmek... İçeri girince biraz çinko hapı alıp

sıcak bir duş almam gerekecek. Zaten vardiyam yirmi dakika önce bitti ve hala saçma sapan şeylerle uğraşıyorum.

Bunu sadece benim yapabiliyor olmamdan nefret ediyorum... Her zaman ben halletmek zorunda kalıyorum.

Ama bunu da anlıyorum. Ve bir bakıma seviyorum...

Bunun bir anlamı var mı? Hayır. Ama burada dönüştüğüm bu kişiye hem inanılmaz derecede hayranım hem de ondan nefret ediyorum, aynı anda. Gardiyanın kuklası... Ve ne için? Neredeyse on üç yıl önce yaşanan bir olay için mi?

Gözlerimi kapatıp, alnımdaki teri elimin tersiyle siliyorum. Böyle düşünemem. Burada hayatta kalıyorum. Bir şeyler başarıyorum. Her şeyin kontrolü bende. Ve gerçekten, burada olmasaydım nerede olurdum ki?

Eğer Manuel Blanco olmasaydı…?

İşimi bitirdiğimde kelimenin tam anlamıyla yere yığılmak üzereydim. Joy benim için vardiya değişiminin tüm işlerini hallettiği için, sadece kalan bir SUV'ye atlayıp kendim eve gidebildim. Yorgun bedenimi sekiz yüz basamağı sürükleyerek, dizlerimin üzerine çökmeden yatak odama zar zor ulaştım. Soyunmaya yarıda kalmıştım ki misafirlerim olduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım... Özür dilerim," diye kekeledi acemi, odamdaki sandalyeden fırlayarak, iç çamaşırımla banyomun dışında şaşkın bir şekilde duran bedenime bakmaktan kaçınarak.

"Odamda ne yapıyorsun, Rook?" diye soruyorum yorgun bir iç çekerek. Şu an sert görünmeye çalışacak halim bile yok.

"Seni bekliyordum..." diye mırıldandı, ağırlığını bir kenara bırakarak. "Konuşmamız gerekiyor."

“Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum.” Tekrar banyoya doğru döndüm, ama koluma dokunan eli beni durdurdu.

Derin yeşil gözlerinde endişe belirirken, hızla geri çekti. "Aman Tanrım, Velle. Donuyorsun..."

“Beni ısıtmak ister misin?” diye homurdandım, her zamanki alaycı tavrımla. Ama sözüm karşısında yüzündeki o saf utanç ifadesi, aramızdaki işlerin zaten yeterince garip olduğunu, bir de benim ağzımı açmamın işleri daha da zorlaştırdığını hatırlattı. “Bak, burada olmanla ilgili bilmen gereken tek bir şey var. O yüzden iyi dinle, çünkü sana biraz bilgi vereceğim.”

Görünüşte kararsız olsa da, sözlerimi bekleyerek bana bakıyor.

Biraz öne eğilip fısıldadım, "Bu adanın dışında hiçbir şeyin önemi yok. O gece ne olduysa ya da olmadıysa... önemsiz. Burası artık New York Şehri

ya da Amerika bile değil. Burası Alabaster Adası ve burada ne dersem onu yapacaksın. Anladın mı?"

Harley kendi içinde bir mücadele veriyor gibi görünüyor; bir yanı doğası gereği itaat etmek istiyor, diğer yanı ise çaresizce bir çözüm arıyor. Benden bile daha fazla kontrol manyağı gibi duruyor.

"Anladım," diye mırıldandı sonunda. Ama çok ihtiyaç duyduğum duşumu almak için ondan uzaklaştığımda, sırtıma daha fazla lanet olası sözle saldırdı. "Sadece seni terk ettiğim için özür dilediğimi bilmeni istedim. O gece..." Az önce söylediğim şeye karşı gösterdiği bariz umursamazlığa duyduğum öfkeyle gözlerime dik dik baktım. "Gitmemeliydim."

“Hayır, gitmeliydin,” diye karşılık verdim ve alnı kırıştı. “Gitmen doğruydu. Zaten hiçbir şey yolunda gitmeyecekti.” Aramıza doğru işaret ettim. Şimdi incinmiş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitti. “Bak, ben ne istersem onu, ne zaman istersem onu yaparım. Çünkü burayı ben yönetiyorum. Ama sen… Sen sadece kuralcı, katı bir polis memurusun ve benim gibi biriyle ne yapacağını bile bilmiyorsun.”

Tamamen şok olmuş durumda. Yüzünden belli oluyor. Anlık utanç duygusu hızla öfkeye, ardından da kızgınlığa dönüşüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak öne doğru bir adım atıyor. "Bunu nereden biliyorsun ki? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"İnan bana, memur bey... Senin gibi birçok adam tanıdım ve bunu denemenin bile bir hata olduğunu biliyorum." Gözlerim onun gözlerine dikildi.

“Öyleyse neden yaptın?” Kollarını göğsünde kavuşturdu, beyaz tişörtünün pamuğunu öyle bir gerdi ki, bunu fark etmeyi reddediyorum. “O gece neden beni almaya geldin ki?”

Bakışlarım kısılıyor. "Çünkü inanılmaz derecede çekicisin."

Yanakları kızardı ve yutkunmasını izledim, sanki bu yorumdan hoşuna gitmiş gibiydi, itiraf etmek istemediğinden daha çok. Sonra kaşları çatıldı. "Hepsi bu mu?"

Sıkılmış bir ifadeyle omuz silkerek, "Bu kadar," dedim.

Sinirlendiğinde gözlerinin ne kadar yeşile döndüğünü sevdiğimi söyleyemem ama gerçekten de dikkatimi dağıtmak çok zor. Sanki gözbebekleri yoncalarla dolu gibi.

Bir an sessiz kaldı, bana hem güvensizlikle hem de inanmazlıkla baktıktan sonra, "İnanmıyorum. Eğer doğruysa, peki ya..." dedi. Sesi kesildi

ve kaşlarım soru işaretiyle kalktı. Eee? Hadi bakalım, acemi. Söyle artık. "Peki ya benden yapmamı istediğin şey?" Boğazındaki Adem elmasının tekrar hareket ettiğini gördüm ve penisim irkildi. "Sana..."

Çenem ve yumruğum sıkılaştı. "Bu artık seni ilgilendirmez. Ben... sarhoştum. Ve seni havalı biri sanıyordum. Ama değilsin, yani... neyse."

Şimdi tamamen şaşkın görünüyor ve bu konuşmanın bu noktaya gelmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. O işte... o lanet olası köpek yavrusu bakışları ve keskin, Orta Batılı çenesi. Kusursuz bir vücut, her yeri sert...

Dikkat dağıtıcı.

"Şey, dediğim gibi... Gittiğim için özür dilerim," diye homurdandı ve odamdan çıkmak için döndü.

Ve onun gidişini izliyorum, aslında gitmesini pek istemesem de. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

Giderken iyi görünüyor... Hep öyle görünürler, bu yüzden artık onun gibi adamları istememem gerekiyor.

Sonunda hep tek başıma kalan ben oluyorum.

FIVE

Joy

Gece yarısıydı, yatak odamda ağır ayak sesleri duydum.

Geceleyin odama intihar eğilimli tek bir pislik giriyor, o yüzden sadece inliyorum ve başımı yastığımla örtüyorum. "Ne istiyorsun?"

Devasa vücudunun ağırlığıyla yatak çökerken, sessizce yatağıma girdi ve bana sokuldu. "Sana ihtiyacım var."

İç çekerek başımı açtım ve ona doğru döndüm. "Ne oldu? Hayranların etrafta yok mu?"

Velle elimi tuttu ve göğsüne doğru kaldırdı. "Ciddi söylüyorum Cherry. Çok... canım çekiyor."

Yüzündeki ciddiyet ve hırıltılı ses tonu vajinamı uyandırıyor. "Ve bunu kendine yapamıyor musun?"

"Aynı şey değil," diyor ve teninin, kaslarının, dövmelerinin ve piercinglerinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaşıyor, çünkü sadece boxer giyiyor. "Sana ihtiyacım var."

“Pekala, yalvarmayı bırakalım artık.” Sırıttım, sonra o da sırıttı. Ve onunki gerçekten de çok hoş bir gülümsemeydi. “Sanırım sana yardımcı olabilirim…”

"İstemediğini mi söylüyorsun?" diye homurdandı, kalçaları benimkine bastırırken sesi kulaklarım için adeta seks gibiydi. Zaten sertleşmişti, tamamen değil ama hissedebileceğim kadar.

Ve anında güçsüz düşüyorum. John Chevelle'in kusursuz çekiciliğine, ama özellikle de tartışmasız mükemmel penisinin cazibesine karşı koyamıyorum.

Atletimi başımdan çekip çıkarıyor, daha fazla konuşmaya gerek duymadan hemen göğüslerime yöneliyor. Dili meme uçlarımın etrafında

dönüyor, çelik çubuk tenimi acımasızca tahrik ediyor, ta ki titreyene kadar. Zaten...

Tanrım, vücudumun onu bu kadar çok istemesinden nefret ediyorum. Bu hiç adil değil.

Velle, seks konusunda inanılmaz derecede yetenekli. Her şeyiyle seksin her aşamasına uygun yaratılmış; erkeklerle, kadınlarla, fark etmiyor. Tam anlamıyla bir seks makinesi, bir robot ya da uzaylı gibi, insanları önce sinirlendirmek, sonra da hayal bile edemeyecekleri şekillerde tatmin etmek için buraya gönderilmiş.

Saniyeler içinde parmakları külotumun içindeydi, vajinamın aralığından kayarak her yerimi uyarıyordu.

"Benim için çok ıslaksın, Kiraz Bombası," diye fısıldıyor göğüslerime. "Önce seni boşaltmamı ister misin?"

Başımı hızla salladım. "Hayır. Gelişmesini seviyorum."

Kıkırdıyor, bu titreşim bana da yansıyor. "Boşalmayı ertelemeyi sever misin?"

“Sus,” diye tısladım, onu sırt üstü yatırıp kalçalarının üzerine oturdum. “Bunun bağımlısı olacağını biliyordum.” Dudaklarını yalarken parmaklarımla göğsünü okşadım, meme uçlarındaki ağırlıkları tahrik ettim. Sonra yaklaştım, “Kocaman, korkutucu polis memuru sikilmekten hoşlanıyor…”

Gözleri hafifçe kapanıyor ve yavaşça nefes verip başını yastığıma yaslıyor. Ağzımı göğsünde gezdirip, onu oluşturan tüm o nefis kas çizgilerini yalıyorum. Aramızdaki şey tamamen hayvansı. Seviştiğimizde, ki bu çok sık olmuyor—belki de ayda bir kez, duruma bağlı olarak—tamamen birbirimizi iyi hissettirmeye odaklanıyoruz.

Ama Velle için... neyse, diyelim ki, şu an elde edemediği bir şeye ihtiyacı var. Bu onun için adeta gizli bir bağımlılık gibi.

Ağzım gövdesinde aşağı doğru kayarken, boxer şortunu aşağı çekerek muhteşem ereksiyonunu ortaya çıkarıyorum; ereksiyon karın kaslarının üzerine yayılıyor. Bir an durup bunun ne olduğunu takdir etmeliyim... Bir başyapıt.

Uzun, kalın, orantılı… ve piercingli. Ciddi söylüyorum, dünyadaki en eğlenceli şeylerden biri.

Ve böylece dudaklarımı ona yaklaştırıyorum, sadece bir anlığına, çünkü dilim başının altındaki metal halterin üzerinde gezinirken gözlerinin

kararmasını izlemeyi seviyorum. Onu ağzıma alıp emerek, inleyip başı tekrar geriye düşene kadar yalıyorum.

“İsa…” Saçlarıma dokunuyor. “Sanki özlemişsin gibi em.”

Evet, yapıyorum. Birkaç dakika boyunca penisini ağzıma alıyorum, kasıldığını hissedene kadar yalıyorum, sonra da testislerine geçiyorum. Velle bacaklarını açarak bana yer açıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Bunu daha önce hiç böyle yapmadık." Geçen seferi hatırlayınca kaşlarım hafifçe çatıldı.

Onun da hatırladığını görebiliyorum. "Garip olacak mı? Mesela... yüz yüze?"

"Bu neden garip olsun ki?" diye sırıtıyorum. "Beni zaten böyle becerdin."

Dudaklarını bir an büzdükten sonra mırıldandı, "Doğru..." Gözleri geriye doğru kayarken, ağzım daha da aşağıya indi ve her yerini yaladı. "Bana ne istersen yapabilirsin, Cherry. Hepsine ihtiyacım var."

Ellerim kaslı uyluklarında geziniyor, onu yoğuruyor ve okşuyorum çünkü bundan hoşlandığını biliyorum. Bu beni o kadar çok tahrik ediyor ki, bacaklarımın arası zaten çok sıcak ve gergin. Ama bunu görmezden gelmeyi seviyorum. Bu yanmayı hissetmeyi ve bir saniye daha dayanamayacak hale gelene kadar devam etmesine izin vermeyi seviyorum. Bu benim olayım.

Velle'nin gizli arzuları var, benim de var. Sanırım hepimizin var ve asıl mesele de bu zaten. Kapalı kapılar ardında hoşlandığımız şeyler, dışarıda kim olduğumuzu belirliyor.

Velle'yi bırakıp komodine gidiyorum ve gerekli aletleri çıkarıyorum. Kayganlaştırıcı jelim var ve bu aleti sadece onunla kullanıyorum. Aslında bunu ona aldım, tıpkı onun yıllar içinde bana bir şeyler alması gibi. Sürekli birbirimize seks oyuncakları almamız bir tür şaka gibi, ama elbette ikimiz de bunlardan iyi bir şekilde faydalanıyoruz.

Her şeyi yatağa getirdiğimde gözleri kocaman açıldı ve bana tedirgin bir bakış attı, ama aynı zamanda heyecandan da gözleri yuvarlaklaşmıştı.

Dudaklarımı ısırdım ve tekrar üzerine atlayıp ıslaklığımı penisinin üzerinde gezdirdim. "Bunu istiyorsun, değil mi? Gerçek gibi hissetmesini..."

Yutkunarak, göğsü ağır ağır inip kalkarken başını salladı. "Hım..."

“Güzel.” Uzandım ve takma penisi alıp kendime bağladım. “Çünkü bu anal seks değil, bebeğim. Sen sikileceksin.”

Göz kırptı, sonra dudağını ısırdı, ben iyice yağlarken gözleri dildo kısmına indi. "Bu... büyük."

"Senin kadar büyük değil," diye omuz silktim.

“Doğru…”

“Gergin olamazsın…” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Kendine karşı kullandığın daha büyük bir tane olduğunu biliyorum.”

“Evet, ama bu farklı.” Alt dudağını ısırıyor. “Bunu ben yapıyorum.”

"Bana güvenmiyor musun?" diye surat astım.

Kalçalarımdan tuttu, iri parmakları tenimde yukarı aşağı kaydı. "Elbette isterim."

"O zaman bebek gibi davranmayı bırak da seni becermeme izin ver," diye fısıldadım ona doğru eğilip sahte penisimi gerçek penisinin üzerinde sürterken.

O, beni tamamen çıldırtan, hevesli bir ses çıkarıyor. Velle tam bir kontrol manyağı. Onu bu gizli kırılganlık noktasına getirmek benim için en büyük tahrik edici şey. Çünkü evet, Velle'nin sevişmesini milyon kere izledim -hepimiz izledik- ve evet, her zaman çok ateşli.

Ama onun sikilmesi bambaşka bir şey. Sadece benim görebileceğim bir şey.

Her şey parmaklarımla başladı, sonra daha küçük dildolara geçtim. Ama şimdi, büyük silahlara, gerçekçi olanlara sıra geldi. Her neyse, ben buna hazırım.

Sonuçta, bu cinsel keşif yolculuğuna birlikte çıkıyoruz.

Velle'nin de bu tarz şeyler için mükemmel bir vücudu var. Erkek vücuduna her zaman hayran olduğum bir sır değil, bu yüzden ona her yerinden dokunabilmek benim için gerçekten çok heyecan verici.

Tıpkı dolgun kalçalarını kavrayıp bacaklarını açmak, parmaklarım ereksiyonunun üzerinde dans ederken dildonun başıyla onu tahrik etmek gibi.

Büyük eli kendini kavramak için aşağı indi ve ben de elini ittim. "Seni bağlamama sebep olma."

İki kolunu da kaldırıp yatak başlığına tutundu. "Belki de öyle yapmak zorunda kalacaksın."

Nefes nefese kıkırdadım ve penisimi anüsüne kadar sokabileceğim şekilde onu konumlandırdım. Daha önce de arkadan ilişkiye girmiştim ama bu tamamen eşsiz bir deneyim. Tüm süre boyunca kocaman penisini

izleyebiliyorum, vücudundaki kaslar kasılırken penisinin karın kaslarında nasıl kıvrandığını görüyorum.

Tanrım... Klitorisim takma penis altında şimdiden zonkluyor.

Velle, ilk hamlemi beklerken bacaklarını iyice açmış durumda. Ben de ellerimle onu açık tutarak deliğine doğru yavaşça ilerliyorum. Yavaş gitmeyi seviyorum, aslında rahat olduğundan emin olmak için değil çünkü dürüst olmak gerekirse, o bunu kaldırabilir. Daha çok beklentiyi artırmak için. Biliyorum, bu onu çıldırtıyor.

Sonunda, yapay penisi güzelce itiyorum ve baş kısmının kıvrımı içine giriyor.

“Kahretsin…” diye inledi sessizce, gözleri kapalı, başı geriye doğru, her açıdan muhteşem bir güzelliğe sahip, benim merhametime muhtaç görünüyordu.

Dildoyu bırakıp kalçalarımla kontrolü ele alarak onu daha da içeriye doğru yönlendiriyorum. Sadece izlemek ve bunu kontrol ettiğimi bilmek bile bana yeterli uyarımı sağlıyor. Başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan da kesinlikle orgazm olabilirim.

Velle'nin uyluklarını kavrayarak, titrerken kaygan plastiğin içine gittikçe daha derine girmesini izleyerek daha da sertçe içine girdim.

“Aman Tanrım, kahretsin…” yanlarındaki çarşafları sıkıca kavradı. “Boşalacağım, boşalacağım, boşalacağım.”

"Velle, dayan biraz," diye emrettim. "Tanrım, daha iki saniye oldu."

Yüzü buruşuyor ve yastığın içine defalarca "siktir git" diye mırıldanıyor.

"Sana penis halkası takmamı ister misin?" diye soruyorum, sert bir itişle nefesimi tutarak, penisinin gerilip kasılmasını, parlak ve şişkin halini izliyorum. Çok ateşli.

Başını hafifçe salladı, şimdi rahat bir ritim tutturduğum yere tekrar baktı. "Bu... inanılmaz derecede harika. Çok iyi hissettiriyor..."

"Mmm, çok güzel," diye mırıldanarak, onun baskın partneri rolüne (ya da ne derseniz deyin) büründüm, bacaklarının arasına girip, prostatını hedef alırken itip çekmeye başladım.

Nerede olduğunu az çok tahmin ediyorum, sadece bulmam gerekiyor...

"İşte orada," diye inledi, meni sıvısı karın kaslarına sızarken. "İşte orada, tam orada."

Hafif bir iniltiyle belini kavradım, parmaklarımı içine sokup yedi inçlik dildoyu olabildiğince derine sokarak onu becerdim. Bir dahaki sefere daha

uzun bir tane almam gerekebilir...

Velle'nin elleri şimdi göğüslerimde, onları avuçlayıp sıkıyor, bir avucunu boğazıma kadar götürüp, boğuk bir inilti çıkarmama yetecek kadar sıkıyor. Çarşafların içinde terliyoruz, karanlıkta nefes alışverişlerimiz ve fısıltılarımız duvarlardan yankılanıyor.

Takma penis bana çok iyi oturuyor ve gerçekten yerinde kalıyor, bu da iyi çünkü Velle'nin penisinin aramızda hareket ettiğini her gördüğümde sevişmem daha da sertleşiyor.

"Beni becer bebeğim," diye hırladı ve iri eliyle kalçalarıma sertçe vurarak beni olabildiğince derine çekti. "Beni çok sert becer."

"Seni sertçe becermeyi çok seviyorum," diye inledim, başımı onun göğsüne yaslayarak.

Her yerim kasılıyor. Bu iş hiç kolay değil. Erkeklerin bunu nasıl yaptığını anlamıyorum, çünkü ben ne kadar formda olsam da neredeyse yere düşeceğim.

Ama kalçalarım hareket etmeye devam ediyor, penisimi onun içinde hareket ettiriyorum, inlemelerinin sesleri beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde heyecanlandırıyor.

"Boşalacağım, Cherry," diye inledi, sonra yüzümü yukarı kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Beni... boşaltıyorsun."

Birbirimizi izlerken, penisinden fışkıran meni akıntılarını hissediyorum, bu meni hem kendi vücuduna hem de bana yayılıyor. Aramızda orgazmı yaşarken, dudaklarımız birbirimizin üzerinde geziniyor, nefes nefese kalıyoruz. Ona sürtünmeye devam ediyorum, kendi orgazmımı kovalıyorum, her hareketle daha da yoğunlaşıyorum.

Boynumu tutarak hırıltılı bir sesle, "Çek git," dedi, "Ve sana ihtiyacın olanı vereyim."

Başımı telaşla sallıyorum ve dediğini yapıyorum, dildoyu yavaşça ondan çıkarıyorum. Dizlerimin üzerine geri oturmaya zar zor vakit buluyorum, o da üzerimdeki kemeri yırtıp beni üstüne yerleştiriyor. Penisini kavrayıp içime doğru yönlendiriyor, tüm santimi duvarlarımın derinliklerine kadar sokarak beni oturtuyor.

Ve o beni üstüne alıp bir dakika boyunca çalıştırdıktan sonra, beni temellerime kadar sarsan, baş döndürücü bir orgazm yaşıyorum. Yüksek sesle bağırmamaya çalışıyorum ama bu noktada sesimi bile kontrol edemiyorum.

Ağzımdan kelimeler adeta fışkırıyor, aman Tanrım, çok sert boşalıyorum ve Tanrım, senin penisin inanılmaz derecede harika.

Daha önce duymadığı bir şey değil.

İkimiz de kendimizden geçtiğimizde, ben onun göğsüne yığılmış, menim kasıklarına damlıyor, onun menisi de ikimizin karnında kuruyordu.

Bir süre sessiz kaldık, sadece nefes alıp verdik; yatak odamın serin havası sıcak, terli tenimizi yakıyordu. Sonunda Velle kıpırdandı, beni yanıma çevirdi ve kendisi de bana doğru döndü.

"Bu çok ateşliydi." diye sırıtıyor ve istemsizce kıkırdamaya başlıyorum.

“Öyleydi. Sabah dörtte hâlâ uyanık olmama neredeyse değdi.” Gözlerimi devirdim ve o da kıkırdadı.

“Özür dilerim… Uyuyamadım.” Yüzü bir an için ciddileşti.

"Wilkerson olayı mıydı?" diye tereddütle sordum, çünkü duygularından bahsetmediğini ve sormanın bile onu korkutup uzaklaştırma riskini taşıdığını biliyordum.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi, mavi bakışları tavana kaydı. "Şey... ve başka şeyler."

Olan biteni öğrenmeyi çok istiyorum. Wilkerson'ın cesedine ne oldu ve iyi mi...

Eğer bu yine bir Freeman vakası olsaydı.

Gardiyanın ona yaptırdığı saçmalıkları düşünmek bile içimde, bastırdığım diğer birçok şeyden daha güçlü bir öfke uyandırıyor. Ama Velle için durum farklı. Yıllardır Manuel Blanco'nun zehirli içeceğine kapılmış durumda ve artık gerçekten bu işi sevip sevmediğini veya o kadar derine batmış ki çıkış yolunu göremediğini anlayamıyorum.

Ama onu strese sokacak şeylerden bahsetmek yerine, koyu renk saçlarını parmaklarımla geriye doğru itip, "Duş almak ister misin?" diye sordum.

Sırıttı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Önden buyur, Kiraz Bombası."

Dün gece çok az uyumuş olmama rağmen, kendimi oldukça iyi hissediyorum aslında.

Velle ile seks yapmak insana böyle şeyler yaptırır, sanırım.

Duş aldıktan sonra, kesinlikle daha önce de yaptığı gibi, yatağımda uyuyakaldı. Sabahleyin odamdan çıktığını kimse fark etmedi sanırım, ama fark etseler bile asla tek kelime etmezlerdi.

Alabaster Adası'nı Velle ve benim yönettiğimiz yaygın olarak biliniyor. Muhafız sorumlu, ama biz bu berbat yerin gayri resmi Dükü ve Düşesiyiz.

Sanırım en azından bununla gurur duyabilirim.

Uykusuzluktan dolayı sabah antrenmanımı atlamak zorunda kaldım ve şimdi çok gerginim. Spor yapmak benim keyif aldığım bir şey. Koşmayı, kickboks yapmayı, ağırlık kaldırmayı seviyorum. Aktif olan hemen her şeyi seviyorum, ama en büyük hobim Taekwondo.

Bunu çocukluğumdan beri yapıyorum, amcam Han'dan öğrendim. Ve inan ya da inanma, bugün bile hâlâ dövüş antrenmanı yapabiliyorum, ki şimdi de bunu yapacağım.

Saate baktım. Kahvaltı vardiyasının bitmesine sadece beş dakika kaldı. Sağa doğru baktığımda Rook'un boşluğa dalmış bir şekilde baktığını gördüm. Onda bir gariplik var. Elbette, adamı iyi tanımıyorum. Burada çalışmasının dördüncü günü, ama yine de eğlenceli, tatlı, neşeli bir insan gibi görünüyor. Ama şu anda, asık suratının dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

Bunun Velle ile bir ilgisi olmalı. Çaylak oyuncu işe başladığından beri ikisi de birbirlerinin etrafında dolanıyor ve etkileşime girdiklerinde aralarındaki gerilim hissediliyor. Velle'den net bir cevap alamamak ise başlı başına perde arkasında tuhaf bir şeyler olduğuna dair bir kanıt.

Rook'un yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım ve o sıçradı. "Sana ne oldu?"

“Hiçbir şey.” Parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. “Hâlâ buna alışmaya çalışıyorum. Büyük bir değişiklik…”

Başımı salladım. "Hep polis olmak mı istedin?"

"Çocukluğumdan beri," diyor bana. "Babam Fargo'da polis memuruydu ve ona hayranlık duyuyordum, biliyor musun?"

"Bekle, sen gerçekten Fargo'lu musun?" diye şaşkınlıkla sordum, o ise bana bakakalmıştı. "Yani Kuzey Dakota'daki Fargo... Hani filmdeki gibi mi?!"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Evet. Bu arada herkes öyle diyor. Babamın Marge Gunderson'ı tanıyıp tanımadığını soruyorlar."

“Bu harika, dostum,” diye gülüyorum. “O filmi çok seviyorum. Dizisi de muhteşem.”

"Sadece ikinci sezona kadar izledim," diye itiraf ediyor.

"Birlikte izlemeliyiz," diyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor. "Ama senin o aksanın yok. Mesela Fair-goo gibi."

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Annem öyle. Tam olarak öyle konuşuyor."

“Ahh, ne kadar tatlı.” Başımı duvara yaslayıp, o sevimli küçük lokma gibi ona yukarıdan bakıyorum. “Ailenle aran iyi mi?”

Omuz silkerek, "Evet, harikalar. Sevgi dolular falan..." dedi. Gözleri bir an yere ve alnımdaki çizgilere kaydı.

“Ama…?” diye ekledim ve o da bana doğru baktı.

"Önemli değil," diye iç çekti ve zoraki bir gülümseme takındı.

İlginç… Bir şey saklıyor gibi görünüyor.

Belki de bu Orta Batı'ya özgü bir şeydir. Kanadalılar gibi aşırı kibarlar. Belki de kuzeydeki komşularımıza çok yakın oldukları içindir. Sanki kaba olmayı veya kimse hakkında kötü konuşmayı reddediyorlar. Benim ağzı bozuk Bostonlu yetiştirilme tarzımın tam tersi.

Boston'da herkese ne yapması gerektiğini açıkça söyleriz.

Bu konuşmayı sürdürmeyi çok isterdim ama artık bu pislikleri hücrelerine geri gönderme zamanı geldi, o zaman nihayet egzersiz molamı verebilirim.

Rook ve ben, Hancock ve Peters ile birlikte mahkumları hücrelerine geri götürmekle görevliyiz. Rook ve ben en önde yer alıyoruz.

Luthor, Kang, Ren ve O’Malley'nin şu anda durduğu masaya doğru "Hadi bakalım, pislikler!" diye homurdandım.

“Çok tatlısın. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?” Ren her zamanki küçümseyici tavrıyla soruyor, ama gözlerinin Rook'un üzerinde olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Bunu izlemem gerekecek. Çaylak oyuncu henüz yeni.

"Harekete geç." Ren'i öne doğru ittim, Luthor da her zamanki gibi kibar ve sessiz bir şekilde arkasından geldi. Kang ise bana yakın durdu.

"Aşağıya inecek miyiz?" diye soruyor neredeyse yalvarır bir tonda.

Biliyorum, diğer gün olanlardan sonra ona antrenman zamanı vermeyi reddedeceğimden korkuyordu. Bunu düşündüm ama o olayların tamamen onun suçu olduğuna inanmıyorum. Ayrıca, antrenman için ona ihtiyacım var.

“Evet.” Ben de onun kafeteryadan çıkarken yaptığı o küçük pop-n-lock dans hareketiyle coşkusunu belli ettiği gibi, benim de hevessizliğimi belli ettim. “Tamam, yeter,” diye sırıttım ve onu diğerlerinin arkasından çift kanatlı kapılardan içeri ittim. “Ama bugün sadece ikimiziz.”

Kang başını salladı ama yüzündeki huzursuzluğu görebiliyordum. Genellikle arkadaşlarını da bizimle getirmesine izin veririm ve eminim ki onların tek eğlence fırsatını kaybetmelerinden dolayı üzülüyordur. Ama birisi cep telefonu bulduğunda böyle şeyler olur işte…

Bu lanet şeyi kilitlemem lazım.

Velle, Kang ile birlikte aşağı ineceğimi zaten biliyor, bu yüzden Rook'u diğerleriyle birlikte mahkumları genel koğuştaki hücrelerine geri götürmeleri için görevlendiriyorum, ben de Kang'ı ters yöne, uzun ve inişli koridorlardan bodruma doğru götürüyorum.

Dinlenme odası olarak kullandığımız alan teknik olarak hücre hapsiyle aynı seviyede, ya da en azından ona yakın, ama daha batıda. Aslında, tıpkı hapishanenin geri kalanı gibi tamamen betondan yapılmış devasa bir alan; içinde bir basketbol potası, bazı spor ekipmanları ve bin dolara bile girmeyeceğim bir soyunma odası var.

Başlangıçta, müdürün mahkumların buraya egzersiz yapmak için gelmelerine izin verme niyeti vardı. Ve ben işe ilk başladığımda birkaç yıl boyunca bunu yaptık. Ancak fonlar azalmaya başlayınca, rekreasyon ekipmanları için ayrılan bütçe ilk kesilen kalem oldu. Bunun yanı sıra, giderek daha fazla şeyi ellerinden almak bir ceza haline geldi ve şimdi mahkumlar neredeyse hiçbir şey alamıyor ve bununla başa çıkmak zorunda kalıyorlar.

Gerçekten berbat bir durum, ama yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden bunu kafama takmamaya çalışıyorum.

Bu mahkumlar için gizlice elimden geleni yapıyorum. Çünkü şiddet eğilimli sosyopatlar olduklarını bilsem de, onlar da insan. Bu dünyada kimse masum değil. Bazı insanlar diğerlerinden daha kötü, ama bu onların en azından arada bir top oynamayı hak etmedikleri anlamına mı geliyor? Sanırım bunu zaman gösterecek.

Kang ve ben dinlenme odasına vardık ve hemen boks alanına doğru koştuk. Orada kum torbaları, bir sürü dandik eldiven, bant... bir sürü ıvır zıvır vardı. Normalde Taekwondo için ihtiyacınız olan tek şey düzgün bir dobok olurdu, ama bizde o yoktu. Bu yüzden sadece eklemlerimizi

bantladık ve pantolonlarımıza kadar soyunduk. Benim üzerimde ise bir spor sütyeni vardı.

Kang daha önce göğüslerime dokunmuştu ama onları hiç görmemişti.

Evet, onunla birlikte oldum. Hiç sevişmedik ama bazen ona vajinamı yalatıyorum çünkü bunu özlüyor ve bu konuda da çok iyi. Genellikle iddia şu ki, beni yendiğinde beni yalayacak. Kafiyeli olması işleri daha eğlenceli hale getiriyor. Nadir olsa da, zaman zaman oluyor.

Isınma hareketlerini bitirdikten sonra pozisyon alıp başlıyoruz. Kang her zamanki gibi ilk vuruşu yapıyor ve ben onu engelliyorum. Sonra bir tekme atıyorum ve isabet ettiriyorum, ancak o oldukça çevik, geri çekiliyor ve sonra ilerliyor.

"Yorgun musun?" diye alaycı bir şekilde sordu, ellerini hızla bana doğru getirerek.

Onu engelliyorum, bir tanesi hariç, onu homurdanarak karşılıyor. "Tavrına dikkat et, mahkum. Geçen gün yaptığın o saçmalıktan sonra..."

Tekme tekme tekme.

Kang'ın kaşları çatıldı. "Sana bunun için özür dilediğimi söylemiştim."

“Evet, ama sorun şu ki, senin olmadığını biliyorum,” diye homurdandım yorgunluktan nefes nefese. Ellerimle ona doğru hamle yaptım, o da sağa sola, sola doğru savuşturdu. “Söyle bana, kimdi o?”

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyor kısık bir sesle, bacağıma tekme atarak.

Canım acıyor ama bunu asla itiraf etmem.

"Senin cenazen," diye omuz silktim. Sonra dönüp yukarı doğru bir tekme attım ve kafasının yan tarafına isabet ettirdim.

"Kahretsin," diye homurdandı hafiften gülerek.

O bunu seviyor. Ben de seviyorum. Hâlâ uygulayabileceğim bir hobiye sahip olmak eğlenceli.

Eski hayatımdan o kadar çok şey değişti ve benden o kadar çok şey alındı ki... Geçmişimden kurtarılmaya değer her şeye umutsuzca tutunuyorum. Belki de bu yüzden Kang'a sık sık izin veriyorum. O yeterince iyi bir adam, sessizce tehlikeli, tıpkı çoğu gibi. Ama bunu paylaşabileceğim tek kişi o.

Dakikalarca ter içinde, nefes nefese, vurarak, tekmeleyerek, blok yaparak devam ediyoruz. Harika bir stres atma yöntemi ve onu alt edip yere serdiğimde istemsizce gülümsüyorum. Ama toparlanıp geri dönerken o gülümseme çoktan kaybolmuş oluyor.

Çünkü bu sonuçta sadece bir başka dikkat dağıtıcı unsur.

Ve son hyeong maçından eve döndüğüm günü hatırlamadan edemiyorum...

Meşgul olmayı severim.

Annem küçükken bana hep "Boş eller şeytanın oyun alanıdır" derdi. Ama bunu Korece söylerdi ve biraz tehditkar gelirdi. Ama aynı zamanda oldukça da doğruydu.

Artık bunu söylemiyor çünkü gerek yok. Evimizde hiçbir el boş durmuyor, bundan eminim.

Gündüzleri Suffolk İşletme Okulu'na gidiyorum, akşamları ve hafta sonları ise Taekwondo çalışıyorum. Annem ev işleriyle ilgileniyor ve Han'ın restoranında çalışıyor.

Babam ise...

O, tam anlamıyla aktif bir insan.

Babam Finn Jameson, sokaklarda Finny the Kid olarak bilinir. Boston'daki İrlandalı mafyanın önemli bir üyesidir ve önemli üye derken, Whitey Bulger'dan bahsedildiğinde hâlâ yere tüküren biri olduğunu kastediyorum.

Evet. Durum bu kadar ciddi.

Finn gibi bir babayla büyümek benim için sorun değildi. Küçük yaşta hayatta başarılı olmanın en iyi yolunun en büyük yeteneklerinizi kullanmak olduğunu öğrendim. Ve babamın en büyük yetenekleri zorlama ve yıldırma idi.

Şey, bir de konuşanları dövmek var. Belki bu da bir tür ceza sayılabilir?

Her iki durumda da, Mass Ave'deki sarayımız her zaman çılgın İrlandalı tiplerin girip çıktığı bir yer olmuştur. Bu bizim için normal ve ben her zaman şöyle düşünürdüm: Eğer annem bunu sorun etmiyorsa, ben de etmem.

Doğrusunu söylemek gerekirse, annemin babama aşık olmasının sebeplerinden birinin de onun çok yönlü bir insan olması olduğunu düşünüyorum. Gerektiğinde korkutucu, gerektiğinde ise romantik olabiliyordu. Ama her şeyden önce, ailesi için her şeyi yapardı.

Finn Jameson gibi insanların iliklerine kadar işlemiş bir sadakatleri var. Bu, yaşam tarzlarının bir parçası. Buna saygı duymalıyım, özellikle de yıllar içinde bana değerli dersler verdiği için…

Her zaman önce ailenize bakın, yabancılara güvenmeyin ve en değerli varlığınız kendinizsiniz.

Ter içinde ve bitkin bir halde evimizin ön kapısından içeri girerken sırt çantamı fırlattım ve spor ayakkabılarımı çıkardım. Evet, yorgunum ama aynı zamanda gururluyum. Bugün kwan'da harika bir performans sergiledim. Kazanacağım kesindi, bu yüzden annemle babamın gelmemesi beni pek de rahatsız etmedi.

Önemli konulara geliyorlar ama bu tür garantili galibiyetleri tek başıma domine etmekten de çekinmiyorum.

Yine de, rakibimi kanca vuruşuyla nasıl yere serdiğimi anneme anlatmak için heyecandan yerimde duramıyorum. Gerçekten çok havalıydı.

Mutfağa doğru sendeleyerek koştum, buzdolabına gidip bir kutu Cherry Coke aldım. Bu, işleri berbat ettiğimde kendime verdiğim ödüldür ve bugün kesinlikle berbat ettim.

Şişeyi açıp büyük ve doyurucu bir yudum alıyorum, mermer tezgahın üzerinden kayıtsızca duran iri yarı adama göz atıyorum.

"Nasıl geçtiğini mi soracaksın?" Kutudan bir yudum daha almadan önce ona hafifçe sırıttım.

Adam her zamanki gibi duygusuz. Adı Terry McFadden. Babamın birçok iş arkadaşından biri.

Sessizliğine gözlerimi devirdim. "Kazandım. Gelecek hafta bölge şampiyonuyla dövüşeceğim."

Babamın bu adamları olaylara tepki vermek için para almıyorlar, ama alsaydı bence etkilenmiş görünürdü.

Ön kapının açılma sesi beni heyecanlandırıyor ve kapıya doğru koşuyorum; babamın şapkasını kapının yanındaki askıya astığını görünce yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemiyorum.

Beni gördüğünde, özellikle bana özel sakladığı bir gülümseme beliriyor yüzünde.

Babam acımasız bir adam. Bunun farkındayım ve hatırlayabildiğimden beri bunu biliyorum. Ama tek çocuğu olduğum için, kalbinin ne kadar büyük olduğunu da biliyorum.

Amcalarım bunu bir kusur olarak görüyor. Ailenin en duygusal üyesi olduğunu söylüyorlar ve sanırım bunu anlayabiliyorum. Ben şahsen duygularımı belli etmem ama bu onun kötü bir şey olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor.

“Evet, Cailin,” diye selamladı babam, yanıma gelip kolunu sırtıma dolayarak. “Bugün nasıl geçtiğini sormam gerekiyor mu?”

"Hayır," diye sırıttım ve o da gururla kıkırdadı.

“Güzel. Öyle sanıyordum.” Bana göz kırptı ve birlikte mutfağa doğru yürüdük. “Annen evde mi?”

“Hayır,” diye omuz silktim. “Restoranda olmalı.”

Babam yüzünü buruşturuyor ama mutfaktaki adamı McFadden'in iş hakkında bir sürü şey anlatmaya başlamasıyla dikkati dağılıyor. Babamın yorgun göründüğünü fark etmeden edemiyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar her zamankinden daha belirgin, ki bu da çok çalıştığı için gayet normal.

Annem ve babam, babamın işinin kapsamı hakkında benimle konuşmuyorlar, oysa ben yetişkinim ve Google'da arama yapabilecek yaştayım, hatta zaman zaman evimizin önünde park etmiş Boston Polis arabalarını bile tanıyorum. Ailem, özellikle annem, beni aile işi hakkında karanlıkta tutmayı tercih ediyor, çünkü suç onun hayatında hiç yer almamıştı.

Yeun ailesi her zaman dürüst bir şekilde geçimini sağlamıştır, bu yüzden annem kesinlikle gerekmediği halde hâlâ kardeşinin restoranında çalışmakta ısrar ediyor. Bu kültürel bir şey ve ben de çalışkan olanlardan ikisinin soyundan geliyorum.

“Baba,” diye seslendim babama, oysa hâlâ adamıyla konuşuyordu ve stresli görünüyordu. Dikkatini dağıtmak, tekrar gülümsemesini sağlamak istedim… “Baba, bu hafta sonu Cape'deki eve gidebiliriz diye düşünüyordum.”

Bana şöyle bir bakıp başını salladı, ancak dikkati hâlâ işinde ve cebinde durmadan çalan telefonundaydı.

“Baba…” diye tekrar seslendim ama o elini kaldırıp bir dakika işareti yaparak telefonu açtı.

“Evet,” diyor, ses tonunda ve İrlanda aksanında tek bir kelimede bile belli olan homurdanmalarla.

Ama sonra suskun kalıyor.

Telefonun diğer ucundaki kişi konuşuyor olmalı, ama babamın yüzü ifadesizleşmişti. Zaten solgun bir teni vardı, ama tüm renk solmuştu. Bakışları bir an uzaklara daldı, sonra birden kendine geldi ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke belirdi.

"Dinle bakalım, Kolombiyalı zenci!" diye öfkeyle bağırdı babam telefonda. Ama tehdidine devam edemeden telefonu kulağından uzaklaştırdı ve sanki karşıdaki kişi telefonu kapatmış gibi ekrana baktı.

Adam yanındakine bakıyor ve aralarında sessiz bir konuşma geçiyor; ben ise elimde kirazlı kola kutusuyla mutfağımızda öylece durup neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

“Baba…?” Sesim titriyor, içimde korku yükseliyor.

Sebebini bilmiyorum ama bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum.

Sonra babam odadan öfkeyle çıktı. Doğrudan çalışma odasına yöneldi, McFadden hemen arkasından, ben de çok geçmeden onu takip ettim. Silah çantasına doğru koşarak, çantayı hızla açtı ve kendine özgü tüfeğini, bir Thompson otomatik tabancayı, çıkarıp şarjörünü kontrol etti.

Adrenalinim beni titretiyor, vücudumdaki her kas geriliyor, ona dehşet dolu gözlerle bakıyorum.

"Baba, neler oluyor?!" diye sordum, sesim sinirden titriyordu.

Babam, Finny the Kid, bana kısa bir an için saf bir panik bakışı attı; özgüveni sarsıldı ve daha önce hiç görmediğim kadar korku dolu bir ifade takındı.

Silahını doldurup mırıldandı, "Annen... Kaçırıldı."

SIX

Rook

Evet, resmen onaylandı.

Üç haftadır Alabaster Cezaevi'nde çalışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, zaman çok hızlı geçti, ki bu da mantıklı çünkü burası inanılmaz bir yer ve son üç haftamı sadece hayatta kalmaya çalışarak geçirdim.

Burasının kendine özgü bir gezegen gibi hissettirmesini sağlayan çok şey var. Burada işler neredeyse başka hiçbir yerde olmadığı kadar farklı yapılıyor ve New York Polis Departmanından geldiğim için, uzun zamandır içime işlemiş birçok şeyi unutmam gerekti.

Üstelik, hiç doğru dürüst izin günü olmaması, her gün aynı küçük grupla etkileşim halinde olmak, toplumdan kopuk olmak... Bakkal yok, Grubhub yok. Çok zor, dostum.

Bir de insan acısını görmezden gelmeyi öğrenmek. Bu çok önemliydi, çünkü her zaman halkın savunucusu olmak istemiştim. Polis olmamın ana sebebi bu. Tabii bir de babam polisti, o yüzden...

Ama burada, mahkumların dövülmesini, aç bırakılmasını ve hareketsizlikten dolayı adeta delirmesini görmezden gelmek zorundayım.

Akademideki görevlerimizden biri de Rikers Adası'nı ziyaret etmekti. Ve şunu söyleyeyim, orası Alabaster Cezaevi'ne kıyasla bir tatil köyü gibi kalıyor.

Örneğin, şu anda duşların kapısının önünde, günün son grubunun bitmesini bekliyoruz. Öğleden sonra saat 12'yi biraz geçiyor, ilk öğle yemeği vardiyası zamanı, bu yüzden Velle ve Joy onlarla ilgileniyor, yani ben Jasper ve Peters ile baş başa kaldım. Kötü adamlar değiller ama pek de kaynaşamadık.

Favorilerim Linetti ve Hancock. Ve tabii ki Joy. O mükemmel biri ve çok kısa bir sürede bile harika bir arkadaşım oldu. Genellikle arkadaş edinmede pek iyi değilim. Biraz içe dönük biriyim ama Joy ile konuşmak çok kolay. Kuru, alaycı bir şekilde çok komik ve onunla sohbet ettiğinizde sanki arkadaşlarınızla muhabbet ediyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

O, son derece harika bir insan. Tam tersine, herkesin önünde beni dışlamayı alışkanlık haline getirmiş gibi görünen meslektaşının aksine.

Velle ile işler karmaşık. Onunla tekrar konuşmayı denemeyi çok isterdim, ama o gece yatak odasında aramızdaki husumeti gidermeye çalışmakla hiç ilgilenmediğini açıkça belirtti. Zaten neden ilgilensin ki? O sorumlu. Bir temizlik sırasında yaşanan aptalca bir etkileşime dayanarak tanıdığını sandığı benim gibi biriyle gerginliği gidermeye ihtiyacı yok.

Muhafızlar, adadan yaptığımız aylık gezilerimize "temizlik" diyorlar. Çünkü bu geziler tam anlamıyla bir kaos ortamı yaratıyor.

Geçen hafta gittik. Grubumuz gardiyanın özel jetine doluşup LaGuardia'ya uçtu, sonra SUV'ler bizi alıp Manhattan'a götürdü ve orada herkes ışıkları açınca hamamböcekleri gibi dağıldı.

Joy'un yanında kaldım ve Velle'nin, malzeme almak ve cinsel ihtiyaçlarını gidermek için en yakın, en sapık gizli seks kulübüne doğru hızla kaçışını izlerken midemin kasıldığını ve karmaşık bir kıskançlık hissettiğimi belli etmemeye çalıştım.

Arkadaş canlısı Joy, beni Lucky Strike'a götürdü; orada bütün gece bowling ve bilardo oynadık, olabildiğince yağlı yiyecek yedik ve kendimizi sarhoş edene kadar içtik. Four Seasons'da kaldık -ayrı odalarda, bu benim hiç hoşuma gitmedi- ve ertesi sabah grup kahvaltı yaptıktan sonra uçağa geri döndü.

Yani bu her ay olan bir şey. Benim için şehirde sıradan, eğlenceli bir geceydi ama özellikle yıllardır Alabaster Adası'nda yaşıyorsanız, bunun her türlü cinsel tatmin için nasıl kullanılabileceğini anlayabiliyorum.

Hancock köşeyi dönüp duşlara doğru giderken, Peters görüş alanımın hemen dışında biriyle konuşurken iki dakikalık uyarı diye bağırıyor. Buranın ne kadar gürültülü olduğunu belirtmeliyim. Gerçekten de çok fazla mahkum yok ve hiçbir zaman aynı anda yirmi beşten fazla mahkum bir odada bulunmuyor. Ama yine de duyduğunuz tek şey gevezelik, kahkaha, bağırma, tartışma... ve sevişme.

Alışmak biraz zaman aldı. Bu kadar testosteronun arasında olmak çok da farklı değildi, çünkü polis teşkilatının yüzde sekseni erkekti. Ama

birbirleriyle ya da gardiyanlarla ilişkiye giren erkek suçluların arasında olmak... Evet. Bu benim için biraz şok ediciydi.

Yani, Velle'i son derece çekici bulduğum gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyorum ama bunun erkeklerden de hoşlandığım için mi yoksa Velle'in o kadar manyetik bir varlığı olduğu için mi olduğunu anlamakta zorlanıyorum; ona çekilmemek imkansız. Ve burada ne kadar sert biri olsa da, bazı erkeklerin ona karşı gizli bir arzu beslediği belli oluyor; partilerde polis memurlarının Velle'in konuklarla yakınlaşmasını izlemek için işlerini bırakmaları bunun kanıtı.

Bu sık sık oluyor. Her gece değil ama bu parti müdavimleri -ki sonradan öğrendim ki buraya feribotla getiriliyorlar, uyuşturucu kullanıyorlar ve eğlence olsun diye cinsel ilişkiye giriyorlar- on kişiden dokuzu Velle'yi veya Joy'u görmeye geliyor.

Ama Velle ile olan gerginliği bir kenara bırakırsak, üç haftadır burada bir sirk hayvanı gibi sergileniyormuş gibi hissediyorum.

Tüm mahkumlar tehlikeli. Bu zaten bilinen bir şey. Ama konuştuğum her gardiyanın, beni tartışmasız bir şekilde mahvedebilecek mahkum için bir uyarı olarak verdiği isim, Warren Xavier'di.

Yani Ren. Şu anda bana doğru yürüyor.

Üzerinde tişörtü yok, duşlara doğru giderken havluyla kendini kuruluyor.

“Mmm… Mart ayında güne ılık suyla başlamaktan daha iyi bir şey yok.” Bana göz kırptı, parmaklarıyla kısa koyu saçlarını taradı. Saçları çok fazla değil, çünkü tüm mahkumların düzenli olarak başlarını tıraş etmeleri gerekiyor, ama diğerlerinden biraz daha uzamış gibi görünüyor.

Gözlerimi kısarak ona baktım, yaptığı numarayı hemen anladım. "Üzerini giy, 48 numara. Çabuk ol."

“Biliyor musun, sana verdikleri takma adı beğendim,” diyor Ren, tişörtünü başından çıkarıp ıslak havluyu çöp kutusunun yanındaki yere atarken. “Çavuş. Sana yakışıyor. Genellikle takma adlardan ziyade gerçek isimleri tercih ederim, ama seninki de güzel.”

Onunla iletişime geçmiyorum. Meslektaşlarımın tavsiyesi üzerine, son birkaç haftadır onun ufak tefek sohbet girişimlerini görmezden geliyorum. Görünüşe göre Ren manipülasyonda çok başarılı ve benim bu tür saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Uyum sağlamaya ve burada idare etmeye çalışıyorum.

Duvara yaslanarak, "Adınızın Harley olduğunu duydum," diye devam ediyor. "Doğru mu? Çünkü Harley Samuels de bir bakıma seksi bir isim."

Oldukça dolgun görünen alt dudağını ısırıyor, bebek mavisi gözleri bana bakarken parıldıyor.

Başımı yana eğdim. "Yapabileceğinizin en iyisi bu mu?"

Bu onu şaşırtıyor. Alnı şaşkınlıkla kırışıyor.

“Yani, sen meşhur bir baştan çıkarıcı olmalısın. Alabaster Pen’in kendi George Clooney’si.” Geniş bir sırıtışla ekliyor: “Ama daha çok kendinden çok daha zeki birini tavlamaya çalışan beceriksiz bir üniversite öğrencisine benziyorsun.”

Diğer gardiyanlar mahkumları duşlardan çıkarıp hücrelerine götürürken Ren bana daha da yaklaşıyor. Bu küçük flört oyununun bana nasıl hissettirdiğini düşünmeyi bile reddediyorum, ama içimde kesinlikle bir kıpırtı var.

"Senden hoşlanıyorum, Harley." Sırıttı ve parmaklarını gövdesinde yukarı doğru gezdirerek tişörtünü biraz kaldırdı ve karın kaslarının belirginliğini bir kez daha ortaya çıkardı.

Onu üstsüz görünce etkilenmediğimi söyleyemem. Ama bu konuyu şu an konuşmayalım…

"Ve biliyor musun, ben ne düşünüyorum?" diye devam ediyor. "Bence her zaman bunun nasıl bir his olacağını merak etmişsindir."

Yutkundum, farkında olmadan tuzağına düştüm. "Peki, nasıl bir his olurdu?"

"Bir erkekle birlikte olmak," diye fısıldadı, parmakları üniformamın tişörtüne doğru hareket ederken.

Hemen kendime gelip kolunu sertçe kavradım ve onu döndürerek ön tarafını duvara yasladım. Nefesi kesildi.

"Bana Memur Samuels diyeceksin, mahkum," diye hırladım kulağına. "Ve bana bir daha dokunursan, hücrede öğle yemeğinde hamamböceği yiyeceksin, anladın mı?"

“Mmm… evet, efendim.” Kalçasını tekrar bana doğru bastırdı.

Bu kısa süreli sürtünmenin bile yol açtığı yanmayı umursamadan, onu duvardan çekip sertçe ittim. "Çekil, 48 numara. Hücrene geri dön."

Mahkumları genel koğuşa geri götürüp hücrelerine yerleştirirken mesafemi koruyorum. Ren ile aramdaki parmaklıkları çarparak, "Beni nerede bulacağını biliyorsun... Merak galip geldiğinde." dediğinde onu görmezden geliyorum.

Sinirden dişlerimi sıkıyorum. İnsanların sinirlerini bozmakta ne kadar iyi olduğuna inanamıyorum. Neredeyse gülünç. Az önce bahsettiğim saçmalıklara bakılırsa, gerçekten de ününe layık.

Ve bu düşünce, bir sonraki durağım olan ve öğle yemeğine yardım etmem gereken kafeteryaya doğru yürürken aklımdan çıkmıyor. Velle'nin elinin penisime dokunması beni pantolonumun içine boşalmaya itti... Acaba bir erkeğin penisimi emmesine izin verirsem ne olurdu?

Gelirdim. Tabii ki. Sözün sözü söz, değil mi? Ve erkeklerin daha iyi oral seks yaptığını kesinlikle duydum, çünkü neyin iyi hissettirdiğini biliyorlar...

Gözlerimi kırpıştırıp bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Bu delilik. Bu neden şimdi benim başıma geliyor?

Sebebini biliyorum… Velle'nin suçu. Eğer o olmasaydı, bir erkekle birlikte olmayı aklımdan bile geçirmezdim.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Kafeteryaya vardığımda Hancock ve Peters çoktan oradaydı, bu da geç kaldığım anlamına geliyordu. Nasıl oldu bilmiyorum... Düşüncelerime dalmıştım ve daha uzun bir yoldan gitmiş olmalıyım.

Velle bana doğru dik dik bakıyor ve ben de ondan kaçınmaya çalışarak, çift kanatlı kapının kenarına doğru çekilip saatime bakıyorum. Onun öfkesinin hedefi olmadan yanından sıyrılıp geçebileceğimi umuyorum... ta ki bana doğru yaklaştığını hissedene kadar.

Yemin ederim, o bir kasırga gibi. Durdurulamaz bir doğa gücü, isterse sizi içine çekip yok edebilir.

“Memur Samuels.” Tam önümde durdu. Yavaşça başımı kaldırdığımda, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle duruyordu. “İşten daha önemli bir şey mi dikkatinizi gerektiriyor?”

Gözleri dalgalanan mavi gözlerine bakakalmış bir geyik gibiydim. Başımı hafifçe salladım ve mırıldandım, "Hayır. Ben... kayboldum."

Kaşlarından biri kalkık. Tıpkı The Rock gibi. "Kayboldun mu?"

"Evet." Başımı salladım.

Bana inanmıyor. Bu çok açık, tıpkı bugün benimle dalga geçme ihtiyacının olduğu gibi. Keyfi yerinde değil herhalde.

“Yani üç hafta, en azından duşlardan kafeteryaya giden yolu öğrenmen için yeterli olmadı mı?” Yüzündeki ifade öfkeden başka bir şey değil ve bu beni gerçekten şaşırttı. Bugün bana böyle yaklaşmasını beklemiyordum.

Genellikle beni görmezden geliyor. Bazen biraz canımı sıkıyor ama bunu herkese yapıyor zaten. Bir bakıma.

“Özür dilerim…” diye mırıldanıyorum. Bunun biraz soru gibi çıkmasına engel olamıyorum, çünkü ne dememi istediğini anlamıyorum.

Yanıldım. Ve şimdi bana öfkeyle bakıyor. Çenesinin kasıldığını görüyorum, bu görüntü beni biraz cezbediyor. Keskin hatlarını seviyorum. Çok... keskin.

"Özür dilerim, memur bey...?" diye soruyorum onun yerine.

“Biliyor musun Samuels? Sanırım buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü yanlış anladın,” diye başlıyor, sesi o kadar yüksek ki artık diğer tüm gardiyanlar ve mahkumlar bizi izliyor. Herkes bize bakarken odada resmen sessizlik hakim, bu da oldukça utanç verici. “Bu çalışma ortamını olduğu gibi algılamanı istiyorum.” Dudaklarında hafif bir kıvrım beliriyor ve ardından hırçın bir şekilde, “Arkanı dön, memur bey. Duşların temizlenmesi gerekiyor.” diyor.

Alnımda şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

"Kekeledim mi?" Başını yana eğdi.

"Ciddi olamazsın..."

Bana doğru eğilirken gözlerinden alevler fışkırıyor. "Bu teoriyi test etmek ister misin, kovboy?"

Bütün vücudumdaki kaslarım geriliyor, uzuvlarımda öfke birikiyor. Şerefsiz.

Bu herif kendini kim sanıyor?

Ağzım açık kalıyor, ama arkasındaki diğer gardiyanlara ve mahkûmlara baktığımda, herkesin gözleri kocaman açılmış, gergin bir şekilde bana bakıyor. Bu anda John Chevelle'in hayatımı cehenneme çevirebileceği çok açık. Ve duşları temizlemek istemesem de -aslında bu düşünce bile iğrenç- ona karşı gelmeye kalkarsam ne olacağını görmek istemiyorum.

İşin aslı şu ki, ben hiçbir zaman erkeklerden korkmadım. Onlar da benim gibi insan. Onlardan korkmak için bir sebep yok. Ama Velle söz konusu olduğunda, ona boyun eğmek, hizaya girmek gibi tuhaf bir arzum var. Bana böyle dik dik baktığında, mavi gözleri sanki itiraz etmem için sessizce meydan okuyormuş gibi parıldadığında, ben de Alfa'ya boyun eğen bir kurt gibi oluyorum.

Kendimi tutamıyorum. Başka türlüsü doğru gelmiyor, bu da bir bakıma tuhaf. Ama sonra tuhaf da değil, çünkü Joy hariç tüm iş arkadaşlarımın aynı şeyi yaptığını gördüm.

Yani Alabaster Pen'de çalışmanın bir parçası da John Chevelle'in size emir vermesine izin vermek mi demek...?

Sanırım bu durum benim için sorun değil.

"Pekala," diye homurdanarak ona daha da yaklaştım ve onun dediğini yapıyor olmam nedeniyle geri adım atmayacağımı belli ettim.

Kapıya doğru yürüyüp çıkmak üzereyken yanından geçerken hafifçe sırıttı. Ta ki arkamdan gelen derin sesiyle durana kadar. "Son bir şey daha var, Memur Samuels..."

Dişlerimi sıkarak döndüm ve beklentili bir bakışla ona baktım. "Bu ne?"

"Bana 'evet, efendim' demeniz gerekecek." Gözleri bir tür güç sarhoşluğuyla parıldıyor, bu kontrolün onun için bir bağımlılık gibi olduğunu anlayabiliyorum.

Bu bir oyun, ama aynı zamanda değil. Bu onun ihtiyacı olan bir şey... Ve nedenini öğrenmek için can atıyorum.

Doğrulurken, odadaki herkesin bakışlarının üzerimde ağırlık gibi olduğunu hissediyorum ve homurdanarak, "Evet, efendim," diyorum.

"Teşekkür ederim, Harley," diyor sadece bana fısıldayarak, sadistçe bir memnuniyet ifadesiyle.

Öfkeyle dolup taşarak, olabildiğince hızlı bir şekilde kafeteryadan çıktım.

Bu adamın derdi ne böyle, gerçekten?? Kemik peşinde koşan bir pitbull gibi. Sahip olduğu güçle inanılmaz derecede vahşi.

Bunun arkasında mutlaka bir şey olmalı, ama bunu çözmek benim işim değil. Ben psikiyatrist değilim, polis memuruyum.

Burada aynı tarafta olmamız gerekiyordu. Bunun yerine, zamanını benimle uğraşarak geçiriyor, neden mi? Çünkü kendi utancımdan dolayı onu terk ettim mi?

O gece aramızda yaşananların artık hiçbir önemi olmadığını söyledi, ama yine de özellikle beni hedef alıyor, sanki hâlâ o olaya kızgınmış gibi. Bu tam bir lise olayı ve yürürken ne kadar çok düşünürsem, içimdeki öfke o kadar artıyor, kabarıyor ve köpürüyor…

İki yöne ayrılan koridora vardığımda uzuvlarım kaskatı kesildi… Sağda duşlar, solda ise genel koğuş.

Ve nedenini asla açıklayamayacağımı düşündüğüm bir sebeple sola gidiyorum.

On beş dakika önce geldiğim sıraya doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Ve sağdaki bir hücrenin parmaklıklarına doğru sessizce yaklaşıyorum.

Orada sadece bir an durdum, içerideki adam yerde oturmuş bir kağıda bir şeyler çizerken başını kaldırıp bana baktı.

“Vay vay vay…” diye mırıldandı Ren, sonra alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Çok çabuk geri döndün mü?”

Çenem kasılmış durumda ama hücresinin kapısına bastırırken bunu düşünmek istemiyorum. Açılmıyor. Yüzümü tavandaki köşedeki kameraya çeviriyorum, sert bir bakış atıyorum ta ki tık sesini duyana kadar, sonra bir kez daha bastırıp kapıyı açıyorum.

Mantıklı düşünmeyi tamamen bıraktım. Bunun farkındayım, yine de hücreye giriyorum ve kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum. Burada olmamam gerekiyor. Bunu biliyorum ve kontrol odasındaki adamlar da bunu açıkça biliyor.

Velle benim burada olduğumu ve duşlarda temizlik yapmadığımı öğrenirse, üzerime nasıl bir cehennem ateşi yağdıracağını hayal bile edemiyorum.

Belki de beni ayakta tutan şeylerden biri de bu.

Ren'in oturduğu yere doğru hışımla yürüdüm ve o bana baktı. Ayağa kalkmak üzereydi ama duraksadı. "Burada mı kalmalıyım?"

Onun ne istediğimi önceden bilmesi beni sinir ediyor. Bu durum beni son derece rahatsız ediyor, ama olacakları bildiğim için penisim çılgın gibi sertleşiyor.

Dizlerinin üzerine çöktü, ama başka bir şey yapamadan eğilip boğazından yakaladım, bacaklarımı açarak üzerine eğildim. Sırtı ranzaya değene kadar onu geriye doğru ittim ve avucumun altında yutkunduğunu hissettim.

"Artık konuşmak yok," diye homurdandım sessizce, bunu yaparken birinin yanından geçmesinden çok korkuyordum.

Ve bir nevi bunun için dua ediyorum.

Kafam karışık. Ciddi anlamda bir sorunum var.

Ama o saçmalığı tanımlamaya vaktim yok. Bunun yerine, sol elimle pantolonumun fermuarını açıp, iç çamaşırımla birlikte pantolonumu, penisimi çıkarabileceğim kadar aşağı indiriyorum.

Ren'in gözleri parladı ve alt dudağını tekrar ısırdı, sanki bir ziyafetmiş gibi penisime baktı.

“Aman Tanrım…” İçimden bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

Ren'in parıldayan mavi bakışları benimkine çevrildi. Göz bebeklerinin rengi Velle'ninkinden çok farklıydı. Velle'nin gözleri güneşin altındaki okyanusa benziyordu, Ren'inkiler ise gökyüzüne.

Zıtlıklar.

"Sert davranmaktan çekinmeyin, Memur Bey." Göğsü nefes alışverişleriyle inip kalkıyordu, neredeyse benimki kadar güçlüydü. "Ve eğer size başka birinin adıyla seslenirsem, öylece idare edin."

Konuşmasından dolayı ona tekrar bağırmak üzereydim ki, daha bağırmadan dudaklarını araladı ve penisimin başını dudaklarının arasına alıp emmeye başladı, diliyle alt kısmını okşadı ve ben irkildim.

Ağzımdan boğuk bir inilti çıktı ve ben sessiz kalmaya çalışırken dudağımı ısırdım, o da gözlerini bana dikti.

Ren hiç vakit kaybetmeden beni ağzının içine daha da derine çekiyor, diliyle etrafımda dönüyor. Yavaş başlıyor, sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi. Bilmiyor ki, ben çoktan aklımı kaybetmeye başlamıştım bile.

Bir adamdan oral seks alıyorum. Şu anda bir adam penisimi emiyor...

Gerçekten istediğim bu mu?

Parmakları uzanıp testislerimi çekiştiriyor ve ben inliyorum.

Evet. Evet evet evet, istediğim bu. Tek istediğim bu.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor." Kalçalarımı öne doğru iterek boğazına doğru hızla girerken, bir yandan da ensesini kavradım.

Penisime hafifçe vuruyor ve bu muhteşem bir his. Bu yüzden tekrar yapıyorum, penisimi boğazına daha da derine sokuyorum, yutana kadar zorluyorum. Boğazı gerçekten de başımı sıkıyor ve gözlerim geriye doğru dönüyor.

Bu sefer biraz daha yüksek sesle inliyorum, nerede olduğumu unutuyorum, hissin içinde kayboluyorum. Ren'in ağzı ölümcül. Çok sıcak ve ıslak, ve yaptığı emme... Aman Tanrım, emme. Bu, tartışmasız hayatımın en iyi oral seks deneyimi.

Parmaklarım saçlarının arasına kayıyor, sıkıca kavrıyorum. Saçları çok az ve çok kısa bir an için beni ürkütüyor. Birdenbire bir erkeğin penisimi ağzında tuttuğunun farkına varıyorum. Ve kendime böyle bir şeyi isteme izni vermemiş olmam beni şaşırtıyor.

Bir anlık panikle nefes nefese kaldım. Henüz bu durumu kabullenemedim.

Erkeklerden hoşlanıyor muyum? Ben... eşcinsel miyim?

Başının sertleşmiş penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket etmesine bakarken—o kadar sert ki neredeyse kopacak—en azından biseksüel olduğumu belli bir kesinlikle söyleyebilirim sanırım. Çünkü Tanrım... Hissi, görüntüsü, yaptığı her şey bu dünyadan değil.

İki elimle kafasını daha sıkı tutarak, yüzünü sürekli olarak beceriyorum. Benim itişlerimle kafası biraz geriye doğru hareket ediyor, ama ondan gelen küçük inlemeler hoşuma gittiğini gösteriyor. Bir de aşağıya baktığımda, pantolonunun üzerinden kendi penisini ovuşturduğunu görüyorum.

“Bundan hoşlanıyor musun?” Çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. “Sen penis seviyorsun, değil mi?”

Ağzının kenarından tükürük akarken hafifçe başını sallıyor. Tıpkı en deneyimli profesyoneller gibi penisimi yalıyor. Penisten hoşlandığını biliyorum ve şu anda benimkinden hoşlanıyor.

“Boğul onunla.” Yüzünü daha sert, daha kaba bir şekilde beceriyorum, emme seslerinin dışında, nefes nefese kalışı hücrenin içinde yankılanıyor. “Beni boşaltacaksın…”

Penisimin etrafında inliyor, kendini daha da çılgıncasına ovuşturuyor, beni o kadar güzel yutuyor ki terliyorum.

"Hepsini yut, mahkum," diye emrediyorum orgazm yaklaşırken.

Gözleri bir kez daha gözlerimle buluştu ve gözlerindeki bakış şehvetle parıldıyordu, başım dönüyordu. Kahretsin, şu anda nefes almaktan çok onun boğazına boşalmak istiyorum.

Ve sonra oluyor. Zirveye ulaşıyorum ve boşalmaya başlıyorum, menimi onun ağzına akıtıyorum.

Çünkü o bir erkek. Ve beni orgazma ulaştırdı.

Ve gelin, gelin ve lanet olsun, gelin.

Dünya dönerken olabildiğince sessiz inlemeler çıkarıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve sonunda nabzım duruyor. Ren'in başını bıraktığımda ve o da yorgun penisime ağzını soktuğunda, aşağı bakıyorum ve pantolonundaki ıslak lekeyi fark ediyorum.

“Kesinlikle evet…” Doymuş bir şekilde mırıldanarak ranzaya yaslandı, neredeyse bir top gibi kıvrıldı. “Çok lezzetli tadın var, Lex.”

Ona şaşkın bir bakış atıyorum ama sanki burada olduğumu tamamen unutmuş gibi. Elleri yavaşça vücudunun her yerinde geziniyor, sanki tamamen duyusal bir varlıkmış gibi. Tuhaf ama bir yandan da anlıyorum. Ben de aynısını yapabilirmişim gibi hissediyorum…

Bu deneyimin tamamı bir aydınlanma oldu.

İşte o an gelmişti. Velle ile asla yaşamama izin vermediğim o an. İçimdeki düğmeyi çeviren ve hayatım boyunca bastırdığım şeylere ışık tutan o an…

Ben biseksüelim. Erkeklerden hoşlanıyorum.

Bu çok ilgi çekici olsa da, zihnimi meşgul eden, endişe verici bir düşünce var... Şu anda tıpkı Ren gibiyim. Ben de başka birini düşünüyorum...

Benden nefret eden biri.

Jonathan Chevelle.

SEVEN

Velle

Sana bir sır verebilir miyim?

Her zaman bu kadar harika değildim.

Biliyorum, inanması zor, değil mi? Ama ne yazık ki, gençken hala kendime olan güvenimi arıyordum. Aslında panseksüel olduğumu ancak yakın zamanda açıkladım. Daha önce, belki de ergenlik çağımda bile olabilirdi, ama birkaç engelleyici faktör vardı. Bunların en önemlisi, lisedeki en yakın arkadaşımla yaşadığım olaydı.

Her zaman böyle olmaz mı zaten? Çocuk kızlardan hoşlanır. Çocuk erkeklerden de hoşlanır. Çocuk, neredeyse kardeşi gibi olan heteroseksüel en yakın arkadaşına aşık olur, bir hamle yapar ve söz konusu en yakın arkadaşını çok korkutur, böylece dostlukları sonsuza dek mahveder.

Evet. Aynen öyle oldu. Zamanın eskisi kadar eski bir hikaye.

Olay yaşandığında son derece utanç vericiydi. Üstelik çok acı vericiydi. Sanki biri karnımı yarıp içimi parçalamaya başlamış gibiydi.

En yakın arkadaşımın adı Brett'ti. O spor ve benzeri şeylerle ilgilenirken, ben on altıncı yaş günümde dövme ve piercing yaptıran emo bir çocuktum. Ama yine de arkadaştık. Staten Island'da birlikte büyümüştük.

Staten Island'ın büyüsünü biliyorsanız, temel prensip şudur: Oradan geliyorsanız, orası sizi asla terk etmez. Staten Island'da doğup büyüdüyseniz, orası ömür boyu sizin bir parçanızdır. Ama diğer bir gerçek de, bazen... diyelim ki, en açık veya en hoşgörülü yer olmayabiliyor.

Bak, Brett'ten hoşlandığımı çok küçük yaşlardan beri biliyordum. Yaklaşık on iki yaşımdan beri. Ama bunu asla kendime ya da başkasına itiraf etmezdim. Okulumuzda sadece iki tane açıkça eşcinsel öğrenci vardı

ve onlara pek iyi davranılmıyordu. Çok kötü değillerdi ama kesinlikle popüler de değillerdi ve aptal bir genç için böyle şeyler önemlidir.

Eşcinsel eğilimlerimi gizli tuttum. Bir süreliğine sorun olmadı, ama lise son sınıfa geldiğimde hislerimi saklamak dayanılmaz hale geldi ve en yakın arkadaşımla vakit geçirmek işkenceye dönüştü. Tek istediğim onu öpmekti... En azından denemek. Ama biliyordum ki karşılık vermezdi, çünkü o da diğer erkekler gibi sürekli kızlardan bahsediyordu.

Ben de öyle yaptım tabii ki. Çünkü bunu yapmak sorun değildi. Sorun olan kısım ise sürekli diğer erkeklerden, özellikle de en yakın arkadaşımdan bahsetmemdi. Ve bunun bir nevi yasak olması, bunu daha da çok istememe neden oldu.

Bunun nereye doğru gittiğini tahmin edebiliyorsunuzdur eminim…

Bir gece daha fazla dayanamadım. Denemem gerekiyordu ve ergenlik hormonlarının etkisi altındaki beynim için bunu Brett ile denemem gerekiyordu. Sonradan bakınca çok daha akıllıca bir seçenek olacak olan, aslında başka erkeklerden hoşlanan bir erkek bulmak yerine, en iyi arkadaşıma açılmaya karar verdim.

Söylemeye gerek yok, bunu hiç iyi karşılamadı.

Çıldırdı, bana ibne dedi ve evimden bir daha geri dönmemek üzere ayrıldı.

Bundan sonra, lise son sınıfın geri kalanında sanki yokmuşum gibi davrandı. Hatta eyalet dışındaki bir üniversiteye bile gitti. Sanki ben onun peşinden gidip hayatımın en utanç verici deneyimini sırf eğlence olsun diye tekrar tekrar yaşayacakmışım gibi. Aptal herif.

Kim bilir, belki de bugüne kadar hâlâ bu duruma içerliyorumdur. Aslında SUNY'de birlikte üniversiteye gitmeyi planlıyorduk, ama o vazgeçti. Aptalca bir hata yüzünden on beş yıllık arkadaşlığımızı sildi.

Bu deneyim, sonrasında yaşadığım birkaç gizli eşcinsel erkekle ilgili olayla birlikte, beni ömür boyu yaraladı. Ve onuncu kez aynı şeyi yaşadıktan sonra, kendi iyiliğim için bir daha asla heteroseksüel bir erkeğe aşık olmayacağıma yemin ettim.

İşte tam da bu yüzden Harley Samuels bir sorun teşkil ediyor.

Yani, kimseyi ifşa etmek istemem. Belki Harley daha önce bir erkekle birlikte olmayı düşünmüştür. Ama bu süreç çok geride kaldı. Kirli bir sır olmakla ilgilenmiyorum—orada bulundum, atlattım. Ayrıca, benim de yeterince kendi sırrım var. Ve iki yanlış bir doğru etmez, ne kadar eğlenceli olsa da.

Ayrıca kimsenin eşcinsel kimliğini açıklamasına yardım etmek için de burada değilim. O kadar zamanım yok.

Doğrusu, ilişkilere ayıracak zamanım ve sabrım yok, Harley ise bağlanmaya meyilli bir tip gibi görünüyor. Yani, Allah aşkına, üniversite aşkıyla evlendi. Biz çok farklıyız.

Ancak tüm bunların en komik yanı şu ki, şu anda kendi inancımı vaaz ediyor olsam da, bilerek itaatsizlik etmek istiyorum. Ve bunu Rook ile birlikte yapmak istiyorum.

Onu istiyorum. Hem de çok. Ve bu inanılmaz bir işkence.

Belki de sadece sarhoşumdur...

Şu an arınma gecesindeyiz. Manhattan'a yine aylık bir kaçamak. Ve Kemper, bunca insan arasından, bu kulübe gelmemizi önerdi. Normalde bizimle gelmez, çünkü arınma gecelerini karısıyla geçirir. Ama sanırım bu sefer müsait değil, kim bilir—kimin umurunda—bu yüzden gelip bizimle sarhoş olmak istedi. Ve Manhattan'daki tüm kulüpler arasında bu kulübü seçti.

Milyarlarca insan var. Ve yine de biz buradayız. Buradayız!

Eskiden burada çalışıyordum, bu yüzden bu kadar garip davranıyorum. Americana adında çok güzel bir mekanda yıllarca güvenlik görevlisiydim. Ve aslında işimi seviyordum. Ama işim oldukça ani bir şekilde sona erdi ve şu an bunun detaylarına giremem.

Daha sonra yiyebileceğim şeker örneklerine göz atarken, iyice sarhoş olmaya odaklanıyorum. Arkada VIP bir masamız var. Karanlık ve müzik çok yüksek sesli. Uyuşturucular bolca mevcut.

Tipik bir sahne. Her şey bulanık ve bu iyi. İstediğim şey bu.

Tanımadığım yüzleri seviyorum. On yıldan fazla bir süredir bu lanet adada olmak bazen çok boğucu oluyor. Bunu pek itiraf etmiyorum ama böyle hissediyorum, bu yüzden arınma çok gerekli. Evde ne kadar rahatlasak da aynı şey değil. Hala kapana kısılmış durumdayız.

Çenemi sıkıyorum ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum. Hayır… Aynı şey değil.

Biz onlara benzemiyoruz.

Aslında, bu gece Rook ile denediğim ve feci şekilde başarısız olduğum deneyi tekrar denemek için harika bir fırsat olabilir...

Sadece düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor, sanki bir endorfin patlaması yaşıyorum. O kadar çok istiyorum ki, delilik. Bir süredir, gizlice, bunu çok özlüyorum...

Etrafıma baktığımda Kemper'in telefonuna yapışmış olduğunu görüyorum. Bu kulübe çılgınca eğlenmek için geldiğimizi ısrarla söyleyen, kendi deyimiyle son derece saçma olan aynı adam, şimdi de telefonunda geziniyor.

Aniden ayağa kalktı, telefonunu cebine koydu, paltosunu kaptı ve öfkeyle uzaklaştı. Kalabalığın arasından, tuvaletlere doğru değil, çıkışa doğru ilerleyişini izledim. Gerçekten gidiyordu.

Başımı sallıyorum ve bardağımı dudaklarıma götürüyorum. Epey zaman oldu ama buradaki barmenlerden birini, Jen'i, hâlâ tanıyorum. Eskiden birlikteydik. Neyse, harika bir Caipirinha yapıyor, şu an da onu içiyorum. Bunlar ve mojitolar en sevdiğim içecekler. Rom ve limonu birlikte seviyorum.

Konu bu değil. Yine konudan sapıyorum.

Joy'a göz attım, en yakın arkadaşı Kemper'ın tek kelime etmeden kalkıp gitmesine duyduğu endişeyle yüzünde beliren ifadeyi gördüm. Sonra, harika bir arkadaş olduğu için telefonunu çıkardı; onun iyi olup olmadığını sormak için mesaj attığını hayal ettim. Bu bana Rook'u uzun zamandır görmediğimi hatırlattı…

Belki şu an biriyle birlikte. Belki de—

Yutkunuyorum ve o düşünceyi görmezden geliyorum çünkü umurumda değil. Umurumda değil.

Joy, Jasper'ın kucağında oturuyor, Jasper elleriyle Joy'un kalçalarını sahiplenici bir şekilde kavrarken sağındaki biriyle konuşuyor. Adını ya da başka bir şeyini bilmiyorum ama oldukça güzeller. Uzun saçlar, dolgun dudaklar, köşeli çene.

Hımm... Sanırım Jasper'ın dikkatini dağıtıp bu işi devralmam gerekecek.

Ama sonra gözlerimi kapatıyorum. Neden hep böyle oluyor? Baba rolüne bu kadar kolayca bürünüyorum...

Bunu istemiyorum. Yani, istiyorum ama istemiyorum da. Mantıklı değil ve kafam karışık.

Bu sefer ben savrulup duran taraf olmak istiyorum.

İşte tam olarak bunu aramalıyım ve giderek bulanıklaşan görüşüm, büyük ve güçlü birini aramaya başlıyor. Kontrolün bende olmasını beklemeyen birini. Sadece bu seferlik... Sadece bir geceliğine.

Kalkıp masamızdan ayrılıyorum, dans eden kalabalığın arasından yolumu bulmaya çalışıyorum. Herkes en şık gece kulübü kıyafetlerini giymiş, birbirine dokunuyor. Gülüyorlar, içki içiyorlar, dans ediyorlar,

içkilerini döküyorlar. Tam bir karmaşa, ama ben buna alışkınım. Henüz reşit olmadan önce bile gece kulüplerindeydim.

New York şehrini her zaman sevmişimdir. Canlı, hayat dolu bir yer. Hiç bitmeyen bir parti. Eğer mümkün olsaydı, sonsuza kadar burada yaşardım.

Ta ki bir gece her şeyi değiştirene kadar…

Bunu düşünmeden, tuvaletlere doğru ilerlerken insanların, yüzlerin ve bedenlerin birbirine karışmasıyla oluşan kalabalığın arasından geçmeye devam ediyorum. Beni uyandıracak bir şeye ihtiyacım var. Kendimi biraz kötü hissediyorum.

Onların bulunduğu koridora varmadan önce, haftalardır aktif olarak kaçınmaya çalıştığım kişiyi görüyorum...

Dans pistinin arka tarafında, müziğe göre hafifçe sallanıyor. Sarı saçları dağılmış, düğmeli gömleği benimki gibi vücuduna tam oturuyor... dar. Kolları sıyrılmış, damarları belirginleşmiş, sol elinin başparmağı yüzük parmağını ovuyor. Sanırım bu bir tür sinirsel tik, artık orada yüzük olmadığını kendine hatırlatıyor. İlginç. Ben de, ondan sadece üç metre uzakta dururken, bu hareketi hayranlıkla izliyorum.

Bas sesleri vücudumu titreştirirken, yanıma doğru gelen yüzüne bakıyorum. İçimde garip şeyler oluyor; anlamadığım şeyler. Kalbim normalden daha hızlı atıyor, midem alt üst oluyor. Hiçbir anlamı yok, çünkü ondan hoşlanmıyorum. İstemiyorum... Yapamam.

O bana doğru yavaşça yaklaşırken, orada öylece durup, sanki buraya geldiğinde söyleyecek bir şey bulacağını sanmış ama bir türlü bulamamış gibi bakışlarını dikerken böyle tepki vermek istemiyorum.

Ve işin daha da berbat yanı, ben de söyleyecek söz bulamıyorum. Onun benim için hiçbir şey ifade etmediğine kendimi o kadar çok ikna etmeye çalıştım ki, onun etrafımda olmasının beni ne kadar etkilediğini, kimyasal düzeyde bile olsa, neredeyse fark etmedim.

Bunu kontrol edemiyorum ve bundan nefret ediyorum.

Sonunda bir şey söylüyor ama o kadar yüksek sesle konuşuyor ki müziğin arasından onu doğru dürüst duyamıyorum. Omuz silkip işaret ediyorum ve o da yaklaşıyor, göğsü göğsüme çarpıyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Eğleniyor musun?"

Nefesi sıcak ve beni ürpertiyor, bunu örtbas etmek için çaresizce çabalıyorum, aramızda mesafe koyuyorum.

"Pek sayılmaz," diye homurdanıyorum, müziğin gürültüsünden beni duyabileceği kadar yakınında durarak.

Yüzünde endişe ve kırgınlık ifadesi beliriyor. Bu durum içimde bir huzursuzluğa neden oluyor.

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyor, tekrar yaklaşarak. Ama bu sefer geri çekilmeye çalıştığımda, elini belimin alt kısmına kaydırıp beni kendine doğru çekiyor.

Donakaldım. Çünkü neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

“Yerinde kal ve benimle konuş, Velle,” diye fısıldadı kulağıma. İyi… en azından şu an yüzümdeki huzursuzluğu, boynumdan yukarı doğru yükselen sıcaklığı görmeyecek. “Lütfen.”

"Benden ne istiyorsun, Rook?" diye hırladım dişlerimi sıkarak.

Eli hâlâ belimin alt kısmında ve... sıkı. Güçlü biri ve bizi dans pistinde sıkıca tutuyor. Dışarıdan bakan biri için yavaş dans ediyormuşuz gibi görünebilir.

Bu konseptin tamamı, şu anda gerçekten ne yaptığımı sorgulamama neden oluyor.

"Benden neden nefret ettiğini söylemeni istiyorum." Sesi yalvarırcasına, hem sert hem de yumuşaktı, tıpkı bana dokunuş şekli gibi. Sert ama muhtaç, kasları benimkine değiyordu.

Dudaklarım aralandı ama kelimelerin ağzımdan çıkması yine de biraz zaman aldı. "Senden... nefret etmiyorum."

Seni istiyorum. Ve istememeliyim.

“Peki sonra ne olacak?” Nefesi boynumun derisine değiyor, kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyorum. “O gece hakkında konuşmak istemediğini biliyorum…”

"O gece hakkında konuşmak istememesi gereken biri varsa o da sensin, kurnaz herif," diye tısladım ona.

Bu sefer biraz geri çekildi, gözlerini görebilecek kadar, ama eli hâlâ belimde sıkıca duruyor. Yeşil gözleri bu ışıkta çok daha koyu görünüyor, bu da ona haksızlık ediyor çünkü göz bebeklerinin rengi gibisi gerçekten yok. O her daim yeşil...

Ve bu anda, içlerinde hissedilir bir sıcaklık var. Tıpkı şiddetli bir uyarılma gibi, çok iyi bildiğim bir şey. Muhtemelen bu yüzden bu kadar kolay tanıyorum.

"Bence bu deneyimi bir iltifat olarak kabul etmelisin." Bana göz kırptı.

Dudaklarımı büzdüm. "Acaba yapmalı mıyım?"

“Evet.” Başını sallıyor. “Bana bir şey hissettirdin…” Duruyor—kelimenin tam anlamıyla sözü kesiliyor.

Derin bir nefes alarak mırıldandım, "Şey, ben duygularla uğraşmam, Rook. Belki bu sizin Orta Batılılar için yabancı bir kavramdır, ama olmamalı. Çünkü kovboylar da duygularla uğraşmaz, değil mi?"

“Ben kovboy değilim.” Hafifçe sırıttı. “Sekiz yıldır New York’tayım.”

Omuz silktim. "Ne olmuş yani? Sığır gütmekten uyuşturucu bağımlılarıyla uğraşmaya geçtin. Tebrikler. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

“Ne kadar da canlı bir hayal gücüne sahipsin!” derken, eğlencesini gizlemeye çalıştığı açıkça belli oluyor.

“Tam bir kovboya benziyorsun, mesele bu. Düzgün giyimli ve o vücut…” Dalgın bir şekilde elimi uzatıp çenesine dokundum.

Hemen bir hata yaptığımı anladım çünkü parmaklarımın altında hissettiğim o duyguya bayıldım ve daha da önemlisi, ona dokunduğumda göz bebeklerinin genişlemesine bayıldım. Nefesim kesildi ve yutkunmamaya çalıştım çünkü bunu kesinlikle görecek ve aramızdaki bu gerilim baloncuğu yüzünden yutkunduğumu anlayacaktı.

Tekrar geri çekilmeye çalışıyorum ve bu sefer diğer elini belime koyup kalçalarımızı birbirine yaklaştırıyor. "Koşmayı bırak," diye emrediyor, nazikçe, sanki sert davranırken bile kibar davranıyormuş gibi.

Hoşuma gidiyor, ama hoşuma gittiği için de nefret ediyorum.

“Bunu yapmayacağım.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, saçlarımı kulağımın arkasına doğru ittim.

“Ne? Benimle dans etmek istemiyor musun?” Bu düşünce karşısında gözleri parıldadı.

Şimdi gerçekten kafam karıştı. "Peki, gerçekten mi?"

“Belki.” Genişlemiş bakışları, yüzünü tekrar bana doğru yaklaştırıp, çalan şarkının rahat ritmine uyarak bizi hafifçe sallamadan önce gördüğüm son şey oluyor.

Ellerim göğsüne, avuçlarım göğüs kaslarına gidiyor. Onu itmek için kullanmayı planlamış olsam da, işler pek de öyle yürümüyor. Bunun yerine, kollarının arasında duruyorum ve bir elini sırtıma doğru kaydırırken, diğer eli kalçamın hemen üzerinde sıkıca dururken titriyorum. İçimdeki sapık bir parça, onun uzanıp kalçamı bir avuç dolusu kavramasını istiyor.

Birlikte yarattığımız ısı, büyük bir yanma gibi; ikimiz de çok fazla ısı yayıyoruz. Giysilerimin altında terliyorum. Arada giysi olmasaydı ne kadar sıcak olacağını hayal bile edemiyorum…

Hayır… Hayır hayır hayır. Neden bunun olmasına izin veriyorum? Durdurun bunu. Hemen durdurun.

“Harley, yapamam…” Dudaklarım boynuna değerken, sakallı yanağı benimkine değdi.

"Beni istediğini biliyorum," diye fısıldıyor kulağıma, penisim aramızda zonkluyor. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye homurdanıyorum huysuzca. "Penisim hain. Bene-dick Arnold. Adı bu."

Rook gülüyor, titreşimle beni sarsıyor. Gülmemek için yanağımın içini o kadar sert ısırıyorum ki, ağzımda kan tadı hissediyorum.

“Bana karşı koymayı bırak,” diye mırıldanıyor. “Eğer beni tekrar odana getirirsen, kalacağım. Söz veriyorum…”

Ölüyorum resmen... Ciddi söylüyorum, o kadar sıcakladım ki neredeyse patlayacağım ve şu an aklımdan geçen düşünceler yüzünden testislerim karıncalanıyor. Rook bana ihtiyacım olanı verebilir...

Joy gibi o da sır saklayabilir miydi?

Gözlerimi kırpıştırarak bu fikri çöpe atar gibi bir kenara bırakıyorum, çünkü gerçekten de öyle. Ona güvenemem... Çok kararsız. Brett'e çok benziyor.

Ve onun incinmesini istemiyorum.

"Bu, sandığımızdan daha karmaşık, kovboy." Kendimi onun elinden kurtarıyorum. "Sen benim için fazla tatlısın."

Bana, kendi inatçılığıyla yoğrulmuş bir reddetme bakışı attı. "Benim hakkımda çok şey bildiğini sanıyorsun, ama yanılıyorsun."

"Ne derseniz deyin," diye iç çektim, gitmeye ya da bunu denerken ölmeye hazırdım.

Ama ben arkamı dönmeden önce bileğimi yakaladı. "Bana geleceksin Velle... Biliyorum geleceksin. Ve geldiğinde sana her şeyi vereceğim."

O benden uzaklaşırken, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Giderken damarlarımda bir öfke dalgası yükseliyor ve yine nasıl olup da bu aptalca duruma düştüğümü merak ediyorum. Beni terk ederken onun kıçına bakıyorum. Kahretsin…

Dans pistinden ayrılmak için arkamı döndüğümde, Joy'u tuvalet koridorunun girişinde bana dik dik bakarken bulduğumda, birinin suratına pirinçten yapılmış yumruk demiriyle vurmak istedim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bana öyle bir bakıyordu ki, az önceki küçük gösterimi izlediğini anlamıştı.

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım, biliyorum ki beni takip ediyor. Kulübün içinde her şeyi umursamadan, öfkeyle yürüdüm, ta ki dışarı çıkana kadar. Bu lanet yerden bir an önce kaçmak istiyordum, ama bunun yerine Joy'a döndüm; bir adamla iki sigara için flört ettiğini, ikisini de yaktığını ve sonra birini bana uzattığını izledim.

"Pekala," diye hırıltılı bir sesle dumanı üflerken söyledi. "Bana Rook'la aranızda neler olup bittiğini anlatacaksın."

“Noth—”

“Hiçbir şey söyleme.” Elini yüzümün önünde kaldırdı. “Bana yalan söyleme, Johnathan. Birbirimize yalan söylemeyiz, hatırlıyor musun? Bu bizim kuralımız.”

Bir an ona bakıp sigaramdan bir nefes çekiyorum. Haklı ve bu gerçekten sinir bozucu.

İç çekerek, "Biliyorum. Haklısın. Ama yalan da söylemiyorum aslında. Şu an hiçbir şey olmuyor..." dedim.

“Ama onu tanıyorsun.” O muhteşem altın rengi gözleriyle bana sesleniyor. “Söyle bana.”

Bu sefer daha derin bir iç çekerek ona, "Onunla birkaç ay önce, bir tasfiye sırasında tanıştım. Alabaster'a gelmesinden iki hafta önce. Onu bir barda buldum." dedim.

Konuşmayı kesiyorum ama o bunu kabul etmiyor. "Peki, ne olmuş yani?"

“Ve hiçbir şey.” Sigaramdan bir nefes daha çektim. “Onunla birlikte olmak istedim, olmadı ve o da gitti. İşte bu kadar. Destansı bir aşk hikayesi en güzel zamanında sona erdi,” diye mırıldandım, ses tonumdan alaycılık damlıyordu.

Hafifçe kıkırdadı. "Tamam, sanırım şimdi anladım." Başını salladı.

“Neyi elde edeceksin?” Bakışlarım kısılıyor. “Elde edilecek bir şey yok. Biz hiç var olmadık ve asla var olmayacağız. Son.”

"Seni terk etti." Kadın sırıttı. "Senin terk edilme korkun var, Lucky. Bu bir gerçek."

“Hayır,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. “Bu saçmalık.”

“Ama öyle değil. Kontrol etme ihtiyacın buradan kaynaklanıyor. Bundan nefret ediyorsun, ama ona bağımlısın.” Sigarasından tekrar bir nefes çekiyor. “Senin de babanla ilgili sorunların var.”

"Pekala, yeter bu kadar," diye mırıldandım gülerek. "Sen bir psikiyatrist değilsin, Cherry."

“Vay canına! O zaman gerçekten para kazanabilirdim.”

Bir an ikimiz de sessiz kalıyoruz, sonra yanıma yaklaşıp başını omzuma yaslıyor. Kolumu beline doluyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum, neden bunu onunla yapmak bu kadar kolayken başkasıyla yapamadığımı merak ediyorum.

Belki de terk edilme korkum var... Ve her şeye rağmen, Joy hayatımdaki en istikrarlı unsur oldu. Herkesten daha uzun süredir yanımda...

O hariç.

Önümüzdeki binaya şöyle bir göz atarken, on iki yıl önce bu kulüpteki vardiyamdan ayrıldığım anı hatırladım…

Çok uzun ve yorucu bir geceydi.

Her zamanki gibi heyecanlıydım, Americana'dan ayrılırken Acura'ma atlayıp Staten Island'a kadar araba sürdüm. Bu araba, yirmi altı yaşında olduğum için kendime aldığım ilk güzel şey, bu da biraz üzücü. Hayatımın öyle bir noktasındayım ki, lise arkadaşlarımın çoğu Facebook'ta yeni evlerinin, düğünlerinin ve bebeklerinin fotoğraflarını paylaşıyor.

Bekarım, Manhattan'da sabah beşe kadar çalışıyorum ve her gece kulüpten atmak zorunda kaldığım o kendini beğenmişler kadar çılgınca eğleniyorum.

Üzücü. Facebook'taki o sıkıcı herifler için üzücü.

Dürüst olmak gerekirse, annemin büyük hayal kırıklığına rağmen, yerleşmek gibi bir arzum yok. O sıradan yaşam tarzını hiç istemedim. Altı yaşındayken babam diye bilinen o berbat adam bizi terk ettiğinden beri. O zamandan beri, aile kurmanın veya yerleşmenin bir anlamı olmadığını düşünüyorum.

Hayatımda ihtiyaç duyacağım tek aile annemdir.

Bir şeyler satın almamamın diğer sebebi de o. Çalışabilecek yaşa geldiğimden beri onu destekliyorum.

Tammy Chevelle, tabiri caizse kalıcı olarak yıkılmış biri. O herifin gidişinden asla tam olarak kurtulamadı. Ben çocukken alkole yöneldi ve bu da yetmeyince daha karanlık işlere bulaştı.

Yıllar içinde her şeyi denedik… Rehabilitasyon merkezleri, programlar, terapistler ve detokslar. Aklınıza gelen her şeyi denedim. Ve hakkını vermek gerekirse, annemin de birkaç kez ayık kaldığı dönemler oldu. Ama bu genellikle bir yıldan fazla sürmedi.

O her zaman geri döner.

Alaycı görünmek istemiyorum... Sonuçta annem gözlerimin önünde ölüyor. Eğer birisi bu lanet olası empatiye boğuluyorsa, o da benim. Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Çaresiz kaldım.

O da beni zincire vurmuş olmaktan dolayı suçluluk duyuyor. Ben Staten Island'a, evimize ve ödediğim faturalara bağlıyım. Ona.

Ama onun böyle hissetmesine izin veremem. Bağımlı olması onun suçu değil. Bu bir hastalık. Nereden kaynaklandığı önemli değil, yıllarca onu esir aldı.

Çocukluğumdan beri aklına gelen tüm fikirlerin sayısını unuttum. Açmak istediği işletmeler, girmek istediği işler... Ama bunlar hep sadece hayal olarak kaldı... Aynada beliren duman bulutları gibi, kendisinin bile tam olarak görebildiğinden emin değilim.

Burada kalmaya kararlıyım ve dürüst olmak gerekirse, bununla ilgili bir sorunum yok. Yeter ki bunu sadece onun için yapacağımı bilsin.

Eve dönüş yolculuğu erken olduğu için fena değil. Ama araba yoluna girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım.

Arabayı sertçe park konumuna aldım ve motoru kapatmadan önce hemen dışarı fırlayıp ön basamaklara koştum. Sineklikli kapı kapalıydı ama arkasındaki ön kapı açıktı, ki bu burada asla yapılmaması gereken bir şeydi. Ve basamaklarda bir ayakkabı vardı. Annemin ayakkabısı, zaten biliyordum.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken, hızla içeri girdim ve onu bulmak için her odayı aradım.

“Anne? Neredesin? İyi misin??” diye sesleniyorum.

Onu aşağıda bulamayınca, aceleyle ikinci kata çıktım ve önce yatak odasına baktım. Boştu. Banyo ışığının açık olduğunu ve kapının aralık olduğunu fark edince içimde bir panik dalgası yükseldi. Yavaşça yaklaştım, içeride ne göreceğimden çok korkuyordum, başım dönüyordu.

Kapıyı iterek açtığımda annemi yerde buldum.

Ona doğru koşup dizlerimin üzerine çökmeden önce bildiğim tek şey buydu. "Anne?! Anne, iyi misin?" Onu yakalayıp ayağa kaldırdım ve baştan aşağı süzdüm.

Belli ki uyuşturucu etkisinde, ama sorun bu değil. Göz makyajı dağılmış, yüzü kızarmış ve bir yanağı şişmiş. Vücuduna baktığımda kollarında ve bacaklarında sıyrıklar, bazı yerlerde ise morluklar oluşmaya başlamış.

“Anne.” Onu biraz sarsarak kendine getirmeye çalıştım. Burnunu çekti ve hırıltılar çıkararak benimle konuşmaya çalıştı. O sırada ağzının şişmiş ve kanlı olduğunu fark ettim… sanki yüzüne darbe almış gibiydi. “Ne oldu? Bunu sana kim yaptı?”

Bana cevap vermiyor, sadece anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor.

"Anne, polisi arayacağım," diyorum ona kararlı bir şekilde, bunun onu her zaman kendine getirdiğini biliyorum.

Biraz da olsa anlıyor ama hâlâ hiçbir şeyi tam olarak ifade edemiyor. Anlayabildiğim kadarıyla sürekli "Hayır" diye mırıldanıyor ve bacaklarını birbirine bastırıyor.

Acı içinde, sanki jilet dolu bir kokteyl yutuyormuş gibi yutkunuyorum. Parmaklarımla yüzündeki birbirine dolanmış saçları kenara çekerken tüm vücudum kasılıyor.

"Hayır, hayır, lütfen..." diye inliyor, kollarımda kendini çok güçsüz hissederek.

Gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor. "Anne... Sana ne yaptılar?" Boğazımda yükselmeye çalışan safrayı yutkunarak yutkunuyorum, göğsümde sıcak ve sıkışan bir şey yükseliyor.

Bu bir öfke. En saf, en kör edici kızgınlık.

"Bunu o şerefsiz satıcılar yaptı, değil mi?" diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Bunu sana onlar mı yaptı...?"

Sonunda kollarımın arasında biraz dönüyor, neredeyse hiç gücü kalmamışken belime olabildiğince sıkıca sarılıyor.

Ve o ağlıyor.

Bir süre ağladı, göğsüme yaslanıp hıçkırarak ağladı, ben de onu olabildiğince salladım; dayanılmaz ve boğucu bir öfke vücudumdaki her bir kas teline yayıldı.

Bunu anlayabiliyorum. Sadece biliyorum.

Ondan herhangi bir teyit almadan önce, nihayetinde acil sağlık ekiplerini çağırmamız yönündeki taleplerime boyun eğip hastaneye gitmeden önce bile, olanlardan haberdarım.

Acil servisteki doktor, buldukları şeyi bana tereddütle anlatıyor, çünkü öfkem o kadar yoğun ki, adeta bir feromon gibi benden yayılıyor.

Kullandığı tam ifade, rahimde meydana gelen şiddetli travma belirtileridir.

Annemin hastane yatağında güvende olduğundan emin olduktan sonra, hemen tuvalete koşup daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde

kustum.

O geceyi burada geçiriyor ve ben de onunla kalıyorum. Ona hiçbir şey hakkında konuşmak için rahatsız etmiyorum. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Ayrıca elmacık kemiği de kırık.

Kahrolası pislikler.

Ödeyecekler.

Ertesi gün doktor, Tylenol dışında herhangi bir ağrı kesici vermeyi reddederek (ki bunu takdir ediyorum) ve bağımlılık tedavisi seçenekleri hakkında broşürleri bana temin ederek, eve dönebileceğine karar verdi.

Bunu daha önce yaşadım, doktor.

Eve geliyoruz ve annem uyuyup güvende olduktan sonra, polis karakoluna gidiyorum. Sadece yapabilecekleri bir şey olup olmadığını görmek için. Tabii ki, yapabilecekleri bir şey yok.

Staten Island'daki polisler annemin alışkanlıklarını çok iyi biliyorlar, üstelik bana onun suç duyurusunda bulunması veya resmi şikayette bulunması gerektiğini söylediler. Ve söylemedikleri, ki bunu kendim tahmin ettim, uyuşturucu satıcısı söz konusu olduğunda bunun misillemeye yol açmaktan başka bir işe yaramayacağıydı.

Eve doğru giderken gerçekler ortada; iş yerimi arayıp acil bir ailevi durum yaşadığımı bildirdim…

Bunu düzeltmenin tek bir yolu var. Ve bu da bana bağlı.

Kan karşılığında kan.

EIGHT

Joy

Lanet olsun, bu ne gürültü?!

"Hey, şu vurmayı bırakın!" diye homurdandım, sanki birine bağırıyormuş gibi. Ta ki o hızlı zonklamaların aslında kendi şakaklarımdan geldiğini fark edene kadar.

Yüzümü ovuşturarak yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım kupkuru. Beynim sanki brendiye batırılıp sonra da lanet olası kirazlı tatlı gibi ateşe verilmiş gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım, çok fena akşamdan kalmayım," diye hırıltılı bir sesle bacaklarımı uzatmaya çalıştım.

Ayağım bir şeye çarptı ve birdenbire üzerime su dökülmeye başladı.

Çığlık attım, sonra çok ses çıkardığım için kendimi susturdum. Duşu kapatmak için aceleyle ayağa kalkarken su tam yüzüme akıyordu.

Evet, anlaşılan otel süitinin küvetinde uyuyakalmışım. Eğer az önce giyinik halde banyo yapmamış olsaydım, komik bir anekdot olurdu.

Küvetin kenarından yavaşça kayarak, yerde sürünmeye başladım, muhtemelen Yüzükler filmindeki o sıska kadına benziyordum. Ayağa kalkmak için aşırı çaba sarf ettim ve düşünmeden banyodan oturma odasına doğru sendeledim.

Gerçekten bu etkiyi üzerimden atmaya çalışıyorum, ama itiraf etmeliyim ki soğuk suya batırıldıktan sonra kesinlikle daha uyanığım.

Sonra, hiç şüphe götürmeyen bir sesin kahkaha attığını duydum: "Sana ne oldu böyle?!"

Yukarı baktığımda, Rook'un mutfakta tezgahların üzerine yemek tabaklarını yerleştirdiğini gördüm. Bana sırıtıyordu, tam bir sabah ereksiyonu fantezisi gibiydi; üstsüz ve sadece gri eşofman giymişti...

Bütün o yemeklerden daha lezzetli.

"Ne yapıyorsun?" Su almak için buzdolabına koşarken sesim boğazımda düğümlendi.

"Kahvaltılık sipariş ettim," diyor bana, bir kupaya kahve doldurmak için dönerken. "İhtiyacınız olabileceğini düşündüm. Dün gece oldukça geç saatlere kadar dışarıdaydınız. Ya da bu sabah."

"Nereye kayboldun sen?"

Şu anda onun yanında olmanın kadınlık organlarımı ne kadar ısıttığını düşünemiyorum bile. Bu şişedeki suyu bir çırpıda içmezsem, susuzluktan ölebilirim. Şişe boşaldığında, uzattığı kahve fincanını alıyorum ve sadece kokusu bile bana enerji veriyor.

Rook kıkırdadı. "Az önce buraya geri döndüm. Porno izledim ve mastürbasyon yaptım."

Gözlerim ona kaydı ve gamzeleri belirgin bir şekilde sırıttı. Bunu sık sık yaptığını fark ettim. Masum bir çiftlik çocuğu gülümsemesi var ki, dalga geçip geçmediğini anlamak inanılmaz derecede zor. Ben ise bunu son derece çekici buluyorum.

Çünkü ukala erkeklerde beni cezbeden bir şey var. Özellikle de tatlı davrandıklarında ama arada bir içlerindeki alfa tarafını ortaya çıkardıklarında. Kükreme!

"Bu görüntü, birini kucağına almış olmandan nasıl daha çekici olabilir ki?" diye kıkırdıyorum, saçlarımı parmağımın etrafına dolayarak. Ta ki saçlarım karmakarışık olup daha fazla düğüm yapana kadar.

Rook bana karanlık, bir nevi seksi bir bakış attı… Ve birdenbire ne yapacağımı bilemedim. Çünkü o öyle görünüyordu, ben de bataklık yaratığı gibi.

"Neden ıslaksın?" diye fısıldadı, sesi bacaklarımın arasında yankılandı. Derin ve meraklı bir fısıltıydı bu.

Dudaklarımı ısırdım, onun kokusu akçaağaç şurubuyla karışınca kadınlık organlarımda iki tür arzu uyandı. "Çünkü öyle görünüyorsun," diye mırıldandım, sonra kendimi toparladım. "Ah, yerlere neden sırılsıklam olduğumu mu soruyorsun?" Rook sırıttı ve başını salladı. "Duş aldım." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim.

Kafası şaşkınlıkla kırıştı ama daha bir şey söyleyemeden bitişik odanın kapısı açıldı ve Velle, tıpkı iri bir canavar gibi, sadece gri eşofman giymiş halde içeri daldı.

Ne yani, Dress Like a Hot Guy deposunda bunlarda indirim mi vardı??

Velle'nin koyu renk saçları dağınık, yana doğru savrulmuş, bu da onu son derece manken gibi gösteriyor. Ama dövmeleri, piercingleri ve kaslarıyla odayı domine eden bu hali, bir dövme veya motosiklet dergisi için mankenlik yapmaya daha uygun.

"Bacon kokusu aldım," diye mırıldandı Velle, gözleri zar zor açık bir şekilde Rook ve benim yanımdan geçip bir tabağa doğru ilerlerken.

İkimiz de ona bakakalmıştık, bir yandan da kimin böyle içeri girip başkasının yemeğini yediğini merak ediyorduk. Velle, işte o.

Daha ağzına tıka basa yemek doldurmaya başlamışken Rook'a dönüp mırıldandı: "Bu iyi mi?"

Rook başını sallarken dudakları kıvrıldı. "Evet. Tabii ki."

Velle, "İyi oldu," diyor, "Çünkü zaten yiyecektim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Rook bana baktı, ikimiz de kahkahalara boğulurken eğlenmesini gizleyemedi. Velle ise bize deliymişiz gibi baktı.

"İstediğin zaman yiyebilirsin, Lucky." Ona göz kırptım. "Ne dersek diyelim."

Bu yorum Rook'un yüzünü ciddileştirir. Velle'ye birkaç kez göz kırpar, yanakları pembeleşir ve mırıldanır, "Şey... Duşa gideceğim."

Bizden uzaklaşarak hışımla yürüyor, Velle ve ben onu izliyoruz. Ani tuhaflığı karşısında kaşlarım çatıldı. Ama sonra başımı salladım, çünkü hiç de ani değildi. Onunla Velle arasındaki gerilim adeta canlı bir şeydi. Ne zaman birbirlerine yakın olsalar, odanın havasını emdiğini hissedebiliyordunuz. Ve Velle'nin dün gece bana anlattıklarından sonra, bu durum biraz daha anlam kazandı.

Eski sevgilime şöyle bir baktığımda, Rook'un eşofmanlarıyla halini görünce ağzının suyu aktığını ve sonra da banyoya, yani benim yatak odama girdiğini görüyorum. Velle, Rook'un kalçalarına olan şehvetini bırakınca, gözleri tekrar bana kayıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Sus artık," diye homurdanarak yemeğin çoğunu yemeye başladı.

Bir saat, iki krep ve bir fincan kahveden sonra kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum. Ayrıca düzgünce duş aldım ve kendimi tatmin etmeyi başardım, bu da dün gece sevişemediğim için faydalı oldu. Neler olduğunu zar zor hatırlıyorum ama Velle'yi hemen ayrılmaması için ikna ettiğimi hatırlıyorum. O sırada çok sarhoş olduk ve sanırım kulüpteki masamızın üzerinde dans ettim.

Velle sonunda biriyle birlikte olmak için gizlice odadan çıktı, ama kim olduğunu bilmiyorum. Bununla birlikte, odasından oldukça güçlü bir parfüm kokusu geliyor. Ona bir fahişe tutup tutmadığını sordum, ama beni kucağına alıp kanepeye fırlattı. Bu bir cevap değil.

O ve Rook hâlâ birbirlerinin etrafında dans ediyorlar, özellikle de hepimiz SUV'lere doluşup tekrar LaGuardia'ya doğru yola çıktığımızda. Jasper ön koltuğu kaptığı için ikinci sırada yan yana oturmak zorunda kaldılar, Peters ise aralarında garip bir şekilde oturuyor ve yüzü o kadar yeşil ki keşke ona bir kusma torbası verebilseydim diye düşünüyorum.

Ben de üçüncü sırada, pencereden dışarı bakan Kemper'le birlikteyim. Ondan dalga dalga yayılan düşünceliği hissedebiliyorum, bu yüzden dirseğimle hafifçe dürtüyorum. Bana doğru dönüyor.

"İyi misin?" diye fısıldadım, Velle yanındayken hiçbir şey hakkında konuşmak istemeyeceğini biliyordum.

Beklendiği gibi, sadece başını salladı.

“Nikki’ye ne oldu?” diye sormaya devam ediyorum, biraz olsun açılmasını sağlamaya çalışıyorum. Biliyorum ki açılmak istiyor, ama muhtemelen kendine izin vermeyecek. Sessiz bir adam ve kendi sorunları var.

Bahsetmediği şeyler.

"Unuttuğu bir iş görüşmesi etkinliği vardı," diye mırıldandı, pencereye doğru dönerken dizini tekrar tekrar yukarı aşağı hareket ettiriyordu.

“Ne yazık,” diye yanıtlıyorum ve o da bana bir kez daha bakıp anlamlı bir ifade takınıyor. Ne demek istediğini biliyorum. Açıklamaya gerek yok.

Karısını birkaç hafta daha göremeyecek olma ihtimali onu çok da üzmüyor.

“Dün gece kulüpte yaptığımız tuhaf şeyleri kaçırdın herhalde,” diyorum ona. Dudaklarında hafif bir sırıtma görüyorum ve bu beni de gülümsetiyor. Ama yeterince gülümsemiyor ve bu biraz moral bozucu.

Eskiden çok daha az huysuzdu. Ama son birkaç yıldır iyice kötüleşti. Onu anlıyorum, ama keşke ona yardım edebilseydim. O benim arkadaşım, Velle dışında muhtemelen en iyi arkadaşım. Ve onu çok uzun zamandır tanıyorum. Onun iyiliğini önemsiyorum.

Peters homurdanarak, "Velle, yer değiştir benimle," dedi. "Lütfen, dostum."

Velle, "Hayır," diye hırlar ve bu da Rook'un Peters'ın üzerinden ona bakmasına neden olur. Velle bu bakışı görmezden gelir.

Peters, "Açık bir pencerenin yanında olmam gerekiyor," diye yalvarıyor. "Sanırım kusacağım."

"Üzerime kusarsan ölürsün," diye homurdanır Velle. "Arka koltukta oturan bir kadın gibi ortada oturmayacağım."

Rook kahkaha atmaya başladı, ben de homurdandım. Hatta Kemper bile hafifçe kıkırdadı.

"Bu ne demek oluyor ki?" diye homurdandı Rook. "Peters, buraya gel. Benimle yer değiştir. Ortada oturmamda sakınca yok."

Velle, son derece ciddi bir şekilde, "Hayır," diye devam ediyor. "Yanına oturmak istemiyorum."

"Neden olmasın?" diye öfkeyle sordu Rook. "Bende mikrop mu var yoksa?"

Velle alaycı bir şekilde, "Evet. Aslında, haklısın." dedi.

"Şey, sen bunu yaptığında pek de rahatsız olmamış gibiydin—"

“Tamam! Çeneni kapat, çaylak. Kimse senin o lanet olası sesini duymak istemiyor artık. Sanki tahtaya sürtünen tırnaklar gibi.” Velle, Peters'ın kucağına doğru sürünerek homurdanır, “Çekil!” diye bağırır, ta ki Peters kalkıp beceriksizce yer değiştirene kadar.

Ben ve Kemper, Velle'nin orta koltuğa yerleşmesini eğlenerek izliyoruz; koltuk o kadar büyük ki, eminim şoför artık dikiz aynasından dışarıyı göremiyordur. Yüzü öne dönük, Rook'a bakmayı reddediyor, oysa Rook onu izliyor ve Velle'ye doğru yavaşça yaklaşırken dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Bana dokunmayı bırak," diye tısladı Velle. Rook ise bunu umursamadan kıkırdadı.

Kemper bana baktı ve sonunda gülümsedi. Sonra telefonuna göz attı ve bir mesaj yazmaya başladı. On saniye sonra telefonum çaldı ve yeni mesajı açtım.

Kemp: Görünüşe göre babacığım dengini buldu.

Sessizce güldüm ve başımı salladım, ikimiz birlikte kıkırdadık.

"Orada komik olan ne?" diye çıkıştı Velle.

"Hiçbir şey," diye iç çektim ve uzanıp omuzlarını ovdum.

Çok gergin ve nedenini biliyorum. Çünkü Rook'un yanında ve bundan hoşlanıyor.

Yemin ederim, SMS bildirimlerine kaydolabilir miyim?? Bu ikisi sonunda pes edip sevişmeye başladıkları anda haberdar olmam gerekiyor. O sahneyi izlemek için bir aylık maaşımı verirdim. Mobilyaların kırılması ve olası yaralanmalar konusunda tahmin yürütüyorum, gerilim çok yüksek.

LaGuardia'ya giden yol fena değil ve hepimiz uçağa binip havalandığımızda çoğumuz uyuyakalmış oluyoruz. Özellikle Kemper'ın yanına oturuyorum ki onunla birlikte iPad'ini izleyebileyim, Velle ise karşımızdaki koltukta, başı Velle'nin omzuna giderek yaklaşan uyuyan Rook'u görmezden gelmeye çalışıyor.

Bence gelmiş geçmiş en tatlı şey. Onları birbirine yakıştırıyorum. Sanki Rook, Velle'nin tam da ihtiyacı olan kişi... Gerçi muhtemelen daha başlamadan başarısızlığa mahkum olurdu.

Bana göre Velle evlenmeye en az meyilli kişi. Ve Rook'un da incinmesini istemiyorum.

Kırk beş dakika sonra, hepimiz malikanenin ön kapısından içeri girip, işe hazırlanmak için yukarı kata çıkıyoruz. Velle ve benim akşamları çalıştığımız tek zaman bu; diğer memurların görevden alınması ve onların temizlik yapmaya gitmesi gerekiyor. Hapishaneyi gözetimsiz bırakamayacağımız için vardiyalı çalışmak zorundayız. Sadece iki grup halinde çalışmayı başarıyoruz, dezavantajı ise Velle ve benim geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmamız.

Bunu çok da sorun etmiyorum. İdeal değil, ama zaten bunların hiçbiri ideal değil.

"Hazırlanmayı bir an önce bitirin!" diye bağırdı Velle, üst kattaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Gardiyan bizi on dakika içinde orada istiyor. Acil toplantı."

Rook bana şaşkın bir bakış attı, ama ben onu merdivenlerin geri kalanından yukarı çekip odasına doğru ittim. Acil toplantı sadece iki nedenden dolayı gerçekleşir:

Birincisi, daha fazla finansman sorunu.

Ya da ikincisi, yeni bir mahkumumuz geliyor.

Sıraya dizildiler ama yine de çok meraklıyım.

Müdür odanın diğer ucunda telefonda konuşuyor ve biz de burada öylece durup neler olup bittiğini öğrenmeyi bekliyoruz. Her seferinde bizi bu şekilde bekletmesine nefret ediyorum.

O tam bir pislik. Olanları Velle'ye kolayca anlatıp mesajı iletebilirdi. Ama hayır. Bunun yerine, sanki daha fazla para kaybediyor olmamız ya da sorunlu bir köpek gibi bakmamız gereken yeni, tehlikeli bir herif ediniyor olmamız çok heyecan vericiymiş gibi önümüzde gösteriş yapıyor.

Salak.

Yeni mahkum alımımız çok sık olmuyor, ama yine de oluyor. Bazı aylar diğerlerinden daha yoğun geçiyor, ama şöyle söyleyelim; Alabaster Cezaevi on iki yıllık faaliyet süresi boyunca sadece yüz mahkum gördü.

Ama ne olursa olsun, her zaman gardiyanın imajını ön plana çıkarmak zorundayız. Bu iğrenç bir durum ve bazen yüzüne tükürmemek için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

Sonunda, muhtemelen dolabımdaki her şeyden daha pahalı olan özel dikim takım elbisesiyle bize doğru vals yaparak dönerek, telefonu kapatmadan önce "Evet. Mükemmel. Teşekkür ederim, Vali Bey," diye mırıldandı.

Koyu renkli gözleriyle önündeki gardiyan duvarını taradı ve "101 numaralı mahkum yolda," dedi.

Hepimiz başımızı sallayarak kendimizi hazırladık çünkü bu, bugün hepimizin görevde olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu gece adadan ayrılacak olan o heriflere birdenbire çok kıskandım. Bu yeni zavallı herif için Alabaster Pen'deki o gösterişli prodüksiyonu yapmak zorunda kalmayacaklar.

"Dün Brooklyn'de bir banka soygunu oldu," diye devam ediyor gardiyan. "Valinin yeğeni öldürüldü."

Çoğumuzun gözleri faltaşı gibi açılıyor. Bunu beklemiyorduk...

“Doğal olarak, kendini kaybetmiş durumda,” diye konuşmaya devam ediyor. “Yas tutuyor ve bu genç adam için normal bir hapishaneden daha… kesin bir şeye ihtiyacı var. İşte bu yüzden buradayız.” Bir kez daha duraklıyor ve ben Velle'ye bakıyorum. Gözleri gardiyandan ayrılmıyor. “Söz konusu kişinin adı Dascha Reznikov.”

Gözüme bir hareket çarptı ve yan bakışımla Kemper'in parmaklarının yanlarında seğirdiğini gördüm.

“Memur Chevelle dosyayı alacak ve gerekli tüm bilgileri sizlerle paylaşacak,” diyor gardiyan. “Görünüşe göre çocuk yıllardır eyalet

genelinde banka soyuyormuş, ancak bu bilinen ilk cinayet. Birkaç saat önce tutuklandı, bu yüzden birkaç saat içinde bize gelecek. Kamuoyu önünde olacak. Ve unutmayın, bu çocuk tehlikeli." Gardiyanın gözleri, oldukça huzursuz olan Kemper'e odaklanmış gibi görünüyor. "O dengesiz ve sadece bu da değil, yanlış kişiyi kızdırdı. Ona yüksek profilli bir mahkum gibi davranılacak."

Gardiyan öfkeyle kapıya doğru yöneldi ve "Hazırlanın! Birkaç saat sonra görüşürüz!" diye bağırarak bizi yalnız bıraktı.

Velle derin bir nefes alıp içini çekti, ardından kendi emrini de ekledi: "Jasper, Linetti, giriş işlemlerine başladınız."

"Aman Tanrım," diye sızlandı Linetti, Velle ona buz gibi bir bakış fırlatınca hemen doğrulup sustu.

"Geri kalanlarınız, hoş geldiniz partisine hazır olun," diye devam ediyor. "Bu gece arınma gecesinde olanlar, 101 numaralı sorun çözülene kadar buradan ayrılmayacaklar. Herkes hazır mı?"

Eve gitmesi ve dışarı çıkmaya hazırlanması gerekenlerin söylemek istedikleri çok şey olduğunu anlayabiliyorum ama cesaret edemiyorlar. Herkes dağılırken duyulan tek kelime "On-dört" oluyor.

Kemper, aynı yerde durup duvara bakarken parmaklarını tekrar tekrar birbirine vuran tek kişi. Ona doğru yavaşça yaklaşıyorum ve endişeli gözlerle bakıyorum. "İyi misin?"

Başını sallarken hâlâ boş boş etrafa bakıyordu. "Şey... Bilmiyorum."

"Ne oldu?" Elimi omzuna koydum ve bu onu bir anlığına kendine getirdi.

Koyu mavi gözleri gözlerime dikildi, kaşları sanki nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi çatıldı.

Bir şey söyleyecek olsa bile (ki muhtemelen söylemeyecekti), Velle'nin Rook'u da peşinden sürükleyerek yanına gelmesiyle sözü kesildi.

Velle, "#101, #35 ile birlikte içeri girecek," diyor ve ardından Rook ile bana bakıyor. "İkiniz onu alt edeceksiniz."

"Luthor mu?" diye soruyor Rook, belli ki hâlâ tüm mahkum numaralarını ezberliyor.

"Evet, yeni gelen." Velle gözlerini devirdi. "Buraya geldiğinde telsizle haber vereceğim."

Sonra öfkeyle uzaklaştı.

Rook onun gidişini izliyor, o gittikten sonra bize dönüyor. "Luthor yalnızdı, değil mi?"

Başımı salladım. "Yaklaşık altı aydır. Ren daha uzun süredir yalnız."

Rook'un alnındaki çizgiler. Ayrıntılı bilgi vermemi istediğini anlıyorum ama Kemper'e bakmakla çok meşgulüm. Alt dudağını ısırıyor, bu sefer bakışları yere sabitlenmiş.

"Sana ne oluyor böyle?" diye soruyorum.

Bir an daha sessiz kaldıktan sonra, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum..." diye mırıldandı.

Sonra tek kelime etmeden gitti. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama şu an umursayacak vaktim yok. 101 numaralı kişi gelmeden önce hepimizin bu vardiyaya yerleşmesi gerekiyor.

“Hadi gel.” Rook'u yakalayıp yürüyüşe çıkarıyorum. “Sıra sende.”

Genel kata doğru ilerlerken, "Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Yeni mahkumlar için nasıl hazırlık yaptığımızı bana göstermeni istiyorum." Ona tatlı bir gülümseme verdim, o da sinirlenerek homurdandı.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

“Öyle.” Elimle işaret ediyorum. “Önden buyur, Cookie.”

Bundan sonra, Rook ve ben Luthor'un hücresini kontrol etmeye gidiyoruz ve alt ranzada yatak ve yastık olduğundan emin oluyoruz. Malzeme açısından yeni bir mahkum için hazırlık bu kadarla sınırlı. Ardından, diğer mahkumları kontrol edip herkesin kurallara uyduğundan emin oluyoruz. Bunu her vardiya değişiminde yapıyoruz, ancak yeni bir mahkum geldiğinde, özellikle de gardiyanın yüksek profilli olarak değerlendirdiği bir mahkum geldiğinde, herhangi bir uygunsuz durumun yaşanmadığından emin olmak önemli.

"Yani bu Reznikov denen çocuk, valinin yeğenini öldürdüğü için mi bu kadar tanınmış?" diye soruyor Rook, biz çalışırken; ancak bu daha çok bir açıklama gibi geliyor.

"Fark etmediyseniz, Cezaevi Müdürü ve Vali Russo işte böyleler." İşaret ve orta parmağımı çeviriyorum.

“Russo’nun babası da işin içindeydi, değil mi?” Rook bana baktı. “En azından ben öyle duydum…”

Onu susturuyorum, gözlerim kameralara kayıyor. Blanco'nun burayı dinleme cihazlarıyla donatmadığından ve bizi sürekli izlemek için kameralar kullanmadığından hala tam olarak emin değilim. Burada sadece mahkumların mahremiyetine müdahale edilmiyor.

Rook gözlerini devirdi. "Pekala, en azından Luthor'un diğer hücre arkadaşına ne olduğunu söyleyebilir misin? Ölen o muydu?"

Titreyerek başımı salladım. "Hayır, o Ren'in son hücre arkadaşıydı, Freeman. Bundan bahsetmeyiz. Ama Luthor bir süredir burada, fark etmediyseniz diye söylüyorum. Birkaç hücre arkadaşı oldu ve sonuncusu Landon, doğuya, alt kata gönderildi. O... aklını kaybetti."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Nasıl kaybettin?"

“Şu an önemli değil.” İlerlememizi sağlamak için onu ittim. “Önemli olan, bu pisliklerin bu gece en iyi davranışlarını sergilemelerini sağlamak. Gördüğünüz gibi, yeni gelen mahkumlar genellikle onları biraz kızdırıyor.”

Rook başını salladı ve kontrollerimizi bitirirken sessizleşti. Ama yukarı kata geri dönerken beni durdurdu.

“Yani yeni mahkumlara yerleşmeleri için hiçbir şey vermiyoruz mu? Hiçbir malzeme bile vermiyoruz…”

"Çaylak, kendine çeki düzen vermen gerekecek," diye homurdandım.

“Hayır, bir şey söylemiyorum. Sadece şunu demek istiyorum… Burada bir kantin yok. Ama hepsinin bir sürü eşyası var. Çok değil,” diye duraksıyor, “Ama bir yerlerden aldıkları belli.”

“Bak, bunu sadece bir kere söyleyeceğim.” Ona ciddi bir ifadeyle dönüp, yosunlu gözlerine dik dik baktım. “Mahkumlarla cinsel ilişkiye girmeye kalkışma sakın. Biliyorum, çok sık oluyor gibi görünüyor, ve gerçekten de oluyor. Ama sadece şunu söylüyorum, bu kaygan bir zemin. Özellikle senin… Velle durumunla birlikte, bununla uğraşmak istemezsin.”

Yüzündeki ifade yanaklarını çimdiklemek istememe neden oluyor. Velle ile ilgili olayların onu çok etkilediğini anlayabiliyorum, özellikle de kendini her zaman heteroseksüel olarak görmüşse.

Velle'nin gücü tam anlamıyla kaba. Zavallı çaylak muhtemelen başına ne geldiğini bile anlamadı.

"Velle mahkumlarla ilişkiye giriyor mu...?" diye soruyor, sanki cevabı bilmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi.

“Öncelikle, Velle herkesle birlikte oluyor.” Sırıttım. “Bunu biliyorsun. Ama Velle olduğu için buna hakkı var. Tuhaf göründüğünü biliyorum, ama bunu kabullenmen gerekiyor. Bununla birlikte, çok seçici. Gardiyanın ne yaptığını öğrenmesini istemiyor.”

Rook gözle görülür şekilde yutkundu. "Aralarında bir şey mi oldu? Velle ile Muhafız arasında...?"

Karnımda bir huzursuzluk belirdi ve hızla göğsüme yayıldı. Sadece başımı salladım ve arkamı döndüm. "Küçük Kurabiyem, bu konuda kesinlikle konuşamayız."

Kemper'da bir sorun var.

Gardiyan, Alabaster Pen'in en yeni sakini Dascha Reznikov'un (dosyasına göre Dash olarak da biliniyor) saçlarını tıraş etmesini sağladı.

Dash'in aynı mekânda bulunduğu her saniye boyunca Kemper'in o anki haline hiç şahit olmamıştım. Bu çok garip bir manzaraydı ve Gardiyan ithalat işine devam etmek için bizi yalnız bıraktığı anda Kemper, sanki oda patlayacakmış gibi odadan fırladı.

Genel koğuştan dönerken aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Dash'i ömrünün geri kalanını geçireceği hücreye bıraktık. Hafif bir suçluluk duygusu hissediyorum... Belki de suçluluk değil, çünkü bu kesinlikle benim suçum değil. Belki de empati?

Çocuk genç; yirmi beş yaşında. Hücre arkadaşı kadar genç değil ama yine de...

Ömrünün geri kalanını bu mezarda çürüyerek geçirmek aşırıya kaçmak gibi görünüyor. Ama ben ne bilirim ki? Burada çalışan benim, bu yeri yönetmek yerine diğer yozlaşmışlarla birlikte parmaklıklar ardında olması gereken bir sosyopatın baskısı altındayım.

Zihnim, tekrar yaşamak istemediğim anılar arasında kayıp duruyor, onları uzaklaştırmaya çalışırken, keşke eve gidip bir köşeye kıvrılabilsem diye düşünüyorum. Hem de o lanet olası malikanede değil... Yani gerçek evimde.

“Hey.” Homurdanan bir ses beni dalgınlığımdan çıkardı ve başımı kaldırıp Kemper'ın bana doğru yaklaştığını gördüm. Yanımda duran, o kadar sessizdi ki varlığını bile unuttuğum Rook'a baktı. “Joy'u bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?”

Rook bana kısa bir bakış attı, sonra başını salladı. "Elbette."

Köşeyi dönüp kafeteryaya doğru ilerledi ve beni Kemper ile yalnız bıraktı; Kemper'in tavrını ancak huzursuz olarak tanımlayabilirdim.

"Bugün neyin var senin?" diye mırıldandım, sesimi kısmaya çalışarak, çünkü gözleri her an birinin ona saldırmasını bekliyormuş gibi sağa sola bakıyordu. "İçeride neden bu kadar panik yaptın?"

“Joy.” Omuzlarımdan tuttu, gözlerindeki irilik benimkilerin de aynı şekilde irileşmesine neden oldu. “Gidiyorum.”

Nefes nefese kalmış ve bu da midemde bir gerginlik yaratıyor. "Ne?"

"İşten ayrılıyorum." Yüzündeki ifade endişe vericiydi; bir yandan açıkça coşku, bir yandan da korku vardı.

"Ne demek istifa ettin??" diye haykırdım. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

“Burada kalamam.” Altın sarısı saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. “Uzun zamandır işler yolunda gitmiyordu ve şimdi… bununla birlikte…” Durdu ve gözle görülür bir şekilde yutkundu. “Yapamam. Gardiyana elinden gelenin en kötüsünü yapmasını söyledim, ama beni burada daha fazla tutamaz. Şimdi değil.”

Aklım karmakarışık. Söylemek istediğim o kadar çok şey, sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Ama şimdi onun tedirginliğini anlıyorum. Eğer gerçekten istifa ederse, eşyalarını toplayıp buradan def olup gitmesi için çok sınırlı bir fırsatı olacak.

"Kel..." diye mırıldanıyorum, gözlerimin arkasında açıklanamayan bir baskı oluşuyor.

Gitme.

Seni kaybetmek istemiyorum…

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Çünkü roller tersine dönseydi, ben de olabildiğince hızlı bir şekilde gemiyi terk ederdim. En azından öyle düşünüyorum.

Bu durum çok sinir bozucu.

“Seni özleyeceğim, Joyful.” Bana huzursuz bir gülümseme verdi. Yorgun görünüyordu ve kendimi kötü hissettim. Uzun zamandır içsel sorunlarıyla boğuşuyordu ve sanırım buradan ayrılıp karısıyla ilişkisini düzeltmeye çalışmak istediği şeydi. Aniden olmuş gibi görünüyor, ama kimim ki yargılayayım?

İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Seni çok özleyeceğim." Ona doğru atılıp sıkıca sarıldım ve duygularımın taşmasına izin vermemeye çalıştım.

Ben ağlamam. Nadiren ağlarım. Ama bu durumda… Kellan Kemper'ı kaybediyorum.

Biliyorum ki o kapıdan çıktığı anda onu bir daha asla göremeyeceğim.

"En azından iletişimde kalabilir miyiz?" diye sordum, burnumu çekerek geri çekildim ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

Başını salladı. "Elbette." Dudaklarını ısırdı ve bir an yere baktı. "Ama bir şey daha var..." Gözleri benimkine döndü ve perişan, suçlu ve kafası

karışmış görünüyordu. Kararından teselli bulmuş birinin yüzü değildi bu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Her şey," diye fısıldadım ona.

“Ona göz kulak olmanı istiyorum.” Sözleri boğazına düğümlendi. Kaşlarım çatıldı. “Dascha. Onun iyi olduğundan emin olabilir misin? Lütfen?”

Heykel gibi kıpır kıpırım. Bunun nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok.

Başımı yana eğdim. "Onu tanıyor musun?"

“Pek sayılmaz… hayır,” diye mırıldandı, sonra elleriyle yüzünü kapatıp gözlerini ovuşturdu. “Şu an buna giremem ama… yardımına ihtiyacım var, Joy. Lütfen, bana bu iyiliği yapar mısın? Neye ihtiyacı varsa ona sahip olduğundan emin ol. Parasını göndereceğim… her şey için. Ona en iyi şeyleri al, ben ödeyeceğim.” Sözleri telaşla çıkıyordu, sonra sonunda durdu ve derin bir nefes aldı. “Lütfen, Joy…”

“Kel, bu…” Sesim titriyor. Bu çocuk senin için kim? Ama soramıyorum. “Tamam. Evet, yapacağım. Ne gerekiyorsa.” demekten başka bir şey söyleyemiyorum.

Bu sefer daha da derin bir nefes verdi ve alnını omzuma yasladı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bunun çok şey istediğimin farkındayım."

“Üstesinden gelebilirim.” Sırtını okşadım. “Üstesinden geleceğim.”

Yüzünü tekrar kaldırdı, gözleri parıldıyordu. "Hayır Velle."

"Elbette." Ciddi bir ifadeyle başımı salladım.

Velle'den sır saklamak hoşuma giden bir şey değil, ama gerekirse yapacağım. Gardiyan... o bilecek. Sanırım o soruna gelince çözeceğim.

Kemper'i bu yeni mahkûmla—Dascha Reznikov'la—bağlayan her ne olursa olsun, bu aramızda kalacak. O benim nadir arkadaşlarımdan biri ve eğer bu onun için önemliyse, gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Teşekkür ederim," diye aceleyle söyledi ve yanağımı öptü. "Seni seviyorum, bebeğim."

“Ben de seni seviyorum Kel.” diye dudaklarımı büzdüm ona. “Kendine iyi bak, tamam mı? Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma…”

Bana acı dolu bir eğlenceyle bakıyor. Kellan Kemper inkârın derinliklerinde ve gerçek benliğini bastırmak için neler yapabileceğini düşünmek kalbimi acıtıyor.

Ama bu adadan ayrılma fırsatları sık sık karşımıza çıkmıyor. O da fırsatı değerlendiriyor ve ben de onu desteklemek zorundayım.

"Dascha'ya iyi bak," diye fısıldadı, sonra arkasını dönüp gitti, bana el salladıktan sonra hızla koridorda ilerledi.

Gidiyor. Ayrılıyor.

Bir an sessizce orada durdum, sadece bakakaldım. Bunu idrak edemiyorum bile…

Kemper gitti. On yıl burada kaldıktan sonra özgür. Ama onun için bunun ne kadar gerçek bir özgürlük olacağından emin değilim. Umarım Nikki ile aralarındaki sorunları çözer... Gerçekten bunu umuyorum. Mutluluğu hak ediyor.

Peki Dascha Reznikov'un tüm bu olaylardaki rolü ne?

Kemper'ın onu tanıması imkansız, değil mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki...?

Dash, Kemper'ı içeri getirdiklerinde onu tanımış gibi görünmüyordu. Sadece gergin ve korkmuş görünüyordu.

Göğsüm sıkışıyor, gözlerimi ovuşturuyorum. Her neyse, çocuğun iyi olduğundan emin olacağım, elimden geldiğince. Bazen kurtların saldırmasını ben bile engelleyemiyorum.

Yüzüm yukarı doğru buruşuyor ve köşede, tam bana doğrultulmuş kameraya dik dik bakıyorum.

Buraya nasıl geldim:

Babamın durumu çok kötüydü.

Finn Jameson gibi güçlü, tehlikeli birinin dağılmasına şahit olmak acı verici bir şey. Görmeyi beklemediğiniz bir şey ve o an, zaten berbat olan bir durumda, her şeyi daha da stresli hale getirdi.

Annem yirmi dört saat önce kaçırılmıştı. Babamın telefon görüşmesini aldığı andan itibaren—hala kimden aradıklarını tam olarak söylemiyor—evimiz tıklım tıklım doluydu. Babamın tüm iş arkadaşları bu süre boyunca sürekli tetikteydi, evimize girip çıkıyor, telefonla konuşuyor, uykusuzluğu gidermek için demlik dem kahve hazırlıyorlardı.

Amcam Han da bir süreliğine oradaydı, ama ayrılmak zorunda kaldı. Çünkü içinde bulunduğumuz bu çıkmazdan babamı sorumlu tutmaktan bir türlü vazgeçemiyordu.

Amcamla bir bakıma hemfikir olsam da, bunun hatırlatılması gereksizdi. Babam zaten kendini yeterince suçluyordu, bir de Korece mırıldanmalar onu nefret ve öz düşmanlık uçurumuna daha da derine sürüklüyordu.

Peki ya ben? Ben de olan biteni öylece izliyordum.

Babamın davada çalıştırdığı her bir İrlandalı herifin hareketlerini izliyor, sinsi hareketler yapmaya çalışırken kullandıkları Galceyi anlamaya çalışırken yaptıkları konuşmaları dinliyordum. Ama en çok da babamı izliyordum.

Hayatının aşkını kaybetme düşüncesiyle deliren, işe yaramaz bir yaratığa dönüşmesini izlemek; bu sefil gezegendeki varlığını anlamlı kılan

tek şey, benden başka, oydu.

Bu, çocukluğumdan beri bildiğim şu sözü pekiştirdi: Aşk insanı aptallaştırır.

Aşk insanı güçsüzleştirir.

Aşık olmak, birinin sizin üzerinizde kullanabileceği bir kozdan başka bir şey değildir.

Yaklaşık yirmi altı saat kayıp olduktan sonra, bir telefon daha aldılar. Bu sefer babam telefonu hoparlöre aldı, böylece herkes duyabilsin; teknik ekip bir şeyler yapmaya çalışıyordu, kim bilir ne.

Telefondaki adamın belirgin bir aksanı yoktu, ancak babamın Kolombiyalı birinden bahsettiğini hatırlıyorum. Ama bu adam hiç İspanyol gibi konuşmuyordu. Kesinlikle Boston'dan da değildi. Hatta bu döneme ait biri gibi bile görünmüyordu.

Kullanılan kelimelerin ve ifade biçiminin inceliği, onu en azından eğitimli, ama daha da önemlisi, daha olgun ve saygın biri gibi gösteriyordu.

Özetle, öfkeli babam için fazla zeki.

Kulak misafiri olduğum tüm konuşmalardan ve telefondaki adamdan edindiğim bilgilere göre, babamın işi bu adamın ekibinin limanda yaptığı bir şeye tecavüz ediyordu. Tahminim uyuşturucuydu, çünkü çok açık görünüyordu, ama kim bilir. Belki de silah.

Her iki durumda da, annemin alınması bir intikamdı. Babamın yaptıklarının, bu adamdan gasp ettiklerinin karşılığıydı...

Ve onun sözlerindeki ve ses tonundaki o kesinlik, mideme tuğla gibi ağır bir yük gibi çöktü.

Babamı şantajla tehdit etmiyorlardı. Ödeme seçeneği olmayacaktı.

Jeon Jameson'ı ellerinde tutuyorlardı.

O uyarı çağrısı biter bitmez babam öfkeyle patladı.

Dün onu, bu kaçıranı silahlarla avlamanın en iyi fikir olmadığına ikna edenler onun adamlarıydı. Babamı o ana kadar evde tutmayı başarmışlardı.

Ama artık bu bir olasılık gibi görünmüyordu.

Babam şöminenin üzerindeki cam tabağı alıp yüksek bir gürültüyle duvara fırlattı, tabak paramparça oldu ve cam parçaları odanın her yerine saçıldı.

Babam homurdanarak, “İşte bu kadar. Savaşa gidiyoruz,” dediğinde herkes sessizdi.

Evin içinde öfkeyle dolaştı, herkese emirler yağdırdı, hazırlanmalarını söyledi. Yarın bu savaşı kuzeye taşıyacaklarını söyledi.

Oturma odasındaki bir sandalyeye çöktüm, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Kuzey Boston'ın dahil olduğu her durumda işler asla iyi gitmedi.

Babam, öfkesinden annemin ölümüne sebep olacaktı.

İşte o anda yapabileceğim tek bir şey olduğunu anladım.

Artık kendimi bir değer olarak kullanmanın zamanı gelmişti.

O gece, babamın ofisinin kapısının dışında dinledim. Adamlarından, yarın nereye gitmeyi planladıklarıyla ilgili her bilgiyi aldım.

Sonra ben de gittim.

Doğu Boston'daki depoya vardığımda gece yarısını biraz geçmişti. Görünüşe göre, İtalyanların olaya karışması, rakip mürettebatın bazılarının nerede görüldüğüne dair tamamen kendi spekülasyonlarından ibaretti. Aslında, babamın ilk başta söylediği gibi Kolombiyalıydılar. Ve işlerini limanların yakınlarında sürdürüyorlardı.

O zamanlar Doğu Boston oldukça kenar mahalle gibiydi, şimdi de daha iyi değil gerçi, ama özellikle limanların hemen orada olması nedeniyle yasadışı faaliyetler için bolca alan vardı. Uyuşturucu ve diğer kaçak malların ithalatı ve ihracatı, babamın işinin en karlı kısmıydı.

O ve annem bu gerçekleri benden hep saklamaya çalıştılar, ama ben aptal değilim. Hiçbir zaman da olmadım, bu yüzden iyi niyetlerimden başka hiçbir şeyim olmadan, sıkı korunan bir girişe doğru yürürken neyle karşılaşacağımı zaten az çok biliyordum.

Kapının önündeki iki iri adam, sırtlarına makineli tüfekler takılı halde, benden çok daha uzun boyluydular. Yanlarda silahlı nöbet tutan diğer adamları seçmek için gözlerimi sağa sola çevirmeme gerek yoktu. Onları zaten görmüştüm.

Hiçbiri bir şey söylemedi. Sadece bana bakıp, ağzımdan ne istediğimi çıkarmamı beklediler.

"Benim adım Joy Jameson. Annem sizin." dedim.

Dürüst olmak gerekirse, adamlar açıkça duygusuz davranmaya çalışıyorlardı, ama gözlerinin kısa bir an için birbirlerine kaydığını fark ettim. Eminim ki daha önce hiç böyle bir şey başlarına gelmemişti.

Onlardan biri bana parmağını göstererek "bir saniye" der gibi bir hareket yaptı. Sonra telsiz tipi bir cep telefonunu alıp İspanyolca konuşmaya başladı. Muhtemelen İspanyolca anlamadığımı varsaymıştı, ki bu aptalca bir varsayımdı.

Telefonun diğer ucundaki kişiye patron için bir sürprizin teslim edildiğini söyledi. Sonra kenara çekildi, deponun kapısını açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Yavaşça da olsa denedim, ancak adrenalin seviyem çok yüksekti ve bu da odaklanmamı zorlaştırıyordu. Ama denemek zorundaydım. Sakin kalmam gerekiyordu.

Başka bir iri yarı adam, büyük kasalarla ve onları taşıyan forkliftlerle dolu depoda bana eşlik etti. Bir süre yürüdük, en arka tarafa kadar gittik ve başka bir kapıya ulaştık.

Kapıyı iki kez çaldı, bunun üzerine kapı açıldı ve içeriden korkutucu görünümlü yeni bir adam doğrudan bana baktı. Bir an bana baktıktan sonra kolumdan tutup beni içeri sürükledi.

Çok baskıcıydı ve bu beni sinirlendiriyordu, bu yüzden beni nereye götürüyorsa oraya vardığımızda, öfkeli bir bakış fırlatarak kendimi onun elinden kurtardım.

"Peki, burada kimler var?" diye tanıdık bir ses sordu, gözlerim masaya yaslanmış bir adama kaydı.

Ses tanıdıktı çünkü az önce telefonda konuştuğumuz adamın sesi olduğu açıktı. Ve onu şöyle bir süzdüğümde, görünüşünün konuşma tarzındaki gariplikle büyük ölçüde örtüştüğünü fark ettim.

Uzun boyluydu, eğildiğinde bile bu belli oluyordu; ince yapılıydı ve üzerinde özel dikim, oldukça pahalı bir takım elbise vardı. Ten rengi oldukça soluktu ve otuz ya da kırk yaşından büyük görünmese de saçları bembeyazdı. Ve gerçekten de parlak beyazdı, tıpkı bir albino gibi, ancak ten rengi buna uymuyordu. Gözleri son derece koyu, neredeyse siyahtı. Gözbebeklerinin nerede bittiğini ve irislerin nerede başladığını anlamak imkansızdı.

Kendime gelerek, kendinden emin ve ilgisiz görünmek amacıyla kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben Finn Jameson'ın kızıyım. Adım Joy."

"Joy," dedi başını hafifçe yana eğerek ve dudaklarını kıvırarak. "Güzel bir isim. Senin için ne yapabilirim, genç Jameson?"

"Numara yapmayı bırak," diye kendimi zorlayarak konuştum. "Neden burada olduğumu biliyorsun. Annem sende. Ve onu bırakacaksın."

Cesaretim karşısında şaşırmış gibi biraz geri çekildi, sonra da benim duruşumu taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten mi? Bunu mu yapacağım?"

Başımı salladım. "Evet."

Adam uzun süre tedirgin bir şekilde bana baktı—benim için tedirgin ediciydi çünkü aklından ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim yoktu—sonra yavaşça nefes verdi ve ayağa kalktı. Elleri arkasında, önümde vals yaparak konuşmaya başladı.

"Beni tanıyor musun, Joy Jameson?"

Başımı sallarken çenemi sıktım. Dezavantajlı durumda olduğum çok açıktı.

Duraksadı, yandan bana baktı. "Buraya tek başına geldin, değil mi? Baban ne yaptığını bilmiyor..."

O zaman tereddütle başımı salladım. Ama doğruydu.

Adam bana doğru döndü ve yüzünde eğlenmiş bir ifade belirdi; bu ifade belki de daha önce hiç böyle bir ifade görmemiş biri için gülümseme sayılabilirdi…

Sonra ellerini birbirine kenetledi. "Benim adım Manuel Blanco, genç adam. Ama bana Fildişi diyebilirsin."

O anda yutkundum. Daha önce adını hiç duymamıştım, ama kendini böyle bir takma adla tanıtması, sanki bir Bond kötü adamıyla konuşuyormuşum gibiydi.

“Baban benden bir şey aldı,” diye devam etti, şimdi doğruca bana doğru yürüyerek. “Hakkım olan bir şey. Onun kasıtlı olmayan bir eylemi miydi? Belki. Ama insan her zaman tüm iş girişimlerinin ardındaki tarihi öğrenmelidir. Seni ayrıntılarla sıkmayacağım, ama annen artık benim. Açık ve net. Ve ne yazık ki, genç adam, buraya gelip onun özgürlüğünü istemen hiçbir şekilde hesabı eşitlemiyor.”

Kirpiklerim titrerken kalbim göğüs kafesime fırladı, aklım annemi geri getirmek için söyleyebileceğim veya yapabileceğim her şeyi didik didik ediyordu. Oraya adama mantıklı şeyler anlatmak niyetiyle gitmiştim, ama birkaç kısa dakika içinde anladığım kadarıyla bu sadece iş meselesi değildi. Ve Manuel Blanco, mantıkla ikna edilebilecek biri değildi.

O, acımasız ve kararlı bir adamdı.

Ve ben de aklıma gelen tek diğer şeyi, annemi kurtarabilecek tek şeyi önerdim.

Bir ticaret.

"Beni götür," diye mırıldandım, yumruklarımı yanlarımda sıkarak.

Blanco bir an için şaşkına dönmüş gibiydi, kaşları çatılmış bir şekilde hafifçe güldü. "Affedersiniz?"

"Beni alın," diye tekrarladım. "Annemin karşılığında. Bırakın gitsin, beni onun yerine alın."

Ivory'nin koyu renkli gözleri, uzun süre yüzüme dik dik baktıktan sonra, "Senden ne isteyeyim ki, Joy Jameson?" diye sordu.

"Sizin için çalışabilirim," diye iç çektim.

Blanco'nun adamları bu fikri çok komik bulup kıkırdarken etrafımdan kahkahalar yükseldi. Ama Fildişi tamamen ciddi bir şekilde duruyordu, gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Adamlar onun gülmediğini fark edince, hepsi birden sustu.

“Benim için çalış,” diye mırıldandı, uzun parmaklarını çenesine götürerek. “Genç adam, bana ne sunabilirsin?”

"Kendim," dedim ona bakışlarımda tam bir kesinlikle. Sonra gözlerimi adamlarından birine, beni buraya getirirken çok sert davranan adama çevirdim.

Blanco bana hafifçe başını salladı ve ben de döndüm, iri adama doğru hızla yaklaştım. Adam Blanco'ya gergin bir şekilde baktı, Blanco da ona "Hadi bakalım, onu hırpala" dercesine başıyla onayladı.

Adam hâlâ huzursuz görünüyordu ama hızla bana doğru uzandı. Elini kendi elimle engelledim. Tekrar denediğinde yüzü öfke ve şaşkınlıkla buruştu. Ve onu bir kez daha engelledim.

Bundan sonra, bana doğru defalarca saldırdı, beni yakalamaya veya vurmaya çalıştı ve ben de her seferinde onu engelledim, arada sırada yüzüne, göğsüne ve yanlarına vurdum.

Blanco'nun diğer adamları mırıldanmaya başladılar, sonra mırıldanmaları alkışlara dönüştü. Ama Blanco'nun kendisi tamamen hareketsiz kaldı, sadece beni dikkatle izledi.

Adam çabuk yoruldu ve ben de bunu fırsat bilip ona saldırdım, yere yığılıp dizlerinin üzerine çökene kadar yumruk ve tekmelerle vurdum, o da "Tamam! Tamam! Tanrım, pes ediyorum..." diye bağırdı.

Blanco'ya dönmeden önce yanağına hafifçe dokunduğumdan emin oldum, adamları da beni alkışlıyordu.

Fildişi'nin bakışları bana doğru kısılmıştı. Oda bir süre ürkütücü bir sessizliğe büründü, ta ki sonunda tekrar konuşana kadar.

“Sanırım senin için bir işim var, Joy Jameson. Ama şunu anlamalısın ki, sana sahip olduğumda, sonsuza dek sahip olacağım. Senin Tanrın olacağım, genç kız. Anlıyor musun? Aileni kurtarmak için yaptığın bu seçim… Kesin ve geri dönüşü olmayan bir karar.”

O an tüm bu yük omuzlarımdaydı. Ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Annem ve babam, kendim için fedakarlık yapacağım tek insanlar.

Ben de başımı sallayarak, "Önce onu görmek istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedim.

"Bu ayarlanabilir." Blanco kısaca başını salladı.

Nefesimi verdim ve doğruldum. "O halde ben seninim."

TEN

Velle

Sağ elimle yatak başlığını kavrayıp, üst bedenimi desteklemek için onu kaldıraç olarak kullanırken, sol elimle de kalçasını sıkıyorum. Normalde soluk bir teni var, ama şu anda parmaklarımın batırdığı yerlerden dolayı her yeri pembeleşmiş. Kalçası da her sert itişimde pelvisimin çarpmasından kızarıyor.

"Daha sert, babacım…" Soren yüzünü yastıklara gömerek inledi.

Bedenimin onun içinde kayboluşunu izlemek inanılmaz derecede güzel olsa da, yine de gözlerimi kapatmak zorundayım. Odaklanmam gerekiyor çünkü nedense şu anda hiçbir şey yolunda gitmiyor. Hiçbiri.

Neredeyse bir saattir bununla uğraşıyoruz, sonu görünmüyor. Soren'le ya da hiç kimseyle böyle bir sorun yaşamadım. Ve bu, çabuk boşaldığım anlamına gelmiyor, çünkü hiç öyle değil, ama genellikle en azından geldiğini hissedebiliyorum. Genellikle gece boyunca devam edebilmek için sürekli ertelemem gerekiyor.

Şu anda orgazmım Bermuda Üçgeni'nde kayboldu.

Gözlerimin arkasında, beni oraya götürebilecek bazı şeyleri hayal etmeye çalışıyorum. O azgın yeni mahkum aklıma geliyor ve daha önce bana diz attığı anı hatırladıkça testislerim acıyor. O hareketinden dolayı şu anda hücre hapsinde çürüyor olduğunu düşününce hırlıyorum. O Rus kaltakın cesaretine yemin ederim...

Beş saniyedir bizimle birlikte ve şimdiden sorun çıkarmaya başladı. Bu yüksek profilli mahkumların neden bu kadar can sıkıcı olduklarını anlamıyorum. Ama inanılmaz derecede yakışıklı... Neredeyse inanılmaz derecede yakışıklı, bu da duşta ondan oral seks istemeyi düşünmemin tek sebebiydi. Şimdi istemediğime çok sevindim.

Penisimi ısırıp koparmış olabilir.

Tamam, bu düşünceler beni bitiş çizgisine hiçbir şekilde yaklaştırmıyor.

Sorunun ne olduğunu biliyorum… Bir süredir kafamı bulandırıyor, o kadar ki Soren gibi adamlarla ya da geçen gece arınma sırasında tanıştığım kızla olan en sevdiğim türden cinsel ilişki kurma zevkimi mahvediyor.

Kontrolü kaybetmek istiyorum…

Soren'in inlemeleri beynimi dolduruyor, başım dönüyor ve yorgun düşüyorum. Onun aldığı şeyi ben de istiyorum...

Elimi altımıza uzatıp penisini kavradım ve itişlerime uyacak şekilde okşadım. Penisinde bir halka var, çünkü asla önce o boşalmaz. Bu onun alışkanlığı ve genellikle benim de alışkanlığım. Ama şu anda onu çıkarıyorum, çünkü onun boşalmasına ihtiyacım var.

Buna bir son vermem gerek.

Hıçkırıkları artıyor ve doğuma yaklaştığını anlıyorum, bu iyi bir şey. Hayatımda asla hayal etmediğim bir şeyi yapmak üzereyim...

Rol yapacağım.

"Benimle gelmeni istiyorum, Sin," diye homurdandım yukarıdan, testislerini tutarken kalçasına defalarca sertçe, derinden, acımasızca girip çıkıyordum.

İyi hissettiriyor ama boşalmak şu an çok soyut bir fikir gibi geliyor. Sanki menim bambaşka bir yerde, saklanıyor.

"Sana geleceğim baba," diye mırıldanıyor. "Kıçımın içine gel... lütfen..."

Gözlerimi daha da sıkıca kapatarak, içimdeki hayal kırıklığı ve öfke kaslarımı sararken, ona doğru hareket etmeye devam ettim. "Seni tamamen dolduracağım, tatlım."

“Evet, evet, evet…” diye mızmızlanıyor ve kasıldığını hissediyorum.

"Küçük, daracık kıçına boşalmam için hazır mısın?" Bu saçmalık yüzünden ağzımdan çıkan pislik, sıkıca kenetlenmiş çenemin arasından fışkırıyor. İşte bu saçmalığa ne kadar sinirlendiğimi gösteriyor.

"Evettt..." diye nefes nefese kalır.

Tam boşalmak üzere olduğunu anladığım anda, hayatımın performansını sergiledim. Homurdanarak, inleyerek, boşalacağımı, boşalacağımı, boşalacağımı söyledim, oysa boşalmıyordum.

Hiç de öyle değil.

Soren'in penisi elimde boşaldı ve gerçek orgazmının verdiği coşkudan yavaş yavaş kendine gelirken, penisimi ondan çıkardım ve sanki benimmiş gibi görünmesi için, boşalmasıyla birlikte anüsünü hafifçe okşadım.

Hasta bir yavru köpek olduğumu biliyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp derin bir nefes aldım. Bana ne oluyor böyle?? Gerçekten bu noktaya mı geldik... Ev hanımları gibi orgazm taklidi mi yapıyorum?

Böyle olmasını istemiyorum. Seks yapmayı aşırı derecede seviyorum.

Suçu Rook'a atmayı çok isterdim ama son zamanlarda kafamın bu kadar karışık olmasının sorumlusu sadece kısmen o. Doğrusu, işleri yapma şeklim bir süredir beni sıkıyor.

Sanki bedenim bana ihanet ediyor. Benliğime ve olmam gereken kişiye karşı geliyor.

Yataktan sendeleyerek kalktım, banyoya gittim ve Soren'i temizlemek için bir bez getirdim. Bir şey fark etmemesini sağlamanın bir başka yolu. Bence yeterince iyi rol yaptım, ancak penisim hala taş gibi sert ve geçen her saniye beni mavi testis cehennemine daha da yaklaştırıyor.

“Misafir odasında olmamı mı istiyorsun?” Soren gerinirken doymuş sesi hırıltılı bir şekilde sordu. Başımı yana eğdim, neden bunu sorduğunu merak ettim. Cinsel ilişkiden sonra onu kovmam nadirdir, ama sanki aklımı okumuş gibiydi. “Bu gece biraz mesafeli görünüyorsun…”

“İyiyim,” diye homurdandım, ona hızlı bir öpücük verip kıyafetlerini toplayıp üzerine fırlatmadan önce. “Ama evet, misafir odası güzel olurdu.”

Hiçbir tepki vermiyor. Sadece kalkıp giyiniyor, yatak odamdan çıkmadan önce tuvalete gidiyor, çıkarken kapıyı kapatıyor. Soren bunun neyle ilgili olduğunu biliyor. Epey zamandır birlikte oluyoruz. Aslında, Joy ve ara sıra gelen birkaç kız dışında, yıllar boyunca sürekli birlikte olduğum birkaç kişiden biri o... Hancock arada sırada benden götüne girmemi istiyor.

Burada seks, hayatta kalma biçimimizin ayrılmaz bir parçası; bu da benim kişisel özgürlük ve kabullenme duyguma kesinlikle katkı sağladı.

İyi bir şey gibi görünüyor, değil mi?

O halde bana neden birdenbire her şeyden bu kadar bıkmış olduğumu söyle...

Oyunlar, yükümlülükler… Kontrol.

Bundan vazgeçmek istiyorum. Çok istiyorum...

İşte bu yüzden, misafir odasının kapısının koridorda kapandığını duyduğum an, içimde yaramaz bir heyecan uyanıyor. Yatağıma koşup tekrar yatağa giriyorum ve bu sefer komodinin en alt çekmecesine yöneliyorum. En sevdiğim eşyalarımı sakladığım çekmeceye.

Çok gergin ve heyecanlıyım, testislerimdeki ağrı giderek daha da rahatsız edici hale geliyor, Reznikov'un duşta daha önce verdiği acıya benziyor. Umarım şu anda poposu rahatsızdır.

Çekmeceyi karıştırırken, içindekilere pek dikkat etmeden Joy'un birkaç ay önce bana aldığı siyah bir dildoyu çıkarıyorum. Sahip olduğum en büyük dildo bu... yine de istediğim kadar büyük değil. Bu düşünce testislerimde bir uğultu yaratıyor, penisim dolu ve boşalmak için yalvarıyor. Keşke şimdi boşalabilsem, iki dakika içinde işim biter ve uyurdum. Ama hayır... Kafam izin vermiyor.

Rol yapmayı, hayal kurmayı istiyor. Gerçekten hiç sahip olmadığım, istediğim şekilde sahip olamadığım şeylere duyduğum özlemi sürdürmeyi istiyor. Belki de asla sahip olamayacağım şeyler bunlar.

Bu düşünce dayanılmaz derecede acı verici ve beni o yoğun duygusal çöküntüden çıkarıp çekmecemde bir şeyin eksik olduğunu fark etmemi sağlıyor. Elimdeki dildodan daha büyük bir şey.

Çekmecenin içine gözlerimi kısarak bakıyorum, sonra karıştırıp eşyaları yerinden oynatıyorum. Ama orada yok. Kaybolmuş.

Fleshlight'ım nerede lan??

Neredeyse hiç kullanmadığım için hep bu çekmecenin aynı yerinde duruyordu. Ve şimdi kaybolmuş, bu da oldukça garip.

Beynim, bu yerde bir seks oyuncağının kaybolabileceği tüm olası ihtimalleri gözden geçirirken bir ses duyuyorum. Yakından gelen, oldukça derin bir inleme sesi...

Yüzüm yavaşça duvara doğru eğiliyor. Rook ile paylaştığım duvara.

Gözlerimi kırpıştırarak, nefesimi tuttum ve dinlemeye başladım, yüzümü yavaşça yaklaştırdım. Birkaç saniye sessizlik oldu, ama sonra tekrar duydum. Erkeksi bir mırıltı daha, yumuşak ama duvardan duyabileceğim kadar net bir şekilde duyuluyor. Dürüst olmak gerekirse, buradaki duvarlar çok eski ve kağıt kadar ince. Birbirimizi duyabilmemiz hiç de şaşırtıcı değil.

Rook'un inlemeleri gözlerimi tekrar seks çekmecesine çevirdi. Bakışlarım kısıldı.

İmkânsız…

O yapmazdı…

Öyle yapar mıydı?

Birdenbire, uzun zamandır olmadığı kadar meraklandım. Ellerim ve dizlerim üzerinde yatağıma sürünerek, çıkardığı sesleri dinlerken duvara

olabildiğince yaklaştım. Başka kimseyi duymadım, yatağın hareket ettiğini ya da yalnız olmadığını gösteren herhangi bir şey de duymadım.

Onun mastürbasyon yaptığından eminim ve şimdi de benim yapay vajinamı da kullanıp kullanmadığını öğrenmek için can atıyorum. Seks oyuncağımı çalıp içine penisini mi soktu acaba?

Öyleyse, beynimde gördüğüm en heyecan verici şey neden bu?

“Rook,” diye seslendim duvara, avucumu duvara yaslayarak, sesimdeki tereddüdü fark etmeden. “O lanet şeyi benim çekmecemden mi çaldın, sapık küçük canavar?”

Bir an için hiçbir şey duymadım, hiçbir ses yoktu.

Alnımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Ta ki bir inilti daha gözlerini tekrar açana kadar. Ve homurdanarak, "Çok iyi hissettiriyor..." dedi.

Neredeyse şiddetli bir şekilde titriyorum, kendimi o lanet olası duvara yaslıyorum, keşke ortadan kaybolsa diye düşünüyorum.

"İçeride olmayı seviyorum... senin penisinin olduğu yerde..." diye nefes nefese söylüyor bana, duvar sesindeki duymak için can attığım inceliklerin çoğunu bastırıyor.

Dudaklarımı ısırarak yatağa geri kaydım, titrek ellerimle kayganlaştırıcıyı alıp siyah dildonun üzerine biraz döktüm. Onu avucumda yukarı aşağı, metodik bir şekilde okşadım, hayal ederek…

Sadece hayal ediyorum. Rol yapıyorum.

Onu ereksiyon halindeki penisime sürüyorum ve iyi hissettiriyor. Gerçek bir penisten daha sert, ama çok da kötü değil. Gerçekçi olanları seviyorum...

Rook'un, paylaştığımız yatak odasının duvarının diğer tarafında yapay vajinamla sevişmesini dinlerken nefesim ağırlaşıyor. Yapay vajinayı önce testislerime kadar indirip sonra geri çekiyorum.

“Keşke şu an nasıl göründüğünü görebilseydim…” diye fısıldıyor bana ve ben donup kalıyorum.

Ağzımdaki fazla tükürüğü yutarken, başımı hafifçe salladım. "Hayal gücünü kullanmak zorunda kalacaksın, acemi."

“Zaten bunu yapıyorum…” diyor ve penisim zonkluyor.

Yatak odamın duvarından bu herifle konuşurken kendimden geçtim, Soren'le geçirdiğim bir saatten daha fazla tahrik oldum. Dildonun başını kıçıma bastırırken dudaklarımdan bir mırıltı çıktı. Duyması için çok sessiz

gibiydi, ama hemen ardından "siktir" gibi bir şey mırıldandı, belki de duydu...

“Ben… seni böyle istiyorum,” diye fısıldadım duvara, dildoyu eşiğimi aşmaya zorladığımda sesimdeki tüm hırıltı daha da kısıldı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve yüzümü yastığa gömdüm, daha da derine… Daha derine. “Kahretsin, bunu istiyorum…”

“Velle… Buraya gel,” diye yalvarıyor Rook, zevkli bir şekilde yoksun bir ses tonuyla, yalvarışı emredici bir şekilde. Bu beni o kadar çok tahrik ediyor ki, dildo yarıya kadar içeri girerken penisimden zevk sıvısı sızıyor. “Lütfen… Lütfen, lütfen. Buraya gel ve bırak ben senin için yapayım.”

Başımı sallayarak yastığı ısırdım, prostatıma ulaştığımda ürperdim. "Sadece öyleymiş gibi yap, Rook. Sanki oradaymışım gibi yap..."

İnliyor ve kapalı gözlerimin ardında onu o aptal oyuncakla sevişirken görebiliyorum. Sırtüstü yatıyor, geliştirdiği tüm kasları sergiliyor, karın kasları titrerken büyük penisini plastik ve silikonun içine ve dışına sokup çıkarıyor.

Sonra onu arkamda hayal ediyorum… O iri, güçlü elleriyle beni kavrıyor… Geçen gece kulüpte beni kendine sıkıca saran elleri… Kalçalarımı açıp uzun, kalın penisini içime sokuyor… Derinlere, tam istediğim yere, gerçek şeyi hissetmek için can attığım yere… Ten, damarlar ve pürüzsüz, kalın bir ucun kıvrımı…

İhtiyaçtan deliriyorum, elimi arkama doğru uzatıp olabildiğince sert bir şekilde, onun kalçalarıyla yaptığı gibi hızlı hareketlerle ulaşmaya çalışıyorum. Aynı şey değil ve bu his ne kadar iyi olsa da, bir parça, bir nebze de olsa tatminsizlik var. Çünkü bu gerçek şey değil ve ben de onu istiyorum.

Kıçımda penis istiyorum.

Bir erkeğin elinin beni yatağa itmesini, başucu tahtasına bağlamasını istiyorum. Beni ısırmasını, popoma vurmasını ve acının bana iyi gelmesini istiyorum. Vücudumu zevkle işkenceye maruz bırakmasını, ta ki patlamaktan kendimi alamayana kadar.

Başkalarına davrandığım gibi, bana da öyle davranılmasını istiyorum.

Ve bir türlü anlayamıyorum lanet olsun.

"Beni hissedebiliyor musun...?" diye homurdanıyor Rook duvarın ardında, sesi boğuk ve benim gibi her yerim gergin olsa da duyabiliyorum. "Beni hissediyor musun, Velle?"

"Evet," diye inledim, kendimi daha sertçe becerirken, kalçalarımı yatağa doğru iterek. "Evet, seni hissediyorum. Daha sert."

“İsa Mesih… Gelmeni istiyorum, Velle,” diyor sanki bu tamamen bir zorunlulukmuş gibi. Sanki bunu istiyor değil de, buna ihtiyacı varmış gibi.

"Beni zorla." Prostatımı dildo ile tahrik ederken gözlerim geriye doğru dönüyor.

“Günahkârla gelmedin, değil mi?” diye mırıldandı ve ben sendeledim, duraksadım. “O senin istediğin kişi değil…”

"Ağzını kapat, çaylak," diye homurdandım. "Cinsel isteğimi kaybedeceğim."

“Hayır, yapamazsın. Çok istiyorsun,” diye nefes nefese kaldı, kendini gerçekten çok iyi hissetmenin verdiği hazzı belli ederek. Tıpkı benim, onun bana sonuna kadar girdiğinde hissetmesini istediğim gibi. “Biliyor musun, sahip olabilirsin? Tek yapman gereken o seksi kıçını kaldırıp buraya gelmek…”

“Siktir git…” diye tısladım, sol elimle yatak başlığının demirine tutunurken sağ elim çalışmaya devam ediyordu.

Çökmek üzereyim, basınç gittikçe artarken tüm kaslarım geriliyor. Dildoyu tabanına kadar içime sokuyorum ama yine de yetmiyor.

Gerçek olmasını istiyorum. Gerçekten, gerçekten, gerçek, ihtiyacım olan bu.

Yine de çok iyi hissettiriyor. Penisimin yatağa sürtünmesinden yüz kat daha iyi. Biliyorum ki, sadece sevişerek, zevk fırtınası gibi, mastürbasyon yapmadan da orgazm olabilirim. Gerçekten sevişmenin nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyorum…

“Velle, Tanrım, bu harika…” Rook, o lanet olası duvarın arkasından beni kenara doğru kışkırtmaya devam ediyor. “Kendini çok iyi hissettiriyorsun…”

"İçime gir," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim. "Benimle gel."

"Neredeyse geldik, bebeğim."

“Ben de…” diye homurdandım, dizlerim titreyerek yüzüstü yere yığıldım, dildo içeri girip çıkarken hiç umursamıyordum. Gözlerim şaşı olana kadar, gittikçe daha sert bir şekilde kendime sokuyordum. Yatak başlığını bembeyaz olmuş parmak boğumlarımla sıkıca kavrıyordum.

“Seni görmek istiyorum… Sana dokunmak istiyorum…” Rook’un sesi tizleşiyor, orgazmına yaklaşırken sert nefesleri duyuluyor. “Senin benim için orgazm olmanı izlemek istiyorum.”

Ben de tam orada, lanet olsun, bulunuyorum. Onun sesi yankılanırken evren altüst oluyor.

“Bana dokun… beni tahrik et… beni becer… Harley, beni becer, boşalıyorum.” Bir dal gibi ikiye ayrılıyorum ve penisimden fışkıran meni her yere saçılırken bir yandan da türlü türlü şeyler mırıldanıyorum.

Ne söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece her şeyi söylüyorum...

“Evet, bebeğim. Aynen öyle…” Rook nefes nefese ve homurdanarak, sanki kendini tamamen boşaltıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. “Tanrım, evet, menimi al. Hepsini al…”

Tamamen kendimden geçmiş durumdayım, göz kamaştırıcı bir aydınlanmanın etkisiyle titriyorum. Bunun nereden geldiğine, bir saat boyunca en ufak bir orgazm ihtimali bile yaşamadan seviştikten sonra nasıl bu kadar sert boşaldığıma dair hiçbir fikrim yok.

Bu da beni bir bez bebek gibi odanın içinde oradan oraya savurdu.

Artık yeter, dostum. İşimiz bitti.

Birkaç dakika sürüyor ama sonunda titrek kollarımla kendimi biraz toparlayıp, dildoyu içimden çıkarıyorum. Titreyerek aşağı bakıyorum ve her yerin meni olduğunu görüyorum. Aman Tanrım…

Rook'u tamamen görmezden gelmeye ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazırım, ta ki duvardan mırıldandığını duyana kadar. Ya da belki şarkı söylüyordur?

Evet, şarkı söylüyor.

Duvara doğru sürünerek kulağımı yaklaştırdığımda dudaklarımda rahatsız edici bir sırıtış belirdi.

“Bir gün…” diye mırıldanıyor derin, hırıltılı, seksi bir sesle, hafif bir kıkırdama tonuyla.

"Orada ne yapıyorsun Allah aşkına?" diye soruyorum ona, sanki aklını kaçırmış gibi.

"Bu benim en sevdiğim şarkı," diye iç çekiyor. "Şimdi bana seni hatırlatıyor."

Alnımdaki çizgiler. "Neden?"

Onun kısık sesle güldüğünü duyuyorum ama bana cevap vermiyor.

Yorganı yatağımdan çekip her yeri temizlerken aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

"Bir gün..." diye mırıldanıyorum duşta, tıpkı onun söylediği gibi. İçimden bir ah çekip başımı sallıyorum, saçımı yıkıyorum ve duruluyorum.

Duştan çıktığımda havluyla yatak odama girdim, komodinin üzerindeki yapay vajinayı görünce gözlerim kısıldı. Yatak odamın kapısına baktım, yanına doğru yürüdüm. Kilitli değilmiş... Kilitlediğime yemin edebilirdim.

Yavaşça komodine doğru yürüdüm ve oyuncağı aldım. Dudaklarımı ısırarak, onu temizlemediğini hemen fark ettim…

Menisi içeride.

Karnımdan başlayıp testislerime kadar bir titreme yayılıyor. Neden bu kadar tahrik olduğumu, onun o şeyi kullanıp sonra da içindeki meniyi bana geri vermesinin beni neden bu kadar büyülediğini bilmiyorum. Ama tüylerim diken diken oluyor, göğsümde kelebekler uçuşuyor.

Belki de göründüğü kadar tatlı ve masum değildir.

“Kahretsin,” diye homurdandım kendi kendime.

Belki de o benim için mükemmel biri. Ve ben tamamen mahvoldum.

Sadece birkaç dakika sonra, bu gecelerden birini düşünerek, huzurlu bir şekilde uykuya daldım.

Hücreye girdiğimde Brenner'ın yanından geçiyorum.

Adam çok bitkin görünüyor. O herif hiçbir haber vermeden işi bıraktığından beri Kemper'ın vardiyalarını devralacak yardım almıştı, ama yine de. Eskiden işin çoğunu o ve Kemper yapıyordu, Jasper ve Peters de gerektiğinde devreye giriyordu. Şimdi bir kişi eksik kaldık. Ve sıradan bir kişi değil...

Ona ne kadar kötü davransam da Kemper işinde iyiydi. Yani, neredeyse on yıldır burada olduğuna göre, iyi olması da gerekirdi. Bu işe neredeyse biz, o ve Joy başladık.

Veda sözüm ne biliyor musun? "Çok büyük bir pislik olma, pislik herif."

Bu beni gerçekten güldürdü.

Peters harika çünkü nadiren şikayet ediyor, ama hücre hapsinde bu kadar çok vardiya çalışmaktan dolayı şimdiden gergin olduğunu anlayabiliyorum. Hücre hapsi berbat bir şey. Sadece mahkumları tam bir canavara dönüştürmekle kalmıyor, aynı şeyi bize de yapıyor. Brenner'dan da uzak durun. Sinsi bir herif ve ona hiç güvenmedim.

Onlardan herhangi birine güvendiğimden emin değilim, yine de bazılarını diğerlerinden daha çok gözlemliyorum. Hepimizin burada bir sebebi var ve ben onların çoğunun sebebini biliyorum. Sanırım yönetici olmanın avantajları bunlar.

Bilgi yükünün farkındayım.

Darcey'nin hücresinin dışında, küçük pencereden içeri bakıyorum. Köşedeki sedyede yatıyor ve duvara bir şeyler kazıyor gibi görünüyor. Ne ile kazdığından tam emin değilim, ama onu iyice aramam gerekecek.

Kapıyı anahtarlarımla açtım ve adam anında canlandı, ama bana baktığında gözlerini kısıyordu, muhtemelen uzun süre karanlıkta kaldığı için. Doğrusu, oldukça perişan görünüyordu. Haftalarca bir çukurda yaşamış birinin nasıl görüneceğini tam olarak hayal ettiğiniz gibiydi. Adamlar onu ara sıra beslemiş, zaman zaman duşlara götürmüşlerdi falan. Keşke burada çürüseydi, ama bunu gardiyandan duymak istemedim.

Şimdi taşınacağına göre, sanırım onu temizlemek de benim sorumluluğumda. Yaşasın.

"Ayağa kalk, mahkum!" diye homurdanarak kelepçeleri ve prangaları kılıfımdan çıkardım.

Darcey isteksizce ayağa kalkıp duvara döndü. Ellerini hızla kelepçeledim, sonra bir süre üzerini aradım. Hiçbir şey bulamayınca, "Bunu oymak için ne kullanıyordun?" diye sordum. Duvara doğru başını salladı.

"Bir taş," diye iç çekti, sanki konuşacak enerjisi bile yokmuş gibi. "Yatağın arkasındaki yerde."

Bir an ona dik dik baktıktan sonra eğilip ayak bileklerini kelepçeledim ve yatağının altına baktım. Gerçekten de, orada küçük, nispeten keskin bir beton parçası vardı. Muhtemelen duvardan veya tavandan düşmüştü. Uzanıp onu aldım ve cebime koydum, sonra da "Hadi gidelim" diye mırıldanarak onu karanlık, küflü hücreden dışarı sürükledim.

Onu sürükleyerek Doğu kanadına giden koridordan geçiriyorum. Ve diğer mahkumların neredeyse tamamının aksine, Darcey tamamen sessiz kalıyor. Onu arabayla gezdirirken nadiren soru soruyor. Genellikle sadece etrafını inceliyor, gözlem yapıyor.

En hafif tabirle tuhaf bir adam. Ama sanırım seri katillerin çoğu böyledir, özellikle de kurbanlarının yüzlerine ölümden sonra sustalı bıçak saplayanlar.

Birkaç kapıdan daha geçince resmen Doğu kanadına giriyoruz ve hapishanenin geri kalanından çok farklı hücre sıralarının yanından

geçiyoruz. Bunlar bir akıl hastanesininkiler gibi tasarlanmış. Aslında Doğu kanadını tarif etmenin çok kibar bir yolu bu. Daha çok, ilk lobotomilerin ve elektroşok tedavilerinin yapıldığı, eski, harap bir akıl hastanesine benziyor.

Doğu kanadı, Alabaster Hapishanesi yaklaşık beş yaşında olana kadar mevcut bile değildi. Eskiden burası oldukça boştu, ta ki gardiyan daha fazla çağrı almaya başlayana ve genişlemeye ihtiyaç duyana kadar. Ancak sadece daha fazla normal hücre eklemek yerine, hapishanenin belirli bir bölümünü deneylere ayırmaya karar verdi.

Şaka yapmıyorum bile. Tam anlamıyla Dr. Mengele tarzı bir şey.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, burada neler olup bittiği hakkında ben bile pek bir şey bilmiyorum. Buraya pek gelmemeye çalışıyorum. Burası kendi kontrol odasıyla korunuyor ve bu hücrelerde olan her şey gardiyan tarafından sıkı bir şekilde izleniyor.

Böyle olmasını tercih ederim. Genel koğuş ve hücre hapsiyle zaten meşgulüm. Çok ürkütücü "doktorlar" ve ne için kullandıklarını kim bilir, kesinlikle benim yetki alanımın dışında.

Burada aşağıda gerçekten neler olup bittiğini hiç merak ediyor muyum? Elbette. Ama merak etmekle gerçekten öğrenmek iki farklı şey.

Darcey'i duşlara götürürken, onu sendeleyene kadar ittim ve tabancamı kılıfından çıkardım.

Çenesi odanın her yerine doğru kalkıyor. "Burada duş olduğunu bile bilmiyordum."

"Seni ilgilendirmez, mahkum." Yanına doğru yürüdüm. "Ellerindeki kelepçeleri çıkarıyorum. Sakın bir şaka yapmaya kalkma."

Ben de öyle yapıyorum, sonra ona kelepçelerin anahtarlarını veriyorum. Başka bir talimat vermeden kelepçeleri ayak bileklerinden çıkarıyor ve her şeyi yere bırakıyor.

Karşı duvara yaslanıyorum. "Soyun."

Carver'ı ilk kez bu kadar gergin görüyorum. Buna şahit olmak çok komik, çünkü bana ne yapmış olursa olsun, hâlâ yirmili yaşlarında, yabancıların önünde çıplak kalmayı tercih etmeyen, biraz garip bir çocuk olduğunu hatırlatıyor. Tepki vermemeye çalışıyorum ama kıkırdamalarımı bastırmak zor.

Yine de, ne kadar huzursuz görünse de, soru sormuyor, hiçbir şekilde karşı koymuyor. Asla yapmıyor. Bu da onu son derece pasif gösteriyor ki, bunun bir掩饰 olduğunu varsayıyorum.

Darcey tişörtünü başının üzerinden çıkarıp ayakkabılarını fırlatıyor—Wilkerson'la yaptığı o rezaletten sonra lanet olası spor ayakkabılarını temizlemek zorunda kalmıştık, kahrolsun o olay—bu da bundan keyif almamın bir başka sebebi—sonra pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor, sadece Buddy Holly gözlükleri ve elleriyle tuttuğu cinsel organıyla çırılçıplak kalıyor.

Gözlerim bir an kıyafetlerinde oyalandıktan sonra yüzüne baktım. "Duş vakti geldi, mahkum. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve beni gerçekten duymanı istiyorum çünkü kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum..."

Ona bir bakış attım, söylediklerimi onaylamasını beklerken lavaboya doğru yürüdüm ve altındaki dolabın kulbunu çekiştirdim.

Darcey beni dikkatle izliyor, sonunda hafifçe başını sallıyor. Ama o şu sözleri söyleyene kadar devam etmiyorum: "Tamam, anladım. Dinliyorum."

"Eğer bir şey denersen, yani herhangi bir şey, suratına ateş ederim," dedim ona, göz göze gelerek, ne kadar ciddi olduğumu belli ederek. Gözlerini kırpıştırdı. "Anladın mı?"

Tekrar başını salladı. "Evet."

“Güzel.” diye sırıttım. Sonra lavabonun altındaki boşluğa uzanıp hortumu çıkardım.

“Bekle…” diye kekeliyor ama onu görmezden geliyorum. “Neden… Neden duşları kullanamıyorum?”

“Ah, gücendim, mahkum.” Suyu açmak için musluğu çevirirken bir yandan da ona göz atıyorum. Buz gibi soğuk olduğunu anlamak için elimi altına koymama bile gerek yok. “Seni yeterince temizleyemeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Sağ elimde Glock'umu, sol elimde hortumu kaldırırken gözlerindeki öfkeyi ve çenesinin kasıldığını görebiliyordum.

Ve ben de ona sprey sıkmaya başladım.

Su yüzüne çarptığında "Aman Tanrım!" diye homurdanıyor, ellerini bir şekilde kendini korumak için kaldırıyor.

İstemsizce biraz kıkırdıyorum. Komik. Çünkü ben sapık bir herifim, bunu biliyoruz.

Lavabonun altından yeni bir sabun alıp ona doğru savurdum. Sabun omzuna sert bir şekilde çarptı ve inledi. "Yıkan bakalım, mahkum. Bütün günüm yok."

Tartışmaya girmiyor ya da direnmeye devam etmiyor, ama buz gibi soğuk suyun altında köpürtünürken kesinlikle bana doğru yakıcı bir bakış

fırlatıyor. Hayvan falan değilim ama onun güzel bir penisi olduğunu fark etmeden edemiyorum. Soğukken bile. Etkileyici.

"Dön," diye emrettim ve döndü, böylece sırtını hortumla yıkayabildim.

Birkaç metre öteden bile tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum. Bu beni de ürpertiyor.

Kalçaları da çok güzel.

“Pekala, tatlım,” diye gülüyorum hortumu bükerek. “İşimiz bitti. O kadar da kötü değildi, değil mi?”

“Bir seri katili kışkırtmak cesur bir hareket…” diye mırıldandı, gözlüklerinin altından gözyaşlarını silerken.

Dudaklarım kıvrıldı. "Buraya gel ve söyle bunu, prenses." Sahte bir öpücük verdim ve bir an öfkelenmesini izledikten sonra ona bir havlu ve temiz bir tulum fırlattım. "Giyin. Seni yeni evine götürüyorum."

Muhtemelen bir soru sormak istediğini anlıyorum ama yine de sormuyor. Sadece kurulanıp giyiniyor, ben sormama gerek kalmadan kelepçelerini ve zincirlerini takıyor. Çocuk iyi, yalan söylemeyeceğim.

Bundan sonra onu hücrelerin bulunduğu sıraya geri götürüyorum. Yastıklı hücrelerin yanından geçiyoruz ve içeride biri olup olmadığını görmek için küçük pencerelerden içeriye göz attığını görüyorum. Ama onu sürüklemeye devam ediyorum.

İçeride insanlar var. Ama tekrar ediyorum, onlar benim sorumluluğumda değil.

Bana onu muayene odalarından birine bırakmam söylendi; bu oda aslında bir doktor muayenehanesinde bulabileceğiniz türden, sadece bir muayene koltuğundan ibaret bir oda. Tek farkı, mahkumu veya hastayı bağlamak için kelepçeler olması. İçeride bazı çekmeceler ve dolaplar var, tabii ki hepsi sıkıca kilitli. Ve kapının her iki yanında pleksiglas pencereler var, böylece içeriyi görebiliyorsunuz.

Bu odalardan çok fazla yok, çünkü mahkumu başka bir yere götürmeden önce genellikle üçten fazla odaya ihtiyacımız olmuyor. Ama Darcey'nin kalacağı en sondaki odaya doğru yürürken O'Malley'nin yanından geçiyoruz. Gardiyanın isteği üzerine birkaç gündür burada kalıyor.

Kendisi çok tanınmış bir mahkum değil, ama bir süredir bizimle birlikte ve muhtemelen herkesten daha az pişmanlık gösteren kişi o. Sanırım bu durum gardiyanın dikkatini çekti çünkü doktorlarının Kieran O’Malley'i muayene etmesinin zamanı geldiğine karar verdi.

İrlandalı herifin yanından geçerken Darcey başını uzatıp biraz fren yaptı. Ona bir bakış attım, çünkü en son kontrol ettiğimde arkadaş değillerdi. Hatta birbirlerini tanıdıklarını bile sanmıyorum.

"Çekil lan, pislik." Bacağına tekme attım, sendeledi ama O'Malley'nin içinde bulunduğu odaya bakmaya devam etti.

İrlandalı adam yerde oturmuş, ellerini başına koymuş, etrafındaki her şeyden tamamen habersiz. Sanki saçlarını yolmaya çalışıyor gibi ama tutunacak yeterli saç yok.

"O burada mı?" diye fısıldadı Darcey, O'Malley'nin odasına gözlerini kırpıştırarak, ben de onu zorla bir sonraki odanın kapısına, yani kendi odasına götürmek zorunda kaldım.

“Evet, ne olmuş yani?” diye homurdandım, kapıyı açıp Darcey'i içeri itmeden önce bir saniye kapıyı tıklattım. “Ona aşık mı oldun yoksa?” Kendi şakama güldüm ama Darcey bana dik dik bakıyordu. Daha doğrusu dik dik bakıyordu ve bu bakışın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece gözlerimi devirdim ve kelepçelerini ve prangalarını çözüp hepsini kılıfıma geri taktım. “Bak, #89, fark etmediysen rahatın umurumda değil. Artık buradasın. Mümkünken biraz dinlenmeye çalış. Çünkü onlar gelir gelmez… şey, uzun bir süre burada kalacaksın.”

Darcey orada öylece durmuş, kıpır kıpır bir şekilde, kendisiyle O’Malley'i ayıran duvara bakıyor. Bu bana geçen gece Rook ile aramdaki duvarı hatırlatıyor…

Bu düşünceyi hemen kafamdan siliyorum.

Hücreyi ve Carver'ı her ne halt olursa olsun kendi hallerine bırakıp ana koridora geri döndüm. Son kapıyı açmak için anahtarlarımı kullandığımda, kapıyı itip neredeyse Manuel Blanco'nun göğsüne çarpıyordum.

Gözlerim hızla yukarı fırladı ve yutkundum, göz kırpmalarım hızlanırken doğruldum. "Şey, efendim... Ben... şey..." Boğazımı temizledim, kendimi toplamaya zorladım. "Darcey muayene odasında. Her şey yolunda..."

Gardiyan bana hafifçe sırıttı, eli omzuma değdi. İrkilerek geri çekildim. Sonra elini kullanarak beni kenara çekti. Çok yaklaştı, beni sıkıştırdı, koyu renk gözleri gözlerime dikildi.

Nefes alamıyorum.

"Ailemize yeni bir üye katılıyor, Memur Bey." Gülümsemesi daha da genişliyor.

Ona bakarken, neredeyse aynı boyda olmamıza rağmen, onun yanında kendimi ne kadar küçük hissettiğime engel olamıyorum. Benden bir santim daha uzun olabilir... Ama ben kesinlikle ondan daha iri yapılıyım. Yine de o, bana her zaman korkmuş, yalnız bir çocuk gibi hissettiriyor.

Sözlerini idrak edince derin bir nefes aldım. "Ah... Kemper'in yerine birini mi? Harika efendim. Çünkü o gittikten sonra gerçekten çok zor durumdayız..."

Kemper'den bahsetmem üzerine gardiyanın çenesi belirgin bir şekilde gerildi. "Hayır. Yeni bir gardiyan değil. Maalesef bu henüz bütçede yer almıyor."

Hayal kırıklığıyla midem bulanıyor ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. "Ah... O zaman kimler geliyor?"

"Yeni bir doktor geldi," diyor bana. "Çok önemli bir doktor. Tanınmış bir psikiyatrist ve özellikle benim özel evcil hayvanım Felix Darcey'i gözlemlemek için geliyor."

Sanırım en az beş saniye boyunca şok içinde ona bakarken sağ gözümün seğirdiğini hissedebiliyorum, sonra da kendi kendime, "O... hizmetlerini gönüllü olarak mı sunuyor?" diye mırıldanıyorum.

Gardiyan başını yana eğdi. "Güzel olurdu, değil mi?" Hafifçe kıkırdadı. Bu son derece küçümseyici bir tavır gibi geldi.

Ve şimdi burnumun köprüsünü çimdikliyorum. "Yani... Kemper'ı değiştirecek paramız yok... Sunucu sorunlarını bile zar zor çözebiliyoruz -ki bu ikisi de burayı ayakta tutmak için öncelikli sorunlar- ama bütçemiz var da bir de budala doktoru getirip Carver'ı incelettirebiliyoruz? Bu adam kim ki? Darcey'nin ne kadar berbat durumda olduğu kimin umurunda?? Yardıma ihtiyacımız var-"

“Johnathan.” Uzun parmakları çeneme uzanıyor ve yavaşça çeneme doğru kaydırıyor, siyah gözleri şimdi doğrudan dudaklarıma dikilmiş. Taş gibi hareketsizim. Vücudumda hareket eden tek şey, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi atan kalbim. “Endişeli misin? Sana verdiğim bu görevlerin üstesinden gelemeyecek misin? Çünkü bunun için yeterince güçlü olduğunu düşünmüştüm…”

Yutkunarak, titreyen dudaklarım aralandı. "Hayır, öyleyim. Yeterince güçlüyüm, ama sadece düşündüm ki..."

"Düşünmene gerek yok, Johnathan," diye sözümü kesti yine, konuşmaya devam ederken gözleri sesinden daha kararlıydı. "Sadece bu işleri benim için halletmeni istiyorum. Yapabileceğini söylemiştin."

"Yapabilirim," diye araya girdim, hiç hissetmediğim bir özgüven bir şekilde ses tonuma yansıdı. "Yapabilirim, yemin ederim."

Bir an için beni değerlendirircesine süzdü, anlayamadığım bir şeye bakıyordu. Bana böyle baktığında, tanımadığım birini inceliyordu.

Başparmağı alt dudağımda gezindi, sonra elini çekip memnun bir gülümsemeyle bana baktı. "Aferin oğlum." Sonra arkasını dönüp gitmeye başladı, her zamanki gibi omzunun üzerinden bana bağırarak, "Ekibi doktor için hazırlayın! Yaklaşık bir hafta içinde burada olacak."

Hakkında… O da hiçbir zaman belirli bir süre vermiyor.

Beynim bana, seninle dalga geçiyor, seni manipüle ediyor, aptal. Ayağa kalk.

BİR ŞEY YAPIN.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bedenim bunu umursamıyor, ben de ona başımı sallıyorum, parmaklarımı çıtlatıp işlerimi halletmek için oradan uzaklaşıyorum.

Tıpkı iyi bir bekçi köpeği olduğum gibi.

ELEVEN

Rook

"Daha yavaş git," diye hırladım, başını tutarak ona yol göstermeye çalıştım.

Eleştirilerimi dikkate alıyor ve yavaşça ağzını ereksiyonumun üzerine doğru çekiyor, dilini başının altına sokuyor. Bunu yapış şekli... Aman Tanrım. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor resmen.

Bu hamleyi aklımda tutmalıyım.

Ren yine hücresinde bana oral seks yapıyor. Biliyorum, biliyorum. Kötü bir fikir. Bunu geçen sefer de anlamıştık. Ama bu sefer tamamen araştırma amaçlı.

Dün benden yeni gelen Dash ile yalnız kalmasını istedi, böylece ona bir vekalet görevi verebilecekti. Bu, Ren'in Luthor gibi davranırken birine oral seks yapması anlamına geliyor. Görünüşe göre bunu sürekli yapıyor. Bu da beni düşündürdü…

Öncelikle, Ren kadar penis emmeyi ve sikişmeyi seven birini daha önce hiç görmedim. Hücresine her gün gardiyanlar ve mahkumlar girip çıkıyor ve kimse bir şey demiyor, sanırım bunun sebebi onlara yaptığı enfes oral seksle ödeme yapması.

Yani, özellikle herkesin anlattığı kadar iyi hissettiriyorsa, sevişmeyi sevmeyi anlayabiliyorum. Ama Ren dışında herkesten aldığım oral seks deneyimlerim hep berbat bir hevesle sonuçlandı. Paula kesinlikle bu adam gibi bir balık gibi su yutarcasına zevk almadı. Bu da bana, gerçekten hoşlandığınız biriyle yaparsanız belki de eğlenceli olabileceğini düşündürdü.

İkinci olarak, Dash'in Ren tarafından nasıl sömürüldüğünü duymuş olabilirim ve o çocuk, ondan aldığım izlenime rağmen, buraya eşcinselliğe pek ilgi duymadan geldi. #101 ilk başta her türlü itirazda bulundu, ama Ren

sihirli dudaklarını penisinin etrafına doladığında, o da benim gibi aynı tavşan deliğine düştü.

Dolayısıyla genel olarak vardığım sonuç şu oldu: Ren'in üfleme tekniklerini incelemek, huysuz, baskıcı ve aksi bir herifi elde etme çabamda faydalı olabilir.

Velle'nin aklını başından almayı, onun penisini ağzıma alarak nasıl uçuracağımı öğrenmek istiyorum.

“Biliyorsun… dövme için yeni mürekkep lazım,” diye mırıldandı Ren, sıcak dudaklarını testislerime doğru indirirken. Gözleri benimkine kaydı ve ben de onu dikkatle izliyordum. Testislerimi dudaklarının arasına aldı ve ben titredim.

"Kahretsin... Ne istersen," diye mırıldandım ona nefes verirken, parmaklarım koyu saçlarının arasına kayarken. "Her şeye sahip olabilirsin, yeter ki durma."

Ren'in dudaklarında anlamlı bir sırıtış belirdi, tekrar penisime döndü, sert ve istikrarlı bir şekilde emmeye başladı, dili alt kısmını kavrayarak şapırdatarak beni neredeyse duvara doğru düşürecek hale getirdi.

Gördünüz mü? Bunu nasıl yapıyor?

O iyi biri.

Sadece iki dakika sonra, kafamda bir sürü fikirle, Velle'yi sonunda o lanet olası odama getirmeyi başardığımda kullanabileceğim tüm taktiklerle, hızla onun boğazına boşalıyorum.

Birkaç gece önce yaşananlardan sonra biraz da olsa kendime güveniyorum. Onu durdurabilecek tek şey inatçılığı olurdu. Ve inatçılığı çok fazla, bu yüzden göreceğiz sanırım.

Onu çok özlemiştim ve o gece, onun seks oyuncağını çalıp, onu altımda hayal ederek onunla seviştiğimde ve o da katılarak beni çok şaşırttığında, o lanet olası duvarı yıkmak istedim. Odasına koşup, aramızdaki duvarın arkasına saklanmayı neden bırakması gerektiğini ona göstermemek için kendimi zor tuttum.

John Chevelle'in içinde bizi ayrı tutmaya zorlayan bir şey var. Uyumsuz olduğumuzu düşündüğü için ayrı tuttuğunu söylüyor, ama bu sadece bir bahane. Sanki Soren onun tipine daha uygunmuş gibi mi? Saçmalık!

Bir şeyleri saklıyor, ilişkimizin asla yürüyemeyeceğini düşünmesinin bir sebebi var ve ne yazık ki benim ve onun hırçın tavrına olan giderek artan bağımlılığım için, bunu kendi başına çözmesi gerekiyor. Bu yüzden kulüpte

ona sonunda bana geleceğini söyledim. Çünkü sonunda o duvarı yıkmasını beklemem gerekiyor.

Öyle olmasını diliyorum... Umarım bu gururu onu sonsuza dek bu işin diğer tarafında tutmaz.

Ben fermuarımı çekip sakinleşmişken, Ren nihayet orgazm sonrası coşkusundan sıyrılıp yanımda duranın Lex Luthor Deon değil, ben olduğumu fark etti. Bana doğru göz kırptı ve ayağa kalkarken parmaklarıyla saçlarını karıştırdı.

“Yani… mürekkep.” Ranzasına yaslandı.

"Seni hallettim," dedim ona kılıfımı ayarlarken.

"Teşekkürler," diye iç çekti.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Sonra, tamamen kendisine ait olan hücresine göz attım. Malzeme açısından gayet iyi durumda görünüyordu.

“Aklıma bir şey gelirse haber veririm,” diye mırıldanıyor ve sesi birden ciddileşiyor. Düşüncelere dalmış gibi görünse de gözleri ayakkabılarında sabitlenmiş.

Anladığım kadarıyla Ren'in Luthor'a karşı güçlü duyguları var, ama bu duygular tam olarak karşılık bulmuyor. Mahkumlar arasındaki dramaya karışmamaya çalışıyorum çünkü çok fazla oluyor ve kuralları çiğnemediği sürece ne yaptıklarına aldırmamam gerekiyor. Ama Ren iyi bir adam gibi görünüyor. Herkesin onu gösterdiği gibi tam bir manipülatör, ama bu onu kötü bir insan yapmaz. Aslında oldukça yalnız görünüyor.

Seks yapmayı bir destek olarak kullanmak oldukça yaygın bir başa çıkma mekanizması ve burada, mahkumlar ve gardiyanlar için her türlü durumla başa çıkmanın en popüler yolu bu. Kesinlikle anlıyorum. Yani, bir adada mahsur kaldınız. Bolca zamanınızı geçirmenin en eğlenceli yolu kesinlikle seks yapmaktır.

Derin bir nefes verip başımı salladım. "Kendine iyi bak, #48."

Çıkmak üzereyim ama hücre kapısına varmadan önce, "Karşılıksız aşk berbat bir şey, Harley. Dikkatli ol," dediğini duyuyorum.

Yüzümü çevirip omzumun üzerinden ona dik dik baktım. Artık bana hiç dikkat etmiyordu, dövme malzemelerinin olduğu masaya doğru gidip onlarla oynuyordu. Ona zekice bir cevap vermek isterdim ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Onun benimle ilgili neler olup bittiğini nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok… Ama en azından biraz da olsa profesyonel kalmalıyım. Ona mal

karşılığında oral seks yaptırarak zaten işleri berbat ediyorum. Bu yerde oldukça yaygın bir durum ama en azından biraz daha dayanabileceğimi umuyordum.

Yalancının aklımı ele geçirmesine izin verememem.

Ren'in hücresinden çıkıp sırayı dolaşırken kameranın üzerimde olduğunu hissediyorum. Ana kontrol odasında çalışan kısa boylu Mickey, koridorlarda yanından geçerken bana tuhaf bakışlar atıyor ve Ren'le ilişki kurduğum için beni yargıladığını biliyorum. Sanırım mahkumlarla yaptığımız her şey için herkesi yargılıyor, muhtemelen bu yüzden konuştuğu tek kişi Joy.

Bildiğim kadarıyla, mahkumlarla ilişki yaşamayan tek gardiyan o. En azından öyle düşünüyorum... Ne kadar havalı olsa da, Joy'un da kendine ait sırları var. Hala neden burada olduğunu ya da Velle'nin neden burada olduğunu anlamıyorum.

Ama onlara soramam... Karşılığında gerçeği vermeyi reddettiğinizde, gerçeği bekleyemezsiniz.

Saate baktığımda eve gitme vaktinin geldiğini fark ettim. Bugün değişiklik olsun diye kahvaltıdan sonra duş aldık. Gardiyan, mahkumlar için garip programlar ayarlamış, farklı gruplar farklı zamanlarda, böylece hiçbir şeye alışmasınlar. Aslında oldukça berbat bir durum. Rehabilitasyon hapishanelerinin mahkumlara bir düzen duygusu kazandırması gerekirken, burası onları rahatsız ederek gelişiyor. Çok ince, sıkıcı bir işkence biçimi gibi.

Joy'un yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için mola odasına doğru geri döndüm. Ama son koridordan yukarı doğru yürürken, tam karşımda Bay İnatçı'yla karşılaştım.

Mavi gözleri okyanus gibi derin ve ışıltılı, ama bana o gözlerle attığı bakış, sakin bir yüzmeden çok, kötücül bir tsunamiyi andırıyor. İçlerinde boğulabilirim, eminim.

Birbirimize yaklaşırken yavaşlıyorum. Aslında bacaklarım kendiliğinden yavaşlıyor çünkü beynim durup onunla konuşmak istediğimi biliyor. Ama o farklı tepki veriyor.

Yanıma doğru sinsice yaklaştı, ama durmak yerine, sanki beni hiç fark etmemiş gibi yanımdan geçip gitti, oysa beni fark ettiğini biliyordum çünkü tam gözlerime bakıyordu. Bu beni o kadar şaşırttı ki, son iki dakikada görünmez olmuş olabileceğimi ciddi ciddi düşündüm.

Velle'i istemem ama onun aynı duyguları hissetmemesi beni çok üzüyor. Ne yaşadığı önemli değil, bu oyun midemi bulandırıyor ve bundan nefret ediyorum. Daha önce hiç bu kadar istenmediğimi hissetmemiştim. Ve ilk kez bir erkeğe karşı cinsel çekim duyduğumu düşününce, tüm bu yeni düşünceler ve duygular kafamı doldururken... Biraz fazla geliyor.

"Hey," diye seslendim, olduğum yerde donup kalarak arkamı döndüm.

Sesim onu da durdurdu ama dönmedi. "Evet, memur bey?" Omuzunun üzerinden bana baktı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var? Biraz meşgulüm."

Donakaldım resmen. Yemin ederim, ona kocaman gözlerle bakıp, ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken ve o gitmeden önce hızlıca bir şeyler söylemeye çalışırken, kendimi hissettiğim kadar aptal bir kız gibi görünüyor olmalıyım.

“Şey… hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok…” Kelimeler dudaklarımdan karmakarışık bir şekilde dökülüyor ve şimdi bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için kendime kızıyorum.

İlgilendiğim bir erkekle nasıl konuşacağımı bilmiyorum çünkü daha önce hiç bir erkeğe ilgi duymadım.

Velle'nin kaşları kalktı ve vücudu bana doğru döndü. O üniformayla görünüşü akıl almaz. Üstelik, onu buradan bile koklayabiliyorum... keskin, erkeksi ve iştah açıcı, bir çeşit kolonya veya sabun gibi... Emin bile değilim. Ama harika kokuyor.

İşte o zaman biraz kendime geliyorum. Onun erkek olmasının ne önemi var ki? Olmamalı, değil mi?

Eğer ondan hoşlandığım için onunla konuşmak istiyorsam, bunu bir kadınla konuşurken yaptığım gibi yapmam gerekmez mi?

Tıpkı Joy gibi…

Flört ediyoruz ve bu eğlenceli. Velle ile de aynısını yapabilmeliyim. Sonuçta ikisi de aynı derecede göz korkutucu. Joy ile flört edebiliyorsam, sanırım...

Bacaklarımı zorla tekrar yerden kaldırarak, sakince ona doğru yaklaştım. Beklemediğim şey ise, yaklaşırken okyanus mavisi gözlerindeki gergin bakıştı.

"Beni yok saymaya devam mı edeceksin?" Aramızda yaklaşık 30 santimetre mesafe bırakıyorum.

Bana göz kırpıyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Velle'ye kadar erkek topuzlarının hep itici olduğunu düşünürdüm. O, topuzu inanılmaz seksi gösteriyor. Bence çoğu şeyi inanılmaz seksi gösteriyor ama

saçları da görünümüne katkıda bulunan özelliklerden biri. Sadece çene hizasında ve açıkken sürekli kulağının arkasına sıkıştırıyor. İş için topluyor ama arada bir bir tutam gevşiyor... Ve parmaklarımın, o tutamı geri itme isteğiyle hafifçe seğirdiğini fark ediyorum.

Öte yandan, denesem parmağımı ısırıp koparabilir.

"Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum, Rook," diye homurdandı, ama sandığım kadar sinirli bir ses tonuyla değil. "Çalışıyoruz. Saçmalığa zaman yok."

“Yani benimle konuşmak saçmalık mı?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Bu konuşmanın tamamı saçmalık," diye homurdandı bana, bakışlarını kısarak.

Kaslarım geriliyor, sinirlerim bozuluyor, tahriş oluyorum… heyecanlanıyorum. Bunların hiçbiri bir arada olmamalı, ama Velle söz konusu olduğunda, içmeyi bırakamadığım bir kokteyl gibi.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Memur Chevelle?" Ona doğru yavaşça, dikkatlice yaklaşıyorum, sanki her an beni sokabilecek bir akrepmiş gibi.

Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydı. Bu benim lehime bir nokta.

“Yardımına ihtiyacım olsaydı, isterdim.” Sesi her zamankinden daha nefes nefese, yüzü benimkine yakın bir şekilde yankılanıyor. “Şimdi, işine geri dönmeni öneririm, yoksa vardiyanı değiştirip seni bütün gece burada tutmakta hiçbir sorun yaşamam.”

Sonra geri çekilip döndü, koridorda hızla ilerleyip kapıdan dışarı çıktı, ben daha ne olduğunu anlayamadan.

Çıkarken başım dönüyor, az önce nasıl daha sakin davranabileceğim konusunda tüm düşüncelerimi gözden geçiriyorum. Sürekli kendimi sorgulamama neden olmasından nefret ediyorum. Çok yorucu.

Eskiden hiç böyle bir sorunum yoktu. Bir süredir evliydim ve bu ilişki uzun süreli bir rahatlık ortamı yaratmıştı. Bir tür gevşeme haliydi, ikimiz de birlikte ne yaptığımızı tam olarak umursamıyorduk. Sanırım bu, işlerin yolunda gitmediğinin ilk işaretiydi. Ama ben polis olmakla çok meşguldüm, evliliğimin ne kadar berbat olduğunu göremiyordum.

Bundan önce, lise ve üniversite yıllarımda kızlarla çıktığımda, her şey oldukça yüzeyseldi. Randevu almak için fazla bir şey yapmama gerek yoktu ve ilişkilerimin çoğu tamamen fizikseldi.

Velle ile aramızda fiziksel bir çekim var, evet. Ona olan çekimim bazen aşırı kimyasal, bir bakıma ilkel bir şey gibi geliyor... Sanki benim bir parçam ve onu engellemek için hiçbir şey yapamam. Ama bana karşı davranış biçimi, sanki aramızdaki yakınlaşmanın evlilik belgesiyle birlikte geleceğini varsayıyor gibi.

Acaba tek eşliliğe önem veren biri izlenimi mi veriyorum? Acaba o, benim rastgele cinsel ilişkiye giremeyeceğimi mi düşünüyor?

Ben miyim?

Hiçbir fikrim yok, ama bu durum beni çok strese sokuyor. En çok da kafam karışık. Karanlıkta, aramızda duvar varken benden bu kadar çok şey istemesine anlam veremiyorum, ama karşımda durduğumda benden nefret ediyormuş gibi davranıyor. Anlamıyorum...

Bu bir oyun ve ben kurallarını bilmiyorum.

Düşüncelerime dalmıştım ve bir kapıyı iterek açtığımda neredeyse Joy'un yüzüne çarpıyordum.

“Çok üzgünüm.” Kollarından tutup onu baştan aşağı süzdüm, pişmanlıktan adeta titriyordum. “İyi misin? Sana çarptı mı?”

"Sakin ol, çaylak," diye mırıldandı hafifçe gülerek. "İyiyim. Aman Tanrım, senin derdin ne?"

Parmaklarım saçlarımın arasından geçti. "Bir şey yok, sadece... buradan bir an önce defolup gitmek istiyorum."

“Aynı durum bende de var, dostum. Çok yorgunum,” diye iç çekti. “Bu gece biraz rahatlamak için sabırsızlanıyorum. Uzun bir hafta oldu…”

"Öyle oldu."

Başımı sallarken, hâlâ çok yakın durduğumuzu ve onu kendime doğru tuttuğumu fark ediyorum. Bana bakıyor, kehribar rengi gözleri bir an için beni hipnotize edecek şekilde parıldıyor. Ta ki onu bırakıp boğazımı temizleyene kadar.

Bugün bana ne oluyor böyle?? Şimdi de iki iş arkadaşıma mı kur yapıyorum? Yardıma ihtiyacım var.

“Hadi ama, Cookie.” Joy beni dürtüyor. “Gidip turlarımızı bitirelim de şu berbat yerden defolalım.”

Kulağa harika geliyor.

Akşam yemeğini bitirdiğimizde, üst kattan müzik çoktan yüksek sesle çalmaya başlamıştı bile.

Jasper, Hancock, Joy ve ben birlikte enchilada yedik. Aslında oldukça lezzetliydi. Buradaki aşçılar bizi iyi doyuruyor, sanırım çünkü gardiyan da burada yaşıyor, bu yüzden onun yediklerini yiyoruz. Zaten kendisi için en iyisinden başka bir şey seçmezdi ki?

Yukarı kata, partinin geri kalanına katılmak için çıkan Jasper ve Joy, fısıldaşarak birbirleriyle flört ediyorlardı. Her zamanki gibi, Joy'un Jasper'la ve bazen de Hancock'la aralarında rahat bir ilişki olduğu anlaşılıyordu. Ve bunu anlıyorum. İkisi de yakışıklı.

Burada birkaç aydır bulunduğum için insanları biraz daha yakından tanımaya başladım. Bazıları diğerlerinden daha sessiz, ama hepsi aynı şekilde sevişmeyi ve eğlenmeyi seviyor, çünkü bu adada tek çıkış noktamız bu.

Ve şimdi görünüşe göre erkeklere cinsel bir değerlendirme bakış açısıyla bakmama izin verdiğime göre, onları ne kadar farklı gördüğüme şaşıyorum. Jasper uzun boylu ve yapılı, Peters biraz kısa, benden daha kısa ama daha kaslı ve bir bakıma muhteşem. Hancock daha zayıf olanı ve Ren'inkine benzeyen, ancak bir şekilde daha açık renkli parlak mavi gözleri var.

İşten ayrılan o evli adam... Kemper. Dövme ve kaslarıyla Velle'ye çok benziyordu, açık ara en yakışıklısıydı. Ama sessizdi. Sanırım çözülmesi zor bir kafaydı.

Linetti ve Brenner gibi, bir de kontrol odalarında çalışan adamlar gibi, genellikle göz atmadığım başka kişiler de var. Sanırım hiçbiri benim tipim değil, gerçi bunun ne anlama geldiğini bile zar zor biliyorum.

Yine de, bu adamlardan hiçbiri, baş belası Jonathan Chevelle'in yanına bile yaklaşamaz. Jonathan Chevelle bambaşka bir seviyede... Sanırım bu yüzden tüm yaptıklarından paçayı sıyırıyor. Cinsel çekiciliği sadece dış görünüşünden ibaret değil. Bütün havası... Baskın, gizemli, karizmatik. Her şeye fazlasıyla sahip.

Aslında Joy da öyle düşünüyor. İkisi birlikte bu adada durdurulamaz bir cinsel çekicilik ağı oluşturuyorlar. Ve ben de bu ağa takılmaktan kendimi alıkoyabileceğime emin değilim.

Biz diğerleri yavaşça üçüncü kata geri döndük ve herkes kaynaşmak için oturma odasına gitti. Parti tüm hızıyla devam ediyordu, müzik çalıyor,

içkiler akıyordu, ışıklar kısılmıştı. Ve ben daha sağa sola bakmaya fırsat bulamadan, yüzüme uyuşturucu fırlatıldı.

Hancock, üzerinde çizgiler olan bir aynayı bana uzatırken, "Benimle kafayı bul," diye mırıldandı. İstemeyerek de olsa aynayı aldım ve o da bir banknotla bir çizgi çekti, ardından burnunu sildi. "Bu çok iyi bir şey."

Bunun kokain olduğunu anlamak için şöyle bir bakmam bile yeterli. Ve ne kadar istemesem de, "boş ver" deyip bir çizgi çekiyorum.

Çünkü zaten hiçbir şeyin gerçekten önemi yok, değil mi?

Aniden enerjim yükseldi, kalp atışlarım hızlandı ve her şey birden netleşti... ve hızla gelişti. Velle'yi aramaya başladım ama onu hiçbir yerde göremedim. Odasında mı? Biriyle mi birlikte?

Bu aptalca bir soru. Elbette birileriyle birlikte. O Velle. Her gece sevişiyor, kiminle olduğu neredeyse hiç umurunda değil.

Velle takıntımı bir kenara bırakarak, Hancock'ın beni Joy ve Jasper'ın flörtleşme oyunlarına devam ettiği kanepeye çekmesine izin verdim. Hancock kanepeye düştü ve beni neredeyse kucağına düşene kadar çekiştirdi. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Ben de Joy'a doğru kaymakla meşguldüm.

Yüzünü bana doğru eğdi, gözleri dudaklarıma inerken gülümsemesi hemen aydınlandı. "Hey, Cookie. İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Çünkü evet. Kendimi harika hissediyorum. Ve Hancock yanımda kıkırdıyor, bacağıma dokunuyor. İlginç... Ama kötü değil.

Ona doğru dönüp baktım, onunla birlikte olup olamayacağımı kısaca düşündüm. Çok tatlıydı ve her şeye açık görünüyordu. Merak ettim...

“Peki, Rook…” Yüksek sesli müziğin arasında konuşabilmemiz için bana daha da yaklaştı. “Mallardan herhangi birine el attın mı?” Kaşlarım çatıldı ve o kıkırdadı. Eli bacağımın daha yukarısına doğru kaydı… “Mahkumlar. Herhangi birini denedin mi? Yani, Ren zaten belli. Ama o yeni çocuk… Çok güzel dudakları var.”

"Tek başına hücredeydi," diye araya giriyor Jasper. "Belki Brenner onu yargılamıştır."

Joy mırıldanarak, "Bu çocuğa dikkat etmelisiniz," dedi. "O bir oyuncak değil."

“Ahhh… Jamesy!” Hancock gülerek eğildi ve çenesini parmaklarının arasına aldı. “Onun vajinadan çok penisi istediği açıkça belli olduğu için mi kıskanıyorsun?”

Joy, en ufak bir eğlence belirtisi göstermeden, son derece ciddi bir şekilde, "Senin o lanet olası elini kıracağım," diyor.

Bu beni güldürüyor.

Hancock yanıma gelip kulağıma fısıldadı: "Peki ya biz? Velle'nin bilmediği şey ona zarar vermez..."

Kaşlarımda daha da fazla şaşkınlık belirdi. "Bununla ne demek istiyorsunuz?"

“Yani,” diye başlıyor, parmağının kasıklarıma doğru gidip sonra tekrar aşağı inmesini izlerken, “O kadar çekicisin ki, onun öğrenmesini göze alırım. Sadece bir tadına bakmak için…”

Şimdi gözleri dudaklarımda ama bunun beni ne kadar ısıttığına odaklanamıyorum bile. Kendimi kaybettim.

"Velle'den neden saklamamız gereksin ki?" diye soruyorum, aklımda bir sürü düşünce dönüyor.

Hancock'un mavi bakışları benimkine kaydı ve bana bir bakış attı. "Çünkü o bize sahip, kıymetli olan. Bunu hala bilmiyor musun?"

“Bu hiç mantıklı değil,” diye mırıldanıyorum. “Birbirinizle ilişki kuruyorsunuz. Misafirlerle de…” Gözlerim odanın içinde geziniyor. “Şu anda her yerimizde oluyor bu.”

Hancock hafifçe kıkırdadı ve parmaklarını çeneme götürdü. "Evet, ama sen yeni bir kurbansın. O seni doyana kadar yiyecek, sonra da biz diğerleri artıkları tadacağız."

Yüzümdeki dehşet ifadesine engel olamıyorum, bu da onu güldürüyor. Joy'a bakıyorum ve o da beni dikkatle izliyor, yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok.

"Bu doğru mu?" diye şaşkınlıkla sordum ona.

Omuz silkerek, "Durum bu," dedi.

Doğrusu, bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Bir tür seks oyuncağı olarak görülme düşüncesi biraz rahatsız edici. Ama aynı zamanda, Velle'nin beni herhangi bir anlamda istemesi fikri içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Ciddi anlamda, ona olan hayranlığım o kadar büyük ki.

Ama elimdeki gerçekler beni başımı sallamaya itiyor. "Evet, ama bu bizimle olmayacak. İnan bana, Velle benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

“Ah, bir anlamda senden nefret ettiğinden hiç şüphem yok,” diye devam ediyor Hancock. “Herkesten nefret eder. Ama bu seni istemediği anlamına

gelmez. Sana nasıl baktığını gördüm. Sanki seni dişleriyle parçalamak istiyor gibi.” Jasper ve Joy'a bakıyor. “O bakışı çok seviyorum.”

Jasper başını salladı. Joy ise hâlâ sessizce oturuyordu.

Şimdi midem gerçekten de kelebeklerle dolu. Bir bakıma Velle'nin beni istediğini biliyorum, ama tüm bu reddedilmelerden sonra güvensizliklerim ağır basıyor. Geçen gece, onun benim için kendini okşamasını dinlediğimde, bu çok içten bir şeydi. İstediği kadar inkar edebilir, ama o gece otelde başladığımız şeyi devam ettirmek için ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

“Neyse…” Hancock biraz daha yaklaştı, sıcak nefesi boynuma değdi. “Dediğim gibi, ağız sulandırıcısın. Babamdan alacağım olası cezalara değer.”

Eli göğsüme doğru kayıyor, parmakları kaslarımda dans ediyor, ben de biraz nefes nefese kalıyorum. Sonra boynuma doğru tırmanıyor, çenemi kavrıyor ve bakışları ağzıma odaklanıyor. Ben de onun ağzını izliyorum. Yavaş yavaş benimkine yaklaşıyor…

Daha yakın, daha yakın, daha yakın.

Bir erkeği öpecek miyim? Bu gerçekten olacak mı??

Nasıl bir his olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum...

Göz kapaklarımı yavaşça kapatıyorum, Hancock'un dudakları benimkilerin üzerinde duruyor. Taş gibi hareketsizim, sadece bekliyorum...

“Görünüşe göre burası biraz kızışacak.” Tanıdık, sert bir ses gözlerimi aniden açtı ve neredeyse Joy’un üzerine düşecektim. Dudaklarında oldukça şeytani bir sırıtışla karşımızda duran Velle’ye baktım. “Davet edilmediğim için kırıldım.”

Hancock, benden yavaşça uzaklaşarak kekeleyerek, "Meşgul olduğunuzu sandık," dedi.

“Şu anda kütüphanede skandal niteliğinde bir şeyler oluyor,” diyor Velle, Hancock’un yanındaki kanepeye oturmadan önce. “Ama burada sizinle birlikte olmayı çok daha fazla tercih ederim… Çaylak gencin eşcinsel bekaretini kaybetmesini izlemek.”

Hancock, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş haldeyken, garip bir şekilde Velle ile benim aramda gidip geliyor. Velle'nin gözlerinde sessiz bir düşmanlık var, bu da beni kokainden bile daha gergin hale getiriyor.

Velle, Hancock'a dönerek, "Siz çocuklar böyle bir şov yaptığınızda çok keyif alıyorum," diye devam etti. Adamın boğazını kavrayıp yüzüne doğru eğildi. "Yeni bir penis ister misin, bebeğim?"

Hancock'ın tereddüt ettiğini, Velle'nin tam olarak ne düşündüğünden emin olmadığını görebiliyorum. Ama endişe verici bir düşünce olarak, aslında bir seçeneği yok. Yavaşça başını sallıyor.

“Güzel.” Velle sırıttı, ardından Hancock’un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “Jasper, sıra sende.”

İkisinin de yüz ifadelerinin bu kadar hızlı düşmesi şok edici.

Hancock başını salladı. "Hayır... Sanmıyorum ki—"

"Bu iyi bir fikir değil," diye tamamladı Jasper, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde.

Joy'a baktığımda kaşlarım çatıldı. Sanki canlı bir pembe dizi izliyormuş gibi sırıtıyordu.

Bu ikisine ne oluyor böyle??

“Biliyorum, biliyorum,” diye iç çekti Velle. “Bir süredir bunun etrafında dolanıp duruyorsun. Ama bu gece bunu test edeceğiz. Aranızda sağlam bir kimya olup olmadığını göreceğiz.” Başını yana eğince yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. “Ve o zaman kesin olarak bileceksin.”

Jasper ve Hancock birbirlerine bakışıyorlar. Ne düşündüklerinden emin değilim ama telepatik olarak iletişim kuruyor gibiler. Daha önce hiç fark etmemiştim ama aralarında kesinlikle hissedilir bir gerilim var.

Velle onların gemiye binmesini beklemeden Hancock'u itti ve bana ve Joy'a da kenara çekilmemiz için başıyla işaret etti. İkimiz de kalkıp yanına oturduk, bu sırada Jasper ve Hancock da birlikte kanepeye yerleştiler.

"İyi bir gösteri yapın çocuklar," diye emrediyor Velle, sesi sakin ve hesapçı ama cinsel baskınlıkla dolu. Ortam cehennem gibi sıcak ve biraz da korkutucu. "Burada performans çok önemli."

Kulağa sapkın geliyor; kölelerine efendilik eden biri gibi. Bunun beni ne kadar zorladığını inkar edemem.

Hancock ve Jasper hâlâ garip bir şekilde yan yana kıpırdanıyorlar ama ikisinin de bunu istediğini anlayabiliyorum. Bu iki adamın ne tür bir geçmişi olduğunu bilmiyorum ama Velle'nin bizden daha fazlasını sezdiği açık. Sanki kukla ustası gibi.

Çok fazla tereddüt etmeden yavaşça birbirlerine dokunmaya başladılar. Jasper tişörtünü çıkardı, sonra Hancock'unkini de çıkardı ve nefes alışverişleri duyulur şekilde ağırlaştı. Yüzümü çevirdiğimde, partidekilerin çoğunun heyecanla izlediğini, havada yükselen, zaten seksle ısınmış dumanların arasında kaldıklarını gördüm. Buradaki atmosfer olabildiğince

şehvetliydi. Aslında, odanın diğer tarafında birkaç grup insan da onları izlerken sevişiyordu.

Velle bana doğru eğilip Joy'a fısıldadı, "Git bize birkaç oyuncak getir."

Hemen ayağa kalkıp koşarak uzaklaştı, sanırım onun yatak odasına gitti. Hancock, Jasper'ın yüzünü tutup onu öptü ve bu manzarayı görünce midemde oluşan o sıkı yanma hissini görmezden gelemedim.

O kişi ben olacaktım… Ama Velle buna engel oldu. Acaba beni kendine mi istiyor?

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, adamları izlediğini ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturduğunu gördüm. Sonra bana baktı, derin mavi gözlerinde kaynayan bir ateş vardı.

Dudaklarım aralanıyor, sanki ona bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Burada neler olup bittiğini gerçekten bilmiyorum… Tek bildiğim, inanılmaz derecede tahrik olduğum ve ona dokunmak istediğim.

Onun bana vermeyi reddettiği şeye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyorum.

"Bana istediğin kadar öyle bakabilirsin, Rook," diye fısıldadı yüzünü benimkine yaklaştırarak. "O seksi bakışlarınla beni zaten bir kez hipnotize ettin. Bir daha olmayacak."

"Bundan emin misin?" diye mırıldandım, ağzına açlıkla bakarak.

Masadaki bardağa uzanırken hâlâ beni izliyor ve mırıldanıyor. Kokusundan içki olduğunu anladığım bir şeyden büyük bir yudum alıyor, sonra bardağı dudaklarıma doğru itiyor.

"İç," diye nazikçe emrediyor bardağı eğerek.

Ve hiç düşünmeden dudaklarımı araladım ve bana verdiği içeceği kabul ettim. Sıvıyı ağzıma döktü, o kadar yakındı ki neredeyse üzerime çökmüştü, ağzı açık, açlıktan deliye dönmüştü. Yutkunurken boğazım hareket etti ve bu onun dikkatini çekti, dudağımdan damlayan küçük bir damla içki de öyle.

Bardağı geri aldı ve ben ne olduğunu anlayamadan eğilip dilini dudağıma değdirdi, içeceğin tadını aldı. Çelik halter ağzıma değdi, bu da pantolonumda sert bir seğirmeye neden oldu ve penisim bu hisle zonkladı.

Kendimi tutamıyorum, ona doğru yöneliyorum, şu an o ağzından, o dilinden daha fazlasını istiyorum. Buna o kadar çok ihtiyacım var ki.

Ama elbette geri çekiliyor, beni öpmeyi reddediyor, eli bacağımı sıkıca kavramış olsa da. Onun da daha fazlasını istediğini biliyorum... Bunu

gözlerinde görebiliyorum, kendini reddederken kaslarının sertleşmesinde hissedebiliyorum.

Belki de hoşuna gidiyordur... Teslim olmama hissi. Cinsel sadizm gibi bir şey...

Her iki durumda da, şimdi gözlerimi onun ağzından alamıyorum, o dil piercingini ve her yerimde nasıl bir his bırakacağını düşünüyorum...

Velle boş bardağı masaya bırakırken Joy geri döndü. Yanıma otururken sinsi bir sırıtışla Velle'ye bir şey uzattı. Gözlerinin eğlenceyle parladığını fark ettim ve kendi gözlerimi de açmayı başardığımda, elindeki nesnenin oldukça tanıdık bir şey olduğunu gördüm.

Fleshlight.

Velle bana bir bakış attı, alt dudağını diliyle sildi, sonra Joy'a baktı. "Ya sen?"

Joy, görünüşe göre titreşimli bir tür dildoyu tutuyor, dikkati Jasper ve Hancock'ta. Bir an için orada olduklarını neredeyse unutmuştum, ancak şimdi kanepenin bu tarafında olup bitenlerin fon müziği onların sevişme sesleri.

Jasper, Hancock'ın ağzını penisinin üzerine doğru yönlendirirken, Hancock da kalçalarını kanepeye sürtüyor.

Velle'nin kemerinin çözülme sesini duyunca dikkatim dağıldı. Elini pantolonunun içine sokup, bana bakarken kendini okşadı. "Nasıl görünüyor, çaylak?"

Hafif bir inilti dikkatimi Joy'a çevirdi; şortunu çıkarmış, vibratörü bacaklarının arasında tutuyordu. Yutkundum, gözlerim ona kilitlenmişti.

Joy'un amı tam orada. Aman Tanrım...

“Mmm…” Velle’nin homurtusu beni ona doğru çekiyor, o da penisini yapay vajinanın içinde tutuyor.

Bu odada ne olup bitiyorsa, ben tamamen ilgiliyim.

Ciddi anlamda, her yer seksle dolu. Kelimenin tam anlamıyla her yer seks dolu, sanki bir orgi gibi ve gözlerim nereye daha çok bakmak istediğine karar veremiyor.

Jasper'ın Hancock'ı ters çevirip götünü yalamaya başlamasını izlerken, pantolonumda gerilen azgın ereksiyonumun etrafında kendimi zor tutuyorum. Velle'nin penisini o şeye sokmadan önce göremediğim için üzgünüm. Yine de, o onu becerirken gözlerimi ondan alamıyorum. Çok etkilendim...

"Etkilendim" kelimesi bile yetersiz kalıyor. Açlıktan ölüyorum.

Daha önce başka bir erkeğin penisini görüp de "mmm" diye düşünmemiştim, ama şu anda Velle'nin penisini boğazımda istiyorum. Hem de çok fena.

Yanarak kıvranıyorum, Velle'nin kulağına eğilip fısıldıyorum: "İzin ver. Lütfen..."

Yüzünü benimkine doğru çevirdi, dudaklarını ısırırken bakışları kısıldı. Sonra oyuncağı bıraktı, geriye yaslandı ve bana "Hadi bakalım" der gibi bir bakış attı.

Hiç düşünmeden, yapay vajinayı kaptım ve yavaşça, iyi hissettireceğini hayal ettiğim şekilde, hareketleri artırarak onun üzerinde kullanmaya başladım. Bunu, diğer gece kullandığımda nasıl hissettiğime dayanarak biliyorum ve bu şekilde iyi hissettireceğini düşünüyorum.

Velle homurdanarak bir ses çıkarır, başını geriye atar ve gömleğini kaldırarak seksi kas hatlarını ve koyu dövmelerini ortaya çıkarır. Tanrım, vücudu ağız sulandırıcı. Sanırım o V şeklini saatlerce yalayabilirim.

Daha küçük, kadınsı bir el uzanıp kot pantolonumun düğmelerini çözüyor ve fermuarını açıyor. Gözlerim, içinde vibratör olan Joy'a kayıyor; şimdiye kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı şey gibi görünüyor. İkisinin arasında olmak büyüleyici. Joy'un kadınsılığı ve Velle'nin erkeksiliği, ikisi de inanılmaz derecede ateşli ve bu an biseksüelliğimi tamamen doğruluyor. Nereye bakacağımı bile bilmiyorum, Joy'un sırtının kavislenmesini izliyorum ya da Velle'nin göğsünün kabarmasını, uzun penisinin elimdeki oyuncağı doldurmasını izliyorum.

Ve tabii ki gözlerimizin önünde gerçekleşen canlı porno sahnesi de var; Jasper, Hancock'un bacaklarının arasında, penisini diğer adamın kıçına derinlemesine sokuyor.

Kahretsin, nefes alamıyorum. Az kalsın patlayacağım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var.

Tam o sırada Joy'un eli pantolonumun ve iç çamaşırımın içine kayarak penisimi dışarı çekti. Ona yardımcı olmak için kalçalarımı biraz hareket ettirdim, yumuşak parmaklarının penisime değmesiyle testislerim çılgınca sertleşti. Hızlıca çekti ama aniden durdu.

Velle'ye şöyle bir baktığımda, gözlerinde yakıcı ve tehlikeli bir ifadeyle sinsi sinsi baktığını fark ettim.

Boşta kalan elimle cinsel organıma dokunmaya çalışıyorum ama Velle homurdanarak, "Sakın aklından bile geçirme," diyor.

Dudaklarımdan hafif bir inilti dökülüyor. "Neden olmasın?"

"Sadece izle," diye emrediyor. "Bizi indirdikten sonra gelebilirsin."

“Kahretsin…” diye inledim, testislerim şimdiden bir şeyler yapma ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Etrafımda o kadar çok şey oluyor ki, ben de bunlardan bir parça istiyorum.

Ama onu dinlemek zorundayım. Çünkü o sorumlu.

Oyuncakla oynamaya devam ediyorum, Velle'nin onu becermesine yardım ederken Jasper'ın Hancock'ı penisinin üzerinde gezdirmesini izliyorum, arada bir de Joy'a göz atıyorum. Onun o oyuncakla kendini becermesini izlemeyi çok seviyorum. Bunu yaparken çok zarif. Ve tabii ki önce o boşalıyor, ama devam ediyor.

Kadın orgazmının bu yönünü çok seviyorum. Şahit olmak çok güzel bir şey.

Velle'nin nefes alışverişi hızlanırken bana doğru sallanmasını hissetmeyi de çok seviyorum. Artık Jasper ve Hancock'a bile bakmıyor, gözleri elimde, oyuncağın içinde penisini hareket ettiriyor.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye hırıldadım ona ve o mırıldandı. "İçimde hâlâ menimin kalmasını ister miydin?"

Bana cevap vermiyor ama şimdi de parlak, sertleşmiş, karın kaslarımın üzerinde agresif bir şekilde gerilmiş, ihtiyaçtan kıvranan ereksiyonuma bakıyor. O kadar çok tahrik olmuşum ve bir şey, herhangi bir şey istiyorum ki, ucundan zevk sıvısı damlıyor.

"İçine boşalmamı çok sevdin, değil mi?" diye fısıldadım kulağına. "Birazını tattın mı?"

“Rook…” diye mırıldandı ve eli kalktı. Tenimde gezindi, bacaklarımın arasına neredeyse nazikçe dokundu, hassas bir iz bırakarak testislerime kadar indi. Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, “Boşalacağım…”

Onu okşamaya devam ediyorum, homurdanıp inlerken karın kaslarının kasılmasını izliyorum, oyuncakla boşalırken yüzünü yanıma bastırıyor, parmakları testislerimi okşayarak penisimin zonklamaya başlamasına neden oluyor. Nefes nefese, testislerimi tekrar tekrar ovuştururken, Hancock'un penisinden fışkıran meniyi, karın kaslarına doğru akıtarak izliyoruz.

Jasper eğilip onun dudaklarını öpüyor, bir yandan da kendi kendine orgazm olmaya hazırlanırken bir şeyler mırıldanıyor. Diğer adamın kıçına boşalıyor…

Kahretsin… İsa…

Ve bir şekilde, tüm mantığa aykırı olarak, orgazm ansızın beni yakalıyor.

Velle'nin eliyle testislerimi okşarken, penisimden fışkıran meni karın kaslarımın üzerine yayılıyor. Olanları izlerken, nefes nefese kalmış, soluk soluğa kalmış ve mırıldanırken dünya baş aşağı dönüyor.

Velle'nin parmakları menimin içine doğru ilerleyip, onu karın kaslarımın üzerinde döndürüyor. Sonra parmaklarını ağzıma götürüyor. Ben de dudaklarımı aralıyorum ve parmaklarını içeri bastırmasına izin veriyorum, böylece kendi tadımı alabiliyorum.

Tüm süre boyunca gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Tadı aşağı yukarı beklediğim gibi, ama onun mavi göz bebeklerinin parıldamasını görmek istediğim şey. Her şeyden çok buna ihtiyacım var.

Bu odada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok. Ama Joy'un sağ tarafıma kıvrılması, Velle'nin ise sol tarafıma uzanması... Bu, herhangi bir uyuşturucunun sağlayabileceğinden çok daha iyi bir keyif.

TWELVE

Joy

Bazı günler birbirine karışır.

Bazı günler kasvetli. Anlamsız.

Diğerleri ise o kadar çok dramla dolu ki, adeta bir film gibi geliyor.

Mesele şu ki, burada nasıl bir gün geçireceğinizi asla bilemezsiniz. Sadece uyanırsınız, üniformanızı giyersiniz ve en kötüsünü bekleyerek işe başlarsınız. En iyi senaryo, vardiyanız bitene kadar sıradan bir monotonluktur; sonra eve gidersiniz ve boğulma hissini dindirmek umuduyla kendinizi seks ve uyuşturucuya kaptırırsınız. Tuzağa düştüğünüz ve özgür kalmak için hiçbir şey yapamayacağınız gerçeğinden dikkatinizi dağıtmak için.

Kafede, kapıların yanındaki uzak duvara yaslanmış halde duruyorum. Her zamanki yerim. Belimde silahlarla dolu ağır bir kılıf var. Buna da alışkınım. Silahlı olmaya.

Babam sayesinde çok küçük yaşta silah kullanmayı öğrendim. Silahlara yabancı değilim... İnsanlara silah çekmek zorunda kalmaya da yabancı değilim. Bu bir yaşam biçimi.

Gürültü çok az. Sadece rastgele konuşmalar. Burası genellikle oldukça gürültülü olur ve bu da bilinçaltımın arka planına karışan başka bir şey.

Gürültü. Çığlıklar, bağırışlar, kahkahalar… vurma ve çınlama, zincirler, kapılar ve tüm o gıcır gıcır sesler. Hayatımın o kadar uzun bir parçası ki, bazen evdeyken bile duyuyorum.

Geceleri gözlerimi kapattığımda bu sesleri duyuyorum ve yine söylüyorum, bu sesleri bastırmanın tek yolu kafayı bulmak.

Uyku için maddelere bağımlı olmayı sevmiyorum. Hiçbir şey için hiçbir şeye bağımlı olmayı sevmiyorum. Bana kalırsa, ihtiyacım olan her şeyi

kendi başıma halledebilmeliyim. Sonuçta, çocukluğumdan beri bunu yapıyorum.

Ama işler hiç de kolaylaşacak gibi görünmüyor.

Odanın karşısına göz attım. Rook yürüyor, mahkumlar kahvaltılarını yerken onları kontrol etmek için etrafta dolaşıyor. Kimsenin sorun çıkarmadığından emin oluyor.

Bugün oldukça sakin bir gün gibi görünüyor. Hiçbir gereksiz ayrıntı yok.

Hiç heyecan yok.

Hiç bir şey.

Rook'un gözleri benimkine dikildi ve beni izlediğimi görünce bakışlarını kaçırdı. Odada dolaşırken yüzünü ciddi tutmaya çalışırken kızardığını düşünüyorum.

Gülmek istiyorum. Yemin ederim, tam bir tatlış.

Birkaç gece önce vajinamı gördü. Ben de onun penisini elledim. Sanırım Rook gibi biri için bu, bir tür sınırı aştığımız anlamına geliyor. Ve belki de aştık...

İşin aslı şu ki, ona karşı açıkça bir çekim hissediyorum. Nasıl hissetmezsiniz ki? Çok yakışıklı ve tatlı. Nazik ve farkında olmadan komik, sanki çekici olmaya bile çalışmıyor. Çekiciliğinin farkında değil. Velle'den çok farklı.

Ve tüm bu meseleyi de unutmayalım... Velle'ye duyduğu ilgi, onun en çekici özelliği.

Biliyorum, garip biriyim. Bunu anlıyorum ve bununla barıştım. Ama şu anda, Rook ve Velle'i birlikte izlemek, ikisinden biriyle birlikte olmaktan bile daha çok istiyorum.

Çaylakla yakınlaşma fırsatlarım oldu. Benden hoşlanıyor ve flört ediyoruz. Eğlenceli ve eminim onunla birlikte olmak çok ferahlatıcı olurdu. Ama aklımın bir köşesinde bir ses var… Lisedeyken konuşmaya başlayan, beni erkek arkadaşımı en yakın arkadaşıyla öpüşmeye ikna etmeye iten aynı ses…

Şimdi de bana aynı şeyi söylüyor.

Bir yandan da, insanların sevişmesini izleme fikrine, kendim yapmaktan daha çok neden bu kadar kapıldığımı merak ediyorum. Acaba bir röntgencilik fetişim mi var? Yoksa kendimi yeterince yakına bırakamıyor muyum?

Yani, ilişkiye girmiyorum değil, giriyorum. Hem de çok. Velle ile düzenli olarak sevişiyoruz. Jasper'ın gerçekten iyi bir cinsel organı var ve ben de onun ve misafirlerinin yanında olduğum oldu. Eğlenceli, ama en önemlisi, rahat bir ilişki. Ve acemi olanın durumu hiç de rahat değilmiş gibi geliyor.

Nedenini bilmiyorum... O bir evlilikten çıkıyor ve yeni bir ilişki istediğine dair hiçbir ima yapmadı. Sorun onda değil, bende. Ben böyle hissediyorum ve nedenini bir türlü çözemiyorum.

Ama bana bakış şeklinden anlıyorum ki benden hoşlanıyor. Ve şimdi bile, odanın karşısından bana bakmaya devam ediyormuş gibi yaparken onu izlerken, penisinin dokusuna dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan edemiyorum.

Gerçekten çok güzel bir penis. Hayır... Güzel demek yetmez. Muhteşem. Hayran kalınacak bir şey.

Yine de, diğer gecenin en tatmin edici kısmı, Velle diğer yanındayken, kendimi defalarca boşalttıktan sonra ona sokulmaktı. Üçümüz birlikte, iki ateşli adamın birbirini becermesini izlemenin verdiği tatminle. İşte bu doğru hissettirdi.

Bu garip mi? Mantıklı mı?

Eminim bunların hiçbiri işe yaramaz ve belki de sadece yorgunumdur ama bunu düşünmek bile gereksiz görünüyor. Burada yapabileceğimiz tek şey sıradan bir ilişki kurmak ve eğer sadece seks olamazsa, o zaman olamaz. Nokta.

Denemenin bir anlamı yok. Sonuçta bir yemin ettim.

Rook odanın etrafındaki turunu tamamlayıp yanıma doğru gelirken, ben de saate baktım. On dakika daha.

"Bu yumurtalar son derece iğrenç görünüyor," diye iç çekti Rook, yanımda duvara yaslanırken. "Daha sık hastalanmamalarına şaşırdım."

"Vücutları buna çabuk alışıyor," diyorum ona.

Birkaç dakika sessizce duruyoruz, masalarında oturmuş yemek yiyen ve sohbet eden mahkumları izliyoruz. Hâlâ oldukça sessiz.

Odanın diğer ucunda, Ren, Luthor ve Kang'ın yanında oturduğu yerden bakışlarını kaldırıp bir an Rook'a dikti, sonra yemeğine geri döndü.

"Onları geri aldığımızda beni koruyacak mısın?" diye sordu Rook aniden ve ben ona baktım. "Sadece beş dakikaya ihtiyacım var."

Başımı sallarken dudaklarımda sinsi bir sırıtış belirdi. "Kötü fikir..."

“Öyle değil,” diye homurdandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. “Ona götürmem gereken bazı şeyler var. Velle etrafta yokken yapmalıyım.”

Yüzümü ona doğru çevirdim, ifadem biraz ciddileşti. "Eğer bilmediğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Her şeyi biliyor. Gardiyan da ona her şeyi anlatıyor. Kendisi fark etmese bile."

Rook bir an için gergin görünse de, omuz silkip şöyle dedi: "Anlaştık. Eğer bana saldırmak istiyorsa, saldırabilir. Zaten bana yaptığı işkencelerden hiçbir farkı olmayacak..."

“Evet, öyle olacak,” diye homurdanıyorum. “Şu anda sana olan çekimini kontrol altına almaya çalışıyor ve bunda başarısız oluyor. Ama eğer kendine değil de sana kızarsa, durum çok farklı olur.”

“Tamam. Anlıyorum.” Başını salladı. “Ama bu noktada, gerçekten umurumda değil. Ne olursa olsun, istediği gibi tepki verecek.”

Gözlerimi ona diktim. "Onu sinirlendirmekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Gözleri botlarında, bana bakmaktan kaçınıyor ve beni güldüren huysuzca omuz silkme hareketi yapıyor. Dudaklarında hafif bir sırıtış beliriyor. "Ondan tepki almanın tek yolu bu."

"Aman Tanrım... Sizler delirmişsiniz." Gözlerimi devirip hafifçe güldüm.

Bana dik dik bakıyor. "Sen de en az onun kadar kötüsün."

"Ben mi?!" diye nefes nefese sordum ve o da başını salladı.

“Evet.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Söyle bakalım Joyful, odana ne sıklıkla gizlice giriyor?”

Sırıttım. "Neden? Kıskandın mı?"

Bu yorum onu açıkça etkiliyor, ama tepki vermemek için kendini zorluyor. "Sadece şunu söylüyorum, eğer onu biraz olsun sinirlendirmenin yolu onun sinirlerini bozmaksa... o zaman darbeleri olduğu gibi kabul edeceğim."

“Cesur çocuk.” Gözlerim başka yöne çevrildi.

İkisinin arasına giremem, dürüst olmak gerekirse girmek de istemiyorum. Her şeyin uzaktan gelişmesini izlemeyi çok daha fazla tercih ederim, ki bu da açıkçası benim doğal tercihim.

Yüksek bir şaplak sesi konuşmamızı böldü. Elim refleks olarak Glock'uma gitti ve 55 numaralı, Percy Gage adındaki bu koca herifin 21 numaralı Jim Mason'ın üzerinde durduğu yere doğru hışımla yürüdüm.

Mason burada uzun zamandır çalışıyor, bu yüzden ondan pek bir sorun yaşamıyoruz. Gage gibi ilgi manyağı herifler de bu yüzden bilerek onunla uğraşıyorlar, şu anda olan da tam olarak bu.

"Cevap ver bana, yaşlı adam." Gage eğilip Mason'ın yüzüne yaklaştı.

Mason'ın tepkisi çok az. Yüzünü yukarı kaldırıp Gage'e bakıyor, ifadesiz, cansız gözleri ona dikilmiş durumda. Gage, duymadığı bazı sözleri bekliyor ve bu durum onu açıkça sinirlendiriyor.

Ardından Mason, Gage'in yüzüne tükürür.

Bundan sonra işler çok daha gürültülü hale geliyor.

Gage, Mason'a doğru atılarak onu yere devirirken, diğer birkaç mahkum da kavga çağrısı yapmaya, ayağa kalkıp anlamsız şeyler bağırmaya ve masalara vurmaya başladı. Geri kalanlar ise bu patlamadan hiç etkilenmeden yerlerinde oturmaya devam ettiler, çünkü bu her zaman oluyordu.

Bugünün çok sakin geçtiğini biliyordum.

Peters ve Jasper diğer herkesi sakinleştirirken, Rook ve ben Gage'i Mason'dan ayırıp kelepçeledik.

"Tam bir baş belasısın, biliyor musun #55?" diye homurdanıyorum, kelepçeleri sonuna kadar sıkıp acıttıklarından emin oluyorum. Bana rahatsızlık verdiği için acı çekmesini istiyorum.

"O yaşlı pisliğin canı cehenneme! Öldü!" diye kükredi Gage.

Rook'a bir bakış attığımızda aynı fikirde olduğumuzu anlıyoruz.

Rook, adamın karnına sert bir dirsek darbesi indirdi ve adam dizlerinin üzerine çöktü.

"Sıraya gir, mahkum," diyor Rook sakin bir şekilde.

Yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz heyecanlandırdı.

Rook'a, Gage'i homurdanarak rahatsız bir şekilde yukarı çekerken, "Bu aptal herifi hücre hapsine götürüyorum," dedim.

"Destek ekibine ihtiyacınız var mı?" diye soruyor. Yüzündeki ciddiyet bana onun polis olduğunu hatırlatıyor.

“İyiyim,” diye homurdandım. “Git işine bak.” Gözlerim, Ren, Luthor ve Kang'ın hiçbir şey olmamış gibi oturup yemek yedikleri masaya kaydı.

Rook'un tepkisini görmeyi beklemeden 55 numaralıyı da yanıma alıp, uzun hücre yolculuğuna götürüyorum.

"Hadi ama Joy," diye yalvarıyor Gage, diğer mahkumların onu duymayacağı kadar uzaklaştığımızdan emin olduktan sonra. "Bu çok kötü. O başlattı!"

“Gerçekten mi?” Gözlerim kaydı. “Böyle bir şeye inansam bile, ki asla inanmam, kırk yaşında değil misin? ‘Çocukların söylediği bir şey’ diye başladı.” Gage kendi kendine mırıldandı ve ben onu görmezden gelerek, koca, aptal kıçını uzun koridorlardan geçirdim. “Kendinin sorumluluğunu al.”

Yaklaşık on dakika sonra hücreye girdik ve ben kılıfımdan anahtarlarımı çıkarıp sıradaki ilk hücrenin kapısını açtım ve Gage'i içeri ittim. Kelepçelerini çıkardım ve onu kilitledim, büyük kapının arkasından bana küfretmesine aldırış etmedim. Aptal herif.

Genel koğuşa doğru geri dönmek üzereyken bir şey duyup durdum. Koridora doğru dikkatlice baktım, Gage'in hücre kapısına vurma seslerinin üzerinden dinledim ama ne olduğunu anlayamadım.

Seslerin geldiği yöne doğru ilerlerken, yaklaştıkça en sondaki hücrelerden birinin içinden sesler geldiğini fark ettim. İçeride bir gardiyanın bir mahkumla konuştuğunu anlamam sadece bir anımı aldı. Yavaşça yaklaşarak kapıdaki küçük pleksiglas pencereden içeri baktım ve gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Bu Brenner. Bir mahkûmu sıkıştırıyor ve kim olduğunu görebilecek kadar hareket ettiğinde, tüm vücudumdaki kaslar geriliyor.

Dash.

Brenner 101 numaralı hücreye doğru ilerliyor ve mahkum ona karşı direniyor. Kulak misafiri olmak için nefesimi tuttuğumda, Brenner'ın fısıldadığını duyuyorum.

“Dizlerinin üzerine çök, 101 numara,” diye Dash'i omzundan iterek yere indirmeye çalıştı ama Dash direndi. “O karşı konulmaz ağzını çalıştıracağız…”

"Siktir git, ibne," diye homurdanır Dash. "Bana yaklaşmaya kalkarsan sikini koparırım."

Sonra, ben hâlâ gördüklerimi anlamaya çalışırken, Brenner Taser'ı kılıfından çıkarıp Dash'in boynuna dayadı.

Bir anda her şey serbest kalır ve Dash, titreyerek, duvar ile Brenner'ın iri bedeni arasında yere yığılır.

“İşte buyurun, mahkum.” Brenner hızla kemerini ve pantolonunu çözüyor, bu da beni harekete geçiriyor.

Anahtarlarımı kılıfından çekip hücre kapısını açarken içimde öfke kabarıyor; kapıyı o kadar sert açıyorum ki, kapı karşı duvara çarpıyor.

Brenner irkilerek bana döndü, ben de öfkeyle hücreye girdim, gözlerim yerde büzülmüş bir şekilde anlamsız şeyler mırıldanan Dash'e takıldı.

“Burada neler oluyor böyle?” diye soruyorum, Brenner’ın yüzüne kadar yaklaşana kadar ilerliyorum. Benden birkaç santim daha uzun ama umurumda değil.

Çok sinirliyim. Öfkeliyim.

Evet, bu tür şeyler burada oluyor, biliyorum. Daha kötülerini de gördüm ve müdahale etmedim.

Ama bu Dascha Reznikov. Ondan ben sorumluyum. Kemper'e çocuğu koruyacağıma söz verdim ve sözlerimi çok ciddiye alırım.

Şimdiye kadar tek yapmam gereken ona bir diş fırçası bırakmaktı, ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Buradaki akbabalar, Dash'in barınağa adım attığı andan itibaren etrafında dönüyorlar ve sanırım bunu anlıyorum.

Onu hücre hapsinden kurtaramam ama reddediyorum, bu koca herifin ona kötü davranmasına izin vermeyi reddediyorum. Kemper'in mantığını anlayıp anlamamamın bir önemi yok. Ona söz verdim ve sözüm senettir.

"Aman Tanrım, Joy," diye homurdandı Brenner. "Bu da neyin nesi??"

“Evet, doğru olan neyse o işte.” Göğsüne öyle bir ittim ki sendeledi. “Bir daha ona sakın dokunma.”

Yüzünü güldürüp, kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdamaya cüret ediyor. "Ne zamandan beri mahkumları koruyorsunuz? Velle de birkaç gün önce aynı boktan şeyi denedi!"

"Velle'den bahsetmiyorum, senden bahsediyorum," diye öfkeyle söylendim. "Bu mahkûma dokunulmaz, anladın mı?"

Bana attığı bakış, hem şok hem de inatçı bir öfke karışımı. Söylediklerimi bir an düşündüğünü görebiliyorum. Ama sonuçta, yine de terbiyesizce davranmayı seçiyor ve bana tekrar yaklaşıyor.

"Ya hayır dersem?" diye homurdanıyor bana.

"Senin cenazen." Omuz silkip elimi burnuna doğru savurdum.

Vuruşumu yaptığımda inledi, elleri yüzüne gitti. Bu hareket gözlerinin sulanmasına neden oldu, bu yüzden her zaman ardından kasıklarına bir diz darbesi indirdim.

"Kahretsin!" diye kükredi ve bir çuval bok gibi yere yığıldı.

Ama burada durmuyorum. Çünkü onun hatalarından ders çıkarmasını sağlamam gerekiyor.

Yaptığı hatayı anlamasını ve kendini düzeltmesini sağlamam gerekiyor.

Tekmelerim yüzüne birkaç kez isabet ediyor, ta ki kendini korumaya başlayana kadar. Sonra karnına yöneliyorum, her vuruşta kaburgalarına aldığı iniltilerle daha da büzülürken tekmelemeye devam ediyorum.

"Bu mahkûma bir daha dokunmayacaksınız, memur bey," diye hırıldadım nefes nefese. "Anladın mı lan?"

"Evet! İsa, evet..." diye hırıltılı bir sesle konuştu ve yere kan tükürdü.

Derin bir nefes veriyorum. "Güzel." Son bir kafa vuruşuyla işini bitiriyorum.

Bu onu bayıltıyor.

Dash'e baktığımda, küçük beşiğinin yatağına sırtını dönmüş, yere bakıyordu. Burada neler olup bittiğini anlamıyor gibiydi. Ona bakarken kaşlarım çatıldı. Gözünü bile kırpmıyordu.

"Dash?" diye fısıldadım, ona doğru eğilerek. Parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım.

Hiçbir yanıt yok. Bilinci yerinde değil.

Biraz endişeliyim, ama sorunlarının ne olduğunu bilmiyorum ve açıkçası birkaç sorunu var. Şu anda tek yapmam gereken bu tecavüzcü herifi hücresinden çıkarmak. Ne yazık ki, tamamen bayılmış ve onu fazla uzağa götüremeyeceğim.

Brenner'ın baygın bedenini Dash'in hücresinden sürükleyerek koridora bırakıyorum. Dash'in yanına döndüğümde, hâlâ aynı yerde, şaşkın bir şekilde boşluğa bakıyordu.

"Her şey yoluna girecek evlat," diye fısıldadım ona. "Seni kollayan biri var."

Ve kendimi kastetmiyorum.

Hücreden çıkıp kapıyı kilitliyorum ve öfkeyle kafeteryaya doğru yürüyorum. Yolda telsizimi alıyorum.

"Velle, beni duyuyor musun?" diye telsizden sesleniyorum.

"Naber Cherry?" Partnerimin sesi cihazdan geliyor.

Ona, "Memurunuz hücrede baygın halde yatıyor. Gelip onu almanız gerekebilir" demeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

İlk başta yanıt yok. Saniyelerce sessiz kaldıktan sonra nihayet "On-dört" diye mırıldanıyor.

Deri eldivenlerimin altında parmaklarımı çıtlatırken istemsizce sırıtıyorum.

Yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini biliyorum.

Ve gardiyanın ne diyeceği umurumda bile değil. Evet, hâlâ mecazi anlamda beni avucunun içinde tutuyor, ama ondan korkmuyorum. Onun yapabileceklerinden korkuyorum. Daha doğrusu, eğer bu işe bir şekilde karışmış olduklarını düşünürse, önemsediğim insanlara yapacaklarından. Bu yüzden bu sırrı Velle'den saklamak, diğer herkesten daha önemli.

Sinsi davranıyorum.

Tek kişilik vagonlarda kamera yoktu, bu yüzden Dash'e o kadar yemeği daha önce getirmek oldukça kolaydı. Ben oraya vardığımda Velle, Brenner'ı çoktan almış, kaldırmış ve tozunu silmişti. Temelde ona bir buz torbası verip atlatmasını söylemişti. Şimdi Brenner, morarmış bir göz ve oldukça asık suratlı bir şekilde dolaşıyor.

Eğer bununla ilgilendiğimi sanıyorsa, yanılıyor.

Hayır, asıl sinsi iş şimdi Luthor ve Dash'in hücresine gizlice girerken oluyor. Geç oldu ve vardiyam neredeyse bitiyor, ama gitmeden önce bunu yapmam gerekiyor.

Mümkün olduğunca sessizce hareket ettim, malzemeleri alıp 101 numaralı kişinin yastığının altına tıkıştırdım ve hızla uzaklaştım. Luthor her an akşam yemeğinden dönebilir ve beni görmesini istemiyorum, çünkü bu, açıklamam gereken bir sürü soruyu gündeme getirecek ve bu açıklamaları yapmaya yetkili değilim. Ayrıca, nefret ettiğim şantajlara da maruz kalmama neden olacak.

Doğrusu, mahkumlar için nadiren bir şeyler alıyorum. Daha önce Luthor ve Kang için yapmıştım, ama sadece tamamen gerekli olduğunu düşündüğüm zamanlarda. Mesela Noel'de onlara Little Debbie'nin keklerini getiriyorum. Geçen yıl Kang'e bir iPod vermiştim ve hâlâ çalışıyor.

Bunun dışında, burada yaşanan cinsel ilişki karşılığında mal ticareti işine karışmaktan kendimi uzak tutuyorum. Ve bunu Velle için yapıyorum.

Durum karmaşık, ama biliyorum ki Velle, Gardiyan'ın tüm öfkesinin yükünü omuzluyor. Şu an bunu düşünmek bile istemiyorum, ama onu o herifin acımasız sonuçlarından uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, yoksa bunu denerken ölürüm.

Bunu göze alacağım tek kişi Kemper, bu yüzden bunu yapıyorum. Benden Dash için tuvalet malzemeleri ve boxer külot almamı istedi, ben de aldım. Nedense Kemper, Dascha'nın rahat olmasını istiyor ve şimdi bunu sağlamak benim görevim.

Genel koğuştan ayrılıp, kapanış görevlerine hazırlanmak için mola odasına doğru yöneliyorum. Bugün çok yorgunum ve eve gidip dinlenmeyi dört gözle bekliyorum. Eve vardığımda belki köpük banyosu bile yaparım.

Kız gibi şeyler yapabilirim. Beni yargılamayın.

Köşeyi dönünce kontrol odasından Mickey'ye çarptım. Bana tuhaf bir bakış attı ve ben de başımı yana eğdim. "Merhaba Mickey. Eve gitmeye hazır mısın?"

Yavaşça başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bana bakış şekli çok garip. Sanki bir şey biliyor gibi.

Sanki bir şey görmüş gibiydi.

Ve elbette, öyle yaptı. Her şeyi görüyor. Kontrol odalarında çalışmanın bir parçası bu. Buradaki her hareketimizi izlemek, tam ihtiyacımız olduğunda kapıları açmak, işimiz bittiğinde hemen kilitlemek zorundalar. Bu işin yürümesinin tek yolu bu, genel koğuşta ve Doğu'da. Bunun böyle olmadığı tek yer hücre hapsi.

Ama Mickey, genel koğuşun baş operatörü. Bu da demek oluyor ki, az önce ne yaptığımı... Dash'in hücresinde ne bıraktığımı biliyor.

“Biliyorsun Mickey… iyi anlaşıyoruz, değil mi?” Ona doğru biraz daha yaklaşıyorum, o da geri çekilmek zorunda kalıyor.

"Evet," diye tereddütle yanıtlıyor.

O ufak tefek bir adam, bu yüzden konuşurken, özellikle bu kadar yakınken, bana yukarıdan bakmak zorunda kalıyor. Ben de onun üzerinde adeta bir dev gibi duruyorum.

“Doğru. Güzel.” Sırıttım. “Öyleyse özel meseleleri paylaşabilmemiz gerektiği zaten aşikar sanırım… Sırlar, aramızdaki şakalar, bunun gibi şeyler. Anladın mı Mick?”

Yutkunmasını izliyorum. Ve hiçbir tepki vermiyor. Sadece bana dik dik bakmaya devam ediyor.

“Ama Velle aramızdaki bu gizli sırları öğrenirse, bence mutsuz olur,” diye devam ediyorum, ona doğru biraz daha yaklaşarak, o da duvara doğru geri çekilip irkilip şaşırana kadar. “Ve Velle mutsuz olduğunda ben de mutsuz oluyorum. Ve ben mutsuz olduğumda, mutsuzluğumun kaynağını buluyorum… ve ona son veriyorum.”

Ses tonum hâlâ rahat, ama gözlerimdeki ifade hiç de öyle değil ve bence Mickey kesinlikle bunu okuyor.

“Ne demek istediğimi anlıyor musun… Mick?” Üzerine eğildim, sağ elim gelişigüzel bir şekilde Glock'uma uzandı.

Gözleri bir an aşağıya, bir an da benimkine kaydıktan sonra telaşla başını salladı. "Evet. Tabii ki, Joy. Seninleyim."

“Bunu duyduğuma sevindim, Mickey.” Parmak boğumlarımla çenesine hafifçe vuruyorum. “Bu kadar iyi arkadaş olmamıza sevindim.”

Göz kırparak ona doğru döndüm ve vardiyamı bitirmek için uzaklaştım.

Alabaster Hapishanesi'nde sıradan bir gün daha.

THIRTEEN

Rook

Burası inanılmaz sessiz. Sanırım bu evde yaşamanın en büyük zorluğu bu oldu.

New York şehri çok gürültülü. Alabaster Cezaevi'nde çalışırken, etrafım seslerle çevrili oluyor. Buna alışkınım. Bütün gün devriye arabasıyla dolaşıyorum, gece vardiyalarında çalışıyorum. Çılgın şeyler görüyorum, yalan söyleyen sosyopatlarla uğraşıyorum. Bunların hepsi şehirde polis olmanın bir parçası.

Ama eve, bu ürkütücü eski konağa, birbirinden farklı tüm bu kişiliklerle birlikte yaşamaya dönmek… Tuhaf. Aylardır burada olmama rağmen hala garip geliyor.

Evet, ev arkadaşlarım çok gürültülü. Partiler biraz gürültülü olabiliyor, ama coştuklarında bile ortamda belirgin bir sessizlik var.

Bu konak bir kütüphane ya da müze gibi hissettiriyor. Karanlık ve soğuk. Güneşli günlerde bile her zaman soğuk, sanki gün boyu klima çalışıyormuş gibi, oysa çalışmıyor.

Tamamen sessiz değil aslında, ama okyanusun fonunda sizi içine çeken, ürkütücü bir sessizlik var. Okyanusun sesini her zaman duyabiliyorsunuz. Rahatlatıcı olacağını düşünürsünüz, ama bu sessizlik bana mahsur kaldığımızı hatırlatıyor.

Muhtemelen bu yüzden sabah saat ikide alt katta dolaşıyorum. Uyuyamıyorum ve ev arkadaşlarımın ne yaptığına karışmak istemiyorum. Bazen sadece kendi başıma kalmayı seviyorum. Evliliğimle ilgili en çok özlediğim şey bu; sessiz, sakin geceler. Sanırım sıkıcı ilişkimizin sorunu da buydu... Sadece bunlardan ibaret bir ilişkiye dönüştü.

Ama yine de, Fildişi Köşk'teki en rahat akşamlarımızda bile, burası zihin oyunlarıyla dolu bir mayın tarlası.

Netflix izleyip keyif yapmak ne oldu böyle??

Vay canına, çok sıkıcı konuşuyorsun. Velle'nin senin sıradan bir ilişki kuramayacağını düşünmesinin sebebi de muhtemelen bu.

İki merdiven arasında, birinci katta yürürken düşüncelerim daralıyor. Eşiği geçtim ve artık gardiyanın tarafındayım. Neden sürekli buraya doğru geldiğimi bilmiyorum ama burası beni kendine çekiyor. Bu yerin tuhaf bir yanı var ve bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Müdürün alt kattaki çalışma odasına yaklaştığımda, kısık sesle ve belli ki gizli kalması gereken sesler duyuyorum. Doğal olarak, kendimi uzak tutmaya zorlayamıyorum ve kulak misafiri olmak için odanın hemen dışında sessizce yaklaşıyorum. Ama yine de kelimeleri anlayamıyorum.

Sesler yine de oldukça tanıdık geliyor...

Köşeden şöyle bir göz atmaya ve etrafı kurcalamaya karar verdim, çünkü neden olmasın ki, değil mi? Ben bir polis memuruyum. Eski bir polis memuruyum. Araştırmayı severim.

Burası çok karanlık. Işıklar çok az ve seyrek, üstelik o kadar loşlar ki neredeyse hiçbir işe yaramıyorlar. Odaya sessizce girip, etrafa bakarken kendimi bir kitaplığın arkasına saklıyorum. Buradaki mobilyalar eski ama belli ki çok pahalı. Tıpkı evin geri kalanı gibi.

Karanlık. Karanlık, karanlık, karanlık, karanlık, burayı tarif edecek tek kelime bu.

"Buraya gelmene izin verdiğime pişman etme beni," diye hırıltılı bir ses yankılandı.

Onun gardiyan olduğunu hemen tanıdım.

Başka bir kalın ses başlıyor, "Ben—" Ama sonra kesiliyor, geriye sadece sessizlik kalıyor.

Kaşlarım çatılırken, odanın başka bir köşesinde, görüş alanımın dışında saklandıkları yere doğru yavaşça yaklaşmaya çalışıyorum. Ama oraya varmadan önce, Manuel Blanco birden önümde beliriyor.

O kadar sert sıçradım ki sırtım arkamdaki rafa çarptı ve her şey sallandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, elimi kalbime vurarak. "Beni çok korkuttun."

"Seni çok mu korkuttum?" diye sordu, hiç de eğlenmemiş bir tonda, neredeyse görünmez bir kaşını kaldırarak hoşnutsuzluğunu belli etti. "İzinsiz giren sizsiniz, Memur Samuels. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Diğer kişinin saklandığı yere bakmaya çalışıyorum sürekli. Orada kimin olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Ama gardiyan beni görmemi engellemek için hareket ediyor.

“Ben, şey… sizi arıyordum,” diye yalan söylüyorum. Zaten çok belli. “Gelecek olan doktor hakkında size bir şey sormak istiyordum… Psikiyatrist.”

"Evet," diye kollarını göğsünde kavuşturdu gardiyan, açıklamamı bekleyerek. Her şeyi uydurduğumu biliyor ve benimle dalga geçiyor.

Zorlukla yutkunuyorum. "Sadece onun niteliklerinin Doğu kanadındaki doktorlarınızınkine benzer olup olmadığını veya gerçekten lisanslı bir hekim olup olmadığını merak ediyordum."

Burada kendinden emin görünmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama çok titriyorum.

Blanco başını yana eğdi. Bir süre sessizce bana baktıktan sonra, "Johns Hopkins'ten doktora derecesi var. Bu sizin için yeterli bir nitelik mi?" diye sordu.

Kaşlarım kalktı ve başımı salladım. "Evet, harika." Dudakları kıvrıldı. "Başka mahkumları da inceleyecek mi, yoksa sadece Carver'ı mı?"

“Kimi kastediyorsun?” Bana doğru yavaşça yaklaşıyor. Görünüşte güçlü bir adam olmasa da, onun yanında kendimi kapana kısılmış ve küçük hissediyorum. Kilo olarak ondan daha kaslıyım ama onun aurasında en hafif tabirle ezici bir şey var. “Warren Xavier'den mi bahsediyorsun?”

Ren'in adını anmasıyla kaslarım kasılıyor.

Ben aptal değilim. Gardiyanın burada, hapishanede ve bu malikanede olup biten her şeyin farkında olduğunu biliyorum. Sadece bununla ilgili olarak benimle yüzleşeceğini beklemiyordum. Ve şimdi bu gerçekleştiğine göre, bir nevi çıkmazdayım.

“Bunu sana ilk söyleyen ben olduğumu sanmıyorum, ama olur da öyleyse, beni gerçekten dinlemeni istiyorum, Harley.” Sakin bir ses tonuyla konuşuyor; net, özlü. Uyarı. “Warren Xavier, tuzağına düşmek isteyeceğin türden bir mahkum değil. Tanık olduğum en inanılmaz patolojik yalancı vakalarından biri. Ve bana güven, yıllar boyunca onu epey inceledik. Yalan dedektörü, alternatif terapiler… Bu bir abartı değil.”

Durakladığında, araya girmek istercesine dudaklarımı araladım. Ama beni durdurmak için işaret parmağını ağzımın üzerine koydu. “Burada çocuk bakıcılığı yapmaya gelmedim. Bu, Memur Chevelle'in işi. Sadece Warren'ın hücresine yaptığın özel ziyaretler sırasında Alabaster Cezaevi'ni

veya işimi herhangi bir şekilde tehlikeye atarsan, sonun geleceğini bildirmek istedim. Ve burada olmanın, seni kolayca affetmem anlamına geldiğini hatırlatmak isterim.” Gözleri, gözlerime dikilirken obsidyen taşları gibiydi. “Bir daha benimle uğraşırsan, Harley, bu kadar hoş bir şekilde sonuçlanmayacak.”

Uzun parmakları boğazıma doğru kayıyor ve bir anlığına boğazımı kavrayıp beni hareketsiz tutuyor. Dürüst olmak gerekirse, o lanet olası gözlerin ve bakışlarının hipnotize edici etkisi altında olmasaydım, bu herifi kolayca alt edebileceğimi düşünüyorum. Sanki üzerime bir büyü yapmış, kıramadığım bir etki bırakmış gibi; bunun fiziksel güçle hiçbir ilgisi yok.

Yüzü benimkinin üzerinde duruyor ve fısıldayarak, "Git," diyor.

Sonra beni çalışma odasından kovmak için biraz geri çekildi ve başım dönerek evin karanlığına doğru kaçıştım.

"Temiz!" diye havlıyor Velle yüzüme çok yakın ve ben irkiliyorum.

Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı, beni hücrede kapıyı kapatmakla baş başa bıraktı. Bütün gün, kayıp, dikkati dağılmış bir köpek yavrusu gibi onu kovalarken, o da bana emirler yağdırdı. İlişkimizin dinamiği bu hale geldi. Aramızda yaşanan fiziksel olaylardan asla bahsetmiyoruz. Sanki yokmuş gibi davranıyoruz.

Birlikte yaşıyoruz ve birlikte çalışıyoruz, ve o sürekli bana bağırıyor. Ve bu kesinlikle ideal olmasa da, kendimi ona doğru göç ederken, sanki bir kuşmuşum ve o da benim daha sıcak iklimimmiş gibi ona doğru yönelirken buluyorum. Tamamen saçma, ama nedense, tüm vardiyamı onun yanında, bana bağırıp çağırırken geçirmeyi, başka biriyle sessizce çalışmaya tercih ederim.

Şu anda kontrolleri yapıyoruz. Velle ve Joy ile birlikte kontrolleri yapmayı seviyorum ama Joy aşağıda küçük Kalem Çocuk Çetesi ile oyun oynuyor. Luthor, Ren, Kang ve şimdi de Dash'e böyle diyorum. Bence komik. Bunu söylediğimde bana boş boş bakıyor.

Yan hücrede, 66 ve 72 numaralı mahkumları duvara yaslayıp üzerlerini ararken, Velle de eşyalarını her yere dağıtıyor, uyuşturucu veya silah gibi

tehlikeli kaçak mallar arıyor. Ya da gerçekten de bu mahkumların sahip olmaya layık görmediği ne varsa onu arıyor.

Bu adamların üzerinde hiçbir şey yok, ama görünüşe göre Velle üst ranzanın şiltesinin altında hoşuna gitmeyen bir şey bulmuş çünkü elinde bir şeyle yanımıza doğru hışımla geliyor.

Beni kenara itti ve onların arasına karışmaya başladı. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı, mahkumlar?"

Bu iki adam, kendi kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, en sessiz mahkumlardan ikisi; bu yüzden sert davranmaya bile çalışmıyorlar. Çok korkmuş görünüyorlar. Dürüst olmak gerekirse, en iri ve korkutucu mahkumlar bile Velle'den korkuyor. Aslında, ona düzenli olarak zorluk çıkaranlar sadece Ren, Darcey ve şimdi de Dash gibi görünüyor, gerçi Dash geldiğinden beri çok fazla hücre hapsinde kaldı, belki de biraz yumuşamıştır.

Velle, mahkumlara dik dik bakmaya devam ederken elini kaldırarak, sonradan Alabaster Kalem bıçağı olarak tanıdığım bir nesneyi ortaya çıkardı.

Bakın, normal hapishanelerde mahkumlar, bıçak olarak bilinen keskin silahlar yapmak için çeşitli malzemeler kullanırlardı. En yaygın olanı diş fırçalarıdır, bazen de plastiğin kalitesine bağlı olarak çatal veya kaşık kullanılır. Demek istediğim şu ki, eyalet ve federal hapishanelerde bu tür şeylere dönüştürülebilecek çok daha fazla malzeme var.

Ama burada, cehennemden fırlamış Alcatraz'da, mahkûmlara bu eşyalardan hiçbirini vermiyoruz. Bir mahkûm diş fırçası gibi bir şey edinmişse, bu neredeyse altın değerindedir. En son isteyecekleri şey, onu silaha dönüştürerek mahvetmektir.

Ama burada bol miktarda beton var. Binanın büyük bir kısmı betondan yapılmış ve burası kelimenin tam anlamıyla yıkılmak üzere olduğu için bazen tavandan beton parçaları düşüyor veya köşelerden kazınabiliyor. Mahkumlar daha büyük parçaları topluyor ve biraz yontarak sivri hale getiriyorlar.

Pek güvenilir silahlar değiller, çünkü çoğu zaman birini bıçaklarken parçalanıyorlar, ama sanırım bu pisliklerin birbirlerini yaralamak için göze aldıkları risk bu.

Velle homurdanarak, "İkinizden biri bana bunun kime ait olduğunu söyleyecek," dedi. "Üç saniyeniz var. Eğer üç lanet olası saniyede cevap

alamazsam, ikiniz de yazınızı hücre hapsinde geçireceksiniz. Hadi bakalım."

"Onun!" diye haykırdı 72 numaralı asker, Velle'nin son sözü ağzından çıkar çıkmaz.

Hücre arkadaşı son derece öfkeli görünüyor. "Siktir git, pislik!"

Velle'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşbirliğiniz için teşekkürler."

Ardından sivri taş parçasını 72 numaralı askerin omzuna saplar.

“Ahh! Kahretsin!” Mahkum, kanayan omzunun üzerinden Velle'ye dönerek inledi. “Neden beni bıçakladın??”

"Çünkü ispiyonculara ceza verilir." diye sırıtıyor. "Ya da senin durumunda, süper yapıştırıcı."

Velle arkasını dönüp tek kelime etmeden hücreden çıktı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, sendeleyerek arkasından dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Onu takip ederek sıranın sonuna kadar yürüdüm ve küçük bir bağlantı koridoruna çıktım. O hâlâ hızlı adımlarla yürüyordu ama ben bir türlü dayanamıyordum…

Onu durdurmak için kolundan tuttum. "Bu da neydi böyle??"

Durakladı ve bana doğru döndü, gözleri tuttuğum pazı kasına kaydı. Hemen bıraktım. "Ne oldu?"

Öyle rahat ve sıkılmış bir şekilde söylüyor ki, sanki az önce her şeyi hayal etmişim gibi hissediyorum. Bunu sık sık yapıyor.

“Az önce… o mahkumu bıçakladın.” Sözlerimle birlikte istemsiz bir kıkırdama çıktı ağzımdan.

Gülmek niyetinde değilim... Komik olmadığını biliyorum ama kendimi tutamıyorum.

Tanrım, burası beni yozlaştırıyor.

Velle, bana doğru adım atarken kendi eğlencesini bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Sıradaki sen mi olmak istiyorsun, Memur?" Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım, etrafımızı saran sular kadar derin gözlerine baktım. "Güzel. O zaman çeneni kapat ve beni sorgulamayı bırak da işimize geri dönelim."

“Seni sorgulamıyordum, sadece…” Ağzıma baktığını fark edince sesim kesildi. Sanki şehvet dolu bir bakışla bakıyormuş gibi…

Her yerim yanıyor. Nefes alamıyorum ve kıyafetlerim boğucu geliyor.

“Sen…” diye üzerime daha da yaklaştı, ben de duvara doğru geri çekildim, “Beni çileden çıkarıyorsun, Samuels.”

"Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok," diye fısıldadım, dudaklarının benimkilerle birleşmesine hazırlanırken.

Bunun için dua ediyorum, tüm gücümle bunu gerçekleştirmeye çalışıyorum. Canım çok istiyor. Haftalardır bunu yapıyorum ve biliyorum ki o da yapıyor, ama o kadar inatçı ki kendini kırmaya izin vermiyor. Bana her zamankinden daha kötü davrandı ve bu lanet olası dansı daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum.

Velle'nin çenesi gözle görülür şekilde seğiriyor. Çok öfkeli görünüyor ve şimdi bunun sadece arzusuna boyun eğmeyi reddettiği için mi yoksa başka bir sebepten mi kaynaklandığından emin değilim.

Eminim ki bir şey var... Onu engelleyen bir şey var ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum, bu da beni oldukça rahatsız ediyor.

Avucunu başımın yanındaki betona sertçe vurdu, o kadar sertti ki irkildim. "Ama yine de kontrolün sende. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun..."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı, ama cevap veremeden telsizi kapandı.

“Velle, buraya gel.” Bu Joy. “Takviye getir.”

Velle'nin bakışları bir an daha gözlerimde oyalandıktan sonra gözlerini kırpıştırdı ve geri çekildi. Telsizini kılıfından çıkarıp içine "Anlaşıldı." dedi. Ardından bir anlığına dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra bana homurdandı, "Hadi gidelim."

Geldiğimiz yöne doğru geri dönüyor ve ben de duvardan kendimi ayırıp peşinden koşmak zorunda kalıyorum.

Bu inanılmaz derecede yoğundu.

Aramızdaki ilişki her zaman çok yoğun, bunu şimdi anlıyorum. John Chevelle ile tanıştığım andan itibaren, beni adeta altüst etti. Sanki yerçekimimi elimden aldı ve şimdi onun etrafında yörüngede süzülüyor, ona ulaşmaya, onu yakalamaya ve canımı dişime takarak tutunmaya çalışıyorum.

Bodrum katına inmek biraz zaman alıyor. Sanırım teknik olarak tecrit odasından daha uzakta, ama yine de emin değilim. Buranın tamamı birbirinin aynısı beton koridorlardan oluşan bir karmaşa. Hala yolumu bulmakta zorlanıyorum.

Sonunda dinlenme odasına ulaştığımızda ve içeri daldığımızda, Joy'un son derece öfkeli bir halde, kelepçeli ve parmak boğumlarından kan damlayan Dash'e dik dik baktığını görüyoruz. Luthor ve Kang ise solgun yüzlerle donakalmış bir şekilde, yerde yuvarlanarak kahkaha atan Ren'e bakakalmışlar.

Yüzü kan içinde, dudağı yarılmış ve kan ağzına doğru akıyor, dişleri kıpkırmızı olmuş, bir yandan da manyak gibi kahkaha atıyor. Velle ile birbirimize baktık, aynı telepatik düşünceyi paylaştık. Burada neler oldu böyle?

Velle ilk önce hareket ederek Ren'in yanına gitti. Dizlerinin üzerine çökerek Ren'i yere yatırdı ve etkisiz hale getirdi. Ren, onun altında kıvranıyor, kahkaha atıyordu; o kadar çok gülüyordu ki nefes almakta zorlanıyor, kan yutarken öksürüyordu.

“Aman Tanrım…” diye mırıldandım Joy'a bakarak. “Ona ne oldu böyle?”

"Bu da oldu," diye iç çekti ve Dash'i işaret etti.

“Ben… Ben yapmadım…” diye kekeliyor Dash. Doğrusu, çocuk korkmuş görünüyor.

Ren'i mahvettiğini düşünüyor... Anladığım kadarıyla bu o kadar kolay değil.

Luthor'un yüzündeki muazzam endişeyi fark etmemek elde değil. Velle, Ren'i kontrol altına almaya çalışırken, o da yan tarafında elini tekrar tekrar yumruk yapıyor.

Velle omzunun üzerinden bana dönüp, "Onu buradan def edin!" diye bağırdı. Belli ki Dash'i kastediyordu. Sonra Ren'in yanağına hafifçe vurdu. "Odaklan, #48. Kendine gel!"

Dash'i kolundan tutup ayağa kaldırırken tereddüt ediyorum. Kabul etmek istemesem de, Ren için de biraz endişeliyim. Onu hiç böyle paniklerken görmemiştim.

Joy, Luthor ve Kang'ı kelepçelerken, "Hadi bakalım, mahkumlar. Yukarı çıkın." diye mırıldanır.

"Şimdi, Memur Samuels," diye hırladı Velle bana bir kez daha.

Emrine uyarak Dash'i çekiştirip, hücreye doğru giderken onu da peşimden sürüklüyorum. Tek sorun şu ki, buradan hücreye nasıl gideceğimi gerçekten bilmiyorum.

Koridorda bir yol ayrımına geldiğimizde kendi kendime "Kahretsin..." diye mırıldandım.

“Bunu kastetmedim…” diye fısıldadı Dash. Ona olan bakışlarım kısılıyor.

Gözleri kocaman açılmış, ama gözlerinin ardında hiçbir şey olmuyor gibi görünüyor. Yüzünde hem şaşırtıcı hem de endişe verici boş bir ifade

var. Bu, burada çalıştığım her gün daha çok fark ettiğim bir şeyi doğruluyor…

Burası hapishaneden çok akıl hastanesine benziyor.

Mahkumların kafaları bozuk ve Dash'i sağa doğru itip, koridordan geçirip yeni bir kapıdan içeri soktuğumda, farkında olmadan onu tam da bu tür noktaların incelendiği yere getirdiğimi anlıyorum.

Doğu kanadı.

“Kahretsin.” Durup etrafa bakıyorum. “Bu doğru değil. Lanet olsun, Velle seni buraya getirdiğimi öğrenirse çok kızacak.”

Söylediklerim Dash'i kısa süreli dalgınlığından biraz olsun çıkardı. Çok fazla değil, hala sersemlemiş görünüyor ve göz bebekleri kocaman, ama şimdi etrafına bakıyor, çevresine hayranlıkla göz kırpıyor.

“Doğu kanadı…” Benden yavaşça uzaklaşıyor.

Onu geri çekiyorum. "Saçmalığı kes, 101 numara, yoksa O'Malley gibi burada son bulacaksın. Anladığım kadarıyla, hücre hapsine girdiğin günler Cabo'da tatil yapıyormuş gibi hissettirecek."

“Ya da Tulum…” diye mırıldanıyor.

“Ne saçmalıyorsun sen?” Başımı salladım. “Hadi ama, mahkum. Bizim yapmamız gereken—”

Bir gürültü dikkatimi dağıtıyor. Koridorun ilerisinden, görüş alanımın hemen dışından gelen sesler.

Dash'in kolundaki tutuşum gevşediği anda, o da hızla koşmaya başladı.

Ne olduğunu anlamaya fırs bulamadan, köşeyi dönüp benden hızla uzaklaştı.

"Kahretsin!" diye kendi kendime kızdım, peşinden koşarken.

Köşedeki kapıyı iterek açtım, karşımda üç farklı yöne ayrılan bir koridor buldum. Ve Dash ortada yoktu. Mahvoldum.

Yutkunarak yürümeye devam ediyorum, kalbim boğazımda atıyor. Adrenalinim o kadar yüksek ki titriyorum. Bir mahkumu kaybedersem, ölürüm. Burası hata yaptığında seni işten atan bir yer değil. Gardiyan kelimenin tam anlamıyla boğazımı kulaktan kulağa keser. Daha önce de böyle tehdit etmişti.

Koridorda olabildiğince sessizce ilerleyerek bir kapı seçiyorum. Dash'i göremiyorum ve koridorda sessizce ilerlerken, insanların yürüme seslerinin hala yakınlarda olduğunu fark ediyorum ve bu kapının diğer koridora bağlandığını anlıyorum. Onlardan kaçınmak için olabildiğince hafif

koşmaya çalışıyorum, ancak bir sonraki kapıya varmadan hemen önce, tanıdık bir sesin adımı çağırdığını duyuyorum.

"Memur Samuels," diyor gardiyan ve ben tereddütle dönüyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Velle için bir şey kontrol ediyorum. Memur Chevelle," diye yalan söylüyorum, dişlerimin arasından titrememek için kendimi zor tutarak, onun kara gözleri beni incelerken.

Sağında, Doğu kanadı kontrol odası güvenlik görevlilerinden biri olan Steve duruyor. Ona başımla selam veriyorum. Hiçbir tepki vermiyor.

"Pekala o zaman," diye mırıldandı gardiyan sonunda, sonra Steve ile yürümeye devam etti ve sohbetlerini sürdürdü.

İçimden geçen en derin ve en sessiz rahatlama nefesini verirken, onun konuşmasını duymadan edemiyorum.

“Danışmanlarım henüz pek bir ilerleme kaydedemediler ama onun başaracağına eminim. İhtiyaç duyduğu her şeye sahip olmasını sağlamak istiyorum, anlaşıldı mı? Araştırmasına yardımcı olmak için ne isterse istesin, ona sağlayacağım. Ne kadar alışılmadık olursa olsun.”

Kapı arkalarından kapanıyor ve ben de kendime gelip Dash'i çılgınca aramaya devam ediyorum. Eğer gardiyan onu benden önce bulursa, işim bitti demektir.

Benim bedenim de diğerleri gibi yok olacak.

Bir sonraki kapıyı denediğimde, tüm muayene odalarının bulunduğu koridora çıkıyorum. Sanırım onlara böyle diyorlar... Buraya hiç inmiyorum ve burası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ve bu odaların her birinin içine baktığımda, böyle olmasını tercih ettiğimi düşünüyorum.

Kelepçeli doktor muayene koltukları, tuhaf antika cerrahi aletlerle dolu tepsi masaları... Burası berbat bir yer.

Ancak bu muayene odalarının çoğu boş görünüyor. İçeride kimseyi göremiyorum ve daha da kötüsü, Dash'i de hiçbir yerde göremiyorum. Son odalardan birinin yanından geçerken aniden durup geri dönüyorum.

Bu Darcey. Odada, deli gömleği içinde, muayene koltuğunda kıvrılmış yatıyor. Başı yana doğru sarkmış, kahverengi saçları siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinden gözlerinin önüne düşmüş. Acı çekiyor ve güçsüz görünüyor, ki eminim öyledir, çünkü birkaç haftadır burada.

Bana bakmıyor ama beni duyuyor olmalı çünkü "Bu kadar çabuk mu döndün?" diyor. Başını sonunda bana doğru eğdiğinde dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. Sonra başını geri çekiyor. "Ah..."

"Reznikov'u gördün mü?" diye, olabildiğince sessiz bir şekilde, ama gerçekten paniklemeye başladığımı da belirtmeliyim. "Hangi yöne gitti?"

Darcey sessiz kalıyor. Hatta dudaklarını birbirine bastırarak, yanlışlıkla bana bir şey söylememeye özen gösteriyor.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Cevap ver bana, #89. Reznikov nerede lan?"

“Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum.” Omuz silkiyor, ama ağzında alaycı bir sırıtış belirdiğini görebiliyorum. Bu çocuğun, soğukkanlı bir katil olduğu düşünüldüğünde, bu kadar yakışıklı olması beni sinir ediyor.

En azından çirkin olabilirdi.

Glock'uma uzanıp kaşlarımı çatarak ona baktım. Ama blöfümü anladı. "Beni vuracak mısın? Yeni, şık doktorla tanışmadan önce mi?" Omuz silkti. "Pekala."

Homurdanıp yumruğumu pleksiglas pencereye vurdum ve koridorda hızla uzaklaştım. Faydası yok. Bana hiçbir şey söylemeyecek. 101 numaraya karşı bir sadakati var, sanki arkadaşlarmış gibi, ama bunun nasıl olabileceğini de anlamıyorum.

Kulağıma bir çığlık çarptı ve donakaldım. Sesin geldiğini düşündüğüm yöne dönerek koridorlarda sessizce dolaştım, sesi takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Tanrı aşkına Reznikov olmasın, çünkü eğer bir tür belaya bulaşmışsa kesinlikle mahvoldum demektir. Ama değilse, belki o da çığlığı duymuş ve o yöne doğru gidiyordur.

Bir çığlık daha yankılanıyor. Yaklaşıyorum. Bu koridorlarda botlarımın çıkardığı ses cehennem gibi ve sessiz kalmak için mücadele ediyorum, ama aynı zamanda hızlı hareket etmem gerekiyor. Kameralar beni izliyor, attığım her adımı, yaptığım her hareketi. Her şeyi görebiliyorlar…

Çok çok çok kötü durumdayım.

Yeni bir kapıyı iterek açtım ve yastıklı hücrelerin sırasına baktım. Yakaladım seni, şerefsiz!

Tahmin edildiği gibi, Dash aşağıda, hücrelerden birinin önünde, küçük kare pencereden içeriye bakıyor. Çığlıkların hepsi oradan geliyor gibi görünüyor.

Ona olabildiğince sessizce yaklaşıp hücreye ulaştım ve Dash'in omzunun üzerinden pencereden içeriye göz attım.

Kieran O’Malley içeride. Gardiyanın doktorları şakaklarına elektrotlar takıyorlar. Aman Tanrım…

Ama O’Malley’nin gözlerinin bize doğru irileştiğini görünce, şaşkınlığımı kısa kesmekten başka çarem yoktu. Dash’e bir şeyler fısıldıyordu, muhtemelen hemen arkasında olduğumu ona anlatmaya çalışıyordu, çünkü Dash henüz bunun farkında değildi.

Bu sefer ona kaçması için başka bir fırsat vermiyorum. Belinden yakalayıp neredeyse kaldırıyorum, onu sıradan çıkarıp boş bir koridora açılan bir kapıdan geçiriyorum. Elimde kıvranıyor ama şaşırtıcı bir şekilde bana karşı koyuyor gibi görünmüyor. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, hiçbir anlam ifade etmiyor, sanki bir tür nöbet geçiriyormuş gibi seğiriyor.

Doğu kanadındaki kameraların görüş alanından çıktığımızdan emin olduktan sonra onu yere bıraktım ve yüzünü elimle kavrayarak bana bakmaya zorladım. "Reznikov! Sakin ol artık!"

Ama o bir türlü yapmıyor… Ya da yapamıyor. Panik içinde, nefes nefese ve o kadar şiddetli titriyor ki dişleri birbirine çarpıyor.

Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Glock'umu çıkardım ve kabzasıyla kafasına sert bir darbe indirdim, bayılana kadar.

Duvara yaslanıp yere yığılıyor ve ben onu tekrar omzuma alıp kaldırıyorum.

Tamam, rahatla.

Sadece nefes al.

Sorun yok. İyileşeceksin.

Bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Saçlarımı tel tel koparıyorum.

Dash'i, Darcey'nin eskiden kaldığı, karyolalı hücreye, tek kişilik koğuşa koydum. Onu bayılttığıma göre, en azından yerde değil de gerçek bir yatakta uyumasına izin vermenin en iyisi olacağını düşündüm. Uyandığında muhtemelen sersemlemiş olacak, ama zaten belli ki bir sorun var, bu yüzden muhtemelen her halükarda böyle olurdu.

Çocuk bir tür sinirsel panik atak geçiriyordu. En azından, olanları, yani Doğu kanadına yaptığımız o küçük kazara geziyi, ağzından kaçırma ihtimaline karşı aklının başında olduğuna güvenebilirim...

Belki de aşağıda gördüklerini hatırlamayacak...

“Kahretsin…” Elimle yüzümü siliyorum.

Dash burada asıl sorun değil bile. Kameralar bizi gördü. Her şeyi gördüler.

Bunu gardiyana ya da Velle'ye nasıl açıklayacağım ben??

Velle'nin öğrenmesinden mi yoksa Gardiyan'ın öğrenmesinden mi daha çok endişelendiğimi bilmiyorum ama endişeliyim. Öğrendiğinde ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum...

İçinde bulunduğum soyunma odasının kapısı aniden açılıyor ve ben irkiliyorum; içeride Joy'u görünce içimi bir rahatlama hissi kaplıyor.

"Burada ne işin var?" diye sordu, bana şaşkınlıkla bakarak. "Ve neden bana 911 mesajı attın? Bunun acil durum anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

“Acil bir durum.” Omuzlarından tuttum. “Joy… Mahvettim. Çok kötü bir mahvettim.”

Kadın hemen sinirli bir ifadeyle, "Tanrı aşkına, bugün hepinize ne oluyor böyle? İşlerimizi yapıp susamaz mıyız?" dedi.

"Bu ciddi bir durum," diye fısıltıyla bağırdım ona. "Velle beni fena dövecek. Sonra da gardiyan beni öldürecek."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Ne oldu?"

"Dash'i hücreye götürüyordum ve yolumu kaybettim," diye mırıldandım alt dudağımı sinirli bir şekilde ısırırken. "O... bir şekilde benden kaçtı."

Joy'un gözleri önce irileşti, sonra sertleşti. Çok sinirlenmişti.

Kapıdan dışarı fırlayacakmış gibi doğruldu ama ben onu tuttum. "Onu geri aldım, her şey yolunda. Yani, o iyi. Hücre hapsinde."

Rahatladı, gözlerini kapattı ve derin bir rahatlama nefesi verdi.

“Ama biliyorsunuz… kameralar,” diye devam ettim, aşırı gerginliğimi yutkunarak. “Her şeyi gördüler.”

Joy yavaşça başını salladı. "Tamam... dünyanın sonu değil. Bunu düzeltebiliriz. Ama önce..." Duraksadı ve yüzüme bir tokat attı.

“Aman Tanrım!” Yanaklarımdaki acıyı tutarak ona dik dik baktım. “Gerek yok.”

“Evet, öyleydi,” diye tısladı. “Böyle saçmalıkların olmasına izin veremezsin, çaylak! Velle’nin başına neler geleceğini biliyor musun?”

Kafam karışıklıkla kırıştı. "Velle'ye mi oldu? Neden ona?" Joy'un yüzü düştü ve sanki bunu söylememesi gerekiyormuş gibi gergin bir şekilde başka yöne baktı. Ama artık kafamda yer ettiğine göre, başka hiçbir şey düşünemiyorum. "Ona ne olurdu ki...?"

“Hiçbir şey. Şimdilik bunu unutun,” diye homurdandı. “Doğu kanadındaki kontrolörlerle konuşmaya gitmem gerekecek. Umarım bir şekilde bu durumu düzeltebilirim.”

"Yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Aklım bu saçmalıklarla dolu ve kalbim bir saattir küt küt atıyor.

Bir an duraksadı ama sonunda başını salladı. "Evet. Sanırım bunu sır olarak saklayabiliriz."

Derin bir nefes veriyorum ve ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Joy'u kollarıma çekiyorum.

Bir an için kaskatı kesildi ama umurumda bile değil. Sadece ona sarılmaya, onu sıkıca kucaklamaya devam ettim, ta ki gevşeyip kollarını belime dolayana kadar.

"Burada kendimi tamamen yabancı hissediyorum," diye fısıldadım boynunun kıvrımına.

Omuzlarımda milyonlarca duygunun ağırlığını hissediyorum. Buraya geldiğimden beri aklıma gelmeyen şeyler. Üstesinden gelmediğim şeyler.

Gözlerimin arkasına kan sıçrıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp Joy'a daha sıkı sarılıyorum.

Sırtımı sakinleştirici dairesel hareketlerle ovuyor. "Sorun yok, Rook. İyisin."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe, çünkü bu doğru. Şu anda tüm dünyada sahip olduğum tek arkadaşım o.

O, güvenebileceğim tek kişi; her şey altüst olurken, sürekli bir sakinlik ve huzur kaynağı.

Joy Jameson'ı ben tutmuyorum... O beni tutuyor.

FOURTEEN

Velle

Bu aptalca.

Ben aptalım.

Bunu neden yapıyorum ki?

Sanırım gitmeliyim...

Her şeyi daha iyi bildiğini düşünen birinin takıntılı iç monologu… Şu anda duyduğunuz şey tam olarak bu.

Karanlıkta, Rook'un yatak odasının dışında duruyorum.

Tam bir garip gibi.

Sorun değil, beni yargılayabilirsiniz. Ben de şu anda kendimi yargılıyorum zaten.

Saat neredeyse sabah üç ve dışarıda fırtına kopuyor. Bu da uyuyamadığım anlamına geliyor. Okyanusun ortasında olduğumuz için bu adadaki fırtınalar çok çılgın. Ev çok gürültülü ve ses çıkarıyor. Korkutucu sesler değil. Çocuk değilim. Ama rahatsız edici.

Ve şu anda uyuyor olmam gerekirdi, çünkü yarın sabah görevde olmam şart. Yeni doktor geliyor ve gardiyanla birlikte Alabaster Pen turuna katılmam söylendi. Yarın adamı adanın her yerine, sanki Jurassic Park'taymışız gibi gezdirmemizi istiyor ve ben şimdiden hiç havamda değilim.

Bu tropikal fırtınanın en az bir hafta daha bizi vurması bekleniyor, yani hava çok gri ve yağmurlu olacak. Rüzgarlar çok şiddetli esiyor, karla karışık yağmur pencerelere yanlamasına çarpıyor. Bazı erkekler bundan hoşlanıyor. Joy'un da hoşlandığını biliyorum. Fırtınaların seksi olduğunu düşünüyor. Sanırım onu anlayabiliyorum, ama şimdi bildiklerimden sonra fırtınalar beni çoğunlukla strese sokuyor...

Üstelik, Rook'a çok kızgınım.

Sanırım tanıştığımızdan beri sürekli ona kızgınım, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim. Ama şimdi, penisinin Ren'in ağzında olması gerçeği de beni iyice çileden çıkardı.

Kıskançlığı bastırmaya çalışıyorum çünkü tamamen mantıksız. Hepimiz Ren'le birlikte olduk. O, Coney Island'daki Cyclone gibi; herkesin en az bir kere denemesi gereken bir şey. Alabaster Adası'nda yaşayan her erkek için bir tür geçiş töreni. Ama nedense, hâlâ canımı yakıyor.

Rook'la tanıştığımda tam bir dümdüz, katı bir tipti. A.P.'ye başladığında da aynıydı. Ama şimdi Ren'e aşık olmuş gibi ve bu beni çok sinir ediyor.

Sanırım bu yüzden şu anda yatak odasının kapısının önünde volta atıyorum. Çünkü içeri girip o aptal, muhteşem, kafa karıştırıcı suratına bir yumruk atmak istiyorum.

Onunla ilgili birçok şey beni sinir ediyor. Yeni keşfettiği cinsel akışkanlığı, kelimenin tam anlamıyla ne dersem onu yapmaya hazır oluşu, gamzeleri, her sabah duştan yeni çıkmış ve sadece gri eşofmanla aşağı inmesi, vücudunun ne kadar mükemmel olduğunu kabul etmemi sağlaması… Dilimle izlenmeyi bekleyen o yalanabilir çizgiler. Tercihen benim dilimle, çünkü o zaman piercingimle onu tahrik edebilir ve hoşuna gidip gitmediğini görebilirim…

Gözlerimi kırpıyorum. Tamam... konudan sapıyorum.

Ama onunla ilgili beni en çok sinirlendiren şey, bazen bana sırıtıp o lanet olası şarkıyı mırıldanması... Sahip olduğu bu küstahlık, sanki o gece otelde yaptığım gibi yalvarıp yakarmama sebep olacağımı biliyor gibi.

Ve işin en kötü, en sinir bozucu yanı da, haklı olması.

İşte buradayım, yarı çıplak bir şekilde yatak odasının dışındaki koridorda dolaşıyorum, içeri girme cesaretini kendimden dileniyorum. Hatta kapıyı benim için açık bırakıyor. Bunu biliyorum çünkü bu ilk defa yaptığım bir şey değil ve son seferinde kapı kolunu çevirmiştim.

Sanki o yönetiyor, ben değil. Ve bunu ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum.

Teslim olmayı çok istiyorum. Uzun zamandır aklımdan çıkmayan, özlediğim tek şey bu. Birinin beni kontrol altına alması...

Rook bunu hiç çaba göstermeden başardı. Yine de ben pes etmeyi reddediyorum.

Yapamam. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Bu işin çok fazla katmanı var… Bilmediği çok şey var. Çok fazla şey tehlikede.

Ona boyun eğmek sonum olabilir. Ama Tanrı kahretsin, bırakmak inanılmaz derecede iyi hissettirecek.

Kapıya doğru yaklaşıp işaret parmağımın ucuyla kapıya bastırdım. İçeride beni mi düşünüyorsun? Beni mi rüyanda görüyorsun, kovboy...?

"Ne yapıyorsun?"

O ses beni çok korkuttu ve neredeyse yerimden sıçradım. Hızla arkamı döndüm, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, Joy kollarını kavuşturup o küstah sırıtışıyla bana bakarken yavaşça nefesimi verdim.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım sessizce, çünkü gecenin ortasıydı ve Rook'un odasının dışında kimsenin beni yakalamasını gerçekten istemiyordum.

"Aman Tanrım, ne kadar da aşık olmuşsun!" diye fısıldadı, elini uzatıp parmaklarını göğsümde gezdirirken. "Onu bu kadar çok istemen çok tatlı."

“Bu sadece bir tahmin.” Gözlerimi kısarak ona baktım. “İçeride bir şey duyduğumu sandım ve sadece onun… ölmek üzere olmadığından emin olmak istedim. Ya da buna benzer bir şey.”

Joy içini çekti ve gözlerini devirdi, sanki sabrını çok sınıyormuşum gibi. "Lucky, yeni çocukla birlikte olmak istediğini itiraf etmende ne yanlış var ki? Ciddi anlamda. Sorun ne? Belli ki sana takıntılı. Ve ikiniz birlikte çok tatlı olurdunuz."

Yüzündeki sırıtış iyice genişliyor ve ben de öğürme taklidi yapıyorum.

"Kimseye şirinlik yapmaya çalışmıyorum, aptal herif. Bunu yapamam."

“Peki, neden en azından onunla birlikte olmuyorsun?” Kaşlarını suçlayıcı bir şekilde kaldırdı. “Hepimiz senin bunu istediğini biliyoruz.”

"Sana ne?" diye kaşlarımı çattım. "Sen Alabaster Adası'nın resmi çöpçatanı falan mısın?"

"Belki de öyleyim." Omuz silkti.

"Seni istiyor, Joyful," diye mırıldanıyorum, midemde garip bir gıdıklanma hissediyorum. "Ve ikiniz gerçekten birlikte olabilirsiniz."

“Yanlış. Ben ilişki kurmam.”

"Öyle mi yani??"

Bana dik dik baktı. "Ya o ilişkinin sıradan olmasını istiyorsa? O zaman senin bahanen ne?"

Yanağımın içini kemirirken, bakışlarım yere kayıyor. Belki bunu da yapamam...

Bir an sessiz kaldım ve tekrar ona baktığımda yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kehribar rengi gözlerinde acıma vardı ve bundan nefret ettim.

Bu bakışı sevmiyorum. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok.

Ben gayet iyiyim.

"Seks yapmak ister misin?" Gözlerim yatak odama kaydı.

Joy bir an bana bakıyor, kelimeler olmadan o kadar çok şey anlatıyor ki, nefesim kesiliyor resmen. Klostrofobik hissediyorum, dünya üzerime kapanıyor, her şey daha ağır ve daha sıkılaşıyor. Ellerim terliyor, parmaklarım seğiriyor, paniklememeye ne kadar çok çalıştığımı saklamaya çalışıyorum.

Ben burada ne yapıyorum...? Her şey çok berbat.

Neden böyle olmak zorunda??

Ama sonra Joy elimi tutuyor. Parmaklarımızı kenetliyor ve başını sallıyor. "Evet. Hadi gidip unutalım."

Nefes almak biraz daha kolaylaşıyor ve o beni yatak odama doğru çekerken başımı sallıyorum. "Hadi birlikte unutalım, Cherry."

Yağmurun yağışını izliyorum. Taşmış bir kanalizasyon giderinden dolayı oldukça büyük bir su birikintisi oluşmuş. Doğu kanadına giden arka girişteyiz. Hapishanenin bu tarafı ön taraftan daha alçak gibi görünüyor. Ya da belki de sadece çöküyor.

Şu an bunu düşünmek istemiyorum.

Bakışlarım gökyüzüne, gözetleme kulesine kayıyor. Birkaç ağaç tarafından engellenmiş olsa da, buradan hala görülebiliyor. Kullanışsız, eski, harap bir yapı. Aylardır kimse nöbet tutmuyor.

Personelimiz çok yetersiz. Oraya gönderecek bir kişi bile bulamıyoruz. Ve yine de burada, muhtemelen yıllık bütçemizin yarısından fazlasını yiyen gereksiz bir herifi bekliyoruz…

"Bu kadar stresli görünmeyin," diyor gardiyan sağımda.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, her zamanki duruşumla onun yanında öylece duruyorum. Karanlık bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama bilerek dümdüz ileriye bakmaya devam ediyorum.

"Bu bizim için iyi olacak," diyor, kararlı ama sakin bir şekilde güven verici bir tonda. Yalnız kaldığımızda kullandığı ses tonu bu.

Biz. Ona inanıp inanmadığımdan emin değilim… İnanmamam gerektiğini biliyorum. Ama içimdeki bir parça, parmağının ucunda oynattığı parça, söylediklerinde teselli buluyor.

Ve ben de biraz daha yaklaşıyorum. Buna tutunmak için.

Siyah SUV yanaştı ve park etti. Gardiyanın adamı Kent, arabadan indi, şemsiyesini açtı, sonra aracın etrafından dolaşıp arka kapıyı açtı. Arabadan inen ve beş adım kadar yürüyüp bizim durduğumuz girişe gelene kadar şemsiyeyi bej renkli trençkotlu yabancının üzerine tuttu.

Gerçekten mi? Gardiyana göz ucuyla bakıyorum. Şemsiye gerçekten gerekli miydi?

"Hoş geldin." Gardiyan uzun paltolu adama gülümseyerek elini uzattı. "Seni burada görmek çok güzel."

El sıkıştılar ve gardiyan bana işaret etti. "Doktor, bu benim ikinci komutanım, Memur John Chevelle. Memur, Dr. Lemuel Love ile tanışın."

Kaşlarım çatıldı. "Doktor Love...?"

Doktor bana boş gözlerle bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Bu o mu...? Doktor Love??

"Doğru duydunuz," diyor, sesi derin, tonu kayıtsız ve profesyonel bir tavırla.

Beklediğim gibi değil, hatta ne beklediğimden bile emin değilim. Benim boyumda, çikolata tenli, kusursuz dreadlock'ları yarım atkuyruğu gibi toplanmış. Mükemmel bakımlı sakalı var. Gözleri karanlığın içinde bir şekilde parlıyor. Dr. Love'a benzemiyor.

Dürüst olmak gerekirse, Dr. Love bana Kiss grubunun o şarkısını hatırlatıyor... Sanki Motley Crue'nun yol ekibinde çalışan tuhaf, yaşlı bir sapığın kendine verdiği takma ad gibi.

Gardiyan, görgü kurallarımı kaybetmemden hiç hoşlanmayarak yanımda yüksek sesle öksürdü ve ben de kendime gelip saygıdeğer doktorun elini sıkmak için elimi uzattım.

"Burada olmanızdan memnun oldum," diye mırıldandım, gardiyanın sözlerini tekrarlayarak, çünkü gerçekten başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Gidelim mi?" diye soruyor gardiyan, ancak kimsenin yanıt vermesini beklemeden arkasını dönüp içeriye doğru vals yaparcasına giriyor, sanki onu takip edecekmişiz gibi; biz de öyle yapıyoruz.

Hepimiz koridorlarda dolaşırken, gardiyan benden Dr. Love'a güvenlik protokollerini açıklamamı istedi. Ona giriş ve çıkışlardan, güvenlik sistemlerinden, anahtarlardan ve benzeri şeylerden bahsettim.

"Anladığımız kadarıyla zamanınızın çoğunu burada, Doğu kanadında geçireceksiniz," diyorum, gardiyana bakmaktan kendimi alamayarak. "Herhangi bir nedenle genel koğuşa veya hücre hapsine gitmeniz gerekirse, size benim veya Memur Jameson'ın eşlik etmesini şiddetle tavsiye ederim."

“Peki bunun sebebi nedir?” diye soruyor Dr. Love. Soruyu, hiçbir duygu veya ilgi belirtisi göstermeden, titizlikle soruyor. Sanki sadece sormak için sormuş gibi.

Bu adam gerçekten tuhaf. Şimdiden bir şeyler hissediyorum.

"Güvenlik açısından en iyisi bu," diyorum ona. "Mahkumları vardiyalar halinde yer değiştiriyoruz ve sizin herhangi bir şeyin ortasında kalmanızı istemem."

"Mahkumlar kendilerini tehdit altında hissederler miydi?" diye soruyor usulca. "Ya da siz?"

Yürümeyi bir anlığına durduruyorum. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Memur Bey," diye sözümü kesti gardiyan, bana sert bir bakış fırlatarak. "Doktor Love'a Alabaster Cezaevi'nde serbestçe dolaşma izni verildi. Zamanının çoğunu Doğu'da geçirecek, ancak isterse yer değiştirebilir."

Kanım kaynıyor resmen. Sanırım kulaklarımdan resmen buhar çıkıyor.

Yürümeye devam ediyoruz, ancak Dr. Love bana daha da yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Bir şeye ihtiyacım olursa mutlaka size danışacağım."

Ona bakarken çenem kasılıyor. "Bunu çok isterim... Doktor."

Ardından turumuz bizi Doğu kanadının kontrol odasına götürüyor. Kapıyı açtığımızda, Joy'u orada nöbetçi görevliler Steve ve Kenny ile konuşurken buluyoruz.

Joy bize doğru baktı, hafifçe şaşırmış görünüyordu.

“Ah, Memur Jameson,” diyor gardiyan. “Burada olmanıza sevindim. Doktor Love ile tanışın.” Onları tanıştırıyor ve el sıkışıyorlar. Joy'un yüzünden de bu isme güldüğünü görebiliyorum. “Memur Jameson, ekibimizin yüksek rütbeli bir diğer üyesi. Neredeyse Memur Chevelle kadar uzun süredir bizimle birlikte.”

“Ne düşündüğünü biliyorum ve evet, tıpkı bir peri masalında yaşamak gibi.” Joy, ses tonundan alaycı bir tonla sırıttı.

Ona dik dik bakıyorum, gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırıyorum, bu sırada gardiyan da ona son derece isteksiz bir surat ifadesiyle bakıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Memur Jameson," diyor Dr. Love tekdüze bir ses tonuyla. "Tek kadın gardiyan siz misiniz?"

Joy başını salladı. "Olumluyorum."

"Bu durumdan hoşlanıyor musun?" Gözleri ona kilitlendi.

Joy, adama sanki tam bir manyakmış gibi bakarken kaşlarını çattı. Şu ana kadar doğru bir değerlendirme gibi görünüyor. Evet. Bu adam tam bir manyak.

Gardiyan hemen konuyu değiştiriyor. "Steve'e, ekibinin sizin Doğu kanadından görev yapacağınızı bilmesini sağlaması talimatı verildi bile. Sizin için bir ofis hazırladım. Bir tur ister misiniz?"

"Evet." Sadece bunu söylüyor.

Evet. Tıpkı bir robot gibi.

Sonraki birkaç saati Dr. Love'a Doğu kanadını gezdirerek geçiriyoruz. Kendi çalışmaları için ve görünüşe göre Darcey ile terapi seansları için özel olarak kullanacağı bir ofisi var. Henüz en yeni hastasıyla tanışmadı. Bunun nasıl geçeceğini sadece hayal edebiliyorum…

Sohbetimizi sonlandırırken, Dr. Love'ı kenara çekip ona Carver hakkında bilgi veriyorum.

“Biliyorum, dosyasını zaten gördünüz, medyada hakkında araştırma yaptınız… Ama sizi temin ederim ki, Felix Darcey’de kağıt üzerinde gördüğünüzden çok daha fazlası var,” dedim ona. “Ve bunu tamamen protokol açısından söylüyorum. Ona her zaman azami güvenlik önlemleriyle yaklaşılması gerekiyor. Çok tehlikeli.”

"Memur bey, yardımınız için teşekkür ederim," diyor Doktor, düşünceli bakışlarını bana çevirerek. "Ancak, Felix Darcey'nin benim malım olduğu ve onunla istediğim gibi ilgileneceğim bahanesiyle buraya getirildim."

"Doğru, ama aynı zamanda adamlarımı ve diğer mahkumları da düşünmem gerekiyor," diye karşılık veriyorum, patlamamak için kendimi zor tutarak. Zor bir durum.

"Not aldım," diye mırıldandı Dr. Love, dosyayı açıp kağıtları karıştırmaya başlarken ve bir yandan da arkasını dönerken beni göndererek.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, yanımda yumruğumu sıkıyorum. Doktorlar neden bu kadar kendini beğenmiş ve ahmak herifler?

Katil olmadan önce bu heriflerin hepsinden uzaklaşmam gerek. Saate baktığımda öğle yemeği vaktinin geldiğini görüyorum. Bu saçmalıklarla uğraşmaktansa yukarıda mahkumları sığır gibi gütmeyi ne kadar çok tercih edeceğime şaşırdım.

Gardiyan çoktan gitti. Burada sadece ben, Steve ve Doktor Love kaldık. Bu aptalca diziyi bitirmek için en uygun zaman şimdi.

“Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende.” Doktor Love’un yanından geçip, buradan bir an önce kurtulmak için kapıya doğru hızla ilerliyorum. Ne yazık ki, robotik sesi beni durduruyor.

“Aslında, memur bey, gitmeden önce benim için yapabileceğiniz bir şey var.” Yavaşça döndüm, yüzümden bir hayal kırıklığı yaydım, sonra kaşlarımı kaldırarak bekledim. “Felix'i bana getirin.”

Bütün kaslarım her yerinden kasılıyor ve boynumu kütletme isteğim çok şiddetli. Bu herifin suratına bir yumruk atmak istiyorum. Baştan beri gelmesinden hiç memnun değildim, şimdi de bana sıradan bir köylüymüşüm gibi emirler veriyor.

Bu adada bunu yapan sadece bir tane ahmak var.

Bakışlarım Steve'e kaydı ve biraz korkmuş görünüyordu. "Geri dönmeliyim..." diye mırıldandı ve adeta koşarak kapıdan dışarı çıktı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim ve damarlarımda öfkeyle dolu bir halde odadan çıktım. Love'ın ofisinden Doğu kanadı sırasına doğru koridorlardan geçtim. Darcey, yalıtılmış bir hücredeydi. Ve ona yaklaşırken ağlama sesleri duydum.

Darcey'nin O'Malley'deki hücresinin hemen önündeki hücrenin penceresinden içeri baktım. Yerde, deli gömleği içinde, hıçkırarak ağlıyordu.

Kaynamış boka benziyor. Gözleri kıpkırmızı, saçları darmadağınık, şakaklarında elektrik çarpmasından kalma yanık izleri var sanırım…

Gözümü kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sonra kendimi zorlayarak Darcey'nin hücresine doğru ilerliyorum.

"Duvara dayan, mahkum!" diye bağırdım kapıyı anahtarlarımla açarken.

İçeride, Darcey, hücresini O'Malley'nin hücresinden ayıran duvara yaslanmış, bitkin bir halde başını duvara dayamış duruyor. O da deli gömleği giymiş, bu yüzden ellerini kelepçelememe gerek yok. Yine de, önlem olarak ayak bileklerini de kelepçeliyorum ve "Yürü" diye mırıldanıyorum.

Onu, beni daha da sinirlendiren bir tempoda sürükleyerek, koridorlarda sessizce dolaşıyoruz. Tamamen sessiz değil tabii. Sonundaki kapıdan geçene kadar O'Malley'nin hıçkıra hıçkıra ağladığını hala duyabiliyorum. Ve tabii ki, ayak seslerimin tıkırtısı ve zincirlerin şıkırtısı da var.

Yine de konuşmuyoruz. Darcey'nin her zaman sessiz kalacağına güvenebilirim, bu da takdir edilecek bir şey. Onları taşırken sürekli bana bağıran mahkumlardan nefret ediyorum.

Bir sonraki koridordan geçerek Dr. Love'ın yeni ofisine yaklaşıyoruz. Kapıyı açtığımda, hâlâ dosyaları karıştıran, sırtı bize dönük Doktor'u görüyorum. İçeri girdiğimizi duyunca dönüyor ve gözlerini yeni hastasına dikiyor.

Darcey'nin kelepçelerini çıkarıyorum. "Hemen dışarıda olacağım."

"Gerek yok, memur bey," diye belirtti Dr. Love, bakışlarını bir an bile The Carver'dan ayırmadan. "Gerisini ben halledeceğim."

“Kesinlikle hayır.” Kararlı duruyorum. “İşiniz bittiğinde birinin onu hücresine geri götürmesi gerekecek.”

"Birini arayacağım," diyor ısrarla.

Bu adam ciddi mi acaba??

"Hemen dışarıdayım," diye homurdanarak tekrarladım ve kapıyı arkamdan çarparak odadan çıktım.

Ofisinin önünde bekleyip nefes almayı kendime hatırlatıyorum. Haftalardır diken üstündeyim ve bu durum iyice patlama noktasına geldi. Kimseyle, hele de bu yeni herifle sınanmaya hiç niyetim yok; bu herif, ülkenin en tehlikeli suçlularıyla çevrili, yüksek güvenlikli bir hapishanede olduğumuzu, bir adliyede veya gözaltı merkezinde olmadığımızı anlamıyor gibi görünüyor. Tanrı aşkına, o yerlerde bile doktorları veya avukatları vahşi katillerle yalnız bırakmıyorlar nadiren.

Beklerken tekrar saatime baktım. Genel koğuşta öğle yemeği veriliyor. Orada olmak istiyordum...

Ren'in grubunun yanında olmak istedim, sadece Rook'un yanında nasıl tepki verdiğini görmek için. Ortaya çıkan sırrın kesin kanıtına sahip olmasam bile, birbirlerine ne kadar baktıklarından anlayabilirdim. Bu durum midemi stres ve huzursuzluktan düğüm düğüm ediyor. Bundan nefret ediyorum. Özellikle de kıskanç bir insan olmadığım için. Yani, tam olarak değilim...

Tamam, belki de öyleyim. Ama sorumluluk bende olduğu için bunu sık sık yaşamak zorunda kalmıyorum. Bu insanların ne yapacağına ben karar veriyorum ve bu bana sahip olmam gereken gücü, kontrolü veriyor.

Bunun ne kadar iyi hissettireceğini bilsem de, bundan vazgeçemem.

Yerimde kıpırdanıyorum, bunun ne kadar daha süreceğini merak ediyorum. Zaten yirmi dakikadır burada bekliyorum. Ve kapıdan tam bir sessizlik geliyor. İçeride konuşuyorlarmış gibi bile gelmiyor.

Bu herkesin zamanını boşa harcamak. Carver bir sosyopat. Açık ve net bir dava. Doktor Dickwad'ın daha neyi öğrenmesi gerekiyor? Ve gardiyan

neden bu kadar umursuyor ki??

Sinirle ayağımı yere vururken, kapının arkasından bir hareket duyuyorum. Ve sonra kapı açılıyor, Dr. Love içeriden bana bakıyor. "Her şey hazır."

İçeri girip Darcey'nin ayak bileklerine kelepçe takarken ve kolundan çekiştirirken yüzümde hoşnutsuzluğumu belli ediyordum. Ofisten ayrılmak istemiyor gibiydi, gözlüklü bakışları merakla Doktor Love'a dikilmişti ben onu sürüklerken.

Doktor, ayrılırken sadece "Teşekkür ederim, memur bey" dedi ve hemen dosyalarına geri döndü.

Yürürken dayanamayıp Darcey'i sıraya geri getiriyorum. "Peki... Yeni en iyi arkadaşınla ilk buluşman nasıl geçti?"

Darcey birkaç adım sessiz kaldı, onu arabayla gezdirdiğimizde her zamankinden daha dalgın görünüyordu. "Adı neydi yine?"

Gözlerimi kısarak ona deliymiş gibi baktım. "Adını söylemedi mi?" Darcey başını salladı. "Doktor Love. Doktor Lemuel Love, Doktor-lanet-D."

“Doktor Love…” Darcey alaycı bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi.

"Haklısın, değil mi?" diye mırıldandım dudaklarımda hafif bir kıvırmayla. O lanet olası ismi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

İnsanların isimlerinin onlara uymaması hoşuma gidiyor doğrusu...

Darcey'i hücresine götürüp kelepçelerini çıkardım. Ayrılmadan önce bir şey söyleyecek gibi görünüyordu ama hücre kapısını yüzüne çarptım.

Ren'in öğle yemeği grubunu kaçırmadan önce yukarı çıkmam gerek. Kendime neden böyle bir eziyet etmek istediğimden emin değilim ama engel olamıyorum. Sanki birini suçüstü yakalamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum…

Belki de yaparım. Belki de gözlerden uzak durursam, Rook Ren'in hücresine tekrar gizlice girmek için ortamın güvenli olduğunu düşünür.

Bu düşünce beni hızla genel koğuşa geri dönmeye itti. Oraya vardığımda, yolda benimle konuşmaya çalışan herkesi görmezden gelerek doğrudan kafeteryaya yöneldim. Çift kapıdan içeri girdiğimde, gözlerim anında odanın en ucundaki masaya, Ren ve küçük hayran grubunun genellikle oturduğu yere takıldı. Gerçekten de oradaydı, koyu saçları dağınık bir halde Luthor'un söylediklerine sırıtırken, gökyüzü mavisi gözleri çocuğa duyduğu yoğun özlemle yuvarlaklaşmıştı.

Buraya geldiğinden beri, yani yaklaşık dört yıldır, Luthor'un dikkatini çekmeye çalışıyor. Anladığım kadarıyla, yıllar içinde Ren'in tuzağına düşmeyen tek kişi Luthor. Hatta yeni gelen Dash'in bile tuzağa düştüğünü duydum. (Kelime oyunu yaptım.)

Ren buraya ilk geldiğinde, tam bir tuhaflıktı. Daha önce hiç bu kadar azgın bir mahkum görmemiştik. Davranışları birçok açıdan kontrolden çıkmıştı. Ve çoğu zaman onu dizginlemeye çalışmak benim görevimdi.

Bir mahkûma verdiğim en eğlenceli cezayı hâlâ hatırlıyorum… Bir alet vardı. Onu hizaya sokması gerekiyordu ama onu daha da doyumsuz hale getirdi.

Alt dudağımı baş parmağımla okşarken, zihnimi saran o anıların slayt gösterisine dalıyorum. Ren'le bir süredir birlikte olmadım, bu daha çok gurur meselesi. Çünkü doğru hatırlıyorsam, çok eğlenceli bir seks arkadaşıydı.

Ancak Rook'un odada devriye gezdiğini görünce bu düşünce midemi bulandırdı. Ren'in gözleri geçerken Rook'un kalçalarına takıldı ve bu, ıslak çimento gibi ağır bir öfkeyle uzuvlarımı doldurdu. Belki de seviştiler... Belki de şu anda sevişiyorlar.

Çenem o kadar sıkı kenetlendi ki dişlerim neredeyse kırılacak. Rook'un Ren'le birlikte olma fikrinden nefret ediyorum. Aslında, herhangi biriyle birlikte olmasından da.

Benden başka herkes.

Kendimi toparlayıp mahkumların oturduğu masaya bakıyorum. Ve kaşlarım kalkıyor.

Çünkü Ren'in bakışları, subayımın üzerinde oyalanan tek bakış değil.

Dash, aralarında geçen konuşmaya dikkat ediyormuş gibi yapıyor ama Rook'a baktığını görebiliyorum. Gözlerinin Rook'un geniş göğsüne, uzun kollarına... kasık bölgesine ne kadar iyi oturduğunu süzdüğünü görebiliyorum. Evet, 101 numaralı adamın gözlerinin Rook'un penisini süzdüğüne şahit oluyorum.

Şimdi gördüğüme göre ne kadar büyük olduğunu biliyorum, bu yüzden pantolonundaki şişkinliğin nedenini anlıyorum. O penis çok tatlı... Uzun ve kalın, en güzel, en şişman ucuyla. Boşalmasını izlemek, daha önce hiç şahit olmadığım bir şeydi.

Düşünmesi bile ağzımı sulandırıyor.

Görünüşe göre Dash de benzer bir tepki veriyor. Gözlerimdeki şüphe ve öfke bulanıklaşıyor, gözlerimi kırpıyorum.

Olamaz... Değil mi??

Rook, 101 numaralı adamla da mı birlikte oluyor? Bu tam bir felaket olurdu. Hem de çok fena.

Ama geçen gün kontroller yaparken Dash'in üzerinde her türlü akıl almaz kaçak eşya bulduk. O sırada bana garip geldi çünkü Dash'i kimseyle görmemiştim. Çok zamanını hücre hapsinde geçiriyordu, ama Brenner'ın 101 numaralı kişinin dokunulmaz olduğundan bahsettiğini duydum.

İlk başta, belki de Dash'in benim olduğunu kastediyordu diye düşündüm... Ama onunla tekrar denemeye hiç niyetim yok. Duşta testislerime saldırması konusunda anlaştık. Belki de bana karşı bu kadar uysal olmasının sebebi, bunca zamandır benim sevgilimle birlikte olmasıydı.

Aman Tanrım... Bana ne oluyor böyle?

Dash, Calvin Klein boxer şort giymiş. Bir şekilde benim yardımım olmadan diş fırçası bulmuş ve dahası, çok temiz ve ferah kokuyor, yani birinci sınıf kişisel bakım ürünleri kullanıyor. Bütün bunları nasıl elde ediyor acaba??

Bunu ona kim veriyor? Rook mu?

Deliliğim hızla yükseliyor, tıpkı zaten alev alev yanan bir ateşe gazyağı püskürtülmesi gibi. Kalbimde nabzımın attığını, tüm bu berbat görüntülerin beni rahatsız ettiğini hissedebiliyorum.

Rook'a olan sahiplenme duygum absürt görünebilir, ama umurumda bile değil.

O benim ve eğer ben ona sahip olamazsam, kimse sahip olamaz. Özellikle de o küçük Rus sürtüğü hiç kimse.

Gök gürültüsünün şiddetli sesi binayı sarstı ve bazı mahkumlar sevinç çığlıkları attı. Etrafa bakındım ve derin bir nefes aldım. Bu tropikal fırtına giderek şiddetleniyor. Her an elektriğin kesileceğini biliyorum. Gardiyana bunun endişe verici bir durum olduğunu tekrar tekrar söylüyorum…

Yedek jeneratörler de yok edilemez değil. İkisi de devre dışı kalırsa, büyük bir sıkıntıya düşeriz.

Gözlerim tekrar Dash'in masasına kayınca, Rook'un adamlarla konuştuğunu görüyorum. Ren bir şeyler söylüyor, dudaklarında o küstah sırıtış var, Luthor ise gözlerini deviriyor. Hepsi kıkırdıyor ve sonra Dash bir şey söylüyor... Keşke duyabilseydim ama çok uzaktayım.

Her şeye rağmen, görmem gereken her şeyi gördüm. Rook'un dudakları 101 numaraya bakarken hafifçe kıvrılıyor. Ve midem alt üst oluyor.

Yanımda yumruğumu sıkıyorum, etrafımızdaki ışıklar titriyor.

Eğer o ikisinin birlikte olduklarını öğrenirsem, bu hiç kimse için iyi sonuçlanmayacak.

FIFTEEN

Rook

Garip hissediyorum.

Sakinim ama aynı zamanda huzursuzum, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Boşaldıktan hemen sonra bu kadar endişeli olmaman gerekiyor.

Ama az önce yaşadığım orgazm bir doruk noktası değildi, bunu biliyorum. Elbette, o an harika hissettirdi. Ama her türlü berbat şeyle doluydu. Tıpkı dikenlerle çevrili olgun, sulu bir meyve gibi.

Velle'nin penisimi sıkıca kavrayışını, kalçalarıma sürtünürken ve beni 101 numaralı adamın ağzına boşaltırken hissettiğim o yakıcı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum.

Boşalmamı yakalayan ağız gerçekten harikaydı. Ama dürüst olmak gerekirse, beni uzun zamandır uyuyan bir volkan gibi patlatan tamamen Velle'ydi. Kulağıma fısıldadığı kirli ve müstehcen sözler, onu yalayıp emerken, tıpkı parmaklarının testislerimi okşadığı gibi beni tahrik ediyordu.

Dokunuşu beni nasıl böyle alt üst edebiliyor? Aylar geçti ve hala şaşkınım. Otel odasındaki o ilk geceden beri, tek yapması gereken kaba, hırıltılı sesiyle benimle konuşmak. Bana neredeyse hiç dokunmadan, renk ve ışığın girdabında patlıyorum. Başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir zevk.

O olmalı... Başka açıklaması yok.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Dash, merdivenlerden aşağı inerken hiç ses çıkarmadı. Dürüst olmak gerekirse, ona acıyorum. İyi bir çocuk gibi görünüyor, sadece yanlış anlaşılmış. Ve koridorda yapmaya çalıştığı saçmalıkları ciddiye almam

tamamen benim hatamdı. Özellikle Velle'nin bu kadar yakın olduğunu bildiğim halde, konuyu geçiştirmeliydim.

Belki bir bakıma onun bizi bulmasını istiyordum...

Kulağa ne kadar saçma gelse de, ciddi anlamda mantıklı. Buraya çalışmaya başladığımdan beri Velle'yi kızdırmaya çalışıyordum, onunla etkileşim kurmak için yalvarıyordum, saplantımı gidermek için her şeyi yapıyordum. Bu gece başardım. Yani teknik olarak plan işe yaradı...

Aslında Dash'e teşekkür etmeliyim.

Bunun yerine, koridorlarda bile elektriği olmayan, rutubetli, rutubetli bir hücrede tek başına kalıyor. Gerçekten de, böyle bir şey yapmasının onu geri göndereceğini biliyor olmalıydı. Söylentiye göre hücre hapsini seviyor... Doğru olabilir.

Onu bu gece Peters ile birlikte hücre hapsinde nöbet tutacak olan Linetti'ye teslim ettim. Elinde sadece bir el feneri ve birkaç mum var. Çok kötü bir durum...

Burası, kısıtlı elektrik gücüyle, şiddetli bir fırtınanın ortasında, duyulabilir rüzgarların ıslığı ve dışarıda gök gürültüsünün yankılanmasıyla bin kat daha ürkütücü. Eminim ki çok şiddetli şimşekler çakıyordur ama içeriden göremiyoruz. Pencere yok.

Genel koğuşa geri döndüm, ışıklar loş ama en azından yanıyorlar. Vardiyamız bitiyor ve buna çok sevindim. Buradan bir an önce kurtulup Velle ile ilgilenmek istiyorum.

Ne yazık ki, bu işin bir parçası olmak istemiyor gibi görünüyor. Hepimiz işimizi bitirip eve gitmeye hazırlanırken beni yine görmezden gelmeye başladı bile. Bu gece gece vardiyasında çalışanlara acıyorum, ama duyduğuma göre gardiyan adanın dışında. Yani en azından elektriksiz çalışırken onun üzerlerine gelmesinden endişelenmelerine gerek yok.

Malikaneye dönüş yolculuğu boyunca Velle ile aramdaki gerilim elle tutulur derecede hissediliyordu. Bana bakmak bile istemiyordu ve hepimiz eve girerken Joy'un endişeli ve meraklı bakışlarının üzerimizde kaldığını hissedebiliyordum; Velle ise bacaklarının götürebildiği kadar hızlı bir şekilde yukarı kata fırlayıp bizden uzaklaşıyordu.

Joy, "Bu da neyin nesi böyle?" diye söze başlar, ama sonra gök gürültüsünün şiddetli sesi evi sarsar.

Ve elektrikler kesiliyor.

"Harika," diye mırıldandığını duydum, hepimiz ışık düğmelerini ve lambaları açıp kapatmaya çalışırken.

"Burada bir sigorta kutusu var mı?" diye soruyorum, gözlerim karanlığa alışırken etrafa bakınıyorum. Burası gerçekten çok karanlık. "Ya da bir jeneratör?"

“Sanırım bir jeneratör var ama nerede olduğunu bilmiyorum…” diye iç çekti Jasper.

Joy bize, "Velle biliyor," diyor.

Herkes birbirine bakıyor. Sonra bana bakıyorlar.

“Ne…?” diye homurdandım.

"Sıra sende, Rook," diyor Jasper imalı bir şekilde.

İçimden bir ah çektim. "Neden ben?"

Hancock, "Şu anda hiçbirimiz onunla konuşmayacağız," diyor. "Keyifsiz... Ve büyük ihtimalle bu senin suçun. O yüzden bununla iyi eğlen."

Ağzım, itiraz edercesine aralanıyor.

Joy'a baktım ve omuz silkti. "İyi şanslar, Cookie."

"Sizler çok korkaksınız..." diye mırıldanarak merdivenlere doğru yöneldim, parmaklarım ıslak saçlarımın arasından geçiyordu.

"Sonuçları bize bildirin bakalım!" diye bağırdı Hancock bana ve aralarından bir grup kahkaha attı.

Velle'den korktuğum için değil. Korkmuyorum... Beni endişelendiren şey, yaklaşık bir saat önce yaptığımız şeye vereceği tepki. Beni boşaltırken bana oldukça ağır suçlamalarda bulundu. Meğer Ren'in penisimi boşalttığının farkındaymış ve dahası, Dash'e tüm o pahalı şeyleri benim sağladığımı düşünüyor.

Ren ile ilgili kısımlar elbette doğru, ama bu sadece iki seferlik, tamamen deneme amaçlıydı. Ve Dash'e bu geceye kadar hiç dokunmamıştım.

Velle'nin bana inanıp inanmadığından emin değilim...

Zifiri karanlığın içinde, parmaklarım seğiriyor, yatak odasının kapısına doğru yürüyorum. Kapı kapalı, bu yüzden derin bir nefes alıp üç kez vuruyorum.

Öne eğilip dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum.

“Velle?” Tekrar kapıyı çaldım. “Arkadaşlar jeneratörün nerede olduğunu… Ya da nasıl çalıştırılacağını bildiğini söylediler.” Hala bir ses yok. “Orada mısın?”

Kalbim boğazımda, avucumu kapıya bastırarak bekliyorum. Duş sesi duymuyorum, gerçi kulaklarımda kanın uğultusundan başka bir şey duymak

inanılmaz derecede zor.

Benden nefret ediyor. Bir daha asla benimle konuşmayacak.

"Velle, lütfen..." diye fısıldadım, alnımı pürüzsüz ahşaba yaslayarak. "Benimle konuş."

Sonunda bir şey duyuyorum. Ayak sesleri.

Kapıyı hızla açıp, aralıktan bana dik dik bakan alevli mavi gözleriyle beni görünce tam zamanında geri çekildim. "Şu an hiç uygun değil, çaylak."

“Tamam…” diye mırıldandım. “Ama jeneratör…”

"Jeneratörün canı cehenneme," diye homurdandı, sonra arkasını dönüp benden uzaklaştı.

Ama kapıyı açık bırakmıştı, ben de sessizce odaya girdim ve arkamdan yavaşça kapattım. Etrafa göz gezdirdiğimde, birkaç mum yaktığını fark ettim. Odadaki tek ışık kaynağı bunlardı, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Soluk ışık, eve vuran yağmurun sesleri ve gök gürültüsü… Odanın karşısında duran adamın sessiz öfkesi.

Her şeyi hissedebiliyorum.

Üniformasını çıkardığı yere doğru yürümeyi tercih ediyorum, ıslak gömleği bir sandalyeye atıyorum, sonra beyaz atletini başının üzerinden çıkarıyorum. Dövmelere bir anlığına dalmışken, gözlerim göğsünü ve karın kaslarını, aşırı kasları, her yerindeki kıvrımları ve çukurları, bana doğru döndüğünde meme uçlarından parıldayan halterleri inceliyor. Gözlerimi kırpıştırarak kendime geliyorum ve gözlerimi onun gözlerine dikiyorum.

Sonra kemerini çözüyor. Pantolonunun fermuarını açıyor.

Yutkunuyorum. "Daha önce yalan söylemediğimi biliyorsun... değil mi?"

Bana ciddi bir bakış attı, sanki ciddi ciddi tartışmak istiyormuş gibi. Ama derin bir nefes vererek göğsünü kabarttı ve "Evet. Biliyorum." dedi.

İçimde bir rahatlama hissettim. Onun bana inanmasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama omuzlarımdan büyük bir yük kalktı.

Ta ki "Ama bunun bir önemi yok" diyene kadar.

Kaşlarım çatılıyor. "Neden olmasın ki?"

Başını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi Rook?" Sonra pantolonunu bacaklarından aşağı indirip tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Bu işe yaramayacak." Aramızda bir işaret yaptı. "İşe yaramasının imkanı yok. Yani hiçbir anlamı yok... hiçbir şeyin."

Gözlerimi, siyah boxer şortunun kusursuz kalçasını nasıl sardığına bakmaktan zorla kaçırıyorum. Ciddi anlamda... hangi erkeğin böyle bir

kalçası var ki? Çok dolgun ve yuvarlak... Sanki bir şeftali gibi, bir parçasını ısırmamı bekliyor.

“Bu saçmalık,” diye homurdandım ona, aramızda sadece birkaç adım kalana kadar yaklaştım. Onu koklayabiliyordum, o erkeksi kokusu okyanus yağmuruyla karışmıştı. Fırtına gibi kokuyordu, eğer fırtına, yakalayıp tatmak istediğim bir insan olsaydı. “Bahane uyduruyorsun çünkü teslim olmaktan korkuyorsun.”

Gözleri kısılıp ince bir çizgiye dönüştü, gözlerine hayal kırıklığı yansımıştı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Biliyorum.” Daha da yaklaştım, yaklaşırken Adem elmasının boğazına doğru nasıl indiğini izledim. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak fısıldadım, “Ren’in neden penisimi emmesine izin verdiğimi bilmek ister misin?”

"Çünkü bir erkeğin dudaklarının penisinin etrafına sarılmasının hoşuna gidip gitmeyeceğini görmek için can atıyordun, değil mi?" Sesi ondan bana doğru titreşti ve ben ürperdim.

Başımı salladım. "Hayır. O gece otelde sana verdiğim tepkiye bakarak bunu beğeneceğimi biliyordum."

Bakışlarında hafif bir yumuşama oluyor, ama bu bana uzanıp parmaklarımı yan tarafında gezdirmek için yeterli cesareti veriyor. Bunu yaparken nefesinin kesildiğini duyuyorum ve bu, hayatımda duyduğum en seksi şey.

"Öyleyse nedenini söyle bana," diye fısıldadı Velle, bana tam olarak dönmeyi reddederken, yine de bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum.

Onun mücadeleyi bıraktığını hissedebiliyorum ve bu da testislerimde sürekli bir zonklamaya neden oluyor.

“Nasıl yaptığını izlemek istedim.” Parmaklarım yavaşça boxer şortunun bel kısmına kaydı. “Sana ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyordu… sonunda bana izin verdiğinde.”

Dudaklarından kısık bir nefes kaçıyor ve gözlerim çoktan onlara odaklanmış durumda; kararlılığı kırılırken, aramızdaki duvar gözlerimin önünde yıkılırken, dudaklarının titremesini izliyorum. Bana doğru dönüyor.

“Ben… ben…” diye fısıldayarak konuşmaya çalışıyor, sanki hâlâ başka birinin onu duyacağından, bu anda savunmasız olduğunu göreceğinden korkuyor. “Sanmıyorum ki—”

“Düşünme,” diyorum ona, kadifemsi ve sadece ona özel bir sesle emrediyorum. Beni duymasını sağlayacak kadar baskın, ama aynı zamanda gardını indirmesini sağlayacak kadar da yumuşak. “Burada başka kimse

yok, John.” Gözleri benimkine dikiliyor. Gözlerinde bir savaş sürüyor, ama teslim olduğunu görebiliyorum sanırım. “Sadece ikimiziz.”

“Biz…” Dudaklarıma değiyorlar. Onları yalıyorum ve o da mırıldanıyor, “Sadece biz.”

Sol elimle boxer şortunun lastiğiyle oynarken, sağ elim göğsünde yukarı doğru kayıyor, benim için sıcak olan yumuşak tenine dokunuyor ve boğazına kadar çıkıyor.

Sonra çenesini sıkıca kavradım, kendi ellerimle ağzının üzerinde durdum. "İstiyor musun?"

Başını hızla salladı, göğsü düzensiz nefeslerle titriyordu. "Lütfen..."

Penisimin pantolonumda zonkladığını, acıdığını ve kasıldığını hissediyorum, o kadar çok kanla dolu ki başım dönüyor. "Çok güzel yalvarıyorsunuz, Memur Bey."

Dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce duyduğum son şey onun iniltisiydi.

İlk başta hassas, tereddütlüydü, adeta nabız yokluyordum çünkü bir erkeği ilk kez öpüyordum ve bunun tam olarak nasıl bir his olacağından emin değildim.

Sanki cennetin kapılarının dışındayım ve içeri alınmayı bekliyorum.

Birbirimize bastırıp sonra ayrılıyoruz, benimki onun dolgun alt dudağını sıkıca kavrarken hafifçe emiyorum. Sadece onun ağzımın içine sessizce inlemesi için yeterli. Aynısını üst dudağıma da yapıyorum, sonra o benimkini emiyor ve birlikte inliyoruz.

“Kahretsin…” Derin bir nefes alarak onu üfledim, parmaklarım saçlarının arasına kaydı ve yumruklarımla sıkıca kavradım. “İçeri girmeme izin ver, Velle.”

Titreyerek tişörtümden tuttu, beni kendine doğru çekti ve ağzını daha da açtı. Dilimi içeri kaydırdım, onunkiyle buluşturdum. Gerçeklik algımı tamamen kaybettim.

Dillerimiz birbirine değdiğinde, bir çılgınlık başlıyor. Çaresiz, doyumsuz hale geliyorum, onu yutmak için ağzına doğru hırlıyorum, her yerini yalayarak, emerek ve tadarak. Tanrım, tadı muhteşem. Şekerli burbon ve limon gibi tatlı ve ekşi. Asla doyamayacağım bir lezzet.

"Rook," diye iç çekti titrek parmaklarıyla üniforma gömleğimin düğmelerini iliklerken. "Lütfen..."

Ne için yalvardığını bilmiyorum ama ne isterse istesin, ona vermek istiyorum. Hiç tereddüt etmeden, istediği her şeyi vereceğim.

Tek istediğim onu tatmin etmek. Onu yatağa itip canlı canlı yemek istiyorum.

İşte ben de öyle yapıyorum. Onu geriye doğru sendeleyene ve yatağına düşene kadar itiyorum. Sonra bacaklarını ayırıp aralarına giriyorum ve ateşli bakışlarımız birbirine kilitlenmiş haldeyken tişörtümü çıkarıyorum.

Yüzündeki ifade bile beni oraya götürmeye yeter. Sonunda öfkesini bırakıyor, rol yapmayı bırakıyor... Kontrolünü teslim ediyor.

İşin aslı şu ki, bunun bir anlamda onun bir parçası olduğunu biliyorum. Ama bunun onu ne kadar boğduğunu hissediyorum. Kontrol ihtiyacını bir çapa gibi, bir lanet gibi taşıyor. Nedenini bilmiyorum ama eğer ona taşıdığı yükten en ufak bir rahatlama bile sağlayabilirsem, zihnini şu an bile olsa rahatlatabilirsem, bu benim için yeterli.

Umarım bu onun için de yeterli olur.

Düğmeli gömleğimi çıkardım, sonra tişörtümü başımdan geçirip fırlattım ve hemen pantolonuma yöneldim. Velle, kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor, parmakları kalçalarının iki yanındaki yatağa saplanmış haldeydi. Dudaklarımı ısırarak botlarımı çıkardım ve pantolonumu indirdim, çoraplarımı da çıkardım. Ama boxer'ımı çıkarmadım. Çünkü eğer isterse, onu çıkarmasını istedim.

Dizlerimin üzerine çökerken kalbim içimde o kadar hızlı çarpıyordu ki titriyordum. Velle'nin bacaklarının arasında ellerim uyluklarında yukarı doğru kayıyor, oradaki kasları ve kılları hissediyordum; kendime asla istememe izin vereceğimi düşünmediğim şeylerdi bunlar.

Sanırım bir şekilde hep bunu istemiştim. Ama gömülüydü; gizliydi. John Chevelle ile tanışana kadar kendimin bilmediğim diğer bir yönüydü bu.

Külotunun içindeki ereksiyonunun hatlarına duyduğum şehvetle, neredeyse dilimi ağzıma geri çekmek zorunda kalırken, elimi külotunun kemerine uzatıp aşağı doğru çekiyorum ve uzun penisi dışarı fırlıyor. Nefesimi tutuyorum.

Aman Tanrım… delici…

Başının altından görünen halter çubuğuna bakarken gözlerim faltaşı gibi açıldı. Sonra bakışlarım yüzüne kaydı. Dudaklarını ısırırken yüzü kızarmıştı.

İsa Mesih. Bu kişi kim ve Polis Memuru Chevelle'e ne yaptı?

Onun bu gergin, heyecanlı hali beni o kadar çok tahrik ediyor ki, penisime sürtünme sağlamak için yatağının kenarına doğru kıvranıyorum.

Boxer şortunu daha da aşağı çekiyorum, sonra da "boş ver" deyip tamamen çıkarıyorum ve bir kenara atıyorum, bu sırada hayatımda gördüğüm en mükemmel penise bakıp ağzım sulanıyor.

Dünyada her şeyden çok dokunmaya ihtiyaç duyduğum bir penis.

“Bu… nefis görünüyor.” Yavaşça yaklaşıyorum.

Hareket ediyor. Kelimenin tam anlamıyla irkiliyor, belki sözlerime, belki de ne yapacağımı tahmin ettiği şeye karşı bir beklentiyle. Her iki durumda da, inanılmaz derecede büyüleyici ve okyanus mavisi gözlerindeki parıltıyı görmek için ona tekrar bakıyorum.

"Lütfen ağzına giren ilk penis ben olayım," diye fısıldıyor. O kadar muhtaç bir ses tonuyla konuşuyor ki, testislerim zonkluyor.

Başımı dalgın dalgın sallarken, bacaklarının arasına sıkıştım, ellerim göğüs uçlarındaki çeliğe dokunmak için uzandı. Nefesi kesildi, geriye doğru yaslandı. Aylardır hayalini kurduğum bir ziyafete doğru yaklaştıkça ağzım sulandı.

Ama başlamadan önce, onu ensesinden yakaladım. Onu kendime doğru çekerken gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzını benimkine yaklaştırdım. Diz çöktüğüm yere doğru eğildi ve ağzını bir kez daha almamı sağladı, dudaklarını emdim ve kendi dilimle onu tahrik ettim. Nefes alışverişleri ve hırıltıları beni mest etti, çenesini tutarken ellerimde kasıldığını hissettim, sakallı ve taş gibi keskin. İnanılmaz derecede seksi.

"Seni öpmeyi çok uzun zamandır istiyordum," diyorum ona, özlemden sesim kısılmış bir şekilde.

“B-ben de.” Titreyerek elleriyle omuzlarımı ve göğsümü yokladı. “Tadın tam da tahmin ettiğim gibiydi…”

"Tadım nasıl?" diye soruyorum sessizce, dudaklarımız hâlâ birbirine yapışıkken, kelimelerimizin arasında yalayarak, hafifçe dokunarak, emerek.

"Tıpkı çiftlik çocuğu ve bal gibi," diyor hafif bir sırıtışla.

İstemsizce ağzımdan kaçan nefes nefese kıkırdamayı engelleyemedim, bir elim tekrar onun üzerinde gezindi. "O zaman, hiç sahip olmamam gereken şehirli çocuğun tadına benziyorsun..."

Parmaklarım ereksiyonunu kavradı ve o da ağzıma inledi. "Tanrım, beni becer..."

"Acele etmeyelim," diye mırıldandım, gözlerim elimdeki büyük penisinin üzerindeydi.

Kendi penisim olmayan bir penisi okşadığıma inanamıyorum… Onu avucumda sert ve nabız gibi atarken hissetmek muhteşem bir duygu.

Büyüleyici.

Boğazından aşağı doğru öpüyorum, onu serbest bırakıyorum ki tekrar geriye yaslanabilsin, ben de dudaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Vücudunun beni ne kadar tahrik ettiğine hayret ediyorum. Dövmelerine öpücükler kondurmaktan, göğüs kaslarının kıvrımlarını hafifçe ısırmaktan ve bir meme ucunu dudaklarımın arasına almaktan kendimi alamıyorum.

Penisi elimde seğiriyor ve ben de inliyorum. Daha sert emiyorum, dilimle penisin ucunu yalıyorum, sonra diğerine geçiyorum. Sanırım bir kadının meme uçlarına yaptığım şeyden farklı değil. Tek fark, bunlar Velle'nin meme uçları ve delik, bu da bir şekilde ona çok iyi hissettiriyor olmalı çünkü titriyor, kalçalarını hareket ettirerek elimdeki penisini okşamama yardımcı oluyor.

Kendimi, penisinin başının yumruğumun arasından geçmesini izlerken buluyorum, altındaki piercing beni cezbediyor. Bu yüzden meme uçlarını tükürüğümle ıslatıp, karın kaslarını ve pelvisindeki V şeklindeki kasları yalayarak çizgiler oluşturuyorum.

Ardından dilimi penisindeki piercingin üzerinden kaydırdım ve bu da boğazından hırıltılı bir inlemeye neden oldu.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Başını telaşla sallıyor. "Evet... lütfen daha fazla."

Dilimi tekrar çeliğe değdiriyorum ve bu sefer kendi penisimden gelen meni akıntısını hissediyorum. Bu harika... dilimle bir penise dokunmak. Nefesler ciğerlerimden girip çıkarken, tıpkı bir lolipop gibi, dolgun, kalın ucunu ağzıma kaydırarak yalıyorum.

“Tanrım… Tanrım, kahretsin…” Başını geriye attı, bir eliyle yorganı kavradı, diğer eliyle de boynuma uzandı. “Bu senin ilk deneyimin değil.”

İstemsizce hafifçe sırıttım, ağzımı daha da aşağıya indirip sertçe emdim, ta ki tuz tadını alana kadar. Yukarı çıktığımda mırıldandım, "Öyle. Ve dediğim gibi, bana ne yapmam gerektiğini öğrettiği için Ren'e teşekkür edebilirsin." Yanakları kızarmış ve gözleri kısılmış bir şekilde bana dik dik baktı. "Kıskançlığın karşılığını aldın, ha?"

Dudakları aralanıyor ama cevap vermesine izin vermeden onu tekrar içeri çekiyorum, bu sefer daha derine. Saçlarımı sertçe kavradığında boğuk bir inilti çıkarıyorum ama hoşuma gidiyor. Beni daha da güçlendiriyor ve onu daha da derine çekmeye teşvik ediyor. Dişlerinden kaçınmaya çalışıyorum ama çok kalın. Yine de ufak bir sürtünmeden rahatsız olmuyor

gibi görünüyor, çünkü zaten bana doğru hareket ediyor, beni kendine yakın tutmak için bacaklarını neredeyse etrafıma sarıyor.

Yarıya geldiğimde, şişman kafası boğazımın arkasına doğru bastırıyor ve öğürüyorum. Kötü değil, ama içimde bir azim kıvılcımı yaratıyor. Ellerimle kalçalarını kavrayıp onu sabit tutarken, Ren'in yaptığı gibi dilimi alt tarafında kullanarak penisini yavaşça emiyorum. Ve bir sonraki sefer boğazımın arkasındaki delinmeyi hissettiğimde, onu görmezden gelip yutmaya çalışıyorum. Biraz acıyor, ama ağzımdan bir mırıltı çıkıyor ve Velle inliyor. Bu sesi çok seviyorum...

Tükürüğüm yaptığım şeyi kayganlaştırıyor, ağzımdan salyalar akıyor, çenem onun kalınlığından dolayı şimdiden ağrımaya başlamış durumda. Ama umurumda bile değil. Bu inanılmaz. Velle'nin büyük, sulu penisini ağzıma alırken kendi ereksiyonumu da okşamaktan başka çarem yok.

Sanırım olmam gereken yer burası... O inlerken ve ismimi mırıldanırken, ağzımla ona zevk vermek.

"Harley... kendini inanılmaz derecede iyi hissediyorsun, bebeğim."

Bu sözler, kalın penisi dudaklarımın arasında sertleşirken beynimde yankılanıyor.

Bundan inanılmaz zevk alıyorum… Velle'nin penisini emiyorum. Dizlerimin üstündeyim, o boğazımda. Artık neredeyse hiç öğürmüyorum bile, sadece hipnotize olmuş durumdayım… Serbest ve özgürüm.

Her yerim yanıyor, kasıklarım boşalmak için can atıyor, ben de onu boşalmaya hazırlıyorum. Meraklı parmaklarım bacaklarının arasına doğru iniyor ve o da bacaklarını daha da açıyor. Toplarına dokunuyorum, ağırlığını okşarken kafamda ona yapmak istediğim her şey dönüyor. Sonra da parmaklarımı kasıklarının arasına, kalçalarının arasına sürüyorum.

"Harley," diye mırıldandı, beni ensemden çekerek sırtüstü yattı, bacaklarını iyice açtı ve kalçasını bana doğru uzattı. "Harley, yakında boşalacağım..."

Onunla konuşmak istiyorum… Aklımdan geçen tüm kirli, sapık düşünceleri ona anlatmak istiyorum. Ama öte yandan, orgazmının her zerresini emene kadar ağzımı penisinden ayırmak da istemiyorum.

Onun menisinin tadına bakmak için can atıyorum. Onu tamamen içmem gerekiyor.

Bu yüzden parmaklarımla onu sürekli tahrik ediyorum, emiyorum, ağzımı ereksiyonunun her santiminde yukarı aşağı kaydırırken parmak uçlarım da anüsünün üzerinde dans ediyor. Şu anda kayganlaştırıcı jelim

olsaydı, içine girmemi engelleyecek hiçbir şey olmazdı. Ama elimde sadece testislerinden aşağı akan tükürüğüm var. Bu onu tahrik etmeye, parmağımın ucunun dar deliğine zar zor girmesine yetiyor.

"Guuhhh…" diye inledi, tüm vücudu kasıldı. Başım penisinin üzerinde gittikçe daha çok hareket ediyordu, parmağım onu sıcak anüsüne iyice sokuyordu ki titremeye başladı. "Boşalıyorum…"

Sözü ağzından çıkardığı anda, boğazımın arkasına yoğun bir sıvının çarptığını hissettim. Neredeyse öğürüyordum ama umursamadım, boşalması ağzıma dolarken onu derinde tutmaya devam ettim. Boşalmasının damlaları dilimi süsledi ve hemen yuttum, onu yutarken, o mırıldanırken emerek, ondan son damlasına kadar her şeyi çıkarmayı umdum.

Tuzlu tadı ağzımda kalırken, dudaklarından dökülen sessiz inlemeleri dinliyor, yanağımı kalçasına yaslıyor, parmakları saçlarımda kıvrılıyor, beni kavrayıp kendine yakın tutuyor.

Sanki gitmeme engel olmaya çalışıyor. Sanki şu lanet yerden daha çok olmak istediğim bir yer varmış gibi.

Kahretsin… evet…

Elimde penisim seğiriyor, iç çamaşırımın üzerinden okşarken, testislerimi de sıvazlıyorum. Çok keyifliyiz, ikimiz de öyleyiz. Birlikte havada süzüldüğümüz çok açık, tıpkı hava gibi hafif. Ağzımın dakikalarca hala penisinin üzerinde olduğunu bile fark etmiyorum, ta ki dilimde yumuşadığını hissedene kadar.

Sonunda ondan ayrıldım, nefesini toparlarken elimi kalçasından çektim. Bana bakarken dudaklarından uzun, memnun bir iç çekiş çıktı, ben de ona baktım. Sanki bir Yunan tanrısı ya da uhrevi bir varlıkmış gibi ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Öyle görünüyor işte.

Yarı melek, yarı şeytan.

Şu an ona bakmanın en endişe verici yanı ise, ona ne kadar çekildiğimi hissetmem. Üzerine doğru sürünerek, dünyada başka seçeneğim yokmuş gibi dudaklarına gidiyorum ve anında yüzünü kavrayıp onu sertçe öpüyorum. Zorlayıcı ama yumuşak bir şekilde, kendimi ona teslim ediyorum.

Aramızdaki güç dengesi inanılmaz derecede kafa karıştırıcı. Bir dakika o yönetiyor, bir dakika sonra ben. Bunaltıcı ama hoşuma gidiyor. Aramızda akan bu akımı seviyorum, tıpkı yatak odası penceresinin dışında çakan şimşek gibi.

Kalçalarım onun kalçalarına sürtünüyor, sertleşmiş ve acıyan penisim ona sürtünerek dudaklarını başım dönene kadar şiddetle öpüyorum. Ellerini belimin alt kısmına, iç çamaşırıma doğru kaydırıyor, beni tutuyor ve üzerine sürtünmem için aşağı doğru itiyor.

"Bu... hayatımda aldığım en iyi oral seks oldu," diye mırıldandı ağzımın içine. Ses tonunda belirsiz bir eğlence varmış gibi geliyordu ama dudaklarımı geri çekip ona baktığımda, derin mavi gözlerinde parlayan tek şey hayretti.

"Senin penisinle oral seks bekaretimi kaybetmek kolay değil." Dudaklarım kıvrılıyor. "Devasa."

“Gerçekten de çok iyi başardın.” Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, gözleri ağzıma kayıyor. “Buna yardımcı olabilir miyim?” Boxer şortumu aşağı doğru itiyor, penisim karın kaslarının üzerine düşüyor ve eli uzanıp penisime dokunuyor, parmakları hafifçe değdikten sonra penisimin gövdesini kavrıyor.

“Bir gecede iki el işi mi?” diye sırıttım ve o da kıkırdadı. Hâlâ birbirimize doğru hareket etmekten, sanki ateş yakmaya çalışıyormuşuz gibi tenlerimizi sürtmekten kendimizi alamıyoruz.

“Ben daha çok… misilleme gibi düşünüyordum.” Dilini üst dişlerine değdirdi.

Denemek için can attığım bir başka piercing daha. Aman Tanrım, bu adam seks için yaratılmış!

Hiçbir söze gerek yok, ben boxer şortumu tamamen çıkarıp tekrar dizlerimin üzerine kalktığımda, bu sefer omuzlarının üzerine oturduğumda, o da yerinden kıpırdadı. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarıyla testislerimi okşadı, dondurma külahı gibi yalayıp durdu.

Ürperiyorum. "Aman Tanrım, Velle... ağzın da ne böyle."

"Beğendin mi?" diye mırıldanıyor, dilindeki halter yukarı doğru hareket etmeden önce testislerimi iyice tahrik ediyor.

"Bayılıyorum buna." Elimi başına uzatıp saçlarını tutarken o da penisimi yalayarak çizgiler çiziyor.

Çelik parçası başımın alt kısmına değdiğinde, penisim sertçe kasıldı.

"Mmm... ağzıma sok," diye yalvarıyor, bacaklarımı tutarak. "Lütfen."

"Bu sikimi boğazına mı istiyorsun?" diye homurdanarak, sikimi onun büzülmüş dudaklarına doğrultup ileri geri hareket ettirdim. O inledi, ben de karşılık olarak inledim ve daha derine doğru ittim. "Kahretsin, bu çok güzel."

Ağzıyla hareket etmeye devam ediyorum, onu beceriyorum, sıcak ve ıslak, beni o kadar iyi emiyor ki gözlerim şaşı oluyor. Ren kadar iyi. Hatta daha iyi. Çünkü o Velle ve ben aylardır şu anda yaptığımız her şeyden daha azını istemiyordum.

Onu çok istiyordum ve şimdi dağılıyorum.

Yüzünü becermeye devam ediyorum, penisimi içeri dışarı, gittikçe daha derine sokup çıkarıyorum, dil piercinginin üzerinde gezinip tüylerimi diken diken etmesine izin veriyorum. Velle sersemlemiş durumda, ama gözleri tüm süre boyunca benimkilerden ayrılmıyor, yaptığımız şeyden, bana teslim olmayı ne kadar çok istediğinden sarhoş olmuş durumda.

"Em, bebeğim," diye hırladım ona ve o da ağzı dolu, neredeyse taşacak halde inledi. "Em em em."

Geniş göğsü altımda hareket ediyor, nefesleri düzensiz. Büyük elleri beni yerimde tutarken her yerimi okşuyor, penisimi yutuyor, boğazı daralarak beni çıldırtıyor.

Saçlarını ve çenesini kavrayıp onu hareketsiz tutarken, gözlerim yaşarırken penisimi derine almasını izledim. "Bunu sen de benim kadar çok istedin, değil mi?"

Başını salladı, bir eli kalçamdan ayrıldı. Arkama baktığımda kendini okşadığını gördüm.

"Tekrar gelmek ister misin?" diye sordum. Bir kez daha başını salladı. "Böyle çok güzel görünüyorsun bebeğim. Gözlerimi senden alamıyorum."

Bu onu etkiliyor. Göz kapakları ağırlaşıyor ve penisimin üzerinde inliyor, titreşimler beni tam doruk noktasına getiriyor.

Penisime bir şeyler mırıldanıyor ve ne olduğunu zaten biliyorum...

"Bana yalvarıyor musun...?" Boğazını daha derine, daha sertçe beceriyorum. Gözleri geriye doğru dönüyor. "İstediğin kadar meni alabilirsin bebeğim."

O, elini kendi üzerinde gittikçe hızlandırarak, penisini pompalarken ben de onun boğazını taciz edip, penisimi sonuna kadar içeri sokarak onu çıldırttım.

"Kahretsin..." diye inleyerek öne doğru düştüm.

Ellerimle kendimi yukarı kaldırıyorum, orgazm beni sarıyor. Boşalırken tenimde karıncalanmalar hissediyorum ve Velle'nin diline boşalıyorum, ağzını dolduruyorum. Ve o da yutkunuyor, boğazı alışırken benim için yutuyor.

Bütün süre boyunca gözlerini benden ayırmadı.

“İşte bu kadar, Velle. Bütün bu meniyi yut,” diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldandım, kendi sesimi bile zar zor tanıyarak.

Penisim hâlâ atarken biraz geri çekiliyorum ve dudaklarına değdiriyorum. Görünüşe göre onu tahrik eden şey bu.

"Kahretsin, Harley, Tanrım..." diye hırıltılı bir sesle konuştu, az önce boğazında patlayan penis yüzünden sesi kısılmıştı.

Sırtımın alt kısmına sıcak bir sıvının sıçradığını hissediyorum ve inleyerek dönüp penisinden daha fazla meni fışkırmasını izliyorum. Bu manzaraya duyduğum yoğun şehvet büyüleyici.

Muhteşem görünüyor…

"Daha çok boşal benim için bebeğim," diye hırıltılı bir sesle, kafam tavana doğru yükselirken, ağırlıksız bir halde fısıldadım. "Boşalmaya devam et. Her yerime boşal..."

Velle inleyip sızlanıyor, sanki ciğerlerine yeterince oksijen alamıyormuş gibi nefes alıyor. Sonra ben de onun üzerinden kayıyorum, alt bedenlerimiz yatağın kenarından yere düşüyor. Ama şu an umrumda bile değil.

Sadece şuna ihtiyacım var…

"Dudakların," diye yalvardım, çenesini okşayıp onu kendime doğru çekerek. "Öp beni..."

Öyle yapıyor. Ve ben de kendi tadımı onun ağzında hissediyorum, onun tadı benimkinde onunla karışıyor. Biz birlikteyiz, lezzetli ve tatlı, derin, derin bir ateş gibi. Dünyanın merkezindeyim, zevkle yanıyorum. Ona hayran kalıyorum... tektonik bir seviyede, yer değiştirme hissi.

Velle benim için işte bu demek. Nihai bir keşif.

Dakikalar sonra, tamamen yerde, çıplak bir şekilde yan yana uzanıyorduk. Bacaklarımız birbirine dolanmış, ellerimiz birbirimizin göğsündeydi. Sadece dokunuyorduk. Sadece tadını çıkarıyorduk…

Çünkü ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz. O buna izin vermeyecek.

“Bu bu odadan dışarı çıkmayacak.” Bana göz kırptı. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sana söylemiştim.

İstemeyerek başımı salladım. "Biliyorum." Bir an daha sessizce birbirimize baktık. "Ama herkes neden ortadan kaybolduğumu merak edecek."

Kaşlarını çattı. "Hayır... Harley, birlikte olduğumuzu bilsinler. Umurumda değil. Bu odadan asla çıkmayacak olan şey şu: Biz."

İstemsizce yutkunuyorum. "Demek ki hissediyorsun..."

Çenesi gözle görülür şekilde kasıldı. "Ben... Ben bunların hiçbirini yapamam. Burada olan hiçbir şey, buranın dışında hiçbir yerde olamaz."

Kafam karıştı. Bu gösteriyi neden yapma ihtiyacı duyduğunu bir türlü anlayamıyorum. Bu, tüm kişiliğinin, baskın ve kontrolcü tavrının tamamen bir oyun olduğu anlamına mı geliyor?

"Bu, bana hâlâ kaba davranmaya devam edeceğin anlamına mı geliyor?" Boynuna bir mürekkep çizgisi çizdim.

"Herkese karşı kaba davranıyorum," diye mırıldanıyor. "Kişisel algılama."

“Sevinç İçin Değil…”

Sesi gürleyerek bana ulaştı: "Bu farklı."

“Neden?” Bu soruları sormaktan kendimi alamıyorum. Onu daha derinden keşfetmek istiyorum. Onun özüne yaklaşmak, onu anlamak istiyorum. “Çünkü o senin eski sevgilin mi?”

“O bundan çok daha fazlası.” Gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. “O benim ortağım.”

"Hâlâ birlikte oluyor musunuz?" Kalçalarımı oynatıp penisimi onunkine sürtüyorum. Tamamen sertleşmedi ama böyle yanında olmak, dokunmak, tatmak ve görmekle kesinlikle sertleşmeye yaklaşıyor.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Kıskanıyor musun, Rook?" Gözlerimi devirdim ve o kıkırdadı. "Ona nasıl baktığını gördüm, biliyorsun. Hepimiz gördük. Ondan hoşlanıyorsun..."

"Bu seni kıskandırıyor mu?" diye sırıttım, ellerini avuçlarımın içine alıp başının üstüne sabitledim.

“Sanırım kıskançlığımın ne kadar büyük olduğunu anladık.” Nefesi kesildi. “Ama… onunla birlikte olabilirsin. İstersen…” Ona verdiğim bakış, sözlerine duyduğum şaşkınlığı yansıtıyor olmalı çünkü hafifçe güldü. “Yani, iyi birini hak ediyorsun demek istiyorum. Joy, olabilecek en iyilerden biri.”

"Beni şimdiden uzaklaştırmaya mı başladın?" diye mırıldandım, göğsümü bir endişe sarmıştı. "Daha yeni birlikte olmuştuk."

"Unutma, ilk sen ittin, kovboy," diyor kısık bir nefesle.

"Evet, o zamandan beri de seni kovalıyorum."

"Yakalanmayı seven biri değilim."

Bütün bunlar beni çok şaşırttı…

“Yani, Joy çok çekici. Tabii ki.” Omuz silkiyorum. “Ama ben senden hoşlanıyorum…” Eğilip dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. O kadar güzel hissettiriyor ki, içimden mırıldanıyorum.

Ama geri çekildiğimde bana endişeli bir bakış atıyor.

"Sorun ne?" Ellerini bıraktım, şu anda kollarının beni sarmasına ihtiyacım vardı.

Nedenini bilmiyorum… Ben bir kız değilim. Seks sonrası sarılmaya ihtiyacım yok. Ama Velle ile, ona bağlı olmadığım her saniyede, benden daha da uzaklaştığını hissediyorum.

Ve haklı olduğum için beni tutmuyor. Bunun yerine, altımda kıvranıyor. "Kalkmam gerek... Jeneratörleri kontrol etmeye gideyim."

Bir an ona dik dik baktım, sonra başımı sallayıp yana doğru döndüm. Banyosuna koştu ve ıslak bir bezle çıkıp bana fırlattı. Hemen giyindi ve hiç vakit kaybetmeden o duvarı yeniden ördü. Olanları görebiliyordum.

Neden üzgün olduğumu bilmiyorum. Bunun olacağını biliyordum. Velle ile ilgili her şey belliydi. Kendisi de söyledi... Yapamaz.

Ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ama onu hapseden bir şey var. Kökleri olan bir şey.

Üzerimi temizleyip tekrar giyinirken, kendimi onun yanında oyalanırken, ağırlığımı ona doğru kaydırırken buldum. Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü, ama oraya vardığında durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

O tek bakış... Bu etkileşim boyunca gösterdiğimden daha fazla kırılganlığımı ortaya koydu.

Kaşları çatıldı ve o güzel mavi gözleriyle bana yalvarırcasına baktı... Anlayış için, diye düşündüm.

Başımı sallayıp yanına yürüdüm. Onu öpmek istiyorum; ona dokunmak ve tam burada, benimle kalması için yalvarmak istiyorum. Ama bunu yapamıyorum…

Bu yüzden onun saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Ve sonra yine ayrılıyorum.

SIXTEEN

Joy

"Merhaba?"

Telefonu açmak için aceleyle özel bir yere koştuğum için nefes nefese kaldım. Şu anda ikinci duş grubundayız, ama telefon ekranımda bu numarayı görünce görmezden gelmek mümkün değil.

"Merhaba, sevgilim," diye mırıldanıyor Jeon Jameson'ın tatlı, sakin sesi telefonda bana.

Sadece onu duymak bile bende o kadar çelişkili duygular uyandırıyor ki, kaşıntı yapıyor. Sanki bir dopamin enjeksiyonu gibi, o sıcak ve hoş hisler beni anında Boston'a geri götürüyor.

Mass Ave'deki evimize geri dönüyoruz. Oturma odasında onunla birlikte oturup, o sırada okuduğu kitaptan bana okumasını dinliyoruz. Ya da mutfakta yanında durup, o yemek yaparken sohbet ediyoruz.

Orada olmadığım ve muhtemelen bir daha asla orada olamayacağım gerçeği beni derinden etkiliyor. Sanki karnıma yediğim bir tekme gibi. Ve bu gerçekliğin verdiği acı dayanılmaz. Göğsümde sızlıyor, bana gerçekliğimi, bulunduğum yeri hatırlatıyor…

Bir zindanda.

“Merhaba anne.” Telefonumu kulağıma dayayarak duvara yaslandım. “Bugün senden haber beklemiyordum. Her şey yolunda mı?”

“Olabildiğince iyi…” diye yanıtlıyor, her şeyi söylemeden. Öfke, pişmanlık ve belirsizlik, ses tonunun içinde gizli kalıyor. “Biliyorum, birkaç hafta daha görüşmemiz gerekmiyordu, ama sadece sesini duymak istedim.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, başım beni destekleyen duvara hafifçe çarpıyor. "Harika, anne. Senin haberini duyduğuma çok sevindim. Babam nasıl?"

"İyidir. Aslında dün gece Belfast'tan döndük."

“Ah, doğru.” Hafifçe gülümsedim. “Üç hafta! Nasıl geçti?”

“İyiydi,” diyor annem sakince. O her zaman böyledir. Babamın tam zıttı. “Aileyi görmek çok güzeldi. Babanın buna ihtiyacı vardı…”

Yutkunuyorum, alnımdaki kırışıklıklara engel olamıyorum, sürekli bir migren ağrısı geliyor.

On yıldan fazla zaman geçti ve babam hâlâ işini bırakmak zorunda kalmanın ve ailesinin, ekibinin hayal kırıklığının acısıyla boğuşuyor. Başlangıçta çok dışlandı, ama sonradan affettiler.

Mesele şu ki, Boston'da ve Norn'da bunu asla unutmayacaklar.

Öfke yavaş yavaş içimi dolduruyor, içime sızıyor ve parmaklarım duvara saplanıyor. Manuel Blanco hayatımı mahvetti. Babamın hayatını da mahvetti.

Suç dolu bir hayat, ailenizin geçimini sağlamanın pek de saygın bir yolu olarak görülmeyebilir, sanırım, ama ben bunu hiç umursamadım, ailem de umursamadı. Babam Boston'da en saygın adamlardan biriydi, çabaları anavatanına kadar uzanıyordu.

Sonra Manuel Blanco ortaya çıktı ve her şeyi yerle bir etti.

Babamın işini darmadağın etti, kızını çaldı. Ve o zamandan beri Finn Jameson, ailesine zarar vermesinden korktuğu için gururunu bir kenara bırakmak zorunda kaldı -ki bu onun gibi biri için çok zor bir şeydi- ve boyun eğmek durumunda kaldı.

Ben.

Gardiyan'dan korkmadığımı düşünmek isterdim... Gerçekten de korkmuyorum, ama durum şimdi çok karmaşık. Ördüğü bu ağ, bilerek karmaşık bir şekilde kurulmuş. Bu yüzden bunu yapıyor...

Hepimizi kendi kötülüğüne bağlıyor.

Arkamdaki beton zemine tırnaklarımı kırmadan önce konuyu değiştirerek soruyorum: "Han nasıl? Restoran hala iyi gidiyor mu?"

Annem bir an sessiz kalıyor. Buradaki internet bağlantısı en iyi ihtimalle berbat olduğu için, hâlâ bağlantıda olduğumuzdan emin olmak için telefonu uzaklaştırıyorum.

"Anne?"

“Evet, buradayım Joy. Özür dilerim…” İçini çekti. “Restoran iyi durumda. Beklenmedik… sorunlar çıktı.”

Geriliyorum. "Ne tür sorunlar? Para mı?"

"Hayır, hayır, işler yolunda," diyor bana tereddütlü bir ses tonuyla; bu da annemde diğer insanlara göre daha endişe verici bir durum.

"Peki sonra ne olacak?"

Duyulabilir bir şekilde nefes verdi. "Ziyaretçilerimiz oldu..."

Çenemde gerginlik hissediyorum, elim yumruk oluyor. Açıklamasına gerek yok. Ne demek istediğini zaten tam olarak biliyorum.

O kahrolası herif… Allah şahit.

"Ben hallederim," diye homurdandım, dümdüz ileriye bakarak.

“Hayır. Hayır, Joy. Kesinlikle hayır,” diye itiraz etti anne. “Sana söylemememin amacı onunla yüzleşmeni ummaktı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Lütfen bu konuyu bırakın.”

“Anne, bu saçmalıkların yanına kalmasına izin vermeyeceğim,” diye fısıldadım, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için en yakın köşeye göz attım. Koridor boştu, ama yine de, burayı dinleme cihazıyla dinleme ihtimaline karşı sesimi alçak tuttum. “On iki yıl geçti ve ona verdiğim her şeye rağmen hâlâ bizimle uğraşıyor! Yeter artık.”

"Tıpkı baban gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyor. Bu mutlaka bir iltifat sayılmaz.

"Doğru."

Annem kulağıma nefes verdi. "Ne yapacaksın Joy? Hı? Yanına gidip emirler mi vereceksin? Onun buna nasıl tepki verdiğini biliyorsun."

Dişlerimi daha da sıkıyorum. Haklı olabilir ama bu, bunu beğenmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Manuel Blanco çok uzun zamandır çok fazla şeye göz yumuyor. Zaten beni öngörülebilir bir geleceğe kadar imparatorluğuna zincirlemiş durumda... Daha ne istiyor acaba?

Amcamın işine karışmak alçakça bir hareket. Ivory bir iş adamı, ama göründüğünden çok daha sapık biri. Yine de, bu saçmalığın nedenini öğrenmem gerekiyor ki gereksiz eziyeti ortadan kaldırabileyim.

“Anlıyorum anne.” Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. “Ahmakça bir şey yapmayacağım.”

Bana inanıp inanmadığından emin değilim ama yine de, "Güzel. Teşekkür ederim." diyor.

“Oradayken dikkatli ol,” dedim ona. “Han da öyle. Belki babamın adamlarından biri güvenlik için orada kalır.”

“Terry zaman zaman oradaydı,” diye mırıldandı. “Baban sakin kalmaya çalışıyor ama bunun zor olduğunu biliyorsun.”

"İnan bana, biliyorum," dedim hafifçe gülerek. Babam, o sinirli adam.

“Yeter artık bu konudan,” dedi annem nefes nefese. “Sen nasılsın? Kendine iyi bakıyor musun?”

O beni görmese de başımı sallıyorum. "Evet, idare ediyorum."

“Umarım biraz sakinleşmiştir…”

Dudaklarım kıvrıldı ve gözlerimi devirdim. "Ah evet. Drakula'nın şatosunda evlilik mutluluğu yaşıyorum."

Annem hafifçe kıkırdadı, bu da benim gülümsememi daha da genişletti. "Jonathan nasıl?"

“O… o deniyor.” Aklımda Velle ile ilgili düşünceler dönüp duruyor.

Son zamanlarda ne kadar stresli olduğu... Rook'u kendinden uzaklaştırması...

Kesinlikle deniyor, ama işe yarayıp yaramadığından emin değilim.

Annem, o meraklı anne tonuyla endişeli düşüncelerimi bölerek, "Hayatında iyi bir kadına ihtiyacı var," diyerek sessizce kendi planını dayatmaya başladı.

Gülmeden edemiyorum. "Anne, Velle'nin ilişkilere alerjisi var, bunu biliyorsun. Rook'tan kurtulmak için aktif olarak uğraşıyor ve belli ki işe yaramıyor."

"Belki de ikinize de ihtiyacı vardır o zaman," diye neşeli bir şekilde söylüyor.

Başımı salladım. "Evet... belki."

Şeytanın adını anınca ortaya çıktı, Rook'un telsizden beni çağırması konuşmamızı böldü.

“Anne, gitmem gerek,” diyorum ona üzülerek. Keşke saatlerce konuşabilseydik. “Söz verdiğim gibi iki hafta sonra arayacağım.”

"Kulağa hoş geliyor, Joy." O da beni bırakmak istemiyor gibi görünüyor. Ama maalesef yapacak bir şey yok.

Ayda bir kez bile olsa ailemle konuşabiliyor olmam büyük bir şans. Diğerlerinin bazıları bu kadar şanslı değil…

“Seni seviyorum anne.” Kelimelerim zorlukla çıkıyor, tüm duygularımı içimde tutuyorum. Onları kilitleyip anahtarı atıyorum. “Kendine iyi bak.”

"Sen de öyle, jeulgeoun," diyor sessizce. Sevinçle.

İç çekerek telefonu kapattım ve cebime koydum, aklımdan geçen cinayet düşüncelerini yapmamak için güç dilemeye başladım.

Ailemi korumak için Fildişi'nin kölesi olarak burada çok uzun zamandır bulunuyorum, ama yine de asla yeterli olmuyor.

Öyle olmayacak… O gidene kadar.

Duvarın dibinden kendimi iterek Rook ve diğerlerine yardım etmek için duşlara doğru geri döndüm. Fırtına bu sabah erken saatlerde sona erdi ve tüm elektrikler geri geldi. Haftalar sonra ilk kez güneş çıktı ve bu gerçekten muhteşem bir manzara.

Zaman içinde donmuş yeni bir gün.

Sonraki iki grubu duşlara sokup çıkarırken dikkatim dağılıyor, annemle olan konuşmadan aklımı bir türlü alamıyorum. Durumumun acı gerçekliği sırtımda ağır bir yük gibi duruyor. En berbat yanı ise bunun on bir yıldır böyle olması ve hala devam etmesi.

Hiçbir şey düzelmedi. Aksine, durum daha da kötüleşti.

“Hey.” Luthor’un hücresinden çıkarken Rook bana dirseğiyle vurdu. Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve ona baktım. “Her şey yolunda mı? Garip görünüyorsun.”

Yosun yeşili gözleri benimkine kilitlenmişken, şu anda onunla aramdaki yakınlığı gerçekten hissediyorum. Rook çok rahatlatıcı bir varlık. Gerçeği arayan gözleri ve yaslanmak için yaratılmış bir omuzu var. Hala birçok kesinliğini kendine sakladığını düşünsem de, iyi arkadaş olduk.

Ona içimi dökebilirim. Belki bu, onun da kendini açmasına vesile olur...

Yan yana yürürken ona, "Az önce annemle telefonda konuştum," dedim. "Onu ve babamı çok özledim..."

Dudaklarını hafifçe büzerek bana baktı. "Anlıyorum. Ben de annemi özlüyorum."

“Peki ya baban?” Başımı ona doğru çevirdim. Yutkunduğunu gördüm.

"Onu özlüyorum... bir bakıma farklı bir şekilde," diyor bana, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş halde.

"Baban o sert, içine kapanık çiftçi tiplerinden mi?" diye soruyorum hafif bir gülümsemeyle.

Bu onu etkiliyor ve kocaman kovboy gülüşlerinden birini sergiliyor, yanaklarındaki gamzeler belirginleşiyor, sonra da homurdanarak gülüyor. "Evet, bir bakıma öyle. Ama o çiftçi değil. Polis memuruydu. Aslında emekli Emniyet Müdürüydü."

"Bu çok seksi," diye mırıldanıyorum ve o da bu sefer daha sert bir şekilde dirseğiyle beni dürtüyor, ta ki kıkırdayana kadar.

“Babam iyi bir adam,” diye iç çekti. “Ama haklısın, kesinlikle soğukkanlı. Çok sevecen değil. Her zaman çok… anlayışlı da değil…”

Köşeyi dönüp mola odasına yaklaşıyoruz. "Yani yeni erkek arkadaşını onaylamayabilir mi demek istiyorsun?"

Şakama yüzünde biraz eğlence ifadesi vardı ama sorumdaki gerçeklik gözlerine yansımıştı. "Şöyle söyleyeyim, Velle'yi akşam yemeğine eve getirmezdim. Getirebilsem bile..."

Odaya girerken homurdanarak, doğruca buzdolabına yöneldim. "Babanın ne düşündüğü kimin umurunda? Anne babalar her zaman haklı olmaz." Rook, düşüncelere dalmış bir şekilde başını sallarken ben de öğle yemeklerimizi çıkarıp masaya getirdim. "Annen onaylar mıydı?"

"Olabilir." Çantalarımızı açıp sandviçlerimizi çıkarırken omuz silkerek, "Buraya gelene kadar hiç düşünmemiştim," dedi.

Kirazlı kola kutumu açıyorum. "Bu doğru mu?"

Gözleri bana kaydı ve ben de ona gözlerimi kısarak baktım. "Emin değilim..." Ona bir bakış attım ve o da gözlerini devirdi. "Tamam, belki de fark ettim. Ara sıra... Ama soyut bir şeydi. Sanırım daha önce de erkeklere dikkat etmiştim, ama kendime hep bunun başka sebeplerden olduğunu söylemiştim."

"Yani, cinsel bir anlam yüklemeden, sıradan bir şekilde görünümlerini beğenmek gibi mi?" Bir yudum alıyorum.

"Evet. Aynen öyle." Yemeğiyle oynuyor.

Başımı salladım. "Mantıklı. Velle ile yaşadığın deneyim, fitili ateşleyen kibrit gibiydi. Ve şimdi..." Kulağına daha da yaklaşıp fısıldadım, "Pat!"

Sırıttı ve ben de kıkırdayarak içeceğimden bir yudum daha aldım. Gözleri yere indi. "Velle sana bu yüzden mi Cherry diyor? Çünkü Cherry Coke'u çok mu seviyorsun?"

Alaycı bir şekilde, “Cherry aslında Cherry-bomb'un kısaltması. İlk tanıştığımızdan beri bana böyle sesleniyor. Birlikte 'The Runaways' filmini izledik ve şarkısını dinlerken ergenler gibi öpüştük.” diye karşılık verdim. Bir an duraksadım ve o anıyı hatırlayınca dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. “Güzel zamanlardı.” Rook'a baktığımda, bana hayranlıkla bakıyor gibiydi. “Başka sebepler de var…”

"Söyle bana." Gözleri heyecanla parıldıyor.

“Hayır.” Başımı sallayıp burnuna dürttüm. “Dün gece ne olduğunu anlatana kadar olmaz.” Alnı, neyden bahsettiğimi anlamamış gibi kırıştı, ama pürüzsüz teni güzel bir kızarıklıkla boynundan yanaklarına doğru

yükseliyordu, bu da bilmem gerekenlerin çoğunu bana anlatıyordu. “Sonunda birlikte oldunuz, değil mi?”

Dudaklarını ısırdı ve masaya göz attı, sandviçinden bir parça koparıp ağzına tıkıştırdı.

"Benden bir şey saklama, Cookie!" diye nefes nefese kaldım, koltuğumda dönerek tamamen ona baktım. "Tüm detayları bilmem gerek. Lucky'yi aldın mı?? Anladın mı?" Yüzündeki o sevimli ifade karşısında gülümsemem daha da genişledi.

"Ona neden öyle dediğinizi ben de hâlâ anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Eğer bunu sormak zorundaysan, onunla yeterince vakit geçirmemişsin demektir," diye kıkırdıyorum.

“Joy,” diye azarladı beni, ama belli ki kendi neşesini bastırmaya çalışıyordu. “Benimle onun arasındaki ilişkiyi kimse bilmemeli…” Sonra alnındaki çizgiler belirdi. “Yani, sanırım birlikte olduğumuzu bilebilirler ama bunun boyutunu değil…? Hala her şey konusunda kafam karışık.”

Başımı salladım ve onu sakinleştirmek için sırtını okşadım. "Velle sana kendini... kapalı kapılar ardında... gösterirse, o zaman tam da orada kalması gerekiyor. Maalesef böyle olmak zorunda."

Rook'un omuzları düştü. "Yani bir ilişkiye ihtiyacım olduğunu söylemiyorum."

"Konu bu değil." Omuz silkerek humuslu dürümümden bir ısırık aldım.

“O zaman gerçekten anlamıyorum. Birisi onun göründüğü kadar baskın biri olmadığını öğrense dünyanın sonu mu gelirdi?”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, daha fazla şey söylemek istedim ama söyleyemeyeceğimi biliyordum. "Konu o da değil."

"Tamamen kaybolmuş durumdayım," diye mırıldandı, birdenbire düşünceli bir hava onu sarmıştı. "Aylardır buradayım ve hala bu yerde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Burada aylar hiçbir şey değil, Rook." Başım yana doğru sallanıyor. "On yıl sonra beni gör."

Bu söz üzerine yüzündeki o umutsuzluk ifadesi kalbimi yerinden oynattı. İçimde bir boğulma hissi oluştu.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şey olabilir.

"Bana dün gece ne olduğunu anlat," diye yalvardım. "İstersen sansürlenmiş halini anlat."

Rook sanki sadece uzanmak istiyormuş gibi görünüyor. Ben de aynen öyle hissediyorum, ama beni kırmamak için koridorda Velle ve Dash ile

olanları anlatıyor. Sonra da ilk kez oral seks yaptığı deneyimi anlatıyor ve yalan söylemeyeceğim, belimin altı epey ıslanıyor.

“Ve şimdi yine beni görmezden geliyor,” diye iç çekti Rook hikayesinin sonunda. Su şişesinden bir yudum aldı. “Onu tekrar görmek için can atıyorum, ama onun bana gelmesini beklemem gerekiyor.”

“Eminim öyle yapacaktır,” diye cesaretlendiriyorum kendimi, Rook’un odasına gizlice girip onu ve Velle’i etrafı keşfederken bulmanın ne kadar harika olacağını hayal ederek.

Rook'un biseksüel bekaretini yaşamak için can attığı açıkça belli ve Velle'nin de babacan tavırlarından kurtulmak için ne kadar çaresiz olduğunun farkındayım. Tabii ki gizlice.

Birbirlerine ihtiyaçları var. Ve benim de onları izlemem gerekiyor.

“Umarım öyledir.” Rook'un parmakları masaya vuruyor. “Ne isterse onu veririm. Ve kesinlikle sır saklayabilirim…”

Gözlerim bir an ona kayıyor. Biliyorum, yapabilir. Burada olma sebebine dair hâlâ yalan söylüyor, bu çok açık. Can sıkıntısından dolayı tüm hayatını bırakıp kendini Fildişi'ne teslim ettiğine kesinlikle inanmıyorum.

Bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum.

Belki de daha çok açılmasını ve o saçma hikayeden vazgeçmesini umarak, "Burada olma nedenimi sana anlattım mı?" diye sordum.

Yüzü gözlerime döndü, gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır. Yapmadın."

Etrafıma hızlıca göz gezdirdim, yalnız olduğumuzdan emin olmak için, sonra biraz daha yaklaştım. "Manuel Blanco annemi kaçırdı."

Rook oldukça şok olmuş görünüyor. Ağzı bile açık kalıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

Devam ediyorum, “Size babamdan bahsetmiştim… Southie'de nasıl yüksek bir mevkide olduğunu…” Rook başını sallıyor. “Şöyle ki, Manuel Blanco'nun evlatlık babası yetmişli yıllarda Kolombiya karteli için bir sürü liman toplamış. El Paso, Miami, San Jose, Brooklyn… ve East Boston. Babam bundan haberi olmadığını iddia ediyor, ki bu doğru olabilir. Yani, mevkii babasından ona geçmiş ve muhtemelen sadece bilmezden gelmiş gibi davranmıştır. Kolombiyalılar eskiden sadece ABD'ye ihracatı yönetiyorlardı. Buradaki ABD'deki liderlerin hiçbiri onların bu sözde mülklere tecavüz edeceklerini beklemiyordu…”

Kucağıma bakıp başımı salladım. "Neyse, liman babamın sorumluluğundaydı. Oranın sorumlusu oydu ve sanırım Fildişi ortaya çıktığında onu geri çevirdi. Mantıklı... Babamın yapacağı bir şeye benziyor.

Bu yüzden Blanco misilleme yaptı. İntikam olarak annemi kaçırdı ve onu yanında tutmayı planlıyordu."

“Ne için?” Rook’un sesi yumuşak, sakin ama bir yandan da biraz hırçın. Sanki meraklanmış ama aynı zamanda da oldukça sinirli.

Omuz silktim. “Kim bilir. İyi bir şey olmayacağı kesin. Babam, olay olduğunda savaş çıkarmaya kararlıydı, ama ben daha iyisini biliyordum. İlk kurbanlar annem ve ben olacaktık. Manuel Blanco'yu şahsen tanımama gerek yoktu, önce kalbe, aileye saldıracağını biliyordum… Annemi zaten kaçırmıştı. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım… ailemi kurtarmak için yapabileceğim tek şeyi…”

"Kendini feda ettin," diye mırıldandı Rook. Başımı salladım.

“Onun için gönüllü olarak çalıştım. Ona neler yapabileceğimi gösterdim. Ve bu on iki yıl önceydi, yani ne gördüğünü tahmin edebilirsiniz. Sadece potansiyel gördü. Velle'de olduğu gibi… sadece biraz farklı.” Bu düşünce karşısında yutkunmadan edemiyorum.

“Velle’nin burada olmasının nedenini biliyor musun…?” diye soruyor, ancak bu daha çok bir ifade gibi çıkıyor ağzından.

"Evet," diye tereddütle yanıtlıyorum.

Bakışları kısılıyor. "Ama bana söylemeyeceksin."

“Bu benim anlatacağım bir hikaye değil.” Omuzlarım gevşedi.

"Bunu bana asla söylemeyeceğini çok iyi biliyorsun," diye homurdanıyor Rook. "Onun herhangi bir konuda içini dökmesini sağlamak çok zor."

“Onun da sebepleri var.” Başımı sallıyorum. “Yani şimdi benim hikayemi biliyorsun… Diğerlerinden pek farklı değil.” Rook’un yüzü donuklaşıyor, gözleri aramızda gidip geliyor. “Alabaster Adası’ndaki her bir muhafız, bir sebeple ya da başka bir sebeple, gerçek istekleri dışında burada. Hepimiz tuzağa düştük… sen hariç.”

Bakışlarım onu delip geçiyor, ondan gerçeği çıkarmaya çalışıyorum. Şimdi bana bakış şeklinden, bunu istediğini biliyorum. Sakladığı her ne sır varsa, ona çok ağır geliyor. Bunu istemiyor.

Rook'un dudakları aralanıyor, sanki bana gerçeği söyleyecekmiş gibi, ama sonra ayak seslerinin gürültüsüyle dudakları aniden kapanıyor.

Velle içeri öfkeyle girerken gözlerimiz kapıya kaydı; her zamanki gibi stresli ve sinirli görünüyordu. Gözleri bir anlığına bize takıldı, ama hemen başka yere baktı, buzdolabına doğru yürüdü ve bir şişe su almak için kapağını açtı.

Velle içkisini bir çırpıda içerken oda sessizdi, hepimiz farklı şeylere bakıyorduk. Ben Rook'u izliyordum, Rook Velle'i izliyordu, Velle de duvara bakıyordu. Gerilimin bu kadar hızlı bir şekilde nasıl yükselebileceği beni büyülüyordu. İkisi aynı ortak alana girer girmez, sanki fizik yasaları değişiyor ve havayı hissedebiliyordunuz.

Acemi sürücünün ilk adımı atması şaşırtıcı değil. "Hey."

Velle'nin gözleri önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona ve nihayetinde duvara kaydı. "Naber?"

Rook gözlerini devirdi. "Bugün nasılsınız, Memur Chevelle?"

"Pekala..." diye homurdanıyor Velle, bu alçak, gürültülü ses tonu beni ürpertiyor.

“Evet, öylesin.” Rook sırıttı ve kaşlarını oynattı. Velle ona deliymiş gibi kaşlarını çattığında, kısık bir kahkaha attı. “Özür dilerim. Mecburdum.”

“Hep böyle misin…” Velle’nin sesi kesilir ve Rook araya girer.

"Harika mı?" diye sırıttı.

"Sinir bozucu." Velle, her zamanki gibi hiç etkilenmeyen çaylak oyuncuya oldukça sert bir bakış fırlatıyor.

“Bak bakalım,” diye mırıldandı Rook, oturduğu yerden kalkıp Velle’nin yanına giderken. “Şikayetlerini sonraya saklasan iyi olur.” Velle’nin tam önüne geçti ve yüzünü yaklaştırdı. “Ne kadar sinir bozucu olduğum hakkında daha fazla şey duymayı çok isterim… Mesela, gece yarısı odamda ne yaparsın?”

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Velle, bakışları Rook'un dudaklarına kayarken göğsü düzensiz nefeslerle belirgin bir şekilde inip kalkıyordu. Sözleri, eminim ki kastettiği kadar tehditkar gelmiyordu.

Dudaklarımdaki alaycı gülümsemeyi bastıramıyorum, arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak gösteriyi izliyorum. Bu çok ateşli.

“Dün gece benden çok nefret ettin, değil mi?” Rook parmağını Velle’nin kemer halkasına takıp onu çekiştirdi.

Velle önce, gözleri yuvarlaklaşırken, neredeyse gergin bir şekilde, bir tür çaresiz ihtiyaçla bakıyor. Onu böyle sadece birkaç kez gördüm. Ve bunu asla başkalarının görmesine izin vermedi.

Çenesinin kasılması açıkça görülürken, hemen çaylak polisten uzaklaşarak durumu örtbas etmeye çalıştı. "Oyunlarınızla uğraşacak havamda değilim, memur bey."

"Bu bir oyun değil, Velle," diyor Rook, bilerek sessiz bir şekilde. Başka kimsenin duymadığından emin olmaya çalışıyor. Ama ne yazık ki, bu Velle

için yeterli değil.

"Haklısın," diye homurdandı. "Hayır, değil. Ciddi bir durum. Çıldırmadan önce geri çekil lan."

Rook sinirli bir şekilde içini çekti, parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. "Sorun ne lan?? Anlamıyorum..."

Velle'nin acı dolu bakışları, mola odasının girişindeki kameraya yöneliyor. Bakışlar tam onlara çevrilmiş durumda.

"Harley... lütfen," diye fısıldadı, sesi eskisi kadar kızgın değil, daha çok endişeliydi.

Yanağımın içini ısırdım, yumruğumu sıktım ve gözlerim kameraya kaydı. Kahrolası saçmalık.

Tahminimce Rook, Velle'nin böyle bir şey için yalvarmasının durumun ciddi olduğunun farkında. Ve nedenini bilmese de, Velle'yi yalnız bırakmayı ve geri çekilmeyi tercih ediyor.

Başını sallayarak yanıma doğru hışımla yürüdü ve tekrar oturdu. "Şey, beni nerede bulacağını biliyorsun..." Rook yemeğine geri döndü ve şimdi oturduğu yerden yayılan hayal kırıklığını, kafa karışıklığını hissedebiliyordum.

Velle'ye şöyle bir baktığımda, Harley'i izlerken bir anlığına bana baktığını görüyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Hepimiz bu yerde kapana kısılmış olsak da, Velle'nin durumu diğerlerimizinkinden sonsuz derecede daha kötü.

Boş su şişesini çöp kutusuna fırlattı, içeri sokamadı, plastik parçaları yere saçıldı ve hızla odadan çıktı. Bizi de o kasvetli, hafif uğultulu havayla baş başa bıraktı.

Birkaç saniye sonra sessizliği bozuyorum. "Gerçekten neden buradasın, Harley?"

Rook bana bakmıyor. Tek kelime etmiyor, ama aramızdaki ilişkinin gerçekliğini anladığını hissedebiliyorum.

O buraya kendi isteğiyle gelmedi. Kimse gelmez. Mantıklı değil.

Ama bana cevap vermiyor. Sadece ayağa kalkıp çöpünü atıyor ve yavaşça mola odasından çıkmak için yürüyor. Kapı eşiğinde durup omzunun üzerinden sesleniyor, "Geliyor musun?"

Saniyelerce sandalyeye mıhlanmış gibi kaldım, bu gerçeğin büyüklüğü hâlâ beton kilolarından daha ağırdı. Sonuçta, sırlarımızdan oluşuyoruz. Bizi tıpkı gerçeklerimiz gibi sırlarımız da şekillendirdi.

Ben de ayağa kalktım, yükü sırtımda taşıyarak vardiyamızı bitirmeye gittik.

Çünkü mecburuz.

SEVENTEEN

Velle

Ben neden buradayım?

Neden kendime sürekli bunu yapıyorum...?

Karanlıkta ayakta duruyorum, bir kitaplığa yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımın ardında daha iyi bir yer hayal ediyorum.

Gitme şansım olsa bile nereye gideceğimi bilmiyorum. Belki de hiçbir yere gitmezdim...

Alabaster Adası çok uzun zamandır evim oldu. Buradaki yaşamın dışında başka bir yerde hayatın nasıl olduğunu hatırlamıyorum.

Etrafım tamamen sessiz. Oturma odamızdaki partinin müziğinden yeterince uzaktayım, bu yüzden aşağıdan gelen sesler belirsiz bir fısıltı gibi duyuluyor. Şu anda çoğunlukla sadece kalbimin atışı var, kafamda yankılanıyor ve gitmemi söyleyen iç sesimi bastırıyor.

Kendimi rafa yaslayarak derin bir nefes aldım ve parmaklarım kitapların üzerinde gezinirken nefesimi yavaşça verdim. Son zamanlarda tansiyonum çok yüksek...

Harley'nin Alabaster Pen'e geldiği günden beri diken üstündeyim. Bunun farkındayım, ama onun beni ne kadar etkilediğini gerçekten kabul etmeyi reddediyorum.

Onun yanında kendim gibi hissedemiyorum… Ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyorum.

Ayak sesleri kalbimin yerinden fırlamasına, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Mermer zeminde topuklu ayakkabıların çıkardığı tak tak tak sesi midemi, ta göğsüme kadar sıkıştırıyor. Dişlerim neredeyse birbirine çarpıyor, ama kendimi toplamaya zorluyorum.

Derin nefes al, aptal.

Işık azlığından gölgelenmiş bir figürün görüş alanıma girdiğini görüyorum. Odanın içinde süzülerek ilerliyor ve tam karşımda duran büyük bir deri koltuğa oturuyor. Gözlerim ona kilitleniyor ve donup kalıyorum.

Kımıldayamıyorum. Öylece duruyorum, hareketsiz, onun arkasına yaslanıp bir puro çıkarıp yakmasını izliyorum.

Birkaç nefes çekiyor, duman havada dönüyor, kokusu içinde bulunduğumuz bu kasvetli kütüphaneye tuhaf bir şekilde uyuyor. Karanlık odada gerçekten görünen tek şey, her nefeste yüzüne doğru yükselen, sonra tekrar kol dayanağına inen, puro ucundaki kızıl kor.

Gözlerini görmeye çalışsam bile başaramazdım ama beni izlediğini biliyorum. Bana bakıyor... Burada olmama hiç şaşırmıyor.

Doğrulurken uzuvlarım titriyor, dev koltuğuna yığılmış, tahtında sıkılmış bir kral gibi hizmetkarından eğlence bekleyen adama gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum.

Evcil hayvanı.

Sol elini kaldırıp uzun parmağını kıvırarak bana yaklaşmam için işaret etti. Boğazım kuruyup daralırken yutkundum, bir santim kadar öne doğru adım attım. Başını yana eğdi, sanki "Gel, evcil hayvanım. Isırmam..." der gibiydi.

Ama bu bir yalan. Elbette yapacak. Zaten amaç da bu değil mi?

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor ve sanırım bunun sebebi, bunun kötü bir şey olduğunu kesin olarak bilmesi. Adrenalin ve yoğun utanç duygusuyla bana bu odadan çıkmam gerektiğini söylüyor.

Yukarı kata geri dönün.

Harley'e git.

Sandalyeye doğru yürürken içimden sert bir ürperti geçti. Yarı yola geldiğimde, odanın ortasında, koridordan gelen bir ışık yüzüne vurdu. Ve sırıtışını gördüm.

Kendinden emin ve kararlı. Beni ele geçirdiğinden hiç şüphesi yok, pençeleri o kadar derine saplanmış ki onlardan kurtulmam imkansız.

Tıpkı o ilk gece gibi…

Bu beni kendime getiriyor. Gözlerimi kırpıp silkeleniyorum, bakışlarım yere sabitlenmiş halde hızla uzaklaşıyorum.

Göz teması kurmadan arkamı dönüp odadan çıktım, adeta koşarak evin içinde merdivenlere doğru ilerledim. Basamakları ikişer ikişer çıktım ve sonunda en üst kata ulaştığımda nefes nefese kaldım.

Yatak odama doğru koşarken, birden Rook'un önünde durdum.

Başımı çevirip kapısına bakıyorum, alt dudağımı ısırıyorum. İçerisi… Dürüst olmak gerekirse, olmak istediğim yer orası. Geçen gece… oral seks.

Şu an yumruğumu sıkmak istiyorum, inanılmaz bir orgazm yaşayacağım.

O bakir ağız, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Rook'un Ren'in ona oral seks yapmasına izin verdiğini öğrendiğimde ilk başta çok sinirlenmiş olsam da, teşekkür olarak 48 numaralı kişiye bir meyve sepeti almayı ciddi ciddi düşünüyorum. Rook, birlikte oldukları zamanlarda Ren'in hareketlerini incelediğini söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, Ren'in bile o kadar iyi olduğunu hatırlamıyorum.

Belki de çaylak oyuncunun ilk partneri olarak beni istediğini bilmemden kaynaklanıyordu...

Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

Derin bir nefes verip kapı koluna uzandım. Gerçekten bunu yapacak mıyım?

Bugün mola odasında biraz fazla arsız davrandı. Böyle şeylere izin veremem… Onun görebileceği hiçbir yerde böyle bir şeye izin veremem…

Ama bu, onu istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu, o adama tıpkı bir uyuşturucu gibi, sigara, alkol veya gerçekten güzel bir tatlı gibi duyduğum özlemi durdurmuyor. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, oral seks muhteşemdi, ama beni asıl etkileyen dudaklarının benimkilerle birleşmesiydi.

Uzun zamandır böyle öpülmemiştim. Başım döndü.

Bundan daha fazlasını istiyorum. Bu yatak odasında beni bekleyen her neyse... Aşağıdaki kütüphanedekinden daha iyi olmalı.

Bu fikrin kesinlikle kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen, yatak odasının kapısının kolunu çevirip iterek açtım.

İçeri adımımı attığım anda tedirgin oldum, loş odada onu aramak için etrafa bakındım.

Harley.

Onu yatağında, elleri yastığın üzerinde başının arkasında uzanmış halde görüyorum. Bakışları anında gözlerime kenetleniyor ve yutkunuyorum, ağzım tükürükle doluyor.

Gözleri benden ayrılıp komodinin üzerindeki eşyalara kaydı. Sonra mırıldandı, "Geç kaldın."

Yatağının yanındaki saate bakıyorum. Saat on iki on beş.

Eğer öyle olmasaydım, daha önce burada olurdum—

Bu düşünceyi kafamdan atarak yatağına doğru yürüdüm, o doğrulup kenara doğru kayarken ona yaklaştım. Ama durmak yerine, doğrudan üzerine, yatağın üstüne tırmandım. Çenesini kavradım ve hiç düşünmedim.

Öyle yapıyorum işte.

Dudaklarım onun dudaklarına değdi ve titredim. O da mırıldandı, öpüşümü kabul etmekte hiç vakit kaybetmedi, daha sert ve daha derin bir şekilde karşılık verdi. Parmakları hemen saçlarıma girdi, beni yerimde tutarak beni adeta yutarcasına öptü.

Başım çok dönüyor. Kafam dönüyor ve ona mırıldanarak, alt dudağını sanki doyana kadar tadını çıkarmam gereken lezzetli bir şeymiş gibi emiyorum. O da bana aynı şekilde yapıyor ve bayılıyorum buna…

Sadece bu olsa bile, bence tamamen memnun olurdum.

"Tadına bayılıyorum..." diye fısıldadı ağzıma, geriye yaslanarak bacaklarımı onun üzerine atmama izin verdi. "Tadına takıntılıyım."

Onun üzerinde kıvranırken, penisim aramızda seğiriyor; avucumda sakalları, ağzımda dili var. Onun hislerine kendimi bırakıyorum; benimki gibi kaslardan oluşan büyük, kalın vücudu. Ellerim ön tarafında geziniyor, bu anın tadını çıkarıyorum. Ne kadar büyük...

Rook beni ters çevirdi ve ne olduğunu anlamadan üstüme çıktı, ben de resmen eriyip gittim.

İşte tam olarak bunu istiyordum. Bunu. Bunu, bunu, bunu, hepsini.

Bacaklarım içgüdüsel olarak açıldı ve o da kalçalarını sertçe benimkine bastırdı. Eşofmanının altından, uzun, kalın ve sert penisi benimkine sürtündü. Penisimin şimdiden sızlamasına neden oldu.

“Benimle oyun oynuyorsun, Memur…” diye mırıldandı dudaklarımda, heyecanlı nefeslerimizin sesleri odanın her yerinde yankılanıyordu. Kalçalarım onunkini aramak için yükseldi ve o da inleyene kadar tekrar bastırdı. “Beni kasten engelliyorsun. Bana işkence ediyorsun…”

Öpüşmemiz kesilir, şişmiş dudakları benimkilerin üzerinde kalır. "Bilerek yapmadım," diyebildiğim tek şey budur. Ama o beni tekrar öper, ısırır, hafifçe tırmalar, ağzımı sanki artık ona aitmiş gibi ele geçirir.

Geri dönüş yok.

“Anlıyorum.” Elini uzatıp tişörtümün etek ucunu kavradı, parmakları karın kaslarımın hatlarını takip ederken tişörtü yukarı kaldırdı. “Bununla ilgili bir sorunum olmadığını söylemeyeceğim, çünkü değilim. Ama neler olup bittiğini bana anlatman için seni zorlamayacağım…” Duraksadı, nefes nefese kalmışken alnını alnıma dayadı, aramızdaki sıcaklık giderek daha da

boğucu bir hal aldı. “Sadece bunu istiyorum. Seni istiyorum, John. O kadar çok istiyorum ki başka hiçbir şey düşünemiyorum bile.”

"Ben de seni istiyorum," diyorum ona dürüstçe. Çünkü gerçekten istiyorum.

Onu ilk gördüğüm andan beri istiyorum, o otel barında, sanki içinde boğulacakmış gibi bardağına kaşlarını çatarak bakarken.

Uzak durmaya çalışıyorum çünkü bunun tek bir şekilde biteceğini biliyorum… Her şeyin her zaman bittiği gibi. Gözyaşlarıyla, kanla veya ölümle. Burada mutlu son yok.

Bu adada olmaz.

Ama bunu ne kadar derinden bilsem de, çaylak hâlâ benim. Bana ihtiyacım olanı vermek için burada.

"Beni istiyor musun, bebeğim?" diye mırıldandı, sesi derin, tonu o kadar saf bir cinsellik içeriyordu ki, aramızda penisim sızlıyordu.

“Hayır.” Ona bakıyorum, şehvet sarhoşu ve kızarmış bir halde. Başını yana eğiyor. “Sana ihtiyacım var.”

“Velle…” diye iç çekti, sonra tekrar dudaklarıma yöneldi, acıyana kadar emdi ve ısırdı. Nefesim kesildi ve o inledi, ben kalçasını tutarken tişörtümü yırtmaya başladı, onu bacaklarımın arasında tutarak kendimi ona sürttüm. “Sana söylemiştim… Bana geleceğini biliyordum.” Sonra yeşil gözlerini görebileceğim kadar geri çekildi, sırıtırken gözleri parıldıyordu. “Bir gün mutlaka.”

İstemsizce ona kaşlarımı çatıyorum, o ise kendinden gurur duyarak sırıtırken ben de gülmemeye çalışıyorum. Sonra tişörtümü başımın üstünden yırtıp fırlatıyor ve pantolonuma doğru yöneliyor.

Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi mutluluktan kapatıyorum. Bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. İyiden de öte… Sanki sonunda beni sakinleştirecek bir şey bulmuşum gibi, tam da olması gerektiği gibi.

Onun kokusu çarşaflarında her yerimde, o erkeksi, baş döndürücü koku, tatlılar ve erkek sabunu gibi. Harley gibi kokuyor. Gamzeli, köşeli çeneli ve yeşilden yeşil gözlü taşralı çocuk. Mükemmel.

Şu anda elleri pantolonumu yırtıp atan adam, çünkü pantolonum onun istediği şeyin önünde engel teşkil ediyordu. Kalçalarımı kaldırarak, onun beni çıplak bırakmasına izin verdim, dudağımı ısırırken onun kendi bedeninden sıyrılıp çıkmasını izledim.

Penisi sertleşmiş ve başından damlıyordu, üzerime doğru sürünerek alt dudağımı sıkıca emdi, bir kez daha ısırdı. Acıdan penisim aramızda seğirdi,

titreyen parmaklarım sert göğsüne doğru uzandı. Bana baktığında gözlerimiz buluştu ve dudağında biraz kanımı gördüm. Kendi dudağımı yaladım, bakır tadını aldım.

“Kahretsin…” Göğüs kaslarını kavradım ve parmak uçlarımı göğsündeki ince sarı tüylerin arasında gezdirdim.

O tam bir erkek... Tanrım, şimdiden aklımı başımdan alıyor.

Gözlerinde sinsi bir bakış var, bana şimdiye kadar verilmiş en açgözlü, en şehvetli bakış bu ve tüm vücudumda ürpertiler yaratıyor, meme uçlarım çelik halterler geçirilmiş çakıl taşları gibi sertleşiyor. Düşüncelerimi nasıl okuduğundan emin değilim ama hassas dudağıma bir öpücük daha konduruyor, sonra sıcak ağzını çeneme ve boğazıma doğru indiriyor.

Dili, Adem elmasının üzerinde dans ediyor. "O gece otelde olması gereken bu muydu?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve mavi ile yeşilin patlamasıyla kilitleniyoruz, ardından boğazımın kıllı etini emmeye başlıyor, beni irkilene kadar ısırıyor, özellikle de penisimi. Mırıldanıyor, sonra tekrar yapıyor, beni emip ısırırken parmak uçlarım kaslı omuzlarında dans ediyor.

“Şimdi daha sıcak sanırım…” Nefesim kesildi. “Çünkü beni beklettin.”

Kıkırdadı ve sertleşmiş penisini benimkine sürttü. Penisi büyük, çok büyük... neredeyse benimkiyle aynı boyda, sadece ten rengiyle uyumlu. Benim tenim daha koyu karamel rengindeyken, onunki tereyağı gibi, uzun, mükemmel penisi de aynı şekilde, tepesinde saatlerce emebileceğim pembe bir taç var. Sanki yedinci cennetteymişim gibi, o kalın uç piercingimi okşuyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı boynuma, kollarımı hareket ettirerek ellerimi kendi ellerine aldı. Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve sonra ellerimi yatağa bastırarak, kapüşonlu bakışları geri dönerken onları sabitledi. "Penisini benimkiyle okşamak."

"Böyle gelebilir misiniz?" diye merakla sordum.

İşte bu yüzden heteroseksüel erkeklerle oynamak tehlikeli... Çünkü her şey yasak gibi geliyor ve bu beni aşırı derecede tahrik ediyor. Ciddi söylüyorum, şu an testislerim çok gergin.

Rook başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve inlememe neden olana kadar tekrar üzerime bastırdı. "Çok sertsin. Ve testislerin benimkilerin üzerinde inanılmaz bir his veriyor."

Gözleri aramızda dolanıyor ve biraz yukarı kalkarak, yumruğunu ikimizin de ereksiyon halindeki penislerinin etrafına sarıyor. Onlara bakış

şeklinden, sanki çok heyecanlıymış gibi. Sanırım öyle, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Eli yavaşça penislerimizin üzerinde yukarı doğru hareket ediyor, sonra tekrar aşağı iniyor, bunu yaparken de bir uğultu çıkarıyor.

"Bu çok hoş," diye homurdanarak elini daha da sıkılaştırdı.

Penisimin ucunda bir damla meni parıldıyor ve o da başparmağıyla onu yakalayıp ağzına götürüyor.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin…” O benim tadımı emerken göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Çok lezzetlisin, Velle." Bana doğru eğildi ve alt dudağımı yaladı. "Şu dil piercingini bana ver."

Hiç tereddüt etmeden hemen dilimi çıkarıp onunkiyle buluşturuyorum. Ona itaat etmeye çok kolay bir şekilde kapılıyorum. Bu inanılmaz derecede umut verici.

Bu gece babalık yapmayı bırakıyorum.

Rook dilimi yalıyor, beni öperken ağzına alıp emiyor, halterin üzerinde geziniyor. Tamamen çıldırıyorum, ihtiyaç duyan bir fahişe gibi bacaklarımı sonuna kadar açıyorum. Düşüncesi bile beni kasıyor.

"Babacığım," diye inledim, o benden uzaklaşırken ciğerlerine hava çektiğinde.

Gözlerini araladı ve bana baktı, kalçaları bir an bile durmadan dalgalanan hareketlerini sürdürdü, sertleşmiş penislerimizin birbirine sürtünmesinden kaynaklanan sürtünmeyi besledi. "Böyle istiyorsun..." Muhtemelen bir soru olması gerekiyordu, ama değil. İkimiz de cevabı biliyoruz.

"Beni kontrol altına al, Harley," diye yalvarıyorum gözlerimle ve nefes nefese bir ses tonuyla. "Sadece bu odanın içinde, kontrol sende. Benimle ne istersen yap... lütfen. Ben seninim."

Rook'un gözleri kapandı ve kısık bir mırıltı çıkardı. Gözlerini tekrar açtığında, çam ağacı daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu. "Sana her şeyimi vereceğimi söylemiştim. Ciddiydim. Ben de seninim Velle. Ama sen kesinlikle benimsin. Bu bir gerçek." Hızlıca başımı salladım. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, sonra fısıldadı, "Ve seni son damlasına kadar kullanmak için acele etmeyeceğim."

Ağzımdan çıkan bu miyavlama, son on yıldır kurduğum her şeye -haklı nedenlerle- aykırı davranmasaydım utanç verici olurdu.

Daha önce hiç gerçek hayatta pasif rol oynamamıştım... Kontrolümü bıraktığım diğer zamanlar böyle değildi. Bu Harley Samuels. Bana tüm benliğini verecek. Ve ben de karşılığında kendimi tamamen ona teslim etmekte hiçbir sorun yaşamıyorum.

Rook'un dudakları bir kez daha üzerime doğru iniyor, bu sefer meme ucum ağzına girene kadar durmuyor. Parmaklarım, hâlâ yanlarımızda tuttuğu parmaklarının arasında seğiriyor. Ona dokunmayı çok istiyorum ve sanırım bu yüzden beni tutuyor. Arzumda beni acıtmak için.

Diliyle meme ucumu birkaç kez yaladıktan sonra neredeyse vahşice emmeye başladı. Sırtım gerildi ve vücut ağırlığıyla beni aşağı doğru itti, çelik gibi sert meme ucumu ısırıp çekiştirerek beni muhtaç bir şey gibi inlemeye itti.

"Ağzımın üzerinde olmasından hoşlanıyor musunuz, memur bey?" Diğer memeye geçiyor ve aynı şekilde ağzıyla ona da saldırıyor.

"Evet." Kaslı, çıplak bedeninin sıcaklığı altında kıvranıyorum. "Evet, evet, evet."

“Güzel,” diye iç çekti, sonra gövdemdeki kas liflerinin arasından çizgiler halinde yalamaya başladı. “Çünkü her yerinden bulaşacak…”

Bana doğru bakıp şeytani bir sırıtışla kalçamdaki çizgileri öpüp ısırıyor. Bilerek penisime dokunmuyor, dudakları iç uyluklarımı ve testislerimi okşuyor. Titriyorum, penisim dimdik, ağır ve yumuşak dudaklarının her dokunuşunda seğiriyor.

Rook mırıldanıyor, nefesi tenimde sıcak. "Penisin ağzıma atlamaya çalışıyor." Dudakları kıvrılıyor, bana bakıyor, gözleri parıldıyor. "Ona küçük bir öpücük verelim mi?"

"Evet." Başımı hızla salladım. "Lütfen."

"Kahretsin... biliyorsun, bana yalvardığında çok hoşuma gidiyor bebeğim." Heyecandan sesi kısılmıştı.

Hayatımda duyduğum en seksi ses bu. Sadece kulağıma kısık sesle, müstehcen şeyler fısıldaması bile beni tatmin edebilir.

Elleri benimkilerden ayrıldı, yanlarımdan aşağı, uyluklarıma doğru kaydı ve sertçe kavrayarak ereksiyon halindeki penisimi yaladı. Dili penisimdeki piercingi okşarken kontrol edilemez bir inilti çıktı ağzımdan, ellerim de saçlarına gitti.

Penisimin ucunu ağzına alıp şeker gibi emmeye başladı, ta ki gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olana kadar. Ama tam ağzını daha da aşağıya itmeye başlayacakken birden boşaldı.

“Neden…?” Ona doğru aşağıya baktım.

Bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Burada kim sorumlu, Velle? Sen mi... yoksa ben mi?"

"Öylesin." Yutkundum.

Bir an bana dik dik baktı, gözlerinde birçok şehvetli düşünce parıldadı. Sonra geri çekildi. "Seni bağlamamız gerekecek. Çünkü şu anda nasıl davranacağını bilmiyorsun belli ki."

Bu fikre penisim tepki verdi ve Rook ona şöyle bir baktı, ağzı hafifçe kıvrılarak eğlendi. Ama onu bastırdı ve yatak başlığına baktıktan sonra yataktan kalktı ve çıplak bir şekilde dolabına doğru yürüdü.

Ve ben de tüm süre boyunca onu izledim, vücuduna duyduğum büyük hayranlıkla. Kusursuz, her çizgi, her kas kümesi kusursuz bir şekilde işlenmiş. Ve taze, bakir teni, tamamen dövmesiz. Tek bir dövme bile yok. Bu bir bakıma şaşırtıcı. Burada dövmesiz bir adam bulmak nadir.

Rook bunu başarıyor. Orta batılı kovboy tarzına çok yakışıyor.

Yatağa geri dönerken, "Doğum günün için sana bir Stetson şapka ve bir kement almayı unutma," diye homurdandım.

Yanımda diz çökerken bana sırıtarak baktı. "Bu seni tahrik eder miydi?"

"Bu noktada sanırım yüzüne tam bir palyaço makyajı yapsan bile beni yine de tahrik edersin," diyorum ona ve o da kıkırdıyor.

Ama kelepçeleri gösterince neşesi birden kayboluyor.

Ağzım kuruyor. "Kahretsin..."

"Evet," diye fısıldadı. Ve başka bir şey demeden, üzerime oturdu.

Kelepçeleri bileklerime, yatak başlığının demirine takıyor ve acıtacak kadar sıkılaştırıyor. Acı, tamamen çıplak bir şekilde üzerimde oturduğu yerin altındaki kasıklarımda hissediliyor.

Penislerimiz birlikte harika görünüyor. Farklılar ama birbirlerine uyuyorlar. Ve o benim üzerimdeyken, birbirlerine sarılmaktan kendilerini alamıyorlar. Tıpkı en iyi arkadaşların biraz deneme yapmaya kalkışması gibi.

Kollarım başımın üzerinde açık, onun insafına kalmış durumdayım ve bundan çok hoşlanıyorum. Rook üzerimden kayarak bacaklarımın arasına giriyor ve elleriyle uyluklarımı daha da açarak onları daha da açıyor. Dudaklarımdan bir heyecan nefesi kaçıyor ve daha önce tüm vücudumu gezen gözleri tekrar benimkine dönüyor. Aşağı doğru inerken gözlerini orada tutuyor.

Elleriyle beni kaldırdı ve kalçalarımdan sıkıca kavrayarak kalça kaslarımı araladı.

Yüzüm fırın gibi kızarırken, "Kahretsin," kelimesi dudaklarımdan fırladı.

Bacaklarım açık bir şekilde uzanmış, aralarına sıkışmış bir şekilde anüsümü incelerken kalbim gümbür gümbür atıyor.

“Bunu daha önce hiç yapmadım.” Tekrar başını kaldırıp baktı. “Elbette.”

"Beni yalayacak mısın?" Nefes alışverişim gerçekten kontrolden çıktı.

“Hayır.” Dudaklarını ısırdı. “Seni canlı canlı yiyeceğim.”

Sonra içeri giriyor. Yüzünü kıçıma bastırıyor ve beynimi paramparça ediyor.

Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor, kalçalarım ona doğru kalkıyor, o da dilini anüsümün etrafında gezdirip nazikçe okşuyor. Öpüyor, emiyor ve yemin ederim ki sadece bu ses bile penisimden boşalmanın karın kaslarıma yayılmasına neden oluyor.

Birkaç kez popomu yalattım. Genellikle Joy, sevişirken bana biraz yalama yapmayı sever, ama bu tamamen farklı bir deneyim gibi görünüyor. Rook şu anda popomu ağzıyla paramparça ediyor, resmen beni yiyor.

“Tanrım…” diye mırıldandı bana doğru. “Aman Tanrım, bu çok ateşli.”

"Hı hı," diye nefes nefese kaldım, kelepçelerin üzerindeki ellerim yumruk haline geldi ve kıvranarak onun ağzına doğru yaklaştım.

Onun için gevşediğimi, ona açıldığımı hissediyorum. İçimde ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım var.

"Çok tatlı bir deliğin var bebeğim," diye hırlıyor ve ben paramparça oluyorum.

Dili cezalandırıcı, içime sinsi sinsi giriyor ve etrafta dolanıyor, sanki bunu yapabilecek bir şeymiş gibi beni beceriyor.

“Dilin…” Sesim çatladı ve inledim. “Kahretsin, bütün dilin götümde.”

“Hımm…” Güçlü elleriyle beni sonuna kadar açıyor, tükürüğü beni sulandırıyor.

“Bunu sana yapmak istiyorum.” Gözlerimi açık tutmaya zorluyorum ki onun beni bir canavar gibi yalamasını izleyebileyim. Görülmeye değer bir manzara, dostum. “Seni böyle yapmak istiyorum.”

Geri çekilip elinin tersiyle ağzını sildi. "Yapabilirsin. Ben izin verdiğimde."

Üzerime tırmanırken titriyorum, elleri gövdemin iki yanında, yüzü benimkine hizalanmış. Sarhoş gibi göz kapakları düşük, dudaklarımı izlerken ağır ağır nefes alıyor.

Sonra beni öpüyor. Sertçe. Sormadan, tereddüt etmeden. Sadece yapıyor, dudaklarımı tutuyor ve dilini aralarına sokuyor.

Bilerek, ağzının tamamını bana vererek, beni çıldırtacak şekilde öpüyor.

Onu çılgınca öpüyorum, dudaklarında kendi tadımı alıyorum ve hiçbir şeyi umursamıyorum. Bu noktada ne kadar kaba, ne kadar kirli olursa o kadar iyi. Rook bana tam olarak ihtiyacım olanı, özlediğim şeyi veriyor.

Sonunda geri çekildiğinde, sersemlemiş bir haldeydim, ayak parmaklarım bir sonraki hamlesini beklercesine yatağa saplanmıştı.

Bana bakmak için bir an duraksıyor. Yüzümde hafif bir utanç ve aşağılanma kızarıyor, ama bu benim cinsel uyarılmamı kesinlikle azaltmıyor. Aksine, penisimin daha da hızlı atmasına, testislerimin daha da dikleşmesine ve ihtiyaç duymasına neden oluyor. Bağlanmış haldeyim, emrine amadeyim.

"Benimle oynayabilir misin?" diye soruyor, ellerini uyluklarımdan baldırlarıma doğru gezdirirken. Dizlerimi bükmemi sağlayacak şekilde kaldırıp itiyor, böylece kalçam daha da... erişilebilir hale geliyor. Sonra kendini bana bastırıyor, ereksiyonu kalça yanaklarımın arasında kalıyor.

Ölüyorum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Her şeyimi al Harley. Beni sonuna kadar kullan."

"Tanrım, seni becermek istiyorum." Elleri tüm vücudumda geziniyor, kollarımı, göğsümü, karın kaslarımı okşuyor. Avucu penisimin üzerinden geçiyor ve ben inleyerek bacaklarımı onun etrafına sarıyorum.

"Lütfen benimle seviş," diye yalvardım nefes nefese.

"Bu penisi içine almak istiyor musun...?" diye hırlıyor. "Derinlemesine."

"Çok derin," diye mırıldanıyorum, ona doğru kıvrılarak.

"Beni ta içime kadar hissetmek istiyor musun?" Pembe dudakları benimkilerin üzerine değdi.

Başımı salladım. "Buna ihtiyacım var. Harley, lütfen, senin penisini istiyorum."

“Mmm… daha önce hiç penis aldın mı, Velle?” Karanlık bakışları içime işliyor.

"Gerçek bir tane değil," diye fısıldadım yanaklarım kızararak.

Tekrar mırıldanıyor, yavaşça göz kırpıyor. "O gece, beni bu duvarın ardında duyduğunda... İçeride kendine ne yapıyordun?" İki yatak odamızı ayıran duvara doğru başını sallıyor.

“Ben… ben kendimi beceriyordum,” diye kekeledim. “Bir dildo ile. Sanki senmişsin gibi… keşke sen olsaydın diye düşünüyordum.”

İnleyerek yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, beni yalayıp ısırırken mırıldandı: "Ne kadar büyüktü?"

"Senin kadar büyük değilim," diye mırıldandım.

Rook geri çekilip bana baktı. Koyu renkli gözlerini kırpıştırarak, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırırken bana aç gözlerle baktı ve mırıldandı, "Kayganlaştırıcı jelim yok."

Bu açıklamaya nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum… Odamda bol miktarda kayganlaştırıcı jel var ama şu an buradan çıkabileceğimizi sanmıyorum.

Komodinin üzerindeki şeye göz attım. "Losyon. Onu kullan."

Ona doğru başımı salladım ve o da baktı. Komodinin üzerinde bir şişe losyon vardı. Bir an tereddüt etti, bu da bana daha önce hiç bir erkekle seks yapmadığını hatırlattı ve bu da vücudumda ani bir cinsel uyarılma hissi yarattı. Daha önce hiç birinin ilki olmayı bu kadar çok istememiştim. Ama Rook ile bu tamamen gerekliydi.

"Doğaçlama yap, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Kendini zorla ayağa kaldırıyor—sanki gerçekten soyunmak istemiyor gibi—ve şişeyi alıyor. Geri getirip avucuna biraz sıkıyor. Koku anında tanınabilir.

"Bu kakao yağı mı?" diye soruyorum, gülümsememe engel olamıyorum.

Hafifçe gülümsüyor, sağ yanağındaki gamzesi inanılmaz derecede lezzetli görünüyor. O gamzeden tarçınlı gevrek yemek istiyorum.

"Cildimi yumuşatıyor," diyor bana losyon hakkında. Losyonu, ereksiyon halindeki penisinin her yerine sürüyor. Ben de ağzım sulanarak izliyorum.

Ne harika bir penis. Ciddi söylüyorum... Çok güzel.

Ama sonra içimde küçük bir huzursuzluk hissi beliriyor. Bu canımı yakabilir…

Ve endişe anında heyecana dönüşüyor. Gergin bir bekleyiş.

"Gerçekten nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor ve ben de aç gözlü bakışlarımı onun penisini nemlendirdiği

yerden ayırıyorum. "İçine gerçek bir penis girmesinin nasıl bir his olduğunu."

"Seni o gece almamın asıl sebebi buydu zaten, ukala." diye sırıttım.

Parmaklarına biraz daha losyon sıkıp kalçalarımın arasına sürdü. İçgüdüsel olarak kasıldım. "Bana karşı saygısızlık etme, memur bey. Şu anda kelepçelisin, tıpkı oyuncağım gibi."

Dudaklarımı ısırdım. "Evet efendim. Özür dilerim, Memur Samuels."

“Mmm…” Kaygan parmaklarını kalçalarımın arasında döndürmeye devam ediyor, bir parmağını da keşif amaçlı içime sokuyor. Nefesim kesiliyor. “Sıkı kıçına gerçek bir penis sokmanın nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin.” Daha derine itip yavaşça içeri ve dışarı doğru hareket ettirirken inliyorum. “Ve ben de bir erkeği becermenin nasıl bir şey olduğunu öğreneceğim…” Bir parmağını daha içeri sokuyor ve yanmaya rağmen, vücudum ona anında alışırken, mırıldanarak kabul ediyorum. “Üst Subayım.”

Sırıttı ve sonra parmaklarıyla küçük bir makas hareketi yaptı, bu da benim boğuk bir inilti çıkarmama neden oldu. Beni yavaşça gerdi, üçüncü parmağını da ekledi, gözleri belimin altındaydı, beni kalınlığına hazırlarken izliyordu.

"Bu inanılmaz görünüyor," diye mırıldanıyor, sesinde hayranlık var. "Kıçın çok sıkı. Penisimin her santimini buraya sokmak için sabırsızlanıyorum."

"Buna ihtiyacım var," diye yalvardım, başım dönüyordu ve çarşaflar sırılsıklam ter içindeydi.

Elini geri çektiğinde, o dolgunluğu özlüyorum. Ama içimden bir ses, bunun çok yakında fazlasıyla telafi edileceğini söylüyor.

Rook bacaklarımı daha da açıyor, aralarına diz çöküyor ve eline penisini alıp bana doğru yöneltiyor. Sağ bacağımı sıkıca kavrayıp beline dolarken, penisini anüsümün içine doğru itiyor.

"Tatlı kıçına girerken sikini izlemem gerek," diyor boğuk bir mırıltıyla, parıldayan yeşil gözleri, o içeri girerken karın kaslarımın üzerinde seğiren sikime kilitlenmiş durumda.

O kadar heyecanlıyım ki, onu içime alacak kadar rahatlamak bile zor. Ama bedenini kendi bedenime kabul etmeye hazırım. Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, umarım içeri girer girmez boşalmam.

"O daracık deliği gevşet bebeğim," diye emretti ve ben de gevşettiğimde baş içeri girdi. "Ah... bu... çok güzel... Aman Tanrım."

Biraz daha içeri giriyor, bir santim daha ve gözlerim kararıyor. İçime henüz iki santim bile girmemişken, kozmosda süzülüyorum. Asla yere inmeyeceğim. "Aman Tanrım..."

“Velle, Tanrım…” Bana güzel bir itme verdi. İkimiz de yüksek sesle inledik. “Çok sıkısın. Kalçaların sikimi yutuyor.”

"Guuhhh," diyebildim sadece. Bunu söyleyip söylemediğimden bile emin değilim.

Ağzımdan ne çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Çok büyük ihtimalle Mars'tayım. Başka bir gezegende, Rook'la aynı yatakta, onun devasa, mükemmel penisi kıçımın içine gittikçe daha da derine giriyor.

O, penisime dik dik bakarken, santim santim içine giriyor, sonuna kadar bana veriyor. Penisimin sertliği, neredeyse acı verecek kadar gerilmesi ve her hareketinde yukarı aşağı hareket etmesi hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Tanrım, bu çok güzel görünüyor," diye homurdanıyor, gözleri şimdi birleştiğimiz yere kilitlenmiş. "Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

“Ben… kahretsin.” Şu an doğru düzgün cümle kuramıyorum.

Rook kısık bir kahkaha attı, sonra biraz geri çekildi ve boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseldi, bu da kendimi susturmak için dudağımı ısırmama neden oldu. Ardından tekrar içeri girdi ve yavaşça prostatıma doğru ilerledi. Ön meni karın kaslarıma sızdı.

“İşte görmek istediğim şey buydu.” Elleri ve dizleri üzerine çöker, hareket etmeye başlarken üzerimde durur.

Daha da dışarı kayıyor, sonra yavaşça başlayarak, bir ritim oluşturarak tekrar içeri itiyor. İçimde gerçek bir penis olduğu gerçeği bilincimin en ön safında. Bir dildodan çok farklı. O kadar muhteşem ki, aklım almıyor bile.

Onun kaygan teninin benimkinin içinde olması, o beni becerirken kalçalarımın onu sıkıca kavraması... Tarif edilemez.

"Velle, bebeğim, bana bak," diye yalvardı, ama yine de baskın tavrını koruyarak. Gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, dudaklarım aralık, her güçlü hamlesinde nefeslerim kesiliyor. Bir elini kaldırıp saçlarımı geriye itiyor ve çenemi tutuyor, gözleri dudaklarıma iniyor. Kalçaları hareket ediyor, büyük penisini içimde çalıştırırken gözlerimiz kilitleniyor, birbirimizi izliyoruz, aramızda keskin nefes alışverişleri akıyor.

Bu bağ çok derin. Hızını artırsa da, vahşice içime girse de, bu sadece hayvani bir cinsel ilişki olmaktan çok daha fazlası gibi geliyor.

Tabii ki de öyle. Rook'un leğen kemiği kalçama çarpıyor, tıpkı yatak başlığımın duvara çarpması gibi, son derece yüksek ve bariz sesler çıkarıyor.

Ama o beni öptüğünde, öpüşü yumuşak oluyor. Sevgi dolu.

Öpüşü, anlayamadığım derin bir düzeyde bana huzur veriyor. Tıpkı nefesimi kesene kadar beni becermesi gibi.

"Bunu mu istedin, ha?" diye mırıldandı ağzıma, terli göğüslerimiz birbirine sürtünürken derine daldı, prostatımı tekrar tekrar dövdü, penisimden akan meni ikimizi de ıslattı. "Seni derinden becermemi mi istedin?"

“Evet.” Sesim, nefesim ve kalp atışım gibi düzensiz. O, tüm oksijenimi böyle çalarken neredeyse kelime bile çıkaramıyorum. İçimde hiç enerji kalmadı ve “Kıçımı derinden becer, kovboy,” diye fısıldarken zerre kadar umurumda değil.

Sözlerim karşısında dudaklarını kıvırarak hayvansı bir ses çıkardı. "Al bu büyük sikimi, Memur Bey. Sıkı kıçına binmem için dua ediyordun, değil mi? Seni terbiye etmem için..."

“Evet!” diye hıçkırarak kelepçelerimi çekiştiriyorum, neredeyse onları parçalayacak gibiyim. Ona dokunmayı çok istiyorum ama bu… Bu daha iyi hissettiriyor. Daha kirli hissettiriyor.

Onun seks kölesi gibi bağlıyım. Sadece onun beni kullanması için buradayım…

Rook'un itişleri şiddetli bir şekilde sertleşiyor. Bir süredir dildolarla kendimi çılgına çevirdiğim için ona kolayca alıştım. Ama buna en çok yaklaştığım an Joy ve takma penis oldu.

Rook bana hiç acımıyor.

Bana çok sert davranıyor, vücutlarımızın izin verdiği kadar derine iniyor ve o kadar sert vuruyor ki kalçalarım uyuşmaya başlıyor. Ve her an boşalacağım.

Orgazm doruk noktasına ulaşıyor ve patlamak üzereyim.

Tam o sırada Rook beni hafifçe yana çevirdi. Bacaklarımı iyice açtı, hâlâ benimle sevişiyordu, ama bu açıda eskisi kadar derine girmiyordu. Ama bu daha da iyi hissettiriyordu, çünkü şimdi sanki sadece prostatımın üzerinde yaşıyormuş gibiydi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." diye bağırdım ona, kapanmak isteyen yorgun gözlerimle bakarak.

Kalçamda keskin bir ısırık hissettiğimde, dişlerim iyice açılıyor.

Rook beni dövdü. Beni fena halde dövdü. Ve daha ne olduğunu anlayamadan tekrar dövdü.

Yanağım yanıyor ve kıpkırmızı olmuşken, o tekrar vuruyor, kalçama o kadar sert vuruyor ki kesinlikle canım acıyor ve odada yankılanan yüksek bir şaplak sesi çıkarıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Sana her vurduğumda, kıçın yumruk gibi sikimi sıkıyor." Bana tekrar vuruyor ve ben de inliyorum, tıpkı dediği gibi deliğim onu sıkıyor.

Acı, zevkle karışıp birbirine karışıyor, tıpkı bir blenderdaki malzemeler gibi, ta ki aynı şey olana kadar. O devam ediyor, bana vuruyor ve beni beceriyor, itişlerine karşılık dövülmüş kalçalarıma bir tokat daha atıyor, ta ki o kadar sıkılaşana kadar ki, hareket bile edemeyeceğini düşünüyorum.

“Boşalıyorum…” Gözlerim, acıdan, hislerden ve onun mükemmel penisini vücuduma sokmasının verdiği akıl almaz heyecandan yaşarıyor. Penisi beni iyice geriyor, başı prostatıma son bir yalama için değiyor ve ben boşalıyorum. “Aman Tanrım, boşalıyorum…”

İkimiz de kendimizi zorlayarak penisimin patlamasını, fışkıran meni akıntılarını ve hayatımın en yoğun boşalmasını yaşarken testislerimin acısını izliyoruz.

Kafatasım çatladı ve beynim odanın her yerine saçılıyor. Uyuşmuş muyum yoksa zevkten o kadar etkilenmiş miyim ki tüm sinirlerim altüst olmuş, anlayamıyorum. Her iki durumda da, yaşadığım en özgürleştirici şey bu. Göğsüme ve karın kaslarıma, Rook'un yatağına yaklaşık yarım litre meni damlıyor, o da beni sırt üstü çevirip acıyan kalçamı battaniyeye yaslıyor, bu sırada da hâlâ beni beceriyor.

Penisinin şimdi daha da kalın, daha da sert olduğunu, adeta beni parçalayacak gibi olduğunu hissediyorum, ta ki tamamen içeri girene kadar. Neredeyse daha da derine, sanki tüm vücudunu içime sokmaya çalışıyor gibi. Sonra dudaklarını benimkine yaklaştırıp, şimdiye kadar duyduğum en erotik tonda mırıldanıyor: "Bebeğim, götüne boşalıyorum."

O inleyip homurdanırken, boşalmasını bedenimin derinliklerine bırakırken, ağzımdan çıkan seslere engel olamıyorum. Olanları hissediyorum ve o kadar harika ki, aklım almıyor. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama onu içimde tutmak için çaresizce penisini sıkmaktan başka çarem yok.

"Bütün menimi al, yakışıklı memur." Sözleri nefes nefese çıkıyor, hareketleri yavaşlıyor ve beni öpüyor, dudaklarımı emiyor ve ağzıma ne

kadar tatlı olduğumu, ne kadar iyi hissettirdiğimi ve penisini boşaltmada ne kadar mükemmel olduğumu mırıldanıyor.

Cidden, bunun ne kadar olağanüstü bir his olabileceğini hiç bilmiyordum. Bana olan bu sevgisini gösterirken, bir yandan da bana bu kadar övgü yağdırması... Beni tıpkı memnun bir ev kedisi gibi mırıldanmaya itiyor.

İkimiz de işimizi bitirip zaman yeniden başladığında, sanki hayatımdan bir yıl geçmiş gibi hissediyorum, ama aynı zamanda hiç olmadığı kadar dinç ve enerjik oluyorum. Sanki iki günümü bir spada geçirmişim gibi.

Bu...

"Hayatımın en iyi seks deneyimiydi," diye iç çekti Rook, nefes nefese kalmış bir halde başını göğsüme yaslayarak.

Tavana doğru gözlerimi kırpıştırdım. "Ben de."

Nasıl…?

Yıllardır özlediğim şey bu muydu? Vermek yerine almaya çalışmam gereken şey bu muydu?

Yoksa baştan beri Rook'u mu bekliyordum?

Onun yüzünden mi?

Aniden ortaya çıkan ve beni rahatsız eden sorular, bu kelepçelerden kurtulmak için canımı sıkıyor. Rahatlamam çabuk kayboluyor ve bir tür gerginlik hissediyorum. Yani, mutluyum... ama sorun da bu zaten.

Bu sadece seks gibi hissettirmedi.

Rook yavaşça benden çıktı, bu da kaybın verdiği şaşkınlıkla nefesimi kesmeme neden oldu. Hızla eğildi ve titreyene kadar karın kaslarımdan meni yaladı. Sonra tekrar ağzıma geldi ve beni öptü, dilinde kendi menimi tatmamı sağladı.

Bayılıyorum. Hareketlerindeki sahiplenme duygusuna bayılıyorum. Ne kadar kirli ve ahlaksız olduğuna bayılıyorum. Ve bu yönünü nasıl da gizli tuttuğuna bayılıyorum.

Biz bir bakıma aynıyız, o ve ben. Dışarıdan bakıldığında, kanyonlar gibi gamzeleri olan tatlı, altın sarısı saçlı bir kovboy, ama kapalı kapılar ardında sapık bir canavar.

Sapıklığım dışarıdan belli oluyor. Dövme ve piercingli, baskın bir pislik herifim… Herkes böyle görüyor. Ama sakladığım, sadece son derece güvendiğim insanlarla paylaşabildiğim şey, buna duyduğum ihtiyaç. Benim gibi birinin ellerinde kelepçelenmeye duyduğum ihtiyaç.

Herkesin gördüğü ben.

Gerçek beni tanıyan insanları bir elin parmaklarını geçmez.

Rook dudaklarını benimkilerden zorla ayırdı, ikimiz de nefes nefese kaldık. Hemen kelepçelerin anahtarlarına uzandı ve beni serbest bırakarak bileklerimi nazikçe masaj yapıp öptü. Bileklerim tamamen kızarmış ve tahriş olmuştu, bu manzara beni yutkunmaya zorladı.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum...

"Hey." Çenemi eliyle kavradı. "İyi misin?"

Başımı hızla sallıyorum, ama aslında kendimi iyi hissetmiyorum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum...

Kafam karıştı.

Rook'un menisinin kıçımdan sızmasının verdiği gıdıklama, dikkatimi tekrar sekse getiriyor. Seks yaptık, kesinlikle ikimiz için de bir ilkti. Güçlü, vahşi ve akıl almazdı.

Ama zihnimdeki o aptal, sinir bozucu ses bana bunu önemsizleştirmemi söylüyor.

Başka bir anlam ifade etmesine gerek yok. Sadece olduğu gibi olabilir. Tutkulu seks.

Başka bir şey yok.

“Velle,” diye iç çekti Rook ve yanıma uzanmak için yanıma yanaştı. Ona doğru döndüm, gözlerinin bahçesine baktığımda kabul etmeyi reddettiğim bir sürü şey hissediyordum. Parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru itti ve ben irkildim. “Ne oldu? Bana söyleyemez misin…?”

Bana attığı bakış, hoşuma gitmeyecek kadar acınası. İçimde huzursuz bir burkulma yaratıyor.

"Rook, sana bu odadan çıkamayacağını söylemiştim," diye homurdandım, kendimi susturmaya çalışarak. "Sana söylemiştim."

“Pekala.” Başını salladı. “Anladım. Ama ilk kez seviştikten sonra, Polis Memuru Chevelle olarak tekrar göreve dönmeden önce, burada uzanıp kendimi iyi hissetmek için seninle iki dakika geçiremez miyim?”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Özür dilerim..." Çenemi sıktım, başımdaki baskıyı dışarı atmaya çalıştım. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu...

Sanırım yorgunum ve tek istediğim onunla burada uzanmak. Ama yapamam. İşe yaramaz ve ikimizi de başımıza bela açar. Onun incinmesini istemiyorum…

"Özür dilemeni istemiyorum," diyor anlayışlı gözlerle. "Sadece benimle kalmanı istiyorum. Bunu hisset bebeğim... Aramızdaki o güzel şeyi.

Gerçekten çok güzel."

Zorlukla yutkunuyorum. "İyiymiş..."

İşte sorun da bu.

Yaklaştı ve alt dudağımı tekrar nazikçe öptü. Sadece onun, bizim kokumuzu alabiliyordum. Seks ve kakao yağından gelen çikolata kokusu. Sarhoş edici.

Neden gitmek zorundayım? Neden bunu öylece bırakamıyorum...?

"Umarım bu gecenin hayatımın en güzel gecesi olduğunu biliyorsundur," diyorum ona, son derece dürüst davranarak, itirafımın içine işleyen pişmanlıktan nefret etsem de. Ona gerçeği söylediğim için pişman olmak istemiyorum.

Yeşil gözleri bana doğru parıldadı ve gülümsedi. "Benim de öyle."

Başlarımız yastığa yaslanmış, birkaç sessiz an boyunca birbirimize bakıyoruz. Nefes alıp verirken, birbirimizin gözlerinde kaybolmuş, çıplak bedenlerimizi gerçeklikten ve yüzleşmek istemediğim şeylerden koruyan bir sakinlik örtüsü örtüyor.

Ama bir süre sonra, üzerimdeki kurumuş meni hissi dayanılmaz hale geliyor.

"Gel benimle duş al," diye emrediyor Rook'a özgü bir şekilde. Sanki hem rica ediyor, hem yalvarıyor, hem de emrediyor gibiydi. "Seni temizlememe izin ver."

Dudaklarım aralanıyor ama konuşamıyorum. Evet demeye meyilliyim, çünkü ne zararı olabilir ki, değil mi? Zaten buradayım.

Ona hafifçe başını sallayınca sırıttı ve yataktan kalkmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Doğrulduğumda yüzümü buruşturdum. Vücudum sert seksin ve popoma vurulmanın etkilerini hissediyordu ve gerçekten hoşuma gidiyordu. Bunu sevdiğimi asla itiraf etmezdim ama seviyorum. Her zaman kontrolün bende olmasını istemiyorum…

Arada bir her şeyden vazgeçemez miyim?

Rook çıplak bir şekilde banyosuna doğru salınarak yürüyor ve ben de ona bakarken istemsizce sırıtıyorum, baş parmağımla alt dudağımı ovuyorum. Tamamen ona kapılmış gibiyim, bu da endişe verici. Sadece seks olacaktı... Bütün bu diğer saçmalıklar değil.

Telefonumun pantolon cebimde, yerde dururken çıkardığı bildirim sesi beni dondurdu. Yüzümden kan çekildiğini hissettim ve az önce içinde yüzdüğüm tüm güzel hisler bir anda buharlaştı.

Saat sabahın birini biraz geçiyor. Bu saatte bana mesaj atacak tek bir kişi var.

Pantolonumu aceleyle karıştırırken, uzuvlarım titredi. Telefonumu çıkarıp yeni mesajı kontrol ettim.

Şimdi buraya gel.

Kaşlarım çatıldı ve içimi bir huzursuzluk kapladı. Suçluluk, utanç ve öfke. Hayal kırıklığı… Hepsi birden. Şu anda hissetmek istemediğim her şey, Rook'la yaşadığım muhteşem seksin verdiği hazzı mahvediyor.

Tamamen mahvoldu.

Kendi kendime öfkelenerek ayağa kalktım ve sadece pantolonumla giyinmeye başladım. Odamda hemen duş almam gerekecek...

Rook, dudaklarındaki rahat gülümsemeyle banyodan dışarı baktı. "Su sıcak—" Ama sonra aceleyle kıyafetlerimi giydiğimi görünce yüzü düştü. "Nereye gidiyorsun?"

"Gitmem gerekiyor," diye aceleyle söyledim ve kapıya doğru yöneldim.

Banyodan fırlayıp yatak odasının kapısının önüne koştu ve çıkışımı engelledi. "Vay canına... neden?? Kalacağını sanıyordum. En azından duş almak için..."

"Yapamam," diye homurdanarak etrafından dolaşmaya çalıştım. "Gitmem gerek, Rook. Çekil lan!"

“Hayır.” Kararlılığından vazgeçmedi. “Bana nedenini söyle.”

"Geri çekil lan çaylak, yoksa seni öldürürüm." Ona gözlerimle bakarak şaka yapmadığımı gösterdim.

Bundan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki midem bulanıyor. Ama çok fazla zamanım olmadığını da biliyorum.

Gitmek zorundayım.

"İstersen vur," diye tısladı. "Bana nedenini söyleyene kadar yerimden kımıldamıyorum. Bana şu anda, sabahın bir buçukunda, bu odadan seni çıkaran şeyin ne olduğunu söyle!"

“Sesini kıs,” diye hırladım. “Beni buradan hiçbir şey geri döndüremez. Kendi isteğimle gidiyorum. Seninle kalmak istemiyorum. Konu kapanmıştır.”

Gözlerindeki ifade beni paramparça ediyor. Sanırım gerçekten kan kaybediyorum, uzuvlarımı ve organlarımı kaybediyorum.

"Bu saçmalık," diye fısıldıyor. "Kalmak istediğini biliyorum."

Her geçen saniye daha da sulanan gözlerimi zorla deviriyorum, bu işkence çok fazla. Göz yuvalarımın arkasındaki basınç dayanılmaz. Görmesin diye onu kenara itiyorum. Yaptıklarımdan ne kadar nefret ettiğimi anlamasın diye. "Teşekkürler, Rook."

Beni kenara itmesine izin veriyor ve ben de kapıyı açıp, yatak odasından sessizce koridora çıkıyorum. Yan odadaki kendi yatak odama doğru hışımla yürüyorum ve kendi kapımı kapatırken onun kapısının çarpma sesini duymadan edemiyorum. Bu beni ürpertiyor.

Kapıma yaslanmış, nefes nefese kalmış haldeyim. Kalbim o kadar ağır ki mideme indi ve neredeyse hiperventilasyon geçiriyorum, nefes almaya çalışırken arkamdaki kapıyı sıkıca tutuyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarım aralarından sızıyor.

İçimdeki her şey çürümüş, hastalıklı gibi geliyor. Bunların hiçbiri doğru değil.

O çok iyi... inanılmaz derecede iyi ve en büyük hatam da buydu. Onun gibi birine sahip olabileceğimi düşünmek.

Bu durumun tuzağına düştüm resmen.

Bundan kaçamıyorum.

İyi hiçbir şeye sahip olamıyorum ve kontrolü elimden bırakamıyorum. Asla.

Bunu hak ediyorum.

Nefes nefese kalmışken telefonum tekrar çaldı. Titreyen ellerimle cebimden çıkardım.

Şimdi demek şimdi demek, Jonathan.

EIGHTEEN

Velle

Buraya nasıl geldim:

Sandığımdan daha kolay oldu.

Elbette, bunun çok fazla çaba gerektireceğini beklemiyordum. Birkaç mesaj ve arabada birkaç akşam sadece izlemek yeterli olurdu diye düşünüyordum. Bu tür olayların ne kadar sık yaşandığını göz önünde bulundurarak, bunun yapılabileceğini ve bunu yapabilecek kapasitede olduğumu biliyordum.

Yine de onları oraya bu kadar kolay ulaştırabildiğime hayran kaldım.

Geçtiğimiz hafta, annem saldırıdan iyileşirken, telefonunu alıp birkaç numarayı not aldım. Araştırmamı yaptım, gerekli kişileri bulana kadar birkaç tanıdığımdan yardım istedim.

Sonra da izledim.

O herif siyah bir BMW M3 kullanıyordu. Arabayı iyice tanıdım ve onu takip etmeye başladım. Üç gece boyunca o alçağı semtlerin her yerinde takip ettim, programını inceledim, alışkanlıklarını öğrendim. Dürüst olmak gerekirse, bu işlerde bir yeteneğim olduğunu fark ettim.

Farklı bir kariyer seçeneği olarak özel dedektif olabileceğimi düşünmüştüm. Ama sonra her defasında o sinsi tecavüzcü suratını gördüğümde kanım kaynıyordu; o kadar çok kaynıyordu ki neredeyse doğru düzgün göremiyordum. Gözlerim bulanıklaşıyor, Acura'mın direksiyonunu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım uyuşuyordu, kendime yalvararak arabada kalmaya çalışıyordum.

"Yerinde kal," derdim kendi kendime. Ama henüz değil.

Sabırlı ol.

Onu izlerken, arabasında bir silah bulundurduğunu fark ettim. Şarjörü ayrı tutuyordu, sanırım yakalanma ihtimaline karşı. Üzerinde taşımıyordu.

Annemin de doğruladığı üzere, bir tür ortağı olduğunu da keşfettim. Ve o adi herif de en az onun kadar suçluydu. O bir tanıktı. Benim öz evladıma yapılan vahşete aktif olarak katılmadı, ama benim gözümde yine de suç ortağıydı.

Suç ortağı olmakla suçlanabilir.

Genellikle aynı birkaç yerde buluşuyorlardı. Hylan'daki Burger King, Targee'deki Home Depot, Outback Steakhouse'un yanındaki alışveriş merkezi otoparkı gibi mütevazı satış noktalarıydı bunlar. Hatta teslimat noktalarından bazılarını bile öğrendim, bunların çoğu Brooklyn'deydi.

Ama en önemlisi, Red Hook'taki Ikea'nın bitişiğindeki bir depoda buluşma noktasıydı. Onları oraya üç kez takip ettim. Ve HGTV'deki ev arayan birinin sözleriyle, o yere aşık oldum.

İdeal olarak sıradan, sessiz ve tenha bir yerdi. Karanlık, seyrek uğrayan bir yerdi. Kısacası, neden oradan büyük miktarda uyuşturucu aldıklarını anlamak kolaydı.

Burası bazı yasa dışı faaliyetler için mükemmel bir yerdi.

Gerçekten de mükemmel bir yer.

Annemin telefonunu en son ona mesaj atmak için ödünç almıştım. Sorumlu kişi oydu. Telefonuna göre adı Jose'ydi. Gerçekten öyle olup olmadığından emin değilim ama artık pek önemi yok.

Mesajda, yaşananlar hakkında konuşmak için Staten Island dışında bir yerde buluşmak istediğimi söyledim; annemi tuzağa düşürmek amacıyla Red Hook'taki depoyu seçeceklerini gayet iyi biliyordum.

Eğer ortaya çıksaydı onu öldürmeye kesinlikle niyetlenmişlerdi. Ama öyle olmadı.

Her zamanki gibi, Jose'nin BMW'sinden tabanca olmadan indiğini izledim. Adını hala bilmediğim arkadaşıyla birlikte her zamanki yerlerine doğru yürüdüler. Telefonunu çıkardı ve mesaj atmaya başladı, sanırım anneme orada olduğunu haber veriyordu. Ama ben zaten numarasını annemin telefonunda engellemiştim, bu yüzden o mesajı almayacaktı.

Yolun karşısındaki Ikea otoparkına park etmiş olan Acura'mdan inmeden önce son bir kez etrafa baktım. Haftalardır olduğumdan daha sakin bir şekilde onların bulunduğu yere doğru yürüdüm. Sağ elim cebimdeydi. Neredeyse zıplayarak, Dixie şarkısını ıslıkla çalarak ilerliyordum.

Adrenalin beni garip bir dinginlik seviyesine getirmişti, içimde saklı olan öfke ise yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Ona ve arkadaşına yaklaşırken adımlarımı hafif tuttum, sessiz kaldım. Ve yeterince yaklaştığımda, "Sen Jose misin?" diye seslendim.

Bana doğru döndüler, şaşkın ve hemen tetikte görünüyorlardı. "Sen kimsin lan?"

“Tammy Chevelle beni gönderdi,” diye mırıldandım ve onlar sözlerimi idrak edemeden, yumruklarımı savurdum.

Önce arkadaşıma vurdum, onu yolumdan çekmek için. Pirinçten yapılmış yumruk demirim sol şakağına isabet etti ve anında yere düştü. Jose'nin yüzüne ağır yumruğumu indirmeden önce, işi sağlama almak için bir kez de karnına tekme attım.

Kaçmaya çalıştı ama yine de alnına vurdum. Ve pirinçten yapılmış yumruk demirleriyle onu sersemlettim. Sendelledi ve ben de üzerine atılıp onu yere devirdim ve yüzüne ardı ardına darbeler indirdim.

Üzerinde çok fazla ağırlık olduğu için onu yere yatırıp, kollarının üzerine diz çökerek çenesine, burnuna, gözlerine vurabiliyordum. Parmaklarımın altındaki pirinç aletlerin altında kemikler çıtırdıyordu, bu sesler içimde şelale gibi akan kanın gürültüsünün arasında hâlâ bir şekilde kulaklarıma sızıyordu.

Jose'nin yüzü zaten şişmiş ve kan içindeydi, ama işim henüz bitmemişti. Yine de, ayağa kalkmaya çalışan küçük arkadaşını kontrol etmem gerekiyordu.

Hayır.

"Nereye gidiyorsun dostum?" diye homurdandım, kolunu yakalayıp onu aşağı doğru çekerek.

Jose'nin yüzüne yaptığım gibi onun yüzüne de aynı şekilde acımasızca vurdum, sol elimle boğazını o kadar sert sıktım ki, nefes borusunu ezmiş olabileceğimi sandım. Burnundan ve ağzından kan fışkırıyordu, ben de onu defalarca dövdüm.

Sonra işler bulanıklaştı.

Başım dönüyor ve titriyordum, ayağa kalktım ve botumu yüzüne indirdim.

Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kendime geldiğimde, yüzünü artık tanıyamıyordum. Yüz ya da kafa şeklini de artık tanıyamıyordum. Botumda o kadar çok kan vardı ki, kıpkırmızı damlıyordu ve neredeyse tadını alabiliyordum.

Havada metalik ve bakır kokular uçuşuyordu.

Bir an için, pişmanlık olarak tanımlanabilecek bir şey hissettim. Ama Jose'ye, eski dostu olarak tanıdığı cesedin yanında yatarken ve yüzündeki saf dehşeti görünce, o duygu da söndü.

Houdini gibi, bir anda yok oldu.

"Korkuyorsun," diye mırıldandım, sesim zar zor duyuluyordu.

Jose titriyordu, ağlıyordu, hıçkırıyordu. Yüzündeki kana sümük karışmış, diğer hoş olmayan kokulara idrar kokusu da eklenmişti. Altına işemişti.

Kanlı botumu kaldırdım ve gövdesine basarak onu yerinde tuttum; zaten kaçmaya da pek niyeti yoktu.

“Annem Tammy… çok korkmuştu,” dedim ifadesiz bir ses tonuyla. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

Verecek bir şey yoktu. O anki ihtiyacım robotikti. Mekanikti.

Olması gerekiyordu, zaten yazılmıştı.

Bu adam artık var olmayacaktı.

"Ona tecavüz ettiğin gece çok korkmuştu," diye tısladım.

Ve sonra garip bir şey oldu. Bu sözleri söylemek öfkemi alevlendirdi ve en saf gazap tüm uzuvlarımı doldurarak beni tekrar onun üzerine doğru itti.

“Ama umursamadın bile,” diye kükredim yüzüne, boğazından tutup kendime doğru çekerek. “Ona vahşice tecavüz ettin, tıpkı hasta bir hayvan gibi. Ve şimdi seni öldüreceğim.”

Yumruğumu bir kez daha kaldırdım ve Jose ellerini yüzünü kapatmak için kaldırırken bir şeyler mırıldanmaya çalıştı. Muhtemelen "hayır" veya "lütfen" gibi bir şeydi. Ona doğru savururken, pirinçten yapılmış yumruklarım yüzünü kanlı bir lapa haline getirirken, söylediklerine hiç aldırış etmedim.

Kelimenin tam anlamıyla. Onu ellerimle yerde bir yığın lapa haline getirdim. Silah yüzünden ellerim çıplak değildi, ama yine de. Neredeyse öyleydi.

İşimi bitirdiğimde, kafasından geriye sadece bir yığın kan ve iç organ kalmıştı. Kafatası ve beyin çatlamıştı. Hepsi tanınmaz haldeydi.

Ölü, ölü, ölü.

Disko kadar ölü.

Başım dönmeye başladı ve ciğerlerime hava çekmekte zorlanıyordum. Dengesizleştim ve iyi göremiyordum. Yüzüm ve kıyafetlerim kan

lekeleriyle kaplıydı. Elimin kırıldığından, ya da en azından çatladığından oldukça emindim.

Öylesine kendimden geçmiştim ki, bir an kim olduğumu hatırlayamadım. Nerede olduğumu, hangi şehirde olduğumu... Hatta hangi gezegende olduğumu bile hatırlayamadım.

Dakikalarca nefes alıp anlamsız şeyler mırıldandım, tişörtümdeki kırmızı ve yapışkan parçaları silmeye çalıştım.

“Peki o zaman…”

Bir ses beni kendime getirdi. Döndüğümde ve gözlerimi kırpıştırarak benden beş adım ötede duran bir adama baktığımda, bulanık bir silüet olarak, ağladığımı fark ettim.

Kendimden geçmiş bir halde, histerik bir şekilde yerde titriyordum. Hatta kusmuştum da.

"Eğer bir adam gördüysem, işte bu tam bir ölü adam," dedi adam bana doğru yaklaşarak.

Zaman hızla geçti, sanki göğsüme yüz kiloluk tuğlalar çarpmış gibi üzerime çöktü. Her şey hızla geri geldi, olanların gerçekliği, sanki kafama darbe almışım gibi şakaklarıma gümbür gümbür indi.

Geriye doğru sendeledim, popomun üzerine düştüm ve üzerimde yükselen adama şaşkınlıkla baktım. Çok uzun ve inceydi, fildişi kadar beyaz saçları ve gölge gibi üzerime düşen koyu gözleri vardı. Çok pahalı olduğu belli olan üç parçalı bir takım elbise giymişti ve bakışlarım etrafta gezinirken yalnız olduğunu fark ettim. Ya da en azından öyle görünüyordu.

"Kimsiniz?" diye hırıltılı bir sesle sordum, sesim kısılmıştı ve boğazım zımpara kağıdı gibi kaşınıyordu. "Polis misiniz?"

Adam kıkırdadı ve başını bana doğru salladı. "Polis olsaydım, eminim seni kelepçelerdim." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ama bunu yapmayacağım. En azından şimdilik."

Kafamdaki karışıklıktan kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum.

Yaklaşırken, "Adın ne?" diye sordu.

Sadece başımı salladım, çünkü gerçekten hatırlayamıyordum, ne sorduğunu da anlamıyordum. Hemen yanımda yerde, her türlü iğrenç koku yayan iki ölü yatıyordu. Aklım tamamen onlardaydı. Kendi ismimde değil.

"Açıkçası çok yeteneklisin," diye ısrar etti adam, ona cevap verebilecek durumda olmadığım açıkça belli olmasına rağmen. "Benimle gel."

Bunu yapmak istemediğimi belirtmek için başımı daha da çok salladım. Ayağa kalkmaya çalıştım. "Buradan çıkmam lazım..." Ama biraz

sendeledim ve o beni yakalayıp belimden tutarak ayakta tuttu.

"Rahatla, yoksa zaten fazla ilerleyemezsin," dedi, sesi yumuşaktı ama tonlamasında çözemediğim karanlık bir şey vardı. Sanki benimle bir evcil hayvanla konuşur gibi konuşuyordu.

Sadece sahip olduğunuz için sevdiğiniz bir şey. Bu çok rahatsız ediciydi.

"Gitmem gerek..." diye mırıldandım tekrar, onun kollarından kurtulmak için çırpınarak.

Sonra uzun parmaklarıyla çenemi kavradı ve gözlerimi kendi gözlerine dikti. "Genç adam, hiçbir yere gitmiyorsun."

Yutkundum. Yutkunurken çıkardığım sesi, içinde bulunduğum durumun ağırlığını, neredeyse boğulacak gibi olduğum anı çok net hatırlıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi dudaklarında hafif bir tebessümle. "Bunu bilen tek kişi benim. Eğer böyle kalmasını istiyorsan, önce adını söylemeni öneririm."

Koyu gri iris çiçekleri beni yutarken, "John. John Chevelle." diye fısıldadım.

"Aferin oğlum." Başparmağı alt dudağıma dokundu. "Ben Manuel Blanco, Fildişi. Ve artık benim için çalışıyorsun."

NINETEEN

Rook

Yatak odamın zemininde, ellerimi başıma koymuş, zihnim çocukken sahip olduğum o eski oyuncaklardan biri gibi, anıları ve imgeleri tarıyor. Bir vizör gibi.

İşler daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı…

Kendimi her zaman mutlu bir insan olarak gördüm. İyi bir hayatım vardı. Mükemmel değildi... Yani, kiminki mükemmel ki? Ama ailem beni seviyor, kız kardeşimle çok iyi anlaşıyorum. Küçük yaşlardan beri hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum... İnsanlara yardım etmek, onları korumak istiyordum.

Evet, belki babamın polis olması beni o yöne yönlendirdi, ama yine de meslek seçimimi her zaman sevdim. Ve Kuzey Dakota'dan ayrılmak... Hayatımın en büyük macerasıydı.

New York şehri beni bugünkü halime getirdi.

Ve ne yazık ki, bu durum beni buraya getirdi.

Yaşadığım malikanenin yatak odasının zemininde çıplak bir şekilde oturuyorum, bir nevi hizmetçi gibi. İlk kez duygularımı itiraf ettiğim adamın beni milyonuncu kez reddettiği gerçeği üzerine düşünüyorum. Daha da kötüsü, sanırım ona gerçekten... bir şeyler hissetmeye başlıyorum. Şimdilik sadece "hissetmek" diyelim.

John Chevelle'i tanıdığımı iddia etmeyeceğim, çünkü açıkçası tanımıyorum. Geçmişi, Alabaster Adası'ndan önceki hayatı, ailesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum... Her şey benim için lanet olası bir gizem. Tıpkı bu adadaki her şey gibi.

Bilgiye ve çevremdeki insanlar hakkında bilgi sahibi olmaya önem veren biri olarak, bu durum beni tahmin ettiğimden çok daha fazla etkiliyor.

Buradaki gizlilik beni çok yıpratıyor. Sanki kimseyi tanımıyorum, hatta kendimi bile tanımıyorum gibi hissediyorum…

Ama Velle'yi tanımıyorum ama sanki tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gece bir şeylerin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Sevişmemiz bittikten hemen sonra, bir anda değişti. Bu adaya ayak bastığımdan beri olduğu gibi, gizemli bir yaratığa dönüştü ve ben bunu bir türlü anlayamıyorum.

Onu engelleyen ne? Bana karşı hislerini itiraf etmek neden bu kadar büyük bir sorun? Onunla birlikte olmak neden evli bir adamla gizlice görüşmek gibi geliyor?

Kendi kafa karışıklığım ve özgüven eksikliğim içinde iyice boğulmaya başlamışken, kapıma gelen bir tıkırtı beni irkiltti. O kadar hızlı ayağa fırladım ki neredeyse düşecektim, kapıya doğru koşup hızla açtım.

“Geri döndüğüne çok sevindim—” Rahatlama nefesiyle sözlerim boğazımda düğümlendi, kapıda duranın Velle değil Joy olduğunu fark edince. “Geri döndün…”

"Şey, bu kadar da hayal kırıklığına uğramış görünme." Gözlerini devirdi ve beni iterek odama girdi.

Kapıyı kapatıp ona doğru döndüğümde, gözlerinin belime dikilmiş olduğunu fark ettim.

Ha, doğru ya... Hala çıplakım.

Hemen ellerimle penisimi kapattım ama Joy sadece güldü. "Zaten gördün, Rook. Hatırlıyor musun?"

Dilini üst dişlerine değdiriyor, bu görüntü parmaklarımın arkasında hafif bir ürpertiye neden oluyor. Şu an onu açıkça süzmeyeceğim, ama yan bakışım onun sadece çok kısa, çok dar bir şort ve kısa bir üst giydiğini, meme uçlarının göründüğünü fark ediyor.

Yutkundum. "Burada ne yapıyorsun?"

İçini çekti. “Velle’nin odandan hızla çıktığını gördüm ve kapıyı çarptığını duydum.” Gözlerinde biraz acıma ifadesi belirdi. “Konuşmak isteyebileceğini düşündüm.”

Ne oldu bilmiyorum ama onun burada olması... tek arkadaşım... ve beni kontrol etmeye gelecek kadar önemsemesi, beni duygulara boğuyor. Uzanıp onu kollarıma alıyorum. O da hiç vakit kaybetmeden kollarını belime doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Kirpiklerinin tenimde kıpırdaması, şu anda tamamen kasıklarına yapışmış olan penisime bambaşka bir his veriyor, çünkü Joy benden çok da

kısa değil. Göğüs uçlarını göğsümde hissedebiliyorum ve bundan ne kadar hoşlandığımı düşünmek bile istemiyorum.

Bu cinsel bir şey değil. O benim arkadaşım ve bana teselli veriyor. Ama en önemlisi, bu adada konuşabileceğim tek kişi o; çoğunlukla Velle hakkında, ama aslında her şey hakkında. Ona tamamen güveniyorum ve bunu asla hafife almak istemiyorum.

Hayatım altüst olduğundan beri, her türlü güvenden çok uzaktayım ve bu durum, henüz farkına varmadığım kadar büyük bir zihinsel acıya neden oluyor.

Joy Jameson'a ihtiyacım var.

"Çikolata gibi kokuyorsun," diye fısıldadı boynuma ve ben de kıkırdadım.

"Bu kakao yağı," diye fısıldıyorum ona, uzun, koyu saçlarının arasından parmaklarımı geçirirken.

O kadar yumuşak ve pürüzsüz ki, gerçek ipek gibi hissettiriyor.

"Velle'ye ne oldu?" diye soruyor, benden ayrılmak için hiçbir girişimde bulunmadan.

“Seks yaptık…” diye fısıldıyorum, onunla birlikte olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Bu gece birlikte yaptıklarımız… Bir başyapıttı. “Ve sonra gitti.”

Bu sefer Joy biraz geri çekiliyor, göz teması kuracak kadar. "Onunla mı yattın?" Gözleri kocaman açılıyor ve şaşkın görünüyor...

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Ona cevap vermek için ağzımı açtım, ama sonra Velle'nin odadan çıkmaması gerektiğiyle ilgili söylediklerini hatırlayarak durakladım. Onun ve Joy'un bu adadaki herkesten daha yakın olduğunu biliyordum, ama yine de onun güvenini boşa çıkarmak istemiyordum.

"Rook, endişelenme," diyor sakin bir şekilde. "Jonathan Chevelle hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Kapalı kapılar ardında nelerden hoşlandığını çok iyi biliyorum..."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

“Evet.” Dudaklarını ısırdı. “Velle, hep öyle olduğu için, üstteymiş gibi davranıyor. Çünkü öyle olması gerekiyor… Ama içten içe tam bir altta. Bunu çok istiyor, eminim siz ikiniz o pis işleri yaptıysanız bunu keşfetmişsinizdir.” Duraksadı ve yatağıma baktı, sonra gözlerini kısarak bana baktı. “Burada seks kokuyor. Ve sen de yeterince dağınık görünüyorsun.”

İstemsizce sırıtıyorum ve yanaklarım kızarıyor. "Bu gece inanılmazdı... Hayal edebileceğimden bile daha iyiydi. Velle gelip içimdeki o baskın tarafı ortaya çıkarana kadar kendimde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Sanki sadece..." Söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığını yutmak için duraklıyorum, "Onun için her şeyi yaparım. Sadece onun istediği kişi olmak istiyorum..."

Joy kollarımda titriyor. "Aklım uçup gitti. Burada gizli bir kamera kurmuş olma ihtimaliniz var mı acaba?"

Kıkırdıyorum. Joy da sırıtırken, sorusunda oldukça ciddi görünüyor. Bu bana birkaç hafta önce Jasper'ın Hancock'la sevişmesini izlediğimiz anı hatırlatıyor.

Ona olan bakışlarım kısılıyor. "İzlemeyi seviyorsun, değil mi?"

Onun utançtan kızarmasını beklemek, Joy Jameson'ı hiç tanımamak anlamına gelirdi. Omuz silkerek kayıtsızca bir hareketle, "Suçluyum," diye mırıldandı.

Gülmekten kendimi alamıyorum, onu kollarımın arasından alıp konuşabileceğimiz en yakın yere, yani banyoya doğru götürüyorum. Hala çıplak olmam, üzerimde cinsel sıvılar ve benzeri şeyler olduğunu hatırlatıyor; bunları da farkında olmadan Joy'un her yerine sürüyorum.

Banyodaki tezgaha yaslandı ve beni dikkatle izledi. "Velle'nin gizli arzuları sadece seksle ilgili değil. İşinin ve pozisyonunun doğası gereği burada kontrolü elinde tutmak zorunda... Bunun birçok katmanı var. Ve bence gerçekçi olmak gerekirse bundan nefret ediyor. Kontrolü bırakmak istiyor ama yapamıyor ve bu onu bir nevi çıldırtıyor."

Çenem kasılıyor. Velle'ye gerçekten acıyorum. Mutlu olmasını istiyorum. Mutlu olmaktan başka bir şey hissetme düşüncesinden nefret ediyorum. "Ama neden olamıyor? Anlıyorum, Alabaster Hapishanesi Baş Komiseri rolünü oynaması gerekiyor... bu bir imaj. Hem mahkumlar hem de gardiyanlar için, bunu anlıyorum. Ama yalnız kaldığımızda da bana gerçekten teslim olmasına izin vermiyor. Sanki..."

"Tuzakta kaldım," diye fısıldadı Joy, sonra ciddiyetle başını salladı. "Evet. Aynen öyle, Cookie."

“Peki neden? Ve kim tarafından…?” Sesim sonlarda kısılıyor çünkü sorunun cevabını zaten biliyorum. “Gardiyan. O, değil mi? Velle'yi buraya gelmesinin sebebinden daha fazlasıyla tehdit ediyor?”

Joy bir şeyler söylemek istiyor gibi görünüyor ama kendini buna izin vermiyor. Alt dudağını ısırıyor ve gözlerini yere indiriyor.

Yorgun bir nefes verip saçlarımı karıştırdım. Bu çok yorucu. Dürüst olmak gerekirse, Velle'ye olan ilgimi unutup çekip gitme gücüne sahip olmayı çok isterdim. Keşke sadece bir ilgi olsaydı...

Ama öyle değil. Bundan çok daha fazlası, bu yüzden onun tereddüdünü bir nebze anlıyorum. Tanımadığınız biri hakkında böyle hissetmek oldukça tedirgin edici.

Duşa doğru ilerleyip suyu açarken, "Duş almam gerek," diye mırıldandım. "Hâlâ seks kalıntılarıyla kaplıyım."

"Beğendim." diye sırıttı, ben de omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

Orada öylece duruyor, arkasındaki tezgâhı parmaklarıyla sıkıca kavramış, gözleri hafifçe parıldayarak beni izliyor. Suyun sıcak olduğundan emin olmak için elimi suyun altına sokuyorum ve bu sözleri söylememe neyin sebep olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Ama ben soruyorum, "Bana katılmak ister misin?"

Gözlerini kırpıyor, bir anlığına ciddileşiyor, yüzünde tam olarak tanımlayamadığım bir ifade beliriyor, sonra yavaşça yanıma geliyor, neredeyse birbirimize değene kadar yürüyor.

Sonra tişörtünü başının üzerinden çıkarıp yere fırlattı, şortunu da çıkarıp ayaklarının dibine bir yığın halinde bıraktı. Bana bakarak, yumuşak ve biraz da hırıltılı bir sesle, "Velle ile birlikte yaptığınız her şeyi bana anlatmanı istiyorum," dedi.

Bu isteğin beni neden şaşırtmadığından emin değilim. Şaşırtmıyor işte. Dürüst olmak gerekirse, bir bakıma doğru geliyor.

Joy'a karşı bir çekim hissediyorum. Onunla birlikte olmak Velle'den çok farklı bir şekilde çok eğlenceli olurdu diye düşünüyorum. Ama aynı zamanda aramızdaki bağlantının o olduğunu da düşünüyorum. Ve ne kadar sapıkça ve kaba gelse de, bu durum yapay vajina olayına benziyor.

Ona yakın hissetmek istiyorum. Onun yaşadıklarına sahip olmak istiyorum.

Yine de, Joy'u umursamadığım anlamına gelmiyor bu. Elbette umursuyorum, bu da durumu daha da heyecanlı hale getiriyor. O, aykırı kişiliğini bir onur nişanı gibi taşıyor. Ne tür şeyler yapacağını görmek için can atıyorum.

Duşa ilk giren o, bilerek göğüslerini bana sürtüyor ve bu beni ürpertiyor. Göğüsleri ağız sulandırıcı; çok büyük değiller ama yuvarlak,

avuç dolusu ve karamel renginde meme uçlarına sahipler. Yalanmaya ve emilmeye müsaitler.

Duş başlığının çağlayan sularının altında, gözlerim gergin, pürüzsüz ve belirgin vücudunda kayıyor. Vajinası tüysüz, sadece parmaklarımın dokunmak için can attığı küçük bir tüy şeridi var.

Velle orasını yalıyor mu? Yüzünü bacaklarının arasına sokup o seksi dil halkasını klitorisinde kullanıyor mu? O da bacaklarını iyice açıp üstüne oturuyor, yüzünün üzerinde zevk alıyor mu?

Duşa girer girmez bu düşünceler penisimi tam bir ereksiyon haline getiriyor. Çok büyük bir yer olmadığı için hemen birbirimize yaklaşıyoruz, penisim sanki elini sıkıp merhaba demek istercesine ona doğru uzanıyor.

"Söyle bana, Rook," diye fısıldadı, kirpiklerinden süzülen su damlacıkları yanaklarından ve dudaklarından aşağı yuvarlandı.

Derin bir nefes alıyorum. "Sana söylersem, sen de bana söyler misin?" Yavaşça başını sallıyor. Ben de söylüyorum. "Önce öpüştük. Bir süreliğine."

Gözlerini bana dikti, göz bebekleri büyümüş bir halde alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bir erkekle ilk öpüşmen miydi?" Başımı salladım. "Nasıl geçti?"

"Tadı tehlikeli... bir nevi yasak," diye homurdanıyorum. "Şu dil piercingi... ağzımda inanılmaz bir his veriyor."

Joy, güçlü bir nefes alarak göğsünü yukarı kaldırıp duş duvarına yaslandı. "Göster bana."

Elimi başının yanındaki duvara koyarak yavaşça yaklaştım, etrafımızdaki hava cinsel gerilimle doluydu. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde duruyordu ve daha içeri giremeden, uzanıp çenemi kavradı ve dudaklarımı birbirine yapıştırdı.

Sıcak dili ağzıma giriyor ve ben de inleyerek alt dudağını emiyorum, ne kadar yumuşak olduğuna hayran kalıyorum. Bana yaslandığında kadınsı bir his veriyor ama Joy'da çok baskın bir şey var. Açıklaması zor ama çenemi tutuş şekli ve bu öpücüğü ele geçirme biçimiyle erkeksi bir enerjisi var...

Bu bana Velle'yi öpmeyi hatırlatıyor.

"Velle'i uzun zamandır böyle öpmemiştim," diye fısıldadı ağzıma. "Şimdi sevişirken duygularımızı belli etmemeye çalışıyoruz. Öpüşmek bazen çok samimi geliyor. Ya da en azından o öyle düşünüyor."

“Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?” diye nefes nefese soruyorum birbirimizi öperken, kaygan bedenlerimiz birbirine bastırılırken.

“İlla ki öyle değil.” Parmakları saçlarımın arasına girip çekiştirdi. “Ama onu öpmeyi özlüyorum… Bu konuda çok ama çok iyiydi.”

Başımı sallıyorum, derinlere indikçe başım daha da dönüyor. "Çıkardığı ve emdiği zamanlardaki seslere bayılıyorum... Çok iyi teslim oluyor..."

Joy, dudaklarını geriye doğru iterek hafif bir inilti çıkardı. "Sonra ne oldu? Ona sonra ne yaptın?"

Nefes nefese, soluk soluğa, "Onun meme uçlarını emdim," diye anlatıyorum ona.

Anıları anlatırken, bunları sesli dile getirirken yüzüm cehennem gibi yanıyor, ama aynı zamanda bunu Joy ile birlikte yapmaktan da. Şu anda ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok, ama inanılmaz derecede ateşli ve durmak istemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece göğsünü öne çıkarıp, memelerini bana gösteriyor.

Ve ben de bunu yapmaya devam ediyorum.

Dudaklarım boğazından aşağı, göğsüne doğru kayarak, kremsi teninin her yerine dokundu. Tıpkı Velle'de yaptığım gibi, sağ memesinin etrafında bir daire çizdikten sonra onu ağzıma alıp emmeye başladım.

“Kahretsin…” diye inledi, tıpkı Velle’nin inlerken çıkardığı sese benziyordu bu, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyordu. “Göğüs uçlarının emilmesini çok seviyor, değil mi…?”

“Evet.” Dilimi hafifçe oynattım. “Ağırlıkları dişlerimin arasına aldığımda penisinin zonkladığını hissedebiliyordum.”

Joy, dudaklarımla hafifçe ısırıp, Velle'de olduğu gibi biraz sertçe çekiştirince nefesi kesiliyor. Aynı şeyi sol taraftaki göğsüne de yapıyorum, diğer göğsü elimle sıkıyorum, ta ki penisim ağrıyana kadar.

"Peki sonra ne olacak?" diye mırıldandı, kısık gözlerle bana bakarak.

Göğüslerini bırakıp dizlerimin üzerine çökerek ona doğru eğildim. "Dilimle onun büyük penisini tahrik ettim..."

Mırıldanırken gözlerim tam önümde duran vajinasına kaydı. Ellerimle uyluklarını kavrayıp, duvara yaslanarak destek alırken bacaklarını araladım. Tekrar vajina yalama düşüncesiyle penisimden zevk sıvısı sızmaya başladı. Uzun zamandır yapmamıştım ve şu an çok yaramazca geliyor.

Penis ve vajina arasında gidip gelmek beni çok tahrik ediyor. İkisini de istiyorum. İkisini de aynı anda becermek istiyorum…

Doyumsuz.

Dilim dışarı çıkıp Joy'un klitorisine dokundu. İnledi ve elini ağzına kapattı. Ona baktığımda, her zamanki özgüveniyle beni izliyordu, ancak yanaklarında daha önce hiç görmediğim bir kızarıklık vardı. Çok hoşuma gitti.

"Velle seni orgazma ulaştırmak için sık sık dilini kullanıyor mu?" Cevap vermesine fırs vermeden, dilimi dudaklarının arasına sokup, tadını alarak klitorisine kadar ve tekrar geri götürdüm.

"Evet." Titreyerek, "Bu konuda usta. Hem diliyle vajinayı hem de anüsü becerebiliyor." dedi.

Dudaklarımdan kısık bir mırıltı çıktı. "Dilini kıçımda istiyorum..."

“Evet. Öyle yapmalısın.” Bacaklarını daha da açarak bana çalışma alanı sağladı.

Tekrar tekrar ona saldırıyorum, klitorisini emerek neredeyse üzerime düşecek hale gelene kadar emiyorum, sonra dilimi içine sokup duvarlarında döndürüyorum. Onu yerken nefes nefese kalıyorum, dudaklarım onunkilerle birleşiyor, dilim dalıp keşfediyor. O da bundan çok hoşlanıyor, nefes nefese kalışı duş duvarlarında yankılanıyor.

Penisim o kadar sertleşti ki bacaklarımın arasında ağır ağır sallanıyor.

"Velle'nin kıçını mı yedin?" Diz çöktüğüm yerde, vajinasını ağzıma sokup neredeyse yüzümün üzerinde oturuyormuş gibi yapıyor.

Başımı hızla salladım. "Evet... Dilimi tamamen yuttu."

“Aman Tanrım…” Çenemi kavradı. “Orayı yalamayı çok seviyorum.”

Durup ona baktım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Öyle mi?"

Bana şeytani bir sırıtış gösterdi. "Cookie, eminim bu gece ona yaptığın her şeyi ben de çoktan yapmışımdır."

Ona hayranlıkla ve inanılmaz bir cinsel çekimle bakakalıyorum, aklımdan türlü türlü görüntüler geçiyor.

"Onunla mı yattın...?" Sesim tizleşti.

Duş duvarına başını yaslayarak mırıldandı. "Bir penisi alırken çok iyi görünüyor. Sahte bile olsa." Kahretsin. Daha fazla meni sızdı. "Ama onu gerçek bir penisle becerirken hep görmek istedim. Sizin sevişmenizi izlemeyi çok istiyorum..."

Bacaklarımın arasında testislerim zonkluyor. İnsanların izlediği bir ortamda sevişme fikri beni hiç beklemediğim kadar heyecanlandırıyor. Buraya gelmeden ve bu fırsatla karşılaşmadan önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama gerçek şu ki, Jasper ve Hancock'u izlediğimiz o gece...

Bunun sadece benim ve Velle'nin birlikte olmamızı çok istiyordum.

“Kahretsin…” diye tısladım Joy'un vajinasına. “Sanırım buna bayılırdım.”

“Bu, bir sonraki görevimiz olacak.” Sırıttı. “Şimdilik söyle bana… Velle ile birlikte olmadan önce onun anüsünü parmakladın mı?”

Başımı salladım ve küçük oyunumuza geri döndüm. "Evet..." İşaret parmağımı vajinasının arasına kaydırdım, içeri doğru iterken klitorisini emdim.

Omuzlarımı tırnaklarıyla kavrarken sessizce inliyor, vücudu parmağımı içine çekiyor. Çok sıkı ve sıcak, yumuşak ve ipeksi bir ıslaklık var; ben de yavaşça parmağımla onu okşayarak iyice kayganlaştırıyorum. Sonra parmağımı çıkarıp geri kaydırıyorum ve diğer deliğinin girişine bastırıyorum.

Emin olmak için gözlerim hızla onun gözlerine kayıyor. Ve konuşmasına gerek yok.

Yüzü bana şu anda bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gözleri zar zor açık, ama yine de beni dikkatle süzüyor, duvara yaslanıp kıvranırken alt dudağını ısırıyor.

Ve böylece ona hafifçe bir itme hareketi yapıyorum, parmağımı anüsüne sokarken ağzım da tatlı vajinasının her santimini yalamaya devam ediyor.

“Tanrım… Rook…” diye mırıldanıyor, kalçalarını yüzüme ve parmağıma sürterek, ikisini de içine alıp titriyor.

"Bunu beğendin mi...?" diye inleyerek ona doğru fısıldadım, kokusu beni tamamen sarmıştı.

Yüzüm onun tahrikinden ıslanmış ve ben de bundan zevk alıyorum, o orgazm olmaya çalışırken parmağımı sıkı kalçasının içine ve dışına sokup çıkarıyorum. Onun bunu yaptığını, üzerimde hareket ettiğini, her yerinin kasıldığını hissedebiliyorum. Kendi zevkini nasıl elde edeceğini bilen bir kadınla birlikte olmak en seksi şey.

Yanlış anlamayın, vermeyi ve iyi vermeyi seviyorum. Ama doğru şeyi yaptığımı bilmek istiyorum. Partnerimin yaptığımız şeyden o kadar sarhoş olmasını istiyorum ki, sunduğum her şeyi almaktan kendini alamasın.

“Aman Tanrım, evet…” diye sessizce ciyakladı, yüzümü vajinasına bastırırken saçlarımı sertçe çekti. “Boşalıyorum.”

Tam o anda dilimi içeri sokuyorum, parmağım da kalçasının içinde duruyor, tüm kasları üzerimde kasılıyor. Vajinası inanılmaz derecede kaygan, tahrik edici sıvı dilimi ve dudaklarımı kaplıyor. Ve hepsini emiyorum.

Tadı Velle'den çok farklı. Şu anki tavrı, erkeksi baskınlığına rağmen, çok açık bir şekilde kadınsı. Şu anda inanılmaz derecede kadınsı ve bunu gerçekten çok seviyorum. Penisimin sertliği dorukta ve boşalmaya ihtiyacı var.

Joy işini bitirdiğinde doğruluyor, bacakları titrerken bana bakıyor, yüzü kızarmış, göğüsleri hızlı nefes alıp verişle hareket ediyor. Ben alt dudağımı emiyorum, o da aynısını yapıyor.

“Pekala,” diyor derin bir nefes vererek. “Sıra bende.”

Beni ayağa kaldırdığında yüzümdeki şaşkın ifadeye engel olamıyorum. Ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, ama kesinlikle bir avuç duş jeli alıp, ellerini köpürtüp beni yıkaması gibi bir şey beklemiyordum.

O işini yaparken, sabunlu parmaklarıyla gövdemdeki kasları keşfederken, parmaklarını uyluklarımdan aşağı, sonra tekrar yukarı... penisime doğru hareket ettirirken konuşmuyoruz. Sabun köpüğüyle penisimi avucunda okşuyor ve bu inanılmaz bir his veriyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, boğazımdan hafif bir mırıltı çıkıyor.

Sonra ellerini geriye doğru hareket ettirip kalçalarımı kavradı ve merakla parmaklarını kalçalarımın arasına soktu.

Yüzüm kızardı ve gözlerim ona şaşkınlıkla açıldı. Dizlerinin üzerine çöktü.

“Velle’ye de aynısını yapmıştın…” diye mırıldanıyor, penisimdeki tüm sabun kalıntıları durulanana kadar bekliyor, sonra dilini baş kısmında gezdiriyor. Nefesim kesiliyor. “Öyle değil mi?”

Yavaşça başımı sallıyorum, ne yaptığını hiç bilmiyorum ama inanılmaz derecede meraklıyım ve orgazma çok ihtiyacım var. Ona yaptığım şey beni çok heyecanlandırmıştı, tıpkı Velle ile daha önce yaşadığım seksin tekrarını hatırlamak gibi. Beynim yeni cinsel arzular, yaramaz düşünceler ve sinsi ihtiyaçlarla dolu.

Her şeyi yapmak istiyorum. Her şeyi denemek istiyorum. Ve sanırım bu keşiflerimde bana yardımcı olacak yeryüzündeki en iyi iki insanı buldum.

Joy'un ağzı penisimi içine alıyor, gerçekten büyülü. Velle'nin yaptığına çok farklı, ama kendi başına da tüyler ürpertici. Bu sırada parmak uçları anüsümün üzerinde dönüp duruyor, sabunlu kayganlaştırıcıyı etrafa yayarken, daha önce hiç ilgi aramadığım bir yer olan anüsümü de tahrik ediyor.

Velle ile tanışana kadar öyle değildi, yani.

Velle'nin benimle birlikte olmak istediğini öğrenmeden önce, onun büyük penisini içime sokmasına izin verme fikrine sıcak bakıyordum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, yakın zamana kadar sakladığım bir yerde, bunun nasıl bir his olacağını hep merak etmiştim.

Birkaç eşcinsel arkadaşım, prostatıma bir şey değdiğinde cennet gibi hissettirdiğini söyledi. Sanırım teorik olarak bir kadının G noktası gibi, çünkü nereden bilebilirim ki? Ve bazen mastürbasyon yaparken, sadece görmek için parmağımı oraya sokmayı düşünürdüm...

Ama sonra cinselliğimle ilgili takıntılarım beni bundan vazgeçirirdi. Sadece kendi haline bırakmalıydım. Yoksa eşcinsel olurdum.

Evet, anlaşılan bunların hiçbirini umursamıyorum ve sadece her şeyi denemeyi ve kendimi çok iyi hissetmeyi tercih ediyorum.

“Velle’ye eskiden böyle yapardım.” Joy’un baştan çıkarıcı sesi beni çağırıyor ve ben de onun narin parmağını deliğime sokmaya başladığı gerçeğine tekrar odaklanıyorum. Sanırım yeterince rahatladım. “O altta olmak istediğini itiraf etmeden önce. Henüz ne yapacağını çözmeye çalışırken…”

"Ona dokundun mu?" diye soruyorum, sesim merak ve ihtiyaçtan dolayı kısık çıkıyor.

Başını salladı. Sonra penisimi ağzına aldı, birkaç kez emdikten sonra bıraktı ve bacaklarımın arasına girdi. "Bacaklarını aç. İyice," diye emretti ve ben de yaptım. Hiç tereddüt etmeden. "Avuçlarını duvara koy ve belinden biraz eğil."

“Bu bana mahkumları nasıl aradığımızı hatırlatıyor,” diye kıkırdıyorum ama elleri kalçalarımda gezinip beni açtığında inlemeye dönüşüyor.

"Evet, eminim birbirlerini de böyle arıyorlardır," diye mırıldandı.

Ve sonra bir gıdıklanma hissettim. Dilinin vajinamın kenarında ıslak, lezzetli bir şekilde gezinmesi.

Dudaklarımdan istemsizce kaçan muhtaç bir nefese engel olamıyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor, tekrar yaparken.

Dizlerim titriyor. "Evet. Kahretsin... evet. Bu... hmm... tuhaf ama güzel."

“Velle’nin dil piercingi burada olsa nasıl hissettirirdi bir düşün,” diye mırıldanıyor, sonra devam ediyor, elini bacaklarımın arasından uzatıp penisimi okşarken tatlı küçük dilini kalçalarımın arasında döndürüyor.

Bayılacağım... Aman Tanrım, bu inanılmaz.

Birkaç dakika boyunca popomu yaladı, sanki bir vajinayı yiyormuş gibi beni yaladı, bu da bana kesinlikle bunu daha önce yaptığını düşündürüyor. Joy'un panseksüel olduğunu biliyorum çünkü bu konuda konuştuk, ama bana hiç kızları yaladığını söylemedi. Eğer sık sık yapmıyorsa, yapmalı. Çünkü Tanrı aşkına, o ağız tam bir hazine.

Tam duvara yaslanmış, orgazmımın yakıcı hissini yaşarken, o tekrar parmağını bana doğru itti, bu sefer sadece ucunda durmadı.

Bir şekilde kaygan, neyle kayganlaştırıldığından emin değilim ama her yerde sabun kokusu var, belki şampuan veya saç kremi? Kim bilir, ama incecik parmağının kolayca içime girmesine izin veriyor, yanma hissi yerini bundan ne kadar zevk aldığıma bırakıyor.

“Aman Tanrım, evet…” diye sızlanıyorum, daha erkeksi bir şekilde söylemeyi diliyorum ama aslında hiç de umurumda değil.

"Benimle sevişmeni mi istiyorsun?" diye hırlıyor. Sesi Velle'ye benziyor.

O, tıpkı Velle gibi konuşuyor. Erkeklik organlarım kasılıyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Siktir beni. Kıçımı sik..."

Bana bir parmak daha uzatıyor. Hafif acıyla inliyorum, parmakları dar deliğimi gererken damarlarımda cızırtılı bir zevk dalgasıyla titriyorum, aynı anda hem sıcak hem soğuk hissediyorum. Beni parmaklarıyla yavaş ve derinden beceriyor ve bunu Velle'ye yaptığını zihnimde neredeyse görebiliyorum. Onun burada durup, eliyle ya da bir dildo ile poposuna binmesi için ona yalvardığını hayal edebiliyorum...

Keşke yanında bir vibratör getirseydi.

"Çok iyi karşılıyorsun, Cookie." Sağ eliyle içime girip çıkarken, sol eliyle de kusursuz bir ritimle zonklayan penisimi okşayarak kalçamın yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Böyle çok seksi görünüyorsun."

Onun övgüsü karşısında göğsüm kabarıyor. Bu hem alışılmadık hem de değil. Ben insanları memnun etmeyi seven biriyim ve her zaman değer verdiğim kişiler için iyilik yapmaktan zevk almışımdır. Bunun yatak odasına da yansıması mantıklı.

"Daha fazlasına hazır mısın?" diye mırıldanıyor ve ben de kendimi, hiç sakin olmayan, açgözlü bir sürtük gibi, kalçamı daha da geriye doğru iterken buluyorum.

“Evet. Daha fazlası…”

Kıçımın içine başka bir parmak girmesini bekliyorum. Beklemediğim şey ise parmaklarının tamamen çekilip yerini bir cismin alması.

Kaygan ve sert. Penise benzeyen bir şeye hiç benzemiyor ve dürüst olmak gerekirse, herhangi bir seks oyuncağını nereden bulmuş olabileceğini bilmiyorum, çünkü yanında getirmedi ve bende de kesinlikle yok.

Kafam çok karışık, ama bunu düşünmeye vaktim yok. Çünkü içime bir şey giriyor, onun parmaklarından daha büyük bir şey ve acı, o inanılmaz güzel hissin içinde anında kayboluyor.

Her neyse, iki parmaktan daha büyük gibi geliyor. Belki üç parmağa daha yakın, geniş ama çok derin değil. Yine de beni rahatsız edici bir şekilde geriyor, ama ne kadar acı verdiğini düşündükçe, o kadar çok tahrik oluyorum. Çok tuhaf bir his, ama vücudum bu müdahaleyi memnuniyetle karşılıyor.

Kalçalarım daha fazlasını almak için geriye doğru dalıyor.

Ve inleyerek, "Kahretsin, evet. Tanrım, beni becer... Daha sert becer beni." dedim.

Söylediğimin farkında bile değilim ama Joy'un arkamdan inlediğini duyabiliyorum. Sürekli kapanan gözlerim, elinin penisimi okşamasını ve aynı şekilde anüsümdeki nesnenin sığ hareketlerini izlemesini görmek için tekrar açılıyor.

İçimde üç dakikadan az bir süre kaldıktan sonra şiddetli bir doruk noktasına ulaşıp beni yutuyor.

Penisim şişiyor ve patlıyor, boşalma sıvısı duş duvarına ve Joy'un eline fışkırıyor. Ve tüm bu süre boyunca anlamsız şeyler mırıldanıyorum, kalçam içimdeki her neyse onu sıkıca kavrayarak, en iyi orgazmı alabilmek için orada tutuyorum.

"Kahretsin, Rook... Aman Tanrım, kıçın çok güzel görünüyor," diye inledi.

"Aman Tanrım..." diye nefesimi yavaşça verdim, sonunda penisimden gelen boşalma durdu.

Joy benden ayrılırken tenimde karıncalanma hissettim. Beni ayakta tutan tek şey duvardı. Bacaklarım titremeye başlamıştı ve yanımda durduğunu hissettiğimde, o da titriyordu.

Gözlerimi aralayıp ona baktım, o da bana. Duvara yaslanmış, birbirimize gülümsüyorduk, üzerimizden akan su ise uzun süredir aktığı için soğumuştu.

Gözlerimi kırpıyorum. "Bu..."

"İnanılmaz derecede harika," diyerek düşüncemi tamamlıyor. Tam dilimden alıyor.

Eli göğsümde, kalbimin atışlarının üzerinde dururken, ona doğru eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum.

"Biz ucubeler miyiz?" diye soruyorum, yüzümde inatçı bir sırıtışla.

Hafifçe kıkırdadı. "Ah, kesinlikle. Az önce seni saç kremi şişesiyle götünden becerdim."

Yüzüm düştü, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Döndüm ve duşun zeminine baktım. Orada, az önce her yere bir yangın hortumu gibi boşalmamı sağlayan şeye benzeyen, nispeten küçük bir saç kremi şişesi vardı.

"Bununla mı beni kandırdın??" diye nefes nefese kaldım. Joy homurdandı, sonra eliyle ağzını kapattı. "Dostum, komik değil! Bu... gibi..." Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Bu... gibi... biraz büyük."

"O kadar da büyük bir şey değil." Kahkahasına engel olamadan sırıttı. "Ama yine de çok iyi karşıladın."

“Kahretsin…” diye iç çektim, başımı duvara yasladım. Yüzümdeki, eminim ki kıpkırmızı olmuş gülümsemeyi engelleyemedim. “Açık değildi, değil mi?”

Joy kahkaha atmaya başladı ve ben de istemsizce kıkırdadım. Onu belinden yakalayıp bedenimi ve duvarı arasına sıkıştırdım.

"Baş belasısın, Joyful," diye homurdandım ona.

Dudaklarını yüzüme doğru büzdü. "Nefis bir kurabiye dostum... tahmin bile edemezsin."

TWENTY

Joy

Rook ve ben birbirimize sarılarak uyuyakaldık.

Biliyorum… Çok tuhaf, değil mi? Yıllardır Velle dışında kimseyle sarılmadım. Ve Harley ile yaptığımız gibi uyurken birbirimizi üzerimizde taşımıyoruz. Genellikle bu benim hatam. Velle şaşırtıcı derecede sarılmayı seven biri. Ben kendi alanımı tercih edenim.

Ama Rook'la duştan çıkıp kurulandıktan hemen sonra, o kadar yorgundum ki, dünyada hiçbir şey onun yatağından daha iyi görünmüyordu. Ve kolları da, ama şu an bunlara girmeyelim.

İyi ki evdeki herkesten önce uyandım, çünkü onun odasından fark edilmeden gizlice çıkabildim. Spor kıyafetlerimi giydim, sonra da aşağıya, spor salonuna indim.

Bu sabah neredeyse yere yığılacak hale gelene kadar egzersiz yapma ihtiyacı çok güçlüydü. Ve tüm bu süre boyunca aklımdan geçen tek şey Velle'ydi.

Dün gece onun sevgilisiyle birlikte oldum...

Onun izni olmadan oyuncağıyla oynadım. Üstelik kasıtlı da değildi! En azından ilk başta öyle değildi. Dün gece Rook'un odasına onunla birlikte olmak niyetiyle ya da isteğiyle bile girmemiştim kesinlikle.

Ama aramızda kesinlikle ilginç bir kimya var ve o an bunu görmezden gelmek neredeyse imkansızdı. Bu, onun Velle ile olan kimyasıyla aynı değil. Ve biliyorum ki o da bana Velle'ye duyduğu gibi aynı duyguları beslemiyor... Kahretsin, ben de ona Velle'ye duyduğum gibi aynı duyguları beslemiyorum.

Yine de aramızda bir bağ var. Arkadaşız. Birbirimize güveniyoruz. Onu insan olarak çok seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, Harley Samuels

gelmeden önce bu lanet adadaki hayatın nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. Günümü aydınlatıyor ve biliyorum ki Velle için de aynı şeyi yapıyor, gerçi bunu asla itiraf etmez.

Bütün bunların bizim birlikte olmamızla nasıl bir bağlantısı olduğunu gerçekten anlamıyorum, hele ki buraya geldiğinden beri özlemini çektiği Velle ile sonunda birlikte olduktan sadece birkaç dakika sonra.

Ne anlama geldiğinden emin değilim.

Büyük resme bakıldığında bunun hiçbir anlam ifade etmediğinden eminim. Ama daha önce Velle'ye ihanet edecek hiçbir şey yapmadım ve bu, buna rahatsız edici derecede yakın geliyor.

Aslında... Velle'ye ihanet ettim. Onun arkasından Dash'e kaçak mal göndererek, bunun onun başına bela açabileceğini biliyordum.

Vay canına… Ben berbat bir partnerim ve daha da kötü bir arkadaşım.

Yine de yalan söyleyemem… Rook ile birlikte olmak çok eğlenceliydi. Zaten tüm zaman boyunca Velle'nin de bizimle olduğunu hayal ediyorduk, bu da bir şey ifade etmeli, değil mi? Ayrıca Velle bana neredeyse çaylakla birlikte olmamızı istediğini söyledi…

Evet, bu onların seks yapmadan önceydi. Ama Velle şu anda tamamen karmakarışık, Rook'a bir sıcak bir soğuk davranıyor. Tabii ki bu onun suçu değil. O, hiçbirimizin anlayamayacağı kadar çok şeyle uğraşıyor, bu yüzden onun artıklarıyla yetinmiş olmam beni kötü hissettiriyor.

Velle, Rook'u kendi isteğiyle uzaklaştırmıyor. Ben onların bir araya gelmelerini teşvik etmeliyim, aralarına nifak sokmamalıyım.

Bütün bunlar çok sinir bozucu ve antrenmanım bittiğinde, spor salonundan öfkeyle çıkarken, nereye gittiğime bile zar zor dikkat ediyorum.

Ve tam karşımda Bay Sıcak-Soğuk'un ta kendisi belirdi.

"Aman Tanrım!" diye nefes nefese kaldım, Velle'nin sert göğüs kafesine çarptıktan sonra irkildim.

Ona şöyle bir baktığımda ilk dikkatimi çeken şey, her yerinin dağınık olmasıydı. Duş almamış, işe hazır değildi. Hatta hâlâ dün geceden kalma kıyafetleriyleydi. Ve bitkin görünüyordu. Sanki hiç uyumamış gibiydi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, genel olarak stresli ve yorgundu.

Kalbim çok acıyor.

Velle yıllar geçtikçe daha da stresli hale geliyor. Bu iş onu mahvediyor. Daha doğrusu, gardiyan onu mahvediyor. Yavaş yavaş ve acı verici bir şekilde, ki bu da sadist olan Fildişi'nin tam olarak istediği şey.

"Hey..." diye mırıldandım, çünkü bana dik dik baktığını, gözlerinin kocaman açıldığını ve... gergin olduğunu fark ettim.

Velle gergin mi? Yoksa... bu ne? Utanç mı?

Bu iyi değil.

"Hey," diye fısıldadı, gözlerini benden kaçırırken kirpikleri titredi.

Bu durum biraz garip bir hal aldığı için ve Velle ile ben garip şeylerden hoşlanmadığımız için mizaha başvurmaya karar verdim. "Nereye gittiğine dikkat et, tamam mı?"

Ama bana her zamanki şeytani sırıtışlarından birini atmak ya da zekice bir karşılık vermek yerine, sadece koyu renk saçlarını parmaklarıyla karıştırdı ve iç çekerek, "Evet, kusura bakmayın. Duşa girmem lazım yoksa geç kalacağım." dedi.

Yanımdan geçip merdivenlere doğru yöneldi. Ben de bir an öylece durup, omuzları düşük bir şekilde onu izledim. Çok kötü görünüyordu.

Bundan nefret ediyorum, hem de çok.

Hemen arkasından koşarak basamakları çıktım ve yanına sıralandım. "Nereden geliyorsunuz?"

Gözleri bir an benimkilerde gezindi ve bana bu konuda konuşmak istemediğimi ifade eden ateşli bakışlarından birini attı.

Memnun kalmadım. Bu sefer değil.

“Hayır, ciddi söylüyorum Velle.” Onu durdurmak için kolundan tuttum.

Evet, öyle yapıyor ama sinirli bir şekilde sert bir nefes veriyor. "Joy, geç kaldım..."

"Neden?" diye sertçe soruyorum. "Neredeydin?"

“Sen de mi…” Başını salladı. “Şu an buna giremem Joy. Sadece hazırlanmam gerekiyor.”

Göründüğü kadar yenilmiş bir halde konuşuyor. Bu, görmezden gelemeyeceğim bir göğüs ağrısı yaratıyor. Ciğerlerimi içeriden sıkıştıran bir gerginlik.

“Velle… bu doğru değil.” Sesim kısık, neredeyse çocuksu çıkıyor, gerçekten sevdiğim biri için duyduğum endişeyle. Hoşuma gitmiyor ama beni asıl endişelendiren, dünyanın en iyi arkadaşımın saf kötülüğün ellerinde gözlerimin önünde yok olması. Sanki birinin bağımlılığa yenik düşmesini izlemek gibi. “Bunu yapmaya devam edemez—”

“Yeter!” diye tısladı, sözlerimi daha ağzımdan çıkmadan kesti. “Ne olduğunu sandığını bilmiyorum ama yanılıyorsun. Kimse bana bir şey yapmıyor, tamam mı? Ben gayet iyiyim. Kontrol bende ve her şeyin

üstesinden geliyorum. Bu yüzden saçmalamayı bırakıp işe hazırlanmanı öneriyorum ki ben de aynısını yapabileyim. Anlaşıldı mı, Memur Jameson?”

İsmimi değil de unvanımı kullanması üzerine dikleştim ve tüm duygularımı yuttum. Tüm düşüncelerimi, anılarımı, yüzümden fışkırmaya çalışan her türlü duyguyu zorla uzaklaştırdım.

Bütün bunları bir kenara bırakıp kararlı bir şekilde başımı salladım. "Evet, efendim. Crystal."

"Güzel," diye mırıldandı kendi kendine, benden uzaklaşarak merdivenlerin geri kalanını hızla çıktı.

Bir an orada öylece duruyorum, zaten ağır olan yüküme birkaç kilo daha ekleniyor, sonra burnumu çekip silkeleyerek yukarı kata çıkıp işe hazırlanmaya başlıyorum.

"Kıpırdama, lanet olası gelincik," diye hırladım Ren'e.

Yüzünü tıraş etmeye çalışıyorum ama sürekli başını çevirip Luthor ve Dash'e bakıyor ve onlarla konuşuyor.

"Seni yine kestim! Kahrolası herif!" diye tısladım, parmağımla kan damlalarını silerken.

"Sorun değil. Ben hissetmedim." diye sırıtıyor. İstediği her şeyi elde etmesini sağlayan o yakışıklı, gönül çalan tiplerden biri.

Bunun içini gayet iyi görüyorum.

Ama ben ondan rahatsız olmuyorum. Ren, çok sorun çıkardığı için kötü bir şöhrete sahip, ama aslında sadece hasta. Çoğu hasta zaten öyle.

Luthor hariç. Bana kalırsa o çocuğun burada yeri yok.

Hepimizin kendi şeytanları var.

"Şimdiye kadar listenize DEHB'yi de eklediler mi?" Ren'in boğazını son bir kez körelmiş jiletle sıyırıp lavaboda duruluyorum.

“Ah evet.” Çenesini ovuşturdu. “Bunu altı yaşımdan beri duyuyorum.” Parmağının ucuna biraz kan aldı ve göz kırparak ağzına soktu.

Gözlerimi devirdim. "Git de yıkan, aptal." Kabine doğru dönerken arkasından seslendim, "Saçların biraz uzamış, Prens Eric."

Ren omzunun üzerinden bana sırıttı. "Bayıyorsun, değil mi?" Sonra havlusunu çıkarıp fırlattı ve tamamen çıplak bir şekilde suyun püskürtmesine doğru salınarak ilerledi.

İstemsizce gülüyorum. Bu adam tam bir tuhaf. Ve eskisi kadar baş belası değil artık. Sanırım hepimiz bir şekilde uyum sağladık. Gardiyanlar ve mahkumlar arasında artık bir anlayış var.

Dediklerimizi yapın, eşyalarınızı kilit altında tutun. Ve eğer gardiyan aranızdan herhangi birini almaya gelirse, biz hiçbir şey bilmeyiz.

Elbette hâlâ sorunlar var. Yani, sosyopatlarla dolu bir çukurdan bahsediyorum. Ama en azından sorunlar biraz yatışmış gibi görünüyor. Dalgalar halinde oluyor işte.

Sorunlardan bahsetmişken…

"#101, sıra sende!" diye bağırdım Luthor ve Kang'ın yanında duşunu bitiren Dash'e.

Yanıma doğru koşarak geldi, beline bir havlu sardı. "Teşekkürler, Joy."

Çocuk kibar, hakkını vermek gerek. "Kıpırdama."

Tıraş jelini köpürtüp çenesine ve boğazına sürüyorum. Sonra aynı jiletle tıraş etmeye başlıyorum. Biraz iğrenç, evet, ama onlardan çok fazla gelmiyor, o yüzden idare etmek zorundayız.

Dash'i tıraş ederken yüzüne baktığımda, sakinleşmiş gibi görünüyor. Nedenini bilmiyorum ama daha az seğiriyor ve gözleri daha berrak. Birkaç haftadır hücre hapsine gitmedi, ki bu da bir şey ifade ediyor çünkü zaten zamanının neredeyse yarısını bir şekilde orada, ıslah evinde geçirmişti.

Umarım rahattır. Belki de Kemper adına ona verdiğim hediyelerle bir ilgisi vardır. Dash'in iyi olduğunu ona bildirmek isterdim ama Alabaster Adası'ndan ayrıldığı günden beri onunla konuşmadım. Dash'in eşyaları için bana para gönderdiğinde, bunu sadece PayPal üzerinden yapıyor ve yanına küçük bir not ekliyor; mesela Calvin Klein boxer'lar, bulabileceğiniz en güzelleri veya Kiehl's ürünleri, seyahat boyu, böylece onları saklayabilsin.

Gerçekten çok garip… Kemper'ın Dash ile bağlantısının ne olduğunu ve neden çocuğun rahat olduğundan emin olmak için bağlarını koruduğunu hâlâ çok merak ediyorum. En hafif tabirle, çok meraklıyım.

En son duyduğuma göre, Kemper'in karısıyla Facebook'tan arkadaş olan parti katılımcılarımızdan biri, onunla birlikte bir yıl dönümü tatili için Meksika'ya gidiyormuş. Umarım orada her şey yolunda gider.

Kim bilir.

Dash'in diğer bazı adamlara göre daha az sakalı çıkıyor, bu yüzden onu tıraş etmek daha az zaman alıyor. Ve işim bitmek üzere olduğunu anladığında, "Burada çalışmayı seviyor musun?" diye soruyor. Ona garip bir bakış atıyorum, kaşlarımı kaldırarak "Şaka mı yapıyorsun?" der gibi bir ifade takınıyorum. Bunun üzerine kıkırdıyor, "Hayır, sadece... neden dünyanın herhangi bir yerinden burayı tercih edersin ki?"

Şimdi gülme sırası bende. Başımı sallıyorum. "Bazen iki arada bir derede kalırsın. Ve tek seçenek, daha az acı verecek yöne gitmektir. Ya da sevdiğin birini kurtarmaktır..."

Bakışlarım, yeni tıraş edilmiş soluk tenli boynunun eğimine takılıyor. Ve bir an orada kalıyor, ben de yaptığım tercihi düşünüyorum. Hepimizin yaptığı tercihleri.

Dash, dalgınlığımı bölerek, "Bu durum tüm muhafızlar için geçerli mi?" diye mırıldandı.

"Bu soruların sebebi ne?" Tıraş bıçağını durulamadan önce onu son bir kez daha süzdüm.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor aceleyle, gözleri irileşerek. "Hiçbir sebep yok, sadece... merak ettim. Sizin hakkınızda pek bir şey bilmiyorum. Muhafızlar hakkında."

Bir an için onu şüpheyle süzdüm. Kemper'ı mı kastediyor? Birbirlerini tanıyorlar mı? Eğer öyleyse, nasıl?

Ona doğrudan sormak istiyorum ama Kemper'ı baş belasına sokmak istemiyorum. Yine de Dash, tüm bu hediyelerin nereden geldiğini merak ediyor olmalı. Yoksa başka bir muhafızla mı dalga geçiyor ve hediyelerin ondan geldiğini mi sanıyor?

"Son zamanlarda başını beladan uzak tutuyorsun gibi görünüyor," diye belirtiyorum. "Ne oldu? Yalnızlıktan bıktın mı?"

“Artık oraya inmem gerekmiyor,” diye mırıldandı, sonra durdu ve bana baktı. “Yani, evet… Başımı belaya sokmanın doğru yol olmadığını anladım.” Duraksadı ve ikimiz de birbirimize baktık. “Sadece cezamı çekmek istiyorum.”

Bu çocuğu anlamıyorum ve sanırım asla anlayamayacağım. Kim bilir, belki başka bir gardiyanla görüşüyor ve bunu gizlice yapıyor. Kemper'ın iyiliği için umarım durum böyle değildir. Eğer Kemper'ın ona hediyeler göndermesinin sebebi ondan hoşlanmasıysa... ki bu da yine de çok kafa karıştırıcı olurdu.

“Pekala, 101 numara,” diye iç çektim ve diğer mahkumların eşyalarını topladığı duşlara doğru başımı salladım. “Üzerinizi giyin. Süre doldu.”

Hemen dediğimi yapıyor, Luthor ve Ren'in yanına gidiyor ve onlar da ona eşyalarını veriyorlar. Giyinmesini izliyorum... Yeni çoraplar, Calvin Klein iç çamaşırları, daha iyi oturan pantolon, elinde pahalı ürünlerle dolu seyahat çantası. Çocuk şımartılmış. Benim tarafımdan.

Teknik olarak Kemper tarafından yapıldı, ama yine de.

Diğer gardiyanlar kalan mahkumları toplayıp duşlardan dışarı çıkardılar. Çıkarken Dash bana nazikçe gülümsedi. "Tekrar teşekkürler, Joy."

Elimde değil. Ona göz kırptım.

Çünkü Kemper'in herhangi bir arkadaşı, bunun doğasını anlasam da anlamasam da benim de arkadaşımdır.

Saate baktığımda aşağı inme vaktinin geldiğini fark ettim. Bugün Darcey'i duşa götürme sırası bende.

Doğuya doğru yol alırken, yine düşüncelere daldım.

Velle bugün yine Rook'u tamamen görmezden geldi. Sanki hep böyle oluyor. Birlikte oluyorlar, sonra Velle birkaç günlüğüne ortadan kayboluyor. Ama ne yazık ki hepimiz bu adada birlikte mahsur kaldık ve kaçabileceğimiz yer sınırlı.

Velle ile aramız iyi. Bu sabahki ufak tefek tartışma her zamanki gibi halının altına süpürüldü ve işe gelir gelmez yine bana sataşmaya başladı, saatlerce yanımdan ayrılmadım, ta ki önemli bir işi için aceleyle ayrılana kadar. Ne anlama geldiğini ya da nereye gittiğini bilmiyorum. Ama şimdi Darcey'ye bakmak için Doğu kanadına gidiyorum ve oğullarım da birbirlerinden garip bir şekilde kaçınarak bir yerlerde dolaşıyorlar.

Yürümeyi bırakıyorum. Oğullarım... Rook ve Velle'i sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi oğullarım olarak düşünüyordum. Oysa gerçekte hiç de kolay değil.

Bu işin hiçbir yönü kolay değil. Velle ve ben bunu acı bir şekilde öğrendik.

Alabaster Adası'na yalnızlıkla boğuşmayı bekleyerek geldim. Beklemediğim şey ise yeni amirim ve sonunda ortağım olacak, etraftaki en karizmatik adamla tanışmaktı.

Velle ile ilk tanıştığımda çok daha sessizdi. Ama yine de, o Velle işte. Fildişi Köşk'te ilk birkaç buluşmamızda, birkaç içki içtikten sonra açılmasını sağladı.

On kişiyle birlikte bir ekip kurarak başladım, Velle de aramızdaydı ama hepsi çeşitli sebeplerden dolayı ayrıldı. Genellikle Manuel Blanco onları işinin diğer yönleri için adamları olarak işe alıyor ve başka yerlere transfer ettiriyor. En azından bize öyle söylüyor.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi. Her şey benim ve Velle ile ilgiliydi. Birbirimizle hemen kaynaştık ve kaynaştığımız anda birlikte olmaya başladık. Bu adadaki her kötü alışkanlık gibi, acıyı dindirmek için başlamıştı. Ama birbirimizin arkadaşlığından gerçekten keyif aldığımızı fark ettiğimizde, daha fazlasını denemeye karar verdik.

İşe yaramadı. Çünkü Alabaster Adası'nda ilişkiler yaşanamaz. İş arkadaşlarınızla çıkmak, nerede çalışırsanız çalışın her zaman karmaşıktır. Amirinizle çıkmak daha da zordur... Ve hem amiri hem de oda arkadaşınız olan biriyle çıkmak mı?

İlişki daha başlamadan mahkumdu, ama ayrılmamızın sebebi bu değildi. En azından ben öyle düşünmüyorum…

Velle'nin Rook'u şimdi takıma almamasına neden olan aynı türden başka sebepler de var. Bu, kontrol ve ortaya koyduğu imajla ilgili.

Ve bunun onunla bir ilgisi var.

Doğu kanadına vardığımda, Felix Darcey'i yastıklı bir hücrede buldum. Üzerinde deli gömleği vardı, bu yüzden sadece ayak bileklerini kelepçeledim ve onu alt kattaki duşlara götürdüm. Yürürken her zamanki gibi sessizdi. İçine kapanık bir canavar.

Duşlara doğru köşeyi dönerken, yeni terapistiyle karşılaştık.

Doktor Love.

"Merhaba, Doktor." Kibar olmaya çalışarak gülümsedim.

Bu adam bana biraz ürkütücü geliyor. Çok, çok çekici bir adam ama ne kadar tuhaf olduğu yüzünden bunu fark etmek neredeyse imkansız.

"Memur Jameson," diyor yüzünde ya da ses tonunda en ufak bir duygu belirtisi olmadan. "Bay Darcey'i duşa mı götürüyorsunuz?"

Tereddütle başımı salladım. "Evet. O topları temiz tutmak lazım, değil mi katil arı?" Darcey'e sahte bir sırıtış göstermek için döndüm.

Gözlerini devirdi. "Komik. Ama hayır, ciddi söylüyorum... Gerçekten kendimi temizlemek istiyorum. Deli gömlekleri pek nefes almaz, bu yüzden burası çok nemli."

Gülmeden edemiyorum. Doktor Love en ufak bir tepki bile vermiyor. Sadece Darcey'ye ifadesiz bir şekilde bakıyor.

"Gözlemlemek istiyorum," diyor son derece ciddi bir ifadeyle.

Yüzüm biraz düşerek ona baktım. "Affedersiniz?"

Doktor, sanki sorun benim onun sözlerini anlamamammış gibi, daha yavaş bir şekilde, "Gözlemlemek istiyorum," diye tekrarladı.

Yanımda yumruğumu sıktım. "Hayır, duydum. Mahkumun duş almasını neden izlemek istediğinizi biraz anlamadım."

"Araştırma yöntemlerim tamamen bana ait, memur bey," diye yanıtlıyor, gözlerini Darcey'e dikmiş bir şekilde.

Carver'ı kontrol etmek için döndüğümde, Adem elmasının boğazında yukarı aşağı hareket ettiğini gördüm.

“Pekala, tartışacak vaktim yok,” diye homurdanarak Darcey'i alt kattaki duşların kapısına doğru sürükledim. “Sanırım top yıkama işinin bir izleyicisi olacak, #89.”

Darcey'i içeri çekip duş kabinine doğru ittiğimde, gözle görülür şekilde gergindi. Alt kattaki duşlar, genel koğuşlardakilerden biraz daha küçüktü ve sadece beş duş başlığı yan yana dizilmişti. Zaten Doğu'dan gelen mahkumlar tek tek duşa sokulduğu için bu durum işe yarıyordu.

Burası ayrıca çok daha kirli, bu yüzden Darcey'e üzerine basabileceği bir şey vermeyi planlıyorum ki bu yerlerdeki iğrenç bakterilerden ayak mantarı kapmasın. Kelepçelerini çıkarıyorum, sonra da deli gömleğini çıkarmasına yardım edip ona bir kalıp sabun ve bir çöp torbası veriyorum.

"Beş dakikan var, mahkum," diyorum ona, ayakkabılarını çıkarırken, plastik zeminde dengesini korumaya ve yere değmemeye çalışırken.

Geri çekilip, Glock tabancamı elimde tutarak lavabo tezgahına yaslandım.

Doktor iç çamaşırını çıkarmadan önce Darcey'nin gözleri ona takıldı. Doğrusu, iç çamaşırını nereden bulduğunu bile bilmiyorum ama şu anda odada olan en garip şey bu değil.

Dr. Love, Darcey'nin soyunduğu duş kabininin yaklaşık bir buçuk metre dışında duruyor ve onu soyunurken izliyor. Sanki bir sanat galerisindeki bir tabloyu inceliyormuş gibi, gayet rahat bir şekilde. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, yüzü tamamen ifadesiz. Genellikle insanları okumakta oldukça iyiyimdir, ama bu adamın şu anda kafasından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Ve açıkçası bilmek de istemezdim.

Darcey, bariz tereddütlerini yutarak iç çamaşırını çıkarıyor ve geri kalan kıyafetlerini küçük bir tabureye bırakıp hızla bizden uzaklaşıyor, su püskürtme düğmesine basıyor. Suyun altına girdiğinde irkiliyor. Suyun

soğuk olduğu belli, ama burada bu zaten olağan bir durum. Kışın sıcak suya ulaşabildikleri için şanslılar. Dışarısı ısınıyor, bu yüzden şu an fena değil.

Darcey kendini hızla yıkadı, koltuk altlarını ve bacak aralarını sabunla iyice ovdu. Omuzunun üzerinden Doktor'a baktı, siyah çerçeveli gözlüklerinin camlarında su damlacıkları vardı; Doktor hâlâ ona bakıyordu.

İkisinin de birbirlerine sessizce bakışlarını izlerken alnım kırışıyor. Zaten ürkütücüydü, ama şimdi rahatsız edici olmaya yaklaşıyor. Doktor Love'ın pantolonunun ön kısmına bakıp ereksiyon olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalıyorum.

Yani, Darcey'i duşta izlemek istemesinin başka ne sebebi olabilir ki?

Ama görünürde bir ereksiyonu yok, ayrıca bundan tahrik olduğuna dair de hiçbir işaret vermiyor. Sadece ayakta durup izlemek, tıpkı Darcey'nin duş alışını izlemek gibi, ona onlarca insanı nasıl veya neden öldürdüğüne dair bir fikir verecekmiş gibi.

Darcey durulanmayı bitirdiğinde ona sürenin dolduğunu söylüyorum. Ona bir havlu atıyorum, ama bu sefer doktora doğru döndüğünde üzerini örtmüyor. Tamamen çıplak ve utanmadan, Dr. Love'a dönük bir şekilde havluyla kurulanıyor.

Şok oldum doğrusu. Uzun zamandır bir mahkumla duşta bu kadar tuhaf bir deneyim yaşamamıştım. Bu ikisi arasında neler olup bittiğinden emin değilim—Dr. Love, Darcey'nin bu davranışına en ufak bir tepki vermiyor—ama bir an önce oradan uzaklaşmak istiyorum.

İkisinin arasında cinsel gerilim olduğunu düşünmek istemiyorum çünkü bu birçok açıdan yanlış olurdu. Doktor Love buraya sadece acımasız bir seri katil olan Felix Darcey'i muayene etmek için geldi. Ne kadar yakışıklı olsalar da ve Darcey'nin cinsel organı ne kadar güzel olsa da, durum çok kötü.

“Pekala, pekala.” İşlemi hızlandırarak Darcey’nin yanına gidip onu tekrar deli gömleğine bağladım. “Umarım bu küçük gösteriden ihtiyacın olanı almışsındır, Doktor.”

Ses tonum alaycıydı ama ya bunu anlamadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti, çünkü sadece başını salladı, döndü ve öfkeyle odadan çıktı.

“Doktorlar.” Darcey’nin ayak bileklerine kelepçeleri takarken, onu duştan çıkarıp hücresine geri götürürken başımı salladım.

Hücre sırasına yaklaştığımızda, birkaçından gelen inleme ve mırıldanma sesleri duyuyorum. Burada çok fazla mahkum yok, ama birkaç tane var ve durumlarının iyi olmadığını anlamak için onları kontrol etmeme gerek yok.

Darcey'i tekrar hücresine tıkarken, kelepçelerini çıkarıp yüzüne baktım. Yine dalgın dalgın bakıyordu, ki bu her zamanki gibi yaptığı bir şeydi. Yine de, az önceki tuhaf duştan sonra, onu kontrol etme ihtiyacı hissettim.

"İyi misin?" Kaşımı kaldırıyorum.

Bir an duraksadı ama gözleri benimkine takıldı ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum..."

Ona göz kırpmaktan başka bir şey yapamadım, sonra arkamı dönüp onu tekrar yalıtımlı hücresine kilitledim ve kalbim göğsümde son derece ağır bir şekilde bu berbat koğuştan hızla uzaklaştım.

Çok geç.

Hepimiz oturma odasında içki içip takılıyoruz, cehennemde geçen bir başka tekrarlanan günün stresinden kurtulmaya çalışıyoruz.

Hepimiz burada değiliz tabii. Velle ortalıkta yok. Herkes bana nerede olduğunu soruyor ve onlara verecek bir cevabım yok. Soren, Velle ile haftalardır görüşmediğini söylüyor, aynı şey genellikle birlikte olduğu Kelsey adlı kız için de geçerli. Babaları etrafta olmadığı için ikisi de şimdi burada Hancock ve Peters ile oynuyorlar.

"Ben yatacağım," diye homurdandı Rook yanımda, ayağa kalkarken sendeleyerek.

Ona yardım etmek için ayağa fırladım. "Düşme sakın, sarhoş herif!"

“Çok tatlısın, Joy Jameson.” Kıkırdar ve hıçkırır. Sonra gözleri kocaman açılır ve nefesi kesilir. “Bir dakika… Jameson. Viski gibi! Bunu bilerek mi yaptın?”

Oturma odasından yatak odasına doğru sendeleyerek giderken kıkırdıyorum. "Soyadımı ben seçmedim. Ve İrlanda'da oldukça yaygın bir soyadı."

Rook durmaksızın, "Viski kirazla iyi gider," diye gevezelik ediyor. "Ve Velle sana Kiraz diyor. Yani her şey birbiriyle bağlantılı."

“Hımm. Çok iyi.” Başımı salladım.

Yatak odasına girdiğimde onu yatağına sürükleyip ittim. Yatağa yığıldı ve hemen yastığına sokulup derin derin nefes almaya başladı. Kendimi

tutamadım, uzanıp kum rengi saçlarını parmaklarımla geriye doğru ittim.

"İyi geceler, Cookie," diye fısıldadım ve gitmek için döndüm.

Ama kekeleyerek söylediği sözler beni durdurdu. "Kal. Lütfen, kirazlar..."

Yatağına şöyle bir göz attım. Çok rahat görünüyor...

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Dudaklarımı ısırdım.

“Ama Velle gelirse… Senin de burada olman gerekiyor,” diye mırıldanıyor. “Onu nasıl tutacağını bilen tek kişi sensin.”

Kalbim acıyor. "Sarhoşsun. Ne dediğinin farkında değilsin."

"Kal ve sarıl, Joyful," diye mırıldanıyor yastığına doğru, kollarını iyice açarak.

Bu benim için özellikle bir karşılama işareti gibi.

Hoş geldin, Joy Jameson. Gerçekten istediğin şeye hoş geldin.

“Pekala, tamam. Sadece bu gece için.” Yatağa doğru koşup, içine girip ona sokuldum.

Uykuya dalarken, bunun sadece bu geceye özgü olmayacağını biliyorum. Çünkü olmam gereken yer burası. Bu yatakta Velle'yi bekliyorum...

Sanki bir beden eksikmiş gibi geliyor.

TWENTY-ONE

Velle

Silahın özelliği şudur ki, bazen sizin bir uzantınız haline gelir.

Eğer doğru kullanıyorsanız, eğer birini acı çektirmek için kullanıyorsanız, kırbaç, silah, bıçak, muşta sanki hiç yokmuş gibi olur.

Silahla donanmış bir bela olduğumu zaten biliyoruz. Çünkü öyleyim.

Polis memuru Chevelle, eline alabileceği herhangi bir nesneden daha beter.

Bunu ben yapmadım. Dürüst olmak gerekirse, kimin yaptığını bilmiyorum. Yapan kişi muhtemelen çok hasta bir herif. Çünkü bu gerçekten çok vahşi.

Kolum hızla savruldu, bileğim ani bir hareketle derisine bir darbe daha indirdi. İzler birbirine karıştı, terli teninde gözlerimin önünde kabarcıklar oluştu. Çok iğrenç görünüyordu. Ve bir sonraki darbeyi indirmek için aşağı indiğimde, patladılar.

İşte bu noktada kumaş devreye giriyor.

İlk bakışta gereksiz bir ekleme gibi görünebilir. Sanki sadece oraya seriyoruz, belki de onlara yardımcı olmak için. Temizlemek için falan.

Ama hayır. Bunun için tasarlanmadı.

Tuzlu suya batırılmış durumda. Bu yüzden kabarcıklar patlayıp neredeyse anında yaraya dönüştüğünde, tuz yaraları çok şiddetli bir şekilde yakıyor.

Acı verici.

Kendim hiç deneyimlemedim ama bu adama, özellikle bu amaçlar için delikler açılmış deri kayışla ne kadar çok vurursam, bunun nasıl bir his olduğunu, ne kadar acı verdiğini o kadar çok merak ediyorum.

Çığlıklarından anlaşıldığı kadarıyla, durumu hiç iyi değil.

Mola vermek için durduğumda nefes nefese kalmıştım, terlediğimi ve kolumu hissetmediğimi zar zor fark etmiştim. Bunu ne kadar zamandır yaptığımı bile hatırlamıyorum... Tamamen kendimden geçmiştim.

Saate bakıp dudağımı ısırdım. Tam kırk beş dakikadır bununla uğraşıyorum. Aman Tanrım...

“Neden…” diye mırıldandı. Sonra sesi kesildi.

81 numaralı mahkum Lester McDermott, ayak parmakları yere zar zor değecek şekilde yerleştirilmiş bir su borusuna kelepçelenmiş durumda. Bilekleri de tıpkı vücudunun geri kalanı gibi kan içinde ve kabarmış. Yani, tam olarak değil...

Oldukça uzun boylu, oldukça zayıf bir adam. Gövdesindeki, yan tarafındaki ve sırtındaki deri paramparça olmuş. Yaraları açık ve iltihaplı, tuzdan dolayı daha da kızarmış. Yüzünden gözyaşları ve sümükler akıyor, başı ve omuzları öne doğru sarkmış. Öylece orada asılı duruyor…

Takılıyoruz.

Neden diye sormak aptalca bir soru. İşkencenin bir sebebi olsa bile, ki var, bunun bir önemi olmazdı. Kutu söz konusu olduğunda, gardiyan emir verir ve ben onu yerine getiririm. Net, tartışma yok.

Bu durum uzun zamandır böyle.

Zihnimde, on üç yıl önce beni Red Hook'ta bulduğu geceye dair anılar canlanıyor. Şüphe duyduğumu hatırlıyorum. Onu sorguladığımı hatırlıyorum. O zamanlar kesinlikle sorgulamıştım.

Ama belli bir noktadan sonra durdu.

Koşulsuz kölelik. Şu anki durum bu. Bu pislikleri kilitlediğimiz zincirlerden bile daha güçlü. İstesem bile kıramazdım. Ki istemiyorum da.

Ben...

Gözlerimi kırpıştırarak onu bir kez daha kırbaçladım. Yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağladı. "Cevabını bildiğin soruları sorma, Pislik."

“Patronunuz…” diye hırıltılı bir sesle, “Psikopat.” diye mırıldanıyor.

Yanına yaklaşıp silahı yere bıraktım. Yüzünü tutup onu çekiştirerek bana bakmaya zorladım. “Bu, gökyüzünün mavi olduğunu, dünyanın yuvarlak olduğunu, kremasız Pop-tart yiyenlerin hortlak olduğunu söylemek gibi bir şey. Bunlar gerçekler, mahkum. Hepimizin bildiği şeyler.” Tuzlu su dolu kovayı almak için eğildim ve görebilmesi için kaldırdım. “Onun psikopat olduğunu biliyoruz. Yine de onu test etmeye devam ediyorsunuz. Bu sizi ne yapıyor?”

Titriyor, gözleri irileşiyor ve bana ve kovaya bakışları arasında gidip geliyor. Kovayı öne doğru eğip boynundaki beze daha fazla sıvı döküyorum, sıvı aşağı doğru süzülürken kanlı kabarcıklarını yakıyor ve bezi ıslatıyor. İnliyor.

"Bir aptal," diye mırıldandım onun çığlıkları arasında. "Bu seni tam bir aptal yapıyor."

Telefonum cebimde titriyor ve gözlerimi devirerek kovayı yere sertçe düşürüyorum. 81 numarayı gösteren parmağımı kaldırıp, iş yerinde beni rahatsız edenin kim olduğunu görmek için telefonu çıkarıp bakıyorum. Bu numaraya sahip çok az insan var, çoğu da bu adada yaşıyor.

Ekranda adı beliren kişi hariç, kimse yok. Odayı hızla terk ederken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çığlıkları duymamak için kapıyı hızla kapatıp telefonu açıyorum.

“Anne?” diye homurdandım, kulağımın arkasına düşen bir saç telini iterek. “İyi misin?”

Beni arıyor olması beni tedirgin ediyor. Ailemizle konuşmak için planlanmış günlerimiz var ve şu an o günlerden biri değil.

“John, tatlım, umarım seni rahatsız etmiyorumdur…” diyor Tammy ve hemen bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

İyi biri gibi görünmüyor. Hemen anladım.

"Sorun ne?" Sinirlerimden çenem kasıldı.

“Hiçbir şey yok,” diye mırıldandı, sesi boğuktu. Çok gergindi. “Neşemi kaçırıyorsun…”

“Tammy,” diye homurdandım, “İş yerindeyim. Sorun ne? Daha iyi olduğunu sanıyordum…”

“Pekala, pekala.” Bir an duraksadı, sanki beni strese sokacak bir şey soracakmış gibi nefes aldı. Bu tonu iyi biliyorum. “Küçük bir sorunum oldu… ve param bitti.”

Gözlerimi birden kapattım ve sıktım. Duvara yaslanıp başımı birkaç kez duvara vurdum. "Anne... Az önce sana para gönderdim. Ne oldu ona?"

“Benim suçum değildi, John.” Burnunu çekti. “Soyuldum!”

Aman Tanrım. "Soyuldunuz mu? Gerçekten mi?"

"Evet. Neden bana hiç inanmıyorsun...?"

“Çünkü yalan söylüyorsun anne.” Parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum. “Bana temiz olduğunu söylemen gibi. Tam bir yalan, işte bu.”

“Temizim!” Yalan. “Yemin ederim bebeğim. Elimden geleni yaptım ama kontrolüm dışında oldu.”

“Evet, her zaman öyledir.” Düşüncelerimi bastırmak için yumruğumu tekrar tekrar sıkıyorum.

Artık böyle bir şeye bulaşmaması gerekiyordu. Bir anlaşma yapılmıştı.

“Johnny, lütfen…” diye fısıldadı kulağıma. “Marketten bile yiyecek alamıyorum.”

“Onları teslim ettirdim,” diye tısladım. “Tekrar dene.”

“Bazen dışarıdan yemek sipariş etmek istiyorum, John, Tanrım…” O, huysuz bir ergen gibi. Bana, oğluna bakması gereken bir anne gibi değil, tam tersi.

Bu kadar yıl geçmesine rağmen hâlâ buna şaşırmam, midemi bulandırması çok sinir bozucu. Buna alışmış olmam gerekirdi...

Bebekliğimden beri bana bakmadı.

"Marie'nin yerine geri dönmeye çalışacağını sanıyordum," diye nefes nefese söyledim, iki dakikalık konuşmadan sonra bitkin düşmüştüm. "Lokanta iyi para ödedi..."

"Marie çok ukala bir sürtük gibi davranıyor," diye mırıldanıyor.

Çünkü iş yerinde uyuşturucu kullanmanı istemiyor.

Artık tavrımı net bir şekilde ortaya koymalıyım. Ciddi anlamda, ona bu şekilde göz yummayı bırakmalıyım. "Anne, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Geçen hafta kiranı ödedim. Yiyeceğin var, telefonunun faturası ödendi. Elektrik, su, doğalgaz, araban var. Her şey yolunda, bu yüzden gerçekten..."

“John, lütfen bebeğim. Benim. Annenim.” Bana o ses tonuyla, elini göğsümün derinliklerine uzatıp tırnağıyla kalbime dokunuyor. Başım o kadar ağır ki boynum onu zar zor taşıyor. “Biraz daha lazım. Birkaç yüz… Bütün meselenin o işte çalışmanızın amacının bir şeyler alabilmek olduğunu sanıyordum.”

Hayır. Hayır anne, bu işte çalışmamın sebebi bu değil ki.

Nabzım boynumda hoplayıp hopluyor. Her yerim gergin, kaygı, hayal kırıklığı ve suçluluk duygusuyla titriyorum, midem hazımsızlık gibi bulanıyor.

“Lütfen, Johnny…” diye yalvarıyor kulağıma, beynime doğru süzülerek. Şakaklarım zonkluyor, gözlerimin arkasında bir baskı hissediyorum. “Kimsem yok. Sen gittin ve ben sadece… Lütfen.”

Gözlerimin önünde, avazım çıktığı kadar bağırdığım bir görüntü beliriyor.

Bir insanın yüzünü asfalt zemine çarpmak.

“Pekala…” Acıyla dolu, boğazımdan sertçe çıkan bir nefesle iç çektim. “Daha fazlasını göndereceğim.”

Telefonda onun rahatlamasını hissettim. "Teşekkür ederim, John. Çok teşekkür ederim, bebeğim. Söz veriyorum, bu sefer kalıcı olacak."

Doğru. Vaatler, lanet olası banka hesabınızdan daha boş.

"Harika."

Bir an ikimiz de sessiz kaldık. "İyi misin canım?"

Elimle yüzümü siliyorum. "Evet. İyiyim."

Sessizliği bana inanmadığı anlamına geliyor, ama yapacak bir şey yok. Bu ikimiz için de hayatın bir gerçeği. Hiçbir şey bunu düzeltemez.

"Özür dilerim, John..." diye fısıldadı.

İşte bu kadarı. Geri çekilirken özür dilemesi... Bu çok fazla.

Eğer bu aramayı hemen şimdi sonlandırmazsam, tamamen çökeceğim.

“Anne, gitmem gerek,” diye homurdandım, tüm duygularımı bastırmaya çalışarak. Onları olabildiğince derine gömdüm, neredeyse boğuluyordum. “Molada gönderirim.”

“Tamam bebeğim. Tekrar teşekkürler.” Arka planda bir çakmak çakıyor. “Seni seviyorum John. Kendine iyi bak.”

Başımı sallayarak alaycı bir şekilde, "Evet. Yapacağım... Seni seviyorum anne." dedim.

Telefonu kapatırken, acıdan titreyerek kesik kesik bir nefes verdim.

İşte hak ettiğim bu. Bunu hak ettim… Günahlarımın cezası.

Telsizimi çıkarıyorum. "Joy, sesin duyuluyor mu?"

Hemen hemen anında, "Evet, iyiyim. Sen ne haber?" diye yanıt verdi.

“Sana ihtiyacım var… Kutuda.” Joy sessiz. Öfkem sabırsızlığa dönüşüyor ve hırslı bir şekilde, “Memur Jameson?” diye bağırıyorum.

“Evet… özür dilerim. Anlaşıldı,” diye mırıldandı. O üç kelime arasında söylemediği her şeyi duyabiliyorum. Öfke, acıma ve umutsuzluk.

"Onu çukura atın," diye emrettim, doğrulup koridorda batı kanadı yönüne doğru ilerlerken.

Şu an ortalığı toplamaya vaktim yok. Birisiyle hesaplaşmam gerekiyor.

"On dört," diye iç çekti Joy. Yürürken onun ses tonunu duymazdan gelmeyi tercih ettim.

Bu biraz zaman alıyor ve tüm süre boyunca öfkeden köpürüyorum. Attığım her adım, omurgamdan yukarı doğru tırmanan öfkemi daha da artırıyor, öyle ki merdivenleri çıkmaya geldiğimde patlamaya hazır oluyorum.

Ofisinin dışında birkaç dakika boyunca ileri geri yürüdüm, konuşma metnimi önceden hazırladım, prova yaptım. Bunu her zaman yapmaya çalışırım ama bir türlü başaramam. İçeri girdiğimde sonunda diz çökmek zorunda kalırım.

Her zaman olduğu gibi.

Kapıyı çalıyorum ve nefesimi tutuyorum.

"İçeri gelin," diye bağırdı gardiyan.

Elimden geldiğince özgüvenle içeri girdim, doğrudan masasına doğru yürüdüm. Ama bana bakmadı bile, gözleri telefon ekranına kilitlenmişti. En az iki dakika orada durdum, nefes nefese bekledim, parmakları klavyeyle yazmaya devam ederken varlığımı fark etmesini bekledim. iPhone'undaki tuşlara basma sesleri, alnımdaki damarın gözle görülür şekilde attığından emin olana kadar sinirimi daha da artırdı.

Yeter artık. Ellerimi masasına sertçe vurup, ona burada olduğumu ve hiç de mutlu olmadığımı hatırlatmak için eğildim.

Sese neredeyse hiç tepki vermiyor. Sadece bakışlarını bedenimde yukarı doğru kaydırıyor, yüzüme odaklanıyor ve yavaşça göz kırpıyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, memur bey?" Daha bir şey söylemeden bile ilgisiz bir tavır sergiliyor.

Titriyorum, çok öfkeliyim. "Annem... yine uyuşturucu kullanıyor."

Kaşlarını çattı. "Bunun kanıtı var mı?"

“Kanıta ihtiyacım yok,” diye tısladım. “O benim annem. Onu tanıyorum. Uyuşturucu kullanıyor… Durduracağını söylemiştin.”

Sonunda o lanet olası telefonunu bıraktı. Koltuğuna geri oturdu ve bana o kendine has bakışlarından birini attı, koyu renkli gözleri beni öyle bir süzdü ki geriye doğru sendeledim. Ellerimi masasından çekip doğruldum.

“Jonathan,” diye yatıştırıcı bir tonla içini çekti, oturduğu yerden kalkıp masanın etrafından dolaşarak önümde durdu. Biraz geri çekildim. “Sana bir iyilik yapacağımı söylemiştim ve yaptım. Adamlarıma annene satış yapmayı bırakmalarını emrettim ve onlar da bıraktılar. Bunun dışındaki her şey benim kontrolüm dışında.”

Yutkunuyorum. "Ama buranın sahibi sizsiniz. Eğer bu bölgede başka biri satış yapsaydı, bunu bilirdiniz."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Doğru..."

“Yani birini gönderip durumu öğrenemez misiniz?” Ses tonum yalvarırcasına. “Ya da belki bir koruma ayarlayabiliriz…”

“Size sunabileceğimiz hiçbir koruma yok,” diyor kararlı bir şekilde. “Benim var ve bunu yapmayacağım. Aşırı tepki veriyorsunuz. Anneniz büyük bir kadın. Kendini koruyabilir.”

Damarlarımda asit gibi öfke akıyor, içimin her köşesini yakıyor. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum ve bunun için de çok aptal olduğumu düşünüyorum.

“Onun için endişeleniyorum,” diye fısıldadım, gözlerimizi birleştirerek durumun ciddiyetini gerçekten anlamasını sağlamaya çalıştım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyordum, bir fark yaratacağını umuyordum.

Belki, sadece belki, bunu benim için yapar. Sonuçta ben de onun için çok şey yaptım.

Fildişi uzanıp uzun parmaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor. Parmakları tenimde, boynumun kıvrımları boyunca dans ediyor.

Nefesim kesiliyor. İçimde o kadar çok hasta, korkunç şey hareket ediyor ki, rahatlıklarımla ve ihtiyaçlarımla karışıyorlar, artık neyin ne olduğunu bilmiyorum.

“Endişelenmene gerek yok, Jonathan,” diyor rahat bir şekilde. Sesinde, gözlerinde ve dokunuşunda bana güven veriyor. “Her şey yolunda. Burada daha önemli meselelerimiz var. Annen iyi olacak.” Daha da yaklaşıyor, alınlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor, parmakları boğazımı sıkıca kavrıyor, boğazımı kestiğini, yüzümü kızarttığını hissediyorum. “Bana güveniyorsun… değil mi?”

Kafamın arkasındaki bir ses, "Hayır!" diye bağırıyor. Gerçekten de Joy'a benziyor.

Ama gözlerimi kırpıştırdım, boğazımı saran avucuna yaslandım, başım tıkalıydı. "Evet... efendim."

"Aferin oğlum," diye hırladı, daha da yaklaştı, ta ki nefesi dudaklarıma değene kadar.

Göz kapaklarım titriyor. Vücudum böyle tepki veriyor ve bunu asla anlamayacağım. Gerçekten istediğim şeyin bu olmadığını biliyorum… En azından öyle düşünüyorum.

Artık hiçbir şey anlayamıyorum. Tek bildiğim, şu anda O'nun beni ayakta tuttuğu.

Dudakları dudaklarıma değdi ve ürperdim. "Bana bir daha soru sormayın, memur bey."

"Özür dilerim efendim," diye mırıldanarak ona doğru eğildim.

Hızla beni bıraktı ve geri çekildi. "Özür kabul edildi." Masasının etrafından süzülerek yerine oturdu, beni orada rüzgarda savrulan bir yaprak gibi bıraktı. "Şimdi işe geri dön. 81 numaralı işi bitirdiğinde, 62 numaralıyı Kutu'ya koymanı istiyorum. O cep telefonunu nereden bulduğunu öğren."

Kaşlarım çatıldı. Kang? "Bilmiyor musun...?"

Bana küstahça bir sırıtış gösterdi. "Elbette yaparım. Mesele bilgi edinmek değil, onları alt etmek."

Gözümü kırpmaktan, başımı sallamaktan ve ardından kafamda dönüp duran sözler ve hareketlerle ofisinden ayrılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Şu an saçmalıklarla tıka basa doluyum… Gerilim beni ele geçiriyor. Artık ne zaman onun yanında olsam, mayın tarlasına girmiş gibi oluyorum. Her etkileşim savaşa gitmek gibi. İçeri dalıyorum, sonunda ona emirleriyle neler yapabileceğini tam olarak söylemeye hazırım ve birkaç dakika içinde uzuvlarımı kaybediyorum. Ve daha da kötüsü, bunun için ona teşekkür ediyorum.

Beynim bozulmuş. Tek açıklama bu. Onun kontrolünde olmayan tek bir parçam bile yok.

Adı içimden üzerime kazınmış durumda.

Hapishanenin içinden, genel koğuşa doğru öfkeyle ilerlerken yolumu kaybettim.

Aslında kaybolmuş değilim. Fiziksel olarak nerede olduğumu tam olarak biliyorum. Ama zihinsel olarak... bir labirentin içindeyim.

Doğrudan Kang'ın hücresine gittim, parmaklıklara uzandım. Onu içeride, ranzasında yatarken buldum. Başını kaldırdı ve alnı kırıştı, gözlerinde korku vardı.

Hiç kafa karışıklığı yok. Eminim başına ne geleceğini biliyor. Ve itiraz etmeye çalışmak ya da korkudan altına işemek yerine, sadece ayağa kalkıp bileklerini birleştiriyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona tekrar tekrar bakıyorum, yumruğum kapıyı sıkıca kavrıyor, onu bir an önce açmak için can atıyorum.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bunun yerine arkamı dönüp sendeleyerek uzaklaştım. Çünkü gardiyanın canı cehenneme.

Kahrolsun o.

Dışarı çıkıyorum. Hava güzel, güneş bir saat kadar sonra batacak. Güzel bir akşamı daha bir çukurda, insanları ağlayana kadar döverek geçirmek istemiyorum.

Yüzümde okyanus esintisini hissetmek istiyorum.

Koridorlarda sessizce ilerleyerek yan çıkışa doğru yöneldim, bir kapıyı hızla açtım ve karşımda yeşil gözler ve bal rengi saçlar belirdi.

Harley.

Rahatlama, heyecan ya da daha önce hiç hissetmediğim bir duygu yüzünden içimden bir iç çekiş geliyor.

O tatlı, masum "merhaba"larından birini mırıldanırken, ben de kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Göğsüme çarpıyor ve şaşkın yüzündeki eğlenceyi fark edemeden onu öpüyorum.

Onu çok sert öpüyorum ve bu çok çok güzel.

Dudakları anında benimkileri karşıladı, elleri göğsüme doğru tırmandı, parmakları çeneme dokundu. Ağzına doğru mırıldandım, dudaklarını umutsuzca emdim, dil piercingimi bulabilmesi için ağzımı açtım.

“İsa, Velle…” Beni itiyor, yalayarak ve tadarak, homurdanarak beni duvara doğru sıkıştırıyor. “Seni çok özledim.”

İstemsiz bir inilti boğazımdan çıkıyor, ona doğru kıvranırken belini kavrayıp onu kendime çekiyorum, onun tüm güzelliğini alıp doğrudan bedenime emmek istiyorum. Ona, hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var şu anda.

Onun her özelliğine ihtiyacım var.

Bu durumun birçok uzun an sürmesi gerekiyor ki nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlayayım. Çevremdeki her şey hızla aklıma geliyor ve nefes nefese ondan uzaklaşıyorum.

Bu çok kötü. Düşünmeden hareket ettim.

Bunu burada yapamayız.

Ama her zamanki gibi -ki muhtemelen yapmalıydım- kaçıp gitmek yerine, elini tuttum ve parmaklarımızı kenetledim. "Benimle gel."

Rook hiç tereddüt etmiyor. Kapıdan dışarı çekip sonraki iki koridordan geçmeme izin veriyor. Hapishaneyi bizi ormana götüren bir yan çıkıştan terk ediyoruz. Bir patikayı takip ederek, ikimiz de sessiziz. Sadece nefes alıp, çalılıkların arasından hızlı adımlarla, sanki birlikte kaçıyormuşuz gibi ilerliyoruz.

O lanet binadaki tüm saçmalıklardan kaçıyorum. Haydutlar gibi yaya olarak kaçıyorum. Beş dakikalık yürüyüşümüz boyunca dudaklarımda hafif bir gülümseme var.

Eski kulübeye vardığımızda, cebimden bir anahtarlık çıkarıyorum.

Kapıdaki asma kilidi açtığımda sonunda, "Burası neresi?" diye sordu.

"Burası eskiden bir cephanelikti," diye anlatıyorum ona, gıcırtılı kapıyı iterek açıp önce onun girmesi için başımı sallarken. "Yıkılmaya başladı ve tamir etmek yerine, olduğu gibi bırakıp cephaneliği Batı kanadına taşıdılar."

Rook'un etrafta dolaşıp yeri incelemesini izlemek için bir an durup beklemem gerekiyor. Alabaster Hapishanesi kadar harap ve dökküntü, sadece daha fazla küf ve daha fazla ufalanmış beton var. Bence bunlar kolayca tamir edilebilecek şeyler. Yıllardır silah deposunun hapishanenin geri kalanından ayrı olmasının iyi mi yoksa kötü mü bir fikir olduğu konusunda gidip geliyoruz.

Hâlâ tam olarak emin değilim. Ama bu terk edilmiş tesisin boş olması, onu kişisel eşyalarımı saklamak için kullanabileceğim anlamına geliyor.

Rook motosikletimi görünce donakaldı, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana doğru döndü.

"Biraz gezintiye çıkmak ister misin?" diye sırıttım ona, anahtarları şıkırdatarak.

Dudaklarını bir an ısırdıktan sonra kaşlarını çattı. "Bu senin mi?"

Başımı salladım, o tekrar incelemeye başlarken ona baktım. "Birkaç yıl önce aldım. Sanırım... yıldönümü hediyesiydi." Bu anı bir an için zihnimin ön planında kaldı, ta ki Rook'un tekrar bana baktığını fark edene kadar. Boğazımı temizledim. "Harley."

Kaşlarını kaldırıyor ama ben motosiklete doğru başımı sallıyorum. Motosiklete şöyle bir bakıyor, sonra yüzünde futbol takımının kaptanı gibi kocaman, bembeyaz dişli bir gülümseme beliriyor. O kadar parlak ve güzel ki neredeyse hipnotize edici.

"Onu çıkarabilir miyiz?" diye sordu, yosun yeşili bakışlarında yaramaz bir heyecan ifadesiyle bana doğru yaklaştı.

"Daha önce bisiklete bindin mi?" diye soruyorum, alnına dokunup parmağımla üniforma gömleğinin düğmelerini okşayarak.

Yavaşça başını salladı, bana şehvet dolu bakışlar attı. İçimden bir ses tam burada dört ayak üzerine çökmek istiyor. İkimizi de terletecek, doyuracak ve mutlu edecek şekilde beni kullanmasına izin vermek istiyorum. Ama biliyorum ki sınırlı bir zamanımız var.

Bisikleti alıp yerine yerleştirdim, sonra dışarı çıkardım. Üzerine atlayıp çalıştırdım, çıkan yüksek gürültü bana kesinlikle özlediğim bir heyecan verdi. Bu yıl ilk kez dışarı çıkarıyorum. Bazen çalıştırmak için dışarı çıkıyorum ama geçen sonbahardan beri binmedim.

Rook'a baktığımda, beni dikkatle izlediğini ve başparmağıyla alt dudağını okşadığını fark ettim.

"Çok ateşlisin," diyor, motosiklet motorunun gürültüsünü bastıracak kadar yüksek sesle.

Karnımda kelebekler uçuşurken istemsizce sırıtmaya başladım ve ona başımı salladım. "Hadi bin."

Hiç tereddüt etmeden bacağını üzerime attı ve arkama oturdu. Yalan söylemeyeceğim, boyut olarak biraz garip bir durum. İkimiz de çok iriyiz, bu yüzden bisiklet en hafif tabirle yana yatıyor ve o da yerleşmek için beni sıkıştırıyor, ki bunu içten içe çok seviyorum. Her iki durumda da pek önemli değil. Zaten çok uzağa gitmiyoruz.

"Bekle bakalım, kovboy." Omzumun üzerinden ona göz kırptım. Kolları belimi daha sıkı sardı.

Ve sonra yola koyuluyoruz.

Ormandan çıkmak için yavaşça başlıyorum, ama yola çıktığımızda hızımı artırıyorum. Rook beni daha sıkı kavrıyor, bu da yüzümde inanılmaz bir gülümseme oluşturuyor.

Rüzgar yüzüme çarpıyor. Normalde gözlük takmayı... ya da kask takmayı tercih ederdim ama şu anda sadece keyifli bir yolculuk yapıyoruz. Solumuzda okyanus varken, Rook'un yanağının omzuma yaslandığını hissediyorum, manzarayı hayranlıkla izlediğini hayal ediyorum. Bir anlığına, tam şu anda, nerede olduğumuzu, o zindanda bizi neyin beklediğini unutmak kolay. Biz sadece biziz, John ve Harley.

Ciğerlerimizde deniz havası, gözlerimizin önünde batan güneş. Muhteşem bir güzellik.

Rook'un beni güvende tutmak için tuttuğunu bile hissetmiyorum. Sanki beni tutmak için tutuyor. Kalbim sırtıma kadar atıyor, nefesim ensemde heyecanlanıyor. Onun orada olduğunu bilmek, okyanusta saatte elli mil hızla ilerlemekten daha büyük bir heyecan.

Sağımızdaki Fildişi Konağı'nın yanından hızla geçip, adanın etrafındaki boş yolda ilerliyoruz. Zaten sadece birkaç kilometre genişliğinde, bu yüzden birkaç kez etrafını dolaşıyorum ve hapishanenin yanından tekrar

geçerken hızlanıyorum. Onu götürmek istediğim bir yer var, adanın uzak tarafında, büyük iskelenin yanında.

Dönüşü kaçırmamak için yavaşlayıp ana yoldan çıktım ve bizi kimsenin göremeyeceği kadar iskeleden uzakta, kıyıya yanaştırdım; ki orada kimse olduğunu sanmıyorum. Feribot, ihtiyaç duyulana kadar New York'ta demirli kalıyor, bu yüzden orada sadece Muhafız'ın yatı var ve kullanılmadığı sürece kimsenin binmesine izin verilmiyor.

Yine de... Burada ne kadar dikkatli olsanız da az gelir. Neredeyse hiç sakini olmayan bir ada için her yerde gözler var.

Arabayı park edip motoru kapattıktan sonra Rook arkama doğru uzandı. Ama inmedi. Kollarını belime doladı, beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tuttu. Bu içimi ısıttı, sanki güzel bir tekila içmişim gibi.

Göğsünü sırtıma bastırıyor ve ben mırıldanıyorum. "Bunu hissediyor musun? Kalbim uçuyor..."

"Hoşuma gitti," diye sertçe karşılık verdim, kalçamı tekrar kasıklarına doğru kaydırarak.

“Senden hoşlanıyorum,” diye fısıldadı kulağıma, tam altına bir öpücük kondurarak. “Ciddi söylüyorum, Velle… harikaydı, ama sana böyle yakın olmak beni daha da etkiliyor.” Dudakları kulağıma değerken nefesi gıdıkladı. “Sen tıpkı bir hız treni gibisin bebeğim. Çok korkutucu, ama en iyi adrenalin patlaması.”

Elleri göğsüme doğru uzanıyor ve göğüs kaslarımı kavrıyor, avuç içleri meme uçlarımı tahmin ettiğimden çok daha iyi hissettirecek şekilde örtüyor. Omuzumun üzerinden ona bakarken boğazımdan bir mırıltı çıkıyor, yüzündeki ifade tamamen şehvet dolu. Gözbebeklerim büyümüş, dudaklarım aralanmış, dilini dudaklarıma değdiriyor. Yavaş yavaş bana yaklaşıyor, beklentiyi kasten artırıyor, ta ki ben heyecanlanana kadar. Sonra ağzımı yakalıyor, tahmin ettiğimden daha yumuşak bir şekilde, göğsümdeki zonklayan organı şişiriyor.

Onu istiyorum. Hemen şimdi. Güneş gözlerimizin önünde okyanusun üzerinde batarken, Harley'imin üzerinde oturmasını istiyorum... Harley'in de benim üzerime oturmasını istiyorum. Evet, bunu söyledim. Söylemek zorundaydım.

Öpüşmemizi kestiğinde "Harley..." diye mırıldandım.

"Penisimi çıkarıyorum Velle, merak etme," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve kollarını benden ayırıp pantolonuna uzandı.

O tabanca kılıfını çıkarırken hareketlerimiz telaşlı bir hal aldı, ben de aynısını yapıp her şeyi yere düşürdüm. Pantolonlarımızı indirmeye çalışırken motosiklet de sağa sola sallanıyordu.

Çok fazla şeye ihtiyacım yok. Sadece penisinin içime girmesi için yeterli.

"Kahretsin, buna çok ihtiyacım var, Rook," diye öne eğildim, o da kalçalarımı avuçladı. Ereksiyonunun belime saplandığını hissettim ve açgözlü bir iniltiyle gözlerim kapandı.

“Biliyorum bebeğim,” diye mırıldanıyor. “Sana vereceğim. Sadece biraz daha öne eğilmen gerekiyor.” Kollarımın üzerine doğrultularak bisikletin ön tarafında kendimi tutuyorum. “Kayganlaştırıcı olarak ne kullanabiliriz?”

Ona "Üzerime tükür ve hiç umurumda değil, korunmasız gir" diyecektim ki, sonra yanımda küçük bir şişe kayganlaştırıcı olduğunu hatırladım...

"C-cebim," diye kekeledim, parmaklarının kasık bölgemi okşamasının verdiği hisse doğru geri çekilerek.

Elini pantolonumun içine sokup tüpü aradı. Çıkardığında kıkırdadı. "Hazırlıklıymışsın, ha?"

“Sadece umuyorum.” Yüzüm kızardı. Sağa sola göz gezdirdim, etrafta biri olup olmadığını kontrol ettim. Tekneler etrafta olmadığında, adanın birkaç tenha noktasından biri burası.

Ama dürüst olmak gerekirse, şu an her iki durumda da umurumda olmazdı sanırım. Ona olan ihtiyacım, binlerce kanlı sonuçtan daha güçlü.

Rook işini yapıyor ve saniyeler içinde ıslak parmaklar yanaklarımın arasında beliriyor. Bir parmağını içime bastırdığında başım öne düşüyor. Daha da derine iniyor ve ben zaten dağılmaya başlıyorum.

"Sıkı..." diye homurdanarak bir tane daha içeri itti. "Çok sıkı, bebeğim. Mükemmel, tatlı, sıkı bir delik."

“İsa…” Onun için rahatlıyorum, ıslanmama izin veriyorum.

Çok hızlıydı, penisini ikimizin de istediği yere sokmaya can atıyordu. Parmaklarını çıkardı ve sol eliyle beni olabildiğince açarken sağ eliyle penisini anüsümün içine doğru yönlendirdi. Ayaklarım yere sağlam basarak kendimi dengeledim, bacaklarımı açtım ve kalçalarımı geriye doğru ittim. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken, Rook'un huzursuz nefesleri ve yükselen okyanus dalgaları güzel bir müzik gibi çalıyordu.

Penisinin başı deliğime giriyor ve damarlarımda dolaşan tüm adrenaline rağmen olabildiğince gevşiyorum. Kendimi jöle gibi yapıp içeri girmesine

izin veriyorum, ilk itiş bariyeri kırıyor ve daha derine iniyor.

“Guhh…” Gidonları tutmak için elimi öne uzattım.

“Bu bir rüya değildi… bu his.” Daha da yoğunlaşıyor. “Tanrım, gerçekti bebeğim… evet. İnan bunu.”

Yanıp kavruluyordum, etrafımdaki dünya sanki bir lunaparkta dönüyormuşuz gibi, onun büyük, kalın penisi içime girip yavaşça kayarak beni tamamen dolduruyor, ta ki kalçası popoma değene kadar. İki eliyle kalçalarımı kavrayıp beni açık tutarken geri çekiliyor ve içeri giriyor, bunu yaparken titriyor.

“Kahretsin, Velle…” Alnını kürek kemiklerimin arasına yaslıyor. “Kahretsin, inanılmaz derecede iyi hissettiriyorsun.”

Kollarım titriyor, nefes nefese kalışım ve mırıltılarım neredeyse müstehcen bir hal alıyor, o hızını artırıp beni iyice beceriyor, o kadar iyi beceriyor ki paramparça oluyorum. Penisimin sertliği metal bir direk gibi, her bir yıkıcı itişinde motosikletimin selesine sürtünüyor.

Neredeyse tamamen öne eğilmiş, motosikletimin üzerinde, popom açık ve penis dolu bir şekilde uzanıyorum. Ciddi anlamda, bu delilik. Motosikletimde sevişmeyi, en azından böyle bir şeyi asla hayal etmemiştim... ve bu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor.

O bana sertçe girerken, o kalın sikini içimde çalıştırıp prostatıma vururken, ikimizden de hırıltılı nefesler çıkıyordu, ta ki gözlerimden yaşlar akana kadar.

“Beni becer…” Anlamlı düşünceler kuramıyorum. Sadece yalvarışlar ve övgüler. “Büyük sikinle beni çok güzel becer.”

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye hırladı bana, boynumu yalayıp ısırırken, kirli sözlerinin arasında kulak mememi emiyordu. "Bu büyük penisin seni paramparça etmesinden hoşlanıyorsun."

“Evet…” Tekrar hassas noktama vurduğunda gözlerim geriye doğru döndü, ön meni bisikletime sızdı. “Evet, Rook.”

“Kocaman, korkutucu Polis Memuru Gorgeous motosikletinin üzerinde sikiliyor.” Sesi aynı anda hem pürüzsüz hem de boğuk, tıpkı benim hissettiğim gibi son derece tahrik olmuş. “Kıçına bak bebeğim… bu sikimi alıyorsun. Çok sıkı, beni tıpkı iyi bir küçük fahişe gibi kavrıyorsun.”

Dudaklarımdan titrek bir çığlık dökülüyor. Beyazlaşmış parmak boğumlarımla gidonları sıkıca tutuyorum, dizlerim bükülüyor, ayak parmaklarımı kuma gömüyor ve ayaklığın kırılmaması için dua ediyorum. Motosiklet çılgın gibi sallanıyor, lastikler toprağa sürtünüyor.

Rook biraz daha yukarı kalkıp kalçamı kaldırıyor ve beni sertçe becermeye başlıyor, prostatıma defalarca girip çıkıyor, ta ki artık kendimi tutamayacak hale gelene kadar.

“Boşalıyorum…” diye inledim, testislerim altımda ezilmiş bir halde yukarı doğru tırmanırken. Penisimin boşalması hızla gerçekleşti ve meni her yere saçıldı. “Uhhh kahretsin Harley… Kahretsin kahretsin kahretsin!”

“Mmm evet, bebeğim.” Sesi arkamdan sertçe geldi, sonra kolları belimi sardı. Penisimi kavrayıp yavaşça okşadı, her damlasını çıkardı. “Benim için boşalmanı çok seviyorum.”

Nefes nefese ve gözlerim kararmış bir halde, "İçime gir," diye yalvarıyorum. "Derinlere kadar içime gir... Lütfen."

"Senin için her şey, John." diye nefes nefese söyledi ve birkaç hareketten sonra ereksiyonunun zonklamaya başladığını hissettim.

Nefes alışverişimiz kontrolden çıkmış durumda, ikimiz de nefes nefese kalmış ve anlamsız şeyler mırıldanırken o da boşalmasını derinlemesine kıçıma bırakıyor. İnanılmaz bir his, nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Ama hoşuma gidiyor. Hem de çok hoşuma gidiyor.

"Kahretsin," diye içini çekti sonunda, beni sıkıca kucaklayarak.

Sanırım şu anda beni yere bağlı tutuyor olabilir. Bir çocuğun yanlışlıkla elinden bıraktığı balon gibi uçup gitmemi engelliyor.

Rook'un dudakları birkaç dakika boyunca boynuma değiyor ve ben o kadar sersemlemiş, o kadar mutluydum ki kollarımın ve bacaklarımın yorgunluktan titrediğini bile fark etmiyordum.

Ağırlıksızım. Hava kadar hafifim.

"Geri çekiliyorum bebeğim," diye mırıldandı, yorgun ve tamamen doymuş bir halde benden ayrılırken, bedenim onu orada tutmak isteyerek protesto ediyordu.

Doğrulmaya çalışıyorum ama o, sırtıma elini koyarak beni hareketsiz tutuyor.

"Boşalmamın içinden damlamasını izlememe izin ver," diye talep ediyor. "Vay canına... hayatımda gördüğüm en ateşli şey bu."

Yüzümün kızardığını biliyorum ama hâlâ o anın verdiği keyiften dolayı utanacak ya da kendimi kötü hissedecek durumda değilim. Aslında, bence çok seksi ve şu anda neye baktığını görebilmeyi çok isterdim.

Rook bisikletten sendeliyor, neredeyse devrilecekken, kendimi gülmekten alamıyorum. Üzerindeki çocuksu gülümseme, üniforma

gömleğini ve ardından atletini çıkarırken bana türlü türlü duygular hissettiriyor.

Ona ters ters bakıyorum ama bu onu beni silmekten, ortalığı temizlemek için elinden gelenin en iyisini yapmaktan alıkoymuyor.

“Bisikletimi yıkamam gerekecek.” Pantolonumu yukarı çekip sendeleyerek ayağa kalktım.

İkimiz de ayakta durup birbirimize baktığımızda, her şey şehvet dolu çılgınlığımız sırasında olduğundan çok daha gerçekçi bir hal alıyor.

Demek istediğim, çok fazla seks yaptım... Hem de çok fazla. Hatırlayamayacağım kadar çok pozisyon, partner ve mekan.

Ama bu… bu bir ilkti.

Ve bu sadece Harley Davidson'da arkadan ilişkiye girmekle ilgili de değil. Bu Rook. Bana anlayamadığım şeyler yapıyor. Beni rahatlatıyor ve ben de bunu, insanı çok mutlu eden ama bir hilesi olması gerektiğini düşündüren o korkunç şeylerden biri gibi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama şu anda bunu yapmak istemiyorum. Ona uzanıp kendimi ona daha çok yaklaştırmak istiyorum. Kollarının tekrar beni sarmasını istiyorum, çünkü kolları büyük ve sıcak ve tüm kırıklıklarımı bir arada tutması çok iyi hissettiriyor.

Onun kokusunu, dudaklarını ve gülümsemesini istiyorum. Hepsini istiyorum... sadece şimdilik.

Ona göz kırptım, o da bana. Sonra dönüp okyanusa baktım. "Gün batımını izlemek ister misin?"

Pembe dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Evet. Çok isterim."

Bana attığı bakışa gözlerimi deviriyorum ama gülümsemeyi de bir türlü bırakamıyorum. Elinden tutup onu, kıyı şeridinin ağaçlarla buluştuğu yere, birlikte kıvrılıp oturabileceğimiz bir noktaya götürüyorum. Güneş batmaya başlamış, gökyüzünün okyanusa karıştığı yerde, devasa bir renk cümbüşü oluşmuş.

Yere oturduğumuzda hafif bir esinti bizi okşadı. Rook geriye yaslandı ve aramızda boşluk bile bırakmadı. Kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Direnmeyi bırakıp ona sokulmam ve başımı göğsüne yaslamam sadece bir saniye sürdü.

Parmaklarının saçlarımı okşaması inanılmaz bir his. Şu an tamamen huzurluyum, dostum.

Bunun hiç bitmesini istemiyorum.

"Çok güzel kokuyorsun..." diye mırıldandım elimi üniformasının açık gömleğinin içine sokarken.

"Sen de öyle." Sakin nefesleriyle göğsü başımı yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Birlikte olduktan sonra üzerimde senin kokunu hissetmeyi çok seviyorum." Ona bunları neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok... Sanki içimde tutamıyorum.

"Ben de, bebeğim," diyor, derin sesindeki özgüven beni mest ediyor. "Her zaman yanımda olmanı istiyorum."

"Gerçekten de bebek peşinde öleceksin, değil mi?" diye sırıttım, bacağımı onun bacağının üzerinden hafifçe geçirirken. Sadece birazcık.

"Şimdi bana bundan hoşlanmadığını söyle, duracağım," diye hırıltılı bir sesle başımın üstünden fısıldıyor. Dudaklarımı büzüyorum. Elbette bunu ona söyleyemem, çünkü hoşuma gidiyor. Bunu ona sesli olarak itiraf etmeyi reddediyorum, ama gerçekten çok hoşuma gidiyor. Kıkırdıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Aşağılık herif," diye mırıldanıyorum ve o daha da yüksek sesle gülüyor.

Elini çeneme uzatıp beni kendisine bakmaya zorluyor. "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

Yutkundum. "Şey, evet. Tabii ki. Ben tam bir çapkınım."

“Ciddi söylüyorum.” Sırıtıyor. “Senden çok hoşlanıyorum Velle. Ve senin de benden hoşlandığını biliyorum. Oyun oynamak istemiyorum…”

"Şaka yapmıyorum Harley," diye iç çektim, yüzlerimizin hizalanması için pozisyonumu değiştirdim. "Bilmediğin şeyler var..."

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyor kör, masum bir samimiyetle. Bu, sanki sadece Harley'de olan bir şey.

"Onun-"

"Karmaşık, biliyorum," diye homurdandı. "Sürekli bunu söylüyorsun."

“İnanın bana, sahte şeyler yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum.” Parmaklarım saçlarımın arasından geçiyor. “Bu kişilik, oynamak zorunda olduğum bu rol… Çok yorucu.”

Doğrulup yüzümü avuçlarının arasına aldı. "O zaman dur. Herkesi boş ver, Velle. İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Sen hâlâ sorumlu olacaksın çünkü sen müthiş bir herifsin."

“Bu… insanlarla ilgili değil…” diye fısıldadım, sonra sustum. Sadece tek bir kişiyle ilgili…

Harley ne demek istediğimi hemen anlıyor ve gözleri ikimizin arasına iniyor, elleri göğsüme doğru kayıyor. Dakikalarca sessiz kalıyoruz, hala birbirimize sarılı ve sadece nefes alıp veriyoruz. Bana ne kadar çok sahip olmak istediğini hissedebiliyorum. Daha ne kadar çok istediğini. Birlikteyken, bir feromon gibi, bu isteği tüm gözeneklerinden yayılıyor. Ve bedenimin derinliklerinde, beynim, kalbim ve bağırsaklarım arasında bir yerde, bir parçam bundan inanılmaz derecede hoşlanıyor.

O gece otel süitinden kaçıp gitmesine çok sinirlenmiştim. Kaderin garip bir cilvesiyle onu geri kazandım ve şimdi kaçan benim. Tam burada kalıyor ve keşke pes edebilsem. Ona istediğini verebilsem... Beni.

İçimdeki güvensizlikler bana fısıldıyor, bana bu kadar çok aşık olduğu için deli olduğunu söylüyor. Gerçek seni tanımıyor... Tanısaydı, çığlık atarak kaçardı.

Ya da belki de yapmazdı ve bu da onu tam bir geri zekalı yapardı.

Gözlerimi kırpıyorum, çünkü her iki durumda da fark etmiyor. Müsait değilim.

Hikaye burada bitiyor.

Bu düşünceler kalbimi acıtıyor, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için çenesini tutup onu öpüyorum. O bana hemen teslim oluyor, benden çok daha kolay bir şekilde, dudaklarımı sahipleniyor, dilimin tadına bakıyor.

Rook beni kumun üzerine sırt üstü yatırdı ve bacaklarımın arasına sıkışarak ellerimi kendi ellerine aldı. Ellerimi başımın üstüne kaldırdı ve orada sabitleyerek emdi, nefes aldı, sürtündü ve ihtiyaç duydu.

"Sence bakıyorlar mı?" diye mırıldandı sırıtarak.

"Bizi sakla bebeğim," diye hırıltılı bir sesle ona seslendim, kalçalarımı onunkine doğru kaldırarak.

Kıkırdadı. "Yani şimdi ben de mi bebek oldum?"

Onun beni gülümsetmesine engel olamıyorum. "Benim."

Rook bir anlığına hareketsiz kaldı, dudakları birbirine değiyordu, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ona baktım ve yüzünde bir belirsizlik yakaladım. Bunu ondan ilk kez görüyordum ve dürüst olmak gerekirse, bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Artık ne yaptığını bilmeyen tek kişi ben değilim.

Rook bakışlarını benden uzaklaştırıp dudaklarımı tekrar öptü, ama yüzünü hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Gözlerinde bir tür suçluluk vardı sanki. Tanıyordum...

Ama şimdilik bunu görmezden geliyorum ve onu öpüyorum, beni yere serene kadar ezmesine izin veriyorum. Sonuçta, tek eşlilik talep eden biri değilim...

Yanlış anlamayın, biliyorum. Aşırı sahipleniciyim ve bunun ikiyüzlülük olduğunu da biliyorum. Ama ben böyleyim ve bunu değiştiremem. Rook'la ilgili olarak, ilk başta, onu başkasıyla izlemektense çevredeki herkesin kafasını kesmeyi tercih ederdim. Onu o koridorda Dash'in eliyle cinsel organının üzerinde bulduğumda hissettiğim kıskançlık, beni içine çeken bir öfke bulutu gibiydi. Ama bundan sonra hızla ve beklenmedik bir şekilde cinsel uyarılmaya dönüştü.

Rook'un başkasıyla birlikte olmasını istediğimi söylemiyorum... Onu kendime istiyorum. Ama bunun bir bakıma mantıksız olduğunu da anlıyorum.

Burada ilişkiler yürümezken, tek eşli ilişkiler olasılık dahilinde bile değil.

"Her şeyin yolunda olduğunu hissettiriyorsun..." diye fısıldıyor şişmiş dudaklarıma, tüm düşüncelerimi silip bana şu anın ve burada olmanın önemini hatırlatıyor.

Ve biz de bu durumdan en iyi şekilde yararlanmalıyız.

İkimiz de sersemlemiş, kendimizden geçmiş haldeyiz. John ve Harley'nin kimyasal patlaması gibi bir şey bu.

Güneş arkamızda batarken, ağaçların arasına saklanıp, Rook'un dudaklarımız uyuşana kadar beni öpmesine izin verdim. Karanlıkta, bana en iyisini vermesine izin verdim...

Çünkü buna gerçekten ihtiyacım var.

TWENTY-TWO

Rook

Velle ile sahilde geçirdiğim geceden bu yana bir hafta geçti.

Bir hafta boyunca hiçbir şey olmamış gibi davranmak, duyguları ve çekimi bastırmak, gün batımında sahilde ikimizin de uzun zamandır yaşamadığı en güzel akşamı geçirmemiş gibi davranmak, dayanılmaz bir işkenceydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle olacağını biliyordum. Bir şeylerin değişeceğine inanacak kadar saf değilim. Gardiyan pençelerini Velle'ye geçirmiş durumda, bundan tamamen eminim. Velle üzerinde sahip olduğu şey, geri kalanımız üzerinde sahip olduğundan daha kötü olmalı.

Evet, Fildişi korkutucu bir adam. Kesinlikle onunla karşı karşıya gelmek istemiyorum ama dizginleri biraz da olsa test etmeye karşı değilim. Zaten burada onun köleleri olarak çalışıyoruz ve kapana kısılmış durumdayız. Bir de kiminle çıkıp çıkamayacağımızı mı söyleyecek?

Eminim işin içinde bundan daha fazlası var ama kimse bana söylemiyor. Belki de kendi başıma biraz araştırma yapmam gerekecek…

Şu anda Ren'in hücresinin dışında bekliyorum, o da Dash'e dövme yapıyor. Yine, muhtemelen yapmamam gereken bir şey, ama bunda bir sakınca görmüyorum. Dash ve Ren arkadaş, yani birbirlerini öldürmelerinden endişelenmeme gerek yok. Ayrıca, hapishanede insanların dövme yaptırmasını kim engelleyebilir ki? Yapabilecekleri birkaç şeyden biri bu zaten.

Şahsen benim hiç dövmem yok ama dövmeleri seviyorum. Velle'de inanılmaz seksi duruyorlar. Acaba ben de yaptırsam hoşuna gider mi diye merak ediyorum...

Bu fikirden hemen vazgeçtim. Sanırım bu adada dövmesi olmayan tek kişi benim. Joy'un bile birkaç dövmesi var. Dövme yaptırmamış olmayı seviyorum. Bu beni özel kılıyor. Ha ha ha.

Birkaç dakika sonra hücrenin içine göz attım ve işleri bitmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden parmaklıkları açıp içeri girdim. "Gitmeye hazır mısın?"

İkisi de bana döndü ve Dash başını salladı. Kelepçelerimle ona doğru yaklaştım ama beni durdurdu. "Biraz gevşetmeyi deneyebilir misin?"

Kafamı şaşkınlıkla ona doğru eğdim, ta ki bileklerini kaldırıp dövmelerini gösterene kadar. Ya da dövmelerini. Her bileğinde birer dövmesi var. Birinde "Benim" diğerinde "Memur" yazıyor gibi görünüyor.

Ona verdiğim bakışı engelleyemiyorum. Bunları kime aldığını ya da ne anlama geldiğini en ufak bir fikrim yok. Ama sanırım bu beni ilgilendirmiyor.

Sadece başımı salladım ve dövmelerine dikkat etmeye çalışarak kelepçeleri bileklerine gevşekçe taktım. Dürüst olmak gerekirse, buralarda yeni dövme yaptırmak için en kötü yer burası. Sürekli kelepçeleniyor, günde birkaç kez. Doğru düzgün iyileşmeyecekler. Ama yine de... beni ilgilendirmiyor.

Dash'i hücresine geri götürüyorum, ama oraya varmadan önce Velle, sanki hiç yoktan ortaya çıkmış gibi beliriyor. Ona tedirgin bir şekilde bakarken, o bana sert bir bakış atarken ben donup kalıyorum.

"Burada neler oluyor?" diye hırlıyor, gözleri Dash ile benim aramda gidip geliyor.

Ne söylememi istediğini bilmediğim ve başımın belada olduğunu hissettiğim için sessizce omuz silkiyorum.

"Bizi yalnız bırakın, memur bey," diye homurdanır Velle, öfkeli bakışlarını Dash'e yönelterek.

Onun istediğini aynen yapmaktan başka bir şey yapamıyorum; Dash'i ona teslim edip sessizce uzaklaşıyorum.

Sıradan çıktıktan sonra ayakta bekliyorum. Velle geri döndüğünde onunla konuşmak, belki de sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki de korkağım, ama gerçekten de Dash ve Ren'e yardım ettiğim için bana kızgın olmamasını umuyorum.

Velle'nin Dash'ten hoşlanmadığı açıkça belli. Sanırım bunun sebebi Dash'in buraya gelir gelmez ilk iş olarak Velle'nin kasıklarına tekme atması.

Velle'nin bunu kişisel algılamaması gerektiğini düşünüyorum, ama bunu ona dile getiremem.

Memur Chevelle, bir mahkumun bu tür şeylerden paçayı sıyırmasına asla izin vermezdi.

Birkaç dakika daha oyalanıyorum, sonra Velle kapıdan içeri öfkeyle dalıyor. Gerginlikten adeta ışık saçıyor. Ne kadar sinirli olduğunu neredeyse hissedebiliyorum, ama orada durduğumu fark edince duraksıyor ve bakışları yumuşuyor.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum yanına yaklaşarak. Ama çok yaklaşmadan önce kendimi durdurdum, çünkü işteyken birbirimize dokunmamamız gerektiğini biliyordum.

Yine de, ona karşı koyamıyorum. Ona adeta mıknatıs gibi çekiliyorum.

“Bu çocuk baş belası,” diye homurdanıyor, aynı inatçı saç tutamını kulağının arkasına iterek. Parmaklarım, bunu kendim yapma isteğiyle seğiriyor.

"Dash zararsız." Başımı sallıyorum.

Velle bana dik dik baktı. "Buraya atılmasına sebep olan şeyi biliyorsun, değil mi?"

“Evet,” diye iç çektim. “Elbette, kafası karışık. Ama kesinlikle sahip olduğumuz en kötü kişi değil. Yani, Ren—”

“Neden onları savunuyorsun?” Bana öfkeli bir bakış fırlattı. “Mahkumlara mı aşık oldun, Harley?”

Gülüyorum ama onun tamamen ciddi olduğunu fark edince gülüşüm yarıda kesiliyor. "Velle... Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

“Henüz hiçbir şeyi atlatmadık.” Bana doğru yavaşça yaklaşıyor. “Burada karanlık işler dönüyor, çaylak. Ve benim işim bunu daha başlamadan engellemek. Eğer bununla bir alakan varsa, seni düzeltmekte hiç tereddüt etmem.”

Şaşkına döndüm. Bu konuşma tamamen beklenmedik bir şey. Ne dediğini neredeyse hiç anlamıyorum.

Bana bu kadar yakın olup da dik dik bakarken ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Stresi elle tutulur derecedeydi, gözlerinin altındaki mor halkalar uykusuz kaldığını gösteriyordu.

Bir şeyler oluyor. Velle son zamanlarda evde neredeyse hiç görünmüyor. Vardiyalarımızdan döndüğümüzde ortadan kayboluyor ve ertesi sabaha kadar kimse onu görmüyor. Parti yapmıyor, en azından bizimle birlikte yapmıyor.

O adeta bir hayalet gibi ve bu düşünce göğsümü derinden sarsıyor. Kollarımı ona sarıp acısını dindirmek istiyorum. Onu geri getirmek istiyorum.

Keşke o sahile geri dönebilsek, birlikte uzanabilsek, öpüşebilsek, dokunabilsek ve her şey yolunda olsa. Çünkü şu anki durum... Kesinlikle hiç de yolunda değil.

"Sana ne yapıyor John?" Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım.

Çenesi seğirdi. "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum, memur bey. Ama işinize geri dönmeniz gerekiyor. Bu ne o pislikler için ne de bizim için bir tatil değil. Hepimiz mahvolduk burada."

Gördüğüm son şey, benden uzaklaşmadan önce kameraya kısa bir bakış atmasıydı.

Doğrudan bana doğrultulmuş kameraya bakarken midem altüst oluyor. İçimde mide bulandırıcı bir his yayılıyor, öfke bu karmaşa ve acıyla birlikte içime sızıyor, dişlerim birbirine kenetleniyor.

“Ona zarar verirsen, seni mahvederim.” Gözlerim cihaza kilitlenmişken, yumruğum yanımda sıkılaşıyor. “Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birini hafife alma.”

Joy ile oturma odasında içki içiyoruz. Neden olmasın ki diye biraz da molly (uyuşturucu) kullandık.

Biz de kanepeye kıvrılmış, odanın diğer tarafında olup biten bir seks sahnesini izliyoruz.

Jasper, Hancock'la birlikte oluyor, Hancock da Kelsey ya da Kasey ya da her neyse adı, o kızla birlikte oluyor. Gerçekten çok ateşli ve bu durum uyuşturucularla birleşince beni iyice geriyor.

Ama yine de kapı girişine bakmaktan kendimi alamıyorum.

İçimde inatçı bir kaşıntı var. Zihnimi sürekli kurcalayan bir şey.

Velle'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Huzursuzum ve onu görene kadar da huzursuz olmayacağım. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini bilmemekten nefret ediyorum...

Joy'un parmakları uyluğumda yukarı aşağı hareket ediyor. Özellikle kasıklarıma doğru yaklaştıkça çok hoşuma gidiyor.

Neredeyse her gece benimle aynı yatakta uyuyor. Bazen birlikte oluyoruz, ama çoğu zaman sadece sarılıyoruz... ve Velle'yi bekliyoruz.

Her gece gizlice yatak odama giriyor, ikimiz de onun gelmesi için dua ediyoruz. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olmak ne kadar güzel olsa da, her zaman bir şeyler eksik.

Birisi.

Bakışlarım sevişen iki erkek ve bir kadından ayrılıp ona doğru eğiliyor. Başını omzuma yaslamışken kaldırıp göz göze geliyoruz. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama şu anda aynı düşünceyi paylaşıyoruz...

Bu biz olmalıydık.

Gece ilerliyor. Canlı seks şovu muhteşem bir şekilde sona eriyor ve ben de inanılmaz derecede tahrik olmuş, huzursuzluğumla gergin bir haldeyim. Herkes yatak odalarına çekildiğinde çok geç olmuştu. Joy ve ben odadan en son çıkanlar olduk, hayal kırıklığımız çok büyük. Velle hala ortada yok.

Diğer parçamız da kayboldu.

Bu sadece Velle ve Joy'u birlikte becerme konusunda derin ve ateşli bir arzu değil. Bundan daha fazlası. Üçümüz... sanki olması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Joy'un ilişkilerden nefret ettiğini ne kadar ısrarla söylese de, Velle'i sevdiğini biliyorum. Sadece cinsel ilişki içeren bir arkadaşlık olsa bile, aralarındaki bağ çok derin. Ve Velle'e karşı hislerim, beni ondan uzaklaştırdıkça daha da güçlenen, yerinde bir acı.

Joy'u hem arkadaş olarak hem de insan olarak çok seviyorum. Ve onunla birlikte olmaktan da keyif alıyorum, ama her seferinde bizi bir arada tutan diğer kişinin yokluğu çok belirgin oluyor.

İkimizin de ona ihtiyacı var ve bence onun da bize ihtiyacı var. Keşke şu lanet olasıca ortaya çıksa.

Joy sonunda içini çekerek ayağa kalktı ve elimi tutarak, "Hadi yatalım," dedi.

Yavaşça birlikte yatak odama doğru yürüyoruz, yol üzerinde Velle'nin odasının önünden geçiyoruz. Kapısı hafifçe aralık, içeride olmadığını anlamak için içeriye bakmama gerek yok.

Odamıza girerken vücudumda bir uğultu hissediyorum, kapıyı arkamızdan kapatıyoruz ama kilitlemeden bırakıyoruz. Tıpkı bundan önceki

her gece gibi, bu gece onun nihayet eve döneceği gece olmasını umuyorum. Bize, ait olduğu yere.

Sadece boxer şortumla kalacak şekilde soyunuyorum, Joy da sadece külotuyla. Ve yatağıma girip, yorganın altına sokuluyoruz. Onu kollarıma alıyorum, göğsümü sırtına yaslıyorum ve sıkıca sarılıyorum. Yüzümü ipeksi saçlarına gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum, çünkü kokusu rahatlatıcı, tıpkı kendisi gibi. Güneşin öptüğü kır çiçekleri gibi.

Kalçaları yavaşça kasıklarıma sürtünüyor, ereksiyonum külotunun üzerindeki yarığa yerleşmiş durumda. Sertleşmiş durumdayım—uyuşturucu ve daha önce havada uçuşan seks yüzünden neredeyse bütün gece serttim—ama hiçbir şekilde boşalmadım. Ve bunu böyle istiyorum aslında. Şu an testislerim ne kadar ağrısa da, gerçekten tatmin olana kadar vücuduma istediğini vermeyi reddediyorum.

İkimiz de huzursuz bir uykuya dalıyoruz, rüyalar bizi ele geçiriyor.

Uykumda Velle'yi her yerde hissedebiliyorum. Kocaman vücudu benimkine bastırıyor, tatlı ama erkeksi kokusu duyularımı alt üst ediyor. Yumuşak dudakları boynumda dans ediyor. O kadar güzel hissettiriyor ki, asla uyanmak istemiyorum.

Ama sonra anlıyorum. Yatağımın arkamda çöktüğünü ve güçlü bir kolun belime sarıldığını fark ettiğimde bilincim yerine geliyor.

Velle'nin hareketsiz olduğunu hissettiğimde göz kapaklarım titriyor. Yatağımda doğrulunca yüzümü ona çeviriyorum. Okyanus mavisi gözleri gölgelerde parlıyor, hemen yanımda yatan Joy'a kilitlenmiş durumda. Gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum ve dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. Joy biraz kıpırdanıyor.

"Sonunda buradasın," diye fısıldadım karanlıkta.

“Misafirin olacağını bilmiyordum…” diye mırıldandı, gözleri tekrar Joy'a kaydı.

Sesini duyunca Joy kıpırdandı, gözlerinde hâlâ uyku izleri varken Velle'ye baktı. "Velle... Seni bekliyorduk."

Velle'nin şaşırdığını hiç görmemiştim, ama şu anda tam olarak bunu görüyoruz. Yüzünde şaşkınlık ifadesi var. "Bu ne zamandır devam ediyor...? Siz ikiniz..." Sesi keskin ve boğuk. Tüylerimi diken diken ediyor ve penisimi anında uyandırıyor.

"Sadece birkaç hafta," diye sakince ve dikkatlice söylüyorum ona.

Velle'nin bu duruma üzüleceğini tahmin ediyordum. Sahiplenme duygusu tam anlamıyla var, hatta bu duygu ikiyüzlülük olsa bile. Ve

görünüşe bakılırsa, olayın tam boyutunu anlamamış olabilir.

“Ah…” diye mırıldandı ve yutkunmasını izledim. “Sanırım bu iyi bir şey. İkiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

Gözlerindeki o nadir kırılganlık ifadesi onu bir şekilde milyon kat daha seksi kılıyor.

Doğrulup elini uzattım. "Biz... ama sana ihtiyacımız vardı bebeğim. Burada bizimle olman gerekiyordu."

Gözleri bir an benimkine kaydı ve bir an için rahatlamış gibi göründü. Ama hemen başını sallayarak bu duyguyu bastırdı. "Bunu sadece seni yakaladığım için söylüyorsun."

“Bizi yakalayamadın,” diye homurdandı Joy, o da doğrulup oturdu. İkimiz de onun çıplak göğüslerine bakma fırsatını kaçırmadık. “Çünkü senden saklanmıyoruz, Lucky. Her gece bu odaya gizlice girmeni bekliyorduk.”

Velle göz kırptı. "Buralarda olamadığım için özür dilerim..."

"Artık buradasın," diye onu rahatlattım, elini göğsüme doğru çekerek.

Bir an sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes verdi. "Kıskanmadığımı söylemeyeceğim..."

“Şey, seni kıskandırmayı sevdiğimi biliyoruz.” Ona hafifçe sırıttım ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Ayrıca, sana dokunan herkesi hep kıskanıyorum.”

"Tamam, anladık. Hepimiz kıskanıyoruz," diye mırıldandı Joy sırıtarak. "Şimdi, bu duyguları bir kenara bırakıp nihayet bu teoriyi test edebilir miyiz?"

Velle'nin kaşları çatıldı. "Teori mi?"

“Üç sihirli sayı.” Dudaklarını yaladı, kehribar rengi gözleri parladı.

Velle'nin ikimize de bakarken göğsünün hareket ettiğini, sinsi zihninde çarkların döndüğünü görüyorum. Bu, testislerimde ihtiyaç duyduğum bir his uyandırıyor ve boşalmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor. Bunu denemek için muhtemelen en kötü zaman... İki saniye içinde boşalacağım.

Parmakları, elimin altındaki göğüs kasımı kavradı. "Siz iki pis küçük kuşun aklında ne vardı acaba?" Ağzı Velle'nin o meşhur alaycı gülümsemelerinden birini oluşturdu ve penisim zonklamaya başladı.

"Önce buna ihtiyacım var," diye hırladım ve çenesini kavrayıp ağzını kendiminkine yaklaştırdım.

Dudaklarımız birleştiğinde inliyor. Alt dudağını emiyorum ve hafifçe ısırıyorum, dili benim dilimin üzerinde kayarken mırıldanıyorum. Ağırlık kaldırma aletinin dokunuşu ereksiyonumu seğirtiyor, keşfetmesini istediğim tüm yerleri düşünüyorum.

Parmaklarım saçlarının arasına süzülüp onu yerinde tutarken, birbirimizin dudaklarına doğru nefes nefese öpüşüyoruz, şehvet yayılan bir yangın gibi yükseliyor.

"Seni çok özledim," diyorum ona, ağzını en sevdiğim şekerleme gibi yalayıp emerken. "Sana bakarken bunu istememek imkansız... Seni her gün görmek ve sana benim olduğunu hatırlatmak için seni bir köşeye sıkıştırmamak."

Titreyerek inliyor ve kendini tamamen bana bırakıyor. Bunu hem nefret ediyorum hem de tarifsiz bir şekilde seviyorum. Kendini bana böyle sunmasını seviyorum, ama bunu sadece gizlice yaşayabiliyor olmamdan nefret ediyorum. Onu beklemek işkence, ama sanırım bu, kaçınılmaz dönüşünü daha da tatlı kılıyor.

Nefes almak için birbirimizden ayrılıyoruz ve Velle'nin gözlerinin arkama kaydığını görüyorum. "Gösteriye hazırlanıyor musun, Cherry?"

Joy'a bakmak için döndüm ve o da bize susamış bir ifadeyle bakıyordu. "Lütfen... bunu bekliyordum. Sanki Noel gibi. Burada olduğumu unutun."

O yatağa uzanıp külotunu çıkarırken ikimiz de kıkırdadık. Tamamen çıplak, kusursuz vücudunun örtülerin içinde kıvranmasını, en iyi görüş açısı için kendini konumlandırmasını ve elinin çoktan bacaklarının arasına kaymasını görünce yutkundum.

"Mümkün değil, tatlım." Ona sırıttım ve o da göz kırptı.

Velle'ye geri dönerek, parmaklarımı ensesine doladım ve yatay pozisyona gelene kadar onu öptüm, iri bedeni benimkini tamamen örttü. Açgözlü ellerim omuzlarından aşağı doğru kaydı, göğüs kaslarını okşadı, başparmaklarım meme uçlarındaki çeliği titreyene kadar okşadı. Aşağı doğru hareket etmeye devam ettiler, eşofmanının içine girip mükemmel dolgun kalçalarını kavradılar. Onu sıktım, mırıldanmasına neden oldum, sonra pantolonunu aşağı ittim, büyük penisi karın kaslarımın üzerine düştü.

"Mmm," diye fısıldadım, sanki lezzetli bir atıştırmalıkmış gibi penisini incelerken.

Velle pantolonunu çıkarıp, bir kenara fırlattı ve hemen geri dönerek sertleşmiş penisini iç çamaşırımın üzerinden benimkine sürtmeye başladı. Sanırım bundan asla doyamayacağım... Onu hissetmek, sıcaklığı ve gücü

içime doğru kıvranarak ihtiyaç duyuyor. O öyle devasa bir canavar ki, bir şekilde onu evcilleştirmeyi başardım. Şimdilik.

"Şu kocaman sikini buraya getir," diye talep ettim, tahrikten sesim kısılmıştı.

Velle, emrime itaat etmekte hiç vakit kaybetmedi, göğsümün üzerine tırmandı, bacaklarını üzerime attı ve yatak başlığına tutundu. Joy'a baktım ve açıkça çok mutlu olduğunu gördüm; parmaklarını klitorisinde gezdiriyor, endişeyle izlerken dudağını ısırıyordu.

Ellerim Velle'nin diz çöktüğü yerde, kalçalarına ve uyluklarına sahiplenici bir şekilde dokunuyor; kocaman, kusursuz penisi ağzımın üzerinde duruyor, zevk suyu o seksi piercinge doğru damlıyor. Dilimle onu yalıyorum ve o inliyor.

"Tadın inanılmaz güzel, bebeğim," diyorum ona, sonra da penisini dudaklarımın arasına alıp sertçe emmeye başlıyorum.

"Kahretsin," diye inledi, biraz daha ağzımın içine doğru hareket ederek.

Tuzu yalayıp tadını içime çekiyorum, onu daha da derine, daha çok içime alıyorum, emiyorum ve emiyorum, o sırtıma dokunana kadar santimlerinin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyorum.

"Boğazına binmelisin." Yanımızdan boğuk, kadınsı bir ses geldi ve neredeyse kıkırdadım, ama ağzımda bir penis varken gerçekten kıkırdayamıyordum.

Ama komik olan şu ki, Joy orada seksi küçük bir vicdan şeytanı gibi, bize hangi yaramazlıkları yapmamız gerektiğini söylüyor.

Ve Velle dinliyor. Penisini daha derine itiyor ve ben de öğürme refleksini yenecek kadar rahatlıyorum. Daha yeni sevişmeye başladık ve Joy'un burada bizimle olması beni şimdiden çok mutlu ediyor. Aklımı saran her şehvetli düşünceyi keşfetmem gerekiyor. Aklımdaki tüm fikirlerle birlikte haftalarca bu yatakta onlarla kalabilirim.

Velle'nin sulu penisini çıkarırken Joy'a homurdanıyorum, "Onun götünü ıslat."

Dudaklarını ısırıp Velle'nin arkasına sürünerek, bacaklarımın arasına yüzüstü uzandı. Velle'nin kocaman vücudu yüzünden onu pek göremiyordum ama ellerinin kalçalarını kavrayıp ayırdığını fark ettim. Ben onu ağzıma alırken o da onu öne doğru iterek ağzını içeri soktu.

"Aman Tanrım... Aman Allahım," diye nefes nefese kaldı Velle, tüm vücudu titrerken Joy anüsünü yalıyor, ben de penisini emiyordum. "İkiniz de beni şimdiden mahvettiniz."

"İşte fikir bu, Lucky," diye homurdandı Joy arkasından.

Onun penisini ağzıma alıp boğazıma kadar sokarken, o da ağzımda hareket ederken hissettiğim duyguya kapılıyorum. Olanlara tekrar odaklandığımda, Joy'un bizi bırakıp komodinin yanına gittiğini ve bir tüp Astroglide ile geri döndüğünü fark ediyorum.

Velle'nin penisini yalıyorum. "Bunu nereden aldın?"

"Geçen gün buraya sakladım." diye sırıtıyor. "Sonunda bunu yapacağımız için buraya türlü türlü eğlenceli şeyler getiriyordum."

"Güzel görünüyor," diye fısıldadı Velle titrek bir sesle.

Joy parmaklarına biraz kayganlaştırıcı sıkıyor, sonra parmaklarını onun kalçalarının arasına sokuyor. Bir parmağını içeri soktuğunda gözlerinin kapandığını ve dudaklarının titrediğini anlıyorum. Joy onun anüsünü parmaklarıyla iyice hazırlarken ben de onun ereksiyonunu yalamaya devam ediyorum. Sonra benim penisimi de kayganlaştırıcıyla yağlayıp avucunda okşuyor, bu da ağzım penis dolu halde inlememe neden oluyor.

“Tamam,” diye iç çekti ve benim de şu ana kadar fark etmediğim bir vibratörü aldı. “Hazırsın.”

Velle kıkırdadı. "Bence porno sektöründe çalışabilirsin."

Bacaklarının arasına bir vibratör yerleştirip uzanmış halde, ona tatlı, belki de çok da tahrik edici olmayan bir gülümseme veriyor. "Çekime başlamamı istiyorsan, sadece söylemen yeterli."

Velle'nin piercingini dilimle birkaç kez daha okşadıktan sonra, kalçasına hafifçe vurdum, o da titredi. "Sıra sende, memur bey."

Velle titrek bir nefes verdi, biraz aşağı doğru eğildi. Sonra elini arkasına uzatıp penisimi avuçladı ve tam kalçasına doğru yöneltti.

“Bunu daha önce hiç böyle yapmamıştım.” Omuzunun üzerinden bakarak penisimi olması gereken yere yönlendiriyor. Ellerimle kalçalarını kavrayıp iyice açıyorum. “Penisinin üzerine oturmak için sabırsızlanıyorum bebeğim…”

“Hım… beni o dar deliğe sokun lütfen.”

Dudaklarını ısırıyor, başımı içeri alacak kadar kaldırıyor. İlk bariyerden geçerken rahatladığını hissediyorum, ikimiz de mırıldanıyoruz. Sonra daha fazlasını alıyor, otururken penisim her kas halkasından geçiyor.

“Kahretsin…” Gözleri geriye doğru döndü, bedeni beni tamamen içine aldı. Her santimiyle.

Yanakları kalçalarıma değdiğinde ikimiz de durduk, nefes alışverişlerimiz o kadar ağırlaştı ki sesler duvarlardan yankılandı. Gözlerim

sert ve ağır, tam yüzüme doğru yönelmiş, gerilmiş, parlak ve sızlayan penisindeydi.

Dudaklarımı yaladım, ellerimi göğsüne doğru gezdirdim. "Senin kıçının derinliklerindeyken penisinin hareketini izlemeyi çok seviyorum, Velle."

İnleyerek, penisi tekrar yukarı aşağı hareket edene kadar bir santim kıpırdadı. "Bu... inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Yoğun."

Başparmaklarım onun meme uçlarını okşuyor ve o inliyor. Sonra ellerini avuçlarımın içine alıp göğsüme bastırıyorum. "Üzerime çık, bebeğim. Tatlı kalçana sikimi sok."

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyor Joy. Sanki iki saniye sonra boşalacakmış gibi görünüyor.

Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

Velle sonunda hareket etmeye başlıyor, üstte olmaya alışırken kendine güzel bir ritim yakalıyor. İlk başta biraz koordinasyonsuz—çok büyük—ama kısa sürede en iyi hissettiren şeyi buluyor ve ona göre hareket ediyor. Beni adeta ezip geçiyor, kalçalarını kaldırıp tekrar aşağı indirerek beni fiziksel olarak mümkün olan en derine alıyor.

Parmakları göğüs kaslarıma saplanıyor, sıkıca kavrayıp sıkarken, kalçalarımın üzerinde dizlerinin üstünde dönüyor, penisimin üzerinde yükselip alçalıyor, ta ki ikimiz de ter içinde kalıp doğru düzgün nefes almakta zorlanana kadar. Onu izlemekten kendimi alamıyorum. Gözlerim coşkudan kapanmak istese de, yüzünü, zevkle kıvrılan muhteşem hatlarını ve boğazının yutkunmalarıyla hareketlerini görmek için onları zorla açıyorum.

Ve onun penisini görmek, ne kadar sert olduğunu, her indiğinde karın kaslarıma çarpmasını, ön meni sıvısının her yerime sızmasını... Bu beni patlatacak. Hiç şansım yok.

"Tanrım, beni nasıl becerdiğine bayılıyorum bebeğim," diyorum ona, gerginliğimden dolayı sesim metalin metale sürtünmesi gibi tiz çıkıyor. "Penisime boşalmak ister misin?"

Başını hızla salladı. "Evet. Evet... Harley... Senin penisinin çok büyük olduğunu söyledi."

"Küçük deliğini mi geriyorsun?" diye hırladım. Tekrar başını salladı. "Kıçın beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkıyor..."

"Hayır," diye inledi. "Seni sonsuza dek içimde istiyorum."

"Ne istersen alabilirsin bebeğim." Kendimi tutamadım, kalçalarından yakalayıp içine doğru ilerledim, onun aşağı doğru itişine karşılık verdim ve

o da benim ismimi anlaşılmaz bir şekilde haykırdı.

Joy'un inlemesini duyduğumuzda gözlerimiz ikimiz de ona kaydı. Kesinlikle kendini orgazma ulaştırdı, bu da testislerimde güzel bir zonklamaya neden oldu. Orgazm olurken inanılmaz derecede güzel görünüyor.

“Neşeli… gel dudaklarını Velle’nin penisinin üzerine koy.” Başımı sallayarak onu yanıma çağırdım.

Orgazm sonrası coşkusuyla titreyerek elleri ve dizleri üzerine doğrulup göğsüme eğildi. Joy, Velle'nin penisinin başını emerken ve dilini piercingine değdirirken ben de Velle'nin yüzünü izledim.

Kirpikleri titriyor, başı geriye düşüyor. "Geleceğim..."

Joy mırıldanıyor, onu daha derine çekiyor. Daha hızlı ve sert bir şekilde üzerimde hareket ediyor, parmaklarım onun etine saplanırken o da orgazmını kovalıyor. Çok hazırım...

“Ben de…” diye homurdandım, bir saniye daha dayanamıyordum.

Penisim patladı ve Velle'nin kalçasının derinliklerine boşaldım, o da beni o kadar sıkıca kavradı ki gözlerimin önünde ışıklar ve yıldızlar dans ederken gördüm.

Velle, Joy'un saçlarını yumruğunun etrafına sararken ve ağzına boşalırken, Joy da onu yutarak, "Siktir siktir siktir," diye şarkı söylüyor. "Siktir evet, Cherry, menimi yut... Mmm... Rook, bebeğim, sikin beni çok iyi boşaltıyor."

“Tanrım, evet.” Nefes bile alamıyorum. Az önce ne olduğunu aklım almıyor.

Kulaklarımda kan gümbür gümbür akıyor, patlayıcı orgazmdan dolayı penisim karıncalanıyor. Joy, Velle'nin penisini tam zamanında yalıyor ve o da üzerime yığılıyor. Hiç düşünmeden yüzünü kavrayıp dudaklarını kendime doğru çekiyorum, hızlı ve derin bir öpücük konduruyorum, Velle'nin tadını almak için dilimi ağzına sokuyorum.

"Harika," diye fısıldıyorum ayrılırken. "Çok harika."

Sonra gerçekten çok çılgın bir şey oluyor.

Velle başını kaldırıp Joy'un çenesine uzandı ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Önce yumuşakça, tereddütle öptü onu; sanki o kadar uzun zamandır birlikte olmamışlar ki nasıl öpüleceğini zar zor hatırlıyorlarmış gibiydi.

Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü Joy bana birlikte olduklarında asla öpüşmediklerini söyledi.

Ama şimdi öyleler. Dudakları birbirine değiyor, dilleri gözlerimin önünde açıkça birbirine dolanıyor ve bunu izlemek inanılmaz derecede seksi. İki insanın öpüşmesini izlemenin beni tahrik edebileceğini hiç düşünmemiştim, ama Joy ve Velle'i birlikte görmek, tarif edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor.

Gerçekten çok yakışıyorlar... Sanki birlikte olmak için yaratılmışlar gibi. Bu durum bende hafif bir kıskançlık hissi uyandırıyor, çünkü birbirlerine o kadar mükemmel uyuyorlar ki.

İkisinden birine de uygun görünmüyorum...

Ama garip bir şekilde, kıskançlık, göğsüme doğru yayılan o sıkı ağrı, tıpkı mide yanması gibi, beni daha da çok tahrik ediyor. Kasıklarımda hissediyorum, zevk veren bir acı gibi. İyi hissettirmemesi gereken bir şey... ama hissettiriyor.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, bir anlığına birbirlerine bakıyorlar, derin nefesler alıyorlar, dudakları birbirine değiyor. Aynı anda yutkunuyorlar da. Sanki aynaya bakıyorlarmış gibi. Ve bu anda, sanırım bunu her zamankinden daha net görüyorum.

Birbirlerinin tuhaf versiyonları gibiler. İnanılmaz.

Velle alt dudağını emerken gözleri benimkine kaydı.

Dudaklarımdaki eğlenceli kıvrımı engelleyemeden, "İkiniz de bunu daha sık yapmalısınız," diyorum onlara.

Birbirlerine bakıp durumu geçiştirdiler ve kendilerini toparladılar.

Joy yataktan fırlayarak, "Keşke öyle olsa," diye homurdandı.

"Yalan söyleme Cherry. Küçük öpüşme seanslarımızı özlediğini biliyorsun." Velle arkasından sırıttı.

Gözlerini devirdi ve çıplak bir şekilde tekrar komodinin yanına doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona, Velle'nin kasıldığını hissettiğimde penisimin hala onun kıçında olduğunu fark ettim. Benden ayrılacakmış gibi hareket etti ama onu durdurmak için belinden yakaladım. "Olduğun yerde kal."

Komutum üzerine gözleri yuvarlaklaştı, göz bebekleri büyüdü.

"Bir şey almak istiyorum." Joy sırıtıyor.

Derin bir nefes verdim, parmaklarım Velle'nin kalçalarının arasına kaydı, birleştiğimiz yeri takip ettim. "Baş belası."

“Bunu bana söylemene gerek yok.” Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. “Senin menin benden dışarı sızmaya başlayacak…” Sesi

utançtan alçakgönüllü, ki bunun hoşuna gittiğini biliyorum. Yanakları kıpkırmızı olmuş, bu da onu son derece yakışıklı gösteriyor.

"Kendini tut," diye emrediyorum. "İçinde kalmak istiyorum... olabildiğince uzun süre."

Doymuş bir mırıltı çıkarıyor, dilini alt dudağıma değdiriyor, halterin ucu kıvrımı okşuyor. "Seni günlerce hissediyorum."

"Güzel," diye mırıldandım, çenesini ellerimle kavrayıp bir kez daha öptüm.

Onun tekrar yanımda olmasının ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Sadece şu an için bile olsa. Gitmek zorunda hissetse bile... Şu an yeterli.

Velle ile ilgili ne elde edebilirsem onu kabul ederim.

Joy ağır adımlarla yatağa geri geliyor. Biz de ona bakakalmış, gözlerindeki yaramaz parıltının nedenini merak ediyoruz.

Elini arkasından çıkarıp ne aldığını gösterdi. Anlaşılan benim haberim olmadan komodinin çekmecesine sakladığı başka bir şeydi bu. Velle hırıltılı bir kahkaha attı, ben de gözlerimi kocaman açtım.

Takılabilir penis.

"Bu gece işimizin bittiğini düşünmediniz herhalde, değil mi?" diye sırıttı.

Beş saniye boyunca nutkum tutuluyor, sonra gözümü kırpıyorum, olasılıklar karşısında testislerim kasılıyor...

“İşte bu,” diye mırıldandım, dildonun ne kadar büyük olduğuna tekrar şaşırarak. “Üçümüzün bir araya gelmesinin sebebi buydu.”

"Katılıyorum," diye fısıldıyor Velle, yeni bir sebep yüzünden kalçasını kasarak.

Joy heyecanla çığlık atarak hemen kayganlaştırıcıya uzandı. "İstediğiniz pozisyona geçin."

"Bekle... bunu kim alacak?" diye soruyorum gergin bir şekilde. Ben Velle kadar anal ilişkiye girmeye alışkın değilim.

“İkiniz de.” Sırıttı, sonra yavaşça yanıma geldi ve parmaklarını çenemde gezdirdi. “Merak etme Cookie, ben hallederim.”

İstemsizce alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, içimde huzursuz bir heyecan var. Aslında daha büyük bir şey denemek için çok sabırsızlanıyorum ama o dildo... aman Allahım.

“Harley…” diye inledi Velle, dudaklarını boğazıma doğru indirirken. “Penisin kıçımda sertleşiyor… Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.”

Homurdanarak onu sırt üstü yatırıyorum, sonra kalçalarını biraz kaldırıp yavaşça içinden çıkıyorum. Kaybın acısıyla nefesi kesiliyor ve inliyor, ben de üzerine eğilip kaygan penisimi onun da hızla sertleşen ereksiyonuna sürtüyorum.

"İçinde tut o meniyi, yakışıklı memur." Yüzümü göğsüne yaslayıp meme uçlarını yaladım, onlara biraz ilgi gösterdim.

Piercingleriyle oynamayı, dilimle onları tahrik etmeyi, hafifçe ısırıp çekiştirmeyi ve sonunda iyice coşmasını sağlamayı çok seviyorum.

Joy yatağa geri tırmandı ve ben de hemen kalçamda sert, kaygan bir cismin dürttüğünü hissettim.

Nefesim kesildi ve irkildim. "Aman Tanrım, Joy!"

Sinsi bir şekilde kıkırdadı. "Şaka yapıyorum. Şanslısın, onu hazırlamak ister misin?"

"Mmm, bu çok güzel olurdu," diye iç çekiyor Velle, o kadar çok arzuluyor ve daha fazlasını istiyor ki, neredeyse kendi sesi gibi çıkmıyor.

Ona parmakları için biraz kayganlaştırıcı veriyor ve o da parmaklarını anüsümde gezdiriyor. O parmağını içime sokarken ben de dudağımı ısırarak ona bakıyorum.

"Guhh," diye homurdandım, alnımı onun göğsüne yaslayarak.

"Sıkı..." diye fısıldadı Velle, kalçamı nazikçe okşayarak. "Çok sıkı, bebeğim." Sonra bana biraz zaman verdi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, onun içimde olmasının verdiği hissi kucaklayarak.

Velle'i gerçekten çok seviyorum ve onun da bunu istediğini biliyorum. Ama lanet olsun, onun bedenimde olması beni çılgına çeviren bir şey.

Joy'a omzumu çevirip baktım. Ya da belki de tıpkı onun gibi biri içimde olabilir...

"Bana o bakışları atmaya devam et, Harley," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Bakalım ne olacak."

Tüylerim diken diken oldu ve testislerim zonkladı. Velle kıkırdadı, sonra parmaklarını kıvırıp o meşhur noktaya dokundu.

"Velle," diye mırıldanıyorum. "Tanrım, evet."

Parmaklarını hızla geri çekti ve ben de başımı kaldırıp ona küstah bir bakış attım.

Arkamdan Joy'a sırıttı. "Hazır."

Beni sertçe kalçamdan kavradı, inledim, bacaklarımı araladı ve titremeye başlarken dildoyu deliğime doğru itti.

Velle çenemi tutarak beni kendine doğru çekti, dudaklarımız birbirine değdi. "Rahatla, Harley bebeğim."

Ona bakarken, gözlerimiz buluşmuşken, bazı yoğun duygular beni ansızın sarıyor. Gözleri, bizi çevreleyen okyanus gibi derin ve engin; göz bebeklerinin etrafına serpiştirilmiş altın rengi benekler; denizin üzerinde yansıyan güneş ışığı gibi.

Ona aşık olmaya başlıyor olabilirim...

Ve sonra sert ve geniş bir şey anüsümün içine doğru itiliyor. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ama beni altüst eden şeylere rağmen kendimi rahatlamaya zorluyorum. Joy'un parmakları tenimi okşarken, dildoyu içime sokuyor.

Yüksek sesle inledim. "Tanrım, merhamet et..."

"Tanrım, bu çok sıcak," diye fısıldadı, daha da içeri sokarken.

Yanma hissi çok şiddetli, duşta saç kremi şişesiyle beni becerdiği zamandan hatırlıyorum. Yine de acı iyi hissettiriyor; şeytani bir his ve bu da yanma hissini hızlı bir zevke dönüştürüyor, o beni daha derine becerirken tüylerim diken diken oluyor.

Öne doğru düşüyorum, tüm vücut ağırlığımı Velle'nin kaslı gövdesine veriyorum, ulaşabildiğim her yerini yalayıp ısırırken, devasa bir dildo da beni ölümün eşiğine kadar eziyor.

Ve Tanrım… Bayılıyorum buna.

“Kahretsin…” Bunun nasıl göründüğünü sadece hayal edebiliyorum ve bu düşünce, içimde hareket eden ve prostatımı hırpalayan dildo kadar beni tahrik ediyor.

Velle'nin elleri tüm vücudumda geziniyor, yüzümü kaldırmak için boynuma masaj yapıyor. Beni kendine çekiyor ve dudaklarımın arasında hırıldayarak sertçe öpüyor.

Tam da kıçımda silikonun sürtünmesine alışmaya başlamışken, silikon ortadan kayboldu ve kaybın acısıyla Velle'nin ağzına inledim. Ama Joy'a dönüp neden benimle sevişmeyi bıraktığını anlamaya çalışmadan önce, Velle homurdandı. Joy'un yapay penisi şimdi onun kıçının içindeydi.

Aman Tanrım, bu delilik!

Kaldırıp ikimiz arasında bakışlarımı gezdiriyorum, Joy'un takma penisle Velle'nin içine dalmasını, penisinin gözlerimin önünde kasılıp dolmasını ve tıpkı eskisi gibi sertleşmesini izliyorum. Benimkiyle aynı sertliğe ulaşıyor.

"Lanet olsun, bu çok iyi." Ellerini vücudumda gezdirip Joy'un ellerine ulaştı ve kalçalarımdan tuttu.

Her yerde o kadar çok vücut parçası var ki, gerçek ve sahte, neler olup bittiğini zar zor anlıyorum. Tek bildiğim, Joy Velle'den çıkıp bana doğru geri itildiğinde, milyon parçaya ayrıldığım.

“Bu…” diye hırıltılı bir sesle söylüyor, birkaç kez içime girip çıktıktan sonra tekrar Velle’nin içine giriyor, “Hayatımda yaptığım en ateşli şey…”

“Ben…” Cümlemi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum. Patlayacağım mı? İnfilak edeceğim mi? Geleceğim mi? Öleceğim mi?

Her şey mümkün. Beynim karmakarışık, etrafımda bulanık bir parazit var. Hepimizin nefes nefese kalışı, homurdanması, inlemesi ve şiddetli sevişme sesleri birbirine karışıp kulaklarımda çınlıyor.

“Bizi becer, Cherry…” Velle’nin sesi titriyor. “Bizi iyice becer, bebeğim. Aynen… tam orada.”

Joy onu sürekli olarak beceriyor, sonra tekrar bana giriyor ve ikimizin deliği arasında, anlayamayacağım kadar kusursuz bir hassasiyetle gidip geliyor.

Gelmeye çok yaklaştım ama gelmek istemiyorum… Daha iyi bir fikrim var.

“Joy…” Nefesim kesilerek hıçkıra hıçkıra konuştum. “Seni becermemize izin ver… Lütfen.”

Bir an için hareketsiz kalır. Velle'nin uykulu gözleri onun gözlerine kilitlenmiş, başıyla onaylarcasına başını sallar. "Lütfen."

Nefesini sertçe verip geri çekiliyor ve takma penisi çıkarıyor. Velle'ye son bir öpücük verdikten sonra üzerinden kalkıyorum, Joy'u belinden kavrayıp kalçalarının üzerine yerleştiriyorum. Joy hemen penisini eline alıyor ve vajinasının içine sokacak kadar kaldırıyor.

Ve ben, onun kalın penisinin üzerine tamamen kaymasını hayranlıkla izliyorum, ikisi de memnuniyet dolu sesler çıkarıyor.

Birbirlerine çok yakışıyorlar.

Ben penisimi yağlıyorum, Joy Velle ile sevişirken o da yavaş, hipnotik bir ritimle Joy'un anüsünü parmaklarımla kayganlaştırıyorum. Velle'nin elleri Joy'un göğüslerini kavrıyor ve gözlerinin birbirine kenetlenmesi bana o yoğun hissi tekrar veriyor. Aralarındaki bağ o kadar güçlü ki, buna şahit olmak bile şaşırtıcı.

Joy'u biraz öne doğru iterek kalçalarını araladım. "Hazır mısın, Joyful?"

"Evet... Tanrım, lütfen," diye inliyor. "İkinize de içimde ihtiyacım var."

Penisim ağır, zonkluyor ve hazır bir şekilde, onu Velle'nin vajinasını kalınlığıyla gerdiği yerin hemen üstüne, deliğine doğru hareket ettiriyorum.

İkimiz birlikte onu paramparça edebiliriz. Ama o, yok edilmeye fazlasıyla hazır görünüyor.

Ben de başımı içeri doğru ittim. Bir an sürdü ama içeri girince hepimiz inledik. Daha derine girdim, vajinasının sıkılığı beni karşıladı ama doluluğu yüzünden hareket etmek biraz çaba gerektirdi. Velle'yi vajinasının duvarından hissedebiliyordum ve bu beni çıldırtıyordu.

“Çok hızlı geleceğim…” diye öne eğilip Velle’ye yaslandı.

"Bunu söylediğine sevindim." Velle'nin rahat hareketlerine uyarak onu okşadım.

"Bir araya gelmeyi denemeliyiz," diye nefes nefese kıkırdıyor. "Bu harika olurdu."

Joy hırıltılı bir sesle, ardından inleyerek, "Sen bir aptalsın," dedi. "Ama evet, hadi öyle yapalım."

Üçümüz de bir sandviç yığını gibiyiz, Joy büyük bedenlerimizin arasında kıvranıyor, bacakları sonuna kadar açık, iki kocaman penis onun içine girip çıkarken çığlık atıyor. Ve biz giderken testislerim Velle'nin testislerine değiyor, bu hissi çok seviyorum. Dudaklarım Joy'un boynunu ve omuzlarını okşuyor, öpüyor, emiyor ve ısırıyor, o da aynı şeyi Velle'nin göğsüne yapıyor.

Artık ne yaptığımı bile zar zor biliyorum. Otomatik pilotta gibiyim, başka bir orgazm peşindeyim, Joy'a onu mest edecek bir orgazm yaşatmak için çabalıyorum. Çığlıklarından anladığım kadarıyla, oldukça yaklaştı.

"Üzerime bol bol su dök, Cherry." Velle yüzünü kaldırır. "Bize iyi davran, tamam mı?"

Başını hızla sallıyor, sesleri giderek daha vahşi bir hal alıyor ve sonunda boşalıyor. Tüm vücudu kasılıyor ve orgazm oluyor, bizi içeride sıkıca kavrıyor, doruk noktasından aşağı yuvarlanırken inliyor ve mırıldanıyor.

Velle uzanıp yüzümü kavradı ve yalvararak, "Tekrar içime gir, Harley," dedi.

Hiç düşünmeden, olabildiğince nazikçe Joy'un anüsünden çıkarken, Velle de onun vajinasından kayarak çıktı. Sonra penisimi tekrar içine soktum ve anında bir kasırga gibi orgazm yaşadım. Penisim Velle'nin anüsüne doğru atarken, onun penisi de boşalmayı hem kendi hem de Joy'un üzerine püskürttü; Joy ise vajinasının yarığıyla penisinin üzerinde sürtünerek, artçı şoklarla orgazm olmaya devam etti.

Bu, hayatımda yer aldığım en çılgın şey.

Kim olduğumu veya nerede olduğumu hatırlamam çok uzun sürüyor. Dakikalarca birbirimizin üstüne sokulmuş haldeyiz, terli uzuvlar, dağılmış saçlar, kayganlaştırıcı jel ve orgazmlardan oluşan bir yığın halinde.

Sonunda pozisyonumuzu değiştirip Velle'nin üzerine yığılıp kalmıyoruz, daha çok birbirimize sokulmuş gibi duruyoruz.

Eğilip Velle'nin dudaklarını öptüm. Sonra da Joy'unkileri öptüm.

Sonra Joy, Velle'i öper. Ve hepimiz dudaklarımızı birleştirmeden önce kısa bir an birbirimize bakarız, üçümüz birden öpüşürüz. Bunun bu kadar doğru hissettirmesi mantıklı gelmiyor... Bence gelmemeli de.

Ama öyle.

Sanki birden bire bir araya geldik, kırık parçalar beklenmedik bir şekilde birbirini tamamladı.

O gece, derin uykumun içinde, üçlü rüyalar gördüm.

Ertesi gün alışılmadık derecede hızlı geçti.

Bu adada günler çok uzun sürüyor ve kesinlikle aynı yüzlerin sonsuz bir smoothie'si gibi birbirine karışıyor; işteyken rutinsiz bir rutin, sonra eve dönüp kendimizi oyalayıp bayılana kadar uğraşıyoruz ve sabah uyandığımızda her şey yeniden başlıyor.

Ama bugün değil.

Bugün özel bir gün. Farklı çünkü yatakta iki kişiyle birlikte uyandım. Kas ağrıları, tahriş olmuş deri, birkaç parmak izi morluğu ve yüzümde ışıldayan bir gülümseme.

Velle, birlikte olduktan hemen sonra ortadan kaybolmadığı ilk seferdi. Tam da ait olduğu yerde, benimle Joy'un arasında, huzur içinde uyudu. Tabii ki, kimse onu görmesin diye erkenden sessizce çıktı. Ama önce ondan güzelce sarılmalar ve boyun öpücükleri aldım. Mükemmeldi.

Joy sabahları kucaklaşmayı sevmiyor, ki bu durum Velle ile benim de güldüğümüz bir şeydi. Evet, geceleri kucaklaşmayı seviyor ama sabahları tamamen işine odaklanıyor. Bence bu çok tatlı.

Şimdi iş başındayız ve vardiyamız neredeyse bitti. Sanki daha yeni gelmişiz gibi geliyor, ama şimdiden son akşam yemeği grubu geldi. Tüm mahkumları kafeteryaya yerleştiriyoruz ve Velle, Peters'a bir şeyler bağırıp

çağırıyor. Joy, Darcey'e akşam yemeğini getirmesi gerektiği için ona yemek almak üzere hemen yiyeceklere doğru koşuyor.

O ve Velle, iş yerinde kişisel sorunlarını bir kenara bırakmakta gerçekten çok iyiler. Ben dün gece olanlardan dolayı çok heyecanlıyken, ikisi de hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ediyorlar.

Bu çok sinir bozucu. Bir şekilde kendimi, dünyanın en duygusal olarak gelişmemiş iki insanının bulunduğu üçlü bir ilişkinin ortasına yerleştirmeyi başardım. Ve işin aslı şu ki, ben bu ilişkiye girerken hiç de böyle bir şey istemiyordum… Ama ne kadar çok karşı koyarlarsa, onları o kadar çok bastırmak ve onlara zorla mutluluk yedirmek istiyorum gibi görünüyor.

Sandığımdan daha fazla mazoşist olabilirim.

Dash'in garip davrandığını fark edince düşüncelerimden sıyrıldım. Şu an çok huzursuz, gözleri kafeteryanın her yerine sanki bir şey arıyormuş gibi bakıyor. Onu izlerken kaşlarım çatıldı.

Son zamanlarda iyi görünüyordu. Buraya ilk geldiğinden beri olduğundan daha az kasılmalı ve daha sakin. Dün dövmelerini yaptırırken tamamen iyiydi. Ama sonra Velle araya girdi…

Belki bir şey olmuştur?

Üzerindeki düşünceyi bir kenara bırakıp kelepçelerini çıkarıyorum. "Git yemek ye, mahkum."

Emrimi duymamış gibi, sanki beni hiç duymamış gibi, masaların arasında yavaşça dolanıyor. Yemeğe gitmiyor, Luthor, Ren ve Kang'ın oturduğu masaya da yönelmiyor. Etrafta dolaşıyor, hareketleri huzursuz, tamamen bitkin görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar, kısa saçları sanki çekiştirmiş gibi dağılmış.

Gözlerimi ondan ayırmadan, Joy'un Darcey için yiyecek topladığı yere doğru yürüdüm. "101 numaraya ne oldu? Çok... tuhaf görünüyor. Yani, her zamankinden daha tuhaf."

Joy'un bakışları Dash'e kaydı ve ikimiz de bir an onu izledik. Kendi kendine konuşuyor gibiydi, bileklerindeki siyah mürekkebi kaşıyordu. Joy'un kaşları huzursuzlukla çatıldı.

“Hım…” diye mırıldandı, ama sonra bana baktı, dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi ve konuyu değiştirdi. “Dostum, şunu söylemeliyim… Sen ve Velle birlikte çok tatlısınız.”

Başımı ona doğru eğdim ve boynumda bir kızarma hissettim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Dün gece, sana çok ilgi duyduğunu anlayabiliyordum."

Gözlerim odanın içinde Velle'ye kayarken midemde bir kelebek uçuştu. Linetti'ye dönmüş, onunla önemli bir şey hakkında konuşuyordu çünkü elleriyle etrafı işaret ediyordu. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ve onu bastırmak için ısırdım.

"Bugün biraz daha mutlu görünüyor, değil mi?"

“Evet, öyle,” diye onaylıyor Joy. “Yani, bir gecede mucizeler bekleme, sen de The Notebook'taki Ryan Gosling gibi bir herifsin.” Ona bakıyorum ve gülüyor. “Ama evet… İkinizi birlikte görmek isterdim.”

Konuşma tarzında bir şey göğsümü sıkıştırıyor. "Ya sen?" Bilerek başka yöne bakıyor. "Sen de mi hoşuna gitmiyor?"

"Bence burada gerçekçi olmalıyız, Rook," diye iç çekti, yiyecek kabıyla oynarken.

Yüzümde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ama üçümüz birlikte çok iyiyiz. Bunu inkar edemezsin."

"Yapabilirim ve yapacağım," diye mırıldanıyor.

“İkinize de ne oluyor böyle?” Saçlarımı parmaklarımla karıştırıyorum. “Yemin ederim, ikiniz de hayatımda gördüğüm en inatçı insanlarsınız. Gökkuşaklarının da abartıldığını mı söylüyorsunuz?? Aman Tanrım…”

Hafifçe kıkırdadı. "Bir bakıma öyleler. Bu doğanın bir parçası."

“Çok sinir bozucusun,” diye alaycı bir şekilde söylüyorum. “Bunu birlikte yapmamız gerekiyor. Sen, ben ve Velle.” Beynimde bir şey beni rahatsız ediyor. “Yoksa iki kişilik ekibinize uymadığımı mı söylüyorsun?” Gözleri birden gözlerime dikiliyor. “Siz ortaksınız, ölümüne birliktesiniz. Ben de neyim… sadece zaman geçirmek için eğlenceli yeni bir yol muyum?”

“Öyle değil…” diye homurdanıyor.

“Peki, nasıl bir şey?” diye soruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dönüyorum.

Cevap istiyorum. Çünkü artık kendimi üvey evlat gibi hissetmeye başladım.

Joy'un gözleri yumuşar ve konuşmak için ağzını açar. Ama bir bağırma sesi duyduğumuzda sözü kesilir.

Yüzlerimiz odanın diğer tarafına döndü. Dash bir köşede, hiçbir şeye bağırmıyordu.

Hemen tetikteydim, ikimiz de öne doğru adım attık. Kendi kendine konuşuyor, ileri geri yürüyor ve titriyordu. Tam bir kriz geçiriyor gibiydi ve şimdi herkes ona bakıyordu.

Peters ve Brenner önce ona doğru koşup sakinleştirmeye çalışırlar. Ancak onu zapt etme girişimleri onu daha da korkutmuş gibi görünür. İkisi de üzerine atılıp onu yakalamaya çalışırken, o da onların elinden kurtulmak için çırpınır.

“Kahretsin…” diye bağırarak Joy'a doğru yaklaşıyorum.

"Bu iyi değil," diye fısıldadı, ses tonunda daha önce duyduğumdan daha fazla endişe vardı.

Bu dramatik patlama sırasında diğer mahkumların kontrol altında olduğundan emin olmak için biraz geride kaldık; mahkumlardan bazıları bağırıyor ve yerlerinden kalkıyordu.

"Lanet olsun, otur aşağı!" diye bağırdım bir masaya, gözlerim Dash'e kilitlenmişti; Brenner'ın elinde çırpınırken Peters onu kelepçelemeye çalışıyordu.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Joy hemen oraya koştu.

"Neler oluyor?" diye nefes nefese sordu Luthor, solumdaki masada. "Ona ne yapıyorlar??"

"Sakin ol." Ona doğru baktığımda, Ren'in Luthor'un elini sıkıca kavradığını ve ikisinin de Dash'in çılgına dönmüş halini izlediğini görüyorum.

Aniden Velle, Brenner ve Peters'ın Dash'i zapt etmeye çalıştıkları yere doğru öfkeyle ilerledi.

"Burada neler oluyor böyle?" diye homurdandı, muhafızlarının yüzlerindeki tedirgin ifadeler onu harekete geçirdi.

Kılıfından bir şey çıkarıyor. Şırıngaya benziyor.

Uzaktan izlerken kalbim ağzıma geldi, yardım etmek istiyordum ama birilerinin diğer mahkumlarla kalması gerektiğini biliyordum. Velle, çığlık atan Dash'in boynuna lanet olası bir iğne saplarken ben, Linetti ve Jasper nöbet tuttuk.

Brenner'ın kollarında cansız kalıyor. Bu manzarayı görünce neredeyse yutkunamıyorum. Peters kelepçeleri ve prangaları takarken, o bir bez bebek gibi orada hareketsizce asılı duruyor. Aman Tanrım...

Velle, kulağının arkasındaki bir saç telini düzeltirken, "Onu doğuya götürün," diye fısıldadı.

Brenner ve Peters başlarını sallayarak Dash'in baygın bedenini kafeteryadan dışarı taşıdılar. Geri kalan mahkumların mırıltıları etrafımızda yüksek sesle duyuluyordu. Luthor, Ren ve Kang'ın perişan oldukları açıkça belliydi. Ve onları suçlayamıyorum...

Bu çok kötüydü. Şu an Dash için göğsümde dayanılmaz bir acıma hissediyorum. Sonuçta o kötü bir çocuk değil. Sadece sorunları var.

"Pekala, piçler. Gösteri bitti," diye bağırıyor Velle salondakilere. "Yemeğinizi yiyin ve çenenizi kapatın yoksa hücreye gideceksiniz."

Kafeteryanın çıkışına doğru öfkeyle ilerler, ancak Joy kolundan tutarak onu durdurur.

Joy, "Bu gerçekten gerekli mi?" derken ben de öfkeyle yanlarına doğru yürüdüm.

"Evet," diye homurdanıyor Velle. "Hasta. Başından beri Doğu'da olması gerekiyordu."

“Velle, cidden…” Joy endişeli, kocaman gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten üzgün görünüyordu. Görünüşü de öyleydi. “Onu hücre hapsine koyamaz mısın? Biraz sakinleşsin…”

"Ah, elbette sakinleşir," diye homurdanıyor Velle.

"Sadece yardıma ihtiyacı var," diye sızlanıyor kadın.

Ona dik dik bakarken bakışları kısılır. "Onunla uğraşmaktan bıktım. Artık onların sorunu." Tekrar gitmek için döner, ama kadın kolunu daha sıkı tutar, bu da adamın hızla dönüp yüzüne bakmasına neden olur.

“Aşağıda ona ne yapacaklarını biliyorsun…”

"Şu küçük psikopata mı aşık oldun, Cherry?" diye öfkeyle sordu, yüzünde şüphe açıkça okunuyordu.

Joy doğrulup kolunu indirdi. "Bu iş berbat."

Ardından yanından geçerken omzuna sertçe çarparak odadan çıktı.

Velle'ye bir bakış attım, o da omuz silkti. İçimdeki gerginliği biraz olsun atarak Joy'un peşinden gittim.

Koridorda hızla koşuyor, ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum.

“Hey,” diye homurdandım. “İyi misin?”

“Hayır, dostum.” Duraksadı ve gözlerini ovuşturarak başını salladı. “Bu çok saçma. Onu Doğu'ya öylece göndermek… Orada olamaz.”

“Ama bu bizim kararımız değil,” diye temkinli bir şekilde söylüyorum ona. “Eğer kendisine veya başkalarına tehlike oluşturuyorsa…”

"Kimden yanasın, çaylak?" diye öfkeyle sordu.

Düşünmeden onu yakalayıp göğsüme çektim. İlk başta direndi, ama sonunda içini çekti ve bana teslim oldu. Onu sıkıca tutarken, kollarımda ne kadar endişeli olduğunu hissettim. Parmaklarım koyu renkli at kuyruğu

saçlarının arasından geçti, sonra da sırtına doğru indi, içindeki yoğun gerginliği yatıştırmayı umarak.

Söyleyebileceğim veya yapabileceğim bir şey olmasını çok isterdim, ama gerçek şu ki, bu konuda tamamen yetersizim. Dash'e ne olacağını ya da Joy'un neden bu kadar üzgün olduğunu bilmiyorum.

Şu an tek bildiğim, benim görevimin onun dayanağı, onun tesellisi olmak olduğu. Tıpkı onun buraya geldiğim andan beri benim için yaptığı gibi.

Şimdi benim görevim bu. Onları korumak. Ne pahasına olursa olsun.

TWENTY-THREE

Velle

Son zamanlarda hayatım, kendimi inkar etme deneyine dönüştü.

İstediğim her şeyin tam tersini alıyorum. Ve buna katlanmak zorundayım. Bunu kabullenmek zorundayım.

Aslında her şeye razı olmak zorundayım. Son zamanlarda bana sunulan her türlü saçmalığı, kuru ve derinden kabullenmem bekleniyor. Ne kayganlaştırıcı, ne de en azından kendimi insan gibi hissetmemi sağlayacak lanet olası boyun öpücükleri.

Stres, sorumluluk ve gerçekten canımın çektiği şeyleri reddetmek beni çok yıpratıyor.

Bu ardı ardına gelen darbelerle başa çıkmak zorunda kalmanın yanı sıra, bir yandan da işleri yürütmek zorundayım, üstelik kalbimin bu işe yatkın olmadığını da biliyorum. Zaten son zamanlarda kalbim huzursuz gibi görünüyor.

Birdenbire, on yıldan uzun süredir istemediğim şeyleri istiyor.

Açıkçası, Rook'un açıkta olması ideal olurdu. Onun öyle bir havası var ki, beni rahatlatıyor. Bu, aklı başında hiçbir insanın isteyerek sırtını dönmeyeceği türden bir zevk. Bir de suç ortağım, dünyanın en iyi arkadaşım ve gelmiş geçmiş en havalı insan olan Joy Jameson'ı ekleyin... Bu, destansı boyutlarda bir zafer.

Kim böyle nefis beş çeşit yemekten oluşan bir menüyü yiyip de elini kaldırıp, "Hayır teşekkürler, ben Arby's'ten alayım" der ki?

Ama bu tam olarak benim tercihim değil, değil mi? Bana zorla yediriliyor. Yıllardır böyle.

Dün gece Rook'un yatak odasına geri dönmeyi çok isterdim. Dash ile yaşananlardan sonra Joy'un bana kızgın olduğunu biliyorum. Biraz kırgın

olduğunu belli etti ve nedenini gerçekten anlamıyorum. Dash'i hiçbir zaman tam anlamıyla sevmemiş gibiydi. Onunla yeterince iyi anlaşıyor, ama onu uyuşturup Doğu'ya gönderdikten sonra 101 numaralı adama karşı duyduğu aşırı endişe şaşırtıcıydı.

Mesele şu ki, bunun beni etkilemesine izin veremem. Şu anda yaptığım her şey çok kırılgan. Kafeteryadaki o olaydan sonra Dash'e karşı yumuşak davranmak, katlanmaya hazır olmadığım bazı darbeler almamı sağlayabilir. Bu yüzden Cherry'nin bunu kabullenmesi gerekecek, tıpkı hoşlanmadığım her türlü şeyi kabul ettiğim gibi.

Dün gece kendi yatağımda uyudum. Ve sorun yoktu. Ama yalan söylemeyeceğim, kulağımı duvara çok uzun süre dayadım... Sanki saplantılı bir takipçi gibiydim. Hiçbir şey duymadım.

Bugün onlarla pek iletişim kurmadım ve bu beni çok üzüyor. İlişkilerin bir zayıflık olduğunu bilmemin ana nedenlerinden biri de bu. İnsanlar yüzünden paramparça olmama gerek yok. Rook, evet... o benim hikayemde yeni, kafa karıştırıcı bir bölüm. Ama Joy? Beni deli gibi hissettirmeye hakkı yok. Bunu zaten çok uzun zaman önce yaptı. Bunu atlattığımızı sanıyordum.

Gerçekten de Rook'un suçu. Tam bir baş belası. Güzel, seksi, mükemmel bir rahatsızlık.

Günün ilerleyen saatleri ve yorgunum. Gardiyanın emriyle zavallı bir mahkumu hücreye götürmem gerekiyor ama tereddüt ediyorum. Kendi düşüncelerime ve sorunlarıma dalmış durumdayım, zaten çürümeye başlamış mahkumları dövmeye enerjim yok. Her şey çok gereksiz geliyor bana.

Telsizimden özel hattıma bir çağrı geldiğinde alnım kırışıyor. Bu hattı sadece Doğu'daki doktorlar kullanıyor.

"Chevelle," diye mırıldanıyorum içine.

“Memur…” Doğu kanadının ukalalarından biri olan Johansson, telefonda hırıltılı bir sesle, “Bir sorunumuz var. Aşağıya gelin.” dedi.

Ha evet, unuttum, bir de senin değersiz kıçına da hesap vermek zorundayım. Gözlerimi deviriyorum. "Yoldayım."

Doğrudan doğu kanadına gittim ve oraya vardığımda, kapıdan içeri adımımı atar atmaz o pislik bana pusu kurdu.

"Ne halt ediyorsun lan?" diye homurdandım, sinirimi gizlemeye çalışmadan. "Burayı kontrol altında tutman gerekiyordu."

Hepsi benim meşgul olduğumu biliyor. Onun beni rahatsız edeceği saçma sapan şeylerle uğraşacak vaktim yok.

Ama adam gerçekten de ürkmüş görünüyor, bu da beni çok meraklandırıyor çünkü kendisi de bir tür psikopat. Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni yastıklı hücrelerin olduğu sıraya götürüyor. Kieran O'Malley'nin kaldığı hücreye vardığımızda, kapının hafifçe aralık olduğunu fark ediyorum.

Ona sert bir bakış fırlattım. Ama şiddet uygulayan bir suçlunun hücresini açık bıraktığı için suratına vurmadan önce, içeri bakmam için başıyla işaret etti.

Kapıyı hızla açtım ve açtığım anda korkunç bir kokuyla karşılaştım. Ne yazık ki, bu kokuya aşinaydım.

Ölüm.

Odada o kadar çok kan var ki, şimdiden metal tadını alabiliyorum. Yıllar içinde ölü bir herifle ilişkilendirmeyi öğrendiğim tüm kokular burnuma hücum ediyor ve öksürüyorum.

Hücreye doğru küçük bir adım attım, yerde cansız yatan bedeni çevreleyen devasa kan gölüne çarpmadan önce durdum. Bunun O'Malley olduğunu varsaymak zorundayım, ancak cesedinin durumuna bakarak bunu bile anlayamayacağım.

Cesedi incelediğimde, buradan ölüm sebebini anlayamıyorum. Bıçaklandığını tahmin ediyorum, ama her yer çok kan içinde, sadece tahmin yürütüyorum. Boynunun etrafı paramparça olmuş. Ve yüzünde de kesikler olduğunu fark ettiğimde kaslarım gerildi.

Johansson, kelimeleri boğazına takılarak, "Sanki... oyulmuş gibi görünüyor," diyor.

O küçük piç.

O değersiz, züppe manyak herif. Aman Tanrım.

"Burada onunla birlikte kim vardı lan?" diye doktora bağırdım. Bana öylece bakıp durdu, tamamen aciz görünüyordu. Bu herif onca boktan iş yapıyor ama ölü bir bedenle başa çıkamıyor mu?? "Cevap ver lan, yoksa sen de bu herifle birlikte ceset torbasına gireceksin!"

"Bilmiyorum." Titreyerek, "Yani, hiç kimse. Hiç kimsenin burada olmaması gerekiyordu." dedi.

"Bunlar kendi kendine açılmış yaralar değil!" diye kükredim yüzüne doğru yaklaşarak. "Birisi buraya girdi ve kim olduğunu bildiğime bahse girerim. Ama soru şu: Nasıl?"

"Bilmiyorum," diye kekeledi yine. "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Ugh!" diye kükredim, onu kenara iterek. "Lanet olası işe yaramaz."

Öfkeyle dolu kafamla, Darcey'nin tutulduğu hücreye doğru hışımla yürüdüm. Hücre boştu. Harika.

Koridorda hızla geri dönerek, muayene odalarına giden yollarda koşturuyorum. Her bir odayı kontrol ederken vücudumdaki her kas kasılıyor. Darcey hiçbir yerde yok.

Ve şimdi panik içindeyim. Bu herif nerede? Bu nasıl mümkün olabilir??

Kalbim boğazıma kadar geliyor, damarlarımda adrenalin akıyor, aklıma gelen son yere doğru bir görevle ilerliyorum...

Dr. Love'ın ofisi.

Oraya vardığımda kapıyı bile çalmadım. Kapıyı paramparça ettim ve içeride Felix Darcey'i, koltukta sakin ve sessiz bir şekilde otururken buldum.

Duştan yeni çıkmış gibi görünen, ıslak saçlı ve temiz beyaz bir tişört giymiş halde bana bakıyor. Ama odanın geri kalanına baktığımda, Love'ın masasının yanındaki yerde kan içinde kalmış bir yığın kıyafet görüyorum.

Çenem kasıldı. Hiç tereddüt etmeden, sendeledim ve Darcey'nin yanına gidip boğazından yakaladım.

Onu ayağa kaldırıp yüzüne sağ kroşe indirdiğimde homurdandı.

Sanırım bilincimi kaybettim. Etrafımda neler olup bittiğini, ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Tek bildiğim şey, bu kahrolası herifin beni öldüreceği. Ama önce ben onu döverek öldüreceğim.

Darcey geriye doğru sendeledi ve ben de üzerine atılıp onu yere devirdim ve yüzüne öyle hızlı yumruklar savurdum ki nasıl tepki vereceğini bile anlamadı. Elleri sanki kendini korumaya çalışıyormuş gibi yukarı kalktı ama ben ona acımasızca vurmaya devam ettim; gözleri, çenesi, burnu, hepsi serbest kalmış ve bu hasta herifin kafasını koparmaya hazır haldeydi.

Darcey dizini yukarı kaldırıp beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben vücut ağırlığımı kullanarak onu yere sabitledim, yumruklarım kanına bulanmış ve vurmaktan uyuşmuştu.

Başım dönüyor. Kulaklarımda çınlamadan başka hiçbir şey duyamıyorum.

Brooklyn'e geri döndüm, anneme tecavüz eden o şerefsizi dövüyorum.

Şak şak şak, tekrar tekrar, hiç acımadan.

Onu öldüreceğim... çünkü o beni öldürdü.

Aniden bir kol boynuma dolandı, beni boğma pozisyonuna aldı ve iri bir adam beni Darcey'den geriye doğru çekti.

Sıkı bir göğse yaslandım, boğazımdaki kavrama sıkılaştı ve oksijenim kesildi. Neyse ki, bunun üstesinden nasıl geleceğimi biliyorum.

Kolunu gevşetene kadar başımı sertçe geriye, yüzüne doğru savurdum ve kurtuldum. Hızla ayağa kalkıp arkamı döndüğümde, Doktor Love'ın gözlerini ağır ağır kırpıştırdığını gördüm. Hemen doğruldu ve bana doğru geldi.

Ben de Glock'umu çıkardım. "Burada neler oluyor böyle?!"

Doktor Love ellerini havaya kaldırdı. "Rahat olun, memur bey. Biraz sakinleşelim."

“Sakin ol?” Sesim gürledi, gözlerim burnundan ve dudağından kan sızan, gözü şişmiş Darcey'ye dikildi. “Bu psikopat herif bir mahkumu daha öldürdü!”

"Bu suçlamalara dair herhangi bir kanıtınız var mı, Memur Chevelle?" diye soruyor Doktor Love, yaşananlara bakıldığında benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin bir şekilde.

"Sana bazı kanıtlar göstereceğim, seni kahrolası palyaço." Silahı doldurup, tam da o kendini beğenmiş, kibirli suratına doğrulttum.

“Velle, bekle.” Darcey titrek bacaklarıyla yavaşça ayağa kalktı. “Haklısın.” Doktora yaklaştı, ellerini havaya kaldırdı. “Ben yaptım. Kieran O’Malley'i ben öldürdüm.”

Kanım, dalga dalga gelen istikrarsız sular gibi vücudumda hızla akıyor. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Kontrolümü kaybediyorum, içimi hızla bir korku kaplıyor.

İstemsizce bir nefes veriyorum, uzun, kesik kesik bir nefes veriş bu, çünkü artık tamamen tükendim. Mahvoldum.

"Nasıl?" diye öfkeyle Darcey'e, silahımı ona doğrultup sonra da Love'a çevirdim. "Bunu nasıl başardın lan?"

Darcey bir an doktora baktı, sonra gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana döndü; gözlükleri yoktu, muhtemelen ona vurduğumda yüzünden fırlamıştı. "Hücrelerin anahtarları bendeydi..."

Midem alt üst oldu. Vücudumdan fırlayıp öyle sert bir şekilde aşağı düştü ki neredeyse ayakkabılarımın içine girdi.

“Nasıl… nerede…” Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Tamamen çıldırıyorum.

Darcey gözlerini kırpıştırıyor ve konuşamaz hale geliyor. Odadaki tek ses, hepimizin nefes alışverişinin sesi.

Silahı Love'ın yüzüne doğrultup hırlayarak, "Anahtarları ona verdin, değil mi?" diye sordum. O sessiz kaldı ve ben de öfkeyle, "Vermedin mi?!" diye bağırdım.

"Memur bey..." diye mırıldandı sonunda, dik durup gözlerini benimkine dikti. Odadaki seri katilin o olmadığını biliyorum, ama şu anda bundan pek emin olamazdım. "Olan oldu."

Alaycı bir şekilde başımı salladım ve silahımı indirdim. "Olan oldu mu? Gerçekten mi?" Doktor Love hiçbir şey söylemedi, ellerini indirdi. Darcey'ye baktığımda, yüzü kan içinde, sadece omuz silkti. Çenemi düşürerek iç çektim. "Artık sen gardiyanın sorunusun."

Odayı terk ederken yavaş ve yenilmiş hissediyorum. Sinirlerim beni ele geçirmiş, içimde ağır bir boşluk oluşmuş durumda.

Mahvoldum resmen. Bu yüzden beni öldürecek. Ne diyeceğim şimdi ki...?

Hücrelere geri döndüğümde Johansson'ın gitmiş olduğunu görüyorum. O'Malley'nin hücresine tekrar göz attığımda, yerde kanlar içinde hareketsiz yatan bedene defalarca bakıp duruyorum. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Tamamen çaresizim.

Hücre kapısını kapatıp onu şimdilik yalnız bırakmaya karar veriyorum. Başka çarem yok, bunu The Ivory'ye götürmeliyim... Beni suçlayacak ve bundan sonra olacaklardan ben sorumlu olacağım. Her zamanki gibi.

Her zaman olduğu gibi, bu yenilgiyi gülümseyerek karşılamak zorundayım...

Hücrelerin sırasını geri dönerken midem bulanıyor, yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde omuzlarım çökmüş durumda. Ama içimden bir ses, cezamı çekmeden önce diğer mahkumları kontrol etmem gerektiğini söylüyor.

Belki de Joy'un dün gece Dash'in buraya gönderilmesine çok üzüldüğünü bilmektendir. Belki de geri kalanlarının da kendi kan göllerinde yatmadığından emin olmak içindir.

Kim bilir, ama ben her hücrenin küçük pleksiglas pencerelerinden içeriye bakarak tüm mahkumların hâlâ orada olup olmadığını ve en azından görünürde ölü olmadıklarını doğruluyorum.

Sıranın sonuna geldiğimde duraklıyorum, kaşlarım çatılıyor.

Geri dönüp hepsini tekrar kontrol ettim, yedi mahkum saydım. Sekiz olmaları gerekiyordu.

Dash nerede lan?

Hemen Peters'a telsizle haber verdim.

"Öyle mi patron?"

"Dün gece Dash'i Doğu'ya sen ve Brenner getirdiniz, değil mi?" Ellerim titriyor.

“Evet. Bize bunu yapmanızı söylediniz…”

"Onu hangi hücreye koydunuz?"

Peters tereddütle, "On beş," diye yanıtlıyor. "Neden, sorun ne?"

“Hiçbir şey,” diye hırladım, on beşinci hücreye doğru öfkeyle yürürken. Lanet olsun, bomboş. “Onu oraya sen koyduğundan emin misin? Tanrı şahit, Peters, eğer bana yalan söylüyorsan, kafanı çıplak ellerimle vücudundan koparırım…”

"Velle, yalan söylemiyorum," diyor tamamen ciddi bir ses tonuyla. "Brenner'a sor. Hâlâ bilinci kapalıydı ama onu yere indirdik, deli gömleği giydirdik ve senin dediğin gibi kilit altına aldık."

Şakaklarımda aniden, şiddetli bir zonklama başladı.

Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor.

"Patron?" diye homurdandı Peters telsizden, ben hiçbir şey söylemeyince. "Her şey yolunda olduğundan emin misiniz?"

Şu anda neler olup bittiğini aklım almıyor. Sadece kendi kendime, "Her şey harika," diye mırıldanıyorum.

Sonra telsizimi kapatıp duvara yaslanıyorum.

Aşağı doğru kayarak kendimi boş bir hücrenin yanındaki yerde otururken buldum. Dascha Reznikov'un artık aramızda olmadığını tüm benliğimle biliyordum.

Ve bu yüzden… Ben öldüm resmen.

Motosikletimle adayı turlamayı bitirdiğimde hava kararmıştı. Kaçan bir mahkumu tespit etmek için ideal bir hava değil...

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu bulamayacağımı biliyordum. Kimseye söylememeye bilinçli olarak karar verdim. Ekibe kayıp bir mahkum olduğunu bildirmemek ve hepsinin burada, o Rus piçini aramak için ormanı didik didik etmelerini istememek benim tercihimdi.

Nedenini bile bilmiyorum. Alabaster Cezaevi'nin her koridorunda, her kapısını açıp, her dolabı, köşeyi ve her köşeyi kontrol ederken içimde kötü bir his vardı. Onun çoktan gittiğini biliyordum, bu yüzden bisikletime atladığımda güneş çoktan batmıştı.

Joy'a vardiya değişimini halletmesini söyledim, ben de kendi işlerimi halletmeye gittim... Çünkü bu benim işim. Dash'ten ben sorumluyum.

Onun kaçışı benim hatam.

Kaçmış olması sadece bir gerçek.

Bunu ben de biliyorum çünkü küçük iskeleye vardığımda teknem gitmişti.

Malikaneden birkaç metre uzaklıktaki eski, döküntü bir iskelede her zaman kendi teknemi bulundurdum. Sanırım buna acil durum teknesi diyebiliriz. Onu hiç kullanmıyorum, ama küçük teknehanede, bir gün çok hızlı bir şekilde kaçmam gerekirse diye benzin bidonları bulunduruyorum.

Tıpkı şimdi olduğu gibi. Şu anda, o lanet olası tekneye çok ihtiyacım vardı.

Ama gitti. Sanırım anahtarları içinde bırakmak en akıllıca kararım değildi, ama bir sıkıntı anında atlayıp gidebileceğimi bilmem gerekiyordu.

Dash'in tam olarak bunu yapmış olma olasılığı giderek artıyor.

Şu küçük serseriye hakkını vermek lazım... Cesur ve azimli.

Ben de öyle olurdum sanırım.

Dash'in kaybolduğunu başka kimsenin fark edip etmediğini bilmiyorum. Telefonum ve telsizim saatlerdir kapalıydı.

Mesele şu ki, gardiyana olanları ne kadar çabuk anlatırsam, o da adamlarını Dash'i aramaya o kadar çabuk gönderebilir. Kaçınılmaz olanı geciktirmek için harcadığım her saniye, onun kaçmasına yardımcı oluyor.

Sanki bunu bilerek yapıyorum...

Ama neden böyle bir şey yapayım ki? Dash'in kaçmasını istemiyorum. Üstelik onu hapishanede tutmak da illa umurumda değil. Yüz bir mahkumumuz olsun ya da olmasın, hiçbir şey değişmez. Her iki durumda da burada mahsur kalmış durumdayım.

Ama aynı zamanda, onun özgürlüğüne kavuşması doğrudan benim sorumluluğumda. Kaçışında fiziksel olarak bir rolüm olup olmaması

önemsiz. Bu olayda kelimenin tam anlamıyla ben sorumluyum ve bu yüzden neden henüz kimseye söylemediğimi gerçekten anlamıyorum.

Kaçınılmaz olanı uzatmak benim tarzım değil. Gerçekçiyim. Ona ne kadar geç söylesem de, bunun bana vereceği acı astronomik olacak. Hatta şimdi söylemezsem ve o bunu kendi başına öğrenirse, durum çok daha kötü olacak.

Belki de hayatta kalamayacağım.

Ama ben hâlâ bir saatten fazla bir süredir iskelede oturmuş, suya bakıyorum. Suyun tahtalara çarpmasını izliyor ve ne kadar mahvolduğumu düşünüyorum.

Genellikle önceliğim hayatta kalmaktır. Ölmek istemiyorum… Hayatta kalmalıyım. En azından annem için. Ve kendim için. Gardiyanın John Chevelle'i öldürmesine izin verirsem ona büyük bir kötülük yapmış olurum.

Rook ve eski sevgilimle olan bu ilişkiyi keşfetmeye devam edeceğim... Biliyorum ki, ortadan kaybolsam bile, birlikte iyi olacaklardır. Ve birbirlerine sahip olmaya devam edeceklerini bilmek beni rahatlatıyor.

Ama aynı zamanda bu adada bir şehit gibi var olduğumu da hissediyorum. Eğer tüm Fildişi'nin gazabını üzerime almak için buradaysam, bu onun gazabı diğerlerine dağıtmasını engeller.

Bunu daha önce kimseye itiraf etmemiştim. Bu imajın bir parçası da, onların umrumda olmadığımı veya güvenliklerini umursamadığımı düşünmelerini sağlamak. Ama elbette, umursuyorum...

Onlar benim insanlarım. Tek arkadaşlarım, aslında ailem.

Bunu benden duymayacaksınız ama hepsini önemsiyorum. En çok da Rook ve Joy'u.

Onların bana ihtiyacı olduğunu söylemiyorum, ama burada zincirlenmiş, kan içinde ve morarmış halde olmayı, rüzgârda savrulup yerime onların çekmesine bırakmaktan daha çok tercih ederim.

Gözlerimi ovuşturarak sonunda ayağa kalktım. Sırtım tutulmuştu ve uzun süre yerde oturduğum için kalçam uyuşmuştu. Okyanusa son bir kez baktım; yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında uzanan uçsuz bucaksız, simsiyah bir alan. Ay uğursuz bir parıltı veriyordu ve acaba Dash'in şu an daha iyi görmesine yardımcı oluyor mu diye merak ettim.

Ya da belki de çoktan gemiden inmiş, New York'ta bir yerlerde telaş içinde bir şeyler arıyordur.

Belki de ölmüştür.

Kim bilir, ama artık kendimi toparlayıp şeytanla yüzleşme zamanım geldi.

Bisikletime binip cephaneliğe geri döndüm, park edip kilitledim. Dışarıda durup hapishaneye baktım. Devasa ve tehditkar, olduğu şeye göre çok fazla yer kaplıyor… Kayıp, işkence görmüş ruhlar için bir oda.

Geri dönüp bir SUV kiralayıp eve gidebilirdim. Ama gitmiyorum.

Bunun yerine, malikaneye geri yürümeye karar verdim. Daha fazla oyalanma…

Daha doğrudan bir yol olduğu için ormandan giriyorum ve tabancamın kılıfındaki el feneriyle yolumu aydınlatıyorum. Hapishanenin içindeki kanala giden lağım giderini görünce duruyorum, gözlerim kumdaki çamurlu, dışkıyla kaplı ayak izlerinde oyalanıyor.

Çocuk resmen bir Şavşani Kelebeği vakası yaşadı ve içimden bir ses ona çok saygı duyuyor. O yolculuk iğrenç olmalıydı.

Buradaki ormana açılan kanalizasyon çıkışında demir parmaklıklar olması gerekiyor. Ama yine de burası dökülüyor. Parmaklıklar çoktan paslanmış ve parçalanmış, bu da özellikle Dash'in boyundaki birinin kırık, sivri metal parmaklıkların arasından kolayca geçmesine olanak sağlıyor.

Bu, fon yetersizliğinin yol açtığı sayısız sorundan sadece biri ve bunların hepsiyle başa çıkmam bekleniyor.

Ormanı geçip malikanenin güney kapısına vardığımda bitkin düşmüştüm. Adanın vahşi doğasından bir canavarın çıkıp beni parçalayarak öldürmesini diliyordum ama şansım yaver gitmedi. Hala buradayım, hala nefes alıyorum ve kendimi ömür boyu sürecek bir cezaya zihinsel olarak hazırlıyorum.

Konağın ön kapısından girmeye bile zahmet etmedim. Doğrudan, adamlarından birinin koruduğu kapısına gittim. Adam tereddüt etmeden kapıyı açtı ve ben de güçsüz ve sendelemekte zorlanarak içeri girerken gözlerimi kaçırdım. Geç saat olduğu için nerede olacağından emin değildim. Ama bir yanım onun beni beklediğini biliyordu.

Bir yanım onun zaten bildiğini biliyor.

Önce çalışma odasından geçiyorum, kütüphanesinin yanından. Oda bomboş, her yer karanlık ve o kadar sessiz ki nefes alışverişim bile duyulabiliyor. Sığınağının alt katının tamamını kontrol ediyorum, onu hiçbir yerde bulamıyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ikinci katı geçiyorum ve oraya bile çıkmamayı tercih ediyorum. Doktor Love'ın orada

kaldığından oldukça eminim, ancak bu durum gardiyan tarafından hiçbir zaman doğrulanmadı veya reddedilmedi.

Üçüncü katta, ofisinden gelen loş bir ışık huzmesi görüyorum. Yutkunuyorum, yavaşça ona doğru yürüyorum, midem bulanıyor ve kendimi hasta hissediyorum. Kapıya yaklaşırken derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum.

Ama ben daha konuşamadan, sesi fısıldadı: "İçeri gel, Jonathan."

Başımı öne eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, teslim olmadan önce kendime son bir anlık korku yaşama izni veriyorum.

Ve doğrulduğumda, gözlerimi yeniden açtığımda, kaderimi tamamen kabullenmiş oluyorum.

Hadi başlayalım.

Kapıyı iterek içeri girdim, gözlerim onun oturduğu sandalyeye takıldı. Masanın arkasında, biraz geriye yaslanmış, elinde bir bardak koyu renkli içkiyle oturuyordu.

"Lütfen kapıyı kapatın."

Gözleri, ben bakarken o da bana dikilmiş, siyah, güçlü, acı dolu küreler. Şimdiden görebiliyorum, bana neler yapabileceğini biliyor. Onu tanıdığım günden beri bunu yapıyor.

Beni kontrol etmek için kullandığı şey.

Beni buraya getiren birçok şey var, hâlâ burada olmamın birçok sebebi var. Gözlerindeki düzen ise buzdağının sadece görünen kısmı.

Bardağından bir yudum alıp beni izliyor. Ben ise öylece, kıpır kıpır, gergin ama bir o kadar da sakin bir şekilde duruyorum.

İşte tam da bu noktada devreye giriyor. İşte bu yüzden…

"Ne yapacağını biliyorsun," diye mırıldandı neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Başka bir talimat beklemeden, refleks gibi, botlarımı çıkarıp kapının yanına bıraktım. Ardından üniforma gömleğimin düğmelerini hızla açıp, gömleği çıkarıp katlayıp yere bıraktım. İç gömleğimle de aynı şeyi yaptım.

Dik duruyorum, kollarım yanlarımda sarkık, çenem aşağıda, ama gözlerim onun gözlerinde. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, ne kadar zaman geçtiğini bile anlayamıyorum. Konuşmamı mı yoksa bir şey yapmamı mı bekliyor, asla anlayamıyorum. Hiçbir fikrim yok ve bu da vücudumdaki her kası gergin bir bekleyişe sokuyor.

Bana göz kırptı. "Neden burada olduğunu biliyorum, Jonathan." Ses tonundaki sakinlik tüylerimi diken diken etti. "Dizlerinin üzerine çök."

Hemen dizlerimin üzerine çöküyorum. Başım yana eğik, gözlerim yere dikili, ellerim avuç içlerim uyluklarımın üzerinde duruyor.

"Sürünerek ilerleyin," diye emretti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çömelerek, nefesimi tutmaya çalışırken ciğerlerim daralmış bir halde yavaşça ona doğru sürünüyorum. Utanç yüzümü kızartıyor, ona yaklaştıkça daha da yakıcı bir hal alıyor.

Onun oturduğu yere vardığımda, dört ayak üzerinde durdum. Gözlerimi pahalı ayakkabılarına diktim, önümde hareket ettiğini hissettim. Ama o söylemedikçe yukarı bakmaya cesaret edemedim. Ki o da söyledi.

"Bana bak." Çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü yana eğdi.

Gözlerimiz kenetleniyor ve onun şeytani... iblisvari irislerinin benimkileri yuttuğunu görüyorum. Loş ışık onu gölgeler içinde çerçeveliyor; yüzünün keskin hatları, boynunun eğimi, solgun teni ve beyaz saçları. Adeta parlıyor.

Parmakları boğazımdaki adem elmacığını okşamak için aşağı doğru kayıyor, kısa tırnakları boğazımı sanki sertçe okşuyormuş gibi tırmalıyor. Titrediğimi gizlemeye çalışıyorum.

Bir an için beni bırakıp masasının çekmecisini açıyor ve çok iyi bildiğim bir şeyi çıkarıyor; onu ellerinde tutarken gözlerim tekrar bana dönüyor.

"Sence benim için uslu bir çocuk oldun mu, Jonathan?" Tasmanın tokasını çözüyor, metal çıtçıtlar ışıkta parıldıyor.

Başım yavaşça sallanıyor ama konuşamıyorum. Şu anda sesim olup olmadığından bile emin değilim.

“Konuş!” Yüzüme sert bir tokat attı. Başım sağa savruldu, yanağımda anında bir yanma hissettim.

"Hayır efendim." Sesim titriyordu, ensemde şimdiden ter damlaları belirmişti.

“Haklısın,” diye mırıldandı. “Aslında, son derece kötüydün. Birçok açıdan tatmin edici değildin. Hayal kırıklığı yarattı.”

"Özür dilerim efendim," diye inledim, o da öne eğilip boynumdaki tasmayı takarken.

O kadar sıkı çekiyor ki, deri hemen etime batıyor ve ben inliyorum.

"Bunu gerçekten mi kastediyorsun?" diye soruyor, gözleri iri ve sert bir ifadeyle.

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Nefesini dışarı verdi. "Özür dileme kısmına birazdan geleceğiz. Şimdilik lütfen doğrulun."

Hâlâ dizlerimin üzerinde eğiliyorum, sırtımı doğrultuyorum ve gözlerimi onun ayakkabılarına dikmişken, o da tasmanın zincirlerini meme uçlarımdaki piercinglere bağlıyor. Zincirler yeterince ağır olduğu için çekiyor ve acıtıyor, ama bu acı testislerime belirgin bir nabız atışı getiriyor.

Çok kıvranmak istiyorum ama biliyorum ki bu bana bir tokat daha kazandıracak.

Deri tasmayı yakama takıyor, yumruğunun etrafına doluyor ve ben sendeleyene kadar çekiştiriyor, sonra da bacaklarına çarpıyor.

“Yaklaş biraz,” diye hırladı. Ona doğru yavaşça yaklaştım ve o da mırıldanarak sol elinin parmaklarıyla saçlarımı okşadı. “Aferin oğlum. Gördün mü? Nasıl dinleyeceğini biliyorsun. Nasıl itaat edeceğini biliyorsun. Peki, bu odanın dışında emirleri yerine getirmek neden bu kadar zor senin için?”

Donakaldım, göğüs uçlarıma asılı zincirler ve boğazımdaki gerginlik yüzünden pantolonumun içinde testislerim zonkluyor. Düşünemiyorum bile.

Tasmanın ipini o kadar sertçe çekti ki, başım öne fırladı ve öksürdüm, tasma boğazımı sıkıyordu. "Benimle konuşurken cevap ver, memur bey."

Kalp atışlarım hızlanmış, göğüs kafesimin arkasında şiddetle çarpıyordu. Soruyu zar zor hatırlayabiliyordum, tereddüt ediyordum ki yüzüme bu sefer daha sert bir tokat daha attı.

"B-ben... bilmiyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

“Bu bir sorun gibi görünüyor.” Başını yana eğdi. “Sonuçta, bekçi köpeğime bile itaat edeceğine güvenemezsem, kime güvenebilirim ki?”

"Bana güvenebilirsiniz efendim," diye hırıltılı bir sesle, toplayabildiğim tüm özgüvenle konuştum. "Söz veriyorum."

“Tutamayacağın sözler verme, Jonathan,” diye öfkeyle söylendi, beni tasmasından bir kez daha kendine doğru çekerek. “Senin gözetimindeyken bir mahkum daha öldürüldü.” Sandalyesinde eğildi, yüzünü benimkine dayadı. “Bir mahkum kaçtı. Sonuçlarını kabul etmeli ve durumu nasıl düzelteceğini bana bildirmelisin.”

“Ne isterseniz yaparım.” Sesim titriyor. “Her şeyi.”

Bir an sessiz kalıyor, odanın havası uğultulu. Göğüs uçlarım zonkluyor, boynum şimdiden ağrıyor ve boğazım o kadar kuru ki neredeyse yutkunamıyorum.

“Öncelikle şunu söyleyelim.” Saçlarımdan bir tutamını kavrayıp, kafa derim acıyana kadar çekiştirdi. “Özür dile. Ne kadar pişman olduğunu görmek istiyorum, canım.”

"Evet, efendim." Otomatik pilot modunda başımı sallıyorum.

Şu an kendim gibi hissetmiyorum. İnsan bile değilim.

Onun ayaklarının dibinde diz çöküp kaderimi böyle kabullendiğimde, sanki bedenimin dışında, başka bir yerden izliyormuşum gibi hissediyorum. Bu odada değilim.

Bu ben değilim. Bunun kim veya ne olduğunu bilmiyorum.

Her zamanki gibi, onun hoşuna gittiğini bildiğim yalvarma hareketlerine başlıyorum. Yüzümü bacaklarına ve ellerine yaslıyorum. Yere iyice eğilip ayakkabılarını yalıyorum. Bunu sevdiğini biliyorum çünkü bacaklarını daha da açıyor ve pantolonunun önünden ereksiyonunu görebiliyorum.

Her zaman penisini ellememi istemez ama bu sefer beni iyice aşağılamak istediğini biliyorum. Bunun için saçlarımdan bir tutamını yakalayıp yüzümü kasıklarına bastırıyor ve ben de dudaklarımı kumaşın üzerinden penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirerek, zihnimin uzak bir köşesinde kaybolana, bulanık ve puslu bir halde, iç çamaşırıma meni sızana kadar yalıyorum.

"Ne kadar üzgünsün?" diye hırıldayarak sordu, parmakları kemerini çözmek için yukarı doğru kaydı.

"Çok özür dilerim efendim," diye mırıldandım, dudaklarım pantolonundaki uzun, sert şeklin üzerinde gezinirken. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok çok özür dilerim."

"Güvenimi yeniden kazanmak için ne gerekiyorsa yapacak mısın?" diye soruyor, kemerini ilmeklerden kurtarırken.

Korku uzuvlarımı delip geçiyor, kollarım titriyor. "Evet efendim. Ne isterseniz."

"Aferin oğlum," diye içini çekti ve beni tasmasından çekerek geriye doğru itti, ben de sendeledim ondan uzaklaştım.

Sandalyesinden kalkıp beni itaatsiz bir köpek gibi tekmeledi. Öne doğru biraz sendeledim, bastırılmış öfkenin titremeleri uzuvlarımdan geçti. Yıllar içinde bunu bastırmak ve kendimi bu aşağılanmaya katlanmaya zorlamak konusunda ustalaştım. Artık fark bile etmiyorum.

Herhalde beni böyle eğitti.

"Pantolonunu indir," diye emretti ve ben de itaat ederek pantolonumu ve iç çamaşırımı uyluklarıma kadar indirdim. "Bunun nasıl işlediğini biliyorsunuz, memur bey."

Başımı sallıyorum, olacakları bildiğim için sinirlerim titriyor, yüzümü onun pahalı oryantal halısına bastırıp kalçamı yukarı kaldırıyorum.

İlk darbeden önce hiçbir uyarı almıyorum. Hiç beklemediğim bir anda geliyor ve kahrediyor. İlk darbe beni her zaman şok ediyor. Bunun ne kadar acı verdiğini her seferinde unutuyorum… Ta ki o bana hatırlatana kadar.

O, bir eliyle tasmayı sıkıca tutarken diğer eliyle kemeriyle beni kırbaçlayarak devam ediyor. Bu bir dominant/itaatkar ilişkisi değil… Güvenlik kelimem yok. Bundan zevk alıp almamam umurunda değil, ki ben de bir bakıma, sapıkça bir düzeyde zevk alıyorum. Ama kesinlikle beni ya da kendini tatmin etmeye çalışmıyor.

Bu, kelimenin tam anlamıyla bir cezadır.

Yirmiden sonra saymayı bıraktım. Kalçam o kadar uyuşmuş ve tahriş olmuş ki, hiçbir şey hissedemiyorum. Altımdaki halıya işleyen gözyaşlarım ve sümüklerimden, halıya saplanan parmaklarımdan, tüm acı ve hislerden kasılan kasıklarımdan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Bu odanın dışındaki dünyaya karşı tamamen duyarsızlaştım; kötü sırrım burada saklı.

Ama sonra duruyor ve her şey çok gerçekçi bir hal alıyor. Soğuk hava şişmiş tenimi yakıyor ve oksijen için nefes nefese kalıyorum. Arkamda bir şey duyuyorum ama başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum.

Sesini tanıyorum ama... Mastürbasyon yapıyor.

Yaklaşık bir dakika kadar penisini okşadı, sonra da boşalma sıvısının sırtıma sıçradığını hissettim. Her yerime boşalıyordu ve ben de testislerim acıdığı için, kendim de boşalmaya ihtiyaç duyduğum için yere doğru ağlıyordum.

Bunun beni nasıl cezbedebileceğine dair hiçbir fikrim yok. Tiksinmem, iğrenmem gerekirdi.

Bu adamdan, hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmedim. Onun şeytani, işkenceci bir iblis olmasından dolayı ondan tiksiniyorum.

Ama yine de tasmasını çekiştirip iç çektiğinde yanına gidiyorum.

"Kalk ayağa." Dizlerimin üzerine kalktım, boğuk sesli emirlerini dikkatle dinledim. "Beni temizle."

Penisinin ucunu yalıyorum, orgazmının kalıntılarını alacak kadar emiyorum, tuzlu tadı yutuyorum. Penisim sertleşmiş ve pantolonumun

içinde sıkışmış, tüm meni öncesi sıvım akıp pelvisimde ıslanıp kuruyor.

Fildişi rengi bir ses çıkarıyor, yüzümü nazikçe okşuyor. "Aferin oğlum." Yüzümü kaldırıyor, ona bakmak zorunda kalıyorum ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Senin için hâlâ umut var, Jonathan. Yeter ki bir daha bana ihanet etmeyesin."

Korku. Öfke. Tahrik. Utanç. İhtiyaç. Hiddet. Şehvet.

Nefret.

Aşk.

Bütün benliğim karanlığa karışıyor. Ve ben sadece boşluktan ibaretim.

TWENTY-FOUR

Joy

Bir şeyler ters gidiyor.

Her zaman iyi sezgilerim oldu. Yıllar içinde aklımın gücüne sonuna kadar güvenmeyi öğrendim. Beni bir şeye karşı uyardığında, ona inanıyorum. Çünkü sadece ben kendim için neyin gerçekten iyi olduğunu ve neyin olmadığını biliyorum.

Velle'yi bütün gün görmedim. Dün gece kayboldu ve bu sabah da ortada yoktu. Elde ettiğim tek şey bir mesajdı…

Lucky: Bugün çok başarılısın!

Vardiya değişimlerini bana yaptırması olağan dışı bir durum değil. Ama bunu iki gün üst üste bana yaptırması garip. Özellikle de hiçbir açıklama yapmadan.

Henüz kimse bana açıkça neler olup bittiğini sormadı, zaten sorsalar da bir cevabım olmazdı ama hepsinin içten içe merak ettiğini hissedebiliyorum. Velle nerede?

Rook çok gergin. Bunu her şeyden daha güçlü hissedebiliyorum. Duygularını dışa vurma eğiliminde ve şu anda tam anlamıyla stresli. Velle için aşırı derecede endişeli ve onun iyi olduğundan emin olmaya çok ihtiyacı var.

Öğlen saatlerinde telsizimdeki direkt hattıma bir çağrı geldi. "Memur Jameson..."

Bu Velle ve sadece adımı söylerken bile o kadar çok yanlış şey var ki, anında geriliyorum.

"Naber? İyi misin?" diye sormak zorundayım. Çünkü duygularımı dışa vurmak benim tercih ettiğim bir tarz olmasa da, özellikle Velle söz konusu olduğunda endişelenmediğim anlamına gelmiyor bu.

“Tüm mevcut personele kısa bir bilgilendirme yapmanızı istiyorum.” Hemen konuya giriyor. “Kieran O’Malley öldü ve Dascha Reznikov kaçtı.”

Sanırım bir an için bilincimi kaybettim.

Beynim hâlâ onun sözlerini sindirmekle meşgul. Tırnaklarımdan birini kırdığımı fark edene kadar telsizi ne kadar sıkı tuttuğumun bile farkında değilim.

“Ah… Kay…” Kelime iki parça halinde çıkıyor.

“Evet. Şu an için daha fazla bilgi yok, ama… herkesin bilmesi gerektiğini düşündüm.” Bu cümlesinde ne kadar yorgun olduğunu anlayabiliyorum.

Bu sabah onu hiç görmediğimize göre, gardiyanın onu bütün gece bir yerlerde tuttuğunu söylemek yanlış olmaz. Ve elimde fiziksel bir kanıt olmasa da -hiçbir zaman olmadı- ona tatsız bir şeyler yaşandığını biliyorum.

Bu düşünceler karşısında hissettiğim duygular çok yoğun, bu yüzden onları bir kenara bırakıp işime odaklanıyorum ve ona, "Yani... Dash ile ilgili başka bir işlem gerekmiyor mu...?" diye soruyorum.

Velle neredeyse bir dakika boyunca bana hiçbir yanıt vermedi, sonra homurdanarak, "Hayır. Biz hallederiz." dedi.

Biz... Biz hallederiz.

Onun kendisinden ve müdürden "biz" diye bahsetmesi asla iyiye işaret değildir.

Dilimin ucunda bir milyon beş şey var. Ama hepsini geri püskürtüp, "On dört" diye mırıldanıyorum.

“Joy…” diye karşılık verdi, sesi daha yumuşaktı, “Şunu bil ki, bundan sonra işler çok daha kötüye gidecek.” Sözlerindeki ciddiyet karşısında istemsizce yutkundum. “Onlara tam bir karantina beklemeleri gerektiğini söyle.”

Kahretsin… Gözlerimi kapatıp parmaklarımla o kadar sert ovuyorum ki, tekrar açtığımda gözümün önünde lekeler görüyorum. "Anlaşıldı."

Sonra tekrar çevrimdışı oluyor.

Personelle yaptığım görüşme tam da beklediğim gibi geçti. Bir mahkumun daha ölmesi kimseyi gerçekten şaşırtmadı, çünkü ne yazık ki bu tür olaylar olması gerekenden daha sık yaşanıyor.

Ancak Dash'in kaçışı konusu gündeme gelince, insanlar biraz paniklemeye başladı.

Doğal olarak, Brenner ve Peters paranoyak. Onu Doğu kanadına götürenler onlardı, onu gören son ekip üyelerimiz onlardı. Teorik olarak, sorumlu tutulabilirlerdi. Şu anda gardiyanlar arasında da benzer bir panik havası var. Karantina, müdürün sadece burada kalan mahkumları değil, bizi de cezalandırmak için ciddi planları olduğu anlamına geliyor.

Dash'in kaçmasına kimin yardım ettiğini henüz bilmiyorsa, öğrenecektir. Ve tepkisinin iyi olacağını sanmıyorum.

Kimseye göstermek istemiyorum ama çok gerginim.

Dash buraya geldiğinden beri ona kaçak mal tedarik ediyorum. Gardiyan elbette bunun farkında. Kontrol odası görevlilerinin benden ne kadar korktuklarına bakılmaksızın, Gardiyan tüm yayınlara doğrudan kişisel dizüstü bilgisayarından erişebiliyor. Neler olup bittiğini onlara sormasına gerek yok. O her şeyi kendi başına, tıpkı bir reality şov gibi izliyor.

Biz gardiyanların her birinden yayılan genel gerginliğin dışında, mahkumlar da sorular soruyor. Luthor, Ren ve Kang bütün gün ensemde nefes nefese Dash'in iyi olup olmadığını soruyorlar. Ben de onlara bilmediğimi ve bu konuda beni rahat bırakmalarını söyleyip duruyorum.

Gerçeği duymaları an meselesi... Sonuçta bu duvarlar konuşuyor.

Ama bu benden kaynaklanmayacak. Şu an daha fazla soruna ihtiyacım yok.

Vardiyamız neredeyse bitmek üzereyken ve Velle'yi hala görmemişken, onu kontrol etmeye gitmeye karar verdim.

Rook ve ben, kameraların olmadığı bir hücreye, koridora gizlice giriyoruz.

“Çok endişeliyim, Joy.” Duvara yaslandı, elimi sıkıca tuttu. “Ya tehlikedeyse?”

“O her zaman tehlikede,” diye homurdanıyorum. “Hepimiz tehlikedeyiz. Şimdi ne dediğimi anlamıyor musun? Kimse buraya kendi isteğiyle gelmiyor.”

Ona verdiğim bakış oldukça açık. Hala neden burada olduğunu bana söylemesini çok istiyorum. Artık saçmalık yok. Şimdiye kadar yaşadığımız

onca şeyden sonra, en azından doğruyu söylemesi gerekirdi diye düşünürsünüz.

Ama o sadece gözlerini kapatıp kafasını duvara vuruyor. "Sence Dash nereye gitti...?"

Nedense aklıma gelen ilk şey Kemper oluyor. Hâlâ birbirlerini tanıdıklarını bile sanmıyorum ama içimde bir şüphe var. Onunla iletişime geçmeyi denemeliyim...

Meksika'daki evlilik yıld dönümü tatilinde onu rahatsız etmek istemem ama teknik olarak birkaç gün öncesine kadar Dash'e ikramlıklar sağlayan kişi o olduğu için, adamın artık burada olmadığını bilmesinin faydalı olabileceğini düşünüyorum.

“Kim bilir.” Duvarın üzerinde Rook'un yanında duruyorum. Başımı omzuna yaslıyorum. “Akıllıysa, ülkeyi terk etmiştir.”

Rook'un kafası bana doğru döndü. "Sence kim onun kaçmasına yardım etti? Yani, en azından birinin onu hücreden çıkarmış olması gerek..."

Onun endişesini gözlemlemek için ona yukarıdan bakıyorum. Doğu kanadında Dash'i kaybetmesiyle sonuçlanan o fiyaskodan sonra, kendisinin de olaya karışmış olabileceğinden korktuğunu düşünüyorum. Uzanıp parmaklarımı yumuşak dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Kemerini bağla, Cookie. Yolculuk biraz sarsıntılı olacak."

Alnını benimkine yaslıyor ve bir an öylece kalıyoruz. Rook benim için çok güven verici bir varlık. Birine ihtiyacım olduğunda yanımda olan bir arkadaş, ama daha da önemlisi, gerçekten iyi bir insan. Zaman zaman garip gelse de, onun yatağında uyumak ve biraz da olsa yakın olmak gerekli gibi geliyor. Onunla birlikte olmak çok kolay.

Bununla birlikte, devasa dövmeli bir canavarın ait olduğu boşluğa dair huzursuz bir farkındalığı paylaşıyoruz.

Tuhaf ama üçümüzün bir araya geldiği geceden beri Velle'ye karşı içimde dayanılmaz bir özlem var. Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum ama bana buraya ilk başladığım zamanı hatırlatıyor. Beni cazibesiyle, kaba mizah anlayışıyla, tehlikeli derecede yakışıklı görünümüyle ve mükemmel penisiyle büyülediği zamanı.

Kendimi yeniden on sekiz yaşında gibi hissediyorum, bu çok tuhaf bir durum. Ve Rook olmasaydı bu duyguların hiçbirini yeniden keşfedemezdim diye düşünüyorum.

İşte bu yüzden üçümüz birbirimizin etrafında tökezleyerek, bu berbat durumun üstesinden gelmeye çalışıyoruz, bir yandan da hiçbir şeyin mutlu

sonla bitmeyeceğini biliyoruz.

Rook'un yanağına bir öpücük kondurup onu bırakarak Velle'yi aramaya koyuldum. Onu bulmak için Muhafız'ın inine gitmek zorunda kalmamayı gerçekten umuyorum, ama ne gerekiyorsa yapacağım.

Onu görmem lazım. İyi olduğundan emin olmam gerek.

Hapishanenin kimsenin gitmediği tüm gizli yerlerini kontrol ediyorum; Batı kanadındaki silah deposunu, bodrumu, Velle'nin gardiyan için çalıştığı zamanlarda genellikle bulunduğu kutuyu... Ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Doğu kanadına doğru ilerleyerek O'Malley'nin hücresini kontrol ettim; hücrenin tamamen boş olduğunu ve yoğun bir çamaşır suyu kokusuyla dolu olduğunu gördüm.

Bu da aklımı başka yerlere götürüyor…

Hapishanenin arka çıkışlarından birinden çıkıp ağaçların arasına giriyorum. Burası sessiz, sadece ara sıra bir martının çığlığı ve okyanus sesleri duyuluyor. Güneş hala parlıyor, yaz mevsimi bize varlığını bahşettikçe daha geç saatlere kadar batmıyor, ama saate bakılırsa karanlık yakında çökecek.

Birkaç dakika yürüdükten sonra adanın ortasındaki o noktaya ulaştım. Kimsenin gelmeye cesaret edemediği bir yerdi orası. Ve tahmin ettiğim gibi, yaklaştıkça, küreğin toprağa saplanma sesini ve kazı yapan kişinin zorlu nefeslerini duydum.

Yavaşça yaklaşırken Velle'nin başını görüyorum. Yaklaşık altı metre derinliğinde bir çukurda duruyor, yüzünde ter ve toprak var. Yaklaştıkça kendimi daha da kötü hissediyorum. Tamamen bitkin olduğu çok açık. Şaşkın ve kararlı bir halde, kendinden geçmiş bir halde görünüyor.

Mezarın yanına yaklaşırken beni fark etti, işini bitirirken gözlerim çarşafa sarılı cesede kilitlenmişti. Çok kanlı bir çarşaf.

Velle kazmayı bırakıp küreği çukurdan dışarı attı ve koluyla alnını sildi. Tırmanmaya başladı ama ben uzanıp elimi uzattım, yukarı çekmesine yardım ettim.

Dışarı çıkıp karşımda durduğunda, yorgun bir şekilde içini çekti ve "Teşekkürler," diye mırıldandı.

“Velle…” diye başladım, sonra durdum; onu kızdırmak ya da daha fazla strese sokmak istemiyordum, ama aynı zamanda bana ne olup bittiğini, hem de hemen şimdi anlatması gerektiğini de biliyordum. Gözlerim onun çaresiz

ifadesinden boğazındaki belirgin kırmızı ize kaydı. Yutkundum, bakışlarım tekrar ona döndü. “Neler oluyor? Anlat bana… lütfen.”

Bir an sessiz kalıyor, ayaklarımızın dibindeki cesede sinsi sinsi bakıyor.

İçimde bir suçluluk duygusu kaynıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor..." Bu, gözlerinin tekrar bana dönmesine neden oluyor. "Sanırım ağzımdan kaçacak."

“Ne olabilir?” Bakışları kısılıyor.

Derin bir nefes alarak itiraf ediyorum: "Dash'e bir şeyler veren bendim."

Bana şaşkınlıkla bakarken gözünün seğirdiğini düşünüyorum. "Neden...?"

“Kemper benden istedi,” diye nefes nefese cevap verdim. Bunu söylemek iyi geldi ama onu şu anki haline getirmek her şeyi mahvediyor. “Gittiğinde… Dash'e göz kulak olmamı istedi. Bana bir şeyler almam için para gönderiyor. Umarım neden sana söyleyemediğimi anlayabilirsin…”

Velle gözlerini kırpıştırdı, elleriyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım... kahretsin hayatım."

Dudaklarımı ısırdım, korkunç bir his göğsüme doğru yükseldi. "Seni hiçbir şeye karıştırmak istemedim. Ama Kemper'e borçluydum."

"Kemper'e mi borçluydun??" diye öfkeyle bana bakarak söylendi. "Bizi terk eden o pisliğe mi?"

Sözlerim yetmiyor. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Velle hırıltılı bir nefes verip odada volta atmaya başladı. "Joy... bu iş berbat. Ben mahvoldum, bunun farkında mısın?? Bunun için de beni suçlayacak! Ve şimdi sonsuza dek benimle olacak."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde onu izliyorum; titriyor, sarsılıyor ve saçlarını çekiştiriyor.

“O seni elde edemez…” diye mırıldanıyorum.

Velle durdu ve bana baktı. Kaşları çatılmıştı ve gerçekten de dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi görünüyordu. Ya da kendini o lanet olası mezara atacakmış gibi.

Bir adım öne attım ve parmak uçlarımla boğazındaki kızarmış, tahriş olmuş ize dokundum, yutkunmasının dokunuşum altında kesildiğini hissettim.

“Öyleyse hadi buradan gidelim,” diyorum. “Her şeyi boş ver. O… Bunu yapamaz işte.”

Velle zorlanıyor, maskesi gözlerimin önünde düşüyor. Dudaklarını ısırıyor.

Ama sonra gözleri aniden kapandı ve başını sallayarak geri çekildi. "Hayır... Sadece o değil. Ben... Ben de istiyorum. Cezalandırılmayı hak ediyorum. Bu benim hatam."

"Hayır, kesinlikle değil!" diye tısladım. "Kendine yalan söylemeyi bırak, Velle!"

Kükreyerek yerden küreği kaptı. "Bu kahrolası heriften nefret ediyorum!" Küreği kaldırıp yerde yatan cesedin üzerine indirdi ve küreğin ucuyla onu dövdü.

Tekrar tekrar yapıyor... Ölü bedeni nefessiz kalıp, hıçkırıklar ve hırıltılar çıkarana kadar defalarca dövüyor.

“Tamam.” Kolunu nazikçe kavradım. “Sorun yok. Sadece rahatla.” Başını salladı ama ben onu daha sıkı tuttum. “Bunu birlikte çözeceğiz.”

“Hayır…” Küreği gürültüyle yere bıraktı. “Seni de bu işe karıştırmayacağım. Sen ve Rook bu işten uzak durmalısınız. Onunla ben ilgilenirim. Onunla başa çıkabilirim…”

“Hayır. Velle—”

"Tartışmaya açık bir konu değil, memur bey," diye hırladı bana. "Gidin. Adamlarımızla ilgilenin. Ben de onunla ilgilenirim."

Tartışmaya devam etmek istiyorum çünkü söylediklerinden nefret ediyorum. Ama bunun hiçbir faydası olmadığını biliyorum.

Gardiyanın onun üzerindeki kontrolü çok sıkı. Velle'yi tanıdığımdan beri durum böyle ve giderek daha da kötüleşiyor. Bu durumun onu öldürmesini izlerken ölsem de, burada akıllı davranmalıyım.

Birini istismarcı, manipülatif bir ilişkiden ayırma konusunda hiçbir deneyimim yok, ancak bununla doğrudan yüzleşmenin muhtemelen doğru yol olmadığını biliyorum.

Sadece tereddütle başımı salladım. Ama önce kollarımı beline doladım ve onu sıkıca kucakladım. Uzun bir nefes verdi, sanki ömür boyu tutmuş gibiydi. Ve çenesini başımın üstüne koydu.

"Seni seviyorum, Joy," diye fısıldıyor.

Kalbim ikiye bölündü. "Ben de seni seviyorum John. Bizi nerede bulacağını biliyorsun."

Biraz titriyor. Bunu hissedebiliyorum, sadece bana değil, Rook'a da ihtiyacı var.

Keşke şu an burada olsaydı.

Bir süre öylece duruyoruz, sonunda ondan kurtuluyorum ve Kieran O’Malley'i diğerleriyle birlikte gömmesi için onu yalnız bırakıyorum.

Sokağa çıkma yasağı tam olarak uygulanıyor.

Ve herkes diken üstünde.

Dash'in kaçtığını öğrendiğimizden beri üç gün geçti. Ve bu süre içinde hiçbirimiz Gardiyanı görmedik.

Onun bir süre sonra ortaya çıkacağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu hiç dört gözle beklemiyorum. Bu küçük rahatlamayı bozan tek şey, Velle'nin de ortadan kaybolmuş olması.

O gece ormanda yaşadığımızdan beri onu görmedim. Rook ve ben işleri elimizden geldiğince idare etmeye çalışıyoruz ama çok gerginiz. Hepimiz gerginiz ama özellikle ikimiz.

Velle'nin o gece ne kadar perişan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu olay beni hâlâ rahatsız ediyor.

Boynundaki iz…

İçimden bir ses şu an kalkıp bu lanet olası malikanenin diğer tarafına gidip onu bulmak istiyor. Orada olduğunu biliyorum ve sadece gidip onu kurtarmak istiyorum. Ona bunu yapmak zorunda olmadığını anlatmak istiyorum.

Gardiyanın ona ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve eminim ki haklı da, ama tıpkı birinin sadık bir yardımcıya ihtiyaç duyması gibi. Ağır işleri yapacak, ellerini kana bulayacak, böylece kendi bembeyaz beli koruyabilecek bir beden.

Bu beni hasta ediyor.

Rook'un odasında televizyon açık, Law & Order SVU'nun eski bölümleri kısık sesle oynuyor. Yatağının kenarında oturmuş, dizini bükerek ekrana bakıyor. Ben de arkasında durmuş, omuzlarını ovuyorum. Keşke onu rahatlatmaya yarasa ama çok gergin ve kasılmış durumda.

Bu durum herkes için ne kadar berbat olsa da, Rook için gerçekten çok üzülüyorum. Buraya sadece birkaç aydır geldi ve Velle'ye ölümcül bir şekilde aşık olduğunu anlayabiliyorum. İlk kez bir erkeğe karşı hisler besledi ve Velle onu adeta büyüledi. Şimdi ise eli kolu bağlı oturup beklemek zorunda. Rook gibi biri için bunun gerçekten zor olduğunu düşünüyorum. O bir aksiyon adamı. Her anlamda bir polis.

Kötü bir şeyin olduğunu bilmek ve müdahale edememekten hoşlanmıyor.

"Stabler çok yakışıklıymış, ha?" diye mırıldandı Rook birdenbire.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Bu adam her şeyi yoluna koyuyor.

Kıkırdadım ve alnımı onun kürek kemiğine yasladım. "Baba Stabler hayat demektir, tatlım. Bunu şimdi mi fark ediyorsun?"

Rook, hafif bir kahkahayla titriyor. Sanki hiç gülmemeniz gereken bir anda attığınız türden bir kahkaha. "Sanırım bunu daha önce fark etmiştim ama kabul etmeme izin vermemiştim."

"Otuz yaş, eşcinsel olduğunu açıklamak için iyi bir yaş." Arkasından kollarımı ona doladım ve destekleyici bir şekilde sıktım.

Derin bir nefes veriyor ve kollarımı karın kaslarının üzerinde tutuyor.

Yatak odasının kapısının açılma sesi ikimizi de anında alarma geçirdi. Kalbimin ne kadar hızlı fırladığına inanamıyorum. Tıpkı Rook'un ayağa fırlaması kadar hızlı.

İri yapılı adam yavaşça odaya giriyor, okyanus mavisi gözleri hemen bize kilitleniyor. Yüzündeki rahatlama anında belli oluyor, sanki bize geri dönmek için destansı bir yolculuk yapmış gibi. Ve sonunda evine dönmüş.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı Rook, Velle'ye doğru öfkeyle yürüyüp onu kocaman kollarına alırken.

Velle, Rook'un sevgisine bir an şaşırmış gibi görünüyor, sanki böyle bir şekilde karşılanmayı beklemiyormuş gibi. Bu durum kalbimi acıtıyor.

Velle'nin yüzü Rook'un boynuna yaslanmış, kolları belini sarmış. Ben de onları orada birlikte sallanırken izliyorum. Bunu görmek içimi ısıtıyor; sanki ben de o anın ortasındaymışım gibi rahatlatıcı. Onları birlikte seviyorum. Görünüş olarak ne kadar zıt olsalar da, birbirlerine çok yakışıyorlar.

Göğsüm neredeyse rahatsız edici derecede şişiyor. Bunu istememem gerekiyor... Bu hisleri. Sadece sorun getirecekler. Ama yine de engel olamıyorum. Oğullarım...

Velle, Rook'un kollarından aniden kurtuldu. "Duş almam gerek..."

Kesinlikle çok yıpranmış görünüyor; saçları her yere dağılmış, boynundaki kırmızı iz şimdi daha da kötüleşmiş, gözle görülür şekilde morarmış. Gözlerinin altı koyu halkalarla çevrili, üniforma gömleği açıkta kalmış, altında hiçbir şey yok.

Ama böyle bile, inanılmaz derecede yakışıklı. Neredeyse akıl almaz derecede.

Rook başını salladı. "Pekala. Tabii ki." Sonra gözleri Velle'nin boğazının halini fark etti ve daha önce onda hiç görmediğim kadar öfkeyle sertleşti.

Onun öfkeli tarafına şahit olmak biraz korkutucu. Rook, bakışlarında öldürücü bir parıltı olmasını beklemediğiniz iyi bir adam gibi; ve bunu gördüğünüzde, tüyleriniz diken diken oluyor. O düğmeyi çevirmek kitlesel yıkıma neden olabilir.

Rook'un bir şey söylemesine gerek yok. Velle onun ne düşündüğünü biliyor.

Rook'un bileğini eline alıp tuttu. "Sakın hiçbir şey söyleme... bunların hiçbirinden bahsetme. Lütfen." Gözleri kocaman ve yalvarıyordu. "Sadece unutmak istiyorum."

Rook'un yüzünde itiraz açıkça belliydi, ama aldırış etmeden gözlerini kırpıştırdı. "Hadi gel. Seni temizleyelim." Velle'i kendi banyosuna götürürken omzunun üzerinden bana döndü. "Sen de geliyor musun?"

Başımı sallayıp yataktan kalktım ve onları takip ettim. Banyoda ikisi de çoktan soyunmaya başlamıştı. Tezgahın üzerine çıktım ve Rook bana kaşlarını çatarak baktı. "Ben zaten duş aldım. Sadece izlemeye geldim." Onlara sırıttım ve ikisi de gülümsedi.

Bu doğru hissettiriyor. Velle geri döndü… Ait olduğu yerde, burada. Bu durum sonsuza kadar sürmese bile, şimdilik o bizimle.

Rook duşu açar ve ikisi de içeri girer, yer darlığından dolayı birbirlerine sıkışırlar. Duş kabini küçük değildir, ama ikisi de iri yapılı adamlardır. Bir de aralarına mesafe koymak gibi bir istekleri olmadığı açıkça bellidir.

Velle suyun püskürtmesinin altında hareket ederken Rook elleriyle vücut yıkama jelini köpürtüyor ve nazikçe Velle'nin göğsüne sürüyor. Bu manzarayı görünce içim burkuluyor, köpükler mürekkeple kararmış kaslarındaki tüm çukurların üzerinden kayıyor. Rook onu yıkarken, her santimine özen gösterirken Velle'nin nefes alışverişini duyabiliyorum. Rook bacaklarının arasına uzanıp onu avucunda okşayıp, Velle inleyene kadar testislerine masaj yaptığında Velle'nin gözleri kapanıyor.

Islak saçlarını parmaklarıyla karıştırırken, Rook'un diz çöküp bacaklarını ve hatta ayaklarını yıkamasını dikkatle izliyor. Velle'nin ereksiyonu gözle görülür şekilde sertleşmiş, yukarı doğru uzanmış durumda. Rook'un penisi de elbette sert, ama Velle'ninki şişmiş, gerilmiş, sanki tatlı bir rahatlamaya çok ihtiyacı varmış gibi.

Bunun gerçekleşmesi için harika bir fikrim olduğunu düşünüyorum.

Rook ayağa kalktı, gözleri ciddileşirken parmaklarını Velle'nin boynundaki morlukların üzerinde gezdirdi. Velle derin bir nefes verdi, gözleri birbirine kenetlendi.

"Dön arkana, bebeğim," diye homurdanır Rook.

Velle tereddüt eder, Adem elması boğazına doğru kayar. Rook ona şaşkın bir bakış atar. "Lütfen ne istediğimi unutma... Hiçbir şey söyleme, tamam mı?"

Rook'un gözleri belirgin bir endişeyle irileşti, ancak başıyla onayladı.

Velle arkasını döndü. Ve benim yumruklarım da aynı şekilde Rook'un çenesini sıktı.

Daha önce fark etmemiştim onları… İzleri.

Velle'nin sırtı ve kalçası kırmızı kesiklerle dolu. Dövmeler sırtındakileri yeterince gizliyor ama kalçalarındakiler kesinlikle belli oluyor. Çok acı verici görünüyor.

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki ağzımda bakır tadı hissettim. Rook hırıltılı bir nefes verdi ve eli duşun duvarına sertçe çarptı. Velle sıçradı.

Yine de Rook, nefretinin apaçık ortada olmasına rağmen, kendini korumayı ve hiçbir şey söylememe sözünü tutmayı başarıyor; adamını koruyamamanın verdiği çaresizlik. Ellerine biraz daha vücut yıkama jeli sıkıyor, ellerini birbirine sürdükten sonra Velle'nin sırtına nazikçe sürüyor. Dokunuşu şüphesiz şefkatli, sanki Velle'nin kırık parçalarını yeniden bir araya getirmeye çalışıyor ve umarım işe yarar. Yaratmak zorunda...

Elimizde sadece bu var.

Rook, Velle'nin belinin alt kısmını, ardından da kalçasını yıkamaya devam ediyor. Velle titriyor, belki acıdan, belki de değil. Tekrar dizlerinin üzerine çöken Rook, parmaklarını Velle'nin kalçalarının arasına sokuyor ve bu sefer neredeyse titrediğini hissedebiliyorum. Onları izlerken vajinam arzuyla dolup taşıyor, ömür boyu süren fantezim gerçeğe dönüşüyor.

İki iri, muhteşem erkeği birlikte izlemek her zaman istediğim şeydi. Yıllar içinde bunu çok yaptım ama bu ikisiyle farklı bir his. Daha önce hiç dahil olmaya ihtiyaç duymamıştım.

İzleyebilirim ve zaman zaman oyuna dahil olabilirim, ama hiçbir zaman içinde bir rol üstlenmeyi arzulamamıştım… Ta ki onlara kadar.

Bu durum bana hâlâ pek mantıklı gelmiyor ve özlemimi bir kenara bırakıp onları birlikte görmenin keyfini çıkarmayı tercih ediyorum.

Rook'un parmakları Velle'nin kusursuz kalçalarını kavrıyor, başparmağı dört yapraklı yonca dövmesinin üzerinde kayıyor. Duş kabininin camından bana bakıp sırıttı. "Şanslı mısın?"

Sırıtarak tezgahtan aşağı atladım. Külotumu çıkardım ve kalçamı ona doğru çevirerek kiraz dövmemi gösterdim.

Velle omzunun üzerinden baktı. "Onları biz bir araya getirdik. Ne zamandı? Sanırım on bir yıl önceydi?"

Yavaşça başımı sallarken, Velle ile birbirimize bakarken alt dudağımı dişlerimle çekiştirmekten kendimi alamadım. Aramızda çok fazla geçmiş var. İlişkimizi bitirmemizin sebebi asla birbirimizi önemsememiz değildi. Aksine, birbirimizi çok önemsiyorduk ve bu yüzden riske atmak istemedik.

Ama şimdi düşününce, belki de sorun Bonnie ve Clyde olmaya çalışmamızdı, oysa aslında Bonnie, Clyde ve kovboy arkadaşları Harley olmamız gerekiyordu.

Rook hafifçe kıkırdadı, ayağa kalktı ve göğsünü Velle'nin sırtına yasladı. Dudakları Velle'nin boynuna değdi ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Velle gözlerini kapattı, Rook'un elini tuttu, göğsünün üzerinde tutarken başını öne eğdi. Ve birlikte suda öylece durdular, aralarındaki duyguların akmasına izin verdiler.

Öylesine kusursuz bir an ki, ciğerlerimi kocaman bir duman nefesi gibi sıkıştırıyor. Sanırım birbirlerine aşıklar.

İyi. Ne olursa olsun, birbirlerine sahip olduklarını bilmeye ihtiyacım var. Rook'un her zaman Velle için savaşacağını bilmeye ihtiyacım var. Bu olaydaki yerim ne olursa olsun, onların birlikte olmasını istiyorum. Bu değişmeyecek.

Birbirlerine ihtiyaçları var.

Gömleğimi çıkarıp fırlatıyorum ve banyodan çıkıyorum. Onları kendi hallerine bırakıyorum.

Birlikte oynayabileceğimiz eğlenceli şeyler hazırlamak istiyorum. Bu gece, birbirimize duyduğumuz bu şehvetin içinde kaybolmalıyız. Hepimizin unutması gerekiyor.

Rook'un yatak odasında, mini buzdolabına yöneliyorum. Geçen akşam dondurma yedik ve artanları, birlikte kullanma fırsatımız olacağı yönündeki aşırı iddialı umudumla sakladım.

Elimde çeşitli malzemeler var, hepsini yatağın yanındaki masaya koyuyorum. Sonra komodinin üzerindeki kayganlaştırıcı jel ve yanımda

getirdiğim birkaç uyku maskesini alıyorum. Evet. Bu gayet iyi olacak. Yatak örtülerini kaldırıp, kesinlikle ortalık kirleneceği için yedek bir çarşaf seriyorum.

Çocuklar banyodan çıkıp, havluyla kurulanırken yüzlerinde gülücükler belirince heyecandan yerimde duramıyordum.

Velle'nin gülümsediğini görmek beni çok mutlu etti. Dürüst olmak gerekirse, nasıl bir gülümseme olduğunu neredeyse unutmuştum. Bu kadar güzel bir görüntünün onun umutsuzluğunun altında kalması çok yazık olurdu.

“Al bebeğim.” Rook havlusunu komodine doğru fırlattı. “Bırak ben seninle ilgileneyim.”

Biraz kremle geri döner ve Velle'nin yaralarına sürer. Rook merhemi önce sırtına ve kalçasına, sonra da boğazına sürerken Velle ciddileşir.

Rook, Velle'nin dudaklarına bir öpücük kondururken, Velle şaşkınlıkla, "Gerçek hayata göre fazla tatlısın," diye mırıldandı.

“Tatlılardan bahsetmişken,” diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Sonra yatağı işaret ediyorum. “Kim tatlı yemek istiyor?”

İkisi de bana şaşkınlıkla bakıyor. Velle'nin dili alt dudağının üzerinden kayıyor.

"Kıyafetine bayıldım, Cherry," diye homurdandı, gözleri çıplaklığımda gezinirken ağzı hafifçe kıvrıldı.

“Mmhmm…” diye ekliyor Rook, parmak uçları Velle'nin ereksiyonuna dokunurken, bana sanki yemekmişim gibi şaşkınlıkla bakıyor.

Muhtemelen… Ama henüz değil.

"Giyecek başka bir şeyim vardı ama yapış yapış olmasını istemedim," diyorum onlara.

İkisi birden aynı anda hırlıyor ve bu beni çok duygulandırıyor.

"Bizi nereye istiyorsun, Joyful?" diye soruyor Rook.

"Lütfen yatağa uzanın," diye talimat veriyorum.

Emirlerimi yerine getirmek için adeta koşarak geliyorlar ve ben de kıkırdamadan edemiyorum. Yere uzanıp dirseklerini yaslayarak beni izliyorlar, birbirlerine sokuluyorlar ve bir saniye bile dokunmayı bırakamıyorlar, ki bu da çok hoşuma gidiyor.

Önce maskelere yöneliyorum, her birine birer tane fırlatıyorum.

Velle, kendi kıyafetini hemen giyerken, "Bu zaten çok ateşli," diye mırıldandı.

Rook onun izinden gidiyor ve ben de gizlice bakmadıklarından emin olmak için onları kontrol ediyorum. Ne kadar seksi göründüklerine hayran kalmak için bir an durmam gerekiyor. İki iri, kaslı, çıplak adam, gözleri bağlı ve oyun oynamaya hazır. Heyecandan titriyorum.

Bir kutu krem şanti alıp çalkalıyorum ve birazını ağzıma sıkıyorum. Çıkan ses elbette tanıdık bir ses. Velle derin bir nefes verirken başı yatağa düşüyor ve Rook alt dudağını emerek sırıtıyor.

Yatağın ayaklarının dibine tırmanıp öne eğildim ve Velle'nin meme uçlarını kremayla kapladım. Homurdandı, ben de kıkırdadım. Sonra kremayla karın kaslarının üzerinden, ereksiyonunu gösteren bir ok çizdim. Ardından çikolata şurubunu alıp penisinin her yerine gezdirdim.

"Aman Tanrım... bu da neyin nesi?" diye nefes nefese güldü.

"Kıpırdama, atıştırmalık!" diye homurdandım kendimi tutamadan. "Tamam, Rook. Tatlın hemen yanında. Ona bir tattır ve tüm tatlılığı bulup bulamayacağına bak."

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Rook yana doğru dönerek.

Belli ki hiçbir şey göremiyor ve etrafı yoklayacakmış gibi elini uzatıyor. Ama ben ona hızlıca poposuna bir tokat atıyorum ve irkiliyor.

"Eller yok. Sadece ağızlar," diye ısrar ediyorum.

"Kahretsin..." diye fısıldadı.

Dudaklarını, sadece geniş göğsünün hevesli nefeslerle inip kalktığı, hareketsiz yatan Velle'nin yanına indiren adam, önce Velle'nin omzunu buluyor ve nereye gitmek istediğini anlayana kadar öpüyor. Velle'nin sol memesine ulaşıyor, kremayı yalayarak sertçe emerken mırıldanıyor. Sonra sağ memeye geçiyor, Velle'nin ayak parmakları kıvrılırken kremayı yalıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı Velle, Rook'un ağzı aşağı doğru inerken.

Dudakları kremayla kaplıyken Velle'nin sert vücudunu yiyor. Ben de dudağımı ısırıyorum, bu görüntünün ne kadar harika göründüğüne bakınca vajinam şimdiden zonkluyor.

Rook, Velle'nin penisini kavrayıp dilini başının etrafına doladı, çikolatanın tadını aldı ve gözle görülür şekilde kendinden geçti. "Muhteşem ötesi."

O, Velle'nin sertleşmiş penisindeki son çikolata damlasına kadar emmeye devam ediyor, sürtünme sağlamak için kalçalarını yatağa doğru itiyor. Ben de onun hareketlerini taklit etmeye başlıyorum, bacaklarımın arasında rahatlamaya ihtiyaç duyuyorum. Ama bu daha sonra olacak.

Sonuçta, izlemenin verdiği o yanma hissini seviyorum; kendime dokunmamaktan kaynaklanan o karın kasılmalarını. Bu bir tür uyuşturucu etkisi gibi. Buna doyamıyorum.

Rook'un ağzı Velle'nin belinin altına, penisinin üzerine, testislerine, iç uyluklarına doğru iniyor, deli gibi emiyor ve yalıyor. Buna şahit olmak sarhoş edici.

Rook, dudaklarının arasına penisini alıp Velle'nin penisinin üzerinde yukarı aşağı kaydırırken Velle kıvranıyor; büyük bir penisi yutarken adeta bir rüya gibi görünüyor. Bütün hayatı boyunca heteroseksüel olması beni şaşırtıyor, çünkü şimdi penis emmede gerçekten ustalaşmış gibi görünüyor. Yani, Velle'nin penisinde. Ona taparcasına bakıyor, Velle'nin piercingini tekrar tekrar tahrik ediyor, ta ki Velle'nin çöktüğünü görene kadar.

"İki saniye daha..." diye fısıldadı, başını geriye doğru eğerek, "Ve ağzınıza bambaşka bir tatlı gelecek."

“Mmm…” Rook tekrar yukarı doğru kayarak uzaklaşıyor. “Buna güveniyorum, Memur Bey.”

Rook'un şu anda Velle'nin menisini içmesini izlemek için can atsam da onu durduruyorum. "Henüz değil. Şimdi sıra Velle'de." Uzanıp son malzemeyi alıyorum. "Ve onun çok sevdiğini bildiğim özel bir şeyim var."

"Ooo, ilgimi çekti," diye tembelce sırıttı Velle.

Rook isteksizce Velle'nin üzerinden kalkıp uzanırken ben de vişne dolu kavanozla ona doğru sürünerek yaklaştım. Bir tanesini çıkarıp dudaklarımın arasına koydum, Rook'un üzerine eğilip vişneyi ağzına doğru bastırdım.

Tatlı kirazı ağzına uzatırken öpüşüyoruz. O da kirazı alıyor ve dilimle tadına bakıyor.

Dudaklarıma doğru hırlıyor. "Ah, kahretsin... Evet. Bu çok çok güzel, tatlım."

Geri çekilmeden önce onun yüzüne alaycı bir gülümsemeyle baktım.

"Bu nedir??" diye sızlanıyor Velle. "Çok merak ediyorum."

İkimiz de heyecanla kıkırdarken ben geriye çekilip Rook'un uyluğuna hafifçe vurdum. "Dört ayak üzerine dön."

“Kahretsin…” diye aynı anda nefes nefese kaldılar o da, Velle de. Her yerim karıncalanıyor.

Rook elleri ve dizleri üzerine çökerek kalçasını yüzüme dayadı. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım ve tatlı kırmızı meyve suyundan birazını sırtının alt kısmına döktüm.

“Öh…” diye homurdanıyor ve ben de gülüyorum, sosun kalçalarının arasına sızıp, testislerine doğru akıp yatağın her yerine damlamasını izliyorum.

"Ortalığı batırıyorsun," diye fısıldıyorum, tahrikten sesim kısılmış bir halde. "Bunu sıkıca kavramanı istiyorum."

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye kıvranıyor Velle.

“Sabırlı ol, Lucky.” Kavanozdan bir kiraz çıkarıp Rook’un kalçalarının arasına sıkıştırıyorum. “Sıkı tut onu.”

"Bu delilik..." diye haykırdı Rook. Ama dediğimi yaptı ve kirazın yerinde kalmasına dikkat etti.

“Tamam, sıra sende.” Geri çekilip Velle'nin dönmesi için yer açıyorum. “Bu çok lezzetli bir kurabiye. Afiyet olsun.”

"Her yere geleceğim..." diye nefes nefese kaldı Rook, Velle ağzını yaklaştırırken, elleri ve görüşü olmadan nereden başlayacağını anlamaya çalışıyordu.

Önce Rook'un yan tarafına geçiyor, dudaklarını Rook'un sırtına doğru kaydırarak arkasına geçiyor. Ağzı her yerde, ama henüz tatlılara ulaşmamış, Rook'un tenini her yerinden öpüyor ve yalıyor, kalçalarını iterek ereksiyonunu Rook'un bacağına sürtüyor.

Velle aşağı doğru inerken, "Nerede acaba..." diye mırıldanıyor, "Güzel şeylerin tadına nerede bakacağım acaba...?"

Sonunda Rook'un belinin alt kısmına ulaşır, dili kırmızı şurubun bir kısmına değer. Sırıtmaları nükleer bir hal alır ve nefes nefese bir kahkaha atar.

“Mmm… kiraz en sevdiğim,” diye hırıltılı bir sesle söylüyor ve ben çığlık atıyorum. Tekrar gülüyor, Rook’un dinamit gibi kalçasının üst kısmını yavaşça yalıyor, aralarına doğru ilerliyor. Ama tam olarak oraya ulaşamıyor… “Rook, neden kasılıyorsun? Aç ağzını ve içeri girmeme izin ver.”

“Yapamıyorum…” diyor Rook titrek bir nefesle. “Bir şeye tutunuyorum.”

Burnumu çektim ve Velle kıkırdadı, bir anlığına kafasını Rook'un kalçasına yasladı. Onun böyle güldüğünü duymayı çok seviyorum... Bunun mükemmel bir fikir olduğunu biliyordum.

“Cherry, sen tam bir sapık küçük canavarsın, değil mi?” diye mırıldandı ve ben başımı salladım, gerçi beni göremiyordu. Bir an düşündüğünü anladım, sonra “Tamam, bir fikrim var,” dedi.

Velle kendini biraz daha aşağıya doğru kaydırarak yüzünü Rook'un bacaklarının arasına sıkıştırdı. Rook'un testislerindeki kiraz şurubunu yaladı ve Rook mırıldanırken yüzü yatağa daha da gömüldü.

“Daha fazla dayanamıyorum…” diye inliyor. “Dilini içimde istiyorum bebeğim.”

“Tamam, tamam. Anladım. Şimdi rahatla.” Rook elini bıraktığında Velle dudaklarını araladı ve kiraz doğrudan Velle'nin ağzına düştü.

Çiğnerken kahkaha atmaya başladı. Ben de ellerimle ağzımı kapattım, resmen ölüyorum.

"Bu çok saçmaydı," diye homurdandı Rook, yüzünü bizden bilerek saklayarak.

"İnanılmaz derecede seksi," diye homurdanır Velle, ardından Rook'un kalçasını iki eliyle kavrayıp aralar. "Bana o kalçayı ver."

O içeri girerken, Rook'un kenarına hafifçe dokunup, dilindeki ağırlıkla onu tahrik ederken, Rook da dudaklarını büzüyor ve ben de inliyorum. Göremiyorum ama bunun olduğunu biliyorum. Daha önce de yaşadım bunu.

“Unnnghh… evet, kesinlikle.” Rook çarşafı yumruklarıyla kavradı. “Beni ye bebeğim. Tanrım, dil piercingini orada hissetmeyi çok istiyordum.”

Velle, Rook'un kıçına gömülmüş halde, o yemeye devam ederken boğuk inlemelerden başka bir şeyle karşılık vermiyor. Sesler o kadar şehvetli ki, neredeyse algılayamıyorum. Henüz kendime dokunmayacağımı söylemiştim ama kendimi durduramıyorum bile.

“Kahretsin. Evet.” Velle, Rook’un kıçındaki her damla kiraz aromasını yalayıp yutarken, kasıklarını ve ardından testislerini öpüp emerken gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

“Ben… yakında boşalacağım.” Rook yanağını yatağa yasladı, boğazı hafifçe içeri girdi. “Tanrım, popomu yalayarak beni boşaltabileceğine inanamıyorum.”

"Yapabilirim," diye karşılık veriyorum.

“Bunu aklında tut.” Velle sırıttı, sonra Rook’un kalçalarını geriye doğru çekti, yere uzandı ve Rook’u üzerine çıkardı. “Yüzümün üstüne bin.”

Rook, dengesini sağlamaya çalışırken titrek hareketler sergiliyor, Velle'nin uyluklarını tutarken kalçasını Velle'nin yüzünün üzerine yerleştiriyor. Kusursuz kremsi tenindeki o kızarıklık insanı mest ediyor,

Velle kalçasını açıp onu aşağıdan yiyip bitirirken Rook çığlıklarını tutmak için dudağını ısırıyor.

Bu, yirmi dokuz yıllık hayatımda gördüğüm en ateşli şey.

Rook'un penisi titriyor, orgazm olmaya çalışırken ucundan zevk sıvısı damlacıkları sızıyor ve Velle'nin ağzına sürtünüyor. Ben daha yakından bakmak için yaklaşırken Velle de dilini Rook'un anüsüne sokmuş durumda.

"Ölüyorum," diye inliyorum, vajinam bu lezzetli işkencenin içinde sızlıyor.

“Geleceğim….” Rook parmağını Velle’nin kaslı uyluklarına batırdı.

Aceleyle onun önüne geçip Velle'nin bacaklarının üzerine oturdum. Ve Rook'un penisini avuçlayıp boşalana kadar çekiştirdim.

"Beni sik... Beni sik, beni sik, beni sik," diye inleyip duruyor, meni akıntıları göğüslerime ve karnıma fışkırıyor.

Nefes bile alamıyorum. Odada üçümüz için yeterli oksijen yok.

Rook, kendinden geçmiş bir halde inleyerek aramızdan uzanıp Velle'nin ereksiyonuna dokunuyor. Parmaklarını onun etrafına doluyor ve okşamaya başlıyor. "Seni boşaltmam gerek bebeğim." Kendinden geçmiş bir halde eğilip Velle'nin penisini ağzına alıyor.

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı zengin ses Rook'un kıçına.

Kayganlaştırıcıya uzanıp titreyen parmaklarıma hızla biraz sıktım ve vakit kaybetmeden parmaklarımı Velle'nin kalçalarının arasına soktum. İkimiz de üzerinde oturuyor olmamıza rağmen, bacaklarını olabildiğince açtı. Ve ben de iki tanesini içeri soktum.

Hiçbir ön hazırlık yok. Hiçbir şımartma yok.

Parmaklarım vücuduna doğru bastırılıyor, sıkılık beni kavrıyor, Rook ise penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor.

"Kahretsin... evettt..." diye tısladı Velle.

Tam boşalırken, Rook birden boşaldı ve penisini bana doğru uzatarak göğüslerime daha da fazla meni püskürttü.

"Kahretsin, bu harika. Aman Tanrım, evet." Velle, elleriyle ulaşabildiği her yerden Rook'u kavrarken, penisiyle beni meniyle süslüyor.

Kendilerine gelmeleri birkaç dakika sürüyor, Rook Velle'nin üzerinden dengesizce inerken hepimizin nefes alışverişi kontrolden çıkmış durumda, Velle yan tarafına devriliyor. Velle, göz bağı hâlâ yerinde, dudakları titreyerek doğruluyor.

Parmaklarımı kıçından çektim ve o acıyla bağırdı.

"Bunun hesabını senden soracağım, Cherry-bomb," diye hırladı bana.

Rook tekrar doğrulup başını salladı.

Ben de mırıldanarak, "Gel de beni al," diyorum.

Velle maskesini çıkarıyor, sonra uzanıp Rook'un maskesini de çıkarıyor. Gözleri alışıyor ve göğüslerimden meni damladığını görünce, aç bir bakış paylaşıyorlar, ikisi de ben geriye yaslanırken bana doğru yaklaşıyorlar. Ve neredeyse anında, üzerime doğru sürünüyorlar, ağızları mıknatıs gibi göğüslerime yapışıyor.

Solumda Rook, sağımda Velle, göğüslerimdeki karışmış meniyi yalayıp temizliyorlar, meme uçlarımı dudaklarının arasına alıp emiyorlar. İçimden çıkan çığlıkları engelleyemiyorum, kalçalarımı kaldırıp bulabildiğim her türlü sürtünmeyi arıyorum. Çaresizim, muhtaçım ve çok gerginim.

Velle, kendisi ve Rook menilerini yalayıp bitirirken, dudakları birbirlerini öpüşerek sersemlemiş bir haldeyken, bana uyluğunu veriyor.

Velle, "Üç kişi tehlikelidir," diye mırıldanıyor.

"Çok tehlikeli," diye onayladı Rook, krem şanti kutusunu alırken.

Vajinamın açıklığına biraz sıkıyor, Velle de onu yalıyor. Sonra Rook'un çenesini kavrayıp öpüyor, böylece o da tadına bakabiliyor. Tamamen dağılıyorum.

Sırada çikolata var… vajinamın üzerinde. Velle onu yalıyor ve Rook'a da bir kez daha tadına bakması için ağzını veriyor.

Son olarak, kirazlar. Velle dikkatlice iki kirazı çıkarıp, her birini ikiye bölerek pütürlü meme uçlarıma yapıştırırken, iliklerime kadar titriyorum. Kendinden son derece memnun bir şekilde sırıtıyor.

"Merhaba babacım... merhaba anneciğim..." diye mırıldanıyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Her biri meme uçlarımdan birer kiraz yiyor.

"Aman Tanrım..." diye ciyakladım.

“O da yakında gelecek.” Rook’un gözleri parıldıyor. “Şu anda son yemek servis edildi.”

Bacaklarımı sığacak kadar açtılar, ikisi birden aynı anda vajinamı yalamaya başladı. Velle, onlar yalayıp emerken dikkatlice kiraz şurubunu damlattı, yapışkan kırmızı madde her yere bulaştı.

Ama bunların hiçbiriyle ilgilenemem. Az sonra...

"Gelin!" diye ciyakladım, içim adeta nükleer patlama gibi infilak ediyordu.

Bacaklarım onları kapatmaya çalışıyor ama onlar beni sonuna kadar açık tutuyor, orgazmımı yaşarken klitorisime tekrar tekrar vuruyorlar,

vajinamdan akan sıvı tatlı ve sıcak ağızlarına doluyor.

"Kahretsin... tadı çok güzel," diye homurdandı Rook.

Velle, şeytani bir şekilde alaycı bir tavırla, "Bir kurabiyeli ve bir kirazlı kekim var," dedi. "Ne kadar şanslıyım!"

Rook ve ben nefes nefese kıkırdıyoruz.

"Sen tam bir eziksin." Dudaklarımı ısırdım.

"Bayıyorsun, değil mi?" Sonra dudaklarıma yaklaşıyor, yüzümü tutup beni sertçe öpüyor.

İçimde havai fişekler patlıyor. Velle'i öpmek bir deneyim... Onu geri kazanana kadar ne kadar özlediğimi fark etmediğim bir deneyim.

Ayrıldığımızda hepimiz nefes nefese, göğüslerimiz hızla çarparken, seks ve şekerleme kokusu odayı sarmıştı. Çok baş döndürücüydü ve şimdiden daha fazlasını istiyordum. Belli ki erkekler de hazırdı, ereksiyonları gözlerimin önünde gittikçe daha da doluyordu.

"Şu an kimin kiminle yattığı umurumda bile değil, ama buna ihtiyacım var." Velle başını göğsüme yasladı.

“Daha önce hiç bu kadar tatlı bir vajinayı penisimde hissetmemiştim…” diye mırıldanıyor Rook. “Az çok istiyorum.”

Velle ona şaşkın bir bakış attı, kaşları çatıldı. "Yapmadın mı?" Yüzü aydınlandı, gözleri ikimiz arasında gidip geldi.

İkimiz de başımızı salladık. Rook da, "Sizi bekliyorduk," dedi.

Velle sadece göz kırptı. Işıltılı mavi bakışları bir an için ciddileşti, sanki bu bilgiyi nasıl işleyeceğini bile bilmiyordu. Rook ve benim bunca zamandır seviştiğimizi sanmış olmalıydı. Ama hayır. Rastgele birlikte olduk, ama o benimle sevişmedi.

Velle'nin bu süreçte yanımızda olması gerektiğini hep hissettik.

Velle, Rook'un yüzünü kavrayıp onu kendine doğru çekerek değerli bir öpücük veriyor; dudakları şehvetle birbirine değiyor, bu sırada küçük inlemeler ve mırıltılar duyuluyor. Ben doğrulurken Velle'nin eli çeneme uzanıp beni yerimde tutuyor, onlar ayrılırken üçümüz birlikte öpüşüyoruz.

İkisinin de hissini aynı anda kucaklıyorum, üzerimden geçmesine izin veriyorum. Dudaklarımız birbirine değiyor, ulaşılması zor bir yakınlığı tutkuyla arıyoruz. Ama hayal kırıklığı da bunun bir parçası gibi geliyor. Kovalamaca, yakalama kadar tatmin edici.

“Bir fikrim var…” Rook, ağzımızın üzerine fısıldarken sinsi bir tonda konuşuyor.

Velle ile beni yan yana, sanki sarılıyormuşuz gibi yakın yatırıyor. Sonra bacağımı kavrayıp kaldırarak arasına yerleşiyor. Başının ucu önce giriyor ve yavaş yavaş, santim santim vajinamın içine doğru kayıyor, ta ki her kıvrımını hissedene kadar.

Gözlerimin yuvalarından fırlayacak gibi olmasına engel olamıyorum çünkü… aman Tanrım. İnanılmaz bir his veriyor.

Velle göğüslerimi yalarken Rook da beni yavaş ve kusursuz hareketlerle derinden beceriyor. Çok uzun ve kalın, derine iniyor ve çok güzel geriliyor. Velle'nin başparmağı klitorisimin üzerinde kayıyor, dairesel hareketlerle ovuyor, sonra parmakları merakla Rook'un penisinin içimde hareket ettiği yere doğru iniyor.

“Onun penisini alırken çok iyi görünüyorsun, Cherry.” Dudaklarımın aralandığı yere ve tahrik olmuşluğumla ıslanmış Rook’un penisinin ucuna dokunuyor. Sonra yüzümü kavrayıp beynim uyuşana kadar beni öpüyor.

Rook daha hızlı, daha derine girip çıkıyor, inleyerek yankılanan kelimeler ve sesler çıkarıyor. Bir sonraki orgazmım hızla yaklaşıyor ve Velle'nin dudakları dudaklarımda, parmakları bacaklarımın arasında, göğsü göğsümde ve Rook'un penisi derine dalarken... bir kez daha boşalıyorum.

Rook'un penisinin üzerine sertçe oturuyorum, vajinam onu sıkıca kavrıyor ve o da beni zevke boğuyor. Tamamen tatmin olduğum anda, yavaşça geri çekiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Sıra sende bebeğim," diye mırıldandı Velle'ye, parlak ve sert penisini Velle'nin deliğine bastırmak için yeterince hareket ederek. "Doğal kayganlaştırıcı en iyisi."

"Tanrım, evet, öyle," diye inledi Velle, Rook iyice kalçasının içine girerken.

Onları izlerken başım dönüyor, aralarındaki tüm kimyayı, tutkuyu... Muhtemelen asla itiraf etmeyecekleri aşkı... En azından Velle etmeyecek...

Umarım öyle yapar. Çünkü gerçekten de birlikte çok yakışıyorlar. Mükemmel.

Gözlerinin kenetlenmesi, Rook'un Velle'nin bedenini okşarken birbirlerine canları pahasına tutunmaları...

Rook elimi tuttu ve Velle'nin penisini kavradı, o sevişirken ben de onu okşamama yardım etti... yatak gıcırdadı, başlık duvara çarptı ve ikisi de çatladı.

Rook'un başı geriye doğru eğildi, karnı kasıldı ve kendini adamın kalçasına iyice bıraktı; Velle'nin penisi neredeyse anında daha fazla meni

fışkırttı, hem kendi üzerine hem de benim üzerime.

İşimiz bittiğinde, tam bir karmaşa içinde olacağız.

Ama bu mükemmel. Biz de tıpkı böyle mükemmeliz.

Dağınıklığımız bizim bir parçamız. Bunu dünyadaki hiçbir temiz şeyle değişmem.

TWENTY-FIVE

Rook

“Psst. Hey… Harley.”

Duşun içinden bir ses beni çağırıyor ve onu duymamazlıktan gelmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Şu an derin düşüncelere dalmış olmamın yanı sıra, paranoyak da hissediyorum. Yaptığımız her hareket şu anda inceleniyor ve benimle konuşmaya çalışan kişi, Alabaster Pen'deki sicilime leke sürüyor.

“Memur Samuels… Beni duyduğunuzu biliyorum,” diye ısrarla söylüyor. “Pekala. Eğer bana cevap vermezseniz, yoldan geçen herkese cinsel organınızı en ince ayrıntısına kadar tarif etmek zorunda kalacağım.”

Gözlerimi devirip arkamı döndüm ve Ren ile yüz yüze geldim. Koyu renk saçları duştan ıslaktı, gökyüzü mavisi gözleri parıldıyordu ve dudaklarında küstah bir kıvrım vardı.

Kimsenin dikkat etmediğinden emin olmak için sağa sola göz gezdirdim. "Ne? Ne istiyorsun lan??"

“Aman Tanrım… birinin seks yapması lazım.” Ren duvara yaslandı.

Doğru değil. Bundan bolca var. Ne yazık ki, stresi biraz olsun hafifletmekle kalmayıp aynı zamanda daha fazla sorun yaratması dışında, durumuma hiç yardımcı olmuyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırarak onun saçmalıklarıyla uğraşacak havamda olmadığımı belli ettim.

Sadece mırıldanıp doğruluyor. "Pekala, anladım. Çok işiniz var. Sadece neler olup bittiğini bilmek istiyorum... Dash'in O'Malley'i öldürüp sonra kaçtığı doğru mu?"

Gerildim. "Bunu nereden duydun?"

"Yaklaşık olarak." Omuz silkti, yüzündeki alaycı gülümseme daha da büyüdü. "Yani doğru mu?"

“Hayır,” diye sessizce bağırdım. “Dedikodu yaymayı bırakın. Sadece başınızı öne eğin ve söylenenleri yapın, mahkum.”

“Ben dedikoduları yaymıyorum. Sadece duyduklarımı tekrarlıyorum.” Luthor ve Kang bize yaklaşırken gözleri sağa doğru kaydı.

Harika… Onlardan daha fazlası.

Luthor araya girerek, “Dash, O’Malley’i öldürmezdi,” dedi. “Kesinlikle Darcey öldürdü.”

Ren alaycı bir şekilde, "Bunu nasıl başaracak ki?" diye sordu.

"Dash bunu nasıl halledecek?" diye çıkıştı Luthor.

“Yani… bir şekilde kaçmayı başardı,” diye mırıldandı Ren. Sonra hepsi bana baktı. “Kaçtı, değil mi?”

Gözleri, o küçük evsiz çocuk bebekleri gibi, kocaman ve meraklı bir şekilde bana dikilmiş. Arkadaşları hakkında bilgi edinmek için can atıyorlar. Ona ölmediğini söyleme ihtiyacından kendimi alamıyorum... Çünkü bu iki seçenekten biri.

Eğer Dash burada değilse, ya ölmüştür ya da başka bir yerdedir.

“Dash…” diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim. “Artık Doğu kanadında değil. Sadece bunu söyleyebilirim.”

“Rook… lütfen.” Luthor, sesini alçaltarak biraz daha yaklaştı. “İyi bir adam olduğunu anlayabiliyorum. Velle gibi değilsin…”

Bakışlarım kısılıp ona dikildi, çenem kasıldı. "Peki Velle nasıl birisi, mahkum?"

Velle hakkında bana kötü şeyler söylemenin yanlış bir hareket olduğunu fark edince yüz ifadesi değişti.

Ren araya girerek, “O tam bir pislik,” dedi. “Harley, onun hakkında ne düşünürsen düşün, kabul etmelisin ki… O, gardiyanın köpeği. Hem de azgın bir köpek.”

Bu sözlerin midemi alt üst etmesinden nefret ediyorum. Çünkü bu sözlerin ardında bir gerçeklik var ve ben bunun olmasını istemiyorum.

Luthor, titrek bir sesle, "Lütfen bana Dash'in ölmediğini söyleyin," diye iç çekti. "Lütfen... Eğer öldüyse, bunu bilmeyi hak ediyoruz."

“Ölmedi,” diye tısladım. “Tamam mı? Eğer öldüyse de, burada olmadı. Bildiğim kadarıyla yaşıyor. Sadece burada değil.”

Üçü de birbirlerine bakıyor, bir yandan gergin, bir yandan da şaşkınlık içindeler. Söylediklerimin satır aralarını okuduklarını, hayrete düştüklerini

anlayabiliyorum ve onları suçlamıyorum. Dash'in bu yerden gerçekten kaçmış olması akıl almaz bir şey...

Bu daha önce hiç yapılmadı.

Kang başını salladı. "Bu tam anlamıyla çılgınca."

"Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum..." diye fısıldadı Luthor.

Ona dik dik bakarken dişlerimi sıkıyorum. "Bunu duymamış gibi yapacağım."

Ellerini kaldırarak, "Bak, hiçbir şey bilmiyorum. Bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yok." dedi.

“Doğru.” Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Tek kelime daha etme Lex," diye ısrar ediyor Ren. "İnkar edilebilirlik. Bunu hukuk fakültesinde öğrendim."

Luthor ve Kang yüksek sesle homurdanıyorlar, ben de Ren'e şüpheci bir bakış atıyorum. Hepimizin yalan söylediğini bildiğimiz zamanlardaki o bakışı. O da sadece gülümsüyor.

“O’Malley’nin öldüğüne inanamıyorum…” Kang’ın çenesi kederle aşağı düştü.

O’Malley Doğu'ya gönderilmeden önce hücre arkadaşıydılar. Şimdi biraz üzülüyorum. Ren, Kang'ın omzuna elini koyup hafifçe sıkıyor.

“Üzgünüm Byron,” diyerek biraz teselli ediyor. Samimi olup olmadığını anlayamıyorum. “Mükemmel değildi, ama bunu hak etmedi.”

"Bakın, bu saçmalığı bir an önce durdurmanız gerekiyor," dedim onlara ciddi bir şekilde. "Müdürün bu konuda ne yapacağını bilmiyorum ama size garanti ederim ki buna izin vermeyecek. Bundan sonra işler gerçekten çok rahatsız edici bir hal alacak."

"İşler daha da kötüye nasıl gidebilir ki?" Luthor elini saç derisine götürerek düşündü.

O anda Joy öfkeyle yanımıza geldi. "Her şey daha da kötüye gidebilir, mahkum." Sonra bana döndü. "Hadi onları geri gönderelim. On dakika sonra sorgulama."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Onunla konuştun mu?"

"Az önce aradı," diyor bana. Ses tonundaki ciddiyet içimi buruyor. "Geliyor... Gardiyanla birlikte."

Boğazım resmen çöle döndü.

Velle'yi görmeyeli birkaç gün oldu yine. O çılgın, delice, yapış yapış gecenin ardından, Joy ve benle birlikte, artık "bizim yatağımız" diye

adlandırdığım yatakta uyudu, çünkü bence hepimizin birlikte orada olması gerekiyor.

Ama sabah olunca gitmişti. Joy uyanmadan önce bile gitmişti, bu duyulmamış bir şey. Sürekli kalacağını umarak kendimi sürekli bir hayal kırıklığına hazırladığım için saf bir aptal mıyım bilmiyorum. Ama sanırım Dash'in kaçması ve O'Malley'nin katledilmesi fiyaskosundan önce de durum böyleyse, şimdi de değişeceğini düşünmek için bir neden yok.

Yine de umudumu kaybetmedim. Pes etmeyi reddediyorum.

Çünkü geçen gece paylaştıklarımızdan sonra, ikisine de aşık olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim sanırım. Çok ürkek oldukları için tek kelime etmeye cesaret edemiyorum. Ama bu inkar edilemez bir gerçek.

O gece, hayatımın en iğrenç, en yoğun ve en akıl almaz seksinden çok daha fazlasıydı. Uzun zamandır hissettiğim, tıpkı malikanenin dış cephesine tırmanan sarmaşıklar gibi içimde yayılan şeyi yeniden doğruladı…

Birbirimize ihtiyacımız var. Onların bana ihtiyacı var ve benim de onlara kesinlikle ihtiyacım var.

Joy ve ben, birkaç kişiyle birlikte, mahkumları hücrelerine geri götürdükten sonra, genellikle giriş toplantıları için kullandığımız büyük, boş odaya doğru ilerledik. Gardiyanla yapılacak bilgilendirme görüşmeleri için talimat verildiği gibi sıraya girdik, sırtlarımız dik, yüzlerimiz ifadesizdi.

Herkesin içeri girmesini izliyorum. Kontrol odası muhafızları, genel koğuş ve Doğu'dan gelenler. Doktorlar. Ekibin tamamı burada, ama Doktor Love'ın yokluğu hiçbirimizin gözünden kaçmıyor.

Odanın karşısındaki kapı açıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İçeri Velle girdi, ardından Dr. Love ve nihayet herkesin en sevdiği sadist canavar... Fildişi.

Velle göz teması kurmuyor. Sadece odanın ortasına doğru ilerleyip öylece duruyor, Dr. Love ise sanki sadece gözlem yapmak için oradaymış gibi bir kenara çekiliyor. Tuhaf ama buna odaklanamıyorum.

Dikkatim Velle'de, çenesindeki gerginliği fark ediyorum. Sakalı uzamış, gözleri yorgun, ama yine de o kadar güzel ki parmaklarım titriyor. Ona doğru koşmak istiyorum. Somurtkan, yorgun yüzüne dokunmak, kulağının arkasındaki saç tutamını itmek ve her zaman onu titreten şekilde boynunu öpmek istiyorum.

Boğazındaki morlukları görünce kalbim acıyor, göğsümde bir ağırlık gibi oturuyor; biraz sararmışlar ama hala görünürler. Sırtındaki izlerin

hatırası zihnimde canlanıyor ve kaçmamak için kendimi zorlayarak ayakta durmaya çalışırken ayak parmaklarım botlarımın tabanına saplanıyor.

Gardiyan onların önüne geçiyor, her zamanki sıkılmış tavrının altında sessiz bir öfke beliriyor. Odada fark ediliyor, yüzeyinin hemen altında büyüyen bir öfke.

Daha önce de yaşadım... Son seferinde iyi sonuçlanmamıştı.

Yutkunarak, kafamdaki sesleri uzaklaştırmaya çalışıyorum… Kan ve barut kokusu. Gözlerimi kırpıştırarak, karşımızda duran saf kötülüğün suretini izlerken kendi öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

Odadaki sessizlik sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor, oysa belki sadece bir dakikadır; gardiyan orada durmuş, hepimize dik dik bakıyor, gözlerindeki simsiyahlık dipsiz, birbirine bitişik iki kıyamet çukuru gibi.

Sonunda derin bir nefes aldı. “Geçen hafta burada yaşadığımız talihsiz olaylardan hepiniz haberdar oldunuz. Bazıları diğerlerinden daha talihsizdi. Kieran O’Malley’nin ölümü trajikti, evet. Ama sanırım bir bakıma kaçınılmazdı.”

Kaşlarım birbirine yapıştı.

“Asıl trajedi, bazılarımızın burada tam olarak ne yaptığımızı unutmuş gibi görünmesidir.” Ellerini arkasında kavuşturmuş, yavaşça yürümeye başlar. “Hepinizin, toplu olarak, görevi bu tehlikeli suçluları ne pahasına olursa olsun parmaklıklar ardında tutmaktır. Tekrar söyleyeyim.” Durur ve bize döner. “Barındırdığımız her bir aşağılık yozlaşmışın bu duvarların içinde kalmasını sağlamak… Ne olursa olsun.”

Sözleri ilerledikçe sesi sertleşti, yüzündeki çizgiler çok daha belirginleşti. "Ama bunu yapmadın, değil mi?"

Arkasından Velle'ye baktım; hâlâ kaskatı duruyordu, gözleri boşluğa, belki de hiçbirimizin göremediği bir şeye kilitlenmişti.

Yanağımın iç kısmını çiğniyorum.

Gardiyan Peters'ın yanına yaklaşır. "Memur bey, görevinizi düzgün yaptınız mı?"

Peters bir an sessiz kalıyor, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş halde, açıkça bir tuzak soru olan bu soruya doğru cevabı bulmakta zorlanıyor.

Sabırsızlanan gardiyan öne uzanıp Peters'ın Glock marka tabancasını kılıfından kaptı, kurdu ve alnına doğrulttu.

Gözlerim kocaman açıldı, kıpırdamaya cesaret edemediğim için bunu olabildiğince yan gözle izlemeye çalışıyorum.

"Soruyu cevapla, memur bey," diye homurdandı gardiyan.

"Efendim, hayır efendim," diye titrek bir sesle bağırdı Peters, ancak askeri eğitimi hâlâ aklındaydı.

"Doğru," diye mırıldandı gardiyan, silahı indirip Peters'ın kılıfına geri sokarken dudaklarında rahatsız edici bir kıvrım belirdi. "İşinizi kesinlikle düzgün yapmadınız. Hiçbiriniz yapmadınız."

O, önümüzde volta atmaya devam ediyor ve Peters'ın sessiz rahatlama nefesini hissediyorum.

“En yeni hayvanım Dascha Reznikov kaçtı.” Gardiyanın sesi odada yankılandı. “Vali Russo'nun bizzat bana gönderdiği bir hediyeydi. Zavallı hayatının geri kalanını burada saklayacaktı, ama iki aydan kısa bir süre sonra… gitti. Söyleyin bakalım, böyle bir şey nasıl olur?”

Önümüzde durdu ve doğrudan Joy'a baktı. Yumruğum sıkıldı ve burun deliklerim genişledi, Joy ise en ufak bir tepki vermedi. Ama içimde öfke kükredi, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyordu. Eğer ona silah çekerse, yemin ederim ki hayatına son vereceğim.

"Bu sadece retorik bir soruydu," diye fısıldadı kadının yüzünün önünde. Sonra doğrulup sertçe, "Sanırım birçoğunuz unuttunuz, o yüzden hatırlatayım..." diye bağırdı.

Biz ne olduğunu anlayamadan, cebinden bir şey çıkardı. Açtığında kelebek bıçağı olduğunu anladım. Ve göz açıp kapayıncaya kadar bileğini çevirip şıklattı.

Her şey ağır çekimde ilerliyor.

Joy'un hemen yanında duran, Doğu kanadındaki kontrol odası güvenlik görevlilerinden Steve Islo'nun boğazından kan fışkırıncaya kadar ne olduğunu anlamadım bile.

Steve'in bedeni öne doğru düşerek dizlerinin üzerine çöktü. Elleriyle boğazını kavradı, hırıltılar ve inlemeler çıkardı, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Tam bulunduğum yerden iki metre ötede yere yığıldı, kelimenin tam anlamıyla kan kaybediyordu.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi, etrafımdakiler de tepki vermemeye çalışıyor, çünkü tepki verirsek sıranın bize geleceğini çok iyi biliyorlar.

"Her şeyi görüyorum," diye öfkeyle söylendi gardiyan, hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle, ama aynı zamanda tamamen rahat ve özgür bir şekilde, aslında gerçek bir sosyopat olduğunu kanıtlayarak. "Her şeyi biliyorum. Alfa benim, lanet olası omega benim ve aradaki her şeyim. Anlaşıldı mı? Yoksa başka birinin de hatırlatmaya ihtiyacı var mı?"

Herkes farklı şeyler mırıldanıyor, hepimiz şaşkın ve titriyorduk.

Fildişi kükrer, "Anlaşıldı mı?!"

“Efendim, evet efendim,” diye hep bir ağızdan yanıt veriyoruz.

Ellerim titriyor. Damarlarımda o kadar yoğun adrenalin akıyor ki neredeyse doğru düzgün göremiyorum. Velle'ye tekrar baktığımda, çenesinin kasıldığını, gözlerinin kısa bir an için yerde, kendi kan gölü içinde yatan bedene kaydığını görüyorum.

Gardiyan kayıtsızca arkasını dönüp uzaklaşırken, omzunun üzerinden bize bağırdı: “Adadan yapılan tüm aylık geziler ikinci bir duyuruya kadar askıya alındı. Bu hapishane karantina altında, yani tüm mal ithalatı benim aracılığımla yapılacak. Her türlü kaçak eşya, hemen şimdi başlayarak mahkumların hücrelerinden ele geçirilecek.” Kapıya yaklaşırken elini salladı. “Şunu temizleyin ve işinize geri dönün.”

Velle ve Dr. Love, tek kelime etmeden veya bakış atmadan The Ivory'nin peşinden odadan çıktılar ve kapı arkalarından sert bir şekilde çarparak kapandı.

Yemek bile yiyemiyorum.

Şu anda şefin hazırladığı, en sevdiğim lazanyalardan biri, gerçekten çok güzel kokuyor; ama bir lokma bile çatalımı batıramıyorum.

Midem bulanıyor.

Gardiyan, benim adamım ve o ürkütücü doktorla birlikte gittikten sonra, geri kalanımız iş arkadaşlarımızdan birinin cesediyle ne yapacağımızı düşünmek zorunda kaldık. Joy hariç hiç kimsenin hazırlıklı olmadığı bir durumdu bu...

Bize Steve'i gömmek için bir yer söyledi; anlaşılan orada başka birçok kişi de yatıyormuş, bu da hepimizin fareler gibi kapana kısılmış olduğu bu ıssız adanın ortasında adeta bir mezarlık oluşturmuş.

Öğleden sonrasının geri kalanını bir cesedi taşımak ve gömmekle geçirdik; bu sırada hepimiz daha önce duyduğumuz ama inanmak istemediğimiz şeyleri öğrendik…

Velle, yıllardır gardiyan için cesetleri tam o noktada ortadan kaldırıyor.

Onu suçlamıyorum. Hiç de değil. Vücudunda ve davranışlarında gördüklerime bakılırsa, bu durum açıkça Velle'nin kontrolünün çok dışında... Ve tam olarak neden burada olduğunu veya Fildişi'nin onun hakkında ne bildiğini bilmiyorum, ama bunun ciddi bir şey olduğunu ve bunların hiçbirinin Velle'nin suçu olmadığını biliyorum.

Şimdi hepimiz mutfakta sessizce oturmuş, önümüzdeki lezzetli yemeklere bakıyoruz, ama en ufak bir iştahımız bile yok.

Steve'i çok iyi tanımıyordum. Tam anlamıyla kanka değildik ama o bizden biriydi.

Şu anda hissettiğim çaresizlik eşi benzeri olmayan bir şey.

Peters, bugün yaşadığı tehlikeli anın ardından hâlâ oldukça sarsılmış bir halde, "Steve'in Dash'in kaçışında parmağı olmalı," diye mırıldandı. "Görev başındaydı..."

“Önemli miymiş?” diye tısladım. Söylemek istediğim çok şey var ama bu noktada, bu lanet evin her odasının bir şekilde dinlendiğinden neredeyse eminim. “Ölmeyi hak etmedi…”

Linetti, parmaklarını saç derisinde gezdirirken, "Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıydık," diyor. "En azından Velle yapmalıydı. Tam oradaydı! Gardiyanın arkasında, sanki onun korumasıymış gibi duruyordu."

“Yeter!” Joy elini masaya sertçe vurdu, çatal bıçaklar şıkırdadı. “Burada suçlu olan tek kişi o sapık.”

Linetti ona dik dik baktı. "Devam et Joy. Oğlunu savunmaya devam et. Ama tüm bunlar olurken o neredeydi ki?? O pisliğin hemen yanındaydı."

Joy kararlı bir şekilde durup Linetti'ye doğru yaklaştı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? Onun hepimiz için ne kadar çok şey yaptığından?"

Linetti geri adım atmıyor ve ben de bunun daha da büyümesine izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden araya giriyorum: "Sakin olun ikiniz de. Joy haklı. Bu Velle'nin suçu değil, aksine ona yardım etmeye çalışmalıyız. Birbirimize sırtımızı dönemeyiz... şimdi değil."

Linetti, gözlerini masaya dikerek homurdandı: "Üçünüzün sevişmesi umurumda değil. Zaten hepimiz mahvolduk... ve o da bunun bir parçası."

Yapabileceğim tek şey başımı sallamak ve Joy'un atılmadan önce onu yakalayıp gruptan uzaklaştırmak.

"Hadi biraz yürüyüş yapalım," diye homurdanarak onu köşeyi dönüp kütüphaneye götürdüm.

Her zamanki gibi burası karanlık, odayı aydınlatan tek şey şöminedeki çıtırtılı ateş. Etrafıma şöyle bir göz atıyorum, neden buraya hiç kimsenin

gelmediğini merak ediyorum. Aslında oldukça güzel bir oda. Büyük koltuklardan birinde ya da kanepede oturup kitap okuyarak ve kakao yudumlayarak rahatlamak eğlenceli olabilir gibi görünüyor.

Aklımda potansiyel bir gelecek canlanıyor, belki de asla gerçekleşmeyecek bir şey… Burada oturmuş, Velle'nin yanına sokulmuş, diğer yanında Joy'la birlikte, hepimizin keyif alabileceği bir şeyler okuduğumuz bir görüntü. Gerilim romanları ya da gerçek suç biyografileri gibi. Hoparlörlerden bir çalma listesi yankılanıyor; benim için klasik rock müzik, onlar içinse 2000'lerin başlarından emo müzik.

Velle, The Used ve Taking Back Sunday gruplarını çok seviyor…

Bunu düşünmek bile göğsümü paramparça ediyor, biliyorum ki o adam şu anda bu lanet olası malikanenin diğer tarafında, o alçağın sapık eğlencesi için taciz ediliyor ve işkence görüyor.

Joy bana doğru döndü ve her şeyden bıkmış görünüyordu. Artık her şey bitmişti. Bu duyguyu anlıyorum.

"O ahmaklar anlamıyorlar." Başını sallıyor. "Her şeyin çok basit olduğunu düşünüyorlar… siyah beyaz."

"Hiçbir şey siyah beyaz değil," diye mırıldandım. Sonra omuzlarından tuttum, "Joy… bana anlatman gerekiyor… Şimdi. Velle ve Gardiyan arasında neler olup bittiğini bilmem lazım." Yutkunmak için durakladım. "Burada neyle uğraştığımızı bilmem gerek."

Joy, ne diyeceğini bir an düşündükten sonra dudaklarını ısırdı ve yavaşça nefes verdi. "Velle, ilk günden beri Manuel Blanco'nun hipnotize ettiği biriydi. Onlarla birlikte bu adaya ayak bastığım andan beri. Fildişi pençelerini ona derinden sapladı ve asla bırakmadı... Velle'nin iki adamı öldürdüğüne şahit oldu."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. Bunu hiç beklemiyordum.

Joy sözlerine şöyle devam ediyor: "Annesine tecavüz etmişlerdi. Ve Tammy onun tüm dünyasıydı. Bu yüzden yapması gerekeni yaptı... Ivory tam doğru zamanda oradaydı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum."

Elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Yine de bunca yıldan sonra mı? Yani, nasıl hala..." Sesim titriyor. Çünkü Velle'nin Muhafız'a bağlı olması düşüncesinden, özellikle de benim düşündüğüm şekilde, fiziksel olarak nefret ediyorum.

Joy derin bir iç çekerek, "Hiç şiddet içeren bir ilişki yaşadın mı?" diye sordu. Ben başımı sallarken bana bakmaya devam etti. "Ben de yaşamadım. Bu da demek oluyor ki, bunu anlamamız imkansız."

Göğsümdeki organ ağırlaşıyor, başımı sallıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Bundan nefret ediyorum ama anlıyorum.

Yanlarımda yumruklarımı sıktım. "Oraya koşup o pisliği gebertmek istiyorum. Onu kurtarmak istiyorum, Joy. Bu doğru değil... Velle onun değil. O bizim."

Bir an düşünceli bir şekilde ileri geri yürüdü. "Ailemi yine tehdit ediyor... Fildişi."

"Ne?" diye homurdandım.

“Evet… Sanırım Dash’e bir şeyler vermemden dolayı sinirlenmişti, bu yüzden adamlarını amcamın restoranına gönderip ortalığı karıştırıyor.”

"Böylece yanına kâr kalmasına izin veremeyiz," diye fısıldıyorum.

Joy loş odada gözleri parlayarak bana doğru döndü. "Anlamadın mı Rook? Kimse burada olmayı seçmez... Bu mümkün değil."

Kaslarım kasılıyor. Bana verdiği bakış oldukça açık. Yalan söylediğimi biliyor… Bir süredir biliyor, belki de bu adaya ayak bastığım andan beri.

Bu doğru. Kimse Alabaster Adası'na kendi isteğiyle gelmez. Buraya son çare olarak gelirsiniz. Ya da The Ivory sizi avucunun içine aldığı için.

Ve Velle'yi onun pençelerinden kurtarma umudumuz varsa, bunun için öncelikle benim itiraf etmem gerekecek... Buraya gelmemin gerçek sebebini.

TWENTY-SIX

Rook

Buraya nasıl geldim:

Şubat ayının soğuk bir akşamında, hayatımın en tuhaf deneyiminin etkisi altında, taksiden sendeleyerek indim ve Queens'teki apartmanımızın garaj yoluna park etmiş gizemli bir Audi'nin varlığını tamamen gözden kaçırdım.

Merdivenlerden inip kapıyı açmak için anahtarlarımı çıkarırken, kapının zaten açık olduğunu fark etmedim. Beynim, penisimin üzerindeki büyük dövmeli adamın elini hatırlamakla ve iç çamaşırımdaki kurumuş meni hissiyle çok meşguldü…

Durumu değerlendirmeyi bile yapmadım, ki bu benim gibi bir polis için içgüdüsel bir hareket olmalıydı.

Ama içeri girince, yukarıdan gelen bariz seks seslerini duyunca, vücudum dedektif moduna geçti. Refleks gibi, sessizce merdivenleri çıktım, bir yandan da kendimi travmatik görüntülere hazırlıyordum.

Karımın başka bir adam tarafından ilişkiye girildiğini duyuyordum. Duyduklarımdan neredeyse emindim.

Yine de yatak odamda yaşanacakları asla tahmin edemezdim. Hem de yıllarca Paula ile paylaştığım yatakta.

Hiç de açık bir şey değildi. Sadece sevişiyorlardı. Geriye dönüp baktığımda, o zamandan beri yaptıklarımla kıyaslandığında oldukça sıradan görünüyordu aslında.

Ama adamın karımın vajinasına penisini sokmasından hiç kıskançlık duymasam da, beklenmedik ve ezici bir öfke beni sardı.

Bunun sebebi, o lanet olası evlilik yatağımızda şahit olduğum yeminlerin bozulması olabilirdi. Ya da belki de hayatımda ilk kez o gece

sınanan, keşfedilmemiş gizli arzularımın birikmiş öfkesiydi.

Ya da belki de, belki de bunların hepsinin birleşimiydi.

Üniversitedeyken sadece "eh işte" dediğim bir kadınla evlenmiş olmam ve sevgisinin yeterli olmadığını kaç kere düşünsem de ona bağlı kalmış olmam... ihtiyacım olan şey değildi. Hayatım için daha fazlasını istediğim için Fargo'dan kaçmış olmam, ancak kendimi mutluluğumu umursamayan bir kadınla devasa bir çıkmazda bulmam... Kendimi babamın tıpatıp aynısı haline getirmiş olmam ve bu o zamana kadar hiç kötü bir şey gibi görünmemişken, otuz yaşıma geldiğimde farklı bir şey istediğimi yeni yeni fark etmem...

Beni ele geçirmek, boğazımdan yakalamak, tüm işaretler başka yöne işaret etse de bana gerçekte kim olduğumu ve nereye düşeceğimi söylemek, son derece rahatsız edici bir şeydi.

O an karım bunu yapıyordu. Gözümün önünde kontrolü ele alıyor ve özgürleşiyordu ve bu, her şeyden önce, daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık duygusuna yol açtı.

Paula ile o yatakta Yeni Müşterinin yerini almak istemedim. Başka biri için o kişi olmak istedim... Tek dokunuşuyla beni tahrik edebilecek biri için.

İtiraf ediyorum. Sinirlerim bozuldu.

Paula ve küçük arkadaşı beni fark ettiğinde artık çok geçti. Karımı beceren o pisliğin ensesinden yakalayıp yere devirdim ve tek bir hızlı darbeyle şakağına vurarak bayılttım. Polis eğitimi işte.

Tam Paula çığlık atarken ve çıplak bedenini yorganla çılgınca örterken, ben de yatağın altından Beretta tabancamı çıkardım.

Gözlerimiz buluştu ve o komodinin üzerindeki telefonuna uzanmadan önce, silahımı doldurup tam başına doğrulttum.

“Bayan Samuels…” diye söylendim, başımı sallayarak. “Bunu aklınızdan bile geçirmeyin.”

Güneş doğdu ve battı, ben daha ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştım bile.

Gözlerimi kırptığımda ve on sekiz saat geçmişken, o süre zarfında neler olup bittiğine dair hiçbir şey hatırlamadığımı hatırlıyorum.

Alt kattaki mutfakta, kendime akşam yemeği için bir sandviç hazırlamıştım; sessizce yiyor ve Eagles grubunu dinliyordum, tam başımın üstünden gelen boğuk çığlıkları ve gürültüleri ise görmezden geliyordum.

İşimi bitirdiğimde, gürültünün ne olduğunu görmek için yukarı çıktım. Karım ve sevgilisi, ki ona her zaman Yeni Müşteri diyeceğim, ağızlarına bant yapıştırılmış halde inliyorlardı; bilekleri kelepçeleri çekiştirmekten kan içinde kalmıştı.

İkisi de çıplak halde yatağa bağlıydı; Paula sağdaki yatak direğine, Yeni Müşteri ise soldakine bağlıydı. Paula'nın yüzünden akan gözyaşları ve sümükler, yapışkan bandın içine damlayarak bandı biraz ıslattı ve nefes alıp çığlık atmasına olanak sağladı. Ben de bandı hızla çekip çıkardım, bu da onun acıyla inlemesine neden oldu.

Biliyordum ki, kulaklığı çıkardığında daha yüksek sesle çığlık atacaktı ve tam ağzını açıp bağırmaya çalışacakken, ona bir elimle vurdum.

Benim yaptığım gibi o da başını sağa çevirdi. Ve o hafifçe sessizken bu fırsatı değerlendirerek kendi külotunu ağzına tıkıştırdım ve daha fazla bant yapıştırdım.

"Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun, değil mi?" diye hırladım ona, o da engelin arkasında hıçkırarak ağlıyordu. "Bu senin suçun. Tek yapman gereken boşanma davası açmaktı. Bunun yerine, aylarca bu güçsüz herif için bacaklarını açtın. Ve işte buradayız."

Gözlerim yeni müşteriye takıldı, tavırlarını inceledim. Kendi idrarının içinde oturmuş, sevgilisinin yatak odasında esir tutulan biri için şaşırtıcı derecede sakindi.

Gözlerindeki bu aşırı özgüven beni çok rahatsız etti.

Bir önceki gece onu iyice dövmüştüm zaten, bu yüzden sol gözü şişmişti, burnuyla ağzının etrafındaki bant arasında kan birikmişti. Ama yine de sıkılmış ve biraz da rahatsız olmuş gibi görünmeye cüret etti. Bu da benim çılgınlığımı daha da artırdı.

Uykusuz kalmıştım. Pazar günüydü, bu yüzden Paula için işe haber vermeme gerek kalmamıştı ama kendim için haber vermiştim. Gerçek bir hedefim yoktu ve beni strese sokan tek şey buydu.

İkisinin de rahatsız oldukları umurumda değildi. Onların hoşnutsuzluğu, bu deneyimden önce var olduğunu hiç bilmediğim tuhaf, sapkın bir düzeyde beni adeta mest etti.

Sanki intikam somut bir şekil almıştı; elle tutulur bir şeye dönüşmüştü, bundan faydalanmak istiyordum.

İkisinin de bunun neden olduğunu anlamalarını istedim. Hayatta istediklerini sonuçsuz bir şekilde yapamayacaklarını anlamalarını istedim. Bu ahlaki anarşiydi ve buna tahammül edemezdim. Tüm yetişkin hayatım boyunca takip ettiğim her şeyden daha önemli olan mesaj buydu.

Karma. Ne ekersen onu biçersin.

Pantolonumun arkasına uzanıp silahımı kaptım ve Yeni Müşterinin yüzüne doğrulttum. "Seni şimdi öldürmeliyim. Ve bu kadını umursadığım için değil." Paula'ya başımla işaret ettim. "O kadın, göğsünde 'Thug Life' dövmesi olan bir pisliğe vasat vajinasını açtığında tüm bunları mahvetti. Yani, kendini kim sanıyorsun... Tupac mı?? Hayır, seni öldürmeliyim... çünkü yüzünü sevmiyorum."

Yeni müşterinin gözleri bana dikildi.

“Bence yıllar içinde yakaladığım o kendini beğenmiş, aşağılık heriflerin çoğuna benziyorsun. Korkunç, kınanacak şeyler yapan, sonra da sabıka fotoğraflarında sırıtan, saatte beş bin dolarlık bir avukat tutarak paçayı kurtaracaklarını çok iyi bilen o kahrolası herifler. Ve kısa sürede sokaklara geri dönüp insanların hayatlarını mahvedecekler.”

Bana göz kırparken başımı yana eğdim.

“Haklıyım, değil mi? Tam da öyle bir adamsın sen…”

Paula hâlâ yatakta titriyordu ama o herif bana dik dik bakıp o lanet olası bakışı attı. O bakışı daha önce birçok heriften yüzlerce kez görmüştüm.

Haklıydım. Bu konuda ne hissettiğimden bağımsız olarak, bir polisin sezgisi işte buydu ve bu herifi, daha önce hiç tanışmamış olsam bile, tanıyordum.

O an gerçekten onu vurmayı düşünüyordum.

Kendimi çoktan uçurumun kenarına atmıştım ve geri dönüş yoktu. Cinayetin adam kaçırmadan çok farklı bir şey olduğunu biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, pek umurumda değildi. Çok bıkmıştım. Dünyanın kötülüğüyle karşılaşmaktan ve onun göz ardı edilmesini izlemekten usanmıştım. Dürüst insanların, hem de hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde, hukuk sistemi tarafından mahvedilmesini görmekten daha da bıkmıştım.

Ama en önemlisi, bu oyunu oynamaktan bıkmıştım. Umursuyormuş gibi yapmaktan, aslında umursamadığım halde, sıkılmıştım.

Ben buradan kurtulmak istedim ve belki bu beni de sosyopat yapıyor, ama öyleyse bunu kabul edebilirim.

Bu olayda ben de payımı alacağım, çünkü Tanrı biliyor ki ben de masum değilim. Tanımadığım bir adamı öldürmek istedim çünkü o lanet

olası suratı beni çok sinirlendirmişti.

Ama tam da işaret parmağımı tetiğe bastırıp, gecenin bu saatinde mahallemde bir silah sesinin ne kadar dikkat çekeceğini düşünürken, kapı zili çaldı.

Bu beni kısa süreli dalgınlığımdan çıkardı ve gözlerimi kırpıştırdım.

Başımı yavaşça yatak odamızın kapısına doğru çevirdim ve bir an hareketsiz kaldım, sanki kıpırdamamak kişinin gitmesine neden olacakmış gibi. Ne yazık ki, öyle bir şansım olmadı. Kapı tekrar çaldı.

Gözlerimi devirdim ve silahımı pantolonumun beline geri soktum. "Şimdilik bunu aklında tut."

Yatak odasından çıkıp aşağıya, kapıya doğru indim ve gözetleme deliğinden içeri baktım. Orada, bulunduğu yere hiç uymayan bir adam duruyordu. Belli ki pahalı bir üç parçalı takım elbise giymişti, teni soluk ve saçları beyazdı, ama yaşına göre oldukça genç görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ona kapıyı neden açtığımı hala anlayamıyorum. Sanırım sadece iş yemeğinden dönerken arabası bozulmuş bir Wall Street borsacısı gibi görünüyordu. Ya da belki bilinçaltımda, yapmaya hazırlandığım şeyi durdurmak için bir neden arıyordum.

Her iki durumda da, ön kapımı açar açmaz bir hata yaptığımı anladım.

Çünkü birdenbire artık sadece o değildi. Köşelerden iki iri adam çıktı ve beyaz saçlı adam ceketini kenara çekerek bir tabanca ortaya çıkardı.

"İçeri girebilir miyiz, Memur Samuels?" Adam sırıttı.

Benden yanıt beklemeden içeri daldılar, hemen üzerimi aradılar ve silahımı aldılar.

Kalbim hemen ağzıma geldi, polis içgüdülerim devreye girdi ve akıllı davranmam gerektiğini söyledi. Ama akıllıca davranmıyordum, bu yüzden kötü bir durumdaydım.

"Ne sikim?" diye homurdandım, onlara karşı koyarak. Hemen silahlarını bana doğrulttular. "Sen kimsin lan?"

Beyaz saçlı adam etrafına bakındıktan sonra, simsiyah gözlerini bana dikti. "Benim adım Manuel Blanco. Sanırım adamlarımdan birini yakaladınız."

Zihnim onun söylediklerini anlamaya çalışırken, yeni müşterinin bağlantılı olduğunu anında çözdüm. Bu da ondan nefret etmeme neden oldu.

"Karımın da bu lanet olası mafyadan biriyle yatmasına şaşmamalı." Gözlerimi ovuşturdum. "Bakın, eğer beni öldürecekseniz, burada öldürün.

Olay olduğunda onun yakınında olmak istemiyorum."

Adam—Manuel Blanco—kaşını hafifçe kaldırdı. "Nerede o? Beni ona götürün."

Başka bir kelime söylememeyi tercih ederek, onu ve adamlarını yukarı, yatak odasına götürdüm. İçeri girdiğimizde, Yeni Müşteri ve Paula, sanki ani bir ölümden kurtarmaya gelen bir süvari alayı varmış gibi, bantla kapatılmış yüzlerinden türlü türlü sesler çıkarmaya başladılar.

Ama Manuel Blanco orada öylece durup baktı, sonra da bana dik dik baktı. "Anladığım kadarıyla sıradan bir polis değilsin."

Omuz silktim. Çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Pekala, Sherlock Holmes gibi çıkarım yapacağım ve diyeceğim ki, adamım Henry'yi senin karınla birlikte yakaladın, öyle mi?"

"Adının bu olduğunu bilmiyordum ama evet," diye homurdandım. "Aşağı yukarı öyle."

“Ve onları öylece bırakmak ya da hemen öldürmek yerine, en iyi hareket tarzının ikisini de neredeyse bir gün boyunca esir tutmak olduğuna mı karar verdiniz…?” Bana şüpheyle baktı; bunun doğru olduğuna inanmadığı için değil, açıkça iyi düşünülmüş bir plan olmadığı için.

Ona, Yeni Müşterinin evimde ne kadar süredir bulunduğunu nereden bildiğini ya da konumunu nasıl takip ettiğini sormaya niyetim yoktu. Bu soruların cevapları kolayca bulunabilirdi.

Nedense Manuel'e cevap vermeye daha çok meyilliydim, çünkü henüz öfkeyle tepki vermemiş veya çalışanını gasp ettiğim için beni cezalandırmamıştı.

“Bilmiyorum…” diye iç çektim, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Çok yorgundum. “Eve geldim ve onu karımın kucağında buldum. Çok sinir bozucuydu.”

Manuel bana şaşkınlıkla baktı. Sonra adamına baktı. Sonra tekrar bana döndü. "Bunu anlayabiliyorum. Ne yazık ki Henry benim için çalışıyor. Benim bilgim olmadan adamlarımdan birini devre dışı bırakırsanız, operasyona zarar verirsiniz. Bunu anlayabileceğinizden eminim."

"Evet, ama onun senin sevgilin olduğunu bilmiyordum," dedim ona.

"Haklısın." Başını salladı.

O, yatak odamda rastgele dolaşmaya, eşyalara dokunmaya başladı, biz de onu sadece izledik. Ölme ihtimali düşüncesiyle tüm kaslarım kaskatı kesilmişti. Manuel Blanco'yu tanımıyordum... NYPD'deki görevim boyunca adı hiç geçmemişti. Ama onun gibi adamların var olduğunu biliyordum ve

gerçekçi olmak gerekirse, bir polis olarak bu karşılaşmadan sağ çıkmamın mümkün olmadığını da biliyordum.

Tam da infaz için oturup rahat bir pozisyona geçmek üzereyken, "Memur Harley Samuels... Bugün şanslı gününüz," diye mırıldandı.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gizleyemedim.

Ancak sözlerine şöyle devam etti: "Güney Çatalı yakınlarında bir cezaevi işletiyorum ve yardıma ihtiyacım var. Ekibimize harika bir katkı sağlayacağınızı düşünüyorum."

O kadar çok düşünce... beynimden o kadar çok farklı şey geçti ki. Ve belki de sayıklama halinden dolayı, ağzımdan çıkan ilk kelimeler, "Bu ne... bir tür İntihar Timi durumu mu?" oldu.

Bana göz kırptı. "Eğer bu sana yardımcı olacaksa, elbette. Ama sakın yanlış anlamayın, memur bey, kimseyi kurtaramayacaksınız ya da hiçbir şeyi kurtaramayacaksınız. Burası pisliklerin ölmeye gittiği bir çukur."

Bir an sessiz kaldım, duyduklarımı anlamaya çalışıyordum. "Ya hayır dersem?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Korkarım ki o kelime artık kelime dağarcığınızda yok."

Donakalmıştım, dudaklarım aralıktı ve öylece durup bakakaldım. Olayların bu şekilde gelişmesine şok olmuş bir halde sessiz kalırken, karım ve onun çapkın sevgilisi konuşma fırsatını yakaladılar. Ama ağızları hâlâ kapalıydı, bu yüzden sadece bir sürü mırıltıdan ibaret kaldı.

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?" diye beyaz saçlı adama döndüm.

“Demek istediğim şu ki,” diye başladı, sonra duraksadı ve iki çıplak aptalın yatakta kıpırdanıp, sanki birileri onları anlayabilirmiş gibi bantın altından bağırmaya çalıştıkları yere baktı.

Manuel Blanco tabancayı belinden çıkardı, karımın başına doğrulttu ve tetiği çekti.

Kulaklarımdaki çınlama dikkatimi dağıttı, zaman durmuştu. Sersemlemiştim, travmatik, uğultulu bir sisin içindeydim, yatağa defalarca göz kırptım; beyaz çarşaflar şimdi kırmızı kan ve beyin parçalarıyla kaplıydı, arkasındaki duvarda.

Şoktaydım. En az bir dakika boyunca.

Ama sonra gerçeklik beni ansızın yakaladı ve tüm vücudum şiddetli bir şekilde titremeye başladı, gözlerim kelepçelenmiş ve kafatasının bir parçası eksik olan karımdan ayrılmıyordu.

“Özür dilerim…” diye mırıldandı Blanco, “Bu gerçekten dikkatimi dağıttı. Dediğim gibi, bir erkeğe ihtiyacım var ve o sensin. Doğru yer, doğru zaman. Anlıyorsun değil mi?”

Bütün vücudum titriyordu. Etrafımdaki dünya sahte gibiydi, uyanamadığım bir kâbusun yavaş çekim videosu gibiydi.

Gözlerimdeki dehşet, göğsüm hızla inip kalkarken ve panik beni ele geçirirken, karımın cansız bedenine kilitlenmişti.

Ama sonra uzun parmakların çenemi kavrayıp yüzümü çekerek gözlerine bakmamı sağladığını hissettim.

“Harley… Artık benimsin. Senin yerinde olsam, hemen binerdim.”

Sesim titreyerek, "Bay Blanco... Biliyorsunuz ki ben bir polis memuruyum." dedim.

"Artık değil." diye sırıttı. "Ve bana Fildişi diyebilirsiniz."

TWENTY-SEVEN

Velle

“Umarım iç çamaşırınıza dokunmanın ne kadar iğrenç olduğunu biliyorsunuzdur,” diye homurdandım. “Ve bunu tüm samimiyetimle söylüyorum.”

“Pekâlâ, bunları almak zorunda değilsin…” diye mırıldandı 59 numaralı kişi. “Hadi ama, dostum. Bunları bana bırak. Gardiyanın bilmesine gerek yok.”

Ona dik dik baktım. "Sırf bu yüzden, kıçına sakladığın sigaraları da alacağım."

Bana bir bakış attı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok..."

“Doğru.” Gözlerimi devirdim. “Beni onları balık tutmaya zorlama, mahkum. İnan bana, bu ikimiz için de eğlenceli olmayacak.” Bana bakmaya devam ediyor. Elim Taser'ıma uzanıyor. “Hadi ama, aptal. Bütün günüm yok. Sabrım tükenmeden ve onları senden çıkarmadan önce ver şunu.”

Huysuzca bir sızlanma sesi çıkarıyor ama yine de katlanıyor, elini pantolonunun arkasına sokup uzanmaya başlıyor. Bakışlarımın tavana kaymasına engel olamıyorum, içimde derin bir rahatsızlık yankılanıyor. Bunu yapmak istemiyorum. Çok büyük bir zaman kaybı gibi geliyor.

Ama sonra kendime bunun onun istediği şey olduğunu ve yapılması gerektiğini hatırlatıyorum... yoksa...

Daha fazlası. Daha fazla ceza, daha fazla aşağılama (ki bu durumdan sapıkça bir şekilde zevk alıyorum), zaman geçirmek istediğim iki kişiden daha fazla uzaklaştırılma.

Çok fazla olumsuz sonuçla karşılaşıyorum ve bunların hepsi de tedbirsiz davranmam, duygularıma kapılmam yüzünden.

Harley'i hayatıma bu şekilde dahil ettiğim için tam bir aptalım. Bunun bir sorun yaratacağını biliyordum, ama o an o kadar harika hissettirdi ki kendimi bundan mahrum bırakmanın imkanı yoktu. Ve şimdi bunun bedelini çok ağır ödüyorum...

Yani, o adam beni Joy ile tekrar bir araya gelmem gerektiğine bile ikna etti. Sanki üçümüzün de Alabaster Adası'nda bir tür çok eşli ilişki içinde olmamız gerekiyormuş gibi, bunun işe yarayabileceği bir ihtimal varmış gibi. Kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum.

Güzel şeylere sahip olamıyorum. Bunu zaten kabul ettik ve bir anlığına aksini düşünmekle aptallık ettim.

Benim zevkim rastgele insanlarla ilişkiye girmekten ve çocuk havuzundan bile daha sığ olmaktan geliyor. Sarhoş olup uyuşturucu kullanmak ve etrafımdaki her şeye hükmetmek. İşte ben bunun için iyiyim.

Başka bir şey yok.

Diz çöktüğüm tek yer onun ayaklarının dibidir.

Midem garip bir hal aldı, göğsüm sıkıştı, ayağımı yere vurarak o adi herifin kocaman göt deliğinde sakladığı tüm kaçak malları aramayı bitirmesini bekledim. Sonunda işi bitince çöp poşetini açtım ve her şeyi içine attı.

"Seninle çalışmak güzeldi," diye mırıldanarak hücresinden çıktım ve kapıyı sertçe çarptım.

Sıradaki durağımız Ren ve bunun biraz zaman alacağını biliyorum. Buraya geldiği andan itibaren, tam bir fahişe olma konusundaki olağanüstü gelişmiş becerilerini kullanarak, kara kalbinin arzuladığı her şeyi elde etmek için bir sürü bela biriktirdi.

Daha büyük bir çantaya ihtiyacım olacak.

İçeri girerken "Hesaplar!" diye bağırdım, oysa mahkumlar şafak söktüğünden beri ne yaptığımın gayet farkındalar.

Hepsi de oldukça sinirli, sanırım bu bitmek bilmeyen görevin tek olumlu yanı da bu.

"Oh, neyse ki seni bekliyordum." Ren, yatağında doğrulurken sırıttı.

"Pozunu al, mahkum." Duvara doğru başımı salladım.

“Hım… bunu bana uzun zamandır söylememiştin.” Yavaşça ayağa kalktı. “Tıpkı eski zamanlardaki gibi.”

“Hiç keyfim yok, #48,” diye homurdandım. “Senin çukurda olmanla bu işi yapmak çok daha kolay olurdu, o yüzden susup ellerini duvara koymanı öneririm.”

“Pekala, aman Allahım.” Duvara doğru bir adım attı ve avuçlarını düz bir şekilde yere koydu, ben de hemen eşyalarını karıştırmaya, çöp torbama atmaya başladım. Sanki Noel Baba'nın oyuncak torbası, ama içi uyuşturucu ve çıplak kadın dergileriyle doluymuş gibi.

Ren omzunun üzerinden bana baktı. "Şöyle düşünüyordum, belki seninle bir tür anlaşmaya varabiliriz..."

"Artık anlaşma yok, Ren," diye mırıldanıyorum işime devam ederken, bir yandan da her yere bir şeyler saçıyorum. "O günler geride kaldı."

Kalçasını biraz öne doğru çıkarıyor. "Şimdi öyle diyorsun ama bence boşaldıktan sonra farklı düşünebilirsin."

Ona kısa bir yan bakış attım, onu görmezden gelip yoluma devam ettim. Ta ki dövme malzemelerine ulaşana kadar. Parmaklarım, yatağının altındaki rulo halindeki bir havluya sarılı eşyaların üzerinde gezindi.

“Bunların çoğunu sen bana aldın…” diyor neşeli bir şekilde. “Hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum,” diye iç çektim, eşyaları toplayıp çantaya doldururken.

“Ne büyük bir israf.” Sesi kararıyor.

Yüzümü ona doğru çevirdim, gözlerinin sert olduğunu, dudaklarında hayal kırıklığının, çenesinde ise öfkenin belirginleştiğini gördüm.

Doğrulup ona doğru yaklaştım. "Bütün bunlar olmadan nasıl eğleneceksin ki?" Bakışları yüzüme dikildi, kaşlarımız çatışıyordu, adeta bir güç mücadelesi içindeydik. "Seni ne kadar acınası durumdan uzaklaştıracak bütün o penisler olmadan..."

O hamle yaptı ama ben daha hızlıydım, boğazından yakalayıp duvara çarptım. Diğer elimle elektroşok cihazımı aldım ve kaldırdım.

"Onun kucağında oturmaktan hiç bıkmıyor musun?" diye hırıltılı bir sesle sordu, elim nefes almasını engelleyerek sesini kısmasına neden oldu. "Bütün dünyan o olmasına rağmen, senin umurunda bile olmadığını bilmekten?"

Dişlerimi sıkarken parmaklarım boğazını sıkıca kavradı, başparmağım boğazına saplanıp kaldı, ta ki homurdanana kadar. Gözlerimden ona doğru alev alev bir ateş yanıyor, hissedebiliyorum, o aptalca sözlerinin doğru olma ihtimali midemi bulandırıyor…

Bu küçük piç de benim sinirlerimi bozuyor... Buna nasıl izin veriyorum?

"Ha, yani 35 numaralı kişi gibi mi demek istiyorsun?" Kaşlarım kalkıyor.

Luthor'dan bahsedildiğinde Ren'in ifadesi değişiyor. Alnı kırışıyor ve gözlerinde gözden kaçması zor, hüzünlü bir parıltı beliriyor.

“Sanırım aynı noktadayız o zaman…” Omuz silkip geri çekildim. “Çünkü o seni asla sevmeyecek. Fark şu ki, ben istemiyorum. Ama sen istiyorsun… Onun seni sevmesine ihtiyacın var, o seni asla olduğundan daha fazlası olarak görmeyecek olsa bile…” Yüzümü yaklaştırıp dudaklarının üzerine hırladım, “Yalancı, manipülatif, katil bir fahişe.”

Ren titredi, vücudu duvara yaslandı. Onu iterek uzaklaştım ve onu hücresinin yıkıntıları arasında yerde hıçkırarak ağlar halde bıraktım.

Ben demir parmaklıkları hızla açarken, titrek bir sesle bağırdı: "Velle, bekle. Lütfen..."

Sırtımı ona dönerek gözlerimi kapattım. "Dövme eşyalarını saklayamazsın, #48."

“Hayır, o değil…” diyor yumuşak bir sesle, iki dakika önce bana takındığı sert tavrı tamamen bırakmış bir şekilde. “Lütfen… Luthor’un eşyalarını elinde tutmasına izin verir misiniz? Lütfen, her şeyi yaparım.”

İnanamayarak kaşlarımı çatmış bir halde tekrar ona döndüm. "Ciddi misin?"

Başını salladı, sonra omuz silkti. "Mesele şu ki... Bana karşılık vermese bile umurumda değil. Sadece mutlu olmasını istiyorum. Sanırım bunu anlayabilirsin..."

Çenemi sıktım ve hırıldadım, "Hayır, yapamam."

“O değil,” diye fısıldadı. “Senin için aynısını yapacak insanlar var. Ve sen, her şeyden vazgeçmeye değer olduğunu anlayamayacak kadar aptalsın.”

Uzun süre sessizce ona bakıyorum. Ren'in benimle ilgili olup bitenler hakkında bir şeyler biliyor olması beni şaşırtmıyor. Bu noktada, bu duvarların içinde olup bitenler hakkında Gardiyan'dan daha çok şey biliyor olabilir.

Sonunda iç çekerek, "Takas edebileceğin hiçbir şey yok. Cinsel organımı sana yaklaştırmayacağım bile," dedim.

“Ne düşünürseniz düşünün, size sunabileceğim sadece hasta bedenim değil.” Yavaşça ayağa kalktı ve duvara yaslandı.

"Öyle mi? O zaman ne olacak?"

"Bilgi."

Onun sunduklarını düşününce tekrar sessizleşiyorum. Ne bildiğinden emin değilim ama eğer bu, Fildişi'nin sakinleşmesine yardımcı olacaksa, sanırım buna değer.

"Not aldım," diye homurdandım. Sonra da kapıyı sertçe çarparak hücresinden çıktım.

Bundan sonra doğrudan Luthor'un hücresine gidiyorum; hücre arkadaşı kaçtığı için artık yalnız, bu da benim hayatımı mahvetti.

Ama bunu Luthor'a yansıtmayacağım. Kimseye itiraf etmem ama o benim en sevdiğim mahkum. Sessiz, söylenenleri yapıyor ve hiçbir şey beklemiyor. Kahretsin, buraya ilk geldiği zamanı hatırlıyorum, neredeyse beş yıl önce. Ömür boyu hapis cezasıyla başa çıkmaya çalışan korkmuş bir çocuktu sadece. Ama hiçbir zaman işleri kendisi için zorlaştırmadı. Ren'in yaptığı gibi değil...

Hücrenin içinde, Luthor duvara yaslanmış haldeyken, yağmalama işlemine başlıyorum. Bazı eşyaları almam gerekiyor, yoksa onu göz ardı ettiğim belli olur ve her şey altüst olur. Bu yüzden her şeyi alıyormuş gibi yapıyorum, ona sadece birkaç temel eşya bırakıyorum.

Ama gömülü hazinesini bulduğumda duraksıyorum. Üst yatağının altında bir çeşit cihaz var. Ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ve yanında, bir yastık kılıfının içinde bir sürü eski bilgisayar parçası.

Gözlerim, alt dudağını ısırarak, geniş ve gergin gözlerle beni izleyen Luthor'a kaydı.

Yanına yaklaşıp fısıldadım: "Bu eşyaları burada bırakıyorum. Çünkü seni takip eden kişi bir söz verdi. Ama sözünü tutmazsa geri döneceğim."

Ve o daha bir şey söyleyemeden öfkeyle dışarı fırladım.

Ayaklarımı yere vurarak sırayı geçtim ve şimdilik işimin bittiğine karar verdim. Lanet olsun, bir molaya ihtiyacım var. Bir şişe su, belki de bir Hot Pocket ya da benzeri bir şey. Çok yorgunum ve bu süre boyunca hem Rook'la karşılaşmayı umuyordum hem de korkuyordum.

Yüzündeki o ifadeyi görmek istemiyorum… Son zamanlarda, onu yatak odasının dışında her gördüğümde bana verdiği o ifadeyi… ki bu da nadir oluyor çünkü gündüzleri Gardiyanın emirlerini yerine getirmekle meşgulüm ve geceleri cezalarım için malikanenin onun tarafına çekiliyorum. Ama yollarımız kesiştiğinde, Rook bana o gözlerini dikiyor, tıpkı İrlanda'daki çiğli bir tarla gibi, yemyeşil ve pırıl pırıl.

Bana kelimeler olmadan beni özlediğini ve her şeyin farklı olmasını dilediğini söylüyor. Ben de öyle düşünüyorum... Ama dilekler Jiminy

Cricket ve diğer kurgusal karakterler içindir.

İşe yaramıyorlar ve sonuçta tamamen anlamsızlar.

Mola odasına doğru koridorlarda yürürken sesler duyuyorum ve hemen yavaşlıyorum. Bulunduğum yerden köşede bir konuşma geçiyor ve hemen Linetti'nin sesini tanıyorum. Sonra da Brenner'ın sesini.

Linetti, "İşin berbat yanı, buradan kaçmak çok kolay," diyor. "Gözetleme kulesinde kimse yok, sadece vardiya değişimlerinde Doğu kanadındaki kontrol odasında bir adam var..."

"Öyle değil mi?? Bence kanalizasyon giderinden geçmiştir," diye ekliyor Brenner. "Tam oradan, lanet olsun. Ben olsam öyle yapardım."

Kulaklarımda kanım uğulduyor, haftalardır bastırdığım öfke köşeyi dönerken kaynamaya başlıyor. İkisi de varlığıma tepki veremeden yumruğumu kaldırıp savurmaya başlıyorum.

Önce Linetti'nin çenesine vuruyorum, ardından burnuna bir kez daha vurarak onu geriye doğru savuruyorum, sendeliyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. Sonra öfkeli bakışlarımı Brenner'a çeviriyorum.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Vay vay, Velle... sakin ol."

Hayır. Önce çenesine, sonra burnuna, sonra tekrar çenesine vuruyorum. Küçük arkadaşıyla birlikte yere düşüyor ve ben de sırayla ikisinin de kaburgalarına tekme atıyorum. Tekrar tekrar.

“Bunun şaka olduğunu mu sanıyorsun?!” Sesim gürleyerek Linetti'nin üzerine atıldım, neredeyse yumruğumu boğazına sokacaktım. “Burada sırları ifşa ediyorsun! Sen miydin?? Bu mahkumların önünde saçma sapan konuşarak nasıl kaçacaklarını tam olarak bilmelerini mi sağladın??”

Nefes nefese kalmış halde, Brenner'ı boğazından yakalayıp birkaç kez yalayarak ona haddini bildirdim çünkü artık yeter. Bu salaklar burada bu saçmalığa gülüyorlar, ben ise onların aptallığı yüzünden dayak yiyorum.

Her gece dizlerimin üstündeyim, kıçım kan içinde, boğazım morarmış. Umurlarında olmadıkları için işkence görüyorum.

Hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

Kendime geldiğimde ikisi de yerde kanlar içinde ve homurdanıyorlardı. Ben ise ellerim yara bere içinde, başım dönerek nefes almaya çalışıyordum.

Titrek bacaklarımla yavaşça ayağa kalkıyorum, damarlarımda elektrik akımı gibi adrenalin akıyor.

"İkinize de lanet olsun," diye homurdandım, bitkin düşmüştüm, kafamda basınç birikmiş ve patlamak üzereydi.

Sonra öfkeyle uzaklaştım ve onları orada, az önce olanları düşünmeye bıraktım.

Her eylemin bir sonucu vardır.

Sırtım ağrıyor.

Bir süredir dizlerimin üzerindeyim. Telefon görüşmesi yapmak için ya da başka bir şey için beni burada bıraktı... kim bilir. Ama hareket etmeme izin verilmiyor, zaten hareket etmezdim de.

Bu da bana daha önce dağıttığım türden birkaç zevk yaşatacaktır.

Kıpırdanıyorum ve boynumdaki tasma, meme uçlarıma takılı zinciri çekiyor. Tasma, masasının ayağına bağlı, bana sadece birkaç santimlik bir boşluk bırakıyor. Ve acısa da, penisim sert, testislerim ağır ve ağrıyor. Bu gece özellikle aşağılayıcı... Başımda bir kuyruk var.

Kelimenin tam anlamıyla… O tüylü şeyli popo tıkaçlarından biri.

Bu çok utanç verici. Yine de, özellikle Rook'u düşündüğümde, bunun verdiği o yoğun cinsel uyarılma hissinden kendimi alamıyorum.

Eğer bunu onun ve Joy ile birlikte yapıyor olsaydım, bundan zevk alabilirdim. Bunu seksi bir oyuna dönüştürürdük ve sonra hepimiz, bir sürü aptal sapık gibi, hep birlikte boşalırdık. Ter içinde ve doymuş bir halde yatağına yığılıp, sarılıp öpüşür ve hissederdik... Bundan çıkması gereken o güzel şeyler...

Birlikte olduğunuz insanları gerçekten önemsediğinizde... Bu, hiç beklemediğim kadar çok seveceğim bir duygu.

Ama oraya gidemem. Şimdi değil. Burada acı içinde oturup, işlediğim hataları düşünmem gerekirken, oraya gidemem.

Ofisinin kapısı açılıyor ve The Ivory içeri girip arkasından kapıyı kapatıyor. Gözlerim yerde kalıyor, ayakkabılarının görüş alanıma girmesini izliyorum.

Dakikalarca benimle konuşmuyor, sadece masasına oturup dizüstü bilgisayarını açıyor. Burada ne kadar daha kalmam gerektiğini bilmiyorum ama davranışlarına ve geçen haftaki haline bakılırsa, muhtemelen yine uzun bir gece olacak.

Birkaç dakika sonra içini çekip döndü ve bacakları yanıma değdi. "Görünüşe göre Dascha ülkeden kaçmış. En azından iş arkadaşlarım öyle düşünüyor."

Bu açıklaması karşısında nasıl hissetmemi istediğinden emin değilim. Ama bir tepki vermemi istemediğinden eminim, bu yüzden hareketsiz kalıyorum.

Parmakları saçlarımı okşamaya başlayınca refleks olarak irkildim. "O partnerinle ilgili çok fazla şeye göz yumdun. 101 numaralı kişiye her türlü kaçak malı temin ettiğini biliyorsun. Bu, bana olduğu kadar sana da atılmış bir tokat."

Joy'dan ve Dash'e yardım etmek için yaptıklarından bahsettiğinde kaslarım gerildi. Satır aralarını okuyabiliyorum... Onun, Joy'un Dash'in kaçmasına yardım ettiğini düşünüyor.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama her iki durumda da fark etmezdi. Joy'u asla satmazdım. Şu anda ve burada gözlerimin arasına bir kurşun yemeyi tercih ederim.

"Söylemek istediğin bir şey olduğunu hissedebiliyorum," diye mırıldandı nefes nefese. "Öyleyse söyle, canım."

Yutkunuyorum, konuşmadan önce kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Bence bu sadece zaman kaybı olabilir... Mahkumların hücrelerini yağmalamak, gardiyanlara işkence etmek. Göz ardı ettiğimiz bir ipucu varken bunların hepsi anlamsız."

Bir an sessiz kalıyor ve ben de arkama gelecek bir darbeye hazırlanarak sinip kalıyorum.

“Peki ya Joy?” diye soruyor alçak sesle. “Dascha ile ilişkisi olduğunu inkar mı ediyorsunuz?”

“Bunun olaya karışmış olduğunu söyleyemem…” diye mırıldandım. “Onun kaçışında yer almadığını biliyorum.”

"Bundan çok eminsin," diye mırıldanıyor, parmak uçları ensemi okşayarak tasmanın bağlı olduğu ipe ulaşıyor ve ben öksürünceye kadar çekiyor.

“Öyleyim.” Tarafsız görünmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. “Doğu kanadının koridorlarında sessiz bir katil dolaşırken, biz yanlış personele odaklanıyoruz.”

Gardiyan duyulur bir şekilde nefes verdi. "Doktor Love."

"Evet."

“Ona güvenmiyorsun,” diyor, sanki bir soru sorması gerekiyormuş gibi ama bir ifade gibi çıkıyor ağzından. Doktorun gelişinden bu yana geçen haftalarda ona duyduğum küçümsemeyi gizlemedim, Darcey'nin O'Malley'i öldürmesine bir şekilde izin verdiğine dair şüphelerimi de saklamadım.

Dash'in kaçışının bu olayla bağlantılı olması tamamen olası.

"Biliyorsun ki öyle değilim," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı doğru eğdi, böylece ona bakmak zorunda kaldım; koyu renkli gözleri gözlerime kenetlendi ve bulunduğum yerden utançtan kavrulmaya başladım.

Diz çökmüş, ayaklarının dibinde, üzerimde sadece bir kasık koruyucu, boynumda tasma ve kıçımda tüylü bir kuyruk tıkacı ile bekliyordum.

Kelimenin tam anlamıyla onun göz bebeğiydi.

“Doktor Love’a duyduğunuz güvensizlik, bana duyduğunuz güvensizliği yansıtıyor, Jonathan.” Başını yana eğdi. “Benim yargı yeteneğimi sorguluyorsunuz.”

Başımı hızla silkeleyerek, "Hayır... Hayır, onu sorguluyorum." dedim.

“İşe aldığım kişiler.” Karanlık bakışları kısılıyor. “Bir hata yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Sanırım senden faydalanıyor.” Gözlerimi kırpıyorum.

“Peki, bunun ardındaki motivasyonu ne olabilir?”

Ren'den gelen bilgileri dikkate alıyorum... Bunları en iyi nasıl kullanacağımı anlayana kadar kendime sakladığım bir pazarlık kozu olarak görüyorum.

Bir an duraksadıktan sonra, "Belki de ona ihtiyacı yoktur," diye yanıtlıyorum. "Belki de incelediği mahkum kadar delidir."

Gardiyan, dudağının kenarındaki hafif kıvrımla başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu pek olası görünmüyor. Bunu erkek ve kız arkadaşınızla paylaştınız mı?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, nabzım anında hızlandı.

“Fark etmediğimi mi sanıyorsun, Jonathan?” Yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı. “Sana daha önce de söyledim, burada bir ilişkiyi yürütemezsin. Cinsel tatminin güzel olabilir, ama hiçbiri sana benim gibi bakamayacak. Değil mi?”

Kendimi başımı sallarken buluyorum, ama bu doğru gelmiyor. Aklım on yıldan fazla öncesine, Joy ile ara sıra birlikte olan arkadaşlar olmaya geri dönmeye karar verdiğimiz zamana gidiyor.

Sesi nostaljimde yankılanıyor… Bu ilişkiyi bitirmelisin Jonathan. Kalbinin tek bekçisi olabilir, o da benim.

Kapıya aniden gelen bir tıkırtı beni anılarımdan sıyırdı.

Gözlerim telaşla ve kocaman açılmış bir şekilde onun gözlerine kayıyor, dışarıda kim varsa beni böyle bir halde odada bulundurmaması için dua ediyorum. Bu, ne kadar istemsizce sertleşmiş olsam da, hazır olmadığım bir aşağılanma.

Gardiyan koltuğuna yaslanıp homurdanarak "Evet?" derken, başımdan ayak parmaklarıma kadar titriyordum.

Aman Tanrım. Bu korkunç.

Ama bunu aklınızda tutun. Çünkü işler daha da kötüleşiyor.

Kapı açılır ve gardiyanın adamlarından biri başını içeri uzatır. "Ziyaretçileriniz var patron. Oldukça ısrarcılar."

Başka kimse bir şey söyleyemeden Joy, adamı iterek geçip, hemen arkasından Rook ile birlikte odaya girdi.

Kalbim boğazıma kadar fırlıyor, alnımdan terler akıyor ve yerimde kıvranıyorum.

Her şeyden önce, gözleri ilk olarak bana dikildi. Bakışlarımı kaçırmaya özen gösterdim, yüzüm yazın en sıcak güneşinden daha fazla yanıyordu. Kendi nabzımın kafamda bu kadar yüksek sesle attığını hiç duymamıştım. Bayılacağımı sandım.

“Aman Tanrım…” diye fısıldadığını duydum Joy'un ve gözlerim onun gözleriyle buluşacak kadar hızla kaydı.

Çok sinirli görünüyor. Yutkunuyorum.

Rook'a gizlice bakıyorum, tam bana dik dik bakıyor. Göz kırparken alnındaki çizgiler belirginleşiyor, sanki üzerime atılmaya iki saniye kalmış gibi sessizce öfkeleniyor. Bu, kalbimi saf bir acıyla dolduruyor. Beni burada böyle, onunla birlikte görmek istemiyor... Acısı, gözlerindeki kafa karışıklığı ve kıskançlıkla karışmış bir şekilde görünür durumda. Zamanı değil ama o sahiplenici parıltı, penisimi sert bir şekilde seğirtiyor.

"Benimsin," dediğini adeta zihninde duyabiliyorum. "Sen onun değilsin. Sen benimsin."

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, memurlar?" Gardiyan içini çekti, rahatsızlığını gizlemeye hiç çalışmadı. "Sözümü kesiyorsunuz."

"Ona ne yapıyorsunuz?" diye homurdandı Rook, yumruklarını sıkarak ve gözlerinden öfke alevleri saçarak beni esir alan kişiye doğru bir adım attı.

Joy, Rook'u yerinde tutmak için elini göğsüne koydu. "Dinle, Ivory. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Haklısınız. Öyleyiz," diye mırıldandı gardiyan arkamdan.

Onu göremiyorum çünkü bir hamle yapmaya cesaret edemiyorum. Rook ve Joy'la birlikte, sanki onun malıymış gibi ayaklarının dibinde diz çökmüşken, her şey boğucu bir gerçeklik hissi veriyor. Kapalı kapılar ardında böyle olmak başka bir şey... Bunun, diğerlerinden saklanan kirli bir sır olduğunu bilmek başka bir şey.

Ama şimdi buradalar... her şeye kendi gözleriyle şahit oluyorlar. Utanç o kadar yoğun ki, boğazımdaki sıkı tasmadan daha çok boğuyor beni.

Joy lafı uzatmadan, “Dash'in kaçmasına yardım ettiğimi düşündüğünü biliyorum,” diyor. “Bir şekilde işin içinde olduğumu sanıyorsun. Şunu hemen söyleyeyim, değildim. Ona birkaç eşya vermiş olmam tamamen alakasız bir konu.”

"Ah, bunu biliyorum," diyor gardiyan sakin bir şekilde. "Kellan Kemper'e bir iyilik."

Joy'un yüzü bir an donup kalıyor, ama bunu atlatıyor. "Önemsiz. Bir anlaşma yapıldı, Ivory. Ailemin güvenliği karşılığında hayatım. Ve yine de sen o pisliklerini amcamın restoranına gönderip, taciz edip rahatsız ediyorsun. Ben on bir yıldır üzerime düşeni yaptım. Ne tür bir oyun oynuyorsun sen?"

Gardiyanın sandalyesine yaslandığını hissettim. "Özgür bir ülkedeyiz Bayan Jameson. En son kontrol ettiğimde... Adamlarım istedikleri mekanlara gitme hakkına sahipler."

"Onları geri çağırın," diye homurdandı.

Bu sefer ayağa kalktı. Ve kalp atışlarım anormal bir hıza ulaştı. Sanırım kalp krizi geçiriyorum.

"Ya da ne?" diye soruyor hesaplı ve tehditkar bir tonda.

"Yoksa anlaşmamız tamamen geçersiz olur."

Joy şu anda tıpkı The Ivory kadar korkutucu geliyor ve bana onunla şaka yapılmaması gerektiğini bir kez daha hatırlatıyor. Onunla bu şekilde kafa kafaya mücadele eden tek kişi o ve bu beni onun adına biraz korkutuyor çünkü onun neler yapabileceğini biliyorum.

Ama yalan söylemeyeceğim… Onun adına ben de endişeleniyorum.

“Sizi temin ederim, öyle bir şey olmayacak.” Gardiyan yanımda duruyor, bacakları koluma değiyor. “Ama kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, adamlarıma amcanızın işine karışmamalarını söyleyeceğim.

Yeter ki ihtiyacım olanı alayım.” Duraksıyor ve parmakları tekrar enseme uzanıp, sanki beni okşuyormuş gibi dalgın dalgın saçlarımı okşadığında irkiliyorum. “Başka bir şey var mı? Çünkü gerçekten çok meşgulüm ve bu ziyaret, eğlenceli olsa da, zaman kaybı…”

“Onu istiyoruz,” Rook’un sert sesi konuşmaya daldı. Yüzüne baktığımda titrediğini görebiliyordum. “Velle’i de yanımızda götürüyoruz. Bu iş… ona ne yapıyorsanız… Bitti.”

Elimden bir şey gelmiyor. Gözlerim yanımda duran adama kayıyor, bakışları doğrudan Rook'a dikilmiş durumda.

"Onu alıp götüremezsiniz," diye karşılık verir gardiyan. "Jonathan benim malım ve ait olduğu yerde."

"Lanet olsun," diye tısladı Rook. "O senin malın değil, bir insan. Onunla ne tür zihin oyunları oynadığını bilmiyorum ama bu şimdi sona eriyor."

“Haklısınız, Memur Samuels,” diye mırıldandı gardiyan. “O da bir insan. Bu yüzden sanırım ne yapmak istediğine kendisi karar vermesine izin vermeliyiz. Sonuçta, ayrılmak isteyip istemediğine kendisi karar verebilir…” Koyu renkli gözleri bana doğru kaydı, beni hareketsiz tuttu. “Büyük bir çocuk o.”

Hayır… Parmaklarım uyluklarıma saplanıyor. Hayır, bunu yapma. Lütfen…

Herkes bana bakarken oda sessizliğe büründü. Rook'un gözlerindeki acı içimi parçalıyordu. Joy'a baktığımda ise çenesi kasılmış, gözlerini kırpıştırarak kalkmamı, bu lanet olası büyüyü bozmamı istiyordu.

Ama onlar anlamıyorlar… Bu o kadar kolay değil.

Ne kadar çok istesem de, kalkıp onlarla birlikte gidemem.

Göğsüm hızlı hızlı nefes alıp veriyor, kalbimin atışı tüm vücudumu sarsıyor. Odadaki hava boğucu ve cildim her yerinde sıcak ve kaşıntılı, sanki kurdeşen döküyormuşum gibi.

Odanın öbür ucundaki pantolon cebimdeki cep telefonumun aniden çalması gerginliği dağıttı ve beni irkiltti. Hepimiz öylece dururken, daha doğrusu ben diz çökmüşken, telefon durmadan çalmaya devam etti. Zihnim bir yandan milyonlarca farklı şeyle dolu, bir yandan da tamamen bomboştu.

Dudaklarım aralanırken, gözleri suçluluk ve acıyla dolu, kocaman açılmış Joy ve Rook'a baktım.

"Velle... lütfen," diye yalvarıyor Harley, parıldayan yeşil rengiyle beni özgürleşmeye, ayağa kalkıp ona gitmeye, ikimizin de bildiği gibi benim de

istediğim gibi gitmeye çağırıyor.

“Bunu bana yaptırma…” diye mırıldanıyorum, sesim neredeyse duyulmuyor, tam o sırada telefonum tekrar çalıyor.

"Yapabilirsin, Lucky," diye fısıldadı Joy doğrudan bana, sanki odada başka kimse yokmuş gibi. "Sen onun seni dönüştürdüğünden çok daha fazlasısın."

Midem kasılıyor ve acımasız bir düğüm haline geliyor. Gardiyan hiçbir şey söylemiyor. Sadece uzun parmaklarıyla saçlarımı okşamaya devam ediyor, sakinleştirici dokunuşlar beni hipnotize ediyor.

“Ben değilim…” Başımı hafifçe salladım. Rook'a baktım. “Gelmemeliydin.”

Yüzü düştü ve ben, algılayabileceğimden çok daha fazla acı, daha fazla hayal kırıklığı gördüm.

Sanki kalbini kırmışım gibi görünüyor.

Farkında bile olmadan, başım The Ivory'nin yan tarafına yaslandı.

“Biliyorum, ilk ben ayrıldım…” Rook’un sesi titriyor, gözleri bana hüzünlü yoncalar gibi parıldıyor. “Ama kaçan sensin.”

Göğsüm çöküyor, kalbim kömür parçası ya da ezilmiş, küflü bir meyve parçası gibi simsiyah ve buruşmuş bir halde göğsümde duruyor. Çürümüş, bozulmuş… Hasta.

Joy, Rook'un elini tutar ve parmaklarını birbirine kenetler. "Hadi gel."

Yıkılmış bir halde, ikisi de arkalarını dönüp gitmek üzereydi.

Çıkarken gardiyan kendi kendine, "İyi akşamlar, Joyless," diye mırıldandı.

Odayı terk ederken Joy ona tiksintiyle dolu bir bakış fırlattı ve kapıyı arkalarından sertçe çarptı.

Burada neşesiz olan biri varsa, o da kesinlikle benim.

Zihnimde bir kez daha geçmişe doğru bir yolculuk başlıyor… Yıllar öncesinden bir anı…

"Bence inanılmaz derecede seksi."

Oturma odasındaki televizyonda arka planda oynayan ve pek de dikkat etmediğimiz bir filme takılıp kalmışken dudaklarımdan hafif bir kıkırdama dökülüyor. Daha çok ilgimi çeken şey, ince parmakların kalçamın etini okşayıp yeni yaptırdığım dört yapraklı yonca dövmesini takip etmesi.

O bana aramızda bir şaka olarak Şanslı diyor, tıpkı benim ona verdiğim takma ad gibi. Çünkü sürekli talihsizlik içinde olsak bile, bunu anlamayı

başarıyorum.

Şansın yaver gitsin.

Yanıma dönerek kız arkadaşımı belinden yakaladım ve kollarıma aldım. Parmaklarım kısa şortunun içine girdi, bir avucum yeni dövmeleriyle süslenmiş kalçasını kavradı.

“Bence seninki inanılmaz seksi.” O mırıldanana kadar alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. “Keşke senin bekaretini bozan ben olsaydım, Cherry?”

Boğazını titreten, boğuk bir kahkaha atıyor. Belki çok klişe gelebilir ama umurumda bile değil. Onun kahkahasının sesini çok seviyorum. Ayrıca harika bir gülümsemesi var. Ve bunu benim kadar anlayan tek kişi olmamı da çok seviyorum.

"Hayır, pek sayılmaz," diye mırıldandı, kanepenin arkasına yaslanana kadar bana doğru kıvranarak. "Penisiniz çok büyük. Beni ikiye bölerdi."

Şimdi gülme sırası bende. "Bunu bir reklam panosuna ya da gökyüzünde uçurulan o pankartlardan birine koymak isterseniz, benim için sorun olmaz."

İç çekerek kıkırdadı. "Teşekkürler, yakışıklı. Sana ulaşmak için insanların kapıları kırmasına gerek yok. Zaten yeterince kapımız var..."

Dudakları boğazıma değip, nabzımı hızlandıran ve penisimi de hızlandıran yumuşak, yavaş öpücükler kondururken hafifçe kıkırdıyorum.

Aylardır birlikteyiz ve hiçbir zaman ilişkimizi resmi olarak özel kılmasak da, başka kimseyle birlikte olmadığımı biliyorum. Sanırım o da olmadı. Gerçi burada pek fazla seçeneğimiz yok. Sadece birkaç gardiyan var ve onlar da tam olarak benim tipim değil. Ayrıca, hepsi erkek ve ben henüz açıkça bir erkekle çıkmadım. Buna karşı değilim, ama lise ve üniversitede yaşadığım tatsız deneyimlerden sonra, çoğu ilişkimin rastgele olmasını tercih ettim. Kadınlarla olan ilişkilerimde de.

Sanırım ben ilişkilere çok düşkün bir insan değilim. Joy'un da tek eşli bir tip olduğunu düşünmüyorum. Birçok yönden birbirimize çok benziyoruz. Belki de bu yüzden onunla birlikte olmak nefes almak kadar kolay geliyor.

O adeta benim aynadaki yansımam. Ve bu belki narsistçe gelebilir ama boş ver. Ben oldukça harika biriyim ve tıpkı benim gibi biriyle çıkma fikri bana çok iyi geliyor.

Yine de içimde bir şeylerin eksik olduğunu bilen bir yanım var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi hâlâ çözmeye çalışıyorum ve

neden hiçbir şeyin bardağımı tam anlamıyla dolduramadığını anlayamıyorum.

Bu düşünceyi görmezden gelerek, Joy'un çenesinden tutup dudaklarını öpüyorum. Dudakları yumuşak ve her zaman tatlı, tıpkı ona adını verdiğim kirazlar gibi. Bu beni öpüşme düşkünü birine dönüştürüyor, sanki lise yıllarıma geri dönmüş gibiyim. Annemin Nissan Altima'sında Fall Out Boy ve Sugarcult'ı son ses açıp, camları buğulandırırken, elime geçen her kızla öpüşüyordum. Tamamen kendimi kaptırmıştım, ama içten içe, zaman zaman, ağızlarının biraz daha benimkine benzemesini diliyordum. Daha keskin çeneler ve daha büyük eller, sadece bir erkeğin yapabileceği gibi, benim saldırganlığımı fazlasıyla karşılayabilen.

Joy'u öpmeyi bu kadar çok sevmemin sebeplerinden biri de bu olmalı. Bir erkeği öpmek gibi, ama daha yumuşak bir şekilde. O baskın olmayı seviyor ve ben de ona izin vermeyi seviyorum.

İyi hissettiriyor.

Nefeslerimiz ağırlaşıyor, televizyonun kısık sesinden bile daha yüksek sesle nefes nefese kalıyoruz, o da üzerime tırmanıp bacaklarımın arasına girerek cinsel organlarımızı birbirine sürtüyor. Ellerim sırtında yukarı doğru kayıyor ve onu sıkıca tutarak dil piercingimin tadını çıkarmasına izin veriyorum. Odada tamamen yalnızız, ki geceleri genellikle böyle oluruz. Hapishanedeki vardiyalardan döndüğümüzde, bu büyük, korkutucu evde her zaman çok sessiz olur. Diğer adamlar genellikle kendi hallerinde takılırlar ve biz de burada bir nevi sıkışıp kalmış olsak da, bu kötü değil. Çünkü Joy var ve o kesinlikle bu istenmeyen durumun karanlığına ışık getiriyor.

Yeni gelen Kemper'in sadece boxer şortuyla odanın önünden geçerken gözümün ucuyla bir hareket fark ediyorum. Bu görüntü testislerimde hoş bir zonklama yaratıyor. Ve aniden aklım hızla çalışmaya başlıyor, onun aramıza katılmasının nasıl olacağını merak ediyorum. Eğer yanımıza gelip bana dokunmaya başlasaydı, Joy da aynısını yapsaydı. Üçümüzün birlikte yapabileceği ve şehvet dolu ateşi katlayacak tüm şeyler.

Ama onu çöpe attım. Çünkü Kemper heteroseksüel ve hepimiz biliyoruz ki heteroseksüel erkeklere duyduğum şehvetten vazgeçmeliyim. Bu, yeniden yaşamak istemediğimden daha fazla hayal kırıklığına yol açan ve cinsel uyanışımı olması gerekenden yıllarca daha uzun süre engelleyen en büyük hatamdı.

Joy'dan memnunum. Bana şu anda tam olarak ihtiyacım olanı veriyor ve bunun için hiçbir şeyden vazgeçmem.

İşler iyice kızışmışken yanımızdaki masada telefonum çaldı. Donakaldım, çünkü bu saatte kimse aramaz ya da mesaj atmaz.

Sadece bir kişi var ve onu üzmek ya da bekletmek istemiyorum. Joy'un beni hırpalamasını durdurup, "Özür dilerim. Bunu almam gerek," diye mırıldanarak telefonuma uzanıyorum.

Joy hayal kırıklığıyla homurdanıyor ama doğrulup saçlarını karıştırırken ben de yeni mesajı kontrol ediyorum.

Seni görmem lazım. Hemen şimdi, lütfen.

Kalbim anında boğazıma geldi. Her şeyin bu kadar hızlı olup bitmesi inanılmaz.

"Özür dilerim canım. Çok çabuk gitmem gerek," dedim, doğrulup, sözümün kesilmesinden dolayı ağrıyan testislerime dikkat ederek.

Joy bana baktı. "Gerçekten mi? Şu anda sana ihtiyacı mı var??"

Omuz silkiyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu. Hâlâ bu durumun nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum...

Fildişi beni, öldürdüğüm iki tecavüzcünün parçalanmış cesetleriyle çevrili o otoparktan kurtaralı bir yıldan fazla oldu. Beni silkeledi ve hayata ikinci bir şans verdi. Yeni bir şans, kontrolün bende olduğu bir şans. Yeteneklerimi kullanabileceğim, onları geliştirebileceğim ve karanlığımda keyif sürebileceğim bir şans.

Elbette, beni kullandığını biliyorum, ama başka ne seçeneğim var ki? Beni polise ihbar etmesine izin verirsem hapse girerim ve annem yapayalnız kalır. Buna izin veremezdim.

En azından bu şekilde onun ihtiyaçlarını karşılamaya devam edebiliyorum. Ve o da onun güvende olduğundan emin olabiliyor. Bunu benim için yapıyor.

Kalkıp Joy'un saçlarına hızlı bir öpücük kondurdum, sonra sendeledim ve uzun merdivenlerden aşağı indim. Kapımızın eşiğinden geçip yavaşça onun tarafına geçtim.

Konağın bu tarafındaki havanın değişme şekli tuhaf. Tamamen farklı bir havası var, evden çok bir varlık gibi hissediliyor.

Burada sanki o varmış gibi hissediyorum.

Tam olarak nereye gitmemi istediğini bilmeden merdivenlere doğru bakıyorum. Buraya pek sık gelmiyorum ama onu genellikle alt kattaki kütüphanesinde bulabiliyorum, bu yüzden önce oraya bakıyorum. Gerçekten de içeriden loş bir mum ışığı geliyor.

Odanın içinde dolaşırken, labirent gibi dizilmiş kitap raflarının arasından süzülerek onu görüyorum. Dev bir deri koltukta oturmuş, bir elinde içki kadehi, diğer elinde puro tutuyor. Puro dumanının kokusu, zihnimin derinliklerinde bir yerlerdeki nostaljimi uyandırıyor. Tanıdık geliyor... ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

“Jonathan,” diye mırıldandı, puroyu küllüğe koyup bardağını yanına bıraktı. Ayağa kalktı ve sanki olduğum yere mıhlanmış gibi yavaşça yanıma geldi.

Bu ışıkta gölgelenmiş, yüzünün bazı köşeleri kararmış, bazı köşeleri ise aydınlanmış. Ama Manuel Blanco'da her zaman öne çıkan iki şey var; saçları ve gözleri.

"Beni görmek mi istedin?" Boyu benden sadece bir tık uzun olmasına rağmen ona doğru gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Bana öyle bir bakışı var ki, bu bakış son derece büyük, ezici ve baskın geliyor.

Bu beni ürpertiyor. Geçen yıl ilk gece, ellerimdeki kanı temizlediğinden beri hep böyle olmuştur.

“Sadece şunu düşünüyordum,” diye başlıyor, gereksiz yere bana çok yaklaşarak. Geri çekilmek istiyorum ama ayaklarım bir türlü bana itaat etmiyor. “Bu operasyonun tamamında ne kadar önemli olduğunu düşünüyordum. Ve benim için… Sensiz bunların hiçbirini yapamazdım, bunu biliyorsun, değil mi?”

Yutkunmama ve başımın sallanmasına engel olamıyorum. Onun benden memnun olduğunu bilmek midemi sıcaklıkla dolduruyor.

Böyle hissetmemin mantıklı olmadığını biliyorum. Beni rehin tutuyor ve beynimin bir kısmı bunu algılıyor.

Ancak, içimde garip bir hayranlık da oluştu; bu hayranlık bir bakıma babacan bir his veriyor, gerçi teknik olarak yaşı yetmiyor. Yine de, bir babadan veya ebeveynden beklenen onayı arar gibi onun onayını özlüyorum. Onu kelebek avlar gibi kovalıyorum ve birini yakaladığımda göğsüme sıkıca bastırıyorum.

"Yakında genişleyeceğiz," diyor bana hassas ama kendinden emin bir tonda. "Ve ne olursa olsun yanımda olacağından emin olmam gerekiyor."

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bazen bana burada, onun adamı olarak çalışmaktan başka çarem yokmuş gibi hissettiriyor. Daha önce de beni tehdit etti ve bunu beni sınamak için mi yoksa gerçekten kaçmaya çalışabileceğimden korktuğu için mi yaptığından asla emin olamıyorum.

Bazen de bana sanki ortağıymışım gibi hissettiriyor. Mesela şimdi olduğu gibi.

“Buradayım,” diye mırıldanıyorum, çünkü verebileceğim tek cevap bu. Beni ele geçirdi… Yani, nereye gidiyorum ben?

“Öyle misin?” Şeffaf bir kaşını kaldırıyor. “Gerçekten mi?” Yavaşça başımı sallıyorum. “Jonathan, senin mutlak kesinliğine ihtiyacım var. Ama daha da önemlisi, bağlılığına ihtiyacım var. Sadakatine ihtiyacım var.”

Kaslarım geriliyor. Sanki bir ilişkiden bahsediyor gibi geliyor ve bu beni şaşırtıyor.

"Son zamanlarda Memur Jameson'la çok daha fazla vakit geçirdiğinizi fark ettim," diye yumuşak bir sesle konuştu, siyah gözleri gözlerime kilitlenmişti.

Gözlerimi kırpıyorum. Joy hakkında mı konuşmak istiyor? Bizim sevgili olmamız hakkında mı...?

“Yüklerinizi paylaşabileceğiniz birinin olması harika bence,” diye devam ediyor. “İsteklerinizi tatmin etmek için. Ama bence en iyisi bunu böyle bırakmak. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?”

“Ben… Emin değilim,” diye kekeledim, aklım birdenbire kız arkadaşımla yukarıda düşündüğüm her şeyi sorgulamaya başladı. Sanki beni hipnotize etmiş gibiydi ve bir türlü kendimi kurtaramıyordum. “Joy'u çok önemsiyorum.”

“Bunu yapmamanı beklemezdim,” diyor. “Harika bir kız. Ama şunu anlamanı istiyorum ki, burası ilişkiler için uygun bir yer değil. İlişkiler seni zayıflatır, Jonathan. Ve benim için güçlü olmana ihtiyacım var.”

Parmakları çeneme doğru uzanıyor, yavaşça çene çizgisini takip ederek çeneme kadar iniyor. Başparmağı alt dudağıma değiyor ve birden titremeye başlıyorum.

Bir erkekle bu kadar yakınlaşmamıştım... Yıllardır, ve bu bende reddedilmiş hisseden yanımı, bunu isteyen diğer yanımı harekete geçiriyor.

“Sanırım bunu hiç böyle düşünmemiştim…” diye fısıldadım.

“Sorun değil.” Bana hafif bir gülümseme gösteriyor, gözleri dudaklarımla gözlerim arasında gidip geliyor. Bu, etrafımızdaki havayı bir tür sıcaklıkla dolduruyor ve boynuma doğru bir kızarıklık yayılıyor. “İşte bu

yüzden buradayım. Sana en iyisini hatırlatmak için. Benim için çok önemlisin Jonathan. Bunu hatırlamanı istiyorum. Kimse sana benim gibi bakmayacak.”

Başımı onaylayarak salladım, dudaklarının ne kadar pembe olduğuna hayran kalmıştım. Ona doğru eğilirken kirpiklerimin titrediğini fark ettim, viski ve puro gibi güçlü ve erkeksi nefesinin sıcaklığı dudaklarımda dans ediyordu.

Ama aniden geri çekilip alkışlıyor. "Kadeh kaldıralım."

Ben yere zar zor tutunarak havada süzülürken, o ağır adımlarla masasına gidip bir bardak daha doldurdu. Bardağı bana uzattı ve sonunda kendimi zorlayarak hareket ettim, yanına gidip bardağı ondan aldım.

Kadehini kaldırıyor. "Alabaster Adası'na ve burada girişeceğimiz tüm yeni, heyecan verici şeylere!"

Kendimi çok kararsız hissediyorum ama onunla kadeh tokuşturup sert içkiden bir yudum alıyorum; içimde zaten var olan tüm sıcaklıkla karışan yakıcı his. Aslında viski içmeyi pek sevmem. Daha çok berrak içkileri tercih ederim, ama onun en sevdiği içkiden bir kadehi paylaşmanın getirdiği tanıdık bir his daha var.

Babam… Sanırım bana babamı hatırlatıyor.

Büyük koltuğuna tekrar oturuyor ve ben de aşağıya bakıp ne kadar daha kalmamı beklediğini merak ediyorum. Sanırım en azından içkimi bitireceğim…

"Gel," diye yumuşak bir sesle emretti, ama bunun bir emir olduğunu anlamam için yeterince sert bir tonda söyledi.

Yakınlarda oturabileceğim başka bir sandalye olmadığı için ona şaşkın bir bakış attım. Gözleri ayaklarının dibindeki yere indi.

Boğazım birden çok kaşınmaya başlayınca yutkundum. Gerçekten ayaklarının dibine oturmamı isteyip istemediğinden emin değildim, ama ona doğru yaklaştım ve tam önünde durduğumda fısıldadı, "Diz çök."

Ses tonu ve söyleme biçimi, o kadar baskın, buyurgan ki... İçimde bir şeyler uyandırıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şey sanırım.

Ve hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı, doğru şeyi yaptığımı bilmenin verdiği övgü midemde daha da sıcak bir his uyandırdı. "İçeceğini bitir."

Evet, yapıyorum. Bardağı boşaltıp yere koyuyorum. Dudakları kıvrılıyor, beni izlerken parmakları uzanıp saçlarımı okşuyor.

"Jonathan, ait olduğun yer burası," diyor bana. "İtaatkarlığın ödüllendirilecek, söz veriyorum. Sana ben bakacağım, evcil hayvanım. Başka kimse değil."

Dalgınlığımdan sıyrılıp başımı çevirerek etrafa baktım.

Aynı odada değiliz ama işte buradayım... Hâlâ dizlerimin üzerindeyim. On yıldan fazla bir süre geçti ve hâlâ ona sadakatle hizmet ediyorum. Düşünmeden, beni dönüştürdüğü evcil hayvan gibi.

Kendimi iyi hissetmiyorum ve Harley'nin otuz saniye önce o kapıdan çıkarken gözlerindeki acıyı düşünmeden edemiyorum.

Gardiyan derin bir nefes verdi. "Şey, bu gerçekten sinir bozucuydu."

Masa sandalyesine geri döndü ve oturdu, tasmasını çekiştirerek beni yere düşürdü.

Hâlâ şoktayım. Şu an nerede olduğumu bile zar zor biliyorum. Tamamen kendimden geçtim.

“Ah, Jonathan,” diye iç çekti, boynumdaki tasmanın tokasını çözerek, “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Ama hatırlarsan, yıllar önce sana ilişkilerin sadece acı getireceğini söylemiştim. Bunu aklından çıkarmamalısın. Sadık kalman gereken tek kişi benim.”

Hâlâ titriyorum, kapıya bakıyorum, sanki bu onları geri getirecekmiş gibi defalarca göz kırpıyorum. Bu hiç doğru gelmiyor…

Yanlış bir şey yaptım, ama hâlâ hareket bile edemiyorum. Sanırım beynim ve kalbim tamamen farklı frekanslarda çalışıyor.

“Jonathan, bana bak,” diye emretti ve sonunda gözlerimi kapıdan ayırıp ona doğru döndüm. “Bütün bunlar o yeni şey yüzünden, değil mi? Her şeyi altüst eden o değil mi senin için? Harley Samuels…”

Denesem de cevap veremezdim, bu yüzden sadece ona bakakaldım.

Yüzünü benimkine hizalamak için eğildi. "Onu ortadan kaldırmam mı gerekiyor?"

Korku o kadar hızlı bir şekilde uzuvlarımdan geçti ki kasıldım. “Hayır. Hayır hayır hayır… Lütfen. O değil. Onu hiç umursamıyorum,” diye yalan söyledim. “Ona zarar verme. Lütfen…” Bacaklarına doğru bastırdım, aralarına sıkışırken titredim. “Buradayım. Ben yanındayım. Onları bu işe karıştırma.”

Telefonum tekrar çaldı, boğucu havayı yarıp geçti. Bakışları kısıldı. Kalbim göğüs kafesime fırlarken, son derece tehditkar görünüyordu.

Bunu düzeltmem gerek. Harley ve Joy'u güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Fildişi boğazımı sertçe kavradı, tasmanın ucunu etime daha da bastırdı, ben de inledim.

"Kanıtla," diye homurdanır. "Beni ele geçirdiğini kanıtla."

Başımı hızla sallayarak onayladım. Ne gerekiyorsa... ne yapmam gerekiyorsa yapayım. Onları bu işe karıştırmayalım.

Parmakları çenemin altına kaydı, beni süzerek yukarı kaldırdı. "Çok kötü bir hayvana benziyorsun..."

Beni bırakıp kemerini çözdüğünde, özel dikim pantolonunu penisini çıkaracak kadar indirdiğinde tenimde karıncalanma hissediyorum. Saatlerdir orada olan kasıklarımdaki ağrı beni uyuşturuyor. Kalçam tıkaç etrafında kasılıyor, meme uçlarım o kadar acıyor ki zonkluyor. Sadece ereksiyonuna bakmak, geriye yaslanıp rahatlaması bile bunun uzun bir süreç olacağını gösteriyor.

Bunu uzatacak. Gerekirse orgazm olmaktan bile vazgeçecek, sırf benim onu ne kadar sürerse sürsün emmek zorunda kalmamı sağlamak için. Gücün kendisinde olduğunu kanıtlamak için.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Ama yine de başka seçeneğim yok. Ağzımı ona veriyorum, olabildiğince odaklanmaya çalışarak, onun hoşuna gittiği gibi yavaş ve sert bir şekilde penisini emiyorum. Ona oral seks yapmak, beni daha da aşağılamak için yapılmış açık bir kontrol gösterisi. O, nihai orgazmdan çok, penisini bir saat boyunca boğazımda tutabilmesinden, çenemin, omuzlarımın ve sırtımın gerildiğini bile hissetmememden zevk alıyor.

Bir süre sonra zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Sadece emmeye devam ettim, tüm yeteneklerimi kullandım, ama o hepsinin üstesinden gelmeyi başardı; başım kucağında o kadar uzun süre sallandı ki kendimden geçtim.

Bunun böyle olmaması gerektiğini biliyorum. Onlarla işler böyle yürümüyor.

Sonunda boşaldığında, ağzımı açmamı istiyor ki boşalmasını dilime sürebilsin ve boşalma sıvısı çeneme kadar akana kadar dudaklarımın her yerine püskürtsün.

Sonra öylece ayağa kalkıp yerine yerleşti ve başımı okşayarak, "Seni sabah tam bu noktada bulmayı bekliyorum," dedi.

O uzaklaştı, beni orada sadece zonklayan testislerim ve boş bir kalple baş başa bıraktı.

Gittiğinden emin olur olmaz kendimi rahatlatıyorum. Giysilerimin yanına sürünerek gidiyorum ve tişörtümle yüzümdeki meni lekesini siliyorum.

O anda telefonumu hatırladım… Az önce deli gibi çalıyordu, bu da beni hemen tekrar panik moduna soktu.

Telefonumu pantolon cebimden çıkardığımda, ekranında bir düzine cevapsız arama ve sesli mesaj olduğunu gördüm. Titreyen parmaklarımla telefonu kulağıma götürüp dinlemeye başladım.

“John… bu Marie.” Teyzem. “Tammy, şey… aşırı dozdan öldü.”

Göğsümdeki siyah şey toz haline gelip uçup gitti.

HAYIR…

“Bu mesajı sesli mesajınıza bırakmak istemedim ama size ulaşamadım…”

Başımı durmadan sallarken kendi kendime inliyorum, "Hayır... hayır hayır hayır... Lütfen..."

“Çok üzgünüm tatlım… Annen… kurtulamadı.”

TWENTY-EIGHT

Joy

Rook uykusunda titriyor.

Birkaç saat önceki o fiyaskodan sonra uyuyakalabilmesine bile şaşırdım. Belki de buraya ilk geldiğimizde, odasına geri dönerken yaptığı o sürekli ileri geri yürüyüş onu yormuş olmalı, çünkü sonunda yatağa girdi, SVU'yu kısık sesle açtı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Ama ben değilim.

Bütün gece ayakta kaldım, kucağımda duran başının altındaki kum sarısı saçlarını parmaklarımla okşadım, sadece televizyona baktım. Boş boş...

Zihnim her şeyi didik didik ediyor. Sadece gardiyanın odasında olanlar ve Velle'yi o pisliğe zincirlenmiş, bağlanmış halde görmek gerçekten yıkıcıydı... Aynı zamanda son on bir yılın olayları da.

Yaşadığımız her şey. Ona her zaman olduğundan şüphelendiğim ama bu geceye kadar kendi gözlerimle hiç şahit olmadığım her şey.

Velle ile ayrıldığımızda, bu karşılıklı bir karardı. Ani uzaklaşması, hayal kırıklıkları ve neredeyse hiç yoktan ortaya çıkan kısa ve özlü davranışları nedeniyle, sadece partner olmamızın daha mantıklı olduğuna ikimiz de karar verdik. Ben kendim hiçbir zaman ilişki insanı olmadım ve gençken kendime verdiğim sözü hatırlayarak, geri adım atmakta hiçbir sorun yaşamadım.

Velle ile olan arkadaşlığımız, sonunda birbirimizden nefret etme riskini göze alamayacak kadar önemliydi.

Ve ondan sonra partiler vermeye başladık. Kafayı bulup eğleniyorduk. Daha fazla gardiyan geldi, işler daha da karanlıklaştı. Hepsi de mahkumların ve onların ortak ihtiyaçlarından faydalanmaya başladı.

O zamandan beri durum böyle ve hepimiz sadece öylece idare ediyoruz. Ama bir şeye alışmanız ve yaşam tarzınızda rahat hissetmeniz, bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Hatta gerçekten istediğiniz şey olduğu anlamına bile gelmez. Çoğu zaman, kendinizi sorgulamaktansa kötü olmak daha kolaydır.

Aniden yatak odasının kapısı sonuna kadar açıldı. Velle odaya dalıp, sanki bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalırken, kapıyı arkasından kapatıp sırtını kapıya yaslayarak nefes nefese kaldığında kalbim ağzıma geldi.

Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama adrenalinim anında tavan yaptı. Rook'un başını dikkatlice kucağımdan çekip yataktan kayarak Velle'nin yanına koştum. Çılgına dönmüş gibi görünüyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, titrek bir haldeydi ve üzerinde sadece üniforma pantolonu vardı.

"Ne-"

“Buradan hemen çıkmalıyız,” diyerek sorumu yarıda kesti ve Rook’un dolabına doğru koşup eşyaları karıştırmaya başladı.

Seyahat çantasını kapıp içine kıyafetleri tıkıştırırken ona deliymiş gibi bakmaktan kendimi alamıyorum. Kıyafetler onun bile değil, ama bu haldeyken bunun onun için bir önemi yok gibi görünüyor.

Dikkatlice yanına yaklaştım. "Velle... lütfen neler olduğunu anlat ki sana yardım edebileyim."

Telaşlı hareketlerine ara verdi, başını omuzlarının arasına düşürdü. Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi ve mırıldandı, "Annem öldü."

Şlap. Kalbimin bedenimden kopup lanet olası yere düşmesinin sesi bu.

Ağzım açılıyor ama ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece orada öylece durup bakıyorum, göğsümde hiçbir şey kıpırdamıyor.

Velle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sanki duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Sonra bana bakmak için döndü. "İlaç var mı sende?" Şüpheyle kaşımı kaldırdım. "Lütfen Joy, sadece sakinleşmem için bir şeye ihtiyacım var. Çok panik yapıyorum..." Sesi çaresiz bir hıçkırığa karıştı, elleri yüzünü kapattı.

Başımı hızla salladım. "Evet... tamam. Tabii. Şey... Soren genellikle misafir odasında, komodinin alt çekmecesinde bir miktar para saklar."

Hızla ayağa kalktı ve odadan daha da hızlı çıktı. Sadece bir dakika uzakta kaldı, elinde bir ilaç şişesi ve yüzünde tuhaf bir şaşkınlık ifadesiyle geri döndü.

“Peters’ın Carson’la birlikte misafir odasında olduğunu biliyor muydun?” diye sordu, içini çekerek başını salladı.

“Kontrol odasından mı??” Bu bilgi beni tamamen şok etti. İkisinin birlikte olduklarını hiç bilmiyordum.

Velle başını salladı, şişenin kapağını açıp ağzına birkaç hap attı - Xanax'a benziyor. "Burası çok tuhaf, dostum."

Gözleri, yatakta hâlâ inanılmaz bir şekilde uyuyan Rook'a kayıyor. Gözleri yumuşuyor ve ben de onlarda çok çeşitli şeyler görüyorum. Suçluluk, ihtiyaç, teselli... sevgi.

“Onu uyandırmak istemiyorum…” diye mırıldanıyor, gözlerini dikmiş. “Çok huzurlu görünüyor. Ama gitmemiz gerek. Hem de hemen şimdi.”

“Velle, ne oldu…?” Yanına yaklaştım, ellerimi göğsünde gezdirdim. Kaşlarını çatmış, gözleri kızarmış ve cam gibi parıldayarak bana baktı, sanki iki saniye sonra ağlayacakmış gibiydi. “Sevgilim, Tammy için çok üzgünüm…” Alnını alnıma dayadı. “Telefonun bu yüzden mi çalıyordu?” Ciddi bir şekilde başını salladı, kocaman bedeni ellerimin arasında titriyordu.

“İsterdim ki…”

İkimiz de yukarı baktığımızda Rook'un gözlerini kocaman açarak uyandığını gördük. Yatağından fırladı ve neredeyse koşarak yanımıza geldi.

Ama Velle onu durdurmak için elini kaldırır. "Harley... lütfen. Bana dokunma. Eğer şimdi bana dokunursan, tamamen yıkılırım." Sesi acıyla dolu; içinde sıkıca kilitlediği o rahatsız edici kırılganlık.

Rook donakaldı ve aramızda sadece birkaç adım mesafe kalacak şekilde öylece durdu, geniş göğsü nefes alıp verişiyle inip kalkıyordu. O da perişan halde, şaşkın ve incinmiş görünüyordu, ama adamının burada ve sapasağlam olması da bir rahatlamaydı.

Alnındaki çizgiler belirirken fısıldadı: "Neden onun sana dokunmasına izin veriliyor?"

Velle mırıldanır, "Çünkü o beni ayakta tutuyor... Ama sen beni düşürüyorsun."

Rook acı dolu bir ses çıkardı, ikisi de birbirlerine bakarken, üçümüzü de saran hissedilir bir yanma hissi vardı. Velle'nin itirafı karşısında kalbim hızla atmaya başladı; üçümüzün birlikte olmasının, her birimizin farklı şekillerde de olsa, hiçbir şeyin bu kadar anlamlı olmaması ne kadar da kafa karıştırıcıydı.

"Plan ne, Lucky?" diye soruyorum sonunda o ağır sessizliği.

“Gitmem gerek…” sesi kesildi ve boğazını temizledi, “Annemi gömmem gerek. Ve onun ne dediği umurumda değil. Ama eğer şimdi gitmezsem, bunu engellemenin bir yolunu bulacaktır.”

Rook başını salladı. "Pekala. Hadi gidelim."

Velle'nin gözleri ona doğru parlıyor, sonra da bana doğru çevriliyor.

“Bunu kendi başına yapmana izin vereceğimizi düşünüyorsan, göründüğünden daha aptalsın.” Sırıttım ve o da yorgun bir kahkaha atarak bana sıkıca sarıldı.

"Şu an beni öldürüyorsun," diye sızlanıyor Rook ve Velle ona bakıyor. "Sana dokunmam gerekiyor."

"Henüz değil," diye yalvarıyor. "Feribotta olana kadar bekleyin."

"Bu saatte nasıl getirteceksiniz?" diye soruyorum.

Velle doğrulur. "O herif bağlantıları olan tek kişi değil."

Bundan sonra işler bir anda karıştı. Üçümüz de en gerekli eşyaları iki çantaya doldurduk ve olabildiğince sessizce koşturduk. Peters'a geri dönene kadar sorumluluğun onda olduğunu ve her şeyi o zaman açıklayacağımızı belirten bir not bıraktım.

Hepimiz, Gardiyanın tam olarak nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı öğrenmemesinin imkansız olduğunu kabul ettik. Ancak Velle, Fildişi'ni kendisinin halledeceğinde ısrar ediyor ve ne ben ne de Rook bu düşünceden hiç hoşlanmasak da, bunu kabul ediyoruz.

Şu anda tek önemli şey bu adadan kurtulmak ve Velle'yi eve getirmek.

Üçümüz de, herhangi bir görevli tarafından fark edilmemeye özen göstererek, kendi tarafımızdaki arka kapıdan malikaneden ayrılıyoruz. Velle, SUV kullanmanın gardiyanın bizi takip etmesini çok kolaylaştıracağını söylüyor, bu yüzden ormandan yürüyerek iskeleye gidiyoruz; orada bir Seajet bizi bekliyor.

“Teşekkürler, Terry.” Velle, hepimiz küçük feribota binerken kaptanın sırtını sıvazladı. “Sana bir borcum var.”

"Evet, bence öyle," diye yanıtlıyor adam, yüzünde alaycı bir gülümseme olsa da.

Velle mırıldanarak, "Seni ne zaman yanlış yönlendirdim ki?" dedi. Sonra da göz kırparak, "Buna cevap verme," diye ekledi.

Kendini oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyor. Ama tekneye yerleşir yerleşmez ve feribot alışılmadık derecede hızlı bir hızla ilerlemeye başlar başlamaz, Velle koltuğunda yığılıp kaldı. Rook ve ben, kollarını tüm başının üzerine kapatıp, minderli bankta bir top gibi kıvrılmasını izledik.

En yakın arkadaşım için acıdan ikiye ayrılıyorum… ve Rook'un da aynı şekilde hissettiğini, elimi ne kadar sıkı tuttuğundan anlıyorum. Bu gece gördüklerimizden sonra, Muhafız'ın Velle üzerindeki zehirli kontrolünün ne kadar derinlere uzandığını gördükten ve onun ne kadar güçlü olduğunu, her zaman kendini nasıl bir arada tuttuğunu, tüm bu yükü kendi omuzlarında nasıl taşıdığını bildikten sonra…

O gerçekten de bir tür tanrı olmalı... Süper bir anti-kahraman.

"Harley…" Velle'nin derin homurtusu koridorun diğer tarafından geliyor. "Sana ihtiyacım var."

Velle'nin son sözü daha ağzından çıkmadan, Rook sanki diken üstünde beklemiş gibi ayağa fırladı. Ve sendeleyerek dizlerinin üzerine çöküp koltuğa oturdu ve kendini Velle'nin kollarına bıraktı.

Rook, iri kollarıyla Velle'nin aynı derecede iri bedenini sarıyor ve onu sıkıca göğsüne çekiyor, bu sırada Velle hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Sessiz hıçkıra titrediğini, yüzünü Rook'un boynuna gömdüğünü görebiliyorum; Rook ise ona fısıldayarak sırtını okşuyor ve dudaklarının ulaşabildiği her yere öpücükler konduruyor.

Kalbimdeki duyguların seviyesi konusunda herhangi bir şüphe varsa, bu her şeyi ortadan kaldırıyor. Birbirlerine duydukları sevgiyi, kaburgalarımın derinliklerinde hissediyorum. Bu sevgiyi, hem ayrı ayrı hem de birlikte, ikisine de duyuyorum.

Bu durum beni rahatsız ediyor… içimde kendi organı gibi yer etmiş olması.

Velle sakinleşene kadar epey dakika geçti. İkisi de o minicik koltuğa sıkışmış, adeta birbirlerinin gri eşofman ve kapüşonlu sweatshirt'lerini giymiş gibi yatıyorlardı. Velle, The Used konserinden kalma en sevdiği eski, yıpranmış siyah eşofmanıyla, Rook ise NYPD amblemli lacivert eşofmanıyla.

Şu an böyle dik dik bakmanın zamanı değil ama Rook'un eşofman içindeki kalçaları çok lezzetli görünüyor ve Velle'nin kapüşonu biraz yukarı kalkmış, yan tarafındaki bronzlaşmış, dövmeli tenini ortaya çıkarıyor.

Birlikte inanılmaz seksi görünüyorlar, ama aynı zamanda çok tatlılar da. Kaslı erkek arkadaşlar gibi sarılıyorlar, saçları dağınık, açgözlü parmakları her yere dokunuyor.

Derin bir nefes alıp bir an tutuyorum, bunun kolay olmayacağını biliyorum. Sadece cenaze töreni ve Velle'nin başa çıkacağı şeyler değil, ki

bunların hepsinde onun yanında olacağız. Ama aynı zamanda kendimizi içine attığımız tehlike de zor.

Bir yanım, Gardiyan'ın bizi öldürtecek kadar bize ihtiyacı olduğunu biliyor. Ama diğer yanım da, bizzat şahit olduğu gururunu biliyor. Evcil hayvanının ona karşı saygısızca davranması, diğer iki muhafızını da yanına alıp Alabaster Hapishanesi'nden ayrılması, özellikle de az önce yaşananlardan sonra... Bu, Fildişi'nin öfkesini doruk noktasına çıkaracak.

Ve üçümüzün de savaşmaya hazır olması gerekiyor.

“Cherry…” Velle’nin bitkin sesini duyuyorum. “Cherry’ye ihtiyacım var.”

“Buradayım, Lucky.” Oturduğum yerden kalkıp onların yanına, bacaklarının dibine doğru yürüdüm, çünkü bu küçük bankta üçümüz için kesinlikle yeterli yer yoktu.

Ama ikisi de umursamıyor gibiydi. Beni üzerlerine çektiler ve ben de Velle'nin üzerine uzanıp kolumu Rook'un beline doladım.

"Benimle geldiğiniz için çok aptalsınız..." diye mırıldandı Velle. "Sizi öldürmeye çalışabilir."

“Deneyebilir,” diye mırıldanıyorum. “Ama bu başarılı olacağı anlamına gelmez.”

"Sevdiğin birini korumak için ölmenin hiçbir sakıncası yok," diye fısıldıyor Rook, Velle'nin dudaklarına bir öpücük kondururken.

"Polis öyle diyor," diye iç çekti Velle, duyulur bir sırıtışla. Başımı kaldırıp onlara baktım.

“Ciddi söylüyorum.” Rook’un gülümsemesi yerini ciddiyete bıraktı, gözleri Velle’nin gözlerine kilitlendi. “Senin için canla başla savaşacağım, Jonathan Chevelle. İkiniz için de savaşacağım. Seni bir daha elinden alamaz… Seni ancak soğuk, ölü ellerimden söküp alabilir.”

Velle kıkırdıyor, hem de çok şiddetli bir şekilde. Erkeksi, hırıltılı bir kıkırdama ama yine de. Bu işi çok seviyor.

Aşık olmanın insanı aptallaştırdığıyla ilgili söylediğim şeyi hatırlıyor musun?

Pekala, hepimizi tam anlamıyla birer aptal olarak nitelendirebiliriz.

Long Island'a vardığımızda bizi bekleyen bir araba vardı. Bu da Velle'nin rica ettiği bir iyilikti.

GMC Arcadia, arkadaşı Paul'e ait ve Paul, aracı ihtiyacı olduğu sürece kullanmasına izin veriyor. Bunun, gardiyanın bir süreliğine izimizi kaybetmesine yardımcı olacağını umuyoruz, ancak hepimiz biliyoruz ki eninde sonunda bizi bulmakta hiç zorlanmayacak.

Yine de cep telefonlarımızı kapalı tutuyoruz. Velle, malikaneden ayrılmadan önce teyzesi Marie ile konuşmuştu, bu yüzden geleceğimizi biliyor.

İlk durağımız Staten Island'daki Velle'nin evi. Çocukluğunu geçirdiği, büyüdüğü ev. Sadece o ve annesi... Annesi gerçekten de onun tüm dünyasıydı.

Doğal olarak, ön kapıdan içeri adım atmak bile onu çileden çıkarıyor. İçeri girdikten sadece iki dakika sonra kendini banyoya kilitliyor ve neredeyse bir saat boyunca dışarı çıkmıyor.

Kendini suçlu hissediyor. Biliyorum, hissediyor. Çünkü birçok yönden aynıyız ve biliyorum ki, eğer annem ben Alabaster Adası'nda Fildişi'nin elinde mahsur kalmışken ölmüş olsaydı, kanımdan ve oksijenimden daha fazla suçluluk duygusu taşırdım.

Ancak biliyoruz ki, suçluluk duygusu, acımasız öfkenin nihai hedefine ulaşmadan önce sadece bir ara duraktır.

Gardiyan ile Velle arasındaki asıl anlaşma, Gardiyanın, Tammy'nin bağımlılık yüzünden derin acılar çektiğini çok iyi bildiği halde, adamlarının Tammy'ye satış yapmasını engellemesiydi. Dahası, Velle annesinin hâlâ uyuşturucu kullandığını öğrendiğinde, annesi için sadece The Ivory'nin sağlayabileceği bir tür müdahale ve koruma için yalvarıyordu. Ve Gardiyan bunu reddetti.

Şimdi, gardiyanın adamlarına Tammy'ye satış yapmaya kasten devam etmelerini emrettiğine dair henüz bir kanıtım yok... ama yemin ederim ki, eğer doğruysa mutlaka bir kanıt bulacağım.

Bütün bunlar daha sonra olacak. Şu anda, Velle'nin yanında elimizden geldiğince olmalıyız. Hayatının en büyük trajedisiyle başa çıkmasına yardımcı olmalıyız.

Rook ve ben bir nevi onun etrafında dolanıp duruyoruz, neye ihtiyacı olursa olsun hazırda bekliyoruz. Birinin ölümle başa çıkmasına yardım etmek her zaman zordur. Çok fazla beklemeyi gerektirir ki, ikimiz de gergin ve harekete geçmeye ihtiyaç duyduğumuzda bu zor olur.

Ben evi olabildiğince temizlerken Rook kahve yapmaya karar verdi. Velle sonunda banyodan çıktığında derin bir nefes verdi. Ve biz de ona bakakaldık.

“Hastanede teyzemle buluşacağım,” diyor, saçını kulağının arkasına iterek. “Sanırım halletmemiz gereken bazı şeyler var…” Düşüncelere dalmış bir şekilde yere bakıyor.

"Biz de sizinle geliyoruz," diyor Rook kararlı bir şekilde.

Velle'nin alnı kırıştı. "Hayır. Sorun değil. Çok yorulmuş olmalısınız. Biraz dinlenin. Uzun süre yok olmayacağım."

"İstediğin kadar benimle dövüş," diye homurdandı Rook. "Ama ben de seninle geliyorum."

Velle ona şaşkınlıkla bakıyor, sanki bir şey olmamış gibi. Sonra bana bakıyor. "Nereden geldi bu?"

İstemsizce sırıtıyorum, ama gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Şu Orta Batılı çocuklar. Çok centilmenler."

Rook hafifçe güldü, sonra anahtarları kaptı. "Hadi gidelim, canlarım."

Ölümle birlikte bir sürü saçmalık geliyor. Gerçeği kabullenmenizi engelleyen, sizi gerçeklerden koruyan bir sürü gereksiz saçmalık. Sevdiğiniz birinin bu dünyadan sonsuza dek ayrıldığı gerçeğinden uzak tutuyor.

Velle ve teyzesi hastane ve Tammy'nin cesediyle ilgilendiler. Biz saatlerce orada kaldık, Rook ve ben hastane otoparkından güneşin doğuşunu izledik, bir yandan da onların işlerini yapmaları için yer açtık.

Velle'nin bölgede pek fazla akrabası yok. Sadece Marie ve oğlu Travis. Amca ve kuzen dediği birkaç aile dostu var, ama aralarında kan bağı olduğuna inanmıyorum. Florida'da ağır bunama hastası olan bir büyükannesi var, ama görünüşe göre annesi yıllardır onunla konuşmamış.

John ve Tammy çok yalnızdılar. Bu da her şeyi çok daha zorlaştırıyor.

Önemli bir şey olmadan önce iki gün boyunca onun evinde kalıyoruz, sadece ufak tefek işler halledip eşyaları ayıklıyoruz. Neyse ki, bu durum gerçeklerden yeterince uzaklaşmamızı sağlıyor. Ancak Tammy'nin eşyalarını ayıklamak Velle için anlaşılır bir şekilde zor oluyor.

Onu daha da strese sokmak istemiyorum çünkü zaten çok fazla işi var. Bu yüzden Tammy'nin telefonuna rastlayıp kilitsiz olduğunu fark edince, kendi başıma biraz araştırma yapmaya karar verdim.

Satıcısıyla olan iletişim bilgilerini bulmak oldukça kolay. Telefonunda Mario olarak kayıtlı ve Rook ile Velle duşta iken ben de gizli dedektiflik yapmaya karar veriyorum.

Ve belirtilen numarayı arayın.

O herif sadece bir zil sesi duyulduktan sonra cevap veriyor, "Selam."

“Hey…” Velle’nin annesinin nasıl bir ses tonuyla konuştuğunu bilmiyorum ama umarım o adi herif o kadar aptaldır ki benim o olmadığımı fark etmez. “Burada mısın?”

Bir an sessiz kalıyor. "Şey... evet. Ne lazım?"

“Hala iyi misin?” diye hırıltılı bir sesle sordum. Yine sessiz kaldı. “Sadece patronunun bana satış yapmanı istemediğini düşündüğüm için sordum…” Aman Tanrım, titriyorum. Umarım işe yarar.

"Yok canım, hallettim," diyor biraz şaşırmış bir ses tonuyla. "Sen ayrıcalıklı bir müşterisin."

Çenem kasıldı. "Sorun şu ki, arabam bozuldu ve otobüsü bekleyemem. Şimdi bir doz uyuşturucuya ihtiyacım var."

"Tamam, sorun değil," diye mırıldandı. "Yanına geleceğim anne. Yirmi dakika içinde orada olacağım."

"Teşekkürler, canım."

Telefonu kapatıp, banyoya gitmeden önce titreyen kalbimi sakinleştiriyorum. Kapı eşiğinde oyalanırken adamlar daha yeni giyinmeye başlamışlardı.

İkisi de bana bakıyor, biraz olsun rahatlamışlar ama yine de anlaşılır bir şekilde stresliler. Umarım daha fazla stres yaratmam.

“Pekala… yani… olay şu ki,” diye başlıyorum, ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırarak.

"Aman Tanrım, şimdi ne oldu?" diye mırıldandı Rook.

"Annenize mal satan satıcı buraya doğru geliyor," diyorum Velle'ye. "Onun The Ivory için çalışıp çalışmadığını öğreneceğim. Öğrenmek zorundayım."

Velle bana bakarken gözleri faltaşı gibi açıldı. Rook da bana benzer bir bakış atıyordu, ama kaşları daha da kalkıktı, sanki aklımı kaçırmışım gibi.

“Yardımına ihtiyacım yok ama bilmeni istedim.” Parmaklarımı çıtlatıyorum.

"Aman Tanrım..." Velle, en az yirmi saniye süren sessiz bakışmanın ardından fısıldadı. "Sen delisin, biliyor musun?"

Omuz silktim. "Bunu ilk defa duymuyorum."

Velle hırıltılı bir nefes verdi, sonra üzerime atıldı, beni yakalayıp kollarının arasına alarak ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. "Sana takıntılıyım," diye fısıldadı kulağıma. Bu beni gülümsetti.

"Yedek oyuncunuz ben olacağım," diyor Rook kesin bir dille.

"Ben de." Velle beni tekrar ayaklarımın üzerine dikti.

Rook başını salladı. "Hayır. Dinlenmelisin. Bu saçmalıklarla uğraşmana gerek yok."

"Ama bilmek istiyorum," diye ısrar ediyor. "Bilmem gerekiyor."

Rook memnun görünmüyor ama yine de başını sallıyor, Velle'nin kendini daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapmaya razı. Velle'nin sonsuz rahatlığından başka bir şey istememesi gerçekten çok tatlı.

Hepimiz hazırlanırız, bir plan yaparız. Ve kapı çalındığında, çoktan yerimizde oluruz.

Kapıyı açıp, tepki vermesine fırsat vermeden o herifin boğazını yakalıyorum, içeri sürüklüyorum ve kapıyı hızla kapatıyorum, ama önce yalnız olduğundan emin oluyorum.

Velle ve Rook bekledikleri yerden fırlayarak satıcının silahını elinden aldılar ve ellerini arkadan plastik kelepçeyle bağladılar.

"Lanet olsun, ne oluyor böyle!?" diye bağırdı adam ve Velle hemen yüzüne bir tokat attı.

"Sesini kıs, pislik," diye homurdandı. "Buradan sağ çıkmak istiyorsan, uslu dur ve sorularımızı cevapla."

O herifi bir sandalyeye oturtuyoruz, üçümüz de etrafını sarıyoruz.

“Aslında sadece bir sorum var.” Önünde durup yüzünü tutarak bana bakmasını sağlıyorum. “Manuel Blanco için mi çalışıyorsunuz?”

Gözleri, ağzından konuşmaya gerek kalmadan cevap veriyor. Fildişi, tüm iş ilişkilerinde gizli kalıyor ve adını alt kademedeki ortaklarının çoğunun ağzından uzak tutuyor. Eğer onun kim olduğunu biliyorsak, muhtemelen bu aptaldan bile daha fazlasını biliyoruzdur.

"Siz nesiniz? Polis misiniz?" diye tükürdü adam.

“Hayır. Daha da kötüsü,” diye öfkeyle söylendi Velle. “Biz de onun için çalışıyoruz. Şimdi, bana Tammy Chevelle'e ne kadar süredir satış yaptığınızı söyleyin.”

Adam yutkunarak, "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi.

Rook, adamın karnına hızlı bir yumruk indiriyor ve adam sandalyede yere yığılıp bir sürü küfür savuruyor.

"Şu lanet olası soruyu cevapla, herif," diye homurdandı Rook.

"Aman Tanrım, bu çok ateşli." Velle dudağını ısırdı.

"Dikkat et," diye azarladım onu.

“Pekala. Tamam, o zaman bunu kullanalım.” Velle, adamın pantolonundan çıkardığı telefonunu ve 45 kalibrelik tabancasını havaya kaldırdı.

Ekranı kaydırarak, yüz tanıma için telefonu adamın yüzünün önüne tutuyor. Kilidi açıldıktan sonra, taramaya başlıyor. Birkaç dakika boyunca telefonla meşgul olurken, Rook ve ben, her geçen saniye daha da gerginleşen krupiyeyi izliyoruz.

"Bak kardeşim, ben sadece bir piyade askeriyim, dostum. Bütün bunlarla hiçbir ilgim yok!"

"Anlıyoruz," diyorum ona. "Öyleyse bize bildiklerini anlat, sana zarar vermeyiz."

"Şu mesajlaşmalara bakılırsa, annemi epey zamandır tanıyorsunuz," diye araya giriyor Velle, telefonu kaldırarak. "En az bir yıl önce, önceki yöneticinin yerini almadan önce."

Velle'nin sesi, dikkatini çeken başka bir şey bulduğunda biraz kısılıyor.

“Aman Tanrım… sen onun oğlu musun?” diye sordu satıcı, kaşları çatılmış bir halde. Velle’nin gözleri ona çevrildi. “Özür dilerim dostum. Hiç haberim yoktu. Dediğim gibi, o pislik beni de öldürmesin diye sadece söylenenleri yapıyorum!”

Velle'nin bakışları adama şüpheyle dikildi, sonra tekrar bana döndü. "Şuna bir bak."

Telefonu bana uzattı ve Money Mike adında biriyle olan mesajlaşmaları gördüm. Son mesajlardan birine göre, üç gün öncesine ait olan mesajda, patron Tammy'ye fazladan fentanil içeren bir parti satmalarını istemiş.

Bu da aşırı doz alma riskini yaklaşık on kat artırıyor.

Rook yanıma gelip mesajı okudu. Ardından üçümüz de öfkeli bakışlarımızı satıcıya yönelttik.

"Fildişi, annemi öldürme emrini mi verdi?" diye tısladı Velle çocuğa, sesindeki duygu birden patladı.

Satıcı, Velle'nin kendisine attığı bakıştan dehşete kapılmış görünüyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kekeleyerek, "Sana söyledim, bilmiyorum—" diyor.

Velle, tüfeğinin dipçiğiyle şakağına sert bir darbe indirir ve adam baygın bir şekilde öne doğru yığılır. "Sus," diye fısıldar.

Rook ile birbirimize baktık. "Onunla ne yapmalıyız?"

“Kimin umurunda?” Velle, yenilgiyi kabul ederek gözlerini ovuşturdu. “Öldürün onu. Cesedini Doğu Nehri'ne atın. Ne önemi var ki…”

“Velle, bebeğim…” Rook yanına yaklaşıp onu teselli etmeye çalıştı.

Ama Velle hızla uzaklaşıp hırlayarak, “Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun?? Annemi ben öldürdüm! Onun ölümünün sebebi benim. Çünkü ben tam bir aptalım…” diye bağırdı.

"Hayır, değilsin," diye iç çekti Rook, mücadele ederken onu tekrar yakalamaya çalışarak. "Senin suçun değil. Kendini suçlayamazsın çünkü o tam bir manyak."

“Evet, yapabilirim!” diye kükredi. “Yıllar boyunca onunla neler yaşadığımı biliyor musun? Söylediği ve yaptığı tüm o pislikler?! Ve tüm bunlar olurken onun ölmesini istediğini biliyordu. Benden intikam almak için, ya da beni izole etmek için… ya da…”

Telefon çalmaya başlıyor.

Üçümüz de şaşkınlıkla etrafa bakındık, çünkü telefonlarımızın hiçbiri açık değildi. Üstelik bu, satıcının telefonundan da gelmiyordu.

“Velle…” Tezgahın üzerinde duran Tammy’nin telefonuna doğru başımı salladım. Telefon çalıyor.

Ekranda "Bilinmeyen" yazıyor, ama nedense, nasıl olduğunu bilmiyorum, sadece onun olduğunu biliyorum.

"Yapma," diye homurdandı Rook.

Ama Velle telefonu açıyor. "Hayır. Mecburum."

Telefonu kulağına götürerek cevap veriyor, ancak konuşmuyor.

Karşıdaki kişinin ne söylediğini duyamıyoruz, ancak Velle'nin yüzündeki öfkeli ifadeye bakılırsa, kesinlikle o.

“Evet… Anlıyorum,” diye homurdandı Velle sonunda. “Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ne gerekiyorsa yapın… Buraya gelin, beni öldürmeye çalışın, umurumda değil. Yarın annemi toprağa vereceğim ve hiçbir şey, hatta siz bile, ona veda etmemi engelleyemez.”

The Ivory'nin hâlâ konuştuğu açıkça belli olmasına rağmen, aramayı sonlandırıyor ve ardından telefonu kapatıyor.

“Yorgunum…” diye içini çekti ve uzaklaştı. “Yatağa gidiyorum.”

TWENTY-NINE

Rook

Cenazeler berbat.

Bu, kaybettiğiniz kişinin hayatını kutlamaktan başka bir şey istemediğiniz, ancak her zaman sadece onun gittiğini hatırlatan, korkunç ve duygusal bir dönemdir.

Tammy'nin cenazesi oldukça küçüktü. Ne taziye töreni vardı, ne de kilise. Sadece Staten Island'daki küçük bir mezarlıkta defnedildi, ardından herkes Tammy'nin en sevdiği mekan olan yakındaki bir barda toplandı. Velle'nin pek tanımadığı birkaç arkadaşı da saygılarını sunmak için geldi, bu güzeldi. Ama son on yıldan fazla bir süredir nerede olduğunu açıklamak biraz garip oldu.

Sonuçta, tenha bir adada yaşadığını ve deli bir adamın yönettiği gizli, devlet destekli bir hapishanede çalıştığını insanlara anlatamaz ki.

Velle onlara Avustralya'da sörf yaptığını, ardından Doğu Avrupa'da sırt çantasıyla gezdiğini söyledi. Bir adama gezici bir sirke katıldığını söylediğini duydum. Özellikle de yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi olmadan söylediği için, kahkahalarımı zor tuttum.

Duygularını dış dünyadan saklamakta gerçekten çok iyi. Neredeyse korkutucu derecede iyi... Zamanının yarısında resmen bir heykel gibi.

Ama gece ilerledikçe çökmeye başladığını biliyordum. Ve dışarı çıkıp biraz hava alırken, benden ve Joy'dan insanları bir süre eğlendirmemizi istediğinde, maskesinin düşmeye başladığı açıkça belliydi.

Yaklaşık on dakika sonra Joy'a onu kontrol etmeye gideceğimi söyledim. O da başıyla onaylayıp, "Git. Ben hallederim. İyi olduğundan emin ol." dedi.

Barın dışında onu arayarak dolaştım. Sonunda onu binanın arka tarafında, sigara içerken buldum. Ve telefonda konuşuyordu.

Telefonu yüzünün kenarına yapışık halde, bir aşağı bir yukarı yürürken onu bir an izliyorum; telefon görüşmesinden heyecanlanmış gibi görünmüyor. Kaşları çatık, sigarasından nefes çekerken bir yandan da alt dudağını ısırıyor.

Ona daha da yaklaşıyorum ve şöyle diyor: "Şimdi öyle diyorsun ama tek istediğin benim geri dönmem. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi söylersin..."

Yutkunur yutkunmaz midem kasıldı. Manuel Blanco ile konuşuyor.

Velle derin bir nefes verip başını salladı. "Evet, öyle. Beni aptal mı sanıyorsun? Yoksa bana aptalmışım gibi davranmaktan mı hoşlanıyorsun...?"

Ses tonundaki kırılganlık midemi bulandırıyor. Bana diğer geceyi, gardiyanın odasında olanları hatırlatıyor. Velle'nin ona nasıl tepki verdiğini... Nasıl onunla birlikte kaldığını... Kıskançlıktan o kadar öfkeliyim ki, bu binanın yan duvarını yumruklayıp delik deşik etmek istiyorum.

"Umurumda değil. Hayır. Hayır, bunu yapmayı bırakın," diye bağırdı Velle, duvara dönüp başını duvara yaslayarak. "Ben... yapamıyorum."

Yanına doğru yaklaştım ve yüzü bana döndü, gözleri pişmanlıkla parıldıyordu. Gardiyanın telefonda onunla konuştuğunu duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamadım. Kesinlikle çok şey anlatıyordu…

Velle bana dik dik bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Ve nihayet, ilk günden beri aramızda olan uçurumun nedenini gerçekten anlıyorum.

Velle, gözleri hâlâ gözlerimin üzerindeyken, "Gitmem gerekiyor," diye mırıldandı. "Beni işime bırakın. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp son nefesini veriyor, sigarasından son bir nefes çekip yere fırlatarak söndürüyor. Acımasızca nefesini üflüyor, etrafını saran sefalet havası o kadar yoğun ki, onu alıp götürmek istiyorum.

Ona biraz huzur vermek için her şeyi yaparım... Ama bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Velle duvara yaslanarak parmaklarıyla gözlerini sertçe ovuşturdu.

Yanında duruyorum, kollarımız birbirine değiyor. Söyleyebileceğim çok şey var ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Baştan beri Velle'nin

başka birine karşı hisleri olduğunu tahmin ediyordum. İlk başta sadece Joy'a karşı hisleri olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi anladım… Çok daha tehlikeli biriymiş.

Sonunda sessizliği bozarak fısıldadı: "Harley," dedi. "O gece olanlar için üzgünüm... Ofisinde olanlar için. Ama seni uyarmıştım... Sana bunun karmaşık olduğunu ve gizlice yaptığımızdan daha fazlası olamayacağımızı söylemiştim."

Ona doğru döndüğümde öfke beni sardı. "Ama bu doğru değil. İstersen yapabiliriz... Ve biliyorum ki istiyorsun. Sadece onun ne yapacağından korkuyorsun."

"Hiç korkmuyorum," diye homurdanıyor.

“Öylesin,” diye yanıtlıyorum. “Ve sorun değil. Anlıyorum. Ama senin mutlu olmanı istiyorum. O seni asla mutlu edemez.” Bedenlerimiz birbirine değene kadar önüne geçiyorum ve avucumu kalbinin üzerine koyuyorum. “Ben edeceğim. Joy edecek. Üçümüz birlikte… işte gerçek olan bu. O sadece umutsuzca bir rüya olmaya çalışan bir kabus. Olmayacak.”

“Peki, benden ne yapmamı bekliyorsun?” diye iç çekti. “Seni gebertir, Harley. O her zaman böyle yapar.”

“Denemesini görmek isterdim,” diye homurdandım, bu kahrolası saçmalıktan bıkmıştım. “Sana söyledim, senin için savaşacağım. Ciddiydim. Vazgeçmeyeceğim… asla vazgeçmeyeceğim.” Okyanus mavisi gözlerindeki parıltıya bakarak yutkundum. “Yoksa… sen mi istiyorsun?” Boğazının sert bir yutkunmayla kapandığını gördüm, parmaklarım titreyerek sordum, “Onu seviyor musun?”

Gözlerini sertçe kırpıştırarak bir anlığına kapatıyor. "Her şey her zaman aşkla ilgili değil, Rook."

“Öyle işte.” Çenesini kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. “Önemli olan bu. Kalbin nerede, John… Nerede?”

Bir an duraksadı, dudaklarını ıslattı. “Beni bulduğu andan beri kalbimi koruyor, tıpkı o mahkumları koruduğumuz gibi. Karanlıkta, soğukta ve aç bir şekilde kilitli tutuyor. Açlıktan… Seni tanıdığımda açlıktan ölüyordum, Harley. Bunu asla başaramayacağımı bilsem bile, sana çok ihtiyacım vardı. Özgürlüğe…”

Kendimi tutamıyorum bile. Dudaklarımı hızla onun dudaklarına bastırıyorum ve dudaklarım onun dudaklarına doğru ilerlerken o da ağzımın içinde titreşiyor. Sonsuz bir ihtiyaçla onu emip tadıyorum, dilindeki nane,

limon ve sigara kokusu beni çıldırtıyor. O, hiç bilmediğim ama çok özlediğim şeyin ta kendisi; evcilleştirmek istediğim vahşi canavarım.

"Öyleyse seni kurtarayım," diye fısıldadım dudaklarına. "Onun seni bir saniye daha hapiste tutmasına izin vermeyeceğim. Sen benimsin."

Titreyerek ellerini kalçalarıma doğru kaydırıp sıkıyor. Bu beni çılgına çeviriyor.

Kalçalarımı onun kalçalarına bastırarak, sertleşen penisimi onun üzerinde ovuşturuyorum, boğazını tutarak onu tekrar yutmaya, susuzluğumu gidermek için onu içmeye devam ediyorum.

Nefes almak için ayrıldığımızda, "Onun sana zarar vermesine izin verememe," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Sen ve Joy her şeyinizsiniz... Eğer seni tehdit ederse, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Kendimizi idare edebiliriz," diyorum ona güvenle. "Kendini kurban gibi göstermeyi bırak Velle. Biz üçümüz bir takımız. Bu işin içindeyiz hep birlikte."

Titrek bir nefes verdi. "Özür dilerim... Her şeyi kendi başıma halletmeye çok alışmışım. İnsanların yardım etmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Kontrolü nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

“Benim ve Joy hariç.” Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. “Bize seni kontrol etmene izin veriyorsun. Ve bu onun yaptığından daha iyi, çünkü seni seviyoruz. Ve sana kötü şeyler değil, iyi şeyler hissettirmek istiyoruz.”

"Bunu söylediğinizde beni korkutuyor..." diye itiraf ediyor alçak ve tereddütlü bir İrlanda aksanıyla.

“Ne? Seni sevdiğimi mi?” Ellerim göğsünde geziniyor. Başını sallıyor. “Çünkü hoşuna gidiyor…”

Bir an tereddüt ettikten sonra tekrar başını salladı. "Hiç mantıklı değil..."

Ona hafifçe kıkırdadım, dudaklarımı boğazına bastırdım, o da mırıldanırken büyük elleriyle belimi ve kalçamı daha sıkı kavradı. "Evet, bebeğim. Sen devasa, seksi, kaslı, dövmeli ve piercingli bir adamsın, sevişmeyi çok seviyorsun... Ama sadece bu değil, aynı zamanda tatlısın. İçten içe ilgili ve naziksin, aşırı derecede sadıksın. Komik, çekici ve birçok yönden güzelsin. Sen tam bir tek boynuzlu at gibisin, John Chevelle."

Bu, onun hafifçe gülmesine neden olur. "Ben gizemli, parıldayan bir gökkuşağı yaratığı mıyım?"

Boynuna doğru hırıltılı bir ses çıkararak, titreyene kadar onu yalayıp ısırdım. "Evet. Tam olarak da öylesin."

"Dikkat et, kovboy," diye tehdit etti, ancak sesi heyecanından, ihtiyacından titriyordu. "Seni fena halde dövebileceğimi unuttun mu?"

“Ve ben de seninkini şaplaklayarak seni orgazma ulaştırabilirim.” Dudaklarım boğazının etine değiyor, o nefis kokusunu içime çekiyorum. “Yani, ben daha güçlüyüm.”

"Sen daha sinir bozucusun," diye homurdandı.

Kulağına doğru eğiliyorum. "Ve sen de beni seviyorsun." Kulağının memesini dişlerimin arasına alıp, neredeyse düşecek kadar emerken inliyor. "Seni eve götürelim."

Başını hızla salladı. "Evet, lütfen."

"Aman Tanrım... yalvarınca sana çok kötü şeyler yapmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

O da hazır, ikimiz de hazırız, ama sekmeyi kapatıp buradan def olup gidebilmek için kendimizi ayırmaya zorluyoruz.

Kocam bir ömür boyu yetecek kadar stres yaşadı. Biraz penis, biraz vajina ve bir sürü orgazmla şımartılmaya ihtiyacı var.

Velle'nin evinde, siyah kıyafetlerimizi çıkarıp yatak odasında dinlenirken, keşke her şey böyle olsaydı diye düşünmeden edemiyorum. Sadece böyle, her zaman.

Ben, o ve o kadın. Artık soğuk karanlık yok. Artık şantaj yok… Artık onu bulamadığım her an, zihniyle uzun zamandır oynayan ve onu neredeyse kim olduğunu bile bilmeyen biri tarafından aşağılandığını bilmek yok.

Velle'nin başı göğsümde duruyor, ben de onun ipeksi, yumuşak, koyu renk saçlarıyla oynuyorum; her yere dağılmış, tenimi gıdıklıyor. Joy diğer yanımda, hafifçe nefes alıyor. Sanırım uyuyor, ki bu da mantıklı. Dün gece o uyuşturucu satıcısı pislikten kurtulduktan sonra yorgunluğu haklı.

Ne düşündüğünüzü biliyorum… Ama onu öldürmedik. Buna gerek yoktu, çünkü gardiyan zaten nerede olduğumuzu biliyordu.

Bunun yerine, onu iyice dövdük, sonra da serbest bıraktık ve ortadan kaybolmazsa keşke kaybolsaydım diye uyardık.

Velle de yorgun. Biliyorum, ve sadece uyumak istese de onu suçlamazdım. Sanırım on yıldan fazla bir süredir sürekli bir bitkinlik hali içinde. Yine de parmakları karın kaslarımın üzerindeki çukurları takip ediyor, penisim seğirirken aşağı doğru kayıyor. Son birlikte olduğumuzdan beri çok uzun zaman geçti… Sadece yaklaşık bir hafta, ama yüz yıl gibi geliyor.

Ama onun harekete geçmesini bekliyorum. İyi olduğunu bana bildirmesini istiyorum. Neye ihtiyacı olduğunu söylemesini istiyorum ki ona verebileyim.

Bacağını benimkinin üzerine kıvırıyor ve kalçasını itiyor, nefes alışverişi hızlanırken ereksiyonu bana bastırıyor. Sanırım doğru hamle bu... Parmaklarım sırtında geziniyor, gücünü hissediyor ve onu daha da yakına çekiyorum.

Yüzü hafifçe yukarı kalktı, gözlerimiz buluştu, sonra aynı anda birbirimizin dudaklarına indi.

Sonra yanıma geliyor, dudaklarımı yumuşak ve ihtiyaç dolu bir şekilde öpüyor, kalbim ona doğru fırlıyor.

"En büyük zaafım sensin..." diyor bana hayret dolu bir ses tonuyla. "Ama sanırım bunu istiyorum. Beni yakalayacağını bilmek, sana aşık olmak istememi sağlıyor."

Ellerim çenesini kavrayıp ağzını kendi ağzımın üzerine bastırdı. "Seni her zaman yakalayacağım, Jonathan Chevelle."

Bu sefer ortada buluşuyoruz, nefeslerimiz birbirine karışıyor, dudaklarımız aralanıyor ve dillerimiz birbirine değiyor. Kolayca hissedilen şehvet, yavaş yavaş şiddetli bir özleme dönüşüyor, arzu katlanarak dünyanın geri kalanını görmemizi engelleyen bir duyguya dönüşüyor.

Bu yatağın dışındaki her şey çökse bile, bunun hiçbir önemi olmazdı.

"Bebeğim," diye mırıldandı, elleri göğsümü yırtarcasına kavradı, kıvranan bedenlerimizin arasından sertleşmiş penisime uzandı.

"Bana böyle seslenmeyi asla bırakma." Onu itip üzerine yuvarlanırken, o nefes nefese kalıp bacaklarını açarak bana yer açtı.

"İçimde sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor nefes nefese, ağızlarımız emmeye, yalamaya ve ısırmaya devam ederken. "Bana ihtiyacım olanı ver bebeğim... sadece senin yapabileceğin gibi."

“Kahretsin, aşkım… Buradayım,” diye fısıldıyorum. “Senin için buradayım.”

Kısık bir sesle inliyor, penisi benimkinin altında o kadar sert ki, neredeyse inanılmaz. Eşofmanının belini kavrayıp aşağı doğru itiyorum, o da geri kalanını tekmeleyerek çıkarıyor. Altı çıplak, bu da benim kendi pantolonumu yırtarken içimdeki arzularla homurdanmama neden oluyor. Isınmış tenlerimizi birbirine bastırarak, olabildiğince yakın duruyorum ve inleyene kadar alt dudağını emiyorum. Kaslarının hissi, gücü, büyük bedeninin bana teslim olması; benim için kendini bırakması... Her şey, bana onu isteyerek nasıl bıraktığı.

"Bana nasıl istediğini söyle bebeğim." Sesim, etrafımızı saran şehvet bulutundan dolayı boğuk çıkıyor. "İhtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Öpüşmemiz sona eriyor ve birbirimize bakıyoruz; göz bebeklerinin etrafındaki mavi parıltılı altın rengiyle bezenmiş gözlerinde muhteşem bir görüntü var. Olağanüstü güzellikte.

“Ben… senin bana sert davranmanı seviyorum.” Yanakları kızardı. O kadar muhteşem ki, şimdiden kendimi kaybettim. “Senin böyle olmanı çok seviyorum…”

Söyledikleri karşısında midem kasılıyor, konuşmasının altında gizli olan, dile getirilmeyen mesaj beni rahatsız ediyor.

“John.” Ensesinden tutuyorum. “Söz veriyorum, benim için diz çöktüğünde, seni her zaman ayağa kaldıracağım. Ve ben de senin için diz çökmekte hiçbir sorun yaşamam. Çünkü seni seviyorum. Senden asla bir şey almadan karşılığını vermem. Birlikte bırakabiliriz…”

Elleri göğsümün üzerinde titreyerek, sanki tenimin her bir yüzeyine dokunmak istiyormuş gibi, tüm vücudumu okşuyor. "Tekrar söyle."

Dudaklarımı boynuna indirip, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

“Siktir…” Daha da titriyor. “Beni becerirken söyle bunu.”

Ellerim çılgınca hareketleniyor, uzun, kusursuz penisini kavrayıp, birkaç kez okşadıktan sonra vücuduna doğru iniyorum, göğsüne ardı ardına öpücükler konduruyorum, piercingli meme uçlarını yalıyorum. Sonra daha aşağıya inip penisini hedefliyorum.

Oradaki piercingi de hafifçe oynatıyorum, onu ağzıma alıp tadını alana kadar sertçe emiyorum.

"Muhteşem bir lezzet," diyorum ona, parmakları saçımı çekiştirirken.

Ellerini avuçlarımın içine alıp yatağa bastırdım ve ağzımla onu iyice tahrik etmeye başladım. Yemin ederim, çıkardığı sesleri ömrümün sonuna kadar dinleyebilirdim; duyduğum en güzel şarkıdan bile daha güzeldi.

Onu zevk sıvısı ve tükürüğümle sırılsıklam bırakarak, testislerini okşadım, sonra yüzümü daha da derine soktum. Ellerimi geri çekerek, onu iyice açtım, dilimi penisinin kenarına sürerek, kıvranana kadar ıslattım.

"İsa Mesih, içime gir," diye yalvarıyor.

"Sihirli kelime mi?" diye sırıttım, kalçasının etini ısırırken.

“Lütfen.” Sesi boğuktu. “Lütfen, lütfen, lütfen, Rook.”

Yukarı doğru yükselip, onun üzerine eğildim, dudaklarını sertçe öptüm ve yerdeki Astroglide tüpüne uzandım. Parmaklarıma bir miktar sıktım, yanaklarının arasına sürdüm ve daha fazlasını ereksiyon halindeki penisime masaj yaparak uyguladım. Bacaklarını tuttum, dizlerini büktüm, kalçasını yukarı kaldırıp bana doğru açtım.

Başımı ona doğru bastırarak, dudaklarına fısıldamak için eğildim: "Seni seviyorum." Ve başım onun bedeninin içine girdi.

Beni kucaklıyor, daracık bir yer, ilk itişte ikimizden de aynı anda inlemeler yükseliyor.

“Aman Tanrım, evet bebeğim…” Daha derine indikçe gözleri geriye doğru kaydı. “Çok güzel… çok çok güzel.”

"Tatlı, sevimli küçük popon... iyi bir çocuk gibi sikimi yutuyorsun," diye övüyorum onun yumuşak inlemeleri arasında.

Bu durum dikkatimi yanımızdaki yatağa çekiyor; Joy'un tamamen uyanık olduğunu ve gözlerini kısarak bizi izlediğini, yaramaz bir heyecanla nefes alıp verirken göğüslerinin inip kalktığını yeni yeni fark ediyorum.

"Lütfen benim yüzümden durmayın." Diliyle alt dudağını yaladı.

Velle'ye sert bir hamle yapıyorum ve o inliyor, başı geriye, sakallı boğazı açıkta, her türlü nefis görünüyor. "Oğlumuzun sikilmesini izlemekten hoşlanıyor musun?"

Başını salladı, parmakları bacaklarının arasına kaydı.

Vücudunun derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorum, ulaşabildiğim kadar derine uzanıyorum, gözlerim belinin altında, en hassas noktasına vurduğumda penisinden sızan meni sıvısını izliyor. Daha sert bir şekilde devam ediyorum, kalçam tekrar tekrar poposuna çarpıyor ve onu beceriyorum.

"Tanrım, rüya gibi bir zevksin." Dudaklarının üzerinde süzülerek nefeslerini lezzetli birer lokma gibi yutuyorum.

“Ben… ben…” Sözleri nefeste kayboldu. “Seni seviyorum… senin penisini.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve alt dudağını hafifçe ısırdım. "Beni seviyorsun. Söylemek istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum."

"Siktir git," diye tısladı, gözleri tekrar geriye doğru kaydı. "Siktir git... Siktir git, Harley."

"Tatlı kıçının içinde testislerime kadar batmışken adımı söylemene bayılıyorum. Seni böyle beceren kişinin kim olduğunu unutma John... Sana ihtiyacın olanı veren kim?"

“Evet,” diye hıçkırarak, kısık ve hırıltılı bir sesle fısıldıyor. “Sen, Harley.”

"Kesinlikle haklısın."

Hareketlerim çılgınca bir hal alıyor, azgın itişlerim yatağı sallarken, penisimi adamımın içine derinlemesine sokuyorum, kaslarının beni sanki asla bedeninden ayrılmamı istemiyormuş gibi sıkıca kavradığını hissediyorum. Uzun kolları yatak başlığına uzanıyor ve ona tutunarak çenesini kaldırıp bacaklarının arasında hareketlerimi izliyor.

Gözlerim, kasları kasılmış, mürekkep ve çelikle kaplı vücudunun her yerinde dolaşırken, bakışlarım boğazına takıldı; morluklar hâlâ çok belirgindi. Göğsümün içinde bir yanma hissettim, Velle'nin gardiyanın ayaklarının dibinde tasmalı ve bağlı halini hatırladım.

Biliyorum, o herifin önünde diz çökmeye, onun verdiği cezaları çekmeye zorlandı. Ama bu, bir şekilde bundan zevk almadığı anlamına gelmiyor. Sadece yanlış kişiyle yapıyordu.

Velle ile benzer fantezileri denemek fazla kaçabilir, ama en azından küçük adımlarla başlayabiliriz…

Sağ elim göğsünün kıvrımlarına doğru hızla uzanıp boğazına ulaşıyor. Ve yumruğumu sıkıca kavrıyorum. Velle alt dudağını emerken gözleri benimkine dikiliyor, bana yeşil ışık yakıyor. Çünkü ne istediğini biliyorum; sertlik ve şefkat, birlikte. Acısının ardında sevgiye ihtiyacı var.

Parmaklarım boğazını sıkıca kavradı, Adem elmasının avucumda içeri doğru çöktüğünü hissederken onu daha da sertçe boğdum, kavrayışımı ateşli itişlerim için kaldıraç olarak kullandım.

Velle'nin yüzü kızardı, gözleri coşkudan dolayı kapandı ve hırıltılı bir sesle, "Boşalacağım," dedi.

"Kocaman sikin benim için mi boşalacak?" Sol elimdeki parmaklarım, titreyip ağlayana kadar meme ucunu sertçe sıkıyor.

“Evet… evet evet evet, kahretsin, geliyorum.”

Velle'nin penisi patlayıp orgazm sıvısını karın ve göğüs bölgesine fışkırtırken tüm gözler ona kilitlenmişti. Ama ben durmuyordum, parmaklarımı menisinin içine sokup dudaklarına götürerek emmesini sağlarken onu sonuna kadar sürüyordum.

“Mmm… Kahretsin.” Göz kapaklarım, onun onları temizleyene kadar emmesiyle ağırlaşıyor, kendi orgazmım da hızla yaklaşıyor.

Oraya varmadan önce kendimi durdurmaya zorluyorum, yavaşça ondan ayrılırken boğazını da bırakıyorum. Yüzü kızarmış bir şekilde bana bakıyor.

"Dön bakalım bebeğim." Kalçasına hafifçe vuruyorum. "Seni becerirken amını yalamanı izlemek istiyorum."

Velle hemen dediğimi yapıyor ve Joy'u bacaklarından yakalıyor, Joy da "Ooo, yani ben de oynayabileceğim mi?" diye cıvıldıyor.

"Her zaman." Külotunu yırtıp çıkarıyor.

Gömleğini başından çıkarıp, kusursuz vücudunu önümüze seriyor, bacaklarını ve ayaklarını iyice açıyor ki Velle yüzünü bacaklarının arasına yerleştirebilsin. Yüzüstü yatarak kalçasını yukarı kaldırıyor ve dilinin sertliğiyle Joy'un klitorisine vuruyor.

Bir an durup onun ince parmaklarının keskin çenesini kavrayıp, onu tutarak ve yüzünün üzerinde hoşuna giden şekilde hareket etmesini izlemem gerekiyor. İkisinin de böyle olması çok tahrik edici. Joy'un baskın tarafı, Velle'nin itaatkar tarafı. İkisi de benim için çok çekici.

İstediğimizi yaparız, birbirimizi acıyla da olsa kıymetlendirmek için sonsuz kombinasyonlar mevcuttur.

Yavaşça Velle'nin kalçasına doğru geri çekildim ve o da Joy'un vajinasına doğru kesik kesik bir nefes verdi, onu en okşayıcı yumuşaklıkla yalayıp emdi.

"Senin için iyi mi gidiyor, Joyful?" diye soruyorum. Tekrar elime alıp, penisimi onun dar kalçasının arasına sokarak okşuyorum.

"O tam bir usta," diye mırıldanıyor kadın.

"Tadı nasıl, bebeğim?" diye sordum Velle'ye, o da mırıldandı. Kalçasına sert bir tokat attım.

"Mmfff," diye homurdandı, yüzünü kaldırıp bana, "Tadı çok güzel... tatlı kirazlı turta gibi."

"Beni çok övüyorsun." Joy hafifçe sırıttıktan sonra tatlı bir çığlık attı.

“Güzel… devam et.” Velle’nin kalçalarını ellerimle sıkıca kavradım. “Onu bırak, bebeğim.”

O, Joy yüzüne doğru kıvranana kadar dilini onun içine sokuyor, bu sırada benim itişlerim onu gittikçe daha derine itiyor, tatlı vajinasında boğuyor.

Artık dayanamıyorum. Düşüyorum...

"İçine boşalıyorum, Velle." diye nefes nefese söylüyorum ve kalçaları beni sıkıca kavrayarak, içime boşalırken penisimi tutuyor ve tüm menimi emiyor.

Üzerine eğilip ensesini öpüyorum, göğsünden tutarken Joy da "Ben de geliyorum!" diye inliyor. İkisinin çıkardığı sesler her şeyi bastırıyor; nefes nefese kalmaları, mırıldanmaları, inlemeleri ve hıçkırmaları. Mükemmel bir an ve şu anda, her zamankinden daha çok, tüm geçmişleriyle birlikte, onlardan ayrı hissetmiyorum. Onların bir parçası, şimdiki zamanlarının ve umarım geleceklerinin bir parçası olduğumu hissediyorum.

Bu geceden sonra neyle karşılaşırsak karşılaşalım kolay olmayacağını biliyorum. Ama bu riski almaya fazlasıyla istekliyim. Otuz yıldır ilk defa kendim gibi hissetmek için.

Velle'den yavaşça çıkarken, menimin onun anüsünden damlamasını izledim ve bu manzarayı görür görmez penisim tekrar seğirdi.

Başını Joy'un karnının alt kısmına yaslamış, sakin bir şekilde nefes alıp veriyor; sanki uzun zamandır, belki de hayatında ilk kez kendisi gibi hissediyor.

Mavi gözleri benimkine doğru kaydı ve bana hayranlık dolu bir bakış attı. Joy'a baktığımda, o da onu izliyordu, sonra gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. Burada çok şey var. Keşfedilecek o kadar çok şey var ki, bir ömür boyu sürse bile yine de yüzeye çıkamayız.

Velle, "Harley," diye fısıldadı, eli aşağıya uzanıp zaten gerilmiş ve tekrar sıvı sızdıran ereksiyonunu okşadı.

"Evet, bebeğim?" Dudaklarımı omzunun üzerinden sırtına doğru gezdiriyorum.

“Seni becermek istiyorum…” diyor ve ben donup kalıyorum. “Lütfen yapabilir miyim? Seni içimde hissetmek istiyorum…”

Bu düşünce beni bir titreme gibi sarsıyor. Tanıştığımız geceden beri bunu düşünüyorum... Ama Velle'nin altta kalması gerektiğini öğrenince, onun için zahmetsizce bu role büründüm (kelime oyununa dikkat).

Yine de, onun içimde olacağını düşünmek bile penisimi şimdiden sertleştiriyor.

"Ne istersen alabilirsin, güzelim," diye söz veriyorum, o da yumuşak, istekli bir ses çıkarıyor.

Velle titrek kollarıyla kendini destekleyerek yanıma yaklaştı, biz de pozisyonumuzu değiştirdik. Beni yanıma yatırdı, ellerim anında Joy'un her yerine, pürüzsüz, altın rengi tenine dokundu. Velle daha fazla kayganlaştırıcı alıp parmaklarını kapladı, bacaklarımı araladı ve aralarına girerek bir parmağını vajinamın kenarında gezdirdi.

Mırıldanarak, sinirsel bir enerjiyle doluyum. Onun penisi kocaman... şu ana kadar içimde olan her şeyden çok daha büyük. Ama Velle iki uzun parmağını içime sokana kadar, endişelerimi tamamen bir kenara bırakmış, kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek o güzel hislerin peşinden koşuyorum.

Ben sabırsızım, ikimiz de öyleyiz, bu yüzden beni önceden ısıtmaktan vazgeçip ereksiyon halindeki penisinin üzerine daha fazla kayganlaştırıcı sürüyor ve onu yumruğuyla kavrayarak doğrudan bana doğrultuyor.

“Dersi…” Gözlerimi kısarak onu izliyorum, iri vücudu mürekkeple kaplı, yüzünün keskin hatları bir yandan tehlikeli, bir yandan da tatlı görünüyor. Çünkü onu tanıyorum. Kalbini biliyorum. Gözlerimiz buluştuğunda dudağını ısırıyor. “Yavaşça gir… Hissetmek istiyorum.”

"Ah, hissedeceksin," diye ısrar ediyor Joy, parmakları göğsümdeki kasların üzerinde gezinirken. "Bana güven."

Velle penisinin ucunu anüsümün içine doğru ittiğinde ağzımdan hafif bir inilti çıktı.

"Rahatla bebeğim." Gözleri parıldıyor, yüzüne düşen bir tutam saç onu o kadar seksi gösteriyor ki nefesim kesiliyor. "Beni içine al."

Biraz daha sert bastırıyor ve bunu hissedebiliyorum, kafasının kıvrımının altındaki çelik çıkıntılar kalçama saplanıyor.

“Aman Tanrım,” diye nefes nefese kaldım, bir şeye uzanıyordum, ne olduğundan emin değildim. Joy'un parmakları göğüs uçlarımı okşamaya devam ederken, ellerim onun belini kavradı ve beni titretti.

"İsa... şimdiden inanılmaz derecede iyi hissettiriyorsun," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, daha da içeri kayarak, kalınlığıyla beni iyice geriyor.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Kirpiklerim titriyor, dudaklarım titriyor, onu kabul ediyorum, şimdiden sevdiğim o yanma hissini. Acıyor ama aynı zamanda inanılmaz bir his veriyor. İçimde Velle'nin olduğunu bilmek aklımı başımdan alıyor.

Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi, penisinin tamamı içeri giriyor, her santimi açgözlü kalçalarım tarafından yutuluyor, onu içeri çekip sıkıca

orada tutuyorum. Şimdi anlıyorum neden onunla sevişirken böyle hissediyorum. Vücutlarımız birbirine karşı doyumsuz.

“Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye benziyor.” Ben nefes nefese kalırken biraz geri çekildi. Sonra içeri girdi, hareketi tekrarladı, kalçaları hafif vuruşlardan oluşan bir ritim geliştirdi. “Tanrım, Harley, senin kıçının içinde yaşayabilirim.”

“Sakın… şey… hiçbir… söz… verme… aman Tanrım, tam orada.” Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Piercingi prostatıma değiyor. Nasıl anladığımı bile bilmiyorum ama hissediyorum ve testislerimden şimşekler çakıyor gibi. Penisimin ucu sızarak sertçe kasılıyor.

"Aman Tanrım, bu çok ateşli." Joy elini aşağıya, penisime doğru kaydırıp nazikçe okşadı.

“Mmmffmmm…” Velle'nin temposu hızlandıkça, dudaklarımdan anlamsız sözler dökülüyor; tam da içime derinlemesine ve iyice girmesi için yeterli bir tempo.

Büyük elleriyle kalçalarımı açıyor, beni o kadar çok penisle dolduruyor ki, beni ikiye ayıracağından eminim. Prostatımın üzerinden tekrar kayarken, kalçalarım kasılıyor ve onu tutuyor, vücudum onun vücudunu kavrıyor ve o beni beceriyor.

“Kahretsin, bu inanılmaz.” Ellerini üzerime koydu, yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve tenimi emip ısırmaya başladı. “Harley, çok mükemmelsin bebeğim. Tamamen benimsin… değil mi?”

İnanılmaz, devasa penisini bana sokarken bile hâlâ ne kadar itaatkâr bir tavır sergiliyor. Yatak odasında böyle olmayı seviyor... Kontrolü ele almak istemiyor, en azından burada.

"Ben sizinim, Memur Bey," dedim parmaklarımı saçlarına dolayarak. "Aslında, ikimize de aitsiniz. Bunu kanıtlamamızı ister misiniz?"

Kalçaları yavaşladı. "Evet, lütfen."

Yüzümü, aşırı uyarılmadan her an bayılacak gibi görünen Joy'a çevirdim. "Joyful... Sanırım Polis Memuru Lucky burada yetkisini kötüye kullanıyor. Onu hizaya getirmek için poposuna bir tokat atalım mı?"

Joy'un gözlerinin bu kadar hızlı parladığını hiç görmemiştim. "Aaa, evet! Bir fikrim var."

Yatağından fırlayarak, tamamen çıplak bir şekilde odanın karşısına doğru vals yaparcasına gidip çantasını karıştırır. Ve elinde bir saç fırçasıyla geri döner.

O dizlerinin üzerinde yatağa tırmanıp Velle'nin arkasına sürünürken kıkırdıyorum. Yüzü, tam bir Kodak fotoğrafı gibi, sevişme anını yansıtıyor. Artık içimde bile hareket etmiyor, geniş, susamış gözlerle bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş, dudakları aralık, bir yandan Joy'a, bir yandan da elindeki nesneye bakıyor.

Joy ile omzunun üzerinden birbirimize baktık ve o hiç vakit kaybetmeden silahını çekmeye başladı.

"Bunu gerçekten istiyor musun, bebeğim?" Velle'nin tamamen rıza gösterdiğinden emin olmak için ona soruyorum.

Başını hızla sallıyor. Gözünüzü kırpsanız kaçırırsınız. "Kesinlikle evet. Lütfen."

"Yalvarış." O kıpırdanırken kalçam titriyor, penisi içimde şişiyor.

Şak! Joy, fırçanın düz tarafını Velle'nin kalçasına vurdu ve Velle acıyla bağırdı.

“Aman Tanrım.” Gözleri kapanıyor. “Bu iyi.”

Daha da derine inerken, bir tokat daha atıyor ve boynumun kıvrımına yerleşip mırıldanıyor. Kalçaları istikrarlı bir şekilde hareket ediyor, büyük penisinin yumuşak dalgalanmaları deliğime girip çıkarken, Joy her üçüncü itişte ona vuruyor. Göğüslerimiz birbirine sürtünüyor, ter Velle'nin önceki menisinin kalıntılarını karıştırıyor. Meme uçları benimkine değdiğinde, içlerindeki şişkinlikler... Testislerim kasılıyor.

"Bebeğim..." diye inliyor, kalçasını Joy'a doğru uzatarak pompalarken, bunun her saniyesinden zevk alıyor. "Daha sert vur bana, Cherry."

"Memnuniyetle," diye hırıltılı bir sesle cevap veriyor, bu baskın kadın imajını sonuna kadar benimsemiş durumda. Ona çok yakışıyor.

Odadaki şehvet sisi boğucu, hepimizi daha da baş döndürücü, şehvet düşkünü ve dizginsiz hale getiriyor. Tokatlama ve sevişme, çözemeyeceğim kadar uzun bir süre devam ediyor. Hayvanlar gibi sevişmemizin sesleri odada yankılanıyor, Velle'nin tenindeki çatlamalar, hepimizin inleme ve homurdanmalarından biraz daha yüksek. Orgazmımın hızla yaklaştığını, zihnimde yeni bir ihtiyacın yükseldiğini biliyorum.

"Çok tatlı." Bu saçma lakap ağzımdan kendiliğinden dökülüyor, o da bana tembelce sırıtıyor. "O beni becerirken ben de senin amını hissetmek istiyorum."

Joy, kendisi de biraz penis istediği için, seve seve kabul ediyor. Fırçayı bırakıp dizlerinin üzerine çöküyor ve Velle'ye bakıyor. Etrafında olup bitenleri anlaması biraz zaman alıyor, iri vücudu üzerime yığılmış ve

titriyor. Yüzünü kaldırdığında, zevk-acıdan ne kadar etkilendiğini, yüzünün kızarmış ve gözlerinde yaşlarla dolu olduğunu görebiliyorum.

Benden ayrıldı ve vücudum bu hisle titredi, onu kaybetmek yıkıcıydı. Birinin içimde olmasını bu kadar çok isteyebileceğimi hiç bilmiyordum. Sırt üstü uzanıp bacaklarımı iyice açtım, o da aralarına diz çöktü.

"Önce bana kıçını göster." Dudaklarım tahrik olmuş bir sırıtışla kıvrıldı.

Velle bana muhteşem kalçasını göstermek için biraz döndü ve boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi çünkü, aman Tanrım… Bu inanılmaz seksi görünüyor. Kalçası Joy'un el emeğiyle pembeleşmişti. Yeni, iyi izlerimiz, kalan kötü izleri örtüyordu.

Joy bacaklarından birini kalçalarımın üzerinden atıp, ters kovboy pozisyonunda arkama doğru beni kucaklıyor. Kalçaları inanılmaz derecede güzel ve o penisimin üzerine oturur oturmaz hiç vakit kaybetmeden ellerimle kavrıyorum.

"Lanet olsun, evettt..." diye ikimiz de aynı anda tısladık ve Velle kıkırdadı.

Kalçalarımı tam olarak yeterince kaldırıyor ve tekrar içime dalıyor, devasa penisini bir kez daha kalçalarıma sokuyor.

İkisinin de üzerimde olması kusursuz. Ben hiçbir şey yapmıyorum, sadece burada yatıyorum ve iki farklı yönden hayatım mahvoluyor. Bu beni yeterince mahvediyor. Ciddi anlamda, bayılabilirim sanırım.

Joy, Velle'nin yüzünü kavrayıp onu öpüyor, bir eli aşağı kayarak klitorisini okşuyor, diğer eli ise arkasına uzanıp göğsümü kavrıyor. Hızlı hareketleri hızlanıyor ve ben sersemlemiş durumdayım. Çok yakında boşalacağım, ama Joy'un içine boşalmamam gerektiğini biliyorum. O bitene kadar beklemeliyim, ama bu zor. Vajinası çok sıcak, dar ve ıslak, suları testislerime doğru akıyor, Velle'nin uzun, kalın penisini sertçe kalçama soktuğu yerde karışıyor.

Joy, Velle'nin ağzına doğru nefes nefese, "Aman Tanrım, kahretsin, boşalıyorum!" diye fısıldadı ve üzerimize boşaldı.

Bu bardağı taşıran son damla.

“Ben… kahretsin, ben… mmmm…” O beni hızla terk ederken kekelemelerim boğuk bir çığlığa dönüştü, tam da penisimin boşalmasına ve meninin herkesin üzerine yayılmasına denk geldi.

"Sıra bende, bebeğim," diye homurdanıyor Velle, itip kakarak. "Tanrım, senin peşinden geleceğim."

"İçime gir," diye yalvarıyorum, gökyüzü etrafımızı sararken.

Ve öyle de yapıyor. Penisinin içimde şiştiğini ve zonkladığını hissediyorum, o da defalarca adımı haykırıyor, orgazmı uzun sürüyor gibi görünüyor. Aldığı zevklerden sonra şaşırmıyorum.

Bu, hayatımda hissettiğim en büyüleyici şey; onun bana böyle boşalması. Vücudumun refleks olarak kasıldığını, penisini sıkıca tuttuğumu ve her damlasını saklamak için boşalttığımı hissediyorum.

Üçümüz de ter içinde, nefes nefese birbirimizin üzerine yığılıyoruz; tüm oda sadece seks, aşk ve bitkin nefeslerimizle dolu.

Velle geri çekilip kalçamla oynadıktan ve menisini vücudumdan boşalttıktan sonra, dakikalarca beynim bulanıklaşıyor. Ardından, o sol tarafıma, Joy sağ tarafıma sokuluyor ve birbirimize sarılıp öpüşüyor, dokunuyor ve hissediyoruz... O güzel anları. Birlikte ne kadar da harika olduğumuzu.

Üç kişi bir olur.

Sonunda bilincim geri geliyor, nabzım sakinleşiyor ve elimi Joy'un göğsüne bastırıyorum. Kalp atışı benimkiyle aynı. Aynı şeyi Velle'ye de yapıyorum, onun kalp atışını da hissediyorum.

“Pencereler buğulandı.” diye kıkırdadı. Odanın diğer tarafına baktım ve haklı olduğunu gördüm. Joy da kıkırdadı.

Aniden Velle doğruldu, dağınık saçları, kızarmış yüzü ve parıldayan gözleriyle bize baktı. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

“Harley, ben…” diye duraksadı ve boğazını temizledi, “Seni seviyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve göz bebeklerinin, sanki güçlü bir uyuşturucu almış gibi, büyüdüğünü gördüm.

"Biliyorum." Parmaklarım göğsünün ön kısmında gezinirken sırıttım. "Seni seviyorum bebeğim."

Gözleri Joy'a kaydı. "Ve beni sevdiğini biliyorsun, değil mi Cherry?"

“Elbette.” Başını salladı. Yüzümü ona çevirdiğimde, alt dudağını ısırıyordu ve onu daha önce hiç görmediğim kadar çekingen görünüyordu. Bu bir bakıma çok sevimliydi. “Ben… ikinizi de seviyorum.” Gözleri gözlerime indi. “Seni bile, Rook.”

Dehşet içinde nefesimi tuttum. "Vay canına, teşekkürler." Şaka yaptığımı anladığı belli ki, kıkırdadı. "Ve hâlâ o takma adı kullanıyor musun?"

Kendine güvenini biraz olsun geri kazanan gülümsemesiyle dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Harley."

“Vay canına… bunu söylediğinde gerçekten çok seksi oluyor.” Göz kırptım. Göğsüme vurdu ve ben güldüm. “Ben de seni seviyorum, Neşeli.” Şakayla karışık odanın etrafına baktım. “Hepimiz burada mıyız?”

Velle homurdanır.

Ancak Joy, "Şey... Bu benim için zor. Bu ilişki meselesi. Nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum..." derken bir kez daha geriliyor.

"Ben de öyle düşünmüyorum." Velle omuz silkerek, "Yani... eskiden işe yarıyordu. Beni ilişkiyi bitirmeye ikna etmeden önce." dedi.

Joy'un yüz ifadesi değişti ve düşündüğünü, zihninde bazı şeylerin yerine oturduğunu görebiliyordum. "Her zaman onun yüzünden bittiğini hissediyordum."

Velle, hüzünlü bir şekilde başını salladı, gözleri utançla yere indi. "Bunların hepsi benim hatam. Ona bu kadar uzun süre bağlı kalarak her şeyi mahvettim."

“Senin suçun değil.” Joy başını salladı. “Seni manipüle ediyordu, Velle. Tam doğru anda devreye girdi ve seni kendine zincirledi.”

“İstemiyorum,” diye mırıldandı, sonra bana baktı, gözleri samimiyetle doluydu. “Onu sevmiyorum. Söz veriyorum.”

Doğrulup başımı salladım ve kolumu beline doladım. "Biliyorum, bebeğim."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Joy. "Plan ne? Kaçmalı mıyız?"

Gözlerimi Velle'ye çeviriyorum, o da kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyor.

"Siz ne düşünüyorsanız onu yapacağım," diyorum onlara. "Ama biliyorsunuz, eğer kaçarsak, o doğrudan ailelerimizin yanına gidecek. Başka kimseyi kaybetmek istemiyoruz."

Velle'nin dudağı titriyor ve ısırıyor. "Hayır. Kaçmıyoruz. Onun ayaklarının dibinde çok fazla zaman geçirdim. Ve hapishanedeki o pisliklerin çoğunun umursamadığını bilsem de, onları geride bırakmayı reddediyorum. Onlar benim adamlarım."

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. O gerçek bir lider, hem de harika bir lider. Keşke o adamların hepsi, bunca zamandır onlar için ne kadar çok fedakarlık yaptığını bilselerdi. Kelimenin tam anlamıyla.

"Yarın geri döneceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde. "Onunla yüzleşmeliyim. Bilmesini sağlamalıyım..."

Joy ile bakışlarımız kesişiyor, sonra bakışlarım tekrar adamıma, hayatımda tanıdığım en güçlü, en acımasız herife dönüyor.

"Biliyor musun bebeğim?" Parmaklarımla saçlarını geriye doğru ittim.

"Son kez benimle uğraştı. Özgürlüğümü kazanıyorum."

THIRTY

Velle

Adaya geç saatte geri döndük.

Gece vardiyasının iyice ilerlemiş olmasına rağmen, kadroda üç personelin eksik olması nedeniyle neredeyse tüm güvenlik görevlilerimin çalışacağını biliyorum.

Önceliğimin The Ivory'ye gidip durumu kontrol etmek olduğunun farkındayım, ama önce adamlarıma bakmam gerek. İyi olduklarından emin olmalıyım.

Bu karmaşadan öğrendiğim bir şey var ki, onlardan ben sorumluyum. Bu geminin kaptanı benim ve savaşmadan batmasına izin vermeyeceğim.

Ayağa kalkma zamanı geldi. Bundan sonra ne olursa olsun, ihtiyaç duydukları lider olma zamanı.

Alabaster Hapishanesine girerken bir görevim var. Joy ve Rook, hepimiz teyakkuzda olduğumuz için etrafı gözetlemek üzere geride kalıyorlar. Ben de koridorlarda Peters'ı arıyorum.

Onu genel koğuşta beklerken buldum ve beni fark ettiğinde yüz ifadesi düştü. Sonra en beklenmedik şey oldu…

Üzerime atıldı. Ve beni sıkıca kucakladı.

Bunca yıldır tanıdığım bu adamlardan hiçbiri bana sarılmadı sanırım. Bu hem şaşırtıcı hem de bir bakıma hoş bir durum.

"Geri döndüğüne çok sevindim," diye mırıldandı benden uzaklaşırken. "Annen için gerçekten çok üzgünüm..."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl bildin—"

“Haber yayılır dostum, bunu biliyorsun.” Omuz silkerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım…” Alnım kırıştı. “Herkes iyi mi?”

Peters başını salladı. "Evet. Yorgunuz ama hepimiz hâlâ... buradayız."

Rahat bir nefes aldım. "Güzel. Bak, yarın sabah bir toplantı yapacağım. Ekiple bazı şeyleri görüşmemiz gerekiyor. Herkese geri döndüğümüzü bildirelim ve sizi erkenden göreceğiz." Omzuna hafifçe vurdum.

“Anlaşıldı patron,” diyor kararlı bir şekilde. Diğerlerinden birkaçını kontrol etmek için arkamı dönüyorum ama sesi beni durduruyor. “Hey, Velle.” Omzumu çevirip ona bakıyorum. “Geri döndüğüne sevindim… Zor olduğunu biliyorum. Biliyorsun… öylece kaçıp gitmek değil.”

"Size asla böyle bir şey yapmazdım," diye güvenle söylüyorum ona.

Hücreye doğru ilerlerken, Linetti ve Brenner'ı da yanımda buldum. Yüzleri anında gerginleşti, çünkü onları en son gördüğümde fena halde dövmüştüm. Ama ellerimi kaldırıp yavaşça yaklaşınca, bana şaşkın bakışlar attılar.

“Özür dilemem gerekiyor…” Kelimeler dilimde yabancı geliyor. “İkinize de çıkıştığım için. Anlamanız gerekiyor… O an doğru ruh halinde değildim. Ama şimdi iyiyim ve sizin için burada olduğumu bilmenizi istiyorum. Bu işin içindeyiz hep birlikte. Hepimiz.”

İkisi de birbirlerine baktıktan sonra tekrar bana döndüler. Sonra başlarıyla onayladılar.

"Anlıyoruz dostum," diyor Linetti. "Yani, tüm bu yükün en çok senin omuzlarına bineceğini tahmin etmeliydik."

"Yine de bu bir bahane değil," diyorum onlara.

Brenner sözlerine şöyle devam etti: "Ama haklıydınız. Hata yaptık ve sonuçlarıyla siz başa çıkmak zorundasınız. Özür dileriz."

“Bunu takdir ediyorum.” Başımı salladım. “Sabah görüşürüz arkadaşlar. Ele almamız gereken çok şey var.”

Yüzlerinde huzursuzluk belirir. "Onu... gördünüz mü? Döndüğünüzden beri?"

“Hayır.” Başımı salladım. “Şimdi gitmem ve bunun sonuçlarına katlanmam gerekiyor.”

"Bunu halledersin patron," diyor Linetti. "O heriften laf yeme."

Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı…

Rook, Joy ve ben SUV'lerden biriyle malikaneye geri dönüyoruz. Ne ile karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok ve Rook, elinde silahıyla, önce ateş edip sonra soru sormaya hazır, tehlikeli bir ihbara müdahale eden bir polis gibi davranıyor.

Ama bunun böyle olmayacağını biliyorum.

Gardiyan hesapçı. Zeki ve kurnaz, ve bize ihtiyacı olduğunu biliyor. Ne kadar öfkeli olacağı kesin olsa da, döndüğümüz anda bizi öldürmeyecek.

Ama bu, bir noktada bunu yapmayı planlamadığı anlamına gelmiyor.

Şu anda karşı karşıya olduğumuz durum bu. Bizi köşeye sıkıştırdı, ama benden başka kimsenin bilmediği bir şey var: Benim de elimde kozlarım mevcut.

Ve bu kaldıraç gücü, tam da canavarın ağzına doğru yukarıya doğru ilerlemek üzere.

"Bırak da ben de seninle geleyim," diye yalvardı Rook, ben eşikten geçip merdivenlere doğru ilerlerken.

Sadece başımı sallıyorum, o muhteşem yüzündeki endişe midemi ürpertiyor. "Bunu tek başıma yapmak zorundayım." Söylediklerimden nefret ediyor gibi görünüyor. "Eğer bir şeyi biliyorsam, o da onunla nasıl başa çıkılacağıdır."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Onu gördüğümde ne olacağından veya dönüşüme nasıl tepki vereceğinden gerçekten emin değilim. Ama kesin olarak bildiğim tek şey, bir daha asla diz çökmeyeceğim.

Ofisinin dışında, adamı göğsüme agresif bir şekilde elini koyarak beni durdurdu. Silahlarımı alacakmış gibi üzerimi aramaya çalıştı, ama ben ondan kurtulup kapıyı yumrukladım.

"Seni yere sermeye zorlama sakın, pislik herif." Ona öldürücü bir bakış fırlattım.

Ofisin kapısı açıldı ve Fildişi içeriye baktı, gözleri bir an bana takıldı, sonra adamına baktı. "Biraz ara ver asker." Sonra da içeri girmem için başıyla işaret etti.

Dediğini yapıyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum. Gardiyan çoktan masasında oturmuş, ikinci kadeh viskiyi dolduruyor ve bana uzatmak için dönüyor. İsteksizim ama öne doğru eğilip kadehi alıyorum ve onu gözlemlerken bir an hareketsiz duruyorum.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı; odanın loş ışığı onu her zamanki gölgelerle örtmüştü.

Sonra kadehini kaldırır. "Tammy'ye. Kaybınız için çok üzgünüm, Jonathan."

Çenemi sıktım, dişlerimi gıcırdatarak onu içkisinden yudumlarken izledim, damarlarımda asit gibi yanan bir öfke vardı. Bardağımdan küçük bir yudum alarak, alkolün beni sakinleştirmesine ve ona saldırmamı engellemesine elimden geldiğince gayret ettim.

“Döneceğinden emin değildim…” diye söze başladı ama sözünü kestim.

“Onu sen öldürttün.” Sözlerim, susturuculu bir silahtan çıkan kurşun gibi ağzımdan fırladı. Sessiz ama ölümcül.

Bakışları kısılıyor. "Elinizde herhangi bir kanıt var mı? Yoksa bana incitici suçlamalar yöneltmek için mi buradasınız?"

"Biliyorum," diye tısladım öne doğru bir adım atarak.

"Acı çekiyorsun," diyor sakin bir ses tonuyla. "Elbette anlıyorum ve sana sempati duyuyorum..."

“Sempati kurmak mı??” diye alaycı bir şekilde soruyorum. “Bu kelimenin anlamını bilmiyorsun.”

Ona doğru yaklaştım, bardağımı sertçe masasına bıraktım. İleri uzanıp elimi avuç içim düz olacak şekilde göğsüne koydum. Gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sanki ona dokunduğuma inanamıyormuş gibiydi. Ben de inanamıyordum aslında, ama kendimi tutmaya çalışıyordum. Titremeyi durdurmaya çalışıyordum.

"Burada bir şey var mı acaba?" diye mırıldandım, gözlerim onun siyah göz bebeklerine kilitlenmişti.

"Jonathan, bu her zaman senin zaafın oldu," diye bana bakarak söyledi. "Çok duygusalsın."

“Senin gibi olmaktansa böyle olmayı tercih ederim, Teneke Adam.” Başımı hafifçe salladım. “Sen ruhsuz bir canavarsın.”

Boğazındaki Adem elmasının hareket ettiğini görüyorum, bu da ona yaklaştığım anlamına geliyor. Neredeyse birbirimize yapışana kadar daha da yaklaşıyorum.

"İş meselesi, canım," diye mırıldanıyor. "Her zaman iş meselesiydi. Sen benim cephaneliğimdeki bir silahsın."

Elindeki içeceği kapıp karşı duvara fırlattım, bardak paramparça olurken boğazından yakaladım.

Kapı hızla açıldı ve adamı, silahını başıma doğrultarak içeri daldı.

Ama gardiyan onu geri çevirir. "Bizi yalnız bırakın."

Adam itiraz etmek istiyor gibi görünüyor ama geri çekilip söylenenleri yapıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

“Beni öldürürsen, bu kapıdan bir adım bile dışarı çıkamazsın,” diye tısladı. “Ve sonra sen, küçük erkek ve kız arkadaşınla birlikte öleceksin. Bütün aileleri… Tanıdıkları herkes yavaş ve acı verici bir ölümle ölecek. Buna değer mi?”

"Seni öldüreceğimi nereden çıkardın?" Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde geziniyor, tıpkı onun yıllar boyunca bana defalarca yaptığı gibi.

Kalp atışlarım hızlanmış, kulaklarımda kanın sesi o kadar yüksek ki, onun da aynı şeyi yaptığını anlamam biraz zaman alıyor. Elimde nabzının attığını, onu masaya bastırdığım yerde vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Onu masaya sıkıştırırken, iri cüssemimden faydalanarak orada tutarken homurdanıyor.

“Jonathan…” diye hırıldadı, daha önce hiç bu kadar nefes nefese konuşmamıştı. “Yeter. Bana kızgınsın ve bunu anlıyorum. Ama—”

"Sus," diye hırladım, ağzımı onun ağzına yapıştırarak sözlerini kestim.

Bu his inanılmaz derecede tuhaf. Bunu daha önce hiç yapmamıştık…

Hiç öpmedi, soğuk ya da tatsız olmayan bir şekilde hiç dokunmadı. Yıllar boyunca bana yaptığı her şey, bana yaptırdığı her şey, hissettirdiği her şey, beni bunun asla olmadığı bir şey olduğuna inandırmak için yaptığı her şey... İşte bu, ona karşı üstünlüğü ele geçirdiğim ilk sefer.

Onu öperken, yavaş ama sert bir şekilde, içimde bir güç patlaması hissediyorum. Buna çok uzun zamandır ihtiyacım vardı... Gerçek mi yoksa sadece bir aldatmaca mı olduğunu görmek istiyordum.

Kesinlikle öyleydi. Ve şimdi bunu daha önce yapmadığım için kendimi son derece aptal hissediyorum.

Dudaklarının benimkilerle buluşması, hipnozcunun parmaklarını şıklatması ve sonunda tavuk gibi gıdaklamayı bırakmanız gibi, büyüyü bozdu...

Ya da köpek gibi havlamak.

Dudaklarımı geri çekerek bir an dudağımı emdim, bana dik dik bakarken göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü izledim. Gözlerinden, bunu daha önce neden hiç yapmadığını anlayabiliyordum.

Hoşuna gittiğini itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, hafifçe dokunarak fısıldadım: "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Bir adım geri çekilip boğazını bıraktım. Gözle görülür bir şekilde tekrar yutkundu, doğruldu ve bana öfkeli, karanlık bakışlarından birini fırlattı. Ne yazık ki, şu anda hava biraz bulutlu.

“İşte böyle olacak.” Başımı yana eğdim. “Ben burada kalacağım. Çalışmaya, nöbet tutmaya devam edeceğim. Hepimiz öyle yapacağız. Ama sakın yanlış anlama Manuel, bunu senin için yapmıyorum. Bunu onlar için yapıyorum.”

Gözleri sertleşti, çenesi kasıldı ve dudakları somurtkan bir ifadeyle büzüldü.

“Adamlarımdan hiçbirine dokunmayacaksınız…” diye emrediyorum. “Bana da bir daha asla dokunmayacaksınız. Ben sizin evcil hayvanınız değilim. Artık değilim.”

Yanımda beliriyor, etrafını saran kızıl bir aura gibi görebildiğim bir öfkeyle titriyor. "Buraya gelip benden bir şeyler talep edebileceğini mi sanıyorsun? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Seni ben yarattım."

“Pekâlâ, Doktor Frankenstein… o zaman bu canavarı siz yarattınız.” Ona göz kırptım.

Sonra arkamı dönüp gitmek üzere kapıya doğru yürüdüm. Ama eşyaların düşme sesi beni olduğum yerde dondurdu, yüzüm hızla ona döndü.

Masasının üzerindeki her şeyi yere fırlattı. Şimdi de bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Benden öylece uzaklaşamazsın! Sen benimsin. Yoksa unuttun mu?"

“Hiçbir şeyi unutmadım.” Kaslarım geriliyor, yerimde duruyorum ve onun tekrar bana yaklaşmasına izin veriyorum. “Ama öyle görünüyor ki sen unutmuşsun. Burada seçeneğin kalmadı, Ivory. Geriye kalan tek şey çeneni kapatıp geri çekilmek.”

"Yoksa?" diye öfkeyle söylendi, bana tepeden bakmaya çalışarak.

Artık işe yaramıyor. Yüz yüze geldik resmen.

“Aman Tanrım, nereden başlayayım?” İşaret parmağımla çeneme dokunuyorum. “Belki gardiyanları sana karşı kışkırtırım. Belki de mahkumları da. Belki de yıllardır senin için ortadan kaldırdığım cesetlerden bazılarını ortaya çıkarırım…” Bu sefer gözlerimi görebildiğinden emin olmak için yüzüne daha da yaklaşıyorum. “Ya da belki, sadece belki, Vali Russo'ya yeğeninin katilinin senin gözetimindeyken kaçtığını söylerim.”

Gözlerinde alevler çatırdıyor, öfke dolu bir cehennem ateşi gibi doğrudan bana yöneliyor. Gözlerim, elinde silah olup olmadığını kontrol

etmek için ellerine kayıyor; görünüşe göre yok. Sadece ellerini yanlarında tekrar tekrar yumruk yapıyor.

Sonunda göz kırparak bana baktı. "Bunu yapma, Jonathan..." Parmakları çeneme doğru uzandı. "Lütfen."

Elini sertçe kavradım. "Bana bir daha dokunursan kemiklerini kırarım."

Kükreyerek diğer eliyle yüzüme sert bir tokat attı. Öfke beni ele geçirdi ve onu döndürerek en yakın duvara çarptım ve kolunu arkasına doğru büktüm. Acı içinde inlerken, kendimi ona doğru iterek kıvrandım.

"Geri döneceksin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Bu küçük bağımsızlık gösterisi sevimli, ama asla uzun sürmeyecek. Senin için en iyisini ben biliyorum. Başka kimse değil."

“Hayır,” diye homurdandım, bırakmadan önce bir kez daha çekiştirdim. “Sanırım babamla ilgili sorunlarımı atlattım.”

Bu sefer, ofisinden çıkarken bana bağırmasını görmezden gelip kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum. Merdivenlerden inerken kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor. İkinci kattan geçerken karanlıkta sesler duyuyorum, bu garip çünkü burada daha önce hiç kimse olmuyor. Bir an durup dinliyorum.

Konuşanın Doktor Love olduğunu hemen anladım. Ama kiminle konuştuğunu anlayamadım.

Merakımı uyandırdı ve o herifin kendisini ele verecek bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini görmek için onu gizlice dinlemek istiyorum. Ama evin bu tarafında bir saniye daha kalmak da istemiyorum.

Eşime ve sevgilime geri dönmem gerekiyor. Bundan sonra ne olursa olsun hazırlıklı olmalıyız.

Onlar benim için sıraya dizilmişler.

Çenem yukarı kalkmış, vücudumu bir enerji dalgası sarıyor. Üniformam üzerimde, silahım tam ve hazır.

Her zaman böyle olması gerekiyordu.

Adamlarıma ve dürüst olmak gerekirse çoğu adamdan daha erkeksi olan Joy'a şöyle bir bakıp sırıttım.

"Pekala, katiller. İyi dinleyin. Artık kaptan benim."

Rook ve Joy, gözle görülür bir heyecanla sırıtmaktan kendilerini alamıyorlar. Peters ve Jasper kıkırdıyor. Hancock ise şaşkın görünüyor.

Kaşları çatıldı. "Bu bir şeye gönderme mi?"

İçimden bir ah çekip burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

"Burada neden bulunduğumuzu biliyor musunuz?" diye sert ama cesaretlendirici bir ses tonuyla onlara bağırdım.

Hâlâ emin olmadıklarını görebiliyorum. Tabii ki emin değiller. Hepimiz burada, onun baskısı altında uzun zamandır hapsolmuş durumdayız. Ama çok büyük bir hata yaptı.

Hizmetkarlarınızın iradesini asla hafife almayın.

“Şanssız olduğumuzdan ya da kolay hedef olduğumuzdan değil. Burada olmamızın sebebi en iyisi olmamız. Bu adada bu kadar uzun süre hayatta kalarak, sadece kaba kuvvet, kas ve insan gücünden daha etkileyici bir şey kanıtladık. Dayanabileceğimizi, yıllar boyunca bize ne kadar saçmalık atarsa atsın, direnebileceğimizi kanıtladık. Burada olmamızın sebebi... durdurulamaz olmamız.”

Yüzlerinin sertleştiğini, onaylayıcı baş sallamalarını ve yenilenmiş bir amaç duygusunun dalgalandığını görüyorum.

“Biz sadece gardiyanlardan çok daha fazlasıyız,” diyorum onlara. “Burayı biz yönetiyoruz… O değil. Artık onun uyuşturucu ve monotonlukla gücümüzü köreltmesine izin vermeyeceğiz. Artık işkence ve aşağılama yok. Artık yok,” diye kükrüyorum. “Bu bizim adamız. Ve onu geri alıyoruz.”

Hepsi tekrar başlarını salladı, bazıları "Doğru!" ve "Kesinlikle!" diye bağırdı.

“Şimdi, açık konuşalım. Bir isyan önermiyorum,” diye araya girdim. “Henüz değil. Şu anda tetikte kalmalıyız. Adamlarımızdan birine daha dokunmayacak. Bize kötü davranmayacak, ama sakın yanlış anlamayın, en kötü fırtınalardan hemen önce her zaman bir sakinlik olur. Birlikte kalmalıyız. Oyunu oynamalıyız. Çalışmalıyız ve akıllıca çalışmalıyız. Ve zamanı geldiğinde, elbette… savaşa girmemiz gerekebilir.” Bunun iyice anlaşılması için durakladım. “Hepinizin bir kan banyosuna hazır olmasını istiyorum. Ama şunu bilin ki… her şey boyunca, bundan sonra ne olursa olsun, arkanızdayım. Her birinizin. Ve sonunda, acı bir şekilde öğrenecek… Yanlış insanları sınadı.”

Herkes "Efendim, evet efendim!" diye bağırıyor.

Başımı yana eğerek onlara şeytani bir sırıtışla baktım. "Hım... evet. Fırsatı varken bizi kafese kapatmalıydı."

Gerçekten şaşırdım.

Bu sabah gardiyanlarla yaptığım görüşmeden sonra müdürün bana ulaşmaya çalışacağını düşünmüştüm. Ama hâlâ saklanıyor.

Yani, daha sadece bir gün oldu. Önümüzdeki süreçte tetikte olacağımı tahmin ediyorum, ama sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, zaten on yıldan fazla süredir böyle yaşıyorum. Alıştım artık.

Saat geç oldu ve tek istediğim Rook ve Joy ile birlikte onların yatağında sarılmak. Sanki film izleyecekmişiz gibi davranmak ama sonunda her yer penis ve vajina dolu bir halde kalmak. En sevdiğim gece rutinim. Ama şimdi, sevmediğim ve beni sevmeyen çeşitli insanlarla değil de onlarla birlikte olmak daha da güzel.

Elbette, ikisiyle de bir ilişki kurmaya kalkışmak konusunda biraz gerginim… Joy ile aram iyi. Birbirimize çok uzun zamandır değer veriyoruz ve şimdi duygularımızı tekrar özgürce ifade etmeye başladığımıza göre, aslında hiçbir şeyin ortadan kalkmadığını düşünüyorum. Sadece bir süre uykuda kalmış, tekrar alevlenmesini bekleyen doğru bir dürtü olmuş.

Bu Rook.

O benim için hâlâ çok yeni; hayatımda heyecan verici bir varlık, beni neredeyse kavrayamadığım şekillerde tamamlamak için burada. İnanılmaz ve korkutucu. Ama en güzel şeyler hep böyledir.

Sonuçta, tehlikeli yaşamadıkça hayat olmaz. Benim pervasız çocuk mottom bu.

Şu anda ait olduğum yere gitmemi engelleyen şey, evimizden getirdiğimiz bir kutu eşya. Oradayken her şeyi inceleyemedim. Yeterli zaman yoktu. Ayrıca, ev hala benim ve onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Annemi kaybetmenin şoku ve yıkımıyla boğuşurken, çözümlenmesi gereken çok fazla anı var.

Tammy Chevelle beni bugün olduğum kişi yaptı. Onun da sorunları vardı, bunu biliyoruz. Ama bana güçlü olmayı öğretti. Bana hayatta kalmayı öğretti ve daha da önemlisi, başkalarını nasıl koruyacağımı, onları hayatım pahasına nasıl kollayacağımı öğretti.

Onun sayesinde The Ivory'ye karşı koyabildim ve sonunda kalbim üzerindeki etkisini kırabildim.

Onu elinden çekip aldım ve onu canları pahasına koruyacaklarından emin olduğum iki kişiye verdim. Bundan sonra ne olursa olsun, Joy ve Rook'a aşık olarak doğru kararı verdiğimi biliyorum.

Kutu, isteyebileceğimi düşündüğüm rastgele eşyalarla dolu. Muhtemelen daha sonra, daha çok hissetmeye hazır olduğumda bakacağım bazı eski fotoğraf albümleri de var. Sanırım hâlâ onun ölümünü sindirmeye çalışıyorum ve bu zaman alacak. Yas tutmak, öylece bitirilebilecek bir şey değil.

Eşyalarımı karıştırırken, Americana'dan eski bir iş tişörtü buluyorum. Uzun zaman önce sattığım Acura'mın yedek anahtarları. İlk Onur yürüyüşümden sakladığım birkaç bayrak ve kulüp bilekliği. O zamanlar ne kadar gergin ve yabancı hissettiğimi, kendimden hala ne kadar emin olmadığımı hatırlayınca dudaklarımda bir tebessüm beliriyor.

Burada bu kadar uzun süre mahsur kalmanın getirdiği onca olumsuzluğa rağmen, en azından kim olduğumu, panseksüelliğim de dahil olmak üzere daha iyi anlamamı sağladı. Çok seviyorum...

Ama partileri özlediğimi sanmıyorum. Belki de sadece gürültüyü özlüyorumdur.

Burası, tezahürat yapan, gülen, masaların üzerinde dans eden ve seyircilerin önünde sevişen insanlarla dolu olmadığı zaman çok sessiz. Aslında bana tüm bunlardan önceki zamanı hatırlatıyor...

Bu bana, her şeye ilk başladığımız zamanı ve o zamanların ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor. O, beni, istediği benlik imajına uymak için öz saygımı düşürmem gerektiğine ikna etmeden önceydi.

Başımı sallayarak eşyalarımı karıştırmaya devam ediyorum; spor malzemeleri, eski arkadaş fotoğrafları, konser tişörtleri ve artık kimin CD çaları var ki diye düşündüğüm için kullanamayacağım CD'ler.

Sonra parmaklarım kutunun dibinde sert ve ağır bir şeye değdi. Elimle uzanıp metalini hissettim ve dokunarak hemen tanıdım.

Onları çıkarırken gözlerimi kırpıyorum.

Pirinçten yapılmış muştalarım.

Başparmağım parmak deliklerinin üzerinden geçiyor ve yıllar önce temizlerken gözden kaçırmış olmam gereken çok eski, kurumuş bir kan lekesi fark ediyorum…

Parmaklarımı içinden geçiriyorum, tam oturuyor. Kendimi tıpkı cam ayakkabısını giymiş Külkedisi gibi hissediyorum.

Ağzım tekrar kıvrıldı, sinsi sırıtışım genişledi ve silahımı kaldırdım.

Ve nedense, sapıkça ve çarpık bir şekilde, kendi kendime "Babam eve geldi" diye mırıldanıyorum.

EPILOGUE

Joy

"Geziye gidiyoruz, işte bu!"

Ben irkildim ve Jasper'ı kendimden uzaklaştırdım, o ise kahkahalarla gülüyordu.

“Tamam, az önce kulak zarımı patlattın.” Gözlerimi deviriyorum. Ama bu sefer ben bile gülümsememi gizleyemiyorum.

Bu iş çok eğlenceli olacak.

Gardiyanın yatını bir günlüğüne ele geçiriyoruz. Aslında ele geçirmek tam olarak doğru kelime değil, çünkü Velle ona yatı denize indireceğimizi söyledi. Buna nasıl tepki verdiğini bilmiyorum. Orada değildim.

Ama Velle'ye gardiyanın ne dediğini sorduğumda, o sadece "Kulüpte ağlamak yok" diye cevap verdi, sonra göz kırptı ve saçımı yumruğunun etrafına sardı.

Yemin ederim hâlâ tam bir baş belası. Ve cidden, hayatımın aşkının yarısı.

O ve Rook birlikte gelmiş geçmiş en iyi insanı oluşturuyorlar, ancak ayrı ayrı da oldukça muhteşemler. Ve ben de onlarla birlikte eğlenme şansına sahip olan şanslı kızım.

Kolay olduğunu söylemeyeceğim. Velle ile ben birbirimize çok benziyoruz ve ikimiz de ilişki konusunda tıkanmış durumdayız, bu da Harley'nin işinin zor olduğu anlamına geliyor. Neyse ki, o kadar iyi bir adam ki, bu üçlü ilişkiyi üçümüz için de gerçekleştirebiliyor. Sabırlı, anlayışlı, gerektiğinde tatlı ve diğer her an da son derece baskın; gülmeyi, kahkaha atmayı ve sarılmayı sevmesinin, gerekirse bizi cezalandırmayacağı anlamına gelmediğini hatırlatıyor.

Hoşuma gittiği zaman çok hoşuma gidiyor. Bazen de baskın olan ben oluyorum ve ikisi de bundan memnun görünüyor.

Aramızdaki dinamikler gayet iyi işliyor. Bence yeterince benzerliğimiz ve yeterince farklılığımız var, bu da işlerin dengeli ilerlemesini sağlıyor, ama daha birkaç ay oldu. Göreceğiz. En iyisini umuyorum.

Sokağa çıkma yasağı hâlâ tam olarak yürürlükte, ancak Alabaster Pen'deki her şey artık Velle tarafından yönetiliyor, yani ne olacağına o karar veriyor. Herkesi yakından takip ediyor, ama bunu sert bir tavır sergilemek veya The Ivory'ye itaat etmek için yapmıyor. Akıllıca davranıyor ve hepimiz bunun en iyi hareket tarzı olduğu konusunda hemfikiriz. Şimdilik.

Mahkumlar huzursuz, ama onları elimizden geldiğince oyalıyoruz. Konakta artık parti yok, ancak aile ziyaretlerine izin veriyoruz, ziyaretleri aralıklı tutuyoruz ve her şeyin gizlilik perdesi altında olduğundan emin oluyoruz. Buranın gizliliğini korumak bizim çıkarımıza. Göğsümüze sıkıca tuttuğumuz bir başka sürpriz unsur daha.

Babamı Manuel Blanco ile aynı bölgeye getirmeye cesaret edemeyeceğim için, Velle, Rook ve ben hafta sonu Boston'a gidip ailemi ziyaret etmeyi planladık. Yarından sonraki gün yola çıkıyoruz ve sabırsızlıkla bekliyorum. Yıllardır görmediğim ailemi görmek için bu adadan iki koca gün uzakta olacağım. Harika olacak.

Bugün ise eğleniyoruz. Karantina sürecinden beri biraz gevşemeye çok ihtiyacımız vardı, ama yine de nöbetleşe çalışmak zorundayız çünkü birilerinin hapishaneyi gözetmesi gerekiyor. Bugün gemide olanlarımız yarın çift vardiya çalışacak, böylece diğer herkes eğlenebilecek.

Bugün hava harika. Umarım böyle devam eder, ufukta beklenmedik fırtınalar görünmez.

Hepimiz yatın içine girdik ve kaptan bize her şeyi anlattı. Keyfini çıkarmamızı söyledikten bir saniye bile geçmeden müzik son ses açıldı, şampanya şişeleri patladı ve herkes üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladı.

Açık denizde, tekne yavaşlıyor ve tabiri caizse demir atıyor. Güneş üzerimize parlıyor, her yerde şişeler, ikram edilen yemekler, her şey mevcut. Çok eğleniyoruz, bu yüzden telefonum çalınca görmezden gelmek istiyorum.

Ama nedense, Kemper'e ulaşmaya çalıştığım gerçeği aklıma geldi.

Dash'in kaçışından kısa bir süre sonra bir telefon aldım. Tabii ki Dash kendini tanıtmadı ama onun olduğunu biliyordum. Luthor ile konuşmak

istiyordu ve #35 bana bu gizemli kişinin ne istediğini söylemese de, ortada şüpheli bir şeyler döndüğü açıktı.

Olaylar bundan sonra daha da tuhaf bir hal aldı. Birkaç hafta sonra Facebook'ta Kemper'ın karısı Nikki'nin, kesinlikle Kemper olmayan bir adamla çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. İkisi yıldönümleri için Meksika'ya gitmişlerdi ve sonra Nikki başka bir adamla çift fotoğrafları paylaşmaya başlamıştı?

Bu hiç mantıklı değildi. Her şeyden çok, Kemper'ın iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Onu aramaya çalıştım ama telefonu hep kapalıydı ya da çalışmıyordu.

Bu yüzden, beni arayan numara Kemper'in normal numarası olmasa da, yine de umutla telefonu açıyorum.

"Merhaba?" diye mırıldandım, Rook ve Velle'nin pruvada oynadıklarını izlerken gülümsemem daha da genişledi.

Rook, kollarını yana açarak ayakta dururken Velle'i belinden tutuyor ve "Uçuyorum, Jack!!" diye bağırıyor.

“Sevinçli…?” Bu belirgin homurtu kalbimi bir anlığına durdurdu.

Ve hemen daha sessiz bir yere koştum.

“Kemper?? Aman Tanrım, sonunda!” diye sevinçle bağırdım, o da telefonda kıkırdadı. “Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyordum!”

“Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim,” diyor, ancak ses tonu hiç de öyle değil. “Her şey çok hızlı gelişti…”

"Neler oluyor?" diye soruyorum, beynim milyonlarca farklı soruyla dolup taşıyor.

“Pekala… o yüzden panik yapma…” diye mırıldandı.

“Aman Tanrım,” diye homurdandım ve o güldü. “Ne yaptın sen?”

“Aşık oldum…” diye iç çekiyor, sanki gerçekten aşıkmış gibi. Gözlerindeki kalpleri hayal edebiliyorum.

“Sanırım bu durum eşinizle ilgili değil…” diye sırıttım.

“O, Joy…” diye mırıldandı sessizce. “Dascha Reznikov.”

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Çocuğa bakmamı istediği andan itibaren orada bir şeyler döndüğünü biliyordum. Ama nedense bu açıklama beni hâlâ derinden şok etti.

“Mahkum Dascha…” diye mırıldandım telefona. “Firari Dascha mı?”

"İşte o," diye yanıtlıyor.

“Pekala, o zaman nerede olduğunu sormayacağım.” Sandalyeme yaslandım. “Ama sanırım… seni buldu?”

“Yaptı. Bir şekilde. Hala inanamıyorum. Ama Joy, benim için kendini tehlikeye attığın için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemem gerekiyordu. Ona yardım ettiğin için… Yani, orada geçirdiği zaman hakkında konuşmayı sevmiyor çünkü ruh sağlığı açısından iyi bir durumda değildi. Ama biliyorum ki onun için çok şey yaptın. Ona sadece bir diş fırçası ve birkaç boxer vermekle kalmadın.”

“Kesinlikle,” diye alaycı bir şekilde söylüyorum. “Onun eşyaları benimkilerden daha güzeldi.”

Kemper gülüyor. "Seni çok özledim dostum. Keşke seni görebilseydim..."

“Ben de öyle düşünüyorum, bebeğim.” diye dudaklarımı büzdüm. “Ama iyi olduğun sürece, bilmek istediğim tek şey bu.”

“Harika gidiyoruz.”

“Yani artık ‘biz’ mi oldunuz?” diye sırıttım. “İlginç, Nikki ile aranızda ‘biz’ olduğunuzu bile hatırlamıyorum…”

"Bu çok farklı hissettiriyor," diye mırıldanıyor kulağıma. "Ama Nik mutlu. Gerçekten hamile. Ve onun için harika bir adamla nişanlı. Meğerse hayatının geri kalanına başlayabilmek için kocasının ortaya çıkmasını sabırla bekliyormuş."

"Hey. Sorunu çözdün, önemli olan bu," diyorum ona. "Yani... sen ve 101 numara, ha? Sonsuza dek mutlu yaşadınız mı?"

"Yavaş yavaş ilerliyoruz," diyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Mutlu görünüyor. Onu tanıdığım on yıl boyunca hiç bu kadar mutlu duymamıştım.

“Ya sen?” diye soruyor. “Orada her şey nasıl gidiyor? Güvende misin?”

“Aslında… ben de bir ilişki içindeyim.” Bu sözleri söylerken hâlâ çok garip hissettiğim için tereddüt ediyorum. Ama Velle ve Rook'u her düşündüğümde boğazımda oluşan o minik kelebek uçuşlarına engel olamıyorum.

Genç halim çok hayal kırıklığına uğrardı. İki mükemmel penis için kendimi sattım... tabii ki de hayatımda tanıdığım en iyi adamlara ait olanlara.

Kemper kıkırdayarak kulağıma fısıldadı: "Tahmin edeyim... Sen, Rook ve Velle mi?"

Donakaldım, alnım kırıştı. "Bunu nereden bildin?" diye sordum. Sağa sonra sola baktım. "Beni mi izliyorsun? Telefon evin içinden mi geliyor?!"

Burun kıvırdı. "Hayır, dostum. Senin ve Velle'nin Rook ile aranızdaki kimyayı gördüm. İnkar edilemezdi. Ve sen ve Velle ruh eşisiniz, kim ne derse desin umurumda değil. Ben... eee..."

"Aman Tanrım, lütfen isimlerimizi saçma sapan bir şekilde karıştırmaya çalışın."

"Chevarloy?" diye homurdandı ve ben kıkırdadım.

"Mükemmel."

"En iyi #nedenseçmelisin hayatını yaşıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

“Kesinlikle, bebeğim. Beni biliyorsun, bir tanesi asla yeterli olmadı.” Bu sefer ikimiz de gülüyoruz.

Bu adamı ne kadar özlediğime inanamıyorum.

Muhtemelen gereğinden uzun süre konuşuyoruz ve bu sırada Kemper bana, görünüşe göre yakışıklı Rus banka soyguncularına olan zaafından dolayı bir süredir Dash'e gizlice nasıl aşık olduğunu, gerçek duygularından kaçmak için nasıl kaçtığını, ancak nerede olduklarını biliyorum ama telefonda söylemeyelim, ne olur ne olmaz diye, yakın zamanda kaçmış olan Dash'e rastladığını ve o anda birbirlerine delicesine aşık olduklarını anlatıyor.

Hayatımda duyduğum en çarpık aşk hikayesi ve tüm süre boyunca yüzümde uzaydan bile görülebilecek kadar büyük bir gülümseme var.

İçerideki masalardan birinde oturmuş, çiğ sebze tabağı yerken ona, "Peki, küçük sevgilin şimdi nerede?" diye sordum.

"Eşyalarını topluyor," diyor bana, sonra duraksıyor. "Lütfen mecburi şakalardan kaçının."

Kıkırdadım. "Bak, ben de ilişkimde erkeklerin birbirleriyle sevişmesini izliyorum, hatırlıyor musun?" O da kıkırdadı. "Ne için hazırlanıyorsun?"

“Taşınıyoruz,” diye duyurdu. “Çok şirin bir ev aldık. Biraz tadilat gerekiyor ama emekli olduğuma göre bana yapacak bir şey veriyor.”

İstemsizce gülümsüyorum. "Senin adına çok sevindim."

“Dinle Joy… Keyfinizi kaçırmak istemem,” sesi ciddileşerek, “Ama bir saniyeliğine iş konuşmam gerekiyor.”

“Elbette.” Hemen alarma geçtim.

"Birkaç hafta önce beni aradı... The Ivory'den."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Tahmin edeyim... Dash ile birlikte olduğunu biliyor."

Kemper'ın başını salladığını hayal edebiliyorum. "Onu aradığını söylemedi ama satır aralarını okudum. Bir noktada Dash'e ulaşmaya çalışacağını biliyorum. Ve bunun olmasına asla izin vermem."

"Daha fazla bir şey söyleme," dedim ona kararlı bir şekilde. "Sokaklardaki gelişmeleri yakından takip edeceğim, öğrendiğim her şeyi hemen sana bildireceğim."

"Teşekkür ederim."

Onun tedirginliğini kesinlikle anlayabiliyorum. Hepimiz bir süredir teyakkuz halindeyiz ve ne yazık ki bu hayatta düşmana asla sırtımızı dönemeyiz.

"Dikkatli olun. Bunu bildiğinizi biliyorum, ama AP ekibinin bir parçası olduğunuzda, bu ömür boyu geçerli oluyor. Korumamız size de düşüyor. Buna inanın."

"Biliyorum. Teşekkürler canım."

Telefon görüşmesini sonlandırıyoruz ve iletişimde kalmaya karar veriyoruz. Sonrasında bir anlığına orada oturup, kendimi içinde bulduğum bu aileyi düşünüyorum. Uğruna her şeyimi feda edebileceğim bu insan grubunu.

İlk başladığımda bunu bir ölüm cezası olarak görüyordum. Ve uzun süre boyunca hepimiz umursamaz bir tavırla yaşadık. Kaderimizi kabullenip günübirlik yaşadık, bunun kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmanın sonsuz bir döngüsü olduğunu düşündük.

Rook'un gelişi, Dash'in kaçması ve Velle'nin annesinin zamansız ölümü, aslında en başından beri yaptığım şeyi yaptığımı bana gösterdi.

Ailemi korumak.

Yukarı kata çıktığımda, tüm erkeklerin tezahürat yaptığını gördüm. Meğer Rook ve Velle çıplak bir şekilde suya atlamışlar, bu da çok eğlenceli görünmüş olmalı çünkü şimdi hepsi aynısını yapıyor.

Gülerek üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve serin okyanusa balıklama atladım.

Serinletici sulardan çıktığımda, en sevdiğim iki adamın gülümsemelerini görüyorum.

"Vay canına!" diye haykırdı Velle, beni belimden yakalayarak.

"Aman Tanrım, ereksiyon olmuşsun!" diye çığlık atıyorum, o da gülüyor ve ereksiyonunu bana sürtüyor.

“Şey, tabii ki.” Sırıttı. “Bakın yanımda ne var!”

Rook kıkırdadı ve Velle'nin boynunu birkaç kez öptükten sonra benimkine doğru yöneldi.

Sanırım bazen gerçek mutluluğu bulmak için tek gereken şey savunma mekanizmalarınızı bir kenara bırakmaktır.

EPILOGUE

Rook

Gerginim.

Heyecanlı ve gerginim... Midemin kasılıp gevşediği, tıpkı o çılgın lunapark oyuncaklarından birindeymişim gibi bir gerginlik. Ama yine de gerginim.

Ailem geliyor… Buraya. Alabaster Adası'na.

Bunu sesli söylemek bile saçma geliyor, çünkü her şeyi göz önünde bulundurursak, ailenizi getireceğiniz bir yer hayal bile edemezsiniz. Ama Velle bana her şeyin yolunda olacağına dair defalarca söz verdirdi. Herkesin Alabaster Cezaevi'nin varlığından bahsetmenin ölümle sonuçlanabileceğinin tamamen farkında olması şartıyla, müdürün ziyaretlerimize müdahale etmeyeceğine dair defalarca güvence verdi.

Aile tatiliniz için istediğiniz başlangıç bu değil belki, ama ya bu ya da yakın gelecekte FaceTime'a bağlı kalmak zorundasınız ve zaten bir yıldan fazla süredir anne babamı görmedim. Sanırım bu böyle olacak.

Son birkaç aydır Fildişi'ni pek görmedik. Konağın kendi tarafında kalıyor ve hapishaneye geldiğinde de genellikle ofisine kapanıyor.

Velle'i kendi kişisel günah keçisi olarak kaybetmenin acısını hâlâ çektiğini biliyorum. Ve ne kadar nefret etsem de, Velle gardiyanla iyi geçiniyor, oyunu gerektiği gibi oynuyor.

Bana ve Joy'a her şeyi anlatıyor ve o gece ofiste gördüklerimize uzaktan yakından benzer hiçbir şeyin o zamandan beri yaşanmadığı konusunda ısrar ediyor. Ona her konuda güvenmek zorundayım ve güveniyorum da.

Ama Velle, The Ivory'nin yanında olduğu sürece asla rahatlayamayacağım.

Eğer kocamın saçının teline bile dokunursa, aylardır sürdürdüğümüz huzur bozulur. Sanırım bunu biliyor ve bu yüzden tamamen iş odaklı davranıyor. Ama bu, plan yapmadığı anlamına gelmiyor.

Ailemin de gelmesiyle birlikte, ilgilenmem gereken bazı kişisel işlerim de oldu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye inledi Velle dolabımızın içinden.

İkisi de bir süre önce daha kalıcı bir şekilde odama taşındılar. Peters, Velle'nin odasını, Jasper ise Joy'un odasını aldı. Ama aynı paylaşımlı alanda üç kişinin yaşamasıyla ilgili sorun, eşyaların sürekli bir karmaşa halinde olması. Velle'nin eşyalarının yarısı hala Peters'ın odasında ve Joy, iki erkekle yaşamanın ne kadar dağınık olduğunu görünce sürekli gözlerini deviriyor.

O, efsanevi bir titizlik hastası.

“Anladım.” Joy, odanın karşısındaki sandalyesinden kalkıp dolaba doğru yürüdü ve içine baktı. “Ne oldu Lucky? Stresli misin?”

“Hayır, stresli değilim,” diye hırlıyor. “Bir saat sonra erkek arkadaşımın ailesiyle görüşeceğim ve ne giyeceğime bir türlü karar veremiyorum çünkü o daha önce hiç erkek arkadaşıyla çıkmamıştı ve belli bir seviyede eşcinsel bir tarz bekleyecekler. Üniforma veya gri eşofman dışında sahip olduğum her şey çok emo tarzı. Onları etkilemeye çalışıyorum, Warped Tour'a davet etmeye değil.”

İstemsizce kıkırdadım. Ama haklı da sayılır. Ben zaten üç kere tişört değiştirdim.

Henüz aileme ilişkimle ilgili ayrıntıları anlatmadım. Ablama anlattım ve o da doğal olarak çok heyecanlandı; hem benim için, hem de çok mutlu olduğum için, ama aynı zamanda Fargo'da yaşadığı ve çok eşli üçlü ilişkileri sadece TikTok'ta gördüğü için de.

Annem ve babamın kiminle çıktığımdan haberi yok. Buraya geldiklerinde onları tanıştıracağım çok önemli insanlar olduğunu söyledim. Hepsi bu kadar.

Annem iyi biri. Ne olursa olsun, ne yaptığımı anlamasa bile, sadece mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum. Ama babam... LGBTQ+ topluluğuna hiçbir zaman çok açık olmadı. Yaşlı ve kendi bildiğinden şaşmayan birisi.

Oğlunun John Chevelle gibi biriyle nasıl ilişki içinde olduğunu anlamaya çalışırken yüzündeki ifadeyi görmekten çok korkuyorum.

Çünkü çok yakışıklı ve penisi piercingli, baba. Yeterli mi?

Ve ben onu seviyorum. Bu en önemli kısım.

Joy, Velle'nin kalçasına hafifçe çimdik atarak, "Sen çok kıymetlisin," dedi.

“Cherry… bu şaka değil. Çok korkuyorum.” Velle gözlerini ovuşturdu.

"İkiniz de ailemle tanıştınız." Dolaptaki kıyafetleri karıştırırken omuz silkti. "Ve sizi çok sevdiler."

“Onlar Boston'dan. Orası farklı,” diye belirtiyor. “Boston eşcinselleri çok seviyor. Kuzey Dakota ise... pek sevmiyor.”

"Buna kızıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Harley, baban kaç tane biseksüel erkek tanıyor?" Bana ters bir bakış attı.

“Tuzak soru,” diye yanıtlıyorum, sonra da mırıldanıyorum, “Biseksüelliğe inanmıyor…”

"Sözümü burada bitiriyorum."

“Bak, mızmızlanmayı bırak artık.” Joy içini çekerek ona bir tişört uzattı. “Sadece kendin ol. Ne… korkuyor musun? Dünyanın en korkutucu insanısın sen. Eğer dedikodu yapacak bir şeyleri varsa, tıpkı herhangi bir aile gibi arkandan konuşurlar. O yüzden kendine gel, giyin ve gel benimle bir kadeh iç… Çünkü ben de biraz gerginim.”

“Ha!” diye işaret ediyor Velle, kızın yüzüne. Kız da onun parmak ucunu ısırıyor. Ve ikisi de çok uzun süre şakalaşarak kavga ediyorlar, ben de araya girip onları ayırmak zorunda kalıyorum.

“İkiniz de beni içmeye sürüklüyorsunuz,” diye homurdanarak ikimize de birer tekila doldurdum. Hepsini havaya kaldırdık ve “Lanet olası dolaptan çıkmaya!” diye kadeh kaldırdım.

Onlar da "amin" diye mırıldanıyorlar ve biz de kadeh tokuşturarak onlara karşılık veriyoruz. Yanma hissi kesinlikle kaygımı unutturuyor. Ama yine de, sonuç ne olursa olsun, bunun hatırlanacak bir gün olacağını biliyorum.

Telefonuma gelen bir mesajda, yirmi dakika içinde iskeleye varacakları bildiriliyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Aman Tanrım... Bu iş iyice gerçekçi olmaya başlıyor."

“Aaa! Rahatlamana yardımcı olacak şeyi biliyorum!” Velle, Bluetooth hoparlörümüze bağlı olan telefonuna doğru koştu.

Birdenbire, Taking Back Sunday şarkısı kesiliyor ve en sevdiğim şarkının tanıdık girişi çalmaya başlıyor.

Ona döndüm ve dudaklarımı büzdüm. "Seni çok seviyorum." Kendinden gurur duyarak sırıttı. "Şimdi çalma listene Eagles'ı mı ekledin?"

“Sadece şu bir şarkı.” Gözlerini devirdi. “Ve Hotel California. Ve Take It Easy. Tamam! Beni yakaladın. O kadar da kötü değiller.”

Kıkırdayarak yanına doğru yürüdüm ve ellerimi göğsünde gezdirdim. "Sizi klasik rock müziğine aşık edeceğim, Memur Lucky."

Dudaklarım onun dudaklarına değdikçe homurdanıyor, iri eli çenemi kavramak için kalkıyor.

“Bir gün…” diye mırıldanıyor ağzıma ve ben gülüyorum.

“Tamam, anladık. Çok tatlısınız.” Joy aynada saçlarını karıştırıyor. “Ama ailenizi almaya gitmemiz gerekiyor. O yüzden iki saniyeliğine birbirinizin kıçını yalamayı bırakın ve hadi gidelim.”

Velle ile birbirimize baktık, kahkaha atmamak için dudaklarımızı ısırdık. Sonra ona doğru koştuk, kollarımızı ona doladık ve onu aramızda sandviç gibi sıkıştırdık.

“Ahhh, Joyful! Ailemle tanışmaktan mı endişeleniyorsun?” Saçlarını öperken sırıttım. Her zamanki gibi muhteşem kokuyor.

“Hayır! Benden uzak durun, ey dinsizler!”

Velle onu daha sıkıca kucakladı. "Merak etme, Kiraz Bombası. Seni çok sevecekler."

"Defol git," diye homurdandı ama kucaklaşmalarımıza kendini bıraktı ve üçümüz de şarkının geri kalanına eşlik ederek sallanmaya başladık.

Onlar benim çocuklarım olduğu için dünya çok daha güzel bir yer.

"Bu ev tam bir çılgınlık!" diye çığlık attı kız kardeşim Keira, onlara malikanenin bizim tarafını gezdirmeyi bitirdiğimde. Yirmi altı yaşında ve çok güzel, bu yüzden aylardır Joy'dan başka bir kadın görmemiş, aç erkeklerle dolu bir evde onun bulunması beni tedirgin ediyor.

Ama bu, onların burada kalmasının muhtemelen en az tehlikeli yanı.

Onlara, hiçbir sebeple gardiyanın tarafına geçmemeleri gerektiği zaten anlatıldı. Hapishaneyi de ziyaret etmeyecekler, çünkü onları böyle bir duruma sokmak istemiyorum. Aslında, sadece beni görmek, Joy ve Velle ile tanışmak ve babamla yüz yüze bir şey hakkında konuşma fırsatı bulmak

için buradalar. Yeni keşfettiğim biseksüelliğimden başka bir şey, demek istiyorum.

Keira, geniş açık alanda dönerek, "Bu yarısı bile evimizin üç katı büyüklüğünde," diye devam ediyor.

"Aç mısınız?" diye sordum, yerimde kıpırdanarak, çünkü her an onları Joy ve Velle ile tanıştıracağımı biliyordum.

Uzun zamandır kendimi sıradan bir Orta Batılı çocuk gibi hissetmiyordum, ama burada anne babamla birlikte ikisinin yanında durmak, ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatıyor olabilir.

Ama çok seviyorum. Tek umudum ailemden kabul görmek.

Yukarıdan ayak sesleri duyuyorum ve kalbim çılgın gibi atmaya başlıyor. Sanırım birazdan bir şeyler göreceğiz…

“Yemeği sonra yiyebiliriz.” Annem sırtımı okşadı. “Önce arkadaşlarınla tanışmak istiyoruz. Buradaki herkesle iyi anlaştığını söylemiştin, değil mi?”

Neredeyse herkes… “Evet. Madem öyle, işte geliyorlar.”

İki güzel esmer meleğim Velle ve Joy'a şöyle bir göz attım ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Gözlerim Keira'ya kaydı ve o da bana gizlice başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi.

“Şey… bunlar Joy Jameson ve John Chevelle.” Son basamaktan indikleri yere doğru yürüyorum. “Arkadaşlar, bu annem Barbara, babam Keith ve kız kardeşim Keira.”

"Sizinle tanışmak ne güzel," diyor Velle ve Joy, tıpkı Mısır Tarlası Çocukları gibi aynı anda.

Onlara tuhaf bir bakış atıyorum.

Herkes tokalaşıyor, nezaket ifadeleriyle selamlaşıyor. Ardından Joy öksürmeden önce tam on saniye boyunca sessizlik hakim oluyor.

“Neden arka verandaya çıkıp oturmayalım?” Aileme gülümsedi. “Çok güzel bir akşam.”

"Bu harika olur." Velle rahatsız edici bir şekilde sırıttı.

Ailem onların ne kadar garip davrandıklarının farkında değil gibi görünüyor ve hepimiz arka kapıdan verandaya doğru çıkıyoruz.

Yürürken onlara sessizce, "Şirin demeyi bırakın," diye homurdandım.

"Elimde değil." Velle ellerini salladı. "Gergin olduğumda cinayet işleme isteği duyuyorum."

Joy homurdanır.

"Şunu bir kenara bırakın," diye azarladım. "Onlar da sadece insan."

“Evet… İyi insanlar.” Saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. “Masumların yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.”

Bu sefer kendimi gülmekten alamadım. "Joy'un ailesinin yanında gayet normal davranıyordun."

“Sadece babası. Çünkü o tam bir kabadayı. Onu anlayabiliyorum. Baban polis... polisler beni tedirgin ediyor.”

"Ben polis memuruyum." diye sırıttım.

Bana dik dik baktı. "Aynen öyle."

Keira yanımızdan geçerken yavaşladı. "Çok güzeller." Joy ve Velle'ye gözlerini dikmiş bir şekilde yüzümün dibinde cıvıldadı. "Harika iş çıkardın, kardeşim."

Gözlerim kocaman açıldı. "Şşş!"

"Korkma." Yanıma hafifçe vurdu. "Sen söylemezsen ben söyleyeceğim. Bilmeyi hak ediyorlar."

"Pekala, peki."

Ağaçlarla ve tepedeki parıldayan ışıklarla çevrili verandadaki dış mekan mobilyalarına yerleşirken kalbim hızla çarpıyor. Gerçekten muhteşem bir yer. Bu yaz burada çok zaman geçirdik, üçümüz için zar zor yeten ikili koltukta birbirimize sokulup müzik dinleyerek ve her şey hakkında konuşarak vakit geçirdik.

Burası kesinlikle benim yeni mutlu yerim.

Keşke malikanenin tamamı bize ait olsaydı…

Annem ve babam Joy ve Velle'ye nereden geldiklerini sorarak sohbeti bir süreliğine hafifletiyorlar. Ama sohbet biraz sakinleştiği anda, bir şeylerin ters gittiğini çok iyi bildikleri için, anne ve babamın beni adeta şahin gibi izlediklerini hissediyorum.

Sonuçta onlara, benim için çok önemli olan insanlarla tanıştıracağımı söylemiştim. Ve şimdiye kadar sadece bu iki kişiyle tanıştılar.

“Şarap isteyen var mı?” Velle yerinden fırladı. Yüz ifadesini adeta bir kitap gibi okuyabiliyordum. İçkiye ihtiyacım var.

“Bu harika olurdu.” Keira ona muzip bir sırıtışla bakıyor ve ben de dirseğimle onu dürtüyorum.

"Joyful, mutfakta bana yardımcı olabilir misin lütfen?" Ona kibarca gülümsüyor, ama bana sanki birisi sırtına silah dayamış gibi geliyor.

"Çok tatlı görünüyorlar," diyor annem, gözden kaybolduklarında. Çok sevgi dolu ve kibar bir kadın. Onlara anlatacaklarıma şaşırsa bile, asla olumsuz tepki vermeyeceğini biliyorum.

İyi oldu bunu bilmek, çünkü babam her ikisine de olumsuz tepki verebiliyor.

“Şey, o uzun boylu olan,” diye başlıyor babam ve ben daha şimdiden gerilmiştim, “Bütün dövmeleri ve burun halkalarıyla, o senin patronun mu?”

“Şey… bir bakıma, sanırım.” Omuz silkerek sandalyenin üzerindeki gevşek bir kumaş parçasıyla oynadım.

“Ama buranın tamamını o yönetmiyor ki?”

Bu sorgu da neyin nesi baba?? Aman Tanrıım. "Orayı başka bir adam yönetiyor."

"Yani onunla görüşmeyeceğiz mi?" Kaşını çattı.

"Bunu yapmaman en iyisi," diye mırıldanıyorum.

Velle ve Joy şarap kadehleri ve soğutulmuş bir şişe beyaz şarapla geri dönerken, annem ve babam birbirlerine bakıştılar.

Herkese bardak dolduruyorlar ve ailemizin şerefine kadeh kaldırıyoruz. Çok güzel. Onları gördüğüme sevindim.

“Harley bebeğim, burada arkadaş edinmene çok sevindim.” Annem bana gülümsedi. “Ve iyi olmana da sevindik. Paula gittikten ve sen polis teşkilatından ayrıldıktan beri senin için endişeleniyorduk.”

Joy şarap kadehine öksürdü. Velle gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde sırtını ovuşturdu.

“Evet…” İçeceğimden büyük bir yudum aldım.

Annem, "Boşanma kesinleştiğine göre artık söyleyebilirim sanırım," diyerek duraksadı ve başını salladı, "Ama o kadını senin için hiç sevmedim."

“Anne, Paula hakkında konuşmayalım,” diye mırıldanıyorum. Çünkü o öldü ve kendini savunamaz.

"Sadece şunu söylüyorum, her zaman sana bakabilecek biriyle birlikte olmanı istedim," diye devam ediyor. "Senden her şeyini bekleyen biriyle değil."

Anneme göz kırptım, sonra Velle ve Joy'a baktım. Garip bir şekilde gülümsüyorlardı, muhtemelen çoğu insana hoş geliyorlardı. Ama bana göre, tamamen delirmiş insanlara benziyorlardı.

“Evet, o konu hakkında…” İçimden bir ah çektim, kendimi toparlayıp derin bir nefes aldım. “Şey… biriyle çıkıyorum. Eee, ve çok iyi biri, ve ona gerçekten değer veriyorum.” Ellerim titriyor ve terliyor. “Ve kesinlikle bana çok iyi bakıyorlar…”

Gözlerim bir yandan anne babamla, bir yandan da partnerim arasında gidip geliyor; umarım annemle babam ima ettiğimi anlarlar da bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalıp utançtan ölmem.

“Pekala…” Annem kaşlarını kaldırdı. “Eee? Bize daha fazla anlat. Adı ne? O da bu adada mı yaşıyor?”

“Anne, o ‘onlar’ dedi,” diye araya girdi Keira. “Yani ya kendini ‘onlar’ olarak tanımlayan biri ya da birden fazla kişi.” Bana memnun bir sırıtışla baktı.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim canım!” Annem pişmanlıkla dolu bir yüzle nefes nefese kaldı. “Zamirler konusunda hâlâ öğreniyorum, beni affet!”

“Hayır anne, iki kişi.” Ensemin arkasını ovuşturuyorum. “Tam buradalar.” Joy ve Velle'ye başımla işaret ediyorum.

İkisi de daha dik oturup el sallıyor. El sallamak mı?? Bu insanlar kim??

“Ah…” Annemin yüzü buruşuyor ve zihninde neler olup bittiğini görebiliyorum. Bu beni güldürmek istiyor ama kendimi tutuyorum. “Ah!”

"Anlamıyorum," diye homurdandı babam.

"Keith, ikisiyle de çıkıyor," diye fısıldıyor annesi ona.

“Aynı anda mı??” Babam şaşkınlıkla bana baktı. Şaşkınlığı, içlerinden birinin erkek olmasından daha fazlaydı, ki bu da sanırım bir ilerleme.

“Evet, baba.” Keira gözlerini devirdi. “Buna çok eşlilik deniyor. Araştırabilirsin.”

“Haklı.” Ayağa kalkıp Joy ve Velle’nin yanına doğru yürüdüm, her şeyi açıkça ortaya koymaya hazırdım. “Üçümüz birlikteyiz. Ve onları seviyorum, bu yüzden anlayışlı olmanızı ve destek olmanızı umuyorum.” Aralarına oturmaya çalıştım ama yer yoktu ve sonunda kucaklarına oturdum, homurdanarak, “Biraz kenara çekilin. Tanrım…”

İkisi de kıkırdadı ve bana yer açmak için kenara çekildiler.

"Harley! Dilini düzgün kullan!" diye azarladı annem.

“Özür dilerim. Bakın, mutluyum, tamam mı? Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Biliyorum, alışmak biraz zaman alabilir, ama hepinizin tanışmasını istedim çünkü… sizler hayatımdaki en önemli insanlarsınız.”

Velle ve Joy, terli ellerimden birini kendi ellerine alıyorlar. Yüzüm onların arasında dönüyor, sanki benimle gurur duyuyorlarmış gibi gülümsüyorlar. Bu bana onları neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor. Her zaman benim için buradalar.

Tıpkı Joy'un ailesine söylediğimiz zamanki gibi. Gerçi kızlarından bunu bekliyor gibiydiler. Hiç de şaşırmadılar.

“Harley, elbette, senin mutlu olman bizi çok mutlu ediyor, tatlım.” Annem bana teselli edici bir gülümseme verdi. Sonra Joy ve Velle'ye baktı. “Oğlumuzu mutlu eden herkes ailemizin bir parçasıdır.”

Ona samimi bir gülümseme gösterdim, sonra gözlerim babama kaydı.

Bir an sessiz kalıyor, sonra annesi dirseğiyle dürtüyor ve homurdanarak, "Onun dediği gibi," diyor.

İçimden bir ah çekip başımı salladım. "Teşekkürler, baba."

Sohbetin geri kalanı akıcı bir şekilde devam ediyor. Daha fazla şarap içiyoruz, ardından Velle mangalı yakıp herkese sosisli sandviç ve hamburger pişiriyor. Dünyada en çok sevdiğim insanlarla harika bir gece geçireceğimiz kesin gibi görünüyor.

Yanına yanaştım ve hamburgerleri çevirip spatulayla karıştırmasını izledim.

Yanına doğru eğilerek fısıldadım, "Hey."

Bana şöyle bir baktı ve sırıttı. "Hey, kovboy."

"Harika olduğun için teşekkürler." Uzanıp parmaklarımı hafifçe pazı kaslarının üzerinde gezdirdim.

"Benim işim bu," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

“Gergin görünüyordun…” Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, o da bana dik dik bakıyor.

"Bu benim için çok önemli," diye iç çekti. "Ben böyle şeyler yapmam. Hiç yapmadım."

“Biliyorum, bebeğim.” Çenemi omzuna yasladım. “Ve bunun için sana çok minnettarım.”

Yüzünü bana çevirip göz kırptı, şakağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra gruba geri döndü. "Yemek neredeyse hazır. Kim peynir ister—"

"John, oğlumla ilgili niyetlerinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum," diye sözümüzü kesti babam, yanımıza doğru yaklaşarak.

Velle'nin gözleri kocaman açıldı. Ne kadar iri ve heybetli görünse de, şu anda gerçekten de şaşkın bir haldeydi.

“Şey…” Bana bir bakış attı ve ben de sırıtmamı gizlemek için dudağımı ısırarak omuz silktim.

Babam ona beklentiyle bakıyor. "Ciddi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Velle, hiç beklemediği bir anda, "Çok ciddiyim," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şeydi.

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani evliliği düşünüyorsun?"

"Evlilik mi??" Üçümüz de aynı anda boğazımız düğümlendi.

Gözlerim Joy'a takıldı ve bayılacak gibi görünüyordu.

“Baba, ben zaten evliydim…” diye kekeledim. “Pek iyi gitmedi.”

"Çünkü yanlış kişiyi seçtiniz," diye devam ediyor, gözleri hâlâ Velle'den ayrılmamış.

"Neden bana bakıyorsun?" diye nefes nefese sordu.

"Çünkü bu... çok eşliliğin... her neyse artık, elebaşı sensin," diye mırıldanıyor babam.

“Aman Tanrım, lütfen evlenin!” diye sızlanıyor Keira. “Üçlü bir düğüne gitmeyi çok isterdim!”

“Tanrım, merhamet et.” Gözlerimi ovuşturuyorum.

“Söyleyebileceğim tek şey, oğlunuzu çok sevdiğim.” Velle’nin sesi derin ve kararlı bir şekilde çıkıyor. Bu, tüylerimi diken diken ediyor. Ve kasıklarıma kadar. “Ve eğer o ve Joy evlenmek istiyorlarsa… peki… ben de varım.”

Gizlemeye çalıştığı o küçük sırıtma kalbimi hoplatıyor. Joy'u yakalayıp yanıma çekiyorum, ikimiz de ona kocaman hayranlık dolu gözlerle bakıyoruz.

"Pekala, yeter bu kadar." Başını sallayarak kıkırdadı.

Babam sırtını sıvazladı. "Güzel cevap, oğlum."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, herkes oturma odasında Joy ve Velle'nin seçtiği bir korku filmini izliyordu. Annem tüm süre boyunca çok korkmuş görünüyordu, oysa ikisi sanki bir komedi filmiymiş gibi kahkahalar atıyordu.

Keira, Joy'a takıntılı. Tabii ki, Velle'nin gerçek hayatta gördüğü en çekici şey olduğunu düşünüyor, ama en çok da kız arkadaşımla sohbet ediyor. Bana Joy'un hayatında tanıdığı en havalı kadın olduğunu ve ikisinden biriyle de ilişkiyi mahvetmemem gerektiğini söyledi bile.

İyi ki bunu yapmaya hiç niyetim yok.

Şimdi babamı kenara çekip onunla konuşmanın tam zamanı gibi görünüyor.

Onu, kendisi ve annem için misafir odasını hazırlamaya yardım etmesi için getirdim. Keira, Kemper'in eski odasında kalacak çünkü o oda hala boş.

Yalnız kaldığımızda, ben yatağa oturuyorum, o da karşımda ayakta duruyor.

“Bu konuda sakin kaldığın için teşekkürler.” Ellerimi kucağımda kavuşturdum. “Muhtemelen beklediğin gibi olmadı biliyorum…”

“Oğlum, bana biraz güven.” Çenesini yukarı kaldırıyor. “Uyanık olmamam, aşık olmayı anlayamayacağım anlamına gelmiyor.”

"Az önce 'uyanmış' mı dedin?" diye şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Gülerek, "Elbette, bir ilişkide üç kişinin birlikte olması kavramını tam olarak anlamıyorum. Ama iyi kişiler seçmişsin. İnsanları okuyabildiğimi biliyorsun." dedi.

Yutkunarak, gerçeği söyleme anına hazırlanıyorum. "Bir erkekle çıktığım konusunda kafanın karışacağını düşünmüştüm..."

“Harley…” diye duraksadı, dudaklarında anlamlı bir sırıtış belirdi, “Sandığın kadar şok edici değil.”

"Affedersiniz?" diye nefes nefese sordum, hafifçe kıkırdayarak.

Yanımda oturuyor. "Lisede futbol oynadığın zamanları hatırlıyorum. Takım arkadaşlarına da amigo kızlar kadar bakardın."

Ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Oysa ben ince bir tavır sergilediğimi sanıyordum...

“Sanırım kendimi hiç gerçekten tanımadım.” Parmaklarım saçlarımın arasından geçiyor. “John’la tanışana kadar.”

"Sorun yok evlat." Omzuma hafifçe vurarak, "Başardın işte." dedi.

Bu kadar iyi gitmesine inanamıyorum. Babam ne kadar destekleyici ve anlayışlı. Ona kesinlikle yeterince değer vermemişim.

Mesele şu ki, çeşitliliğin az olduğu küçük bir yerden geldiğinizde, etrafınızdaki herkesin kalıbına girerek büyümek kolaydır. Ama babam beni seviyor, bunu biliyorum. Ve beni biseksüelliğime rağmen sevmiyor. Beni olduğum gibi seviyor.

“Yani… benimle konuşmak istemenizin asıl sebebi bu mu?” Bana bir bakış attı.

Başımı salladım. “Burayı işleten adamın adı Manuel Blanco. Ama ona ‘Fildişi’ diye sesleniyorlar. Onun hakkında elinden gelen her şeyi öğrenmek için bağlantılarını kullanmanı istiyorum.”

Babam bir an sessiz kalıyor. "Oğlum, bana sadece bir şey söyle... Tehlikede misin?"

Belki… “Hayır.” Başımı sallıyorum. “Üçümüz birlikte durumu kontrol altında tutuyoruz. Şimdilik. Ama tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Şu an elimizde bir koz var, onu uzak tutan tek şey bu. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Geçmişine dair her detayı bilmem gerekiyor.”

Babam başını salladı ve kolunu omzuma attı. “Sana güveniyorum, Harley. Güçlüsün ve nasıl savaşacağını biliyorsun. Ne olduğunu ya da neden burada olduğunu sormayacağım. Ama şunu bil ki, bazı sırlar bir sebeple saklı kalır.” Yüzüm onun yüzüne yaklaştı. “Bununla birlikte, elbette sana yardım edeceğim. Adamlarıma biraz araştırma yaptıracağım.”

"Teşekkürler baba."

Odayı terk edip filme geri dönüyoruz, içimde yenilenmiş bir azim duygusuyla doluyum. Babamın bağlantıları var. Sadece polislik yaptığı dönemden değil, tamamen emekli olmadan önce yaptığı bazı özel dedektiflik işlerinden de. Eminim ki, uzun zamandır merak ettiğim bazı sorulara cevap bulmamıza yardımcı olacaktır…

Manuel Blanco kimdir?

Velle'nin yanına sokulup elimi tuttu, kucağına çekip parmaklarımla oynamaya başladı. Başımı omzuna yasladım ve saçlarıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra dönüp Joy'a da aynısını yaptı.

Filmi izliyoruz ve Joy ile Velle, Muppets'taki o iki sinir bozucu yaşlı adam gibi fısıltıyla yorum yaparken ben de tüm film boyunca kıkırdıyorum.

Bu çok heyecan verici. Beni olduğum gibi seven, korumak ve önemsemek için her şeyi yapacağım, kendimi tamamen vereceğim iki insan buldum.

Ne kadar karmaşık ve dağınık olsa da, bu biziz.

İnancım karşılığını verdi. Mutluluğa ulaşma şansımın olacağını biliyordum…

Bu gecelerden birinde.

EPILOGUE

Velle

Dürüst olmak gerekirse, tek eşli bir ilişkinin biraz daha fazla emek gerektireceğini tahmin ediyordum.

Şimdi kendimi aptal hissediyorum. Çünkü bu iş çok kolay.

Sanırım bunu doğru insanlara aşık olmaya bağlayabiliriz.

Üçlü ilişkimiz mükemmel. Gün boyunca sorunsuz bir şekilde birlikte çalışıyoruz. Ekibimin geri kalanı bir çift olduğumuzu biliyor, ama daha da şaşırtıcı olanı, bu onların bize bakış açılarını değiştirmiyor. Gelmiş geçmiş en harika iki insan tarafından kontrol edildiğimi bilmeleri, bana olan saygılarını azaltmıyor. Beni bir gram bile zayıflatmadı.

Aksine, bu durum beni daha güçlü yaptı.

Ekip, Rook, Joy ve beni toplu bir lider olarak görüyor, ancak ortaklarım emirlerimi harfiyen yerine getiriyor; bu da diğerlerine kimin patron olduğunu gösteriyor. İşte bu herif!

Ve geceleri, ben ve sevgilim birlikte yatağa giriyoruz ve aramızdaki kimyanın kontrolü ele geçirmesine izin veriyoruz. Bağlanıp, morluklar içinde ve daha önce hiç bilmediğim şekillerde zevk alıyorum. Doğru insanlar için ve doğru nedenlerle diz çöküyorum. Ateşli seks ve daha da ateşli aşk.

Sonra uyanıyoruz ve her şeyi yeniden yapıyoruz. Ama her seferinde farklı oluyor. Bekar bir adam olarak yaşadığım o sıradan monotonluk artık yok. Beni sakinleştirmek için tek gerekenin evlenmek olduğunu kim bilebilirdi ki?

Bu arada, bu bir ironi.

Aylar geçti ve biz hala işlerimizi yürütüyoruz. İçimde sürekli bir huzursuzluk hali var, The Ivory'nin yine ortalığı karıştırmaya başlamasını

bekliyorum. Ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Her zaman yaptığım gibi, hatta daha iyi bir şekilde, işleri yürütmeme engel olmasına izin vermiyorum.

Çünkü artık tam olarak ne için savaştığımı biliyorum.

Bugün geç saatte duş alma grubu var. Çoğu kişi işini bitirdi ve mahkumlar sırayla dışarı çıkarılıp hücrelerine geri götürülüyor. Ama sayım yaparken iki kişiyi atladığımı fark ettim.

Duşlara doğru ilerlerken etrafa göz attım. Suyun hala aktığını duydum ve sabrım tükendi, gözlerimi devirerek suçluları bulmak için bölme duvarlarının arkasına baktım.

Kulağıma hafif bir inilti çarptı ve sesi takip ederek yavaşça son köşeye doğru ilerledim. En uzak noktaya baktığımda gözlerim faltaşı gibi açıldı.

“Beni kızdırma…” diye inledi Ren nefes nefese, vücuduyla diğerini korumaya çalışıyordu.

Ama kesinlikle biri parmaklarını ıslak teninde gezdiriyor. İzledikçe, o kişinin göğsüne ve karın kaslarına öpücükler kondurduğunu düşünüyorum.

Ren dizlerinin üzerine çöktüğünde hafifçe nefes verdi ve kimin orada olduğunu görebilmem için hafifçe döndü.

Aman Tanrım… Bu Luthor.

Dudaklarımı ısırarak Luthor'un yerden Ren'e bakışını izliyorum. Sonra dilini Ren'in penisinin ucuna değdiriyor ve Ren'in başı öne düşüyor, tüm vücudu gözle görülür şekilde titriyor.

"Böyle mi...?" diye mırıldandı Luthor, o kadar sessizdi ki neredeyse duymadım.

Ren başını salladı ve Luthor'un dili bir kez daha uzanarak Ren'in ereksiyon halindeki penisini yaladı.

"Kahretsin... Lex..."

Arkamı dönüp, alt dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırırken kendi kendime sırıttım. Eski Velle kesinlikle gösteriyi izlemek için kalırdı. Ama şimdi bir ilişkim varken, bunun doğru olduğunu düşünmüyorum… Değil mi?

Hayır… Bunu izlememeliyim.

Aslında, duş saati çoktan geçtiğine ve burada sorumlu kişi ben olduğuma göre, onları ayırıp hücrelerine geri götürmem gerekirdi.

Ama yine de… Duvarlarda yankılanan nefeslerini dinlerken, testislerimdeki zonklamayı engelleyemiyorum.

Ren sonunda Luthor'u yıpratmayı başardı mı? Yoksa bunu başından beri gizlice mi yapıyorlardı?

Çok meraklıyım, ama her şeyden öte, birdenbire inanılmaz derecede heyecanlandım. Görünür bir ereksiyonla genel kalabalığın arasına girmek istemiyorum doğrusu.

Kendimi tutamadım, bir kez daha geriye doğru eğildim, ayrılmadan önce son bir kez daha şöyle bir göz atmak için.

Luthor'un Ren'in penisini tereddütle yalaması, bunu daha önce hiç yapmadığı izlenimini veriyor. Nedense çok tahrik edici...

Bu bana Rook'un bana ilk kez oral seks yaptığı zamanı hatırlatıyor. Ah, anılar.

Tamam, şimdi sikim gerçekten çok sertleşti. Bu çok utanç verici.

Yaklaşan ayak sesleri beni röntgencilik halimden çıkarıyor ve hızla dönerek duşlardan olabildiğince sessizce çıkıyorum. Çok heyecanlıyım ve yüzümün kızardığını hissediyorum, tam karşımda sert, tanıdık bir beden var.

Rook elleriyle kollarımı kavrayıp beni yerimde tuttu. "Hey... Neyi bekliyorsunuz?" Bana bir baktı, gözleri arkamdaki duşlara kaydıktan sonra bakışlarını yüzüme dikti. "İçeride neler oluyor?"

“Şey…” Boğazım çok kuru.

Cevap vermemi beklemeden, her geçen saniye daha da belirginleşen seslere doğru ilerliyor.

Onu durdurmak için kolundan tuttum. "Yapma. Sadece... onlara bir dakika ver."

Bana kocaman gözlerle baktı. "Kim o?? Şimdi öğrenmek için can atıyorum."

"Luthor ve Ren," diye fısıldadım.

Rook'un yüzünde de benim hissettiğim aynı şaşkınlık ifadesi belirdi. "Vay canına..."

"Sağ??"

O kadar yakınımda duruyordu ki, sıcaklığı ve kaslı vücudu, beklenmedik arzularımı adeta mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Ona doğru eğildim, nefis Rook kokusunu derin bir nefesle içime çektim; tatlı ve erkeksi bu koku, her yerinin ne kadar lezzetli olduğunu hatırlatıyordu.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, beni içine çekerken daha da koyulaştı. Ve aniden beni köşeden döndürüp duşların girişine götürdü.

Ne olduğunu anlamadan önce, beni taş duvara yasladı, dudaklarını benimkine kenetleyerek nazik ama güçlü bir öpüşle nefesimi kesti.

"Bunu yapmamalıyız," diye mırıldandım ağzına, iş yerinde olduğumuz için kendimi kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda ağzımı onunkinden ayırmayı da başaramıyordum.

“Biliyorum…” Alt dudağımı emiyor, sonra dişleriyle hafifçe ısırıyor. “İki dakika daha.”

Ellerim belinin alt kısmından aşağıya, dolgun kalçalarına doğru kayıyor, avuç dolusu kavrayıp onu çekerek üniforma pantolonlarımızın üzerinden sertleşmiş penislerimizi birbirine sürtüyoruz. Bu bile hayal edebileceğimden çok farklı bir his. Bu büyük, seksi adamı ellerimde tutmak ve onun benim olduğunu bilmek... Beni çıldırtıyor.

Luthor ve Ren'in nefes nefese kalışları kulaklarımı doldururken, Rook'un sıcak, ıslak ağzı çenemi, sonra da boynumu takip ediyor; orada oyalanıp emiyor ve ısırıyor, ta ki iz bırakacağından emin olana kadar.

Bayılıyorum buna. Vücudumu sürekli sevgisiyle yaralamak ve kime ait olduğumu herkese göstermek istemesi harika.

“Velle,” diye fısıldıyor, elini ereksiyon halindeki penisime koyup beni okşarken, sert ve sahiplenici bir şekilde. “Seni çok seviyorum bebeğim.”

"Seni çok seviyorum." Gözlerim kapalı, başım arkamdaki duvara yaslanmış halde, avucuna iyice sokuldum.

Diğer eli göğsüme uzanıyor ve meme ucumdaki piercingle oynuyor. Giysilerin üzerinden bile bu harika. Büyürken, kendi cinselliğim konusunda çok güvensiz olduğum için bunu gerçekleştiremediğim zamanlarda istediğim türden şeyler bunlar.

Kimsenin sizi her an yakalayabileceğini bilerek, tenha bir köşeye saklanmış halde...

Biliyorum, zaten dünyanın en olgun insanı değilim ama Harley beni yeniden çocuk gibi hissettiriyor. Bana, bu kadar çok ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi veriyor.

"Bir yere gidebilir miyiz?" diye fısıldadı kulağıma, kulak mememi dudaklarının arasına alarak. "Bebeğim, tüm vücudumla kıçını doldurmak istiyorum."

"Kahretsin..." diye sızlandım, olabildiğince sessiz kalmaya çalışarak.

Bence Luthor ve Ren yaptıkları işe yeterince dalmış durumdalar, ama en son istediğim şey buna şahit olmaları. O zaman bunun sonu gelmezdi.

"Seni menimle doldurmanı istiyorum, baba," diye mırıldanıyor, sesinde duyulabilir bir sırıtışla beni daha sertçe okşarken, parmakları da testislerimi ovuşturuyor. "Senin gibi büyük, seksi bir fahişe gibi, meninin senden fışkırmasını izlemek istiyorum."

“Tanrım… kahretsin… Rook.” Titriyorum, kafam bulanık. “Yapma… yapamam…”

“Mmm… Kocaman penisinin benim için titremesini hissetmeyi çok seviyorum.”

Ne yaptığını gayet iyi biliyor. Ben de biliyorum. Ne yazık ki, bu durum onun bana sürtünürken, penisimle öyle güzel oynarken, gözüm karardıkça testislerimin kasılmasını engelleyemiyor.

Orgazm ansızın geldi. Daha ne olduğunu anlayamadan dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım, penisimden fışkıran meni tüm pelvisime yayıldı.

Yeryüzüne döndüğümde, derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtığımda, o kendini beğenmiş herifin bana sırıttığını gördüm.

"Bunu kesinlikle bilerek yaptın," diye homurdandım, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

“Hım.” Yorgun penisimi bıraktı, doğruldu ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Şimdi eşitlendik.”

"Kaçıp gitme sırası bana mı geldi?" İç çamaşırımda kuruyan meni hissinin verdiği hafif rahatsızlığa rağmen, ona sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Önemli değil." Omuz silkerek kayıtsızca söyledi. "Seni yakalardım."

“Biliyorum, yapardın.” Çenesini kavrayıp dudaklarını kendiminkine yaklaştırdım.

Yavaş öpüşmelerimiz, cebimdeki bir titreşimle kesildi. Geri çekildim, telefonumu çıkarıp ekrana bakarken gerçekliğe geri döndüm.

Bu, Doktor Love.

Rook'a baktığımda kaslarım anında gerildi, yüzünde huzursuzluk açıkça görülüyordu.

“Öyle mi?” diye cevap veriyorum telefona, merakını gizlemeye hiç çalışmayan adama gözlerimi kırpıştırarak.

Doktor her zamanki robotik sesiyle, "Memur Chevelle, benimle ofisimde görüşebilir misiniz?" diye sordu.

“Şey… tamam,” diye mırıldandım şaşkınlıkla. “On dakika içinde orada olacağım.”

Telefonu kapatıyor. Ne teşekkür, ne de nezaket. Bu adam tam bir tuhaf.

"Doğuya gitmem gerek," dedim Rook'a, parmaklarımı boğazının üzerinde gezdirerek.

“Tamam.” Başını salladı. “Aşık çiftle ben ilgilenirim.” Sırıttı, sonra kaşları çatıldı. “İyi misin?”

"Ben harika biriyim, kovboy." Ona sırıttım, çenesine bir öpücük kondurduktan sonra da hışımla uzaklaştım.

Tam ayrılmak üzereyken sesi kulağıma çarpıyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

“Hardy har har.” Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemem yüzümden düşmüyor.

Doğu kanadına girerken neyle karşılaşacağımı gerçekten bilmiyorum. Dr. Love ile pek fazla iletişimim yok. Ren'den bazı şeyler öğrendiğimden beri, ki bunlar doğruysa, O'Malley'nin cinayetine ve Dash'in kaçışına karışmış olabileceğine dair şüphelerimi doğruluyor. Elimde kesin bir kanıt yok... şimdilik her şey sadece varsayım. Gardiyanın tüm bunların farkında olması da öyle.

Ofisinin kapısına vardığımda, kapıyı çaldım ve sabırla bir an bekledikten sonra kapıyı açıp beni içeri davet etti. İçeri adımımı attım ve o da kapıyı arkamdan kapattı; sanırım önce koridora bakarak başka kimsenin olup olmadığını kontrol etti.

Bana doğru dönüp hafifçe telaşlı bir ifadeyle bana baktığında kaşımı kaldırdım; bu, her zaman çok... katı olan biri için ilginç bir durumdu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki? Nasıl yardımcı olabilirim? Bazılarımız meşgul..."

“Memur Chevelle, buraya geldiğimden beri her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum,” diye başlıyor sözlerine. “Ve size güvenmenizi kolaylaştırmadığımın da farkındayım.”

Tepki vermem için duraklıyor, ben de sadece başımı sallıyorum. Çünkü... evet. Haklı.

Bu aptala zerre kadar güvenmiyorum.

“Yine de, belki bir anlaşmaya varabiliriz diye umuyordum,” diye mırıldanıyor ve ardından alışılmadık bir şekilde alt dudağını ısırıyor. Sanki gerginmiş gibi. “Çünkü yardımına ihtiyacım var.”

Dudaklarımdan istemsizce bir alaycı ses dökülüyor. "Peki neden sana yardım etmek isteyeyim ki?"

"Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyorum," diye yanıtlıyor.

Bakışlarım kısılıyor. "Nasıl yani?"

“Manuel Blanco bana güveniyor.” Gözleri gözlerime kenetlendi. “Ve sana pek de güvenmediği bir sır değil. Artık güvenmiyor.”

Gerçekler. "Ne olmuş yani? Hâlâ burada ben sorumluyum. Sen sadece bu adada bir misafirsin. Bana kalırsa burada fazla kalmış birisin. Birkaç hafta boyunca The Carver'ı inceleyip doktorlarına teşhis koyman gerekiyordu. Ama hâlâ buradasın... Bunun sebebi ne?"

Yüz ifadesi boş kalıyor, ama gözlerinde meraklı bir ifade var, sanki soruma nasıl cevap vereceğini bilmiyor.

"Felix Darcey'nin benim gözetimimde kalmasının en uygun olacağını düşünüyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Çünkü o gerçekten ne yaptığını biliyor."

Kaşlarımın yukarı kalkmasına engel olamıyorum. Onu hiç küfür ederken duymadım. Ya da herhangi bir duygu ifadesiyle konuşurken.

“Evet, Doğu'daki doktorlar tamamen saçmalıyor.” Omuz silkiyorum. “Hepimiz bunu biliyoruz. Bunun benimle ne ilgisi var?”

Gözleri sertleşti. "Onların gitmesini istiyorum."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. "Bunlar onun adamları. Onlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Kendin de söyledin, gardiyan bana güvenmiyor. Ve ben o güveni yeniden kazanacak durumda değilim. Ona bir daha asla boyun eğmeyeceğim."

“Senden bunu istemiyorum.” Başını sallıyor. “Sadece… gözlerinizi başka yöne çevirmenizi istiyorum. Ve zamanı geldiğinde, siz ve adamlarınız benim için kefil olun.”

"Karşılığında ne alacağım?" diye soruyorum şüpheyle.

“Manuel Blanco'ya her türlü bilgiyi verebilirim. Ve doğru olup olmamasına bakmaksızın buna inanacaktır.”

Sözlerini bir an düşündüm, sonra kafamdan attım. "Bunun bana nasıl yardımcı olacağından hala emin değilim..."

“Memur Chevelle,” diye iç çekti, dudaklarında eminim ki gülümsemeye en yakın ifade belirdi, “İkna gücünü asla hafife almayın.”

Birkaç saniye boyunca ona bakakalmaktan başka çarem yok. Benden mi, gardiyandan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyor, emin değilim. Ama bu adamın perde arkasında bir şeyler çevirdiği açıkça belli. Ona güvenip güvenmememden bağımsız olarak, aynı tarafta olduğumuzu düşünmesinin kesinlikle faydalı olabileceğini düşünüyorum.

Sonuçta, dostlarınızı yakın tutun, düşmanlarınızı daha da yakın. Uzun zamandır bu prensibe göre yaşıyorum ve son zamanlarda bunun gerçekten de lehime işlediğini fark ettim.

Bu gemiyi rotasında tutmak için çok şeye ihtiyacım olacak. Ve Dr. Creepy'nin motivasyonlarından bağımsız olarak, haklı olduğu bir nokta olduğunu inkar edemem.

Kararımı verip başımı salladım ve öne doğru bir adım atarak elimi uzattım. "Pekala. Anlaştık." El sıkıştı ama elini geri çekmeye çalışırken onu öne doğru çektim. "Ama sakın yanlış anlamayın Doktor... izleyen tek kişi o değil. Gözlerim kapalı. Ve her şeyi görüyorum."

Elini bıraktım ve nefes nefese bir kahkaha atmaya çalışan ama tam olarak başaramayan bir ses çıkardı. "Buna güveniyorum, Memur Bey."

Yanından hızla geçip, çıkmak için kapı koluna uzandım ama duraksadım. "Son amacın ne?" diye sordum. Ona dönüp gözlerimi kısarak sordum: "Burası senin için gerçekten buna değer mi?"

“Bu ada özel. Ve üzerindeki insanlar da…” Başını yana eğdi. “Ama bunu sana söylememe gerek yok.”

Başımı salladım. Haklı.

"Doğrusu, seni tasmasız daha çok beğeniyorum," diyor.

İçimden bir hışımla şöyle dedim: "Beğenilmek umurumda değil, Doktor. Benim asıl derdim halkımın güvenliğini sağlamak."

"Gerçek bir lider gibi konuştun," diye yanıtlıyor.

Ona göz kırparak ofisten çıkmak için döndüm. Ancak çıkmadan önce bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde, siyah çerçeveli bir çift gözlük duruyor. Tıpkı Darcey'nin taktığı gibi.

Darcey'nin gözlüksüz hiçbir şey göremediğini kesin olarak biliyorum. Gözlük takmak zorunda ve bu sabah kahvaltısını getirdiğimde de takıyordu. Peki o zaman masanın üzerinde neden birbirinin aynı çerçeveli iki gözlük var?

Tuhaf ama doktorun odasından çıkıp Doğu kanadının koridorlarında yürürken bu konuda yorum yapmamayı tercih ediyorum. O adamdan emin değilim. Tıpkı bu gezegendeki her şeye göz kulak olduğum gibi, ona da göz kulak olacağım.

Her yerde gözler vardı.

Bu durum dikkatimi kameralara çekiyor ve yukarı bakıyorum. Tabii ki, hareket ettikçe o şey beni takip ediyor. Ona sadece sırıtıyorum.

Umarım iyi tarafımı görmüşsünüzdür.

Şaka yapıyorum. Bütün garnitürlerim lezzetli.

Saatime bakarak genel koğuşa doğru geri dönüyorum. Eve gidip iki çocuğumla birlikte olabilmem için sadece birkaç saat daha kaldı. Tüm bu saçmalıkların artık bir sebebi olduğunu düşünmek komik. Tutunabileceğim somut bir şey; manipülasyonların ve şantajın yerini alacak gerçek bir şey.

Pişmanlıklarım var. Elbette var. Geriye dönebilseydim, annemle olabildiğince çok zaman geçirmeye özen gösteririrdim. Sanırım ona olanlar yüzünden her zaman suçluluk duyacağım.

Ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmamak.

Rook ve Joy bana sürekli bunun benim hatam olmadığını söylüyorlar ve onlara inanmayı çok isterdim. Ama ebeveynleriyle tanıştıktan ve bu tür durumların getirdiği o yoğun sevgiyi gördükten sonra, keşke onları Tammy ile tanıştırabilseydim diye düşünüyorum.

Rook'u çok severdi. Muhtemelen gamzelerine dokunur, uygunsuz yorumlar yapardı. Ve Joy'u tanıdığım bunca yıl boyunca annem onunla hiç telefonda konuşmamıştı bile. Bu garip. Ben Joy'la tanışmadan önce annesiyle telefonda konuşmuştum.

Tammy her zaman dalgındı ve bunu her gün düşündükçe kalbim acıyor.

Onu korumak için daha çok çaba göstermeliydim... Onu kendinden kurtarmak için.

O hatayı bir daha asla yapmayacağım. Harley ve Joy için canımı veririm. Onların her zaman güvende ve mutlu olmalarını sağlamak benim görevim. Ve bu görevi yapabileceğimi biliyorum.

Genel koğuşta, sırtımı duvara yaslayıp bir sıra hücreye bakıyorum. Gürültü beni sarıyor, mahkumların bağırışları beton duvarlar arasında yankılanıyor. Burası bir tür cehennem, elbette. Zaten bundan daha fazlası olması amaçlanmamış.

Mesele şu ki, cehennemin bile lanetlileri koruyacak kötü birine ihtiyacı var.

Etrafınız ateş ve kükürtle çevrili olduğunda kendinize şu soruyu sormanız gerekiyor… biraz kötülük olmadan iyiliğin ne anlamı var?

Bu son mu...?
Yoksa sadece başlangıç mı?

BEYİN YIKAMA: ALABASTER CEZAEVİ, 3. CİLT'TEN ÖZEL ÖN İZLEME

Felix

Ben Tanrı'ya inanmıyorum, ilahi müdahaleye de hiçbir zaman inanmadım.

Ama Kieran O'Malley'i ilk gördüğüm andan itibaren onu öldürmem gerektiğine karar verdim.

Peki, onu diğer kurbanlarımdan ayıran neydi diye sorabilirsiniz?

Özellikle bir şey yok. O da benim gibi acımasız bir suçluydu. Belki aynı rahatsızlıklardan muzdarip değildi... Belki de zevkleri benimkinden farklıydı. Aslında, farklı olduğunu biliyorum.

Çünkü o, kendisini Alabaster Cezaevi dedikleri bu dayanılmaz cehennem çukuruna mahkum eden bir şey yaptı ki, ben asla yapmazdım. Benim suçlarımla, asla taviz vermeyeceğim bir çizgi çektiğim bir şey. Onu, bu şekilde doğanlardan ve öldürmekten farklı türden, aşılmaz bir zevk alanlardan ayıran bir şey.

Masum birini, bir çocuğu öldürdü.

Bu açıdan bakıldığında, sanırım diğer birçok kurbanıma benziyor. Kılıcımla karşılaştığım sapkın manyakların çoğu gibi, kendini savunamayanlara karşı kendini kontrol edemiyordu.

Vicdanın ya da en ufak bir empati biçiminin beni onlardan ayıran şey olduğuna emin değilim. Buna inanan insanlar var... Onlarla aynı fikirde olmak isterdim elbette, ama ben hiçbir zaman yaptıklarımı tamamen değiştirmeye çalışan biri olmadım.

Ancak, zihinsel ve zihinsel olarak henüz tam olarak gelişmemiş birini öldürmenin pek de eğlenceli bir yanı olmadığını biliyorum. İncil ne diyordu, hatırlıyor musunuz? Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi davranırdım.

Hâlâ dindar değilim. Sadece çok okudum.

Hayır, Kieran O'Malley'i benim için farklı kılan şey, olayın nasıl gerçekleştiğiydi.

Onu öldürebilmemin sebebi buydu.

Onunla tanışmam, Alabaster Hapishanesi'nde kalışımın üzerinden sadece dört gün geçmişti. Gardiyan nedense beni diğer mahkumlardan ayrı tutmaya karar vermişti, ama bunun daha tehlikeli olduğum için olduğunu sanmıyorum. Sanki beni bir kaide üzerinde tutuyordu; kendi kasasında saklanacak parlak yeni bir hazine gibi. Ve ben de saf biri olmadığım için, bu beni özel hissettirmedi. Beni çok sinirlendirdi.

İnsanlarla etkileşime her zaman değer verdim, ancak itiraf etmeliyim ki bu konuda pek iyi değilim. Yine de, hayatımı onu kovalayarak geçirdim, tıpkı baskıcı, muhtaç bir ergen gibi, ve sonunda birazını yakaladığımda, genellikle çok fazla sıkıştırıyorum.

Ama şu anda vurgulamak istediğimiz nokta bu değil.

Yalnız kalmaktan nefret ediyorum ve lanetim şu ki, özellikle de şu an bu ıssız adada olduğumdan beri hep yalnız kalıyorum; yalnızlığın ta kendisi.

Bir gün mutlaka hapse gireceğimi tahmin ederdim, ama en çılgın kabuslarımda bile böyle bir yeri hayal edemezdim. Özgürlüğümün son günlerinde etrafımı saran medya çılgınlığı yüzünden, Alabaster Cezaevi'ne yeni taşınmış, adı çıkmış bir çocuk gibi girdim.

Diğer tüm mahkumlar hemen yanımda kendilerini kanıtlamak için can atıyorlardı. Daha sert veya daha tehlikeli olduklarını kanıtlamak istiyorlardı sanırım. Belki de beni etkilemek istiyorlardı.

Kim bilebilir ki? Ama kısaca söylemek gerekirse, buradaki ilk birkaç günüm oldukça ilginç geçti.

Bir sabah, özel hücremden kahvaltı için ana kafeteryaya sürüklendim. Beni sürükleyen gardiyan nazik bir tavır sergiliyordu, bunu takdir etmem gerekiyordu. İri yapılı, oldukça çekici bir adamdı. Ve güzel kokuyordu. Ona daha da yaklaşıp kokusunu içime çektiğimi, dağınık altın sarısı saç tellerine, loş ışıkta neredeyse siyah görünen koyu mavi gözlerine baktığımı hatırlıyorum.

Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki, odaya girdiğimde oluşan tüm kargaşayı neredeyse fark etmedim bile. Ta ki o, iri cüssesiyle beni ani bir tehlikeden koruyana ve beni hızla kendime getirene kadar.

Mahkumlar ayağa kalkıp bana doğru koşuyor, bağırıp çağırıyorlardı. Tam bir karmaşaydı.

Devasa, dövmeli sarışın adam beni koruyup kollarının arasına aldığında, dudaklarımda beliren alaycı gülümsemeye engel olamadım; bu da bana onu

daha çok koklama ve kaslarının vücudumun çeşitli yerlerine değmesini hissetme fırsatı verdi.

Kendimi bir ünlü gibi hissettim. İlgi odağı hızla başıma vurdu ve gerçeği hatırlamak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Onlar seni gerçekten sevmiyorlar, Felix. Sadece rol yapıyorlar.

Sana zarar vermek istiyorlar. Hepsi istiyor.

Diğer gardiyanlardan birkaçı, yoldan çıkmış mahkumları kontrol altına almak için aceleyle yanlarına koştu. Sonra en iri adam, sorumlu olan –şimdi onu Memur Chevelle olarak çok iyi tanıyorum– elinde Glock tabancasıyla, muhtemelen bir sonraki hamleyi yapacak kişiyi vurmaya hazır bir şekilde, gök gürültüsünden daha yüksek bir sesle odayı yönetti.

O kişi Kieran O'Malley idi.

Ama diğer hayvanlar gibi bana doğru aceleyle gelmedi. Aksine, kendisine en yakın mahkûmu yere devirdi, üzerine atlayarak yüzüne ardı ardına yumruklar savurdu, kimse tepki veremeden.

Yumruklarının ne kadar hızlı hareket ettiğine hayret ettiğimi hatırlıyorum. Kollarından bir sinek kuşunun kanatları gibi ardı ardına yumruklar savruluyordu, yüzünde ise sürekli rahatsız edici bir sırıtış vardı. Çok etkileyiciydi.

Başka bir gardiyan onu ayağa kaldırdığında, boynuna bir elektroşok cihazı dayanmıştı. Şoklar anında vücudunu sarstı, kasıldı ve titredi, ben de hayretle gözlerimi ona dikmiştim.

"Siktir git, Timmy!" diye hırladı polis memuru onu kelepçelerken, onun tutuşunda çırpınarak. "Bunu bana sen yaptırdın!"

Timmy'nin kim olduğunu bilmiyordum, ama az önce saldırdığı mahkumun yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, o değildi.

Merakım iyice arttı. Ayağa kalkan diğer tüm mahkumlar bana ulaşmaya çalışırken, bu soluk tenli, siyah saçlı ve belirgin bir İrlanda aksanı olan adam herkese ulaşmaya çalışıyordu.

Gardiyan onu hücre hapsine atmak için kafeteryanın çıkışına doğru sürüklerken, gözleri benimkilerle buluştu.

Zaman yavaşladı. Bataklık gibi bulanık yeşil göz bebeklerinin rengi, nefesimi tutarken beni kendine çekiyordu.

Sonra kısık ve titrek bir sesle fısıldadı: "Ben senin gibi değilim."

Kalbim yerinden fırladı. Göğüs kafesimin arkasına doğru sıçradı ve yüzüm, odadan sedyeyle çıkarılan adama doğru döndü; bu sırada zihnim

düşüncelerle dolup taşıyordu. Kafamda oluşan yoğunluk çok fazlaydı, beni bu zamandan ve mekandan çok uzak bir zamana ve yere götürüyordu.

Bunu senin için yapıyorum.

Gözlerimi ovuşturarak kendime geldiğimde, hâlâ Alabaster'daki kafeteryada olduğumu ve koyu mavi gözlü, yakışıklı sarışın güvenlik görevlisinin benimle konuştuğunu fark ettim.

Konuşurken dişlerinin ne kadar düzgün ve beyaz olduğuna odaklandım.

Ben senin gibi değilim.

Bunu neden söyledi? Kendisiyle ilgili bir şeyi bilmemi mi istiyordu?

O havasız kokuyla dolu, gürültüyle çevrili odada bana doğruyu mu söylüyordu?

Gerçekliğe geri döndükten ve sonunda bana yemek veren ve tek başıma bir masada yememe yardımcı olan gardiyana cevap verdikten sonra bile, İrlandalıyı düşünmeyi bırakamadım.

Konuşurken yüzünün hareket şekli. Yüzünün kıvrımları ve çizgileri… Çok ilgi çekiciydi.

Sözleri kadar ilgi çekici.

Bundan sonra zamanımın çoğunu onun ne yaptığını merak ederek geçirdim. Neden kendisinin bana hiç benzemediğini hissettiğini...

Haklı mıydı?

Hayatımda yaşadığım birçok olay, her şeyin bir sebebi olduğuna inanmama yol açtı. Attığımız her adım kaderimizi şekillendiriyor. Amaç veriliyor, ayarlanıyor ve aşılanıyor. Yaptığımız her şeyde bize rehberlik ediliyor.

Aylar sonra, kendimi Kieran O'Malley'nin hemen yanındaki bir muayene odasında buldum.

Bundan birkaç hafta sonra, hücresinin anahtarlarını bana verdiler.

İşte o zaman eğlence başladı.

Daha fazla Darcey içeriği için takipte kalın… 2022'de geliyor!

Bir kaba adam, bir ninja ve bir kovboy bir bara girer...

Peki nasıl hissediyoruz? Kaç tane külot eskittik?? O gardiyan, ha? Ne kadar kötü bir varlık. Ya Doktor? Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için heyecanlı mıyız? Ya Luthor ve Ren?? Aman Tanrım!

Önsözde de belirttiğim gibi, bu kitap kesinlikle Distorted kadar sürprizlerle dolu değildi, aynı şekilde karanlık da değildi. Ama okuduktan sonra nedenini anlayabileceğinizi içtenlikle umuyorum.

Joyless'ın diziye getirdiği temel çok önemli ve sizi temin ederim ki, şu ana kadar yaşanan her şey devreye girecek. Detaylara çok önem veririm.

Umarım Dash'in bazı sahnelerini gardiyanların gözünden görmeyi takdir etmişsinizdir. Bunlar, Distorted'dan sonra herkesin onun nasıl kaçtığına dair türlü soruları olduğunda size cevaplanacağını söylediğim şeylerdi.

Ama şunu açıkça belirtmeliyim ki, işimiz henüz bitmedi. Alabaster Pen serisinin tüm zaman çizelgesi üst üste binecek, yani tüm seri bir yıldan daha kısa bir süreye yayılacak. Belki bir yıl, ama daha fazla değil. Bu yüzden herkesin ne yaptığını ve tüm karakterlerin Distorted'ın başlattığı olaylar zincirine nasıl tepki verdiğini her zaman göreceğiz. Dash'in kaçışı ve buna yol açan olaylar hakkında bilgi edinmeye devam edeceğiz.

Joyless'ın zaman çizelgesi, teknik olarak Distorted'dan birkaç ay önce başlamış olsa da, büyük ölçüde Distorted'ınkine benziyordu. Bunun bir sebebi vardı. Ama yine de, keşfedilecek çok daha fazla şey var. Sonuçta bu birbirine bağlı bir seri. Tüm sorular 1. ve 2. kitaplarda cevaplanmayacak. *Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum*

Bundan sonra, karakterlerime her zaman kendimden biraz katarım. Genellikle oraya buraya serpiştirilmiş küçük detaylar. Ama bu kitapta, bu mükemmel olmayan üçlüye, özellikle de Joy'a, kendimden çok şey kattım.

Joy birçok yönden benim. Daha doğrusu, olmak istediğim kişi o. Çok havalı, çok güçlü ve sadık. Özellikle dışarıdan bakıldığında aşırı bağımsız,

ama içten içe her zaman sahip olmadığını iddia ettiği şeyleri arzuluyor. Ancak onda en çok sevdiğim şey, kendine sadık kalması. Karakter gelişimi, örneğin Velle'ninkinden daha incelikli. Bence bu açıdan Rook'a çok benziyor. İkisi de kendi içlerinde büyüdüler ve her şey etraflarında yıkılırken güçlü kalabilme yeteneklerini geliştirdiler.

Ama Velle… İşte o çocuk, uzun zamandır yazdığım en eğlenceli, en ilgi çekici karakterlerden biriydi. Sanırım çoğumuz, çok uzak görünen bir şeye teslim olma isteğini anlayabiliyoruz. Bu kitap boyunca omuzlarında o kadar çok yük vardı ki, her bölümün sonunda ben de kamburlaşıyordum. Ve sonunda her şeyin üstesinden geldi, daha da dik durdu. Kurtuluşu çok tatmin ediciydi.

Ve yine de… henüz bunun sonunu görmedik.

"Buraya Nasıl Geldim" bölümleri benim için çok önemliydi. Sadece geçmişe dönüşler yapmak istemedim, bunun yerine gardiyanların kendi hikayelerini geçmiş zaman kipinde anlatmalarını istedim, böylece Alabaster Adası'na gelmelerine yol açan olayları anlamanıza yardımcı olabileyim. Her biri bireysel bir hikaye anlattı ve bize A.P.'den önceki hayatlarına dair önemli ipuçları verdi.

Joy'un hikayesi karakterine çok sadıktı. Velle'nin hikayesi ise kanlılığıyla bir bakıma yürek burkucuydu; intikam adına kendini nasıl bu hale getirdiğini ve bunun onu nasıl sonsuza dek değiştirdiğini gösterdi. Ve Rook'un hikayesi... onunki biraz şok edici olması amaçlanmıştı. O her zaman çok tatlı bir tipti, neredeyse Velle'ye benzeyen bir yönünü görmek şaşırtıcıydı. Ama bunlar her zaman en sevdiğim karakter tipleridir. Dışarıdan tatlı ve düzgün görünen, ama yüzeyin hemen altında karanlık bir şeyler barındıran karakterler.

İşte bu yüzden o geçmiş öyküler çok önemliydi. Ve eminim fark etmişsinizdir, tüm öykülerinde ortak bir nokta var…

Manuel Blanco hâlâ bir gizem ve kitabı çıkana kadar da öyle kalacak. Burada onun başka bir yönünü görme fırsatı bulduk elbette. Ama inanın bana, bu sadece buzdağının görünen kısmı.

Ayrıca Fildişi Konağı'nı da biraz daha keşfetme fırsatı bulduk ve keşiflerimiz henüz bitmedi, daha çok şey var. Yine de, konak ve adanın genel havasını görsel olarak anlamak istiyorsanız Pinterest panolarıma göz atmanızı şiddetle tavsiye ederim. Çok fazla tarihi olan tuhaf bir yer burası ve finale doğru ilerlerken daha da ilgi çekici bilgiler edineceğiz.

Son olarak, Velle'nin annesinden bahsetmeliyim. Tammy Chevelle'in zamansız ölümü, yazarken beni çok şaşırttı. Orijinal kurgunun bir parçası değildi. Sadece oldu ve tıpkı büyük canavarım gibi beni de derinden etkiledi, çünkü bağımlılık alanında kendi deneyimlerim olan biri olarak, bu herkesi altüst eden çok kötü bir hastalık. Velle de diğerleri gibi kendi suçluluk duygusunu taşıyacak.

Bu kitap, serinin dönüm noktası niteliğinde ve umarım beğenmişsinizdir. Gardiyanlar da mahkumlar kadar önemli. Ve şimdi bizzat gördüğümüz gibi, zaman zaman onlar da en az mahkumlar kadar kötü olabiliyorlar.

Şunu söylemeliyim ki, bu serideki her nokta özenle planlanmış. Özellikle bu kitapta, serinin geri kalanıyla bağlantı kuracak küçük detaylar her yere dağılmış durumda. Kapaklardan, hikaye tasarımına, hatta tanıtım yazılarına kadar yaptığım her hareketin bir anlamı var. Bazıları hemen anlam ifade etmeyebilir, ama emin olun sonunda anlam kazanacak. Hiçbir şey tesadüf değil.

Yaklaşan bir fırtına var…

ACKNOWLEDGEMENTS

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!

Sanırım en bariz yerden başlayacağım… Bu kitabı yazarken benim ve bitmek bilmeyen çılgınlıklarımla uğraşmak zorunda kalan kişiden… Nişanlımdan. Yaptığım hiçbir şey sensiz mümkün olmazdı ve sonsuz desteğin için çok minnettarım. Bu karakterler ve fikirlerim hakkında gece gündüz seni dinlememe izin verdiğin için. Hangi karakterin hangisi olduğunu, hangi kitaptan bahsettiğimi hatırlamakta zorlandığını bildiğim halde dikkatle dinlediğin için… Bu senin tarzın değil ama yine de dinliyorsun ve bunun için sana teşekkür etmeyi asla bırakmayacağım.

Sevgili editörüm Katie'ye. Herkesten daha uzun süredir yanımda olan, benimle büyüyen, benimle öğrenen, değişen, uyum sağlayan ve tüm bunları Nyla-lanet-K adına yapan kişiye... Dostum, sensiz nerede olacağımı gerçekten bilmiyorum. Sen benim Velle'imin neşesisin.

Sevgili asistanım Amber'e. Kitaplarıma ve karakterlerime olan heyecanın eşsiz. Her adımda bana destek olan, sürekli olarak beni zor durumdan kurtaran, yazdıklarımı okuyan ve bana cesaret veren gerçek bir hayranım olduğu için çok şanslıyım. Tıpkı Joy gibi seksi, küçük, cesur bir meleksin. Ona bu kadar çok aşık olmana şaşmamalı.

Sevgili dostum Frances O’Brien'a, milyon kere en yakın arkadaşım. Kızım, uzun sesli mesajlarımız olmadan ne yapardım bilmiyorum. Beni çoğu zaman aklı başında tutuyorsun. Ciddi anlamda, sırlarını paylaşabileceğin birinin olması çok önemli. Ne kadar saçmalasam da beni dinleyen ve destekleyen biri. Seni seviyorum bebeğim. İlk içkilerimizi çok yakında içeceğiz!!

Nice Girl Naughty Edits'ten Kenzie'ye... Dostum, senin sayende yaptığım işlerin yarısını bile yapamazdım. Senin dehanla karşılaşmak kariyerimdeki en büyük nimet oldu. Tüm o harika tanıtım görselleri ve grafikler, gelmiş geçmiş en iyi düzeltme, benim için sakladığın sayısız fotoğraf, sesli mesajlar, streslendiğimde çılgın saçmalıklarımı dinlemen... Sen benim peri annem gibisin. Basit kelimelerle ne kadar muhteşem olduğunu anlatamam. Teşekkür olarak sana Rook, Velle ve Joy ile bir gece geçirme şansı veriyorum. Eğer ortalığı dağıtabilirsen tabii. LOL! ;)

İç sayfaların muhteşem ve ustaca biçimlendirilmesi için Champagne Book Design'a teşekkürler. Harikasınız!

Ashes & Vellichor'dan Ashlee'ye bu muhteşem kapak için teşekkürler. Bu kitaplar çok harika görünüyor, seninle bu seride birlikte çalışacak olmaktan hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Yeteneğin inanılmaz. Sen delisin ve bu gerçekten büyüleyici.

Muhteşem kapak fotoğrafı için Wander Aguiar ve ekibine, Velle'nin mükemmel fiziksel yansıması olan model Gio'ya ve bana bu harika şeyi sağlayan Donna'ya teşekkürler. Siz harikasınız!

Benim muhteşem Sokak Ekibime! Ateşli Sokak Kızları... Sizler bana hayat veriyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, siz güzel bayanlar olmadan yaptığım hiçbir şeyi yapamazdım. Her biriniz benim için çok önemlisiniz. Umarım bunu biliyorsunuzdur. Ve özellikle Katie Wilmore'a teşekkür etmeliyim, çünkü onun ateşli Rook takıntısı sayesinde, "Rookie Cookie" takma adını ben uydurdum, ki bu da harika bir şey. Sizleri seviyorum.

Benden rica etmeden bile Distorted'ı gönüllü olarak okuyan ve kendi kitaplarınız ve karakterlerinizle ilgilenmeniz gerekirken bu seride bana destek olmaya devam eden tüm muhteşem yazarlara sesleniyorum. Sizler beni gerçekten çok etkilediniz, bunu tüm kalbimle söylüyorum. Bu topluluğu harika yapan sizlersiniz ve size çok minnettarım.

Ve elbette, okurlarıma… Harika, güzel, erotik hikayeleri seven okurlarım. Sizler benim için her şeysiniz. İlk günlerden beri yanımda olan her biriniz ve yeni gelenleriniz, Nyla K dünyasını döndüren sizlersiniz. Seksi ve derin,

karanlık ve tabu olan her şeye aşık olan, özür dilemeyen patron kadınlar… Hepinizi seviyorum. Sizler benim şanslıma kiraz, benim muhteşem memuruma kovboy gibisiniz. Her zaman burada olduğunuz ve sunduklarıma heyecan duyduğunuz için çok teşekkür ederim. Bunu her zaman söylüyorum ama henüz bitmedi! Hepinizi bu çılgın yolculuğa kaçırıyorum, o yüzden kemerlerinizi bağlayın ve kaosa hazır olun.

Hayat Boyu Sıcak Kurgu Eserleri.

LGBTQ KAYNAKLARI

Trevor Projesi: www.thetrevorproject.org

Bağımlılık Desteği:

gruplar kurtarma.com
(888) 385-4078

Ve özel mesajlarım her zaman açık. Hepimizin bazen yardıma ihtiyacı olur.
Hepimizin bir arkadaşa ihtiyacı olur.
Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Gece Yarısı Şehri Serisi:

Andrew ve Tessa'nın Üçlemesi
(Yasak aşk/Yaş farkı, ünlü aşkı, gerilim. Sırayla okuyun.)
Gece Yarısı Şehri (TMCS #1)
Beni Asla Bırakma (TMCS #2)
Her Zaman Senin (TMCS #3)

Alex ve Noah
Beni Ara (TMCS #4—Bağımsız, Arkadaşlıktan aşka dönüşen ilişki/Hüzün)

Beklenmedik Yasak Aşk:

PUSH (Bağımsız, Tabu/MMF)

Acımasız Bir Coşku İçinde Yanmak (Bağımsız, Tabu/Yaş Farkı)

Alabaster Cezaevi:

Bozulmuş, Cilt 1 (MM)
Neşesiz, Cilt 2 (MMF)
Beyin Yıkanmış, Cilt 3 (MM) — 2022'de geliyor
Parçalar, Cilt 4 (MM)
Fildişi, Cilt 5 (gizem, *göz kırpma*)

Çarpık Hikayeler Koleksiyonu:

Beyaz Yılan (Uyuşturucu kültü temalı, MMMF uyarlaması, Beyaz Yılan hikayesi) 19 Kasım 2021'de geliyor!

Çarpık Noel: Tabu Noel Antolojisi
Nyla K'nin kaleminden çıkan "Unwrap Him" (Yaş Farkı, Tabu MM) 1 Aralık 2021'de geliyor!

Karanlıktan Sonraki Romantik Tabu Antolojisi: En Karanlık Arzular
Nyla K'nin Double-Edged (A Taboo MMM) adlı eseri 21 Mart 2022'de geliyor!

Paylaşmayı ve yorum bırakmayı unutmayın! Bu bizim için çok önemli!

ABOUT THE AUTHOR

Merhaba arkadaşlar! Ben Nyla K, diğer adıyla Nylah Kourieh; Maine'deki Dirty Lew'de, nişanlımla (ona PB veya daha kaba bir şekilde Patty Banga diyebilirsiniz) yaşayan, ağzı bozuk, romantizme bayılan biriyim. Yazmadığım ve seksi kitaplar okumadığım zamanlarda Machine Gun Kelly ve YUNGBLUD dinliyorum, lezzetli yemekler pişiriyorum ve kedimle ilgileniyorum (ve hayır, bu bir mecaz değil). Muhtemelen tanıdığınız herkesten daha kirli bir zihne sahip olduğumu söylemiş miydim?

Yakışıklı erkeklere (hepimiz öyle değil mi?) ve kitap kahramanlarına hayran olmayı severim, pasta ve dondurma benim zayıf noktam. Friends, Family Guy ve How I Met Your Mother'da söylenen her kelimeyi ezbere biliyorum, kırmızı Gatorade benim can damarım ve şarkı söylemeyi çok seviyorum, gerçi nedense Cher gibi şarkı söylediğimi söylüyorlar. Benim için önemli olan şeylere karşı çok tutkuluyum ve sanat muhtemelen en büyük tutkum. Kitaplarımı beğendiğinizi söylerseniz, istediğiniz her şeyi size veririm. Okuyucularımı arkadaşlarım olarak görüyorum ve kitaplar veya seksi erkekler hakkında konuşmak istediğiniz her an sosyal medyada beni bulabilirsiniz!

Bana ulaşın:

AuthorNylaK@gmail.com veya asistanım
amberbookobsession@gmail.com

Instagram:@AuthorNylaK

Facebook: AuthorNylaK

TikTok: @AuthorNylaK

Twitter: @MissNylah

Goodreads: Nyla K

BookBub: @AuthorNylaK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!